

NAŠE SVĚTLA

ČTENÍ ZE ŽIVOTŮ SVATÝCH
PRO KAŽDÝ DEN V ROCE

VYDAL EXERCICNÍ DŮM V HLUČÍNĚ
VYTISKLA TISKÁRNA TYPIA MOR. OSTRAVA

Imprimi potest!

Pragae die 1. Sept. 1932.

*P. Jan Haderka, C. Ss. R.
Sup. prov.*

Nr. 16.220.

Imprimatur!

Olomucii, die 2. Sept. 1932.

*Josephus Vyvlčka
praeses a. e. Consistorii*

Úvod.

Už několik roků je rozebrána výborná kniha Ekertova: „Církev vítězná.“ V době krise na ni naděje, že bude brzy nově vydána. Poptávkou po latiném čtení ze života svatých nás poháněla k vydání této knihy.

Prameny, z nichž bylo čerpáno, jsou: Ekert, „Církev vítězná“; B. M. Kulda, „Církevní rok“; J. Vondruška, „Životopisy svatých“; A. Stolz, „Sternenhimmel“; Stabell, „Leben der Heiligen“; Behnayer, „Von unseren lieben Heiligen“; též „Wahre Gottsucher.“

V poslušnosti k dekretům papeže Urbana prohlašujeme, že nepřipisujeme událostem zde vypravovaným více víry než jakou připouští Církev katolická, které se ve všem podrobujeme.

Dá-li Pán Bůh, vydáme za rok životopisy svatých dětí, aby ty ubohé dušičky našich dětí, obořené duchem světa se posílily vznešenými příklady minulosti.

Hlučín v únoru 1933.

Exerciční dům.

SV. TŘI KRÁLOVÉ.

1. ledna

Ničeho neodpíratí Pánu Bohu.

(Novoroční úvaha ze života sv. Terezie Ježíškovy.
† 30. IX. 1897, svátek 3. X.)

Teprve 24 roků měla a už ležela nemocná na souchotiny, bez naděje, že se uzdraví. Sestry věděly, že má ráda květinčky, proto jí přinesly několik květů koukole a několik zralých klasů. Nemocná dlouho hleděla na kytičku; potom řekla: „Tento klas jako by byl obrazem mé duše. I mně udělil dobrý Bůh přemnoho milosti, k mému dobru i pro spásu jiných. Jako tento plný klas chce pokorně skláněti svou hlavu a radostně uznávati, že všechno požehnání pochází s hora.“

Jednou, aby povzbudila novicky, prozradila jim tajemství svého srdce: „Od svého třetího roku jsem milému Pánu Bohu ničeho neodepřela, kdykoliv jsem poznala, že něco je skutečně vůle Boží.“

Bůh nežádá skutků velikých na venek, nýbrž veliké lásky, veliké touhy. Čeho si přála sv. Terezie? „Chtěla bych býti knězem, apoštolem, učitelem církevním, mučednicí, chtěla bych brániti svaté církve a konati hrdinské činy. Chtěla bych býti misionářem, nejen na několik let, nýbrž po všechna století až do skonání světa. Nade všechno však si cením mučednictví; toužím po něm. Ano, mučednictví, toť vpravdě sen mého mládí. Pošetilost mého srdce jde tak daleko, že je len druh bolesti mučednické zdá se mi nedosta-

tečným, přála bych si trpěti všecka muka.“ Jindy řekla: „Chci lidem ukázati prostičkou cestu do nebe, kterou jsem sama kráčela.“ — „A která je ta cesta prostičká, kterou chcete ukazovati lidem?“ — „To je cesta duchovního dětství. Chci lidem poukázati na jejich nepatrné denní úkony, chci jim říci, že mají zde na zemi jen jednu malou úlohu: totiž sypati Pánu Ježíši květiny každodenních obětí a takovou věrnou láskou nakloniti si jeho srdce.“

Když se jí v nemoci přitížilo, tázala se představená sv. Terezie, zda-li má některá sestra u ní zůstatí na noc. Odvětila: „Ó ne, drahá matko, jsem šťastná, že mám odlehlou celu a sestry neruším. Jsem tomu ráda, že trpím skrytě; neboť když mne někdo lituje a se o mne stará, pozbývám vnitřní radosti, jež provází mé utrpení.“

Později přece musela jedna sestra u ní zůstatí přes noc. Viděla Terezii, že nespí, nýbrž majíc ruce sepjaté, zraky upírá k nebesům. „Proč nespíte?“ tázala se ošetřovatelka, „máte se snažiti usnouti.“ — „Nemohu, sestřičko, nemohu, bolesti mé jsou příliš veliké.“ — „A co říkáte Ježíši v modlitbě?“ — „Nic; já Ho jen miluji.“ —

K bolestem tělesným se přidružily bolesti duševní. Smrtný zápas její byl těžký. Říkávala: „Je třeba mnoho se modliti za umírající; kdyby lidé věděli co umírající vytrpí.“

Jindy zvolala: „Dábel je při mně. Nevidím ho sice, ale cítím jeho přítomnost. On rozmnožuje moje bolesti, abych si zoufala. Nemohu se ani modlití, mohu jenom pohlédnouti na Pannu Marii a vysloviti nejsvětější jméno Ježíš.“

Umírajíc upřela zrak na kříž a řekla: „Ó, miluji Tě, můj Bože! Já — tě — miluji!“

Jaký bude budoucí rok, a celý budoucí můj život? Tím lepší čím více budu milovati Boha.

Předsevzetí: Často se chci tázati se sv. Pavlem: „Pane, co chceš, abych učinil?“ Často, nejenom dnes, ale po celý rok chci říkati: „Můj Bože, všechno z lásky k tobě!“ nebo „Všecko pro tebe, nejsvětější Srdce Ježíšovo!“

»Milovati budeš Boha z celého srdce svého.«

2. ledna

(Sv. Makarius mladší. † kolem r. 408.)

Makarius byl cukrářem. Prodával koláče, sladké ovoce a různé pamlsky. Ze skromného výdělku šetřil, aby měl něco na stará kolena. Tu slyšel slova evangelia: „Nikdo nemůže dvěma pánům sloužiti.“ (Mt. 6, 24.) Tato slova ho tak dojala, že rozdal, co si ušetřil mezi chudé a šel na poušť.

Má-li však člověk již 40 let, nedají se staré náklonnosti tak lehce ze srdce vymýtí. Kdysi pokušitel mu namlouval: „Co zde sedíš o samotě a skrýváš hřivnu svou na poušti? Jdi mezi lidi, aby viděli skutky tvé, tam mů-

žeš pro duše pracovati, ďábly vyhánět, nemocné uzdravovati! K čemu ti dal Bůh moc nad zlými duchy? Jdi do Říma! Postav světlo své na svícen!“ Nijak nechtěly ho tyto marnivé a pyšné myšlenky opustiti. Avšak bojovník Boží se nedal. Skoro rozmarně sedl si na práh své poustevny, vystrčil nohy a zvolal: „Táhněte, ďáblové, jen táhněte! Odveďte mne odtud! Sám dobrovolně nepůjdu!“

Jindy Makarius dostal chuť, aby cestoval. I naplnil koš pískem, vzal jej na záda a tak s ním v úpalu slunečním chodil pouští. „Co to neseš, otče,“ tázal se kdosi. „Pojď, pomohu ti!“ — „Nech jenom,“ odvětil světec, „trápím toho, který mne trápí, abych cestoval světem.“ Když se celý znavený večer vrátil do své poustevny, pokušení pominulo.

Člověk, který celým srdcem miluje Boha, je opravdu šťastný. Jednou jel světec s přítelem svým Makariem Egyptským ve člunu po řece Nilu a rozmlouval s ním o věcech nebeských. Proti nim pluli dva vysocí hodnostáři světští, kteří zvolali: „Jak blažení jste ve své chudobě!“ Makarius odpověděl: „Ovšem jsme blažení. Jsme-li však šťastni proto, že pohrdáme světem, co si mysliti máme o vás, kteří si libujete v okovech světa.“ Tato slova dojala jednoho z mužů tak, že rozdal své jmění chudobným a opustil svět.

V oné době bludař Arius popíral božství Ježíše Krista. Protože Makarius zůstal pravo-

věrným, přemluvili Ariáni císaře Valenta, aby ho poslal do vyhnanství. Jedné noci byl Makarius s dvěma druhy polapen a odvečen na vzdálený bahnitý ostrov. Na ostrově přebývali divocí pohané. Ariáni se domnívali, že tam světec najisto zahyne. Avšak Duch svatý praví: „Těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobrému.“ (Řím. 8, 28.)

Suroví obyvatelé ostrova vidouce Makaria, jak všechna protivenství trpělivě snáší. všech požitků světa se odříká a patrně divy činí, přilnuli k němu, poslouchali rádi učení jeho, a brzy se stali horlivými katolíky. Když i mnozí Ariáni z okolí za Makariem na ostrov chodili, jemu se obdivovali a jej apoštolem Páně nazývali, ulekli se toho zarytí bludaři a dali Makaria opět odvésti z ostrova do jeho poustevny.

Předsevzetí: Pryč s polovičatostí, která již tolik zlého natropila v srdci mém. Chci Boha milovati opravdu celým srdcem svým.

3. ledna

Pomáhejme modlitbou!

(Sv. Jenovéfa Pařížská. † 512.)

Roku 451 zaplavil surový král pohanských Hunů Attila svým vojskem Francii a blížil se již ku Paříži. Lid chvěl se hrůzou, neboť kam Hunové přišli, tam loupili, pálili a vraždili. Celé město bylo zděšené a obyvatelé se usnesli,

že opustí město a utekou do krajin, které byly bezpečnější před vpádem nepřátel.

Tu vyšla Jenovéfa ze své klášterní samoty, svolala ženy pařížské, vyzvala je, aby se vroucně modlily, postily se a pokání činily, aby Pán Bůh odvrátil od města neštěstí. Ženy uposlechly. Také mužům domlouvala, aby nepouštěli město, neboť budou spustošeny právě ty kraje, do kterých chtějí utéci; kdežto Paříž bude milostí Spasitelovou zachráněna.

Vskutku stalo se jak svatá panna předpověděla. Attila zastavil se před Paříží a dal se jiným směrem. Později byl v bitvě poražen. Obyvatelé města poznali, že Jenovéfa zachránila je modlitbou a radou od zkázy a vážili si jí velice.

Velikou úctu k svaté panně měl král Childerich, ač byl pohan, a na její přímlovu již několika na smrt odsouzeným daroval život. Jednou však nechtěl žádným způsobem odsouzeným prokázati milost. Aby Jenovéfa nepřišla za ně prositi, dal zamknouti bránu, kterou přicházela svatá panna na místo popravné. Sotva Jenovéfa to uslyšela, spěchala, aby zase prosila krále o milost pro ubohé hříšníky. Přišla k zavřené bráně, ta se ihned otevřela sama ku podivu všech přítomných; u krále tak vroucně prosila za odsouzence, že se i tentokráte smiloval a daroval jim život.

„Mnoho zmůže prosba spravedlivého“, praví Písmo sv. Celé lidstvo je spojeno v Bohu. Modlitbou svou

můžeme i jiným pomáhati. Z modlitby jiných máme i my užitek.

Předsevzetí: Nechci se modliti jenom za sebe, nýbrž za celé lidstvo, zvláště za ty, kteří se nemodlí. „Otče náš... dej nám... odpust nám!“

4. ledna

»Strmá je cesta, která vede do nebe.«

(Bl. Anděla Foliňská. † 1309.)

Co ji těšilo, byly zábavy a móda. Provdala se a měla několik dětí.

Co ji přivedlo k Bohu? Byla to cesta strmá a trnitá. Sama píše o tom: „Přemýšlela jsem o svých hříších a z toho poznání jsem pocítila velikou bázeň, že budu zavržena a hořkou bolest.“

„Potom jsem se začala hanbit nad svými hříchy a tak velice jsem se styděla, že jsem své hříchy ve zpovědi zamlčela a svatokrádežně přistoupila jsem ke stolu Páně. Svědomí mne trápilo ve dne v noci, takže jsem prosila Boha o pomoc; konečně jsem našla kněze, kterému jsem se ze všeho vyzpovídala a obdržela jsem rozhřešení. Cítila jsem při této zpovědi hořkost, stud a bolest, avšak necítila jsem lásky.“

„Potom rozjímal jsem a poznala mi losrdenství Boží, které mi pomohlo z hříchů se vyznání a tak mne zachránilo od pekla.“

„Poznala jsem jasně, jak jsem svými hříchy křížovala Ježíše Krista, a zmocnila se mne tak horoucí láska a lítost, že jsem si umínila, všeho se vzdáti, abych se jemu obětovala.“

„Na mé hledání, byla mi ukázána křížová cesta, útočiště všech hříšníků. Pán mi řekl: „Chceš-li ke kříži, musíš se učiniti lehčí a svobodnější, to jest: všem musíš odpustiti, sebe osvoboditi od všeho co máš, srdce Kristu darovati a kráčetí trnitou cestou utrpení.“ — Proto jsem odložila lepší šaty a zřekla jsem se lepšího jídla; ale bylo mi to dosti obtížné, protože jsem ještě necítila silnou lásku k Bohu.“

Jak Bůh přitáhl kající Andělu k sobě? Zemřel jí manžel a děti.

Když přišla již na vrchol dokonalosti, viděla na modlitbách Boha. Píše o tom: „Tážeš se mne, co jsem viděla? Pravím: Viděla jsem Boha. Mohu jenom říci: viděla jsem plnost a jasnost, kterou jsem se cítila tolik proniknuta, že toho nedovedu popsati... spatřila jsem krásu nejvyšší, která obsahuje všecko dobré. A všichni svatí stáli před čarokrásnou Velebností Boží, aby ji chválili.

Bůh mi tehda řekl: „Přemilá dcero! Všichni svatí nebeští mají horoucí lásku k tobě, také moje matka. Jednou máš patřiti do jejich počtu.“

Jindy pravil ke mně: „Mám nekonečnou lásku k tobě. Avšak neukazuji ti ji, nýbrž skrývám ji před tebou.“

Duše moje řekla k němu: „Proč máš tak velikou lásku ke mně a takovou radost ze mně? Vždyť jsem tak ošklivá a celý život jsem tě urážela!“

On však odpověděl: „Prokázal jsem ti tolik lásky, že takřka chyb tvých nepamaťuji, ačkoliv oči mé je vidí, také jsem v tobě uložil veliký poklad.“

V Bohu jsme spojeni se všemi svatými. Avšak jenom když máme poklad milosti posvěcující. Hledme se očistit od hříchu smrtelného dobrou zpovědí a postupních svaté Anděly kráčet k většímu a většímu spojení s Bohem a jeho svatými.

5. ledna »Umučení Páně posilni mne!«

(Jan Nep. Neumann. † 1860.)

„Umučení Páně posilni mne!“ tak se modlívají Redemptoristé dvakrát týdně. Tuto modlitbu si vyvolil biskup redemptorista, náš krajan z Prachatic za své heslo. Velice ho posilňovalo, takže vždycky zachoval radostný, pokorný klid.

Jako provinciál přišel do kláštera v Novém Yorku. Vrátný, nováček, vida skromně oblečeného, malého muže, domníval se, že je to kostelník ze sousedství. Táže se: „Čeho si přejete?“

„Chtěl bych mluvit s P. Superiorem. Je doma?“ — „Ano.“ — „Jak se jmenujete, bratře?“ - „Jsem bratr N.“ a odcházel, aby zavolal představeného. Když P. Neumann chtěl za ním, bratr mu nedovolil: „Zůstaňte jenom zde a sedněte si na lavici, já zavolám pátera Superiora.“ Odcházeje mumlal: „Ten kostelník je zvědavý, jak je drzý, že chce i do klausury.“ Za nějaký čas se vrátil s otázkou: „Jak se jmenujete a čím jste?“ — „Jsem P. Neumann.“ — „Když jste knězem, můžete dovnitř.“ Jak se však polekal, když představený poklekl a prosil o požehnání. Nechtěl se už ani ukázat před P. provinciálem. Ten však ho navštívil ve světnici a uklidnil ho laskavými slovy, že konal jen svou povinnost. Dodal žertovně: „Jenom si nenavykněte hlasitě myslit.“

Na cestách usnul jednou na lodi a uličníci mu křídou namalovali po kabátě plno křížů. Když se probudil, upozornil ho někdo na to a chtěl očistit. „Není třeba,“ odvětil Neumann, „časem ty kříže zmizí samy.“

Bratr Athanasius na modlitbách viděl P. Neumanna v biskupském ornátě ozářeného slávou a milostí Boží. Jeho představený, P. See-los, psal o tom P. Neumannovi. Ten ihned odpověděl: „Řekněte dobrému bratrovi, jestli se neminul rozumem, ať se pilně modlí, aby rozum nepozbyl.“

Za šest měsíců P. Neumann stal se skutečně biskupem. Před tím, když se dověděl, že svatý Otec má tento úmysl, prosil mnohé kláštery o modlitbu, „aby Pán Bůh od jisté diecése odvrátil veliké hrozící neštěstí.“

Avšak umučení Páně ho naučilo poslouchati; proto přijal úřad biskupský. Napsal: „Kdyby mi Pán ponechal volbu, buď zemřítí neb se státí biskupem, volil bych raději zítra život svůj vrátiti do Jeho Božských rukou, než se dáti vysvětití na biskupa; spása mé duše by nebyla na soudu Božím tak ohrožena, jako když musím vstoupiti před Soudce se zodpovědností biskupskou.“

Obyvatelé filadelfijští s radostí přijali jmenování nového biskupa. Znali jeho pokoru, proto se usnesli, že ho přivítají bez nádhery a místo zevnější slávy, že založí katolickou školu. Biskup zářil radostí a řekl: „O, jak vám děkuji, pánové, za toto tiché a srdečné přivítání. Tak jsem si to přál.“

„Sebe sama zmařil,“ praví sv. Pavel o Kristu. Zapomenouti na sebe, to byla životní zásada P. Neumanna. Když před svatořečením byl vyslýchán jeho sekretář, velice se tomu divil: „Vždyť na něm nebylo nic zvláštního.“ Později nařikal: „Tolik let jsem žil vedle světce a nevěděl jsem o tom.“

Pravá ctnost je skromná.

Předsevzetí: Chci se dnes cvičiti v zapomínání na sebe. Už jsem něco učinil pro katolické školy?

»Pojďme, klanějme se jemu!« 6. ledna (Zjevení Páně.)

„Když tedy Ježíš narodil se v Betlémě judském za dnů Heroda krále, hle, mudrci od východu přišli do Jerusalema, řkouc: „Kde jest ten novorozený král židovský? Neboť viděli jsme hvězdu jeho na východě, i přišli jsme poklonit se jemu.“ (Mat. 2, 1—2.)

Mudrci byli pohané. Z daleké země. Jaká to oběť pro ně, opustiti domov. Sousedé a známí vtipkovali, že pozbyli rozumu, že chtějí se klaněti dítěti, o němž jen z temných proctví slyšeli. Cestování tehdy nebylo tak pohodlné jako dnes. Jak namáhavá a nebezpečná byla jejich cesta.

A přece tito šlechetní muži šli; jejich zbožná touha viděti božské dítě přemohla posměch, obtíže a nebezpečí.

Jak veliká byla jejich víra: hledali krále světa a našli v chudém domku v Betlémě, u chudého dělníka, v náručí jeho ženy, novorozeňátko, dítě, napohled jako byly jiné děti. A přec nepochybovali, nýbrž padli na kolena a klaněli se jemu jako Bohu.

Nemáš i ty, křesťane, příležitost hledati Pána Ježíše? nedává se i tobě příležitost, osvědčiti svou víru a jemu se klaněti? — Hle nacházíš ho při každé mši svaté, kde Kristus je přítomen v nejsvětější svátosti neboť pravdivé jest jeho slovo, které řekl při poslední večeři: „Toto jest Tělo mé!“ Když při pozdvihování padáš na kolena a klaníš se Ježíši, pří-

tomnému na oltáři, činíš totéž, co činili mudrci z východu.

Kolik obětí přinesli sv. mudrci, aby se mohli klaněti Ježíši — kolik obětí jsi přinesl ty, abys mohl jíti na mši svatou?

Snad některý z čtenářů zanedbal mši sv. protože bylo zima, nebo že přšelo neb že to bylo nepohodlné. A ve všední dny? Mnohý se bojí půl hodinky svého času „ztratit“, jiný se bojí — „co by lidé řekli“.

A z těch, kdo chodí na mši sv., kolik jich je, že přicházejí, ne aby u Boha jen žebrali, nýbrž aby se Bohu klaněli. Musíme sice každý den Boha prositi, neboť jsme před ním žebráci; ale jak by to bylo krásné, kdyby někdo přišel do kostela s tak šlechetným srdcem jako oni pohané z východu; kdyby tam nic jiného nechtěl, leč Kristu se klaněti, a nedal se odraditi ani škodou, ani nebezpečím, ani posměchem. — Zkus to ještě tento týden. Snad zítra?

7. ledna **Když jsme pochybili.**

(Sv. Lucián. † 312.)

Bohabojní rodiče ho vychovali v bázni Boží, která jest počátkem moudrosti. Když mu bylo dvanáct let, osiřel, rozdal dědictví po rodičích mezi chudé, a odebral se do města Edessy, ku sv. Makariovi, aby se od něho naučil posvátným vědám a křesťanské do-

konalosti. Čtením Písma sv. a spisů sv. Otců vzdělal se tou měrou, že mohl nejenom křesťany ve víře utvrzovati, nýbrž i bludaře na pravou cestu přiváděti. Prospívaje ve vědách posvátných, Lucián nezanedbával ctností křesťanských. Trval horlivě dnem i nocí na modlitbách, jenom jednou denně jídal, masitých pokrmů se zdržoval.

Později odebral se do slavného města Antiochie, a tam založil školu, na níž bezplatně vyučoval mládež náboženství a všem potřebným vědomostem. Jako výborný znalec Písma sv. byl od biskupa ustanoven učitelem a vykladačem knih Starého a Nového zákona. Vída, že řecký překlad Starého zákona, řečený Septuaginta, byl od bludařů valně porušen, opravil tento překlad podle původního jazyka hebrejského. V té době jeho krajan Pavel ze Samosaty (na řece Eufratu), biskup antiochijský upadl do bludů ebionistických a popíral nejsvětější Trojici. Pavel dovedl však své bludy slovy neurčitými tak opatrně skrývati, že i Lucián se k němu přidal. Zanedlouho Pavel ze Samosaty a jeho přívrženci byli vyloučeni z církve. I odešel Lucián z Antiochie a odebral se do města Nikomedie v Bithynii k příteli svému Eusebiovi. U něho se bludů zřekl a opět se usmířil s církví. Jak upřímný byl jeho návrat, dokázal Lucián později tím, že hájil všemožně církve a dal se umučiti pro víru.

Císař Maximinián věděl, jaké vážnosti Lucián požívá mezi věřícími; chtěl ho proto lichocením přivést k odpadu. Řekl: „Nemohu pochopiti, jak může člověk tak učený hlásati víru, které nelze dokázati.“ Na to sepsal Lucián krásnou knihu na obranu křesťanství. Protože nechtěl zapřít víru, byl odveden do žaláře, kde ho katané ukrutně zbičovali a zraněného položili na lože přikryté ostrými střepinami a tak ho nechali několik dní bez jídla. Po dlouhém postu přinesli mu chutně upravené masité pokrmy ze zvířat modlám obětovaných, domnívajíce se, že pokušení neodolá. On však řekl: „Raději chci hladem zemřít, než abych těchto pokrmů požíval a dal tím pohoršení křesťanům.“ Když mu hrozili novými mukami, neměl jiné odpovědi než: „Jsem křesťan!“

V žaláři navštívili Luciána křesťané a prosili ho, aby jim naposled ještě podal Tělo Páně. Svatý mučedník ležel na zemi tak přikován, že jenom ruce měl volné. I položili mu na prsa chléb a kalich s vínem a tak sloužil oběť mše svaté. Hruď jeho byla oltářem, žalář svatyní. Posilniv se Tělem Páně, šel klidně smrti vstříc.

Blouditi je lidské. Avšak zůstávati tvrdošjně na svém mínění, není znamením duševní síly, nýbrž pýchy a samolásky. Uznati chybu a napravití ji, znamená zvítěziti nad sebou a zůstatí v Bohu.

SVATÁ RODINA.

8. ledna

Křesťan a statky pozemské.

(Sv. Severin. † 482.)

Nikdo nevěděl odkud přišel. V těžké době stěhování národů působil v krajích jižně od středního Dunaje.

Kdysi bylo město Favianis souženo hladem. Obyvatelé měli důvěru, že jim bude spo-
moženo, až muž Boží přijde k nim. Přišel a
řekl jim: „Jenom pokáním se vysvobodíte z
tohoto hrozného hladu.“ Když podle jeho ná-
vodu obyvatelé činili pokání, poznal světec zje-
vením Božím, že vdova jedna jménem Prokula
skrývá mnoho potravin. Pokáral ji a řekl:
„Proč ty, jsi dcerou šlechtných rodičů,
činiš se služebnicí tvých žádostí a stáváš se
otrokyní lakoty, která jest podle slov apo-
štolových modloslužbou? Hle, Pán pečuje ve
svém milosrdenství o své služebníky. Jestli
zadržíš toto obilí, které jsi neprávem nabyla,
nebudeš z něho nic míti, budeš nucena vysypati
je do Dunaje a krmiti ryby, za to, že jsi
nechtěla nasytiti lidí.“ Tato káravá slova po-
lekala ženu tolik, že rozdávala chudým ze
svých zásob. Nedlouho potom ledy na Dunaji
neočekávaně polevily a do města připlulo mno-
ho lodí s obilím. Všichni chválili Boha, že
jim pomohl.

Ačkoliv světec často napomínal lidi, aby
z plodů země dávali desátek chudým, neučinili
tak obyvatelé města Lorchu. A hle, Bůh je

trestal. Obilí na poli sice krásně stálo, avšak najednou rez zachvátila úrodu a byla obava, že všechno na polích uschne. Sklíčení spěchali lidé k Severinovi a přiznávali se mu, že je Bůh trestá za jejich tvrdošijnost. Severin je potěšil: „Kdybyste dávali chudým desátek, byli byste za to obdrželi odměnu věčnou, a ještě byste měli přebytek statků pozemských. Protože však se vyznáváte ze své viny, slibuji vám pro milosrdenství Páně, že tato pohroma neuškodí rostlinám. Jenom hleďte, aby vaše víra v budoucnosti nekolísala!“

Občané slíbili desátek chudým. Potom vybídl je světec, aby na usmíření spravedlnosti Boží, uložili si půst; a hle, když se postili, přišel vlažný déšť, rostliny na poli se vzkřísily a zase byla hojná úroda.

Sv. Jakub praví: „Kdyby bratr neb sestra byli nazí a měli nedostatek denní výživy, někdo z vás pak by jim řekl: „Jděte v pokoji, ohřivejte se a nasyčte se,“ avšak nedali byste jim věci tělu potřebných, co to prospěje? Tak i víra, nemá-li skutků, jest mrtvá sama v sobě.“ (Jak. 2, 15-17.)

Předsevzetí: Učiním si spasitelným zvykem, dávati ze svých příjmů desátý díl chudým nebo na dobré účely.

Sedm světcův v jedné rodině. 9. ledna

(Sv. Petr, biskup v Sebastě. † 387.)

Byla to zvláštní rodina! Babička byla sv. Makrina Starší, otce sv. Basil Starší, matka

sv. Emmelia. Nábožní tito manželé měli deset dětí, z nichž dva vynikli jako slavní spisovatelé církevní, sv. Basil Veliký a sv. Řehoř Nyssenský. Sestra jejich byla sv. Makrina a nejmladší bratr sv. Petr.

Když Petr záhy osiřel, vychovávala jej sestra Makrina, jsouc mu výborným příkladem dokonalosti.

Ještě před smrtí založila Emmelia klášter pro panny a jeho správu poručila dceři Makrině. Založila i druhý klášter pro muže a jeho prvním představeným stal se syn Basil Veliký. Do tohoto kláštera vstoupil později Petr a za vedení svého staršího bratra vynikal svatými cnostmi tou měrou, že si získal důvěru a lásku všech mnichů. Nebylo divu, když Basil byl povýšen na biskupský stolec v Cesareji v Kappadocii, že jeho nástupcem v klášteře byl jednomyslně zvolen Petr, ač mu bylo teprve dvacet let. Pokorný Petr zdráhal se přijmouti tuto důstojnost a svolil teprve, když bratří neustávali ho snažně prositi. Spolu dal se vysvětit na kněze.

Toho času zuřil v Pontu a Kappadocii hlad. Odevšad se hrnuli hladoví lidé do kláštera a prosili o chléb, takže pustá okolní krajina podobala se velikému tábořišti. Opat Petr vítal všechny prosebníky a přijímal je jako samého Krista. Důchody a statky kláštera obracel na výživu hladových lidí, a když to nestačilo, hledal pomoci u jiných křesťanů.

Pro veliké zásluhy a ctnosti svoje byl Petr r. 379 povolán na biskupský stolec v Se-
bastě, aby v tomto, ariánskými bludy na-
sáklém městě, obnovil a zvelebil katolickou
víru. Působil tak požehnaně, že nazýván byl
„nejpevnějším sloupem víry katolické“.

„Jsem si vědom, jak veliký vliv má můj příklad
dobrý i špatný — na jiné lidi?

Pohled na Ukřižovaného.

10. ledna

(P. Pavel Gin hac. † 1895.)

Byl to pravý revolucionář, lehkomyšlný,
nespokojený, protivil se kázni, ustavičně nařikal
na omezování svobody a na otroctví. Když
ho dali rodiče do vychovávacího ústavu, tvářil
se nemocným tak dlouho, až mohl ústav opu-
stiti. —

Kdysi jej nutily matka a sestry, aby šel
do Mende na misie, konané kněžimi Tova-
ryš-
stva Ježíšova. Šel tam, ne aby nábožně na-
slouchal kázáním, nýbrž aby měl o čem vtip-
kovati v kruhu veselých přátel.

Na konec misie byl průvod s misijním kří-
žem. Z nenadání Pavel setkal se s průvodem.
Pohled na veliký kříž jej ohromil. Bylo mu,
jakoby z Ukřižovaného vycházelo světlo, kte-
ré bleskem osvitilo jeho srdce. V tomto svět-
le poznal, že musí začít nový život.

Pavel byl nepřitelem polovičatosti. K
úžasu svých rodičů se rozhodl, že vstoupí do

Tovaryšstva Ježíšova. Nebyl to lehký krok. Ale on pohledem na kříž překonával všechny obtíže.

Pohled na kříž vzbudil v něm také touhu po utrpení. Jednou končil exercicie slovy: „Vidíte, bratří, kdo okusil sladkosti, která je ukrytá v utrpení a sebemrtvení, ten dychtí po utrpení více, než smyslný člověk dychtí po zakázaných rozkoších.“

Pohled na kříž naučil ho laskavosti a mírnosti k druhým, zvláště k hříšníkům. Říkalvalo se o něm: „P. Ginhac je na sebe přísný jako kat, na jiné mírný jako něžná matka.“

Nebyl vynikajícím řečníkem ani nevynikal učeností. A přece nikdo nedovedl tak působiti na duše jako on. Proč? Protože sám prožil to, čemu učil.

Předsevzetí: Chci se často pohledem na ukřižovaného Spasitele povzbuzovati k obětavosti a lásce. „Ježíši, tys tolik trpěl z lásky ke mně, já též něco chci trpěti z lásky k Tobě!“

11. ledna

Blažená samota.

(Sv. Theodosius, opat, † 529.)

Jednoho dne, když četl jako lektor při bohoslužbách, jak Bůh Abrahamovi rozkázal, aby opustil domov svůj i příbuzné své, byl tím hluboce dojat a zdálo se mu, jakoby slova ta Bůh mluvil k němu. Šel na poušť a tam učil se za vedení zbožného poustevníka Longina zbožnému životu.

Miloval svou samotu, avšak na rozkaz Longinův vrátil se do světa, aby spravoval kostel, ležící na cestě do Betléma. Pověst o jeho zbožnosti se šířila a brzy měl tolik posluchačů, že se bál, aby nezpyšněl. Proto utekl zase do milované samoty na pustou horu, a bydlil tam v jeskyni.

Avšak jako včely z daleka nalézají kvetoucí strom, tak i v horách našli lidé svatého Theodosia a prosili ho, aby je učil Bohu dokonale sloužiti.

Počátkem 6. století povstalo na východě bludařství monofysitů, kteří se zdráhali uznati článek víry o dvojí přirozenosti Kristově. Řecký císař Anastasius přál zřejmě bludařům, a chtěl také Theodosia získati pro sebe. Poslal mu mnoho peněz „pro chudé“. Světec peníze rozdal chudým a zároveň napsal císaři rozhodně, že chce raději umřítí pro víru, než život žíti dlouhý, ale v bludu. „Raději bych viděl, aby kostely byly spáleny, než aby se v nich učilo bludům.“

Stopět rokův měl Theodosius, když umíral. Poslední rok byl nemocný a trpěl velikými bolestmi. Jednou mu kdosi řekl: „Pros Boha, aby ti ulevil v bolestech.“ Světec odvětil: „Nemluv takových věcí; mnoho dobrého zažil jsem od Boha za dlouhého života svého, nechať tedy snáším také trochu soužení, abych směl doufati odměnu od Boha.“

Láska k samotě je hlavním rysem života svatého Theodosia. Když zrnko pšeničné probouzí se v zemi k životu, neroste napřed stéblo k světlu Božimu, nýbrž napřed vypustí kořínek do hloubky. Teprve když se pevně v půdě zakořenilo, začíná růsti do výšky a přináší plody. Tak je tomu v životě duše. Napřed musí zapustit kořeny do hloubky. A to může nejlépe o samotě a s Bohem. Mojžiš šel na poušť než se stal vůdcem lidu. Podobně sv. Jan Křtitel, sv. Pavel a Spasitel sám. „Samota je koupel pro duši, kde duše se ponoří v Boha a osvěžena, očištěna a posílněna se vrací do světa.“ (A. Stolz.)

Kdo nemiluje samotu, nenalezl ještě Boha.

Předsevzetí: Chci milovati samotu.

Kdy a kde mám příležitost jíti na exercicie?

12. ledna

Statečná víra.

(Sv. Arkadius. † v třetím století.)

V Mauretanii v Africe zuřilo zase pronásledování křesťanů. Měšťan Arkadius utekl na poušť, aby tam rozjímáním a postem připravil se k nastávajícímu boji za víru. Majetek svůj v městě Cesareji ponechal v opatrování strýci svému, pohanu.

Když se zjistilo, že Arkadius nepřichází obětovati pohanským bohům, zatklí vojíci jeho strýce, který střežil dům. Uslyšev Arkadius, co se v městě stalo, opustil svůj úkryt, před-

stoupil dobrovolně před císařského náměstka a řekl mu: „Jestliže strýc můj v žaláři držán jest k vůli mně, žádám, aby byl propuštěn, neboť jest nevinný. Přicházím sám a jsem hotov vydati počet ze všeho, nač budu tázán.“ Náměstek odpověděl: „Rád prominu ti útěk tvůj, odhodláš-li se obětovati římským bohům.“ — Arkadius odpověděl: „Toliko neučiním! Jsem křesťan. Což myslíš, že věrného služebníka Božího postrašíš, když mu vyhrožuješ smrtí? Víme co psáno jest: „Pro mne žítí jest Kristus a umřítí zisk.“ (Filip. 1, 21.) Vymysli si mučení jakékoliv, nás od pravého Boha neodvrátíš!“

Rozhněvaný náměstek rozkázal: „Svažte mu ruce i nohy a řežte mu úd za údem z těla, aby tolikráte pocítil smrtelnou úzkost, kolik má údů.“ Katané uřízli mu nejprv prsty na ruku a na nohu. Statečný mučedník podával katanům ruce a nohy a ve svém trápení modlil se: „Bože věčný! Ty mi dal tyto údy a proto je obětuji Tobě, neboť Ty mně je zase vrátíš, až všechna těla z hrobu povstanou!“

Náměstek rozkázal usekati od trupu hnáty. Mučedník však zvolal hlasem velikým: „Jak šťastni jste, údové těla mého, že stali jste se hodnými sloužiti Bohu svému! Nikdy jste mi nebyli tak milí, pokud jste ještě byli spojeni s tělem mým, jako nyní. Odloučen jsem od vás na čas, ale jednou zase budeme slavně

spojení a půjdeme před Krále a Soudce svého, Ježíše.“

Potom napomínal diváky, které až k slzám dojala jeho trpělivost: „Vy všichni, kdo přítomní jste tomuto krvavému divadlu, poznejtež, že veškeré muky tělesné nejsou ničím pro toho, jemuž kyne koruna nevadnoucí na věčnosti. Věřte umírajícímu, že vaši bohové nejsou žádnými bohy a přestaňte se jim klaněti, ježto vám pomoci nemohou. Poznejte Boha pravého, jenž mne posiluje, pro něhož umřítí znamená živ býti, pro něhož trpěti přináší rozkoš. Jeho láska nikdy nevychladne, jeho sláva nikdy nepřestane, a k němu i já se dostanu nyní za malé utrpení svoje, abych věčně živ byl u něho a nikdy více od něho se neodloučil.“

Posléze vzdechnuv: „Otče, v ruce Tvé poroučím ducha svého,“ Arkadius skončil v Pánu. Nad hrdinskou smrtí jeho žasli i pohané a křesťané byli jí povzbuzeni ku statečnému vyznání své víry. Sebrali údy jeho a pochovali je uctivě a velebili Ježíše Krista, který bojovníkům svým propůjčuje sílu, aby trpěli i muka nejhroznější.

Svatí mučedníci tolik obětí přinesli za svou víru. A my? Kdo nepřináší žádných obětí za víru, je v nebezpečí víru ztratiti. Mohu ještě dnes přinésti nějakou obět za rozšíření sv. víry? Snad almužnu dáti na „Dilo šíření víry“ nebo na apoštolát tiskový?

Cizí hříchy.

13. ledna

(Bl. Bohumír. † 1127.)

Bohumír vychován byl od bohabojných, vznešených rodičů svých vzorně. Stal se vojínem, postoupil brzy za vysokého důstojníka a vstoupil do stavu manželského s Jitkou, dcerou hraběte z Arnsberka. Oba manželé žili nábožně, prokazovali chudým a nemocným skutky křesťanského milosrdenství, chovali se k poddaným svým spravedlivě a laskavě, zač též od lidí byli váženi a milováni.

Bohumír jako důstojník snažil se úzkostlivě, aby zabránil všemu bezpráví a násilnostem vojínů na chudém lidu. Když však pozoroval, že jeho snahy jsou často marné, začal se obávat, že bude jednou před Bohem přísný počet klásti z hříchů, jichž se dopustili jeho vojáci. Pozdvihl ruce své k nebi a modlil se v slzách: „Pane Ježíši Kriste, prosím veliké milosrdenství tvé, vytrhni mne zprostřed nepravosti této, abych v onen den mohl před Tebe předstoupiti připraven a bez poskvrny. Nejvyšš spravedlivý soudce, vím, že na mou hlavu padne to, čím se provinují moji vojáci, a v čem chybuji svou nedbalostí, to trestat budeš spravedlivou přísností.“ I prosil Boha za dar rady, co by měl činiti, aby sobě i jiným prospíval.

Toho času zavítal do Vestfálska sv. Norbert, zakladatel řádu premonstrátského. Bo-

humír poslouchaje nadšená kázání Norbertova o pokání a dokonalosti křesťanské, zatoužil po tom, aby se mohl zřici věcí světských a věnovati celý život svůj Bohu v klášteře. I manželka jeho rozhodla se, že vstoupí do kláštera. Avšak otec její, Bedřich, zuřil nad tímto rozhodnutím, a když hrozbami ničeho nedosáhl, jal se ukazovati Bohumírovi všechno své bohatství a poklady. Avšak světec řekl komusi z družiny: „Můj tchán snad se domnívá, že mám radost z takových marností, — ani shnilé stéblo bych nedal za všechno to bohatství, které mi zde ukazuje.“

Brzy zemřel starý hrabě náhlou smrtí. Poddaní připomněli Bohumírovi, že by mohl převzít přebohaté dědictví, kdyby nevstupoval do kláštera. Avšak světec odmítl: „Nemusel bych při své smrti také všechno opustiti jako můj tchán? Co velikého jsem učinil, že jsem opustil to, co beztak v mých rukou zůstat nemohlo? Kdybyste mohli bohaté město koupiti za lusk z fazole, podrželi byste raději lusk?“ — „To by byl nerozum.“ — „Ještě nerozumněji jedná ten, kdo nechce za zlato a majetek koupiti si království nebeské.“

Tak málo pamatujeme na to, že budeme odpovídati nejen za své hříchy, nýbrž i za hříchy jiných, spáchané naší vinou. Hříchy cizí jsou: K hříchu raditi, ponoukati, hřích poroučeti, k hříchu pomáhati, k hříchu mlčeti, hřích chváliti, hřích nepotrestáti. — Zpytujme svědomí své.

»Království Boží násilí trpí.« 14. ledna

(Bl. Bernard z Corleone. † 12. I. 1667.)

Bernard byl syn ševce a také se ševcovině vyučil. Avšak po smrti otcově šel k vojsku a brzy byl znám široko daleko jako rváč.

Kdysi v souboji nepřítele zmrzačil. Utekl před soudem a když tak ode všech byl opuštěn, napadlo mu, zda-li nebude za své hříchy opuštěn i od Boha. Bůh mu však byl milosrdný, protože jako voják často hájil chudých a bezbranných.

Bernard šel a prosil u kapucínů, aby ho přijali za bratra. Byl přijat a stal se vrátným a ošetřovatelem nemocných.

Boj duchovní byl mu mnohem těžší, než dřívější život vojenský. Bojovati proti sobě je boj nejtěžší. První jeho úkol byl: naučiti se poslušnosti. Stávalo se z počátku, že v nesprávné horlivosti dlouho se modlil a tím zanedbával svoji službu v kuchyni. Představený jednou mu to vytýkal. Bernard rozčileně se tázal: „A co pak schází bratřím?“ Avšak hned toho litoval a tak prudce se udeřil na ústa, až mu rty krvácely. — Jindy zase odpověděl přenáhleně. I vytrhl z krbu kus hořícího dřeva a popálil si ústa řka: „Neodpovídej! Neodpovídej! Kolikrát jsem ti to již řekl: Neodpovídej!“

Když v létě byla nesnesitelná vedra, Bernard místo osvěžujícího nápoje vzal si nená-

padně teplé vody z kuchyně. Posty církevní a řádové zachovával tak přísně, že požíval jen chléb a vodu. Jen z poslušnosti požíval víc. Jednou o velikonocích mu představený poručil, aby si vzal z každého jídla. Bratr Bernard přesně poslechl. Ze všeho si vzal, všechno ve své hliněné misce smíchal a potom tuto sváteční hostinu jedl a si pochvaloval: „Jak je to krásné: jísti a býti poslušným, najíst se a při tom rozmnožiti si své zásluhy.“

Na takové rozhodné a zmužilé jednání Bůh odpovídal mnohými milostmi. Nesčetným lidem pomáhal. Tisíce nemocných uzdravil, mnohému umírajícímu vyprosil šťastnou smrt. Hříšníky přiváděl na pravou cestu pokáráním a srdečnou láskou. Smiřoval nepřátely. Svou laskavostí uklidňoval pomstychtivost a náruživost.

Porovnejme přísné sebezapírání světcovo se svou pohodlností a požívačností!

15. ledna **»Bůh není daleko od jednoho každého z nás!«** (Sk. ap. 17, 27.)
(Sv. Makarius Egyptský. † 390.)

Šedesát roků žil na poušti. Přicházeli k němu lidé a prosili o poučení, jak nejlépe Bohu sloužit. Říkával: „Pamatujme vždy, že Bůh nám jest přítomen. Takovým jednáním rozmnožujeme čest a slávu Boží a vítězíme nad svými nepřátely.“

Že to nebyla prázdná slova, poznáme ze zkoušek, které Makarius musel prodělat. — Jedna dívka prohřešila se s jakýmsi mladíkem a když byla od svých rodičů tázána, kdo ji svedl, obvinila křivě Makaria. Rodiče polapili světce, vodili jej ulicemi, bili ho a volali: „Hle! tento mnich svedl naši dceru, nepustíme ho, dokud nám nedá ručitele na výživu dívky.“ Makarius pokynul příteli, který s hanbou za ním šel, aby se zaručil za něho. Ztrýzněný poustevník vrátil se do chýšky své, prodal všecky vyrobené koše a stržené peníze dal přítelem doručiti oné drzé ženštině. Neztratil klidu, jen říkal sám sobě: „Makarie, když jsi dostal manželku, musíš pilněji pracovati, abys ji mohl uživiti.“ Tak pracoval dnem i nocí, aby ženštině té opatřil výživu. Pán Bůh světce neopustil. Dívka ona onemocněla a byla trápena velikými bolestmi. Poznala ve své nemoci prst Boží, a přiznala se, že Makaria křivě obvinila. Věc se rozhlásila a nenávisť proti Makariovi proměnila se v uctivost. On však odešel dál na poušť, aby ušel poctám lidským.

Jednou Makarius ubíral se na horu a poslal svého žáka napřed. Ten potkal pohan-ského kněze, jak nese břevno na ramenou. I vzkřikl na něj: „Kam běžíš, ďáble?“ Kněz rozhněval se a zbil žáka. Pospíchaje dál, setkal se s Makariem. Ten ho vlídně pozdravil, dal se s ním do řeči a získal jej pro víru

křesťanskou. Ano, pohan stal se mnichem, čemuž ostatní pohané tak se divili, že mnozí z nich stali se proto křesťany. Právem říkával Makarius: „Hrdá řeč a zlá dráždí i dobré lidi ke zlému, pokorná a dobrá řeč získává i lidi zlé pro dobro.“

Jindy se vloudil zloděj do chýšky Makariovy a odnášel jeho chudý nábytek na svého velblouda. Makarius nenadále se vrátiv, zastal zloděje; i bral sám z náradí svého a přikládal na velblouda. Pak si povzdechl v prázdné jizbě: „Nic jsme na svět nepřinesli, nic se světa neodneseme.“

Předsevzetí: Chci často přes den pamatovati, že Bůh je při mně! Bůh mne vidí! Bůh mne slyší! Bůh mi pomáhá!

* * *

„Svatost se skládá z velikého počtu drobných úkonů, podobně jako obraz z nesčetných tahů štětce, z nichž jeden zakrývá druhý a mnohé tvoří pouze podklad.“

* * *

„Nejvyšší dokonalostí jest, zanikne-li tvor v Bohu. Jestliže se duše z lásky k Bohu raduje, že se jí pohrdá, dospěla vrcholu dokonalosti.“

* * *

„Proto jest tak málo svatých, že je tak málo umrtvených.“ (Benigna Consolata.)

SV. ANTONÍN.

16. ledna „... **kterí o závod běží ...**“ (1. Kor. 9, 24.)
(Sv. Honorát, † 429.)

Honorát pocházel ze vznešené rodiny pohanské. Nadán velikými schopnostmi poznal marnost světa a dal se pokřtiti. Otec jej chtěl odvrátiti od života křesťanské dokonalosti lo-
vem, divadly a hrami, avšak statečný jinoch řekl sám k sobě: „Takový život sice baví, ale též klame. Něco jiného se mi doporučuje v kostele a něco jiného doma. Tam jsem veden k pokoře, zdrženlivosti, klidu duše a k čistotě, zde se pěstuje bezuzdná rozpustilost; tam mne Kristus zve k věčnému království, zde mne ďábel láká k věcem pomíjejícím. Všecko ve světě je marnost a žádost očí; svět pomine i rozkoš jeho; kdo však plní vůli Boží, zůstává na věky, jako i Bůh je věčný. Pospíšim si, abych se osvobodil z osidel světa, pokud ještě nejsem jimi spoután. Nechci býti otrokem vášně a hříchu.“

Nejen že odolal nástrahám otcovým, nýbrž svým dobrým příkladem získal staršího bratra Venancia, který také dal výhost marnostem světským a cvičil se v dokonalosti křesťanské.

Napsal sv. Hilarius: „Oba bratři závodili potom mezi sebou, kdo z nich jest horlivější ve zbožnosti a střídmější v jídle, kdo v řeči jest přívětivější a v oděvu skromnější; kdo méně mluví a raději více se modlí; kdo nejméně spí a nejvíce rozjímáním se zabývá; kdo

trpělivěji křivdy snáší a ochotněji koná milosrdné skutky; kdo stědřeji si odpírá a cizinci to dává; kdo laskavěji přichozího přijímá, a ctí v něm Krista Pána; kdo nejméně o světě a nejčastěji o Kristu Pánu rozmlouvá a kdo při všelikém snažení po dokonalosti křesťanské sám sebe, za nejmenšího pokládá.“

Když bratří viděli, že pro své ctnosti jsou ode všech váženi, chtěli se odebrati do samoty, aby pýchou neutrpěli škody na duši. Avšak cestou Venancius zemřel a Honorát založil klášter na ostrově Lerině.

Proč naši mladí lidé mají zájem jen o zápasy tělesné? Vždyť duševní zápasy jsou zajímavější, užitečnější!

„Bratři, nevíte-li, že ti, kteří běží o závod, všichni sice běží, ale jen jeden dostává cenu vítězství? Tak běžte i vy, abyste dosáhli. Každý však, kdo závodí, zdržuje se všeho, a oni činí to, aby obdrželi věnec porušitelný, my však korunu neporušitelnou!“ (1. Kor. 9, 24—25.)

Předsevzetí: Když uvidím na jiných něco dobrého, budu se snažiti, abych je v tom následoval.

Modli se a pracuj!

17. ledna

(Sv. Antonín Veliký. † 356.)

Když Antonínovi bylo asi dvacet let, slyšel v neděli při bohoslužbách slova evangelia: „Chceš-li býti dokonalý, jdi, prodej co máš a dej chudým, a budeš míti poklad v nebi; a pojď a následuj mne.“ (Mat. 19, 21.) Doslova tak ihned učinil, jenom něco peněz si ještě

podržel pro sebe a mladičkou sestru. Když však zase slyšel v evangeliu slova Páně: „Nepěčujte úzkostlivě o zítřek“ (Mat. 6, 34.), rozdal i zbytek svého majetku a začal o samotě vésti život přísného sebezapírání.

Život nábožný není zbožná zahálka. Antonín byl pamětliv slov apoštolových: „Nechce-li kdo pracovati, ať neje.“ (2. Soluň. 3, 10.) Proto pletl rohožky. Části výdělku užil ke své výživě, zbytek rozdával hned chudým. Při tom modlil se neustále podle slov Spasitelových: „Modlete se bez ustání.“

Zlý duch, pln nenávisti nejednou prudce ho pokoušel, avšak Antonín porazil ďábla pokornou modlitbou, postem a myšlenkou na poslední věci.

Pověst o jeho dokonalosti se šířila a mnoho jinochů přicházelo k němu, aby se naučili životu zbožnému, ale též mnoho zvědavců, aby viděli slavného muže.

Proto Antonín utekl dále do pouště. Tři dni a tři noci putoval, až přišel k vysoké hoře. Na úpatí našel pramen dobré vody a vůkol rovinu, na níž bylo několik palem. Toto místo si Antonín vyvolil. Chléb mu přinášeli pastevci, kterým se líbila jeho přívětivá, radostná zbožnost. Když jeho učedníci se dověděli, kde je, i oni přinášeli mu jako dítky svému otci potraviny. Antonína však mrzelo, že se pro něho tolik unavují, i prosil je, aby

mu přinesli skeru, rýč a trochu obilí. Vybral si kousek půdy, obdělal ji a zasal obilí, aby měl dosti chleba na výživu. Radoval se, že již nikomu nebude na obtíž. Když opět začali k němu přicházeti lidé, pěstoval ještě trochu zeleniny, aby mohl podati občerstvení cestujícím.

Svatý Athanasius o něm napsal: „Na tváři Antonínově viděti velikou krásu jeho duše. Vnitřní radost zářila také z jeho tváře. Z pohybu jeho těla cítili jsme, jak uspořádané bylo jeho nitro. Po tom poznávali Antonína mezi všemi nejlépe, že nikdy nebyl rozrušen, protože srdce jeho bylo klidné a radostné. Ačkoliv vyrostl a sestaral v horách, jeho zevnějšek nebyl drsný, nýbrž přívětivý, ano, jeho chování bylo zdvořilé jakoby byl vyrostl v městě. Jeho řeči byly jadrné a vtipné, takže ho všichni návštěvníci rádi poslouchali.“

Jednou přišli k němu dva pohanští mudrci. On jim řekl: „Proč jste tak dalekou cestu konali, abyste viděli člověka prostičkého?“ Když mu odpověděli lichotivě, že je člověkem velice rozumným, pravil k nim: „Máte-li mne za rozumného muže, buďte takovými jako já.“

Zemřel, maje let života svého 105, z nichž skoro 90 prožil na poušti.

„Buďte takovými jako já!“ praví světec i nám. Modlitba a práce nás přivede k dokonalosti.

(Bl. Markéta Uherská, † 18. I. 1270, svátek 26. ledna.)

Tataři vpadli do Uher; rodina královská musela utíkat. Ve své úzkosti slíbil král Bela, že dítě, které se mu narodí, obětuje Bohu, jestli zachrání jeho říši. Skutečně byl nepřítel poražen. Králi se potom narodila dceruška, již dali na křtu jméno Markéta.

Ještě neměla čtyři roky, když ji dali k dominikánkám do Veszprimu, aby tam byla vychována. V klášteře viděla maličká veliký kříž. Tázala se, co to je. Když jí vysvětlili, že je to náš Pán a Spasitel, který za naše hříchy tolik vytrpěl, začala plakati, a umínla si, že nikdy se nedopustí hříchu.

Když jí bylo 14 roků, přišli rodiče do klášteera. Král Bela chtěl se po dlouhých bojích smířiti s králem českým, Otakarem a k zabezpečení míru chtěl mu dáti Markétu za manželku. Ona však rozhodně odpírala: „Raději rozsekejte moje tělo na kousky! Spíše chci snášeti jakékoliv tresty církevní, než abych porušila věrnost, kterou jsem slíbila svému Pánu Ježíši Kristu.“

Jednou domácí kněz, aby ji zkoušel, se jí tázal: „Tvůj otec tedy chce tě vdáti? To budeš váženou paní, budeš míti mnoho nádherných šatů —“ „Otče,“ vpadla mu odmítavě do řeči, „žádného pozemského manžela nechci! Jedině Pánu Ježíši Kristu chci sloužiti!“

Že je dcerou královskou, to jí netěšilo tolik, jako že je dítkem Božím. Jednou naříkala: „Bože můj, kdybych raději byla služebnou než dcerou královskou, mohla bych Ti lépe sloužit!“ —

K tajemstvím utrpení Páně cítila něžnou zbožnost. Když jednou na Květnou neděli při obědě se čtlo o umučení Páně, začala hořce plakat. Ve dne v noci nosovala u sebe kříž s ostatky svatého Kříže, na němž Spasitel náš umřel.

Jednou, když se připravovala k sv. přijímání, napadlo jí, že jedna ze sester již tři dny s ní nemluvila. Domnívala se, že snad sestru onu nevědomky urazila. Hned šla k ní, padla jí k nohám a prosila ji za odpuštění. Potom teprve se odvážila přistoupiti ke stolu Páně.

„Proč tolik pracuješ,“ vytýkala jí jednou představená. „Kdyby otec tvůj, král, o tom věděl, neb matka tvá, jistě by mne za to pokárali“ Odpověděla: „Prosím, nechte mne to činiti pro Ježíše!“

Krátce před smrtí tázala se jí jedna sestra: „Jak se mám modlit a Bohu dobře sloužit?“ Odpověděla: „Doporuč tělo své i duši svou Pánu a měj srdce své vždycky připraveno pro Něho, aby ani smrt ani stvoření tě neodvrátilo od lásky Boží!“

Tato věrnost k Ježíši jí naplnila takovým světlem, že viděla do duší jiných. Jedna spolu-

sestra vypravuje: „Kdysi jsem byla naplněna hněvem proti spolusestře a u stolu jsem přemýšlela, jak bych se jí pomstila. Po obědě řekla mi Markéta: „Kateřino, jaké myšlenky jsi to měla u stolu! Vytrhni je ze srdce svého a neodháněj Boha od sebe!“

Jak jsem zachoval já věrnost Pánu Ježíši?

19. ledna

Prozřetelnost Boží.

(Sv. Felix Nolský. † 256, svátek 14. ledna:)

Za pronásledování císaře Decia bylo dosti slabých křesťanů, kteří z bázně před smrtí modlám obětovali. Jiní, jmenovitě biskupové, přejíce si, aby byli zachráněni svým věřícím, prchali a skrývali se na poušti, dle rady Páně: „Když vás budou pronásledovati v městě tomto, utecte do jiného.“ (Mat. 10, 23.) Také biskup Maximus uprchl z Noly na poušť, svěřiv správu své církve knězi Felixovi.

Když biřiči nenalezli biskupa, zatkli jeho zástupce. U soudu byl zmrskán a potom odveden do žaláře, kde ho položili na podlahu posetou střeplinami. A aby se ani hnouti nemohl, sevřeli jeho nohy do klády.

Zatím skrýval se stařícký biskup Maximus na skalnaté poušti. Zmořen hladem a zimou, ležel opuštěn na zemi blízek jsa smrti. Tu v noci zjevil se anděl Páně Felixovi, vysvobodil jej ze žaláře, a přivedl jej na poušť, kde Maximus již se smrtí zápasil. Felix sna-

žil se mu pomoci. Modlil se vroucně k Bohu, a hle, na blízském keři spatřil hrozen, vzal jej a vytlačil jeho šťávu stařečkovi do úst. Kmet se probral z mdloby a se slzami v očích děkoval svému ochránci. Felix odnesl biskupa na bezpečné místo, kde ho dal v oševování nábožné stařeně.

Horlivý Felix znovu začal pilně pracovati o spáse duší. Proto ho pohané podruhé hleděli zprovoditi ze světa. Jelikož ho v bytu nenašli, spěchali s vytasenými meči na náměstí, kde Felix právě měl křesťanské naučení. Ačkoliv mnozí z pronásledovatelů ho osobně znali, byli najednou tak zaslepeni, že se ho samého tážali, zda-li neviděl Felix. S úsměvem odpověděl, že ne.

Když ho dále hledali, ukryl se ve zbořeništi opodál města. Jeho úkryt byl však prozrazen a pohané přišli, aby jej odvedli. Avšak Prozřetelnost Boží zachránila jej zvláštním způsobem. V krátké době vchod do skrýše pavouk opředl pavučinou. Biřičové přiběhli, ale vidouce pavučiny, v domění, že zde Felix nemůže býti ukryt, odešli a upustili od pronásledování.

Potom se skrýval Felix po šest měsíců ve vyschlé studnici, kam nábožná jedna křesťanka nosila mu potravu.

Když nastaly časy klidnější, vrátil se Felix domů k veliké radosti věřících. Křesťané ho chtěli míti biskupem, on však z pokory

odmítl. V čas pronásledování bylo mu zabráno celé dědictví po rodičích. Radili mu, aby soudně se ho domáhal. On však odpověděl: „Co jsem obětoval za víru, nechci již zpět. Raději chci následovati svého Pána v chudobě; on, který mne tak dlouho živil ve studnici, bude mne živiti dále až do smrti.“ Ani nepřijal podpor od bohatých křesťanů, nýbrž živil se ruční prací a z výdělku ještě uděloval chudým almužnu.

Bez vůle Otce nebeského ani vlas s hlavy naší nepadne. Životopisec sv. Felixe praví: „O moudrosti Boží, jak podivuhodně pomáháš! Bez Tebe ani věže kamenné ani silné pevnosti nechrání; avšak svaté tvoje pavučina lépe ochraňuje než pevné zdi.“

Předsevzetí: Chci míti vždy důvěru v Prozřetel-nost Boží.

20. ledna **Láska k vlasti a láska k Bohu.**

(Sv. Šebestián. † 288.)

Šebestián pocházel z rodiny šlechtické. Aby mohl v době pronásledování křesťanům prospívati, vstoupil do vojska, kde brzy tak vynikl, že císař Deoklecián učinil ho plukovníkem a vůdcem osobní stráže své, a měl k němu velikou důvěru. Tohoto postavení užíval Šebestián, ne aby se obohatil, nýbrž, aby zabránil nespravedlnostem. Posiloval křesťany, aby zůstali věrni své víře i za pronásledování.

Avšak jakýsi odpadlík vyzradil císaři, že náčelník jeho osobní stráže jest křesťanem a že mnohé vznešené osoby obrátil na víru Kristovu.

Dioklecián povolal Šebestiána k sobě a řekl mu pln hněvu: „Učinil jsem tě prvním v paláci svém. Učinil jsem tě svým důvěrníkem a přítelem. Ty však odměnil jsi se mi nevďákem. Kul jsi zradu, jednal jsi proti bohům, proti říši i proti mému blahu!“

Klidně a důstojně odpověděl Šebestián: „Věř, pane můj, že nemáš sluhy věrnějšího nežli mne a poddaných lepších nad křesťany! Modlím se za blaho tvoje ustavičně ku pravému Bohu, od něhož císařskou svou moc máš a prosím ho dnem i nocí za spásu celé říše, avšak nemodlím se k němým modlám, jež moci žádné nemají!“

Císař rozkázal, aby šípy byl usmrcen. Střelci přivázali ho k sloupu a stříleli na něho z luků, až omdlel. Potom domnívajíce se, že jest mrtev, odešli.

V noci však přišla sv. Iréna s jinými křesťany, aby tělo sv. mučedníka pohřbila. Vidouce však, že Šebestián ještě dýchá, léčila a ošetřovala jej, až se uzdravil. Křesťané mu radili, aby útekem se zachránil. Avšak křesťanský hrdina neznaje bázně lidské, vstoupil do císařského paláce a pravil císaři: „Proč pronásleduješ nevinných křesťanů? Proč věříš pomlouvám proti nám? Křesťané ničím se

neprovinili proti tobě! Jsou věrni tobě i Mši a nepřestávají vzývat Boha věčného za tebe, za vojsko tvoje a za blaho vlasti.“

Císař ustrnul, když uviděl Šebestiána, jež za mrtvého pokládal. Tázał se ho, je-li on skutečně Šebestián.

„Jsem zajisté Šebestián,“ odvětil tento, „Právě z toho, že Bůh zázračně mne vysvobodil ze smrti a uzdravil, poznej, císaři a pane můj, jak mocný jest tento Bůh, jemuž my křesťané se klaníme, a uznej, jak nespravedlivě jednáš, když pronásleduješ jeho sluhy.“

Císař probrav se z překvapení, rozhorlil se a rozkázal, aby Šebestián ihned odveden byl na popraviště a umučen.

Poměr pravého křesťana k vlasti a světským vrchnostem jest ještě dnes tentýž jako u sv. Šebestiána: Modlíme se za vlast. Posloucháme vrchností světských. Avšak Bůh nám je nade všecko. Kdyby světské vrchnosti od nás žádaly něco proti Bohu a jeho zákonům, musíme poslouchat Boha více než lidí.

21. ledna

Moc nevinnosti.

(Sv. Anežka. † 350.)

Anežka měla sotva třináct roků, když musela prodělat zkoušku, která i pro statečného muže by byla těžká. Neví se přesně proč i tato mladičká dívka byla postavena před soudce.

Pozdější legenda vypravuje, že syn římského místodržitele zahorel láskou k ní, a

chtěl ji za manželku. Ona však mu odpověděla, že srdce své již zasvětila jinému snoubenci, Ježíši Kristu, a že se nechce odvrátiti od Pána vyššího a patřiti nižšímu.

Byla dána do žaláře. Když ani sliby ani hrozby ji neodvrátily od víry, bylo jí násilím vloženo do ruky kadidlo, ona však, když jí pustili ruce, kadidlem pohodila a vzývajíc trojjediného Boha, poznamenala se svatým křížem.

Když soudce viděl, že nepochodil, přišel na opravdu ďábelskou myšlenku. Hrozil jí, že když nebude obětovati bohům, učiní jí to nejhorší, čím může ctnostné panně pohroziti, že totiž dá ji odvésti do domu hanby a tam ji ponechá libovůli spustlíků. Statečná panna neztratila mysl. Ode všech opuštěna, doufala v Ježíše Krista.

A Ježíš Kristus čistou pannu neopustil. Když byla přivlečena do onoho domu, stál anděl Páně u ní a nebeská zář ji obklíčila. Zhýralci, kteří přišli do domu, byli naplněni takovou hrůzou, že se dali na útěk. Jenom jeden z nich, syn sudího Symfronia, zůstal a odvážil se přiblížiti se svaté panně. Avšak v tom okamžiku klesl k zemi oslepen a polomrtev.

Sudí Symfronius zvědév o tom, přiběhl polekán a vytýkal Anežce, že svými kouzly poranila mu syna. Anežka však odvětila: „Nikoli moc kouzelnická, ale hříšná žádostivost oslepila a poranila jej!“ Tu zmírnil se pyšný

tento pohan a prosil světici o přímluvu u Boha křesťanského, aby syna uzdravil. Svatá dívka zapomínajíc příkoří jí učiněných pomodlila se za svého nepřítele a ten vstal zdrav.

Na popud pohanských kněží byla Anežka vedena k jinému soudci; ten nad ní vyslovil rozsudek smrti. Kat vida útlou dívku, zachvěl se a váhal. Anežka však dodávala mu myslí, řkouc: „Nač prodléváš? Nenechej čekati nebeského snoubence na mne!“ Potom zvolala: „Přijmiž, Pane, duši mou, za kterou jsi bolestnou smrt podstoupil.“

„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou,“ pravil Spasitel. (Mat. 5, 8.)

22. ledna

Pamatuj na smrt.

(Sv. Blesilla. † 380.)

Byla sice křesťankou, ale zůstala elegantní, mladou Římankou světského smýšlení. Byla bohatá a dovedla užívatí bohatství. Ráda se dala obdivovati. Celé hodiny vytrvala před zrcadlem, aby se „šlechtila“. Celé hodiny jí musely služebné česat a zdobit. To byla její největší starost, aby vždy byla oblečená podle nejnovější módy.

Avšak, co se nestalo. Manžel jí náhle zemřel. Ona sama těžce onemocněla a octla se na pokraji hrobu. To jí bylo ke spáse. Oko duše se jí otevřelo, a poznala nicotnost všech věcí pomíjejících. Poznala, jak liché jsou vše-

cky ty starosti světáků. Poznala, že to všecko nám nic nepomůže, přistoupí-li k lůžku nemilosrdná smrt a vede nás na soud Boží. Tu přestává život býti hračkou. Tu pomůže jen jedno: posvěcující milost, která nám nakloní věčného Soudce.

Blesilla pochopila tuto pravdu a neváhala ani okamžik život zaříditi podle ní. Rozhodně odložila všecku bázeň lidskou a začala žít životem novým, který byl opakem života dřívějšího. Nehleděla již do zrcadla, aby zdobila tělo: jejím zrcadlem byl Ježíš Kristus, od něhož se učila zdobiti duši svou ctnostmi. Nehonila služebné sem a tam: mluvila s nimi, jakoby byla jednou z nich, ano, sloužila jim, aby byla podobna tomu, který řekl o sobě: „Nepřišel jsem, aby mi bylo slouženo, nýbrž, abych sloužil.“ — Už netoužila líbiti se lidem a nositi krásné šaty, jedinou touhou jí bylo líbiti se Bohu v pokoře. Šperky prodala a co za ně stržila, rozdala chudým.

Když umírala Besilla, prosila kolem stojící: „Prostě Pána Ježíše, aby mi odpustil, že jsem nemohla všecko vykonati, co jsem chtěla.“

Otázka: Jsem v milosti Boží? Mám-li smrtelný hřích na svědomí, musím hned vzbuditi lítost z lásky k Bohu a co nejspíše jíti k sv. zpovědi.

Předsevzetí: Chci si živě představití svoji vlastní hodinku smrti a dnes všecko tak zaříditi, jak si to budu přátí na prahu věčnosti.

23. ledna

Špásitelná pokárání.

(Sv. Rajmund Pennafortský. † 6. ledna 1275.)

Rajmund byl věhlasným kazatelem, zpovědníkem a učencem. Pověst o něm přiměla papeže Řehoře IX., že ho povolal do Říma a učinil jej svým zpovědníkem a domácím kaplanem.

Úřad tento zastával Rajmund velmi svědomitě. Jednou upozoroval, že do papežského paláce přišlo mnoho chudých, jichž si nikdo nevšímal, a oni s nepořízenou odešli. Světec za to papeže pokáral a uložil mu za pokání, aby chudých pečlivě se ujímal a jim pomoc poskytoval.

Papež se proto nezlobil, nýbrž poděkoval světci za upozornění a sám bedlivě přihlížel, aby o chudé bylo postaráno.

Rajmund byl nějakou dobu také zpovědníkem krále aragonského Jakuba. Kdysi král požádal svého zpovědníka, aby ho doprovodil na ostrov Majorku, kam chtěl právě plouti. Potají však vzal na loď také osobu, se kterou žil v hříšném poměru, ačkoliv zpovědník ho vážně a důrazně pokáral a král přislíbil, že osobu tu propustí a jí se nadále bude vystríhati.

Jakmile Rajmund na ostrově přistál a zvěděl, že král slib svůj zrušil, řekl mu otevřeně: „Buď Vaše královská Milost tu osobu ihned

SVATÁ ANEŽKA.

propustí, aneb vrátím se bez meškání do Barcelony!“

Král se rozhněval nad touto rozhodnou řečí a rozkázal, aby nikdo se neopovážil Rajmunda vzíti na loď a převésti do Španěl. Světec nevěděl o rozkazu tomto, odebral se do přístavu a vstoupil na loď, která se právě chystala na cestu do Španěl. Byl však odmítnut.

Co udělal světec? Pln důvěry v Boha, rozestřel svůj plášť na moře, vstoupil na něj, odrazil od země a za šest hodin připlul do Španěl.

Předsevzetí: Nechci z bázně lidské mlčet, kde je mou povinností mluvit. Budu-li pokárán, chci za to poděkovati.

24. ledna

Co je nejdůležitější?

(Sv. Macedonius. † počátkem pátého století.)

O samotě, vzdálen ruhu světa, modlil se a činil pokání. Čtyřicet pět let žil na poušti v jámě pod širým nebem; potom žil v lese.

Jednoho dne lovil jakýsi vyšší důstojník v onom kraji a najednou stanul před poustevníkem Macedoniem.

„Řekni mi přec, muži Boží,“ oslovil jej udiveně, „co tě sem přivedlo? Co hledáš zde v divokém lese?“

„Rád ti to řeknu,“ zněla odpověď, „avšak napřed ty mi pověz, co ty tu hledáš?“

„Inu,“ smál se lovec, „já zde hledám zvěř; lovím jeleny, medvědy a divoké kance.“

„A já,“ odvětil muž Boží, „hledám svého Boha. Od tohoto šlechtného lovu neupustím, až Ho jednou uvidím.“

Ve světě každý něco hledá, po něčem touží, loví.

Jedni hledají bohatství. Ve dne v noci si nedají pokoje, jen aby co nejvíce nashromáždili. Lopotí se, namáhají se, a na konec stojí před soudem Božím — s prázdnýma rukama.

Jiní se honí za rozkošemi. To jest jejich bůh. Kolik obětí mu přinášejí. Svůj čas, své zdraví mu obětují. Celou noc probdí pro tohoto boha. A konec jejich je — „pláč a skřípění zubů“.

Jen málo jich jest, kteří hledají Boha. Přinášejí mu oběti. Přemáhají se, aby mohli žít ctnostně. A odměna? Již na tomto světě štěstí a pokoj, „jakého svět dáti nemůže“, štěstí, které se nekončí smrtí, pokoj, který trvá na věky.

Za čím ty se honíš?

Ve škole Boží.

25. ledna

(Bl. Jindřich Suso. † 25. ledna 1366, svátek 2. března.)

Když Jindřich měl třináct roků, dali ho rodiče k dominikánům, na jezeře Bodamském. Až do osmnáctého roku žil životem obyčejným, chránil se větších chyb, ale nepokračoval v ctnostech. Až Bůh se nad nim smíloval, roznítil v něm nespokojenost a touhu po věcech nebeských, čímž ho odvrátil od věcí pomíjejících. Bůh ho vedl svou cestou, to jest cestou bolesti.

Jindřich začal „činiti pokání“, aby se osvobodil sám od sebe: bičoval se, nosil žíněné roucho, spával na židli, v zimě bez dostatečných přikrývek, nikdy se nezahříval u kamen, jídal jen jednou denně, dobrovolně se trápil žízň. Od čtyřicátého roku však opustil skoro všechna tato cvičení. Poznal, že Bůh si nepřeje, aby si ničil zdraví.

Avšak Bůh mu poslal jiná utrpení. Troji trápení mu Bůh předpověděl: ztrátu cti u lidí, nevěrnost přátel a suchopárnost s opuštěností.

Utrpení přišla na něho tolikerá, že nás až hrůza pojímá. Byl obžalován, že ukradl zásvětné dary v kapli. Obviňovali jej z podvodu s krvácejícím obrazem Ukřižovaného. Vlastní jeho sestra opustila klášter, padla do hříchů a on s hanbou a bolestí ji musel zas přivésti do kláštera. Když vypukl mor, byl by skoro o život přišel, protože prý otrávil studnice. Několikrát byl na smrt nemocen. Šlechtičtí páni ho chtěli zabít, protože jejich dcery a snoubenky vedl k životu duchovnímu. Od řeholního spolubratra byl tupen. Pomlouvali ho, protože s hříšníky obcoval. Nejhorší však vytrpěl od jisté ženy, která v ďábelské zlobě ho obviňovala z hříchu nečistoty a tak ho připravila o dobrou pověst.

Jak to všechno Jindřich snášel? Na počátku svého duchovního života byl jednou bolestí tak sklíčen, že nemohl ani studovati, ani se modlit. A když tak nečinně a bez útěchy seděl,

slyšel v srdci hlas: „Proč zde sedíš? Vstaň a ponoř se do mého utrpení, a tak přemůžeš utrpení své!“ — Povstal hned, začal rozjímati o utrpení Páně a v tomto utrpení zmírnila se všechna jeho utrpení tak, že jich skoro necítil.

Ve všech bolestech cítil Jindřich v duši prevelikou radost. Zprávu o svém životě končí slovy: „Tak člověk, který dobře dovede trpěti, za své utrpení z části již v tomto čase dostává odměnu, neboť získává pokoj a radost ve všech věcech a po smrti najde život věčný. Amen.“

Církev katolická je apoštolská. 26. ledna

(Sv. Polykarp. † 23. února 156.)

Sv. biskup Irenej píše: „Vzpomínka na onu dobu, když jsem byl ještě chlapcem a u Polykarpa v Malé Asii tkví v mém duchu daleko živěji, než přítomnost. Dnes ještě bych mohl ukázati místo, kde seděl a učil, mohl bych vylicíti, jak přicházel a odcházel, jeho zevnějšek, jeho způsob mluvení před lidem. Je mi, jako bych ho ještě slyšel vypravovati o jeho obcování s apoštolem Janem a s jinými, kteří viděli Pána.“

Kolem r. 150 ctihodný stařec Polykarp putoval do Říma, kde tehdy byl papežem Anicet, aby se urovnaly některé sporné otázky v církvi. Na Východě totiž slaveny bývaly svátky velikonoční jindy nežli na Západě.

Tato nesrovnalost se sice netýkala víry, avšak věřící toužili ji odstraniti, aby byla jednota církve nejen uvnitř, nýbrž i zevně. Ačkoliv Polykarp účelu svého nedosáhl, odešel od papeže v míru a s políbením pokoje.

Už tehdy vyskytovaly se mezi křesťany a zejména v Římě různé bludy. Jak velice Polykarp se hrozil všech těchto bludařství, odporujících pravdě Kristově, o tom svědčí sv. Irenej, když píše o něm: Zaslýchli učení bludařské, zacpával si uši, volaje: „Bože dobrý, k jakým časům jsi mne dochoval!“ a hned utíkal z místa, na kterém seděl nebo stál. Jednoho dne setkal se v Římě se zatvrzelým bludařem Marcionem, kterýž se ho tázal: „Znáš mne?“ Polykarp mu odpověděl: „Znám, prvorozence satanova.“ Takto dí sv. Irenej, apoštolové a jejich učedníci byli pečliví, aby ani ve slovech se nespolečovali se žádným z těch, kteří pravdu podvracejí, dle napomenutí sv. Pavla: „Člověka bludaře po jednom a druhém napomenutí se varuj, věda, že takový člověk jest převrácený.“ (Tit. 3, 10.)

Protože stařícký Polykarp tehdy jediný mohl o sobě říci, že učení Kristovo obdržel od samých apoštolů, působila jeho slova na mnohé bludaře tak neodolatelně, že veliký zástup jich se kajícně vrátil do Církve katolické.

Požehnaný život svůj dokonal Polykarp slavnou smrtí. Když zuřilo pronásledování za

císaře Marka Aurelia odešel světec na prosby věřících z města na blízký statek. Ačkoliv mohl utéci, když vojáci ho přišli hledati, nechtěl a řekl: „Staň se vůle Páně!“ Pohostil vojáky a poprosil, aby ho nechali hodinu se modliti. Modlil se za všechny lidi, s nimižto se byl kdy sešel a za celou Církev katolickou. Potom ho vedli do Smyrny.

Soudce Herodes a jeho otec jeli mu naproti, vzali ho k sobě na vůz a přemlouvali ho: „Což, je to něco zlého, říkati císaři „Pan“, nasypati kadidla a konati, co s tím spojeno, a takto sebe zachrániti?“ Z počátku jim Polykarp neodpovídal, když však na něho dolehali, řekl: „Neučiním, co mi radíte!“ I obořili se na něho a shodili ho s vozu, takže si nohu poranil.

U soudu řekl mu prokonsul: „Rouhej se Kristu a propustím tebe!“ Polykarp odpověděl: „Šestaosmdesát let sloužím Kristu a nikdy mi neublížil. Jak bych mohl rouhati se králi svému, který mne vykoupil?“

Soudce mu hrozil: „Mám dravá zvířata, těm dám tě předhoditi.“ Polykarp na to: „Poruč jim přijíti.“ Soudce: „Ohněm dám tě ztrávit.“ Polykarp: „Hrozíš ohněm hodinku hořícím a za krátko hasnoucím; neznáš zajisté ohně budoucího soudu a věčného trestu připraveného lidem zlým.“

Konečně byl postaven na hranici, a když oheň jeho tělo nestrávil, dýkou proboden.

Sláva Bohu za všecko.

(Svatý Jan Zlatoústý. † 407.)

Jan proti své vůli stal se patriarchou cařihradským. Byl nejslavnějším kazatelem svého času. A co kázal, také životem potvrzoval.

Horlivě pečoval o spásu duší sobě svěřených. Káral marnotratnost, nestřídmost a přepych. Vytýkal zámožným, že utiskují chudé, a plamennými slovy napomínal je k pokání. —

Avšak horlivost jeho vzbudila mu nepřátelství císařovny Eudoxie. Ta vymohla, že Jan musel do vyhnanství. Před svým odchodem řekl na kazatelně: „Vlny se zdvihají, ale já se nebojím, že utonu, neboť stojím na skále. Ať se moře pění, skálou neotřese. Ať se vlny dmou, lodičku Kristovu nepohltí. Či myslí někdo, že se něčeho obávám? Čeho? Smrti? Mně živu býti Kristus jest a umříti zisk. Vyhnanství? Celá země náleží Pánu, i vše, co na ní jest. Ztráty statků? Ničeho jsme na svět nepřinesli, nic s sebou nevezmeme. Hrozbami světa pohrdám a lákadlům jeho směji se. Bohatství nežádám, chudoby se neštítím a smrti se nestrachuji.“

Potom šel Jan do vyhnanství. Avšak téže noci Bůh potřestal město zemětřesením a císař povolal Jana zpět. S jásotem ho lid vítal. Patriarcha vystoupil na kazatelnu a mluvil k lidu: „Co mám kázati? Co mám mluvit?“

Sláva buď Bohu! to bylo poslední slovo, když jsem odcházel; toho slova se zase chápu — ale ne, i tam ve vyhnanství jsem se toho slova držel. Vzpomeňte si, jak jsem vám připomínal Joba, a řekl: „Jméno Páně budiž pochváleno na věky!“ Toto slovo jsem vám zanechal na rozloučenou. Toto slovo budiž mi dnes slovem poděkování: „Jméno Páně budiž chváleno na věky!“

Jen krátký čas trval klid. Když Jan opět nebojácně zakročil proti zlořádům, byl podruhé poslán do vyhnanství, do chudého městečka Kukusu v Malé Armenii. Jelikož i tamodtud blahodárně působil apoštolskými dopisy a posilňoval věrné katolíky ve víře, byl poslán do Pithyus na východním břehu Černého moře. Avšak cestou tam zemřel.

Jeho poslední slovo bylo: Sláva Bohu za všecko. Amen.

Písmo svaté.

28. ledna

(Sv. Pavla, vdova. † 26. ledna 404.)

V Římě vykládal sv. Jeroným Písmo svaté. Mezi horlivé jeho posluchače patřila Pavla, žena šlechtice Toxotia. Žila sice životem bezúhonným, avšak milovala svět a jeho nádheru i pohodlí.

Bůh, aby jí přitáhl k sobě, poslal na ni neštěstí: Manžel jí zemřel. Žalostí nad jeho

smrtí div sama nezemřela. Po pohřbu začala Pavla nový život. Všecku svou lásku věnovala Bohu. Opustila nádheru. Z majetku rozdávala chudým tolik, že jí to příbuzní vytýkali. Odpovídala: „Zanechám svým dětem největší dědictví: milosrdenství Kristovo.“

Děti své milovala nadmíru. Měla jich pět. Když dcera její sv. Blesilla zemřela, museli matku odnést od hrobu, protože bolesti omdlela. Lid jí vytýkal: „Žádná pohanka tak neoplakávala svoje děti jako ona.“ — Konečně však Pavla přinesla oběť největší, opustila své děti a šla do Svaté země, kde na místě narození Páně založila dva kláštery a poutnický dům.

Všecky panny, které vstoupily do jejího kláštera, musely uměti žaltář z paměti, a každý den musely se něčemu z Písma sv. naučiti. Ve svých mnohých nemocích a bolestech, byla kniha Písma sv. jedinou její útěchou. Z ní se učila trpělivosti. S apoštolem říkávala: „Když jsem slabá, tehdy jsem silná.“ (2. Kor. 12, 10.)

Sdělili Pavle, že všecek otcovský majetek je ztracen, vykládali jí, že lidé pro její převelikou horlivost jí mají za pošetilou; ona řekla sama k sobě: „Pán, váš Bůh, vás pokouší, aby vás zkoušel, zda-li Ho milujete z celého srdce a z celé duše.“ (Deut. 13, 3.) Takovými

výroky z Písma svatého se těšivala, zvláště když závistí byla pronásledována.

Srdce však měla Pavla velmi citlivé. Zemřel-li někdo z rodiny, bolestí onemocněla a sama skoro umírala. Avšak duše statečná vítězila brzy nad křehkým tělem. Poznamenala se svatým křížem a tak obnovila klid duše. Občas ji slýchali mluvit: „Já nešťastný člověk, kdo mne vysvobodí z těla smrtelného?“ (Řím. 7, 24.) „Kéž bych měla křídla jako holubice, uletěla bych a našla bych klidu!“ (Ž. 54, 7.)

Konečně onemocněla na smrt. Její dcera Eustochium jí posluhovala. Pavla cítila blížící se smrt. Polovice těla již byla mrtvá a údy jí chladly. Ona však, jakoby z ciziny se odebírala domů, modlila se tiše: „Pane, miluji krásu domu tvého, místo, kde přebývá sláva tvá.“ (Ž. 25, 8.) „Jak líbezné jsou stany tvé, Hospodine zástupů; duše má touží a dychtí po předsíních Páně.“ (Ž. 83, 2.) Potom umlkla. Sv. Jeroným se jí tázal, proč mlčí, zda-li ji něco rmoutí. Odpověděla, že nic ji netrápí, a že před jejím zrakem je klid a pokoj. Potom zavřela oči, aby již nic pozemského ji nerušilo a tichým hlasem šeptala podruhé ona slova žalmu. Pozdvihla ruku, požehnala ústa znamením sv. kříže a tak s chvalozpěvem na rtech odevzdala duši svou Stvořiteli.

29. ledna **„Trpělivostí získáte duše své.“**

(Sv. František Saleský. † 1623.) (Luk. 21, 19.)

Byl povahy ohnivě a vznětlivé, nakloněn k prchlivosti a ke hněvu; avšak vytrvalým přemáháním těchto vášní stal se vzorem tichosti, trpělivosti a laskavosti.

Jako kněz začal pracovati na obrácení kalvínů. Ti však ho nenáviděli a činili mu úklady. Byla mu nabídnuta vojenská stráž na ochranu. Ale František řekl: „Raději se chci vzdáti svého úkolu, než bych dopustil, aby kalvíni roztrušovali, že násilím chci vynutiti jejich obrácení. Nikoliv! Půjdem k nim jako apoštolové, jiné zbraně nemajíce, leč slovo Boží.“

Jeho vlídnost nebyla slabostí. Kde bylo třeba, dovedl světec i rázně zakročiti. V jeho biskupském sídle byla osoba, která svým životem tropila mnoho pohoršení. Když ji světec marně napomínal, viděl se nucen, učiniti tak veřejně s kazatelnou. Osoba ta se mu pomstila ďábelsky. Navedla jednoho šlechtice, který dovedl napodobiti písmo Františkovo, aby jí napsal milostný dopis, podepsaný jménem biskupovým. Postarala se, aby onen list přišel ve známost u lidu. Pohoršení bylo veliké. I přátelé Františkovi věřili, že dopis je pravý. Lidé přestávali choditi na kázání světce. Jenom František zůstal klidný. Když mu ukázali padělaný dopis, řekl klidně: „Pís-

mo je jako mě, ale způsob vyjadřování není můj.“ Ostatně pak mlčel spoléhaje na Boha. Skutečně po třech letech onemocněl padělatel dopisu na smrt, vyznal se ze svého zločinu a prosil svatého biskupa za odpuštění. Světec za něho obětoval mši sv.

Kdysi se zpovídal Františkovi hříšník a odříkával hříchy lhostejně a bez lítosti. Nad zatvrzelostí touto světec bolestí zaplakal. Člověk onen udiven se tázal: „Proč pláčete?“ — „Pláči proto, že vy nepláčete.“ Ta laskavá slova působila na hříšníka více než nejpřísnější kázání.

Svou mírností obrátil během čtyř let 72.000 odpadlíků a uvedl je opět do církve katolické.

Předsevzetí: Co by mě mohlo dnes přivést do hněvu? Ježíši, tichý a pokorný srdcem, učiň srdce mé podle srdce svého.

**„Bud'te milosrdní, jakož i Otec váš 30. ledna
milosrdný jest.“** (Luk. 6, 36.)

(Sv. Jan almužník. † 616.)

Jako patriarcha alexandrijský měl mnoho důchodů, žil však co nejskromněji, aby mohl podporovati chudé.

Jednoho dne daroval mu zámožný měšťan drahocennou ložní pokrývku. Jan však nemohl pod ní usnouti, soužen jsa myšlenkou: „Kolik je v městě ubožáků, kteří nemají, čím by se

oděli, a ty máš tak zbytečnou věc.“ Druhého dne hned ráno rozkázal ji prodati a rozdal stržené peníze chudým. Když onen měšťan o tom zaslechl, nehněval se, znaje šlechetné smýšlení sv. Jana, nýbrž koupil tu pokrývku a vrátil ji biskupovi. Ten však ji prodal podruhé a když ji dárcce opět koupil a přinesl, řekl mu Jan: „Uvidíme, kdo z nás dříve se unaví, ty či já.“

Jednou mu děkoval někdo za poskytnutou pomoc. Světec ho objal a řekl mu: „Bratře, vždyť jsem ještě neprolil krev svou za tebe, jak mi to Spasitel velí.“

Když jednoho dne nepřišel k němu žádný prosebník, dal se světec do pláče a řekl: „Dnes nemohl jsem Bohu žádnou obět dáti za svoje viny a nezískal jsem si žádných zásluh u něho.“

V Alexandrii nastala neúroda a drahota. Pokladny patriarchovy byly prázdné a nad to byl Jan dlužen tisíc hřiven. Tu přišel k němu boháč, jenž neměl dobré pověsti, a nabízel mu množství peněz a obilí, jestli ho vysvěti na jáhna. Patriarcha odvětil: „Obět tvá je veliká, ale úmysl tvůj není čistý. Bůh bude nás živiti i bez tvé oběti. Jako druhdy rozmnožil pět chlebů na poušti, rozmnoží zajisté i těch deset měr obilí, které mně ještě zbyly.“ Sotva muž onen odešel, přišla radostná zpráva, že dvě lodi vyslané o pomoc vrátily se do přístavu naplněné obilím.

Sv. Jeroným píše: „Nikdy jsem ještě neslyšel, že by zlou smrtí byl zemřel křesťan, který pilně konal skutky milosrdenství, neboť takový křesťan má v nebi mnoho orodovníků.“

Předsevzetí: Dnes ještě se chci vzdáti něčeho, abych pomohl bratřím svým.

Láska je vynalézavá.

31. ledna

(Bl. Jan Bosko. † 1888.)

Jako student založil Bosko mezi spolužáky spolek, jemuž dal jméno „Allegrí“, t. j. Veselí. Každý člen musel vypravovati nějaké žerty, aby pobavil jiné. Kdo však klel neb vedl neslušné řeči, byl ze spolku vyloučen.

Všeho, čemu se naučil, použil, aby spasil duše. Byl dělníkem, stavitelem, ševcem, krejčím, kuchařem, všecko z lásky k hochům zanedbaným. Říkával jim: „Miluji vás celým srdcem. Sotva někoho najdete, kdo by vás více miloval a více si přál vašeho věčného spasení než já.“

S chlapci začínal obyčejně takto: „My dva musíme býti dobrými přáteli. A víš, co to znamená býti přítelem Boskovým?“ — „To znamená, že mám poslouchat.“ — „Ano, ale tvoje odpověď není ještě dosti jasná. Býti přítelem Boskovým, to znamená: musíš mi pomoci...“ — „A v čem?“ — „Jenom v jedné věci: spasiti duši tvou; všecko ostatní je vedlejší.“

Každý večer se jeho chovanci modlili tři-

krát Zdrávas Maria a modlitbu: „Drahá Matko, Panno Maria, dej, abych spasil duši svou!“

Jan byl výborným hudebníkem. Dovedl výborně bavit. Honil se a hrál si s chlapci. Ale při tom všem myslel na spásu duší.

Jeden lehkomyšlný hoch hrál tak náruživě, že běhal jako posedlý. Bosko ho zastavil a tázal se: „Jak se daří?“ — „Výborně.“ — „Také tvé duši?“ — Na tuto otázku chlapec se zarazil, sklopil oči a koktal: „Ano, ... ale...“ — „Kdybys zítra, — tuto noc, — aneb dnes již měl zemřít, byl bys spokojen?“ — „Myslím, že ne!“ — „Kdy tedy půjdeš k sv. zpovědi?“ — „Zítra ráno...“ — „Přijď raději hned!“ — Někomu „řici něco do ucha“, to byla zvláštní libůstka Dona Boska. Jeho slova vnikala jako šíp do srdce a nedala pokoje, až duše poslechla. Co jim říkal? „Nechtěl bys z lásky ke mně Panně Marii uvítí kytičku? Své úloze se učiti trochu lépe? — Ježíš čeká na tebe, abys ho navštívil. — Proč nechodíš častěji k sv. přijímání? — Vzývej Pannu Marii a ona ti pomůže. — Pamatuj, Bůh tě vidí! — Kéž bys věděl, jak vypadá tvá duše. — Raději umřít než hřešit! — Buď hodný, tak se oba spolu dostaneme do nebe! — Pomoz mi, spasit duši tvou! — Raduj se! jednou budeme spolu u Boha!“

Předsevzetí: Co dnes dobrého vykonám pro spásu duší? Snad mohu někomu nějaké laskavé slovíčko říci? Snad nějakou brožurku darovat?

SV. IGNÁC.

1. února

„Pšenice Boží jsem!“

(Sv. Ignác, mučedník. † 107.)

Těžké byly počátky církve v Antiochii. Řídil ji sv. Petr, apoštol, po něm Evodius a po něm Ignác, žák apoštolů. Miloval Ježíše tak, že mu dali příjmení: Theoforus (t. j. ten, který nosí Boha).

Císař Trajan opojený vítězstvím nad nepřáteli, chtěl křesťany přinutiti, aby obětovali bohům. Když přišel do Antiochie, dal si předvésti sv. Ignáce a tázal se ho: „Kdo jsi ty, duchu zlý, že tak neúnavně přestupuješ rozkazy mé, a také jiné svádíš?“ Ignác odpověděl: „Nikdo nemůže nazývati Theofora zlým duchem, neboť zlí duchové straní se služebníků Božích.“ Císař se tázal: „Kdo jest Teoforem?“ — „Ten, kdo Krista nosí v srdci svém.“ Tu řekl císař: „Což myslíš, že my nenosíme v srdci bohů svých?“ Sv. biskup odpověděl: „Bludně nazýváš zlé duchy pohanů bohy. Neboť jest jeden toliko Bůh, jenž stvořil nebe i zemi i moře se vším, což v nich jest. A jeden jest Kristus, jednorozený Syn Boží.“ Císař vynesl rozsudek: „Poroučím, aby Ignác, jenž praví, že nosí Ukřižovaného v sobě, spoutaný odveden byl od vojáků do Říma a tam byl dán za pokrm dravé zvěři pro obveselení lidu.“ Sv. mučedník děkoval Bohu za tuto radostnou zprávu. Jenom jednu ořavu měl, aby křesťané v Římě nemístnou soustrastí ho

nepřipravili! o korunu mučednickou. Proto jim napsal dopis, v němž nazývá církev římskou „předsedkyní svazku lásky“. V tom dopise prosí: „Bojím se lásky vaší, aby mně nebyla k úrazu. Nikdy nebudu mítí takové příležitosti, dosáhnouti Boha. Pšenice Boží jsem a musím býti rozemlet zuby dravých zvířat, abych byl shledán jako čistý chléb Boží.“ — „Toho hledám, který pro nás umřel; po tom toužím, který pro nás z mrtvých vstal. On stojí přede mnou jako odměna... Čisté světlo ať přijmu! Dostanu-li se tam, budu mužem Božím. Nechte mne býti následníkem utrpení mého Boha.“

Jeho přání bylo splněno. V divadle zvaném Koloseum byli puštěni na něho dva lvi, kteří rozsápali jeho tělo tak, že z něho zůstalo jen několik kostí. Křesťané je posbírali a uschovali jako drahocenný poklad.

Církev katolická sv. Ignáce zvlášť vyznamenala tím, že ho jmenuje denně při oběti mše sv. a na jeho svátek ve zpěvu k sv. přijímání užívá jeho slov: „Pšenice Kristova jsem, nechť jsem rozemlet zuby zvířat, abych byl shledán jako chléb čistý.“

O Svátosti Oltární psal sv. Ignác v listě k Římanům: „Nemám radosti z pokrmu pomíjejícího, ani z rozkoší tohoto života. Po chlebě Božím toužím, po nebeském chlebě, po chlebě života, jenž jest Tělo Ježíše Krista,

Syna Božího... a nápoj Boží chci, jeho Krev jest nehynoucí láska a věčný život.“

Mnozí křesťané nechápou hluboký význam mše svaté. Účastníci se Oběti nejsvětější znamená: obětovati se. Jako pšenice musí býti rozemlata a musí projíti ohněm, aby se stala chlebem. Proto se modlíme při obětování: „V duchu pokory a se srdcem zkroušeným nechť jsme přijati tebou, Pane, a tak děj se dnes oběť naše před tváří tvou, aby se ti líbila, Pane Bože.“

2. února **„Světlo k osvětlení pohanův.“**

(Sv. Kornelius. † v době apoštolů.)

Dnes je svátek Očišťování Panny Marie, kdy přinesli Božské dítě do chrámu, aby je postavili před Pánem a aby dali předepsanou oběť. Stařec Simeon, Duchem svatým osvěcen, poznal dítě, vzal je na lokty své a velebil Boha: „Nyní propouštíš, Pane, služebníka svého — podle slova svého v pokoji, — neboť viděly oči mé spásu tvou, — kterou jsi připravil před očima všech národů, — světlo k osvětlení pohanů — a k slávě lidu svého israelského.“ (Luk. 2, 29—32.)

Zároveň slavíme svátek toho muže, který první byl osvěcen tímto světlem a stal se křesťanem. Písmo sv. vypravuje: „V Cesařeji žil jeden muž, jménem Kornelius, setník tak zvané čety italské, jenž byl nábožný a bohabojný s veškerým domem svým a dával lidu mnoho almužen a modlil se k Bohu

povždy. — Ten uzřel u vidění zřetelně asi v devátou hodinu denní anděla Božího, an k němu sešel a mu řekl: „Korneli.“ Ale on pohleděv naň a byv pojat bázní, řekl: „Co jest, pane?“ I řekl mu: „Modlitby tvé i almužny tvé vstoupily na paměť před Bohem. Ale nyní pošli muže do Joppe a povolej jistého Šimona, kterýž má přijmí Petr. On jest pohostinu u jakéhosi Šimona, koželuha, jenž má dům u moře.“ — A když odešel anděl, který k němu byl mluvil, povolal dva ze svých služebníků a jednoho bohabojného vojína z těch, kteří mu byli podřízeni a vypověděv jim všecko, poslal je do Joppe.“ (Sk. ap. 1—8.) —

Mezi tím měl také Petr vidění, kterým byl poučen, že nejenom židé, nýbrž i pohané mají býti přijati do církve. Druhého dne šel Petr s nimi do Cesareje. Písmo vypravuje dále: „Kornelius očekával je, svolav své příbuzné a nejvěrnější přátele. A když Petr byl již na tom, aby vešel, Kornelius vyšel mu naproti a pad k nohám jeho poklonil se. Ale Petr pozdvihl ho řka: „Vstaň, i já jsem člověk.“ A rozmlouvaje s ním vešel dovnitř a našel tam četné shromáždění.“ (10, 23—27.)

Kornelius vypravoval Petrovi o svém vidění a dodal: „Nuže, my všickni stojíme před tebou, abychom uslyšeli všecko, co ti jest přikázáno od Pána.“

Petr jim vyložil, kdo jest Ježíš Kristus, jaké zázraky činil, jak byl ukřižován a vstal z mrtvých a jak bude soudit živé i mrtvé. Když Petr tak mluvil, připadl Duch svatý na všechny, kteří slovo slyšeli. Tu promluvil Petr: „Může-li kdo zabrániti, aby nebyli pokřtěni ti, kteří přijali Ducha svatého, jako i my?“ I rozkázal je pokřtiti ve jménu Pána Ježíše Krista.

My jsme obdrželi dar svaté víry, bez námahy a bez zásluhy. Jak jsme děkovali? — Chci ještě dnes něco vykonati pro misie mezi pohany, aby Kristus byl opravdu „Světlem k osvětlení pohanů.“

3. února **„A když jste všechno učinili, rcete: služebníci neužiteční jsme.“** (Luk. 17, 10.)
(Sv. Ansgar. † 865.)

Ve Francii byl prastarý klášter, zvaný Corbie (vysl. Korbí), tam přijali na výchovu chlapce jménem Ansgara. Když vyrostl a stal se knězem a řeholníkem, bylo jeho největší touhou, šířiti křesťanství mezi pohany a tam umříti jako mučedník.

V té době byl král Dánů Harald vyhnán ze své vlasti. Žádal (německého) císaře za pomoc a dal se s dvorem svým pokřtiti. Avšak aby se křesťanství v Dánsku zachovalo a rozšířilo, potřeboval kněze. Ansgar se dobrovolně hlásil a vzal přítele Autberta sebou. Avšak

Autbert brzy zemřel. Král Harald zvlažněl a Ansgar byl odvolán do vlasti.

Mezitím bylo císaři ze Švédska hlášeno, že je tam mnoho duší, které touží po pravdě křesťanské. Ansgar znovu se hlásil a po mnohých útrapách skutečně dojel do Švédska. Měl úspěchy a byl jmenován biskupem v Hamburku a podléhaly mu všechny severní země.

Avšak najednou přijelo 600 lodí pohanských Normanů do města, zničili město i kostel i klášter a Ansgar sotva vyvázl životem. Zdálo se, že celé jeho životní dílo je zničeno. Avšak světec nepozbyl důvěry. Těšil se slovy Písma sv.: „Hospodin dal, Hospodin vzal, buďž jméno Páně pochváleno.“

A Bůh pomohl. Ansgar se stal biskupem v Brémách a jel podruhé do Švédska; tam s velikým úspěchem kázal dvě léta. I nový král dánský ho prosil o věrozvěsty a také tam se šířilo křesťanství utěšeně.

Ansgar žil jako mnich. Mnoho se postil a modlil. Nosil stále na těle žíněný pás. Zjednal mnohým otrokům svobodu. I na svých misijních cestách pletl sítě, aby sám sebe uživil a nebyl nikomu na obtíž.

Když umíral, řekl: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“

Sv. Ansgar tolik dobrého vykonal a přece o sobě nesmýšlel vysoko. Jsou lidé, kteří se mají za spravedlivé, jejichž svědomí je zcela klidné, ačkoliv žijí jen pro sebe a pro svět. Jim praví Spasitel: „Ó, bys

byl studený aneb horký! Poněvadž jsi však vlažný, vyvrhnu tě z úst svých! Praviš, jsem bohat a ničeho nepotřebuji; a nevíš, že jsi nešťastník a ubožák, chudý a slepý a nahý; radím ti, abys koupil si ode mne zlato ohněm zkoušené, .. a roucha bílá.. a masť oční, .. abys viděl.“ (Jan 3.) Masť oční jest poznání vlastních hříchů a ubohosti. První krok k Bohu je poznání, že jsme hříšníci. Kdo to pozná, tomu Bůh pomůže, aby dostal bílá roucha milosti posvěcující a zlato dobrých skutků.

4. února

Dvě matky.

(Sv. Ondřej Korsini. † 1372.)

Na ulicích města Florencie bylo ještě ticho. Ještě se neprobudil ranní život městský. Tři jinoši vycházeli z jedné herny, kde byli strávili celou noc. Kdo by řekl, že mezi těmito mladíky byl mladý kníže Ondřej Korsini? Když přišli k bráně paláce, mladý kníže se rozloučil se svými druhy a pak chvatně stoupal po schodech, aby ho nikdo neslyšel. Avšak sotva otevřel dveře chodby, spatřil v domácí kapli klečeti matku před obrazem Panny Marie. Celou noc tam klečela na modlitbách v slzách, čekajíc na návrat svého jediného syna. Marně se snažil mladý kníže, aby ho matka neviděla a neslyšela, neboť již vstala, šla mu vstříc řkouc: „Jak dlouho ještě, synu můj, mne budeš mučiti? Jak dlouho ještě hanbu činiti? Kolik bolesti jsem vytrpěla této noci!“

Jinoch bolestí matčinou dojat, zastyděl se, zakryl tvář svou a řekl: „Máš pravdu, drahá matko, máš pravdu. Cítím, že tohle není cesta, po které bych se měl bráti; jsem bídník, jsem nešťastník.“

Po těchto slovech prosil matku, aby šla si odpočinouti, a sám vešel do svého pokoje. Zavřel za sebou dveře, padl na kolena a propukl v usedavý pláč. Pomodlil se, potom odhodil kord, kterým byl opásán, strhl s klobouku a se šatu ozdoby a odcházel po druhé z domu. Běžel ulicemi města, nevěda, co činiti a kde se zastaviti.

V tu dobu se právě otvíraly dveře kostela otců karmelitánů. Jda kolem, spatřil nešťastný jinoch v pozadí kostela sochu Panny Marie a nerozmýšleje se, běžel k jejím nohám, padl na kolena a se slzami v očích volal hlasitě: „Pomoz, ó Maria, pomoz, ó útočiště hříšníků! Zachraň mne, ó drahá matko!“

Tuto hlasitou modlitbu zaslechl jeden z otců karmelitánů. Podivil se, když viděl mladého knížete tam klečeti. Tázal se ho: „Kníže, vy zde? Co se vám přihodilo?“

„Co, kníže,“ odpovídal jinoch, „jaký kníže? Ohavník jsem, bídník jsem, hříšník jsem! Jděte k mé matce a řekněte jí, že se zříkám knížectví a všeho majetku a že se nevrátím domů, dokud představený kláštera mi nedovolí, abych byl přijat za řeholníka.“

Matka plesala nad tím obráčením a děkovala vroucně Bohu za to. Obráčení bylo opravdové. Mladý řeholník konal pokorně nejnížší práce v klášteře. Krotil své tělo a svou pýchu. Musil podstoupiti tuhý boj a projíti ohněm prudkých pokušení, než zvítězil nad sebou a světem. Avšak zvítězil, stal se knězem, biskupem, světcem.

Předsevzetí: S důvěrou chci se často modliti: „Nejsladší Srdce Panny Marie, budiž mou spásou!“

5. února **„Blahoslavení čistého srdce!“**

(Sv. Agatha, panna a mučednice. † 251.)

Agatha pocházela z rodiny bohaté a vznešené. Náměstek císařský na Sicilii, umínil si, že získá Agathu pro sebe, aby takto se obohatil. Věděl, že je horlivou křesťankou, proto ji dal zatknouti. Věděl však již ze zkušenosti, že ctnostná křesťanská panna nezapře tak lehce víru svou. Proto ji chtěl poznáhl kaziti. V městě bydlela nestydatá žena Afrosie, té odevzdal Agathu a přislíbil jí hojnou odměnu, podaří-li se jí odvrátiti pannu od víry a svéstí ji ke hříchu.

Kdykoliv Afrosie ji však chtěla svéstí, odvětila svatá panna: „Víra a čistota moje stojí na pevné skále a skalou tou jest Spasitel, můj Kristus. Slova vaše jsou pouhým větrem, lichocení vaše jest lijákem a hrozby vaše jsou povodní, jež marně na tu skálu dorážejí.“

Po měsíci řekla Afrosie vladaři: „Zbav mne uložené povinnosti, abych svedla tuto křesťanku, neboť snáze bych obměkčila kámen a ohnula železo, nežli překonala zatvrzelost její.“ —

Vladař znovu povolal Agathu k soudu a radil jí, aby spasila život svůj. Ona však odpověděla: „Život můj a spása má jest Kristus, od něhož neustoupím!“ — Vladař jí hrozil: „Dám tě mučiti, že na kolena padneš a v hrozných bolestech o smilování prositi budeš.“ Svatá panna odpověděla: „Železo a okovy připoutají mne ještě pevněji ke Kristu, oheň roznítí mou lásku k němu ještě více, a blízká smrt vzbudí touhu mou po něm; Bůh, můj pomocník a ochránce, bude mým těшитelem.“ —

Soudce dal svatou pannu natáhnouti na skřípec, zbičovati, železnými hřebeny sápati, pochodněmi pálití a jiným způsobem mučiti. Avšak v noci anděl Boží uzdravil svatou mučednici.

Když po čtyřech dnech dal vladař Agathu znovu předvésti, a viděl ji dokonale zdravou, přičítal to kouzlům a sváděl ji znovu k modloslužbě. Ona však kárala jeho zatvrzelost a ukrutnost, a vyznala, že nikdy neodstoupí od Krista, který ji uzdravil. I rozkázal soudce položiti ji na střepiny a žhavé uhlí. Bůh však těšil a sílil ji v těchto mukách. Náhle otrásla se země, lid pohanský se vzbouřil a zastraše-

ný vladař dal polomrtvou Agathu odnésti do žaláře. Nemohouc již pokleknouti, pozdvihla naposled ruce a modlila se: „Hospodine, Bože můj, děkuji Ti za všechno! Miloval jsi mne a posiloval jsi mne v mukách, přijmiž mne nyní milostivě k sobě!“ Takto modlíc se usnula v Pánu.

„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou.“ Čistota srdce osvětluje duši a dodává jí síly.

„Obdržíte sílu, když na vás sestoupí Duch svatý.“ (Sk. ap. 1, 8.)

5. února

(Dvacet šest japonských mučedníkův. † 1596.)

Jen půl čtvrtého roku působil sv. František Xaverský v Japonsku, a přec símě evangelia tak krásně vzešlo, že čtyřicet let později vzrostl počet křesťanů na třístatisíc. Víra tak hluboce zapustila kořeny v srdci lidu, že obstála první zkoušku.

Císař Taiko Sama pojal podezření proti křesťanským misionářům, jako by chtěli vydati říši jeho v moc výbojných Portugalců. Tuto domněnku vzbudili v císaři pohanští kněží. Hněv ten dovršil jistý ošemetný Španěl pomluvami proti Jesuitům. Císař vydal rozkaz, aby jesuité z říše byli vypuzeni.

Časem utišil se hněv císaře proti křesťanům, avšak z nenadání vzplanulo pronásledování znovu. Jistého španělského kapitána tázal se japonský císař: „Proč váš král vládne

téměř polovici světa?“ — Kapitán odpověděl: „Španělští misionáři, kamkoli přicházejí, připravují cestu španělským vojákům, kteří se za nimi ubírají a za pomoci nových křesťanů země ty podmaňují.“ Řečí tou probudilo se v císaři znova jeho podezření proti křesťanům, a dal rozkaz k vyhlazení křesťanství.

Křesťané se posilovali k boji tím, že přijímali svátost sv. birmování. Ve dne v noci biskupové neměli pokoje. Z daleka až přicházeli křesťané, aby přijali moc Ducha svatého. S radostí hlásili se křesťané dobrovolně u soudu. Někteří si již připravili kříž, ženy sobě a rodinám ušily zvláštní sváteční oděvy.

Když jedna matka chtěla svoji dcerušku, desetiletou Gratiu poslati do jiného města, aby tam byla zachráněna, začala Gratia plakat a řekla: „Proč pak? Nebyla jsem také pokřtěna? Když všichni křesťané zemrou, proč bych já měla žít?“ A zůstala u matky své.

Jednoho pětiletého hošíka se tázali, co udělá, až bude vyslýchán. „Řeknu, že jsem křesťan.“ — „A když tě budou chtít zabít?“ — „Připravím se na smrt!“ — „Ale jak se připravíš na smrt?“ — „Budu až do smrti vzývatí milosrdenství Ježíšovo.“

Tak se všichni připravovali na smrt, avšak jen 26 tehdy dosáhlo koruny mučednické. — K smrti bylo odsouzeno 6 františkánů, 20 rozených Japonců a 3 Jesuité. Mezi nimi byli tři hoši ministranti. Když jeden pohan malé-

mu Ludvíkovi nabídl svobodu, jestli se zřekne křesťanství, odpověděl: „Nikdy, nikdy ne! I ty by ses měl státi křesťanem, abys spasil duši svou!“

Na místě popravky byli přivázáni na kříže. Všichni se modlili. Malý Antonín zbožně vyslovil svatá jména Ježíš a Maria a začal zpívat žalm 112. „Chvalte děti Hospodina!“ Na znamení soudce vojáci kopím probodli srdce odsouzenců, — a Japonsko má své první mučedníky, církev nové světce.

6. února

Domov duše.

(Sv. Dorothea. † 251.)

Jelikož tato zbožná panna nechtěla upustiti od víry, nařídil císařský náměstek (místodržitel), aby byla mučena. Dorothea odvětila: „Učiň, co zamýšlíš, abych brzy viděla toho, po němž touží duše má. Z lásky k němu nebojím se ani mučení ani smrti.“

Pro Dorotheu přišla toužená hodina:

Soudce ji odsoudil k smrti mečem. Radostně zvolala: „Hospodine, budiž veleben, že mne voláš do ráje a k svatbě.“

Dorothea kráčela na smrt jako na svatbu. Byl bouřlivý zimní den; ledový víchř burácel krajem a sněhové vánice halily zemi i oblohu šedou smutnou rouškou.

S úsměvem řekla mučednice: „Hleďte, jak pustá a nevlídná jest tato země! Blaze mi,

že jdu do krásnějšího kraje, kde blankyt nebeský nikdy mrakem se nezahaluje, kde ustavičně vane jarní vzduch, nivy se zelenají a v zahradě svého snoubence skvějí se lilie, květou vonné růže a sladké plody zrají. Jak plešám, že smím již do tohoto ráje vstoupiti.“

Náhodou zaslechl tato slova mladý úředník Theofil, jenž rád si z křesťanů tropil žerty. Přistoupil k světici a řekl jí posměšně: „Nevěsto Kristova, tak mi pošli ze zahrady svého snoubence kytici těch krásných růží a košíček sladkého ovoce, které tam budeš trhati.“ Svatá panna pohlédla vážně na posměvače a řekla: „Stane se, čeho si žádáš; dostaneš růže i ovoce, jen buď hoden toho daru!“

Na popravišti poklekla sv. mučednice a modlila se. Tu přistoupilo k ní sličné pacholátko, majíc v ruce košíček a v něm tři růže a tři jablka. Řeklo: „Sestro milá, Snoubenec tvůj posílá ti to.“ Ona pak mu řekla: „Dones to tajemníku Theofilovi, že mu posílám, čeho si přeje.“ Po těchto slovech byla mečem štata a duše její s radostí se vznesla do nebeského ráje. —

Ve společnosti veselých druhů vyprávěl Theofil žertovně, že čeká každou chvíli z ráje krásné květiny a ovoce, jež spanilá dívka od tamtud poslati mu slíbila. Tu vstoupil k němu hošík s košíčkem, v němž byly svěží růže a jablka, řka: „To ti posílá Dorothea ze zahrady Snoubence svého.“

Theofil zvažněl. Duch jeho otevřel se nebeskému světlu. Uvěřil v Krista a vyznal víru svou. Byl natažen na skřípec, trhán železnými háky a pochodněmi pálen.

V mukách prevelikých se modlil: „Kriste, Synu Boží, vyznávám tebe: Uveď mne do sboru svých vyvolených!“

„Svatá Dorocho, pošli též i nám ze zahrady Snoubence svého aspoň jednu růži, totiž: aby srdce naše vzplanulo posvátnou touhou po domově duše a aby nebeská naděje sílila nás na strastiplné pouti naší v tomto slzavém údolí.“

7. února

Sto roků pokání.

(Sv. Romuald. † 19. června 1027.)

Romuald byl synem italského vévody. Vychován pro svět honil se po zábavách a pustých radovánkách a žil prostopášně. Odvážné jízdy, honby a hry, nestoudné ženštiny a hluché pitky, byly jeho radostí.

Otec jeho Sergius pohádal se pro kus pozemku se svým příbuzným a vyzval ho na souboj, jehož svědkem musil býti Romuald. V souboji tom zabil Sergius přítele svého. Činem tím byl Romuald do hlubin duše své dojat. Od té doby nedalo mu svědomí pokoje, vytýkajíc mu, že jest spoluvinníkem hrozné vraždy té. Aby došel klidu, odebral se do blízkého kláštera, kde se podrobil čtyřicetidennímu pokání, jež ukládáno bývalo kajícím za zločin zabití. V tichu kláštera a vy-

СТІН. КАТЕЇНА ЕМЕРІЧОВА.

trvalé modlitbě poznal vůli Boží, aby činil pokání. Vstoupil do kláštera a začal život přísné sebekázně. Některým řeholníkům vlašným jeho horlivost nebyla milá. Vytýkali mu, že přísností svou ruší pokoj a svornost v klášteře. Romuald vyžádal si od představeného, aby byl propuštěn, a odebral se do krajiny nedaleko města Benátek k poustevníkovi Marinovi, aby se od něho učil přísnému, nábožnému životu.

Marin ho cvičil zvláště v pokoře a trpělivosti. Zpívali spolu žalmy. Pokaždé, když Romuald udělal v čtení chybu, udeřil ho jeho učitel prutem na levou lic. Když to Romuald jež nemohl vydržeti, prosil skromně: „Milý mistře, udeřte mne prosím na pravou stranu! Neboť na levé ucho už jsem skoro hluchý!“ Mistr se podivil této trpělivosti a od té doby mírnil svou prevelikou přísnost.

Rád čítával životy svatých. Cokoliv u nich dobrého poznal, hleděl následovati. Říkával: „Život svatých mi proniká kosti, a když pozoruji, co konám já, je mi jako bych studem musel zemřít.“

Romuald pocítil, že brzo bude již povolán na věčnost. Řekl jednomu z bratří: „Dvacet let připravuji se na smrt, a čím více se chystám k ní, tím více se mi zdá, že nejsem hoden, abych předstoupil před Boha.“

Zřídil si poustevnu, aby tam v ústraní zemřel. Avšak i poslední dny nepovolil v po-

stu a pokání. Jednoho večera prosil dva bratry, kteří mu chtěli přisluhovati, aby šli spáti. Oni však zůstali u dveří státi a naslouchali. Za nějakou chvíli již neslyšeli starce dýchat. Vešli a našli ho mrtvého.

Dvacet let žil sv. Romuald pro svět a sto roků činil pokání. Kolik roků žiji já pro svět? A jak dlouho chci odkládati s pokáním?

„Děti volají o chléb.“

8. února

(Sv. Jeroným Emiliani. † 8. února 1537,
svátek 20. července.)

Syn ze šlechtického rodu Jeroným měl jen jednu touhu: státi se slavným. Sotva měl patnáct roků, zahodil knížky do kouta a stal se vojákem. Vojákem celým srdcem a celou duší: vždy byl první, kde se jednalo vykonat něco odvážného, ale též prvním v rozpustilostech a nevázaném životě.

V roce 1509 vypukla válka a Jeroným stal se velitelem pevnosti Kastelnuovo. Avšak nepřátelé města dobyli a velitel se octl v zářích. —

Teď tam seděl hrdý důstojník skličěn, neboť věděl jistě, že brána vězení se mu otevře jenom k smrti. S hrůzou poznal, že mu nikdo nemůže pomoci leč Bůh, onen Bůh, kterému byl tak nevěrný, kterým tak pohrdal, který nyní ho podle spravedlnosti trestá. Zoufale se tázal, zda-li může očekávati odpuštění

od Boha spravedlivého? — Tu si vzpomněl na milostný obraz Matky Boží v Trevisu, kde je Panna Maria uctívána jako útočiště hříšníků. K ní se obrátil v největší tísní a slíbil jí pouť do Trevisa, jestli mu pomůže. A byl vyslyšen. Najednou stojí před ním Matka Boží nebeským světlem obklopená, povzbuzuje ho a napomíná, aby začal lepší život. Podala mu klíče vězení a tak nepozorovaně vyvázl.

V uznání zásluh byl jmenován starostou Kastelnuova. Avšak úřady a důstojnosti světské ho již nelákaly. Jeho srdce toužilo po Bohu. Když bratr jeho Lukáš zemřel, vzdal se svého úřadu, vrátil se do Benátek a věnoval se výchově svých synovců a spásu své duše. Pln lítosti nad minulým životem často objímal kříž a modlil se: „Nejsladší Ježíši, nebud' mi soudcem, nýbrž Spasitelem!“

V roce 1528 vypukl v severní Itálii hrozný hlad. Jeroným rozdal všechn svůj majetek, ano i zařízení domu, aby pomohl chudým. Jeho palác se podobal chudobinci, kde přijímal hladové a lidi bez přístřeší. A po celodenní únavné práci ve službách trpících věnoval noc k tomu, aby pochovával ty, kteří leželi na ulicích nepohřbeni.

Po hladu přišel, jak obyčejně, mor. I Jeroným onemocněl na smrt. A když ho Bůh uzdravil, věnoval se úplně službě nejopuštěnějších. Po hladomoru se potulovalo po ulicích města mnoho sirotků, které hynuly na těle

a na duši. Jeroným je sbíral do svého domu, postaral se, aby se něčemu naučili. Především hleděl duše jejich přivést k Bohu. Vyučoval je náboženství. Při práci s nimi zpíval nábožné písně nebo se modlival sv. růžencem.

Sta a tisíce duší tak zachránil. Se svými pomocníky založil řád „Somasků“, který se věnuje výchově nejchudších dětí.

Předsevzetí: I v naší době platí nářek proroka: „Hyne maličký a kojeneček na ulicích města.“ (Pláč. Jer. 2, 11.) Mnoho sirotků hyne duševně, protože se nenalézají katolíci, kteří by pečovali o jejich výchovu. Kristus řekl: „Kdo přijme dítě ve jménu mém, mne přijme.“ Nemůžeš-li nic jiného učiniti, dej aspoň nějakou almužnu na sirotčince.

„Vy však jste tělem Kristovým!“ 9. února

(Ctih. Kateřina Emmerichová. † 1824.) (1. Kor. 12, 27.)

„Vždycky jsem cítila, že jsme všichni v Ježíši Kristu jedno tělo a jako bolest na prstu mé ruky, tak mě bolela bolest bližního.“ Tak vyprávěla Kateřina Emmerichová již jako dítě.

Viděla-li někoho nemocného, prosila Boha, aby nemoc tuto dal jí samé, a nemocného aby zbavil bolesti. „Vzpomínám, že moje matka trpěla rúží a s oteklou tváří ležela v lůžku. Byla jsem sama u ní a cítila jsem velikou soustrast s ní. Poklekla jsem v koutě a vroucně jsem se modlila k Bohu; potom jsem ovinula hlavu matčinu šátkem a modlila

jsem se dál. Najednou jsem cítila veliké bolení zubů a celá tvář mi otekla. Když ostatní přišli domů, poznali, že matka je zdráva. Avšak mně se také brzy ulevilo.“

Mnoho se modlila za ty, kteří se nemodlili. Říkávala Bohu: „Když chudšas neprosíš, nedostane daru. Tak též ty, ó Bože, nepomáháš těm, kteří nechtějí prositi a trpěti. Hle, já prosím a volám za ně, protože oni toho nečiní.“

Nejenom se modlila, nýbrž též trpěla za jiné. „Byla jsem vždy toho mínění, že Bůh neposílá bolesti bez zvláštní příčiny, a že tím vždy se musí něco zaplatiti. Že někdy bolesti tak prudce na člověka doráží, to jest proto, — tak jsem myslela, — že nikdo jim nechce pomoci, zaplatiti jejich dluhy. Tak jsem prosila Boha, aby nechal mne zaplatiti jejich dluhy a brzy jsem měla bolesti dost.“

Zvláštním osvícením, poznala každého dne, za koho má se zvláště modliti. Viděla v obrazech neštěstí a nebezpečí na těle a na duši, za jejichž odvrácení měla prositi. Viděla netrpělivé nemocné, zarmoucené vězně, nepřipravené umírající; viděla cestující, zbloudilé, trosečníky, nuzné, sklíčené, kterým Božská Prozřetelnost chtěla uděliti z ovoce jejich modliteb pomoci a útěchy.

Kateřina se přiznala svému duchovnímu vůdci: „Od mládí jsem se modlila ne tak za sebe, jako spíše za jiné, aby se nestal hříchi, aby žádná duše nebyla zavržena. Všecko jsem

vyprošovala na Bohu, a čím více jsem obdržela, tím více jsem prosila a nikdy jsem neměla dosti. Byla jsem tak dotěrná a myslila si: On má všechno a má to rád, když ze srdce ho o něco poprosíme.“

Nejvíce trpí duše v očištění. Proto Kateřina obětovala za ně velikou část svých modliteb a utrpení. Duše ji často o pomoc prosily. Mnohdy v zimě klečela ve sněhu a dlouho se modlila, až tělo zimou zkřehlo. Jindy klečela na hranatém kusu dřeva, neb klekla do koprů, aby takovými skutky kajícími modlitba byla účinnější.

Pro svoji hlubokou lásku k trpícímu Spasiteli a jeho církvi byla vyznamenána stigmaty, t. j. jizvami trpícího Ježíše; což bylo pramenem nových útrap tělesných a duševních.

Předsevzetí: Budu potírat v sobě samolásku a sobectví. Budu cítiti s jinými a mírniti jejich bolesti. Chci soustrast míti s Ježíšem trpícím ve své církvi.

„Čím srdce je naplněno, tím ústa přetékají.“

10. února

(Sv. Scholastika. † 542.)

Svatý papež Řehoř vypravuje: „Scholastika, sestra ctihodného otce Benedikta, která se byla hned za svého dětského věku

věnovala Bohu všemohoucímu, přicházela jednou za rok k němu, a muž Boží sestoupil k ní do domu, který patřil klášteru na Montekasino. Jednoho dne přišel opět podle obyčeje ctihodný bratr její s učedníky svými. Když pak byli celý den ztrávili chválice Boha a rozmlouvajíce o věcech svatých, po večerešli společně za nastalé už noční tmy. Nábožná sestra vidouc, že bratr za pozdní hodiny chystá se k odchodu, pravila k němu: „Prosím tě, neopouštěj mne této noci, abychom až do rána rozmlouvali o radostech života nebeského.“ Svatý Benedikt odvětil jí: „Co pak to mluvíš, sestro, mimo klášter nemohu nikterak zůstat!“ — Bylať noc tak jasná, že nebylo na obloze ani mráčku. Nábožná sestra, jakmile uslyšela záporná slova bratra svého, položila sepjaté ruce své na stůl a sklonila hlavu na ně, aby se modlila k Bohu všemohoucímu. Když pak hlavu opět pozdvihla, povstalo z čista jasna takové blýskání a hřmění a lil se takový déšť, že ani ctihodný Benedikt ani jeho bratří mniši spolu přítomní nemohli překročiti práh domu.

Muž Boží, vida, že pro blýskání, hřmění a hustý déšť nemůže odejít do kláštera svého, zarmoucen nařikal sobě, rka: „To odpustiž tobě, sestro, všemohoucí Bůh! Co jsi to učinila?“ — Svatá Scholastika odvětila jemu: „Aj, prosila jsem tebe, a nechtěls mne vyslyšeti: prosila jsem Boha svého, a vyslyšel mnc.

Nyní tedy, vykroč, můžeš-li, a opustiv mne, vrať se do kláštera svého!“

Po třech dnech prodlévaje ve své světničce, pozdvihl sv. Benedikt oči svých k nebesům a spatřil duši sestry své Scholastiky, ona opustivši tělo v podobě holubice vznášela se k nebi. Zaradovav se z této slávy její, zpívaje, vzdával za to chválu a díky Bohu všemohoucímu, a blaženou smrt sestřinu ohlásil bratřím mnichům, z nichžto některé ihned vypravil na cestu, aby tělo její přenesli do kláštera na Montekasinu a počovali je ve hrobě, ježž byl pro sebe uchystal. To stalo se roku 542. A již dne 21. března léta Páně 543 svatě v Pánu zesnul i ctihodný bratr její sv. Benedikt, a tak v jednom hrobě uložena byla těla těch, jichžto duše vždycky sjednoceny byly v Bohu za živa.“ (Lib. II. Dialogorum sancti Gregorii Papae.)

Pán Ježíš řekl: „Po ovoci poznáte je.“ Často však poznáme strom i po listech. Ovoce jsou skutky člověka, listy jeho řeči. Sv. Benedikt a sv. Scholastika mluvili po celou noc o věcech náboženských. Mluvili o tom, čím jejich srdce bylo naplněno. Jak milé jsou Bohu takové rozhovory, ukázal tím, že zázrakem splnil prosbu svěřice. Scholastika měla přísloví: „Mlč aneb mluv o Bohu; neboť co na tomto světě jest hodno slova?“ — O čem mluvíme my? Spisovatel A. Stolz praví: „Řeči křesťana ať jsou vždy takové, že se mohou napsati a přečísti při posledním soudu před Bohem a všemi duchy a lidmi.“

(Sv. Saturnin a věřící z Abitiny. † 303/4.)

Právě, když byli přítomni mši sv., — bylo jich 49, mužů, žen, dětí i s knězem — překvapeni pohanskými biriči a v řetězech poslání k soudci do Karthaginy. Bylo to ve dnech pronásledování křesťanů za času císaře Diokleciána.

Prokonsul Anulinus se obořil na kněze Saturnina: „Sromáždil jsi tyto lidi proti rozkazu císaře k bohoslužbám?“ — „Áno,“ odpověděl kněz, „klidně jsme konali své bohoslužby.“ — „Proč?“ — „Protože nesmíme v neděli zanedbávat bohoslužeb. Tak nás tomu učí zákon, tak nám poroučí zákon.“

Za tuto odpověď, hodnou kněze, byl natažen na skřípec a ukrutně mučen. Avšak jeho zmužilost a věrnost ke Kristu byla neoblomná:

„Kriste, k tobě volám, smiluj se nadě mnou! — Synu Boží, přijď mi na pomoc! — Tak nás učí zákon, tak nám poroučí zákon!“ To byla poslední slova staříckého kněze.

Kněz ještě neskonal a již se tlačil do předu lektor Emeritus a vyznal hlasitě: „Já jsem vším vinen. V mém domě bylo ono shromáždění.“ — „Proč jsi jim to dovolil?“ tázal se soudce. — „Protože jsou mými bratry a nemohl jsem jim toho zabránit.“ — „Měl jsi jim to zabránit!“ — „Ne!“ odvětil zmužile vy-

znavač, „nesměl jsem, neboť my křesťané nemůžeme býti bez nedělních služeb Božích“.

Za vrocích modliteb obstál i on zkoušku pravého křesťana. „Prosím Tě, Kriste. Díky vzdávám Tobě, Pane Ježíši Kriste! Dej mi síly k vytrvalosti! Volám k Tobě! Tobě budiž chvála, Kriste! Vysvobod' mne, Kriste! Pro jméno Tvé trpím. Jenom krátké jsou bolesti; avšak trpím rád! Pane Ježíši Kriste, nedej nám zahynouti!“

Tak a podobně modlili se a trpěli všichni. Žádný z těch padesáti hrdinů víry nebyl boje ušetřen.

„Jsme křesťané, tak ujišťovali znovu a znovu, „nemůžeme jednat jinak. Musíme zachovati Boží svatý zákon, i kdyby to stálo naši krev!“

Nepřemožitelná tajuplná síla jim prýštila z nedělní mše svaté; ona jim byla ochranou ducha i těla. Ona jim způsobila, že zůstali věrni zákonu Božímu a nedali se odloučiti od něho.

Na konec byl mučen malý Hilarianus; ani hrozba ani lichocení ho neodvrátilo: „Jsem křesťan,“ přiznal se otevřeně. „Z vlastního popudu a z vlastní vůle jsem se účastnil s otcem a bratřími nedělních bohoslužeb.“

Prokonsul mu hrozil, že mu uřízne nos a uši. Nadarmo! „Dělej, co chceš!“ odpověděl klidně mladý hrdina. A když ho prokonsul

nakonec dal odvésti do žaláře k mučení, řekl při této krvavé oběti to, co říká lid na konci oběti nekrvavé: „Deo Gratias“ — „Bohu díky“.

12. února **„Nesud'te a nebudete souzeni!“**

(Sv. Benedikt Aniánský. † 821.) (Mt. 7, 1.)

Když Benedikt po smrti opata kláštera měl býti zvolen jeho nástupcem, uprchl z pokory do své vlasti Akvitanie a založil tam na statku po rodičích zděděném u potoka Aniána klášter, řečený Aniánský, kde se usadil s několika mnichy, kteří si přáli zachovávatí řeholi svatého Benedikta podle původních přírodných pravidel svatého zakladatele.

Jednou ukradl zloděj klášterní koně, avšak byl polapen a důkladně zbit. Konečně ho přivedli k opatovi, aby zloděje potrestal. Opat však, když viděl ubožáka tak zraněného, měl soustrast s ním, dal rány jeho vyhojiti, nakládal s ním laskavě, obdaroval ho penězi a propustil jej.

Jindy šel cestou s bratrem a potkali čloka, an jede na koni ukradeném klášteru. Bratr poznal koně a začal křičeti: „Držte zloděje!“ Avšak opat mu poručil, aby mlčel, a dodal: „Často podobá se kůň koni. Nevíš jistě, jestli to je náš kůň.“ Po chvíli však, když zloděj už byl daleko od nich, řekl opat: „Poznal jsem také, že to je náš kůň, avšak nechtěl jsem toho člověka veřejně zahanbiti.“

Tak se řídil světec podle slov sv. Pavla: „Nikomu neodplácejte zlým za zlé! Avšak lační-li nepřítel tvůj, nakrm jej; žízní-li, dej mu pítí; neboť to čině, uhlí žhavé shrneš na hlavu jeho. Nedej se přemoci zlému, nýbrž přemáhej zlé dobrým.“ (Řím 12, 17. 20, 21.)

Kdo stojí, hlediž, aby nepadl! Kdykoli vidíme člověka hříšného, připomeňme si vlastní slabost. Nejsme-li takovými, jako mnozí jiní hříšní lidé, není to zásluhou naší, nýbrž dílem milosti Boží. Kdyby Bůh nám odňal milost svou, padli bychom hlouběji, než nejhorší hříšníci. Sv. Tomáš Kempenský dí: „Nechlub se dobrými skutky, neboť jinak soudí Bůh než lidé; jemu nelíbí se mnohdy, co lidem zalíbení působí. Máš-li na sobě něco dobrého, věř o jiných ještě lepší věci, abys zůstal pokorný.“

„Řeč vaše budiž vždycky v milosti, 13. února okořeněna solí.“ (Kol. 4, 6.)

(Bl. Jordán. † 1237, svátek 15. února.)

Jordán byl druhým generálem řádu kazatelského. Byl od Boha zvláště vyznamenán darem řeči.

Jednou v Paříži kázal o hříchu: „Kdybys viděl mladého člověka seděti u brány kláštera, a také zítra a tak den co den. Kdo by nemyslíl: tento jinoch jistě vstoupí do kláštera? V Písmě sv. stojí o hříšnicích: „Oni stále sedí u brány pekelné.“ (Kaz. 21, 11.) Kdo

tedy celá léta je ve hříchu, celá léta sedí u brány pekelné; kam nakonec přijde?“

Jistý muž, který kdysi odpadl od církve, nyní však se vrátil a chtěl upřímně Bohu sloužiti, zažádal o přijetí do kláštera. Jordán řekl: „Tento muž sice spáchal mnoho hříchů, avšak kdo ví, jestli nespáchá ještě více, když ho nepřijmeme.“ — Proti tomu namítl jeden bratr: „Avšak on to sám zavinil!“ — Jordán pln horlivosti odpověděl: „Kdybys za tohoto nešťastníka byl vylil jen jednu kapku krve, jako Kristus prolil svou krev za něho, jistě bys nemluvil tak!“ Bratr zahanben poklekl a prosil za odpuštění.

Jednou se ho tázal bratr-student: „Co je lepší, úplně se věnovati jen modlitbě nebo studovati Písmo svaté?“ Na to odpověděl mistr: „Co je lepší, vždy jen píti neb vždy jen jísti? Jako jídlo a pítí musím střídati, tak též je s modlitbou a prací.“

14. února **„Nedej se přemoci zlému, nýbrž přemáhej zlé dobrým.“** (Řím 12, 21.)

(Sv. Abraames. † 422.)

Abraames vedl život poustevnický v Mesopotamii, a cvičil se v postech, v modlitbě a sebezapírání. Slyšel, že v horách libanon-

ských je vesnic, jejíž obyvatelé vedou život bezbožný. I umínil si, že půjde tam, aby ony lidi získal pro Boha. Proto se převlékl za obchodníka a nakupoval v oné vesnici ořechy. Za nějaký čas začal se svými druhy polohlasitě se modlit žalmy.

Když obyvatelé to zpozorovali, shlukli se kolem onoho domu, vylezli na střechu a sypali prach a hlínu na zbožné muže. Ti však mlčeli a modlili se dále. Proto je vytáhli z domu a chtěli je vyhnati z osady.

V tom přišli celníci, aby na vesničanech násilím vymáhali daně. Někteří vesničané byli uvězněni, jiní potupně biti. — Abraames však následoval Spasitele, který na kříži se modlil za ty, kteří ho ukřižovali: taktéž světec nedbal urážek mu učiněných, nýbrž přimlouval se u celníků, aby se mírnili. Když tito žádali ručitele, byl světec i k tomu ochoten a slíbil, že za několik dní přinese sto zlatých. Plni údivu nad touto laskavostí, prosili ho obyvatelé za odpuštění a žádali, aby byl jejich starostou. On šel do sousedního města, kde si od dobrých známých vypůjčil slíbené peníze a v určitý den se vrátil do osady.

Když obyvatelé viděli jeho horlivost, žádali tím úpěnlivěji, aby byl jejich starostou.

On svolil, avšak s podmínkou, že vystaví kostel. S velikou ochotou svolili a nabízeli mu různá místa ke stavbě. Abraames vyvolil nejvhodnější místo a hned se začalo se stavbou tak, že za krátkou dobu kostel byl vystavěn. Když byl kostel hotov, žádal světec, aby teď povolali kněze. Avšak obyvatelé prohlásili, že nechtějí nikoho jiného za kněze než jeho samého. Abraames svolil a dal se vysvětit na kněze. Potom zůstal tři roky u nich a uváděl je do křesťanské víry a cvičil je v křesťanských ctnostech.

Když uplynula tři léta a všecko bylo dobře zařízeno, Abraames se postaral o to, aby jiný kněz převzal duchovní správu, on sám však se vrátil do své samoty.

Jelikož i tam byla jeho zbožnost a dokonalá láska známa, byl zvolen biskupem v městě Karré. Avšak i v městě vedl přísný život jako poustevník. Byl přísný k sobě, ale tím laskavější k lidem. A právě svou laskavostí proměnil město, které bylo známo jako město hříchu.

Jsou křesťané, kteří by rádi jiné obrátili k životu zbožnému. Avšak domnívají se, že toho dosáhnou mnohým napomínáním a kázáním. Avšak sv. Abraames nám ukazuje, jak neúčinněji získáme duše: trpělivostí, laskavostí a dobrým příkladem. —

BLAH. GABRIEL POSSENTI.

15. února **„Kam uteku před tváří Tvou?“**

(Sv. Efrém. † 379, svátek 18. června.)

Mladý Efrém nebyl právě hodný. Dováděl jako ostatní kluci. Sám dí ve svých spisech o sobě, že za mladých let byl rváčem a pomlouvačem, že byl závistivý, tvrdý k chudým lidem, k přátelům nevlídný, ba že i ve víře pochyboval o Prozřetelnosti Boží, a obíral se rouhavými myšlenkami, že snad se na světě všechno děje pouhou náhodou.

Jednou spatřil na pastvě krávu chudého člověka. Z rozpustilosti pustil se za ní, házel po ní kamením a honil ji lesem, až schvácena upadla a dravou zvěří byla roztrhána.

Z tohoto nevázaného života byl Efrém vyléčen podivnou příhodou, která ho zároveň zbavila jeho pochybností o Prozřetelnosti Boží a poučila ho, že Bůh všechno vidí a všechno moudře spravuje.

Jednou se potkal za večera v lese s pastýřem. Pastýř ho přemluvil, aby u něho nocoval. V noci vnikla dravá zvěř do ovčince pastýřova a rozehnila ovce po celém lese. Majitel stáda dal ihned zatknouti Efréma, že prý on objednal zloděje, kteří do ovčince se vedrali a ovce uloupili. Marně dokazoval Efrém, že je nevinný; nevěřili mu, svázali ho a dali do vězení. Zde zmocnila se ubohého jinocha veliká úzkost. Když usnul, ukázal se mu ve snách krásný mládenec a tázal se ho: „Efré-

me, kterak jsi sem přišel?“ Efrém se uklkl a vypravoval, co se mu přihodilo. Mládenec na to vážně promluvil: „Vím, že pro tuto věc žaláře nezasluhuješ, ale zasloužil sis jej pro krávu onoho chudého muže. Klaněj se Prozřetelnosti Boží!“

Tímto způsobem Efrém dokonale byl vyhojen z pochybností o Prozřetelnosti Boží, litoval hříchů svých, a když byl po delším čase ze žaláře propuštěn, odebral se na poušť, aby se tam naučil svatosti. Modlitbou, zapíráním sebe, čtením Písma svatého a rozjímáním o věcech duchovních, zvláště o přísném soudu Božím, povznesl se na vysoký stupeň křesťanské dokonalosti.

Když jedenkrát opustil poušť a šel do města Edessy, ubytoval se v domě. Z protějšího stavení jistá žena stále hleděla z okna na něho. Jednou ho oslovila: „Buďte zdrav, pane opate?“ On na to: „Bůh tě žehnej!“ Žena se tázala: „Chybí ti něco v domě?“ — „Ano, tři kameny a trochu vápna, abych zazdil okno, z něhož hledíš.“ — Žena začala k němu lichotivě mluvit a chtěla ho svěsti ke hříchu. Řekl jí krátce: „Ano, ale musíš se mnou jít, kam já chci.“ — „A kam?“ — „Na náměstí.“ — „Co? Ty by ses nestyděl před tolika lidmi?“ Efrém ji poučil: „Lidi se bojíš a Boha se nebojíš, který vidí i nejtajnější záhyby našeho srdce a který v den soudu všem odplatí podle jejich skutků?“

Žena poznala svou hříšnost, vyznala se z hříchů; obrátila se k Bohu a vstoupila do kláštera.

Předsevzetí: Chci pamatovati na přítomnost Boží. (Viz brož. „Kam uteku.“ Životem č. 116.)

16. února

Nepohrdej nikým!

(Sv. Onesimus. † 95.)

V době apoštolů žil v městě Kolossách vážený zámožný muž jménem Filémon. Sv. Pavel obrátil ho na víru křesťanskou. Filémon měl sice podle tehdejšího zvyku otroky, avšak jako horlivý křesťan, byl jim pánem dobrotivým. Jeden otrok, pohan Onesimus, zneužil dobroty pánovy, okradl ho a utekl. Na svých potulkách přišel také do Říma. Zde se setkal se sv. Pavlem.

Ačkoliv sv. Pavel byl tolik zaměstnán obracením celých národů, nepohrdal ani ubohým poběhlíkem, nýbrž poučil ho ve víře a pokřtil jej. Pak ho vrátil k jeho pánu Filémonovi s dopisem, který patří k spisům Nového Zákona. V něm píše sv. Pavel: „Posílám Ti svého syna Onesima. Ty ho přijmi, jako mé srdce. Rád bych ho byl podržel u sebe, aby místo tebe posluhoval mi v okovech, které trpím pro evangelium, avšak bez tvého souhlasu nechtěl jsem nic učiniti, aby dobrý skutek tvůj nebyl jako z přinucení, nýbrž dobrovolný. — Důvěřuje v tvoji poslušnost, píší ti, věda, že učiníš ještě víc než pravím.“

Oč Pavel prosil, Filémon splnil. Když zběhlý otrok přišel s dopisem Pavlovým, nebyl nikterak potrestán, nýbrž propuštěn na svobodu a poslán zpět k Pavlovi, aby jemu, který již byl starcem a v zajetí, sloužil.

Z nevěrného otroka stal se s milostí Boží tak dobrý a věrný křesťan, že Pavel jej posvětil na jáhna. Když Pavel psal později svůj list ke Kolossenským, poslal Onesima, aby donesl dopis.

O dalších osudech sv. Onesima nevíme ničeho přesného. Některé zprávy vypravují, že byl poslán do Španělska, aby tam hlásal evangelium. Když se tam odtud vrátil do Asie, byl vysvěcen za biskupa v Efesu, kde byl nástupcem svatého Timothea. Svědčí o tom list sv. Ignáce, mučedníka, poslaný Efeským, v němž světec tento žádá věřící, aby biskupa svého Onesima, podle Ježíše Krista milovali a všichni jemu podobní byli. Z Efesu byl posláze Onesimus odveden v okovech do Říma, kde pro víru Kristovu byl ukamenován.

Sv. Pavel nepohrdal ubohým hříšníkem, zběhlým otrokem. Kdo pohrdá bližním, protože je nevzdělaný neb nižšího postavení, nemá ani jiskry ducha Kristova v sobě. Takový člověk jednou s hrůzou uvidí, že ten, jímž pohrdal, je v účtě u Boha, kdežto on bude vyvržen z království Božího a bude snad žebrati, jako boháč v evangeliu žebronil chudého Lazara o kapku vody.

Ještě hůř je, když pohrdáme bližním a ho odsuzujeme, protože jest velikým hříšníkem. Nevíš, co z toho hříšníka ještě bude, a nevíš co bude s tebou.

Ty můžeš upadnouti do větších ještě hříchů než má on. On se může obrátiti a státi se velikým svět-cem. Hle, jeden apoštol si zoufal a oběsil se. Iotr na kříž přibitý se obrátil a je v ráji s Ježíšem Kristem. Vidiš-li, že někdo zhřešil, pomodli se za něho a snaž se, abys ho přivedl zpět k Bohu. To je dílo opravdu křesťanské, neboť k tomu přišel Kristus na svět, aby hledal, co bylo zahynulo.

Předsevzetí: Modliti se za obrácení hříšníků.

„Kořen všeho zlého je žádost, jíž někteří puzejí jsouce, pobloudili od víry?“

17. února

(1. Tim. 6, 10.)

(Sv. Flavián, patriarcha cařihradský. † 449.)

Flavián byl muž pevné, živé víry a svaté horlivosti pro čest a chválu Boží i časné a věčné blaho věřícího lidu. — V tehdejší době bývalo zvykem, že patriarchové posílali císařům na důkaz úcty tak zvané eulogie, totiž posvěcené chleby; později však zavedli lakotní dvořané císařští obyčej, že místo chlebů byly od patriarchů dodávány ke dvoru chleby z ryzího zlata. Když se Flavián stal patriarchou, poslal císaři dle starého zvyku prosté chleby posvěcené. To rozlobilo lakotného důvěrníka císařova Chrysafia. Žádal arcibiskupa, aby poslal chleby zlaté. Flavián odvětil: „Zlata a stříbra nemám. Poklady chrámové nejsou mým majetkem; těch smím užívatí jen ke cti a slávě Boží a na výživu chudých.“ Od té doby nenáviděl pyšný Chrysafius Fla-

viána a vyčkával vhodné příležitosti, aby se mu pomstil.

Příležitost se brzy našla. Bludař Nestorius tvrdil, že v Kristu jsou dvě osoby. V boji proti němu upadl opat Eutyches do nového bludu a tvrdil, že prý lidská přirozenost v osobě Krista Pána byla jeho božskou přirozeností pohlcena jako kapka vody mořem a zničena tak, že Spasitel měl vlastně jen jednu a to božskou přirozenost. Toto učení je nesprávné. Kdyby Kristus neměl přirozenost lidskou, totiž pravé lidské tělo a skutečnou lidskou duši, nebyl by mohl za nás trpět.

Proti Eutychovi hájil Flavián víru pravou. Avšak Chrysafius se spojil s pánovitým biskupem alexandrijským Dioskurem, a oba přemluvili císaře, že svolal r. 449 do Efesu sněm, který má v dějinách jméno: sněm loupežnický.

Na sněm tento poslal papež Lev V. své zástupce s listem, v němž praví: „Jednorozenný Syn Boha Otce, počatý z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, takže jeden a týž jest Syn Boží a spolu také i syn člověka. Ku zhlazení viny naší spojil se Bůh s člověkem, aby jediný náš prostředník mezi Bohem a lidmi, Ježíš, mohl za nás trpět.“

Avšak násilný Dioskur nepřipustil, aby dopis papežův byl přečten. Dioskur a jeho stoupenci odsoudili Flaviána jakožto původce nových sporů, sesadili ho s úřadu a nepřipu-

stivše, aby se obhájl, vyobcovali ho. Když papežští vyslanci proti tomu povstali a pravověrní biskupové s pláčem a na kolenou prosili, aby církev nebyla vrhána do hrozných zmatků, vedrali se na pokyn Dioskurův do sněmovny ozbrojení vojáci. S meči, kyji a biči pustili se do pravověrných biskupů. S hrůzou rozprchli se tito, hledající pod stoly a sedadly úkrytu před zběsilými vojíny. Sám Dioskur se svými stoupenci vrhl se na Flaviána. Tloukli ho pěstmi v tvář, povalili na zem a kopali do něho, až posléze ho dali polomrtvého odnésti do žaláře. Neslýchaným tímto násilím zastrašení podepsali potom přítomní biskupové všecko, co ničemný Dioskur jim předložil. Flavián byl vypověděn do vyhnanství, avšak již třetího dne na cestě zemřel.

Již r. 451. sešel se čtvrtý obecný sněm do Chalcedonu, kde bludařství Eutychovo (t. zv. monofysitismus) bylo zkoumáno a zavrženo. Když byl přečten list papeže Lva V. o dvojí přirozenosti Kristově, zvolalo shromáždění Otců: „Toť víra otců, to je víra apoštolů; tak věříme všickni; skrze Lva promluvil Petr.“

Zároveň vzdali chválu statečnému obhájci pravé víry Flaviánovi a prohlásili ho za mučedníka.

Předsevzetí: Abych přemohl v sobě lakotu, chci dnes dáti nějakou almužnu na rozšíření pravé víry, nebo někomu darovati nějaký katolický spis, abych ho utvrdil v pravé víře.

„Tak svět světlo vaše!“

18. února

(Sv. Konstancie Augusta. † 354.)

Dcera císaře Konstantina Konstancie byla vychována v pohanství. Když těžce onemocněla, šla k hrobu sv. Anežky a prosila o pomoc. Když u hrobu usnula, ukázala se jí světice a řekla jí: „Jednej statečně, Konstancie a' věř, že Ježíš Kristus je Syn Boží a tvůj Spasitel, skrze něhož brzy obdržíš uzdravení mnohých ran svého těla.“ Když se probudila, byla zdráva. Z vděčnosti se dala vyučiti ve víře křesťanské, přijala svatý křest a od této doby hořela láskou k Bohu a horlivostí o spásu duší.

V té době navrátil se vojevůdce Galikanus z vítězné války proti Peršanům a žádal císaře o ruku jeho dcery Konstancie. Císař věděl, že jeho dcera se zasvětila Bohu, ale nechtěl urazit svého vojevůdce. Když Konstancie pozorovala jeho starost, potěšila ho slovy: „Vím, že Bůh mne bude chránit. Proto můžeš slíbiti moji ruku Galikanovi s podmínkou, jestli porazí Skyty. Ať mezi tím dá své dvě dcery z prvního manželství pod mou ochranu a za to ať si vezme mé komorníky Jana a Pavla, aby poznal jejich smýšlení.“ Galikanus rád přijal návrh. Než jeho dcery přišly ke Konstancii, ona se modlila takto: „O Pane a všemohoucí Bože, který jsi mne na přímluvu svaté mučednice své Anežky, uzdravil a mi ukázal cestu bázně své, získej dcery Galikanovy.

pro křesťanskou víru. Přiveď k víře i jeho samého, který mne chce odvrátiti od Tebe. Otevři, Pane, ústa má pro jejich srdce, a uši jejich pro má slova a pohni srdcem jejich, aby se otevřelo radám mé lásky. Uděl slovům mým vítězné síly, abych v nich vzbudila horoucí lásku k tobě, aby tebe hledaly celou duší svou!“ Její modlitba byla vyslyšena. Atika a Artemia přijaly s radostí víru křesťanskou a zasvětily se Ježíši Kristu.

Po vítězství nad Skyty vrátil se Galikanus a podal císaři tuto zprávu: „Při posledním obléhání již moji tribunové a vojáci se chtěli vzdáti. Tu jsem si vzpomněl na radu, kterou mi dali Jan a Pavel: „Učiň Bohu nebes slib, že chceš přijmouti křesťanství, jestli ti pomůže. Pak jistě zvítězíš.“ Učinil jsem slib a v tom okamžiku viděl jsem jinocha, jak nesl kříž a řekl mi: „Vezmi meč a pojď za mnou!“ Učinil jsem tak a hle, vojáci se vzmužili a vítězství bylo naše.

Podle slibu stal jsem se křesťanem a také jsem se rozhodl, že nevstoupím do manželství.“

S radostí ho objal císař a sdělil mu, že i Konstancie se zasvětila Bohu. Vedle hrobu sv. Anežky založila Konstancie klášter, v němž žila až do svého osmdesátého roku.

Předsevzetí: Ještě dnes chci něco učiniti pro spásu duší. Aspoň Otčenáš se pomodlím za obrácení hříšníků.

Štěstí v neštěstí.

19. února

(Sv. Konrád, poustevník. † 1351.)

Konrád byl synem urozených rodičů v italském městě Piacenza. Dospěv, oženil se šťastně s bohabojnou pannou Eufrosinou. Jeho spoluobčané ho měli rádi, neboť byl veselé povahy. Vládl pozemskými statky a protože se mu ve všem dařilo dobře, žil jako žijí tisíce jiných lidí. Nebyl zlý, ale též nevynikal v ctnostech. Prikázání Boží a církevní zachovával, avšak pro mnohé požitky a radosti světské neměl ani času ani chuti, aby vážně přemýšlel o tom, čeho jedině nám potřebí jest, totiž: spasiti duši svou.

Nade všecko miloval honbu. Jednou odebral se záhy z rána do lesa na čekanou. Avšak tentokrát mu nepřálo štěstí. Plachá lesní zvěř větríc nebezpečí, skryla se do doupat v neprostupné houštině. Rozmrzen marným čekáním zapálil netrpělivý lovec křoví a trní na pokraji houštiny, aby zvěř vyplašil. Pojednou zavanul prudký vítr a rozdmýchal oheň, takže plamen zasáhl blízké stromy a za nedlouho hořel celý les. S leknutím hleděl Konrád na hrozný plameny, jímž nemohl položiti mezí. Pak nepozorovaně odešel domů. Zatím vyhrnuli se lidé z města a pátrali po žháři. Měli

v podezření chudého člověka, kterého polapili v blízkosti lesa. Ubožák byl uvězněn a v mukách na skřipci se „vyznal“, že zapálil les a byl za to odsouzen k smrti.

Zatím se skrýval Konrád v domě svém, trápen jsa výčitkami. Dnem i nocí uvažoval, co má činiti. Co by si lidé o mně pomyslili? Jak hrozný trest mě očekává?

Konečně po dlouhém boji zvítězil hlas svědomí, Konrád odebral se k soudu, vyznal se z nepředloženého skutku, vysvobodil nevinně odsouzeného člověka a nabídl úplnou náhradu za škodu požárem způsobenou. Zaplativ odškodné, pozbyl velikou část svého jmění, nabyl však zase pokoje svědomí.

Chudobou byl vyléčen ze svých náruživostí a vášní. Poznal, že učiní nejlépe, když dá výhost světu a bude se starati jen o spásu duše. Zbožná manželka souhlasila ochotně s ním. Rozešli se a zasvětili život svůj Bohu. Ona vstoupila do kláštera Klarisek, on se stal poustevníkem na ostrově Silicii, kde vzdálen od vlasti ztrávil život svůj v kajícnosti. Prodělal mnoho bojů a pokušení, až se stal světcem.

Nechci býti nespokojený v neštěstí. I ono pochází z ruky laskavého Otce nebeského, který mne miluje více než sám sebe miluji, a který při všem, i při trestu, má své svaté úmysly.

„Kdo hřích páchá, otrokem je hříchu!“ 20. února

(Sv. Vilfrik. † 1154.)

Vilfrik žil v Anglii. Ačkoliv byl knězem, rád se ještě oddával světským radovánkám. Když jednou jel na koni z lovu, prosil ho žebrák o nový peníz. „Vždyť ani nevím, jestli mám nový peníz v kapse,“ odvětil Vilfrik. Žebrák pravil na to: „Jen hledej v kapse, najdeš tam dva.“ Vilfrik se podivil a skutečně našel dva nové peníze v kapse. Žebrák řekl ještě: „Ten ať ti odmění, z lásky. k Němuž jsi mi tak učinil. A já ti zvěstuji jeho jménem, že brzy odcestuješ na jiné místo, kde nalezneš pokoje a až do konce budeš Bohu sloužiti a na konec do společnosti svatých budeš povolán.“

Brzy na to byl Vilfrik přesazen na jiné místo, kde začal nad míru přísný život.

Legenda ještě vypravuje o něm: „V severní Anglii žil ubohý člověk, který nechtěl chudobu svou trpělivě snášeti; proto se zaprodal ďáblu, aby tak se dostal k penězům. Později však litoval svého činu a radil se, jak by se mohl zas vysvoboditi z moci zlého ducha. V tom se mu ukázal ďábel a hrozil mu ukrutnými mukami, kdyby porušil uzavřenou smlouvu. Onen člověk na to mlčel, avšak dal se na cestu k sv. Vilfrikovi s nadějí, že mu snad světec pomůže.

Když přišel k řece, zlý duch ho uviděl a plň hněvu ho zadržel, řka: „Co chceš činiti, bídný zrádče? Chceš zrušiti naši smlouvu, marně; teď musíš trpěti za zradu, kterou jsi se zřekl Bohu. Bídně se utopíš!“ Při tom zadržel člověka, že se nemohl hýbati ž místa.

Zatím, co se nestalo? Vilfrik měl vidění, viděl vše. Řekl svému knězi: „Vezmi kříž a svčenu vodu, jdi rychle k onomu člověku, pokrop ho svčenu vodou a přiveď ho ke mně.“ Kněz tak učinil. Svčenu vodou zahnal zlého ducha, zatím co Vilfrik se modlil.

Vilfrik vzal ubožáka do světnice, pohnul ho, aby se zkroušeně vyznal z hříchů, dal mu svátostné rozhřešení, a když mu podal Tělo Páně, propustil ho v pokoji.

Moderní rozumáři se smějí všemu, kde se mluví o ďáblu. A přec moc a činnost zlého ducha (zlý duch nemá rohy a kopyta) je větší a zhoubnější než mnozí lidé tuší. „Kdo činí hřích, z ďábla jest,“ praví sv. Jan. Kdo tedy páchá smrtelný hřích, stává se otrokem zlého ducha.

A když člověk, puzen výčitkami svědomí, rád by se vysvobodil z tohoto otroctví, zlý duch ho odvrací lživými představami. Tomu, kdo má cizí majetek praví: „Zahynul bys i se svou rodinou, kdybys cizí majetek vrátil.“ Pomluvači praví: kdybys odvolal, ztratil bys čest a dobré jméno. Opilce obelhává: kdybys přestal pít, onemocněl bys. Padlé dívce hrozí: milenec byl tě opustil, kdybys mu nebyla po vůli. Vlažnému katolíku napovídá: Lidé by se ti posmívali, kdybys zase chodil do kostela. — Tak udržuje zlý duch ubohé lidi ve své síti.

Láska k příbuzným.

21. února

(Sv. Irena. † 379.)

Rodičové svaté Ireny pocházeli ze Španělska, odkud se přistěhovali do Říma. Kromě Ireny měli ještě syna Damasa, jenž se stal knězem. Stojel věrně při papeži Liberiovi (352—366), odešel s ním nějaký čas do vyhnanství, jímž ho ariánští bludaři stíhali.

Irena lnula k výtečnému bratru svému velikou úctou a láskou, přebývala s ním po smrti rodičů, a do jeho rukou složila slib, že z lásky k Bohu setrvá až do smrti ve stavu panenském. Z toho se bratr upřímně zaradoval, schválil slib zbožné sestry, a sepsal k jejímu vzdělání a povzbuzení knihu „O panenství“, v níž potom Irena denně četla. Majíc bratra výborným učitelem a rádcem na cestě dokonalosti křesťanské, prospívala Irena v pokoře, zbožnosti, čistotě a lásce k ubohým lidem. Již v nejútlejším věku činila si újmu v jídle, aby každodenně mohla žebrákům dávat pokrm.

Roku 366 byl bratr Damasus zvolen za papeže. Někteří odpůrcové v Římě povstali proti němu a zvolili jáhna Ursina protipapežem, z čehož nastaly v církvi nebezpečné rozbroje. Irena cítila hlubokou bolest nad tím, že Bůh je urážen. Chodívala denně do katakomb, kde postem a modlitbami přimlouvala

se za milého bratra a církev svatou, aby ji Hospodin vrátil jednotu, svornost a pokoj. Bůh vyslyšel vroucí její prosby. Za krátký čas vypudil císař Valentián I. vzdoropapeže Ursina z Říma.

Damasus řídil potom moudře lodičku Petrovu, potíraje s apoštolskou horlivostí bludy Ariánů, kteří tvrdili, že Bůh Syn není pravý Bůh a Macedoniánů, kteří popírali božství Ducha svatého. Staral se o utvrzení a rozšíření pravověrného učení v lidu věřícím.

Tak dočkala se sv. Irena blahého míru v církvi a byla svědkyní všeho, co bratr její, jenž náleží mezi nejslavnější papeže prvních věků křesťanských, ku cti a slávě Boží a pro spásu stádce Kristova sobě svěřeného podnikal a provedl.

Bohabojný život svůj skončila sv. Irena v Římě dne 21. února 379. Papež Damasus byl ještě pět let živ († 384) a uctil památku svaté sestry své krásným nápisem na jejím hrobě, v němž se doporučil jejím modlitbám.

„Kdo miluje otce, bratra, sestru, více než mne, není mne hoden,“ praví Ježíš. Tím neřekl, že nesmíme milovati příbuzné, nýbrž, že naše láska k příbuzným má býti nadpřirozená: má vyplývati z Boha a vésti k Bohu.

Předsevzetí: Za příbuzné, živé i zemřelé se modliti. —

BLAH. ANEŽKA ČESKÁ.

Dnes uslyšíš-li hlas jeho, nezatvrzuj srdce svého.

22. února

(Markéta Kortónská. † 1297.)

V osmém roku ztratila matku. Macecha se o ni hrubě nestarala. Neštěstím dívky bylo, že byla krásná. Když jí bylo 16 let, utekla z domu a žila s hrabětem di Pecora na jeho zámku devět let hříchu a prostopášnosti.

Jednou šla svému milenci vstříc, který se měl vrátiti z delší cesty. Po chvíli zaslechla štěkot psa a zvědavě šla za ním, aby viděla, co má. Ale, ó hrůza, co spatřila? Pod hromadou dříví mrtvolu člověka již v rozkladu. Pohlédnuvši blíže, poznala, že je to mrtvola toho, s nímž tolik let hřešila.

Dotkla se jí milost Boží. Tázala se: „Kde asi jest jeho duše?“ Pocítila lítost nad svými hříchy a rozhodla se, že bude od té chvíle žíti v nejpřísnější kajicnosti. Ostříhala si krásné vlasy, odhodila šperky i drahé šaty, oblékla se v hrubé roucho, přivázala si na hrdlo provaz, vstoupila do chrámu Páně a vyznala veřejně své hříchy.

Potom šla k otci a prosila ho na kolenou, aby jí odpustil a přijal do domu. Otec byl ochoten, ale macecha tomu zabránila. S pláčem se vrhla nešťastnicě v zahradě otcově na zemi.

Této zoufalosti použil zlý duch, aby ji pokoušel: „Vrať se opět k životu dřívějšímu.

Vidíš přece, že jinak musíš zahynouti.“ — Vášně, jímž byla navyklá se probouzely a již na to pomýšlela, užívati své krásy, aby vedla život světských radostí za cenu hříchu. Avšak vzpamatovala se, sepjala ruce a modlila: „Pane Ježíši Kriste, ty nechceš, abych zahynula, vždyť také za mne jsi trpěl a umřel. Milosrdný Spasiteli, jenž jsi Magdalenu na milost přijal a kajícímu lotru na kříži odpustil, nepouštěj mne v tomto bídném stavu a smiluj se nade mnou!“ — Hlas Boží v srdci jí řekl: „Jdi do Kortóny a vstoup do třetího řádu kajících sester sv. Františka.“

Poslechla, vykonala životní zpověď a od té chvíle žila životem kajícím. Požívala jen suchého chleba a vody, spávala na holé zemi, pod hlavou měla kámen, bičovala se denně.

Rozjímajíc o utrpení Páně, prolévala hořké slzy nad nešťastným mládím svým. Kdykoliv zlý duch pokoušel ji luznými představami dřívějšího života, zaháněla pokušení vzpomínkou na onu zohavenou mrtvolu a rozjímala, jak hrozno jest odvolánu býti na věčnost před soudnou stolicí Boží bez přípravy a upřímného pokání.

Když ochabovala v kajícínosti, říkala si: „Tělo mé bylo dosti silné ke hříchu a neřesti; ke skutkům kajícínosti by bylo příliš slabé? Celé noci jsem hodovala; a při modlitbě bych ochabovala?“

Každodenně děkovala vroucně Bohu, že ji milostí svou vysvobodil z jámy, hříchu a uvedl na cestu kajicnosti.

„Dnes, uslyšíš-li hlas jeho, nezatvrzuj srdce svého.“ Chopme se oběma rukama milostivé ruky Boží, která nás chce vésti s cesty hříchu na cestu milosti.

Předsevzetí: Chci naslouchati hlasu milosti Boží.

„Těm kteří Boha milují, všechny věci napomáhají k dobrému.“

23. února

(Sv. Petr Damián. † 1072.)

V chudické, mnohými již dětmi obdařené rodině v městě Ravenně narodil se v r. 1006 opět synáček, jemuž na křtu svatém dáno jméno Petr. Jeden z dospělých bratří zanevřel na novorozeňátko a pln hněvu řekl: „Nemáme již místa pro tolik dětí! Tak malé dědictví a tak mnoho dědiců, to nejde.“ — Matka se tak rozhněvala, že dítě odložila. Hošík by, byl zimou a hladem zahynul, kdyby se ho nebyla ujala žena ze sousedství, která ho nakrmila, ohřála, matce donesla a ji přemluvila, aby dítě s láskou zase přijala.

Brzy malému Petru otec i matka zemřeli. Vzal ho starší ženatý bratr do svého domu. Nakládal s ním krutě. Neměl pro něho dobrého slova, nechal ho hladověti, bil a kopal ho, nechal ho choditi bosého a v roztrhaných šatech. Místo do školy, musil choditi pásti vepře.

Když však dítě v mládí zakusí tolik nelásky a krutosti, stává se i jeho duše tvrdou, nelaskavou, hořkou a nenávisťnou.

Hledme, co u tohoto dítěte bylo silnější: jeho smutný osud, neb jeho dobré srdce? Jednoho dne, když Petr tak ve své chudobě žil, našel peněz. Pln radosti, jakoby teď najednou zbohatl, přemýšlel dlouho, co by si mohl za tento peněz koupiti. Jelikož měl nedostatek ve všem, myslil na mnohé věci. Konečně našel to nejlepší. Řekl si: „Ať si koupím cokoliv, bude to jen radost pomíjející.“ Proto dal peněz knězi a prosil ho, aby sloužil za zemřelého otce mši svatou.

Dobrý ten skutek byl mu brzy odměněn. Za nedlouho vrátil se do Ravenny druhý bratr jeho Damián, který spatřiv bledé tváře, zapadlé oči a rozedraný šat mladého Petra, slitoval se nad ním, vzal ho k sobě, pečoval o něho otcovsky a vyučoval ho počátečním vědomostem. Seznav jeho dobré srdce a jeho znamenité vlohy, poslal ho na vyšší školy do Faenzy a do Parmy. Z vděčnosti k tomuto bratru přijal Petr jeho jméno Damián.

Na školách studoval s neobyčejným úspěchem. Brzy stal se slavným učitelem a získal svými přednáškami nejen slávy, nýbrž i znamenité důchody.

Poznal však svým bystrým rozumem nebezpečí slávy a bohatství. Proto, aby duši svou spasil, opustil všecko a stal se řeholní-

kem. Mnoho pracoval pro obnovu a očistu církve svaté, až konečně zemřel na cestě do Říma 23. února 1072.

Předsevzetí: Nechci se dáti roztrpčiti, stane-li se mi něco nepříjemného. Daří-li se mi špatně a jsem-li smutný, chci právě někomu něco dobrého učiniti, na příklad chudému dáti almužnu, nemocného navštívit, zarmouceného potěšiti.

24. února

„Aby všichni jedno byli.“

(Sv. Montán. † 259.)

Za císaře Valeriána zemřel v Kartagu mučednickou smrtí svatý biskup Cyprián. Brzy potom bylo osm žáků, většinou kněží, uvězněno. Jeden z nich byl Montán. Svatí tito mučedníci sami dojemným způsobem napsali, co v posledních dnech před smrtí zažili. Zde aspoň několik jejich slov:

„Nejvíce jsme v žaláři trpěli hladem a žizní. Odepřeli nám i hlt vody, ačkoliv jsme celý den pracovali. Jáhen Flavián k těmto společným útrapám ještě si přidal dobrovolné pokání. Viděli jsme často, že z těch málo pokrmů, které nám byly podány jen, abychom zůstali na živu, rozdál jiným.

Bůh sám chtěl nás v tomto největším soužení potěšiti viděním, které měl kněz Viktor. Pravil nám: „Viděl jsem, jak vstoupilo do žaláře dítě, jehož tvář zářila nebeským světlem. Řeklo nám, abychom šli za ním, jako by nás chtělo vyvésti na svobodu; avšak nebylo

viděti východu. Dítě mi řeklo: „Netrať myslu krátkou dobu, co ještě budeš zde. Jsem u tebe. Jdi ke svým druhům, ujisti je, že jsem s nimi, a oznam jim, že obdrží korunu slávy.“ Když jsem se tázal, kde jest ona říše slávy, odpovědělo mi dítě: „Za hranicemi světa.“ — „Ukaž mi ji,“ řekl jsem k němu. Dítě však odpovědělo: „Ale kde by zůstala zásluha víry?“ Tento sen nás naplnil velikou radostí.

Všichni jsme byli jednoho ducha, který nás spojoval v modlitbě, v rozjímání a ve způsobu života. Satan utíká před těmito svazky lásky; tímto spojením obdržíme všecko od Boha. Tyto svazky učiní z mnohých jedno srdce a jsou znamením dítek Božích. Jak bychom mohli býti jeho dítkami, kdybychom se navzájem nemilovali?

Tato jednota mezi námi byla sice trochu rušena, avšak netrvalo to dlouho. Montán se poněkud rozčilil nad Juliánem pro osobu, která se míchala mezi nás, ačkoliv nepatřila do naší společnosti. Nějaký čas se chovali k sobě navzájem nějak chladně, což mohlo mít pro lásku neblahé následky.

Na štěstí smilovalo se nebe nad nimi a smířilo je tím, že měl Montán sen, o kterém nám vypravoval takto: „Zdálo se mi, že setník a vojáci nás chopili a dlouhou cestou nás vedli na pole, kde jsme viděli Cypriána a Lucia. Potom jsme se octli na místě úplně svět-

lém. Naše roucha zbělela a naše prsa byla tak průhledná, že jsme mohli všechno viděti, co bylo skryto v srdci. Když jsem pohlédl do svého srdce, objevil jsem tam skvrny, a hned jsem se probudil. Když jsem později potkal Luciána, vypravoval jsem mu o vidění a řekl jsem mu, že skvrny, které hyzdily mé srdce, bylo mé chladné chování vůči Juliánovi.“

„Naučme se, bratři milí, z toho, že máme navzájem se milovati a žíti v nejdokonalejší svornosti. Buďme již zde takovými, jakými budeme na věky.“

Když byli vedeni k popravě, Montanus ještě před smrtí kázal: „Kdokoliv obětuje jiným bohům než pravému Bohu, zahyne!“

Potom byl stat.

Vírou a láskou jsme spojeni se všemi svatými a se všemi věřícími na celém světě. Modleme se často s Pánem Ježíšem: „Bože, dej, aby všichni jedno byli!“

25. února **„Hledej si pevnější dům!“**

(Sv. Caesarius Naziánský. † 369.)

Byl to hrozný den 11. říjen 368. Ráno lidé ještě spali, najednou přišlo zemětřesení. Za několik vteřin zahynula krása města: chýše chudých i paláce bohatých byly proměněny v zříceniny a pod nimi leželi lidé včera ještě veselí.

Jen několik se jich zachránilo; mezi nimi Caesarius, místodržitel v Bitynii, který vždy měl štěstí. V hloubi duše byl dojat. Již léta odkládal s obrácením a se křtem. Avšak v onom hrozném okamžiku, když všecko kolem něho se třásl, jako blesk zasvitlo v jeho chvějící se duši poznání: Všecko pozemské pomine.

Když ho po dlouhých, bolestných hodinách vyprostili ze ssutin, rozhodl se: „S Bohem, světe! Chci si hledati jiný dům, který stojí na pevnějších základech, nemůže se zřítiti na věky!“

Hned se dal pokřtiti, rozdal majetek svůj chudým a rozhodl se, že o samotě zasvěti život svůj Bohu.

Bůh přijal jeho oběť. Několik dní po křtu svatém Caesarius zemřel.

Jak dlouho Bůh čeká na naše obrácení?

Užitek svatého přijímání.

26. února

(Sv. Mechtilda. † 19. listopadu 1299.)

Když bděla na modlitbách, řekl jí Spasitel: „Nic mne tak netěší, jako srdce lidské, avšak jak málo lidí mi je darují. Všeho mám přebytek, jen ne srdcí lidských.“

Jak lehce se dá Bůh nalézt! „Dobrý jest Pán těm, kteří doufají v něho, duši, která ho hledá.“ (Nář. 3, 25.)

Jednou svěřice celým srdcem toužila po Hospodinu. I sklonil se Spasitel laskavě k ní: „Řci mi, milovaná, čeho si přeješ? Hle, kdykoliv toužíš po mně, přitáhneš mne v sebe. Mne můžeš dosáhnouti menší námahou, než kteroukoliv jinou věc. Pouhou vůlí ničeho nemůžeš přitáhnouti k sobě ani ne nitku neb střepeinu, mne však může člověk přitáhnouti k sobě pouhou vůlí, pouhým povzdechem.“

Ještě výmluvněji mluvil Pán, když zval k sv. přijímání.

„Kdyby člověk věděl, kolik spásy jemu pochází z Těla Kristova, omdlel by radostí.“

Jindy ji poučoval: „Jestli někdo celý svůj život ztratil, zničil a promarnil, ale chce nyní všechno napravit a znovu získati, ať často přistupuje k nejsvětější Svátosti. Tato Svátost obsahuje všechna dobra; tam nalezně člověk všechny poklady milosti.“

Když svěřice jednou se modlila za osobu, která se zdráhala častěji choditi k sv. přijímání, odpověděl jí Pán: „Čím častěji člověk mne přijímá, tím čistější bude jeho duše. Ten je čistější, kdo se častěji vodou umývá. A čím častěji někdo přijímá zbožně a hodně, tím více působím v něm a on ve mně, tím více se posvěcují jeho skutky. Čím horlivěji přijímá, tím hlouběji se ponořuje ve mně. Čím hlouběji někdo vnikne do mého božství, tím více se rozširuje jeho duše a tím více má podíl

na mém božství jako voda prohlubuje jámu tím víc, čím častěji padá na stejné místo.“

Sv. Otec Pius X. otevřel všem věřícím dokořán svatostánek. Každý může každého dne přistoupiti ke stolu Páně, když je ve stavu milosti a má dobrý úmysl. Z úcty před Svátostí nejsvětější zůstáváme od půlnoci lační. Kolikrát nás Spasitel zval a očekával. Mohli jsme jíti, avšak zanechali jsme sv. přijímání z lenosti neb bázně lidské, netečnosti. Jaká škoda! Jak často budeme ode dneška choditi ke sv. přijímání?

Příčino naší radosti, oroduj za nás! 27. února

(Bl. Gabriel Possenti, pasionista. † 1862.)

František Possenti byl veselý student. Chtěl se líbiti lidem. Šaty musely býti podle nejnovějšího střihu, střevíce podle módy, vlasy voňavkou napuštěny. Rád navštěvoval divadla, četl romány, miloval tanec a hudbu. Pro veselou povahu byl miláčkem společnosti, a neříkali mu jinak než „veselý František“ neb „malý tanečník“.

Byl sice vznětlivé povahy a citlivý při pokárání, avšak při vši lehkomyšlnosti byl pilný; také se rád modlíval a přistupoval pravidelně ke sv. svátostem. K chudým byl dobročinný. Zachoval čistotu srdce. Ano, když ho jednou chtěl zkažený člověk svést ke hříchu, obrátil se dýkou proti němu.

Čtyřikrát již Bohu slíbil, že půjde do kláštera. Dvakrát v těžké nemoci; potom když

při lovu vlastní puškou se poranil a skoro přišel o život, a konečně při náhlé smrti své sestry, kterou tolik miloval. Avšak vždy znovu zapomněl, co slíbil.

Ve Spoletě byl slavný průvod s milostným obrazem Matky Boží. Mezi zbožnými ctiteli byl též František. Uviděl, jak Matka Boží na obraze obrací svůj zrak k němu, a ve svém nitru slyšel hlas: „Františku, svět není pro tebe, patříš do kláštera!“ Od toho okamžiku již neměl pokoje. Zevně sice nic se nezměnilo. Zůstal veselým společníkem, nosil módní šaty, avšak pod nimi kající pás.

Matka Boží pomáhala dále. Ještě téhož roku ve svátek Sedmibolestné vstoupil do noviciátu k pasionistům. Byl si vědom své slabosti. Proto hleděl rázně se odloučiti ode všeho by mu připomínalo jeho minulý život. Když ho příbuzní chtěli navštívit, prosil písemně otce, aby tomu zabránil.

Dokonalá byla jeho poslušnost. Když mu představení poroučeli, nechtěl slyšeti důvodu, proč tak činí. Říkával: „Bůh nežádá počet z toho, co činíme v poslušnosti.“ Jenom jednou mu byla poslušnost těžká. Nosíval, jak v řádě jeho bylo zvykem, drsné roucho řeholní i v nemoci. Dva dni před smrtí viděl představený, že roucho působí nemocnému obtíže. Rozkázal mu, aby roucho odložil. Dobrý bratr se lekl a tázal se, zdá-li je to vůle Boží. Potom souhlasil. Když však svaté roucho odkládal,

začal plakat, políbil roucho a řekl: „Odpust mi! Tak rád bych měl útěchu zemřítí s tebou; avšak poslušnost mi toho nedovoluje. Odpust mi!“

Při vši přísnosti neztratil své veselosti. Psal jednou svému otci: „Nemohu ani popsati spokojenost a radost, kterou cítím mezi těmi zdmi. Čtvrt hodinky před obrazem nejbl. Panny, naší potěšitelky nezaměnil bych s rokem plným světských rozhovorů a radovánek.“

Jeho vnitřní štěstí bylo dokonalé a trvalé, neboť bylo ovocem stálého vnitřního boje. Cítil-li náklonnost k některým lidem, hleděl se jim vyhýbati, avšak tím laskavější byl k těm, proti nimž cítil odpor. Jelikož v každém člověku viděl Krista, prokazoval každému nejen lásku, nýbrž i úctu. Nesoudil žádného i když jeho špatnost byla zjevná. Řekl jednou: „Třikrát jsem soudil a třikrát jsem padl do téže chyby, kterou jsem odsuzoval.“

Jeho zásada byla: „Dokonalost nezáleží v tom, že vykonáváme skutky veliké a mimořádné, nýbrž v tom, že vykonáme povinnosti nám předepsané dobře. Cena našich skutků závisí úplně na našem vnitřním smýšlení a na dobrém úmyslu, s kterým je konáme.“

Stále žil v přítomnosti Boží. Občas tuto památku na Boha přítomného obnovil střelnými modlitbami. Rád rozjímal o utrpení Páně a jeho přebolestné Matky. Rád by byl chtěl z lásky k nim činiti veliké skutky pokání.

Avšak představení mu zapovčdělí veškeré mimořádné přísnosti. Proto hleděl aspoň v maličkostech přináseti oběti. Jednou si napsal: „Ať nepomine dne, kdybych nezdobil panenskou skrář mé Matky aspoň jednou květinkou ctnosti!“ Po každé, když slyšel hodiny bítí, pomodlil se Zdrávas, Maria.

Říkával: „Bůh Matku svou tak povýšil a přál si, aby byla ctěna. On sám ji tak velice ctil. Proč bychom neměli i my ji ctítí? Tím prokazujeme i Bohu velikou čest. Buďme tedy štědrí k Matce Boží; potom, i ona bude k nám štedrá.“

Když umíral řekl: „Maria mi prokázala již tolik milosti, — jak bych mohl pochybovati, že by mne nechtěla v nebi?“

28. února **Myšlenky lidské a plány Boží.**

(Sv. Andronikus a Athanasia.)

V městě Antiochii v Syrii žili koncem čtvrtého století zlatník Andronikus a jeho manželka Athanasia v šťastném manželství. Byli bohabojní, štědrí k chudým a přívětiví ke všem. Proto je všichni měli rádi. Bůh jim daroval dvě děti: chlapečka a děvčátko. Již nic jim nechybělo k úplnému štěstí a oni byli svému Bohu za to vděční.

Avšak pravá ctnost musí býti zkoušena ohněm. Když žili dvanáct let šťastně; onemocněly jim náhle obě děti prudkou horečkou.

Otec ve své úzkosti o život děti spěchal do kostela. Modlil se tam se vši vroucností duše, aby Bůh odňal od nich tento kalich utrpení, je-li to jeho svatá vůle. K poledni se vracel z kostela domů. Již z daleka slyšel nárek a pláč. Když vstoupil do domu, viděl, co tušil: obě děti byly mrtvé.

Andronikus přijal tuto ránu jako muž křesťanský. Řekl jako kdysi Job: „Hospodin dal, Hospodin vzal, budiž jméno Páně pochváleno!“ Avšak jeho žena byla bolestí bez sebe; chtěla si vzítí život a křičela hlasitě: „Se svými dětmi chci umřít!“

Děti byly pochovány; biskup a kněží i rada městská i mnozí občané přišli na pohřeb. Avšak bolest matky byla stále ještě převeliká. Znovu a znovu vypukala. Ani se nenechala odvésti od hrobu; ještě o půlnoci tam klečela, plakala a modlila se.

Ukázal se jí svatý mučedník Juliánus a řekl: „Proč nenecháš mrtvé na pokoji?“ — Athanasia odpověděla: „Pane, nehněvej se na mne, neboť jsem velice zarmoucená; měla jsem jenom tyto dvě děti a teď mi obě najednou zemřely.“ — Světec řekl: „Proč tak příliš pláčeš? Nebylo by lépe, kdybys plakala nad svými hříchy? Neboť o tvoje děti je postaráno.“ — Toto slovo bylo jako jasné světlo pro duši ženy. Jakoby její srdce bylo znovu stvořeno, řekla: „Ano, jestli moje děti žijí v nebi, není třeba, abych je oplakávala.“

Světcec odešel. Athanasia se tázala kostelníka, kdo byl onen kněz, který s ní mluvil. Teď teprve poznala, že sv. Julián se jí zjevil.

V duši ženy dozrálo rozhodnutí, na které již dříve kdysi myslela: Prosila svého muže: „Dovol mi, abych šla do kláštera. Chci činiti pokání za své hříchy.“ Andronikus odpověděl: „Zkus to jeden týden, potom uvidíme, co bude dále.“ — Athanasia tak učinila a rozhodla se, vstoupiti do kláštera. Jenom chtěla ještě putovati do Jerusalema. Proto prodali všecko; z utržených peněz založili nemocnici, otrokům dali svobodu a navštívili svatá místa. Potom cestovali do Egypta. Andronikus byl přijat do velikého kláštera poustevníků, jménem Laura; Athanasia se dostala do kláštera ženského.

Když oba krátce po sobě zemřeli, jistě jejich děti s jásotem je přivítaly u brány nebeské. Kdyby jim Bůh byl nechal obě děti, kdo ví, co by z nich bylo. Kdo ví, jestli by nebyly zahynuly a duše rodičů s nimi. Jak dnes Athanasia na věčnosti jinak smýšlí, než tehdy u hrobu svých dětí!

Bůh to míní s námi vždycky dobře, i když nám posílá neštěstí.

Předsevzetí: V hodinách zármutku chci si rozvážit: „Jak budu o této věci smýšleti za sto rokův.“

Fr. Urban:
SV. TOMÁŠ AKV.

Fr. Urban:
SV. LONGIN.

„Protivník váš obchází . . .” (I. Petr 5, 8.)

1. března (Sv. Dobroslava, kajícnice a mučednice. † 114.)

Dobroslava byla samaritánka. Řecky slula Eudoxie. Byla to dívka obdařená neobyčejnými dary ducha a krásou těla. Avšak právě tyto dary bývají často dívkám příčinou pádu. Dobroslava stala se marnivou a lehkovážnou. Ponenáhlu upadla do nejhorších neřestí. Aby mohla tím bezuzdněji žít, učinila to, co činí i dnes mnohé dívky: odebrala se do velkoměsta Balbeku (Heliopole) v Syrii. Tam žila hříchu. Avšak Bůh i hříšníkům dává milost, aby se obrátili a podivuhodné jsou jeho cesty.

Svatý poustevník Jermán zavítal jednoho dne do Balbeku a ubytoval se v domě svého příbuzného, právě vedle domu, v němž přebývala Dobroslava. Po půlnoci vstal Jermán, aby se dle zvyku svého modlil a zpíval žalmy. Potom si četl hlasitě o hrozných trestech pekelných a o radostech nebeských. Zvědavě Dobroslava naslouchala a druhého dne ráno tázala se světce, co to všechno znamená. Světec jí vysvětlil, proč tak činí a na konec jí mluvil o věčnosti, věčné odměně v nebi a věčném trestu v pekle. Tato slova působila jako blesk na srdce hříšnice. „Běda mně,“ zvolala, „jsem tedy zavržena a na věky ztrácela, neboť jsem žila podle těla. Pověz mi, není prostředku, abych unikla trestu pekelnému?“ Světec odpověděl: „Jestli se celým srdcem obrá-

tiš k Bohu, on je milosrdný a odpustí tobě hříchy pro Ježíše Krista, svého Syna; neboť on ho vydal k spáse hříšníků.“ — „Co mám činiti?“ — „Je třeba pokání, víry a křtu; přestaň hřešiti, dej se poučiti ve víře a křtem svatým ti budou odpuštěny hříchy.“ Dobroslava tak učinila a byla pokřtěna. Propustila své otroky a řekla jim: „Následujte mne; dávala jsem vám příklad hříchu, chci vám nyní také dáti příklad pokání.“

Po letech přišel sv. Jermán opět a shledav ji v dokonalosti utvrzenou, odvedl ji do samoty na poušť, aby tam pokání své dovršila. Avšak jeden z bývalých společníků chtěl ji zase přivést k starému hříšnému životu. Oblekl se v roucho mnišské, šel k sv. Jermánovi, padl před ním na kolena a prosil, aby ho přijal mezi poustevníky. Světec ho zrazoval, že život ten bude pro něho příliš obtížný. Mládenec však odvětil: „Příklad známé hříšnice Dobroslavy mi dodává důvěry a doufám, že jejím napomenutím a příkladem naleznu síly, abych přemohl všechny obtíže.“

Světec věřil těmto krásným slovům a zavolal Dobroslavu. Ta však, Bohem osvícena, poznala ošemetný úmysl jeho a tak ho pokárala, že leknutím padl mrtev k zemi. Na její modlitbu však Bůh jej vzkřísil k životu a jinoch se nyní dal opravdu na pokání.

Různé jsou cesty Boží a cesty zlého ducha. Ne-
nechejme se oklamati duchem lži. „Bděte a modlete
se, abyste nevešli v pokušení!“ (Luk. 22, 46.)

2. března

Blažená chudoba.

(Bl. Anežka Přemyslovna. † 1282.)

V naší době, nakažené morem mamonář-
ství, potřebujeme příkladů velkomyslné chu-
doby. —

Když Anežka opustila bohatství králov-
ské a zvolila si chudé roucho nejchudších
sester sv. Františka, zvolala radostně: „To
je to, po čem dávno celým srdcem toužím.“

Anežka říkala svým sestrám: „Chvalte
Hospodina, že vedeme chudý život! Zachová-
me-li chudobu, Bůh neopustí nás za časů
zlých.“

Jednou, když byla Anežka nemocná, tou-
žily sestry, aby jí mohly dáti aspoň rybičku,
ale neměly. To bylo kruté pro sestry, jež
bydlely na břehu řeky oplývající rybami.
Byly proto celé smutné. Ale Anežka se u-
smála, zvedla ruce k nebi a děkovala Bohu
za to, že jim dovolil takovou snášet chudobu.
V tom se ohlédla k vrátnici. Vrátná vstoupila
a oznamovala, že na okénku leží množství
chutně upravených rybiček; kdo by je tam
byl položil, nevěděla. Jak se Anežka radovala
a děkovala Bohu za to, že sestry posílil uká-

zav jim, že přijímaje takovou chudobu, přece jich neopouští.

Jindy, když měly jíti ke stolu, sestra, jež měla chudý stůl na starosti, přišla oznámiti „starší sestře“, že je v celém klášteře jen jeden chléb pro všechny sestry. Bylo to v roce velikého hladu v Čechách. Sestry nevycházel z kláštera, aby prosily o almužnu. Tak se stávalo, že dobrodinci zapomněli na chudé sestry na Františku. I prosila sestra Anežku, aby se pomodlila k Bohu, který sytí ptáky a šatí lilie polní. Ještě když mluvila, vstoupila sestra vrátná, oznamujíc, že na okénku jejím je položeno množství bílých chlebů, takže všechny sestry mohou se nasytiti.

„Nepečujte úzkostlivě o život svůj, co byste jedli, ani o tělo své, čím byste se odívali. Není-li život více nežli pokrm a tělo více nežli oděv? Pohlédte na ptactvo nebeské, že neseje, ani nežne, ani neshromáždí do stodol, a Otec váš nebeský živí je. Ne jste vy dražší, než ono? — A proč pečujete úzkostlivě o svůj oděv? Pozorujte lilie polní, které tyto rostou, nepracují a napředou; pravím pak vám, že ani Šalomoun ve vši slávě své nebyl tak oděn, jako jedna z nich. Jestli tedy trávu polní, která dnes jest a zítra do peci vržena bývá, Bůh tak odívá, čím spíše vás, malověrní?“ (Mat. 6, 25—30.) „Vi zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete. Hleďte tedy nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto všecko bude vám přidáno.“ (33.)

Předsevzetí: Chci milovat svatou chudobu, jejíž duše jest důvěra v Boha.

Marinus sloužil jako důstojník v římském vojsku v Cesareji. Měl býti povýšen na kapitána. Avšak jiný důstojník, který také chtěl dosíci toho vyznamenání, žaloval na Marina, že je křesťan a neobětuje císaři. Proto nemůže podle zákonů římských míti tak vysoké důstojnosti.

Ihned byl Marinus postaven před soud. Výslech byl krátký. Soudce se tázal důstojníka, jakého náboženství je. Otevřeně vyznal Marinus, že je křesťan; na to mu dal soudce tři hodiny na rozmyšlenou. V této době se měl rozhodnouti, zda-li chce obětovati císaři a tak se státi kapitánem, nebo umříti jako vlastizrádce.

Když Marinus vystoupil ze soudní síně, potkal jako řízením Božím svého biskupa Theotekna; tomu vypravoval, co se právě událo. Zbožný biskup zavedl mladého důstojníka do kostela k oltáři. Tam otevřel knihu evangelií. Odhalil trochu důstojnický plášť Marinův, že bylo viděti jeho meč. Potom řekl vážně a důstojně: „Marine, hle, zde je tvůj meč a zde je evangelium, ti stojí proti sobě. Jednoho z obou se musíš zřici, buďto Krista neb císaře!“

Marinus vztáhl pravici svou, dotkl se uctivě svaté knihy a řekl: „Evangelium chci

zůstati věrný, pro Krista chci zemřít!“ — Biskup poželhal zdatnému bojovníku Kristovu a povzbudil ho slovy: „Nuže, drž se pevně Boha. On ti dá síly, abys dosáhl toho, pro co ses rozhodl. Jdi v pokoji!“

Na ulici volal hlasatel jméno Marinovo, neboť lhůta tři hodin uplynula. Rychlým krokem spěchal vyznavač Kristův k soudu. Když soudce se ho tázal, jak se rozhodl, vyznal opět, že je křesťan a tentokráte s větší radostí, než před třemi hodinami. Byl okamžitě sťat.

Mnozí katolíci se domnívají, že mohou sloužiti i Bohu i světu. Kristus však řekl: „Nikdo nemůže dvěma pánům sloužiti.“ (Mat. 6, 24.), a „Kdo není se mnou, proti mně jest!“ (Luk. 11, 23.) Musím se rozhodnouti i já. Nechci se rozhodnouti pro svět, který musím beztak jednou opustiti, a který mne snad opustí ještě dříve, nýbrž chci se rozhodnouti pro Krista, který jednou bude mým soudcem.

„Bud'te druhým Kristem.“

4. března

(Sv. Kazimír. † 1484.)

Kazimír byl syn krále polského, avšak více ho těšilo, že je dítkem Božím, a že k Bohu smí se modliti: „Otče náš.“

Nejraději rozjímal o Spasiteli pokolení lidského, jak na hoře Olivetské trpěl smrtelnou úzkost za nás a jak umíral na kříži. Také rád se klaněl jemu přítomnému ve Svátosti oltářní. Když viděl obraz Spasitele ukřižova-

ného, proléval hojně slzy a bolestí skoro omdlával.

Již jako dítěti byla mu modlitba a návštěva nejsvětější Svátosti největší radostí. Když jednou úlohy své velmi dobře vykonal, řekl mu učitel: „Protože jsi tak pilně se učil, můžeš si žádati něco, co by tě těšilo.“ Na to odpověděl mladý kralovič: „Tak bych si přál, abych mohl o hodinu déle zůstatí — v kostele.“

Jednou, když již dlouho se modlil v kostele, jeho vychovatel Dluhoš mu řekl: „Bylo by již na čase dopřáti si nějakého zotavení.“ Kazimír odpověděl s úsměvem: „Má radost je v Bohu, před jeho oltářem ho nalézám a tam získávám více útěchy a zotavení, než jakoukoliv hrou a zábavou.“

Z rozjímání o Bohu a Spasiteli mu vzrostla láska k němu, z lásky touha následovati ho. Proto miloval chudé jako otec, rozdával jim všechny důchody své a sloužil jim osobně. Ujímal se zvláště horlivě poddaných, nevinně od pánů utiskovaných, přednášel stížnosti jejich před soudy, hájil jich a dopomáhal jim ku spravedlnosti, nic nedbaje hněvu nespravedlivých boháčů. Když mu vytýkali, že zapomíná na svou královskou důstojnost, odvětil: „Ještě daleko nejsem tak vznešený král jako Ježíš Kristus, Syn Boží a tento sestoupil se svého nebeského trůnu a snížil se k nám lidem, stav se chudým, aby nás obohatil;

slovem a příkladem poučil nás, že kdo chudým slouží, jemu slouží.“

Předsevzetí: Často se tázati: Co by činil Kristus, kdyby byl na mém místě?

„A buďte vděční!“

5. března

(Sv. Gerazim. † 475.)

O sv. Gerazimovi, který byl poustevníkem v Palestině vypravuje legenda, že jednoho dne, když šel podél Jordánu, viděl lva, který bolestně řval a nemohl stoupnouti na jednu nohu. V noze byl trn a rána podbírala. Stařec vytáhl trn z nohy, vyčistil ránu, obvázal ji a chtěl jíti dále svou cestou. Avšak lev, vida, že mu je pomozeno, nechtěl opustiti svého dobrodince, nýbrž ho doprovázel kamkoli šel, jako věrný pes, takže stařec se velice tomu divil.

Když konečně Gerazim zemřel a byl pochován, lev nebyl přítomen. Za nějakou dobu přišel a hledal svého dobrodince; když mu dali pokrmu nepřijal, nýbrž vytím dával na jevo, že touží po zemřelém.

Opat zavedl tedy lva k hrobu sv. Gerazima, poklekl tam, modlil se a plakal. Když lev to viděl, také dával na jevo svou bolest, neodešel od hrobu, nýbrž tam ulehl a skonal.

Tolik vypravuje legenda a je napsána k našemu zahanbení. Jsme-li nevděční — a kdo z nás by mohl říci, že nikdy nebyl nevděč-

ný — jsme-li nevděční, snižujeme se pod nerozumnou tvář.

Předsevzetí: Chci často Bohu a lidem děkovati: modlitbou, mší svatou, dobrými skutky.

„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého.“

6. března

(Perpetua a Felicita. † 203.)

Každý den jmenujeme ve mši sv. po pozdvihování tyto dvě světice Perpetuu a Felicitu, které byly pro víru umučeny v Africe v Kartagině. Zprávy o jejich umučení napsala dílem Perpetua sama den před svou smrtí, dílem pochází od křesťanů, kteří při mučení byli přítomni.

Perpetua byla šťastně provdána, urozená, dvaadvacetiletá matka nemluvnátka a měla na živu ještě oba rodiče a dva bratry. Felicita byla ze stavu otrockého. Jednoho dne byly obě ještě s třemi katechumeny jaty. Perpetua píše: „Když jsme byli ještě s biřiči, nepřestával otec můj mne přemlouvati, abych odpadla. Řekla jsem mu: „Vidíš zde tento džbán?“ Řekl: „Vidím.“ Na to jsem se tázala: „Můžeš-li tomu říkati jinak, než čím jest?“ On řekl: „Ne.“ — „Tak ani já nemohu jinak říci, než že jsem křesťanka.“ Otec tímto slovem rozhněván vrhl se na mne, aby mi vyloupal oči. Avšak jenom mne trápil a odešel přemožen.“

„Po několika dnech roznesla se pověst, že budeme vyslýcháni. Přišel z města otec, zármutkem celý zlomený. Řekl: „Dcero, ustrň se nad mými šedinami! Ustrň se nad svým otcem, jsem-li hoden slouiti otcem tvým. Hle, těmato rukama jsem tě dochoval do kvetoucího věku tvého a miloval jsem tě nade všechny bratry tvoje, nevydávej mne tedy lidem k pohanění.“ Tak mluvil ve své otcovské lásce. Líbal mi ruce, padl mi k nohám a s pláčem mi již neříkal dcero, nýbrž paní. Bolel mne osud otce mého, že on sám z celé mé rodiny se nebude těšiti z mého utrpení.“

„Když jsme druhého dne byli právě u snídání, byli jsme na rychlo odvedeni k výslechu. Zpráva o tom hned se rozšířila v sousedství a sešlo se mnoho lidu. — Brzy přišel zase otec s mým dítětem, stáhl mne o stupeň dolů a řekl: „Pros o milost, smiluj se nad dítětem svým!“ A prokurátor Hilarián, který tehdy byl soudcem ve věcech hrdelních, řekl: „Ušetři přece šedin otce svého, šetř tohoto nemluvňátka a obětuj za blaho císařovo!“ Odpověděla jsem: „Toho neučiním!“ Tu otázal se Hilarián: „Jsi křesťanka?“ Já jsem odpověděla: „Jsem křesťanka.“ A poněvadž otec mne chtěl stáhnouti s lešení, byl na rozkaz Hilariánův shozen dolů a holí udeřen. Bolelo mne to, jako bych sama byla udeřena. Potom soudce nás odsoudil, že budeme předhozeni šelmám.“

Felicita byla tehdy ve stavu požehnaném. Když nastával slavný den veřejných her, rmoutila se, že nebude moci společně s ostatními mučedníky zemřít, neboť římské zákony nedovolovaly popraviti takové ženy. I ostatní vězňové želeli toho, že nebudou tak dobrou sestru mít za společnici a modlili se tři dny za ni. A hned po modlitbě přišly bolesti. Když v bolestech hlasitě sténala, řekl jí žalářník: „Když nyní tak si naříkáš, co si počneš, až budeš předhozena dravé zvěři?“ Felicita odpověděla: „Co nyní trpím, sama trpím, tam však bude ve mně trpěti jiný za mne, neboť i já pro něho trpěti budu.“

Posléze nadešel mučedníkům slavný den vítězství. S jasnou tváří vyšli ze žaláře a ubírali se do zápasště na smrt. Perpetua vcházejíc do závodíště prozpěvovala Kristu Pánu. Ostatní zvolali k soudci: „Dnes soudíš nás ty, někdy však souditi bude tebe Bůh!“ Byli za to zbičováni. Avšak radovali se, že tak směli s Ježíšem trpěti.

Potom pustili na ně šelmy. Na Perpetuu a Felicitu pustili divokou krávu, kteráž je porazila a po zemi vláčela. Perpetua upadla na bok. Vidouc, že roucho její na jedné straně bylo roztrženo, urovnala si je cudně, jsouc více pamětliva studu, než bolesti. Potom podala Felicitě k zemi stržené ruku a pomohla jí vstáti.

Obě světičky byly odvedeny k bráně. Perpetua se ohlížela a k údivu všech se tázala: „Kdy budeme předhozeni oné krávě?“ Když slyšela, že se už to stalo, nevěřila, až ji ukázali známky utrpení na těle a na šatech.

Posléze byli mečem usmrceni. Mladý neobratný kat bodl Perpetuu nemotorně do žeber. Svatá mučednice vykřikla bolestí, hned však se vzpamatovala, uchopila ruku katovu a přiložila meč na svoje hrdlo.

Zpráva o mučednictví tomto začíná slovy: „Příklady víry byly napsány, aby čtením těchto věcí Bůh byl ctěn a člověk posilněn.“

„Kdo se ponižuje . . .“

7. března

(Tomáš Akvinský, učitel církevní. † 1274.)

Tomáš byl žákem sv. Alberta. Protože málo mluvil, měli ho spolužáci za hloupého a dali mu přezdívku: „Němý vůl.“ Jeden ze spolužáků měl soustrast s ním, a nabídl se mu, že s ním zopakuje, co bylo probráno ve vyučování. Pokorně Tomáš nabídku přijal. Když však ochotný „učitel“ jednou nemohl dál, Tomáš mu laskavě pomohl a věc tak jasně vysvětlil, že „učitel“ se stal učedníkem a od té doby chodil ke světci o vysvětlení, když něčemu nerozuměl.

Když již Tomáš byl znám jako nejslavnější učenec, přišel do kláštera cizí bratr, a prosil představeného o nějakého průvodce

do města. Představený řekl: „Řekněte prvnímu bratru, kterého potkáte v domě, aby šel s vámi.“ Bratr potkal svatého Tomáše a řekl mu: „Milý bratře, převor si přeje, abyste šel se mnou do města.“ Tomáš ihned sklonil hlavu na znamení poslušnosti a šel. Jelikož sv. Tomáš byl silnější, nemohl tak rychle za bratrem a byl za to nejednou kárán. Pokorně prosil o prominutí.

V městě divil se dobrý bratr, že všichni občané s tak velikou úctou pozdravují jeho průvodce. Když se dověděl, koho si to za sluhu vzal, prosil za odpuštění. Tomáš však odmítl, řka: „Poslušnost dává pravý poměr k Bohu. Člověk podrobuje se člověku pro Boha. Neboť Bůh se snížil k člověku pro člověka.“ —

Jeho první životopisec Bernard Guidonis o něm píše: „Každého člověka měl za tak nevinného jako byl on sám. Viděl-li však, že někdo ze slabosti zhřešil, oplakával cizí hřích jako svůj vlastní. — Před každou duševní prací oddal se modlitbě a prosil za osvětlení s hůry. — Prosil jenom o to, co se Bohu líbilo.“

Na konci svého života mohl říci: „Všecko, oč jsem Boha prosil, jsem dostal: Předně, aby nikdy nezřízená náklonnost k věcem časným a světským mi nezkalila čistotu úmyslu a neseslabila mou sílu. Potom, aby Bůh nikdy nedopustil, abych byl povýšen k

nějaké církevní hodnosti a tak nucen opustiti skromný stav řeholní.“

Ačkoliv byl nejučenějším mužem své doby, nespýšněl, věděl, že všecky vědomosti má od Boha. Když se ho jednou Kristus s kříže tázal: „Tomáši, dobře jsi psal o mně, jakou odměnu si přeješ?“ odpověděl pokorný učitel: „Žádnou jinou, Pane, leč Tebe samého.“

Modlitba církevní: „Bože, jenž Církev svou oslavuješ podivuhodnou učeností svatého vyznavače svého Tomáše a svatou činností oplodňuješ, dej nám, prosíme, rozumem chápati, co učil a následováním plniti, co činil. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého.“

„Láska všecko snáší“.

8. března

(Sv. Jan Boží, zakladatel Milosrdných bratří.

† 1550 v Granadě.) (1 Kor. 13.)

Po pohnutém a dobrodružném životě jako voják, nádeník, pasák, sluha a obchodník začal Jan Boží po upřímném obrácení s dílem, které ho tak proslavilo na celém světě: Začal pěstovati účinnou křesťanskou láskou k nemocným a chudým. Několik obrázků z této činnosti.

Najal dům, upravil v něm 40 lůžek, nad každé lůžko dal kříž. Pátral po opuštěných nemocných, vodil neb nosil je do svého útulku; tam je myl, čistil, těšil, povzbuzoval k pokání. K večeru vzal pytel na záda, košík a hrnec do rukou a obcházel domy, volaje:

Bratři! Kdo z vás chce sám sobě učiniti něco dobrého? Čiňte dobro pro Boha!“

Ve své činnosti byl trpělivý, ač ho to stálo mnoho sebezapírání. Jednou se mu lidé na ulici posmívali a jeden řekl Janovi: „Poslyš, dobrý křestane, které zázraky činil Kristus?“ Jan odpověděl: „Nemalý zázrak učinil Kristus, že mi dává sílu, abych snesl váš posměch.“

Kdysi zavadil Jan košem o šlechtice. Hrdý šlechtic se na něho obořil: „Hlupáku, dej přece pozor!“ — „Odpust, milý bratře, ne učinil jsem to úmyslně,“ omlouval se Jan. Šlechtic uražen, že od takového chudáka byl tak důvěrně osloven, dal Janovi políček. Jan řekl: „Ó, to jsem velmi zasloužil, a můžeš mi dáti ještě jeden.“ Šlechtic se rozhorlil ještě více a řekl svým služebníkům, aby ho potrestali. Ti se nedali dvakrát pobízeti a na Jana se snesl déšť ran pěstí a holemi. V tom šel mimo jistý Jan de la Torre a zvolal: „Hola, hola! Bratře Jene Boží, co se to zde děje?“ Jakmile šlechtic uslyšel jméno Jan Boží, ihned se mu vrhl k nohám, řka: „Jakže? Ty jsi Jan Boží, o němž mi bylo tolik chvályhodného vypravováno?“ Prosil ho za odpuštění a stal se velikým dobrodincem Janových chudých.

Jednou byl veliký nedostatek v nemocnici. Jan šel k bohatému kupci, líčil mu bídu a prosil o podporu neb o půjčku třiceti dukátů.

Fr. Urban :
SV. JENOVEFA.

Fr. Urban :
SV. KUNHUTA.

Kupec byl lakomý a jeho žena ještě lakomější. Dávala svému manželu znamení, aby nic nedaroval. Obchodník řekl, že bez dobrého ručitele nemůže nic půjčiti. „Ó, já mám velmi dobrého ručitele,“ řekl Jan a vytáhl kříž. Kupec byl tím tak dojat, že mu dal celý obnos, a když jeho žena bezdětná zemřela, věnoval celé své jmění nemocnici a žádal být přijat za ošetřovatele.

Když umíral a navštívil ho arcibiskup granadský, řekl Jan: „Tři věci mne tíží; první, že jsem za všechny milosti Bohu jen nedokonale sloužil, druhá, že mám opustiti nemocné lidi a třetí, že mám dluhy.“ Arcibiskup ho těšil, řka: „Upokoj se! Pokud první věci se týká, důvěruj v Boha a v zásluhy Spasitele ukřižovaného, tvoje nemocné vezmu pod svou ochranu a dluhy rád zaplatím.“

Předsevzetí: Chci dnes něco učiniti pro křesťanskou charitu.

9. března

Poliček andělův.

(Sv. Františka Římská. † 1440.)

Vdala se za šlechtice Vavřince de Ponziani. Jednou dávala přátelům svého manžela hostinu. Mezi hosty byli také mladší páni, a stalo se, co se leckdy stává, že ve veselé zábavě se řeklo slovo méně slušné.

Svěťice cítila povinnost zakročiti, avšak z bázně lidské — mlčela.

Najednou všichni přítomní slyšeli, jakoby někdo dal domácí paní políček. Byla to rána tak silná, že světice skoro omdlela. Tázali se jí, co se to stalo. Ona odpověděla: „Anděl strážný mne potrestal za to, že jsem z bázně lidské mlčela.“

Svatá Františka měla tu milost, že viděla svého anděla strážce. Kdykoliv něco dobrého vykonala, líbezným úsměvem anděl ji pochválil, avšak při každé nedokonalosti tvář jeho sesmutněla. Dopustila-li se všedního hříchu, bylo jí, jakoby anděl zmizel. To byla pro ni největší bolest.

Každý z nás má anděla strážce, i když ho nevidíme, jako slepec nevidí svého průvodce. Chci se často a zbožně modlit: „Anděle Boží, strážce můj... ke všemu dobrému mne vzbuzuj!“

„Kdo vytrvá až do konce, tomu dám korunu vítěznou!“

10. března

(Čtyřicet mučedníkův Sebastijských. † 320.)

Zatím co Licinius pronásledoval církev Kristovu, ležel posádkou v městě Sebastii v Pontu na hranicích Malé Asie vojenský pluk řečený bleskový, pověstný svou udatností, kterouž se v mnohých bitvách osvědčil. V pluku tom bylo čtyřicet rozhodných křesťanů, ti vystoupili před císařského náměstka řkouce: „Sloužili jsme věrně a poctivě svému císaři, jsme však křesťané a nezpronevěříme se Kri-

stu. Žádná moc na světě neodvrátí nás od víry a nedonutí nás k modloslužbě.“ Náměstek hleděl je napřed lichocením, potom hrozbami odvrátiti od Krista. Avšak nadarmo.

Rozhněvaný vladař dal statečné vojiny postupně zbičovati a do žaláře uvrhnouti. Oni však se povzbuzovali v žaláři a připravovali k poslednímu boji. Řekli si: „Kolikráte jsme bojovali pro slávu svého císaře a dostali jsme za to jen nepatrnou mzdu. Jaká by to byla zbabělost, kdybychom se lekali smrti pro Ježíše Krista!“

Byla krutá zima; na horách ležely spousty sněhu. Krajinou bouřil mrazivý severní vítr. Z té příčiny odsoudil vladař křesťanské vojiny ku zmrznutí. Byli svlečeni ze šatů a postaveni na led. Povzbuzovali se navzájem, řkouce: „Kristus, náš Pán, byl svlečen z roucha svého, proč bychom my neměli trpěti, co trpěl on? Vojáci hynou na vojně za císaře smrtelného, my však dáme život za krále věčného.“ Aby, možno-li, v poslední chvíli byli svedeni k odpadu, rozkázal vladař sousední lázně vyhřáti.

Strážce lázní spatřil podivný zjev. Viděl sestupovati s nebe anděly, kteří nad hlavami mučedníkův drželi zářící koruny. Řekl sám k sobě: „Toť jsou koruny, jež Bůh křesťanů posílá svým vyznavačům. Mužů těch je čtyřicet, avšak korun jen devětatřicet.“ V tom zpozoroval, jak jeden odsouzený odchází

k lázním a prosí, aby ho pustili dovnitř. Byl vpuštěn, avšak sotva se octl v teplé vodě, byl touto náhlou změnou usmrcen. Tak blízko již byl cíle svého a přece zahynul nectně. V té chvíli strážce Duchem Božím osvícen odložil své šaty a šel k ostatním mučedníkům, řka: „Pane můj a Bože můj, věřím v tebe a vyznávám tebe, jako i tito v tebe věří; připočti mne k nim a učiň mne hodným, abych pro tebe smrt podstoupil a došel čtyřicáté koruny, kterou zbabělec onen ztratil.“

Druhého dne rozkázal vladař, aby všem mučedníkům byly kosti přelámány a těla jejich odvezena a do ohně uvržena. Nejmladší z vojínů, jménem Melito, jevil ještě známky života. Toho chtěli pochopové nechat v lázních, aby ho svedli k odpadnutí od víry. Tu přiběhla matka jeho a dodávala mu zmužilosti, řkouc: „Synáčku, trp ještě maličko; hle Kristus otvírá ti již bránu nebeskou a jde si pro tebe!“ I vzala ho na ramena a nesla ho sama za vozem. Cestou zemřel i on.

Jak ošklivý jest hřích.

11. března

(Dominik Savio. † 1857.)

Dominikovi se protivil každý hřích. Jednou jda ze školy, slyšel, jak kterýsi muž hrozně zaklel. Přistoupil k němu a tázal se:

„Prosím vás, nemohl byste mi ukázat cestu do Oratoria?“ — Muž, spatřiv andělsky mírnou tvář Dominikovu, změkl a pravil: „Ne, milý chlapče, neznám cestu do Oratoria.“ — „Když tedy nevíte, mohl byste mi jinou radost způsobiti?“ — „Co si přeješ?“ — „Abyste ve hněvu užíval jiných slov než klení.“ — „Výborně, hochu! Máš pravdu, je to ohavný zvyk a dám si na sebe lepší pozor.“

Kdysi chtěli dva druhové utkat se soubojem na kameny. Dominik si vyprosil, že bude svědkem; ujistil oba soky, že jim nebude překážeti. Již sahal po kamenech, Dominik vytáhl kříž a volal: „Prvním kamenem hodte po mně, ale napřed pohledněte na tento kříž.“ Oba nepřátelé porozuměli a smířili se.

Aby nehřešil, držel oči na uzdě. Na trhu nehleděl zvědavě na různé kratochvílné věci, jimiž se mládež obveseluje.

„Nač máš tedy oči,“ tázal se ho spolužák. „Mám oči, abych jimi viděl Matku Boží, až mi Bůh dá milost vejíti do nebe.“

Dominik konal skutky sebeumrtvování; odpíral si pokrm, dával si kusy dřeva a cihly do lože. Když mu to bylo zakázáno, naříkal: „Ó, mne ubohého! Kristus praví, nebudu-li činiti pokání, že nevejdu do království nebeského, a tu se mi skutky pokání zakazují. Kterak se tedy dostanu do nebe?“ — Bylo

mu řečeno: „Pokání, které se od tebe žádá, je poslušnost. Dalšími skutky pokání budíž snášení horka, zimy a jiných trampot.“ — Dominik odpověděl: „To snáší každý nuceně.“ — „Když to obětuješ Bohu, i to se ti stane zásluhou.“

Stěžovali-li si jiní na pokrm, že je příliš měkký neb tvrdý, málo neb mnoho osolený, Savio vždy říkával: „Takto se mi pokrm právě zamlouvá.“

Hrál-li si s jinými hochy, přerušil náhle hru a tázal se: „Kdo z vás půjde se mnou v sobotu ke sv. zpovědi?“

Když upozoroval, že někdo chce začítí řeči špatné, Dominik hned vypravoval nějaký vtipný případ nebo veselý příběh, aby odvrátil spolužáky od hříšných řečí.

Kdysi napomínal spolužáka; ten však se nad tím rozhněval a začal ho bítí a kopati. Dominik zrudl sice hněvem, ale, ačkoliv byl silnější, neztrestal bo, opanoval se a řekl mu: „Odpouštím tobě, zle jsi činil. Hleď, abys tak nejednal s jinými!“

Víme: hřích je největší zlo na světě. Kdo hřeší, křížuje Krista znovu. Avšak proniká tato pravda naší duší tak, jak pronikla duší Dominikovou? Užíváme těch prostředků proti hříchů jako on: sebezapírání, sv. zpovědi, vzpomínky na smrt?

Předsevzetí: Chci se dnes připravit na smrt.

12. března „Kárej ... se vši trpělivostí.“

(Sv. Řehoř Veliký, papež, † 604 v Římě.)

(2. Tim. 4, 2.)

Není zde místa líčiti veliké skutky Řehoře Velikého, jak obnovil církev, zachránil Řím před Langobardy, pomáhal chudým, poslal misionáře do Anglie, osvětil svět svou učeností. Zde jen několik obrázků, jak zacházel s hříšníky a jinověrci.

Když byl ještě představeným kláštera, mnich Justus, ačkoliv měl slib chudoby a řehole mu zakazovala mít peníze, uschoval si pro sebe tři zlaté. Když umíral, vyznal se ze svého hříchu. Řehoř potrestal ho přísně. Zapověděl ostatním řeholníkům navštívit umírajícího. Jenom mu poslal kněze, který ho zaopatřil a napomínal k pokání. Justus litoval svého hříchu a umřel kajícně. Přes to však svatý opat ve své horlivosti pro zachování pravidel řeholních dal rozkaz, aby zemřelému byly ony peníze dány do rakve a on, aby byl pochován na neposvěceném místě. Jelikož však věděl, že zemřelý činil pokání, nechtěl, aby byl oloupen o modlitby církevní; proto nařídil, aby za něho po třicet dnů byly slouženy mše svaté. Vypravuje se, že třicátého dne Justus se ukázal jednomu z bratří a mu zjevil, že nyní jest vysvobozen z muk, která trpěl od své smrti.

Tak přísný byl světec ke svým spolubratřím v klášteře a — sám k sobě. Avšak bloudících hleděl získati láskou.

Biskup z Terraciny odňal židům synagogu a znemožnil jim jejich bohoslužby. Když židé si stěžovali u papeže, napsal tento biskupovi: „Je-li tomu tak, žádám, abys věc napravil a židům synagogu vrátil. Neboť takové, kteří nepatří ke křesťanskému náboženství, musíme přivésti k jednotě víry mírností, dobrotou a přesvědčením, aby hrozbami nebyli odstrašeni ti, které by krása evangelia mohla přivésti k víře.“

Když ještě nebyl papežem, viděl na trhu otroky vysokého vzrůstu. Když se dověděl, že pochází z Anglie a jsou pohané, měl velikou soustrast s nimi. Sám se dal na cestu do oné země, aby pohany přivedl k pravé víře. Avšak na žádost římského lidu povolal ho papež Benedikt zpět. Když Řehoř sám se stal papežem, nezapomněl na Angličany a poslal jim opata Augustina a jiné řeholníky jako misionáře. Tamější pohané měli zvykem při svých slavnostech zabítí několik volů a činiti velikou hostinu. Když se obrátili ke křesťanství, nechtěl jim Řehoř vzítí jejich zvyky a dovolil jim, že v den posvěcení chrámu a v den patrona kostela mohli si vedle kostela udělati stany a tam konati hostiny.

Naučení: Nechci jiné odsuzovati, nýbrž bloudící získati příkladem lásky.

„Nemůžete Bohu sloužiti a mamoně!“

(Mat. 6, 24.)

(Sv. Eufrasie, panna, † 410 v klášteře na poušti v Egyptě.)

Rodiče Eufraasiiny byli u dvoru císaře Theodosia I. v Cařihradě. Když zemřel otec, matka se odstěhovala na své statky v Egyptě.

Tehdy rozkvétalo v Egyptě řeholnictví. Matka světice navštěvovala tamní ženské kláštery, podporovala je almužnami a vzdělávala se příkladem zbožných řeholnic.

Aby jim osvědčila úctu a náklonnost, zamýšlela jim ze statků svých dáti větší důchody se závazkem, aby se modlily za jejího zemřelého manžela. Avšak sestry odmítly tuto nabídku, řkouce: „Odřekly jsme se všech časných statkův i všeho pohodlí a slíbily jsme, že chceme v chudobě a pokoře žíti, abychom si zabezpečily království nebeské.“ Nepřijaly jiných darů, než trochu kadidla a oleje k službám Božím.

Když jednou matka se sedmiletou Eufraasií navštívila klášter, řekla dívce při odchodu: „Já tady zůstanu!“ Představená namítala: „Milé dítě, zde nemůže nikdo zůstat, leč kdo Kristu Pánu na věky se zasnoubil.“ Dívka obrátila se ke kříži a zvolala vroucně: „Nuže tedy, zaslubuji se milému Spasiteli navždy, a žádám v tomto klášteře zůstat a zemřít.“ Představená pochválila ji za tuto horlivost,

ale dodala, že pro mládí není ještě schopna žiti přísným životem řeholním. Mladá Eufrasie dovedla však bystře vyvrátiti všechny námitky, takže i matka i sestry svolily, aby byla přijata. Plnila všechny předpisy klášterní tak dokonale, že to bylo ku podivu.

Když matka na smrt onemocněla, povolala dceru k sobě a řekla jí: „Kristus Pán volá mne již, dcero milá. Skládám tedy všechny majetek svůj v ruce tvé, abys ho užila ke cti a slávě Boží a k blahu svých bližních a došla jednou dědictví v nebesích.“ — Eufrasie slyšíc slova ta, zaúpěla: „Běda mně, že osiřím a opuštěnou budu!“ — Matka ji potěšila, řkouc: „Nebudeš sirotkem, neboť Kristus Pán jest ti otcem i chotěm. Boj se Boha, cti sestry, buď pokorná a chudobná na zemi, abys v nebi zbohatla.“ Tak zemřela matka jako svěťice.

Císař dal Eufrasii napsati, že je nyní majitelkou všech statků a připomněl jí, že již jako dítě byla zasnoubena císařskému dvořanu. Ona však odpověděla: „Vyvolila jsem si chotě nebeského, Krista Pána, a nemohu tedy žádnému smrtelnému snoubenci se zaslíbiti. Prosím jenom o tu milost, aby císař mé statky v Cařihradě rozdal chudým a sirotkům, otroky mé aby propustil na svobodu a nájemcům mým všechny dluhy prominul, abych zbavena byla všech starostí pozemských a bez překážky

mohla sloužiti svému Bohu. Modlete se za mne, abych byla Kristu Pánu věrně oddána.“

Jedna sestra dala se zaslepiti proti ní a vytýkala jí, že prý se postí jen na oko, předstírajíc ličenou pokoru, čímž prý se domoci chce, aby po smrti představené byla zvolena na její místo. Eufrasie vrhla se na kolena před závistivou sestrou a prosila ji za odpuštění. Když sestra ta měla býti přísně potrestána, a ze společnosti ostatních sester na čas vyloučena, přimlouvala se pokorná Eufrasie za ni, aby jí byl trest odpuštěn.

Když bylo Eufrasii 30 let zemřela po kratičké nemoci.

„Kdo přijme jedno dítě pro jméno mé, mě přijímá.“ (Mt. 18, 5.)

14. března

(Bl. Aloisie z Marijaku, † 15. března 1660 v Paříži. Zakladatelka „Milosrdných sester“ a pomocnice sv. Vincence z Pauly.)

Čtrnáctiletá Aloisie jela v r. 1604 se svými příbuznými z Paříže na venkov. Pro špatnou cestu musili blízko svého cíle z vozu vystoupiti a jíti pěšky. Sotva opustili vůz a již byli obklopeni celou tlupou cikánů, kteří žebrotou a dotěrností je obtěžovali. Malá Aloisie cítila soustrast s ubohými dětmi a darovala jednomu malému cikánkovi almužnu a několik laskavých slov. Pln vděčnosti za tuto nezvyklou přívětivost políbil cikánek dar a zmizel.

Konečně dorazili k zámku a unavena cestou chtěla Aloisie hned jíti spát. Tu si

vzpomněla, že se ještě nepomodlila svůj denní růženec. Začala se modliti, avšak únavou usínala, proto se rozhodla, že si lehne a růženec se pomodlí druhého dne. Avšak cítila se jaksi znepokojena, proto znovu poklekla a pokračovala v růženci. Tu se jí zdálo, jakoby zasvítily z pod lůžka dvě oči a hned zase zmizely. Domnívala se, že to byl klam, avšak v tom okamžiku slyšela, že člověk pod lůžkem hlavou udeřil do lůžka. Hrůzou se třásla na celém těle, ale vzmužila se a modlila se růženec dál hlasitě. A dodala: „Nemodlím se za sebe a za svůj život, nýbrž o milost za ty zlé lidi, kteří nemají Boha a vyhledávají temnou noc, aby páchali své zločiny.“ Potom dodala: „Zlý člověče, vylez, abych ti dle příkazu Ježíšova prokázala dobré, ačkoliv ty mi chceš učiniti zlé.“

Jak se však podivila, když z pod lůžka vylezl — onen malý cikánek, kterému odpoledne dala almužnu a který ji teď poznal podle hlasu. Přiznal se, že od vůdce tlupy cikánů byl poslán do zámku, aby v noci dveře otevřel a vpustil lupiče. Jelikož chlapec za zlomyslnost dospělých nemohl, byl napomenut a bez trestu propuštěn. Vzal medajlonek, který mu visel na krku a dal jej mladé dobroditelce a dodal, že, kdyby byla v podobném nebezpečí, aby vyslovila slovo „Anežka“, které jest na onom medajlonku pod obrazem sv. Anežky, a že tak se nemusí ničeho bát.

Pověst o této události se hned druhého dne roznesla po celé Paříži až ke královně. Ta poslala svého tajemníka Antonína Le Gras do zámku Marillac, aby se dověděl, co na tom je pravdy. Když tento se podíval na medajloněk, poznal, že to je medajloněk a podpis jeho matky, která jej zavěsila nejmladšímu bratru Gabrielovi na krk. Gabriel jednou, když mlýnský můstek se probořil, spadl do vody a zmizel. Hledali mladého cikánka a vyslyšali ho, jak přišel k medajlonku. Vypravoval, že ho kdysi cikáni vytáhli z vody a přidrželi ho k žebrání. Tak našel pan Le Gras svého bratra. Dal ho dobře vychovati a později byl z něho jeden z nejhorlivějších žáků a pomocníků sv. Vincence.

Aloisie říkáva'a: „Kdyby tyto malé olěti chudoby a zločinnosti našly útulek a výchovu, byli by z nich dobří a pilní lidé.“

Kdyby toto vypravování pohnulo aspoň jednu katolickou bezdětnou rodinu k tomu, aby přijali a dobře vychovali opuštěného sirotka, mohli bychom za to poděkovat Pánu Bohu.

15. března **„Potřebí jest vždycky se modlití.“**

(Sv. Kliment Maria Hofbauer. † 1820.) (Luk. 18, 1.)

Kliment ještě byl chlapečkem, když šel s matkou a potkali známé.

„Co děláte?“ tázala se jich matka. — „Krátíme si dlouhou chvíli,“ byla odpověď.

když trochu poodešli, zatáhl chlapeček matku za rukáv a tázal se: „Maminko, co to je: krátiti si dlouhou chvíli?“ — „Víš, když lidé nemají co dělat, zdá se jim čas moc dlouhý. A tak chodí po procházce, aby jim čas ušel.“ — „Maminko, když nemají co dělati, proč se nemodlí!“

Ducha modlitby sám měl a také jiným vštěpoval. Když jeho rodák Jahn se chlubil svou učeností, řekl mu Hofbauer: „Jene, musíš se více modlití než čísti, jinak se ti povede zle.“ Skutečně stal se Jahn později spisovatelem, ale některé knihy byly církevně zakázány.

Kliment nosíval vždy v ruce růženec a i na nejživějších ulicích varšavských nebo vídeňských se jej modlil. Když někdo ho volal k nemocnému a se omlouval, že to je daleko, odpověděl: „Tím lépe, mohu se za něho více pomodlití.“

Za příznivého počasí chodil se svými známými, nejvíce studenty, rád ulicemi na procházku. Občas se zastavoval a vypravoval zajímavé příběhy. Zvonilo-li „Anděl Páně“, všichni obnažili hlavu a modlili se tiše. To učinil P. Hofbauer, aby naučil své žáky přemáhati bázeň před lidmi.

Jednou se ho kdosi tázal, jak to dovedl, že tolik hříšníků obrátil. Sv. Kliment mlčky ukázal na kolena. Říkával: „Lépe jest mluvití s Bohem o hříšníku, než s hříšníkem o Bohu.“

Jaký život taká smrt. Dne 8. března 1820 přišla zpráva z Říma, že tam zemřela kněžna Jablonovská, dobroditelka Kongregace ve Varšavě. Ač bylo nevlídné počasí a Kliment sám byl nemocen, sloužil z vděčnosti za zemřelou mši svatou. Pak ulehl a již nepovstal. Trpěl mnoho bolesti. Když přátelé ho proto lítovali, odpověděl: „Co Bůh chce, jak Bůh chce, kdy Bůh chce,“ a zazpíval svou oblíbenou píseň: „Všecko ke cti Boha mého.“ Poté přijal sv. svátosti umírajících. Dne 15. března o 12. hodině v poledne přátelé, kteří byli u něho přeslechli zvon zvoucí k modlitbě. Sv. Kliment je upozornil: „Modlete se! Zvoní Anděl Páně!“ Modlili se a za této modlitby světec odevzdal svou duši Bohu.

Předsevzetí: Chci často prositi se sv. Petrem: „Pane, nauč nás se modlití.“

Sv. Klimente, vypros nám u Boha dar modlitby.

Nejdokonaleji se spojují s dušemi v utrpeních ať tělesných nebo duševních, poněvadž se v nich více osvědčuje láska, a kde je více lásky, tam je i vroucnější spojení. Duše mne sice může nalézt i bez kříže a mnohdy se dávám tak najíti, ale v kříži, v pokořování a v poslušnosti mě nalezne nejbezpečněji, neboť to vše obsahuje lásku. (Slova Spasitelova k sestře Benigně Konsolatě.)

SV. MARIE KAJČNICE.

16. března **„Bud'te opatrní a bděte na modlitbách!“** (1. Petr. 4, 7.)
(Sv. Marie, kajfenice. † 355.)

Mezi Otcí na poušti byl sv. Abraham. Měl bratra, který záhy zemřel a zanechal sedmiletou dcerušku Marii. Prosila světce, aby směla na poušti žítí životem bohumilým. Abraham jí zařídil celu vedle své, oknem ji učil zpívati žalmy, a dával jí návod k životu zbožnému. Denně prosila strýce: „Otče, modli se za mne, abych byla vysvobozena od lsti a nástrah zlého ducha.“ — Dvacet let kráčela tak cestou dokonalosti.

Avšak zlý duch nespal. Marie zahrávala si s blízkou příležitostí ke hříchu až přišel pád. Sotva zhřešila, otevřely se jí oči. Pojímalo ji zoufalství. Toho použil zlý duch, aby ji ještě hlouběji uvrhl do propasti. Řekla si: „Když beztoho jsem zavržena, raději uteku někam, kde mne nikdo nezná.“ I odešla do města a vstoupila do služby v hospodě, kde žila nejhorším hříchům.

Její svatý strýc modlil se ve dne v noci za ni k Bohu. Po dvou letech se dověděl, kde přebývá a jaký život vede. Co učinil? Přestrojil se za vojína, vsadil si na hlavu klobouk hluboko do tváře, aby ho nebylo poznati, sedl na koně a jel do města. Zastavil se u oné hospody a ubytoval se v ní. Viděl hříšnou Marii a poznal ji hned. Bolestí byl

by zaplakal, ale opanoval se, aby jí neodstrašil. Když konečně hosté opustili hospodu, dal se poznati a pravil se slzami v očích: „Marie, dítě mé, neznáš mne? Kde jest obraz anděla, který jsi nosila ve svém srdci? S jaké výše nebeské jsi padla do propasti záhuby? Proč jsi mne opustila a nechala v nesmírném zármutku?“

Marie leknutím nemohla slova promluvit; hanbou se ani neodvážila pozdvihnouti oči k němu. Světec však pokračoval: „Proč mi neodpovídáš, dcero má? Hle, hříchy tvé vezmu na sebe. Já za ně budu pokání činiti, budu tě hájiti v den soudný.“ Tak ji těšil a povzbuzoval, až do půlnoci. Konečně se odvážila mu říci: „Hanbou nemohu ani pohlédnouti na tebe. Jak mohu vzývati čisté jméno mého Spasitele, když jsem tak hříchem poskvrněna?“ — Světec jí odpověděl: „Já vezmu hříchy tvé na sebe, dítě mé; ode mne bude Bůh počet žádati. Dcero má, prosím tě, smiluj se nad mým stářím, měj soustrast s mými šedinami! Milé dítě, prosím tě, opusť toto místo, a vrať se na poušť!“

Odpověděla: „Jestliže Bůh mé pokání přijme, chci se vrátiti. Tobě na kolenou budu děkovati, žes přišel za mnou, abys mne vytrhl z osidel ďáblových.“ Padla na kolena a modlila se: „Jak se ti mám odvděčiti, Pane, za to, co jsi mi učinil?“

Hned z rána se dali na cestu. Marie se tázala, co má činiti s penězi a šaty. Světec odpověděl: „Nechej to všecko zde!“ S radostí, jako pastýř, který našel ztracenou ovci, vrátil se na poušť. Ještě patnáct roků žila Marie na poušti v pokání a modlitbách. Kterí šli mimo a slyšeli její pláč a její modlitby, plakali soustrastí a pamětlivi svých vlastních hříchů modlili se a velebili Boha.

Nikdy nechci se domnívat, že již jsem upevněn v ctnosti „Kdo stojí, hledí, aby nepadl!“ (1. Kor. 10, 12.)

17. března

Zpovědní tajemství.

(Bl. Jan Sarkander. † 1620.)

Čtvrtý výsledek byl 18. února. Beneš Pražma se osopil na Jana: „Pověz, co ti o těch věcech ve zpovědi zjevil Lobkovič? Nevíš jaké pikle se kuly? Nezjevil tobě Lobkovič všecko ve zpovědi? Vyznej se sám, jinak si to vynutíme plamennými mukami!“ Jeden ze soudců vzkřikl na Jana: „Tisíc blesků ať do tebe udeří! Mám věřit, že o ničem nevíš? Ty že neznáš zradu Lobkovicovu, z jehož prsou jsi tolikrát ve zpovědi čerpal?“

Jan se hájil a na konec řekl: „Co pak se svátostné zpovědi týká, buďsi, že by mně něco věrohodného v ní bylo svěřeno — však o tom nic nevím a vědět nechci. Ani se neopovažuji na to si vzpomenouti, a to pro

svatosvatou a nezrušitelnou pečeť této božské svátosti; a proto, i kdybych věděl, že mne na tisíc kusů rozsekáte, že mne železem, ohněm a všemi mukami zahubíte, přece bych raději volil všecko to s Boží milostí snášeti, než dosti málo proti této svátosti se prohřešiti.“

Jan byl opět natažen na skřípec a pálen. Když pochodně a svíce k pálení potřebné, krví mučedníkovou zalévané, hasly, posmívali se podnapilí soudcové katovi, že prý je hudlař a nerozumí svému řemeslu. Kat tímto posměchem rozčilen, řádl ještě hůrc. Pálil Jana smolnicemi, přidáváje k nim síry, natáhl skřípec tak prudce, že kámen z dlažby se vytrhl, a svaly mučedníkovy se přetrhly a kosti mu popraskaly.

Když soudcové poznali, že Jan nedá se svést k vyzrazení zpovědního tajemství, rozkázali katovi, aby rozpustil smůlu, pryskyřici, síru, lůj a olej, aby do této směseniny namáčel peří a tyto hořící kousky házel na tělo, na krk, na prsa. Za tohoto strašného mučení tekla jeho krev na zemi, kůže i maso byly spáleny, bylo viděti útroby.

Tři hodiny trvalo mučení, za něhož Jan stále vyslovoval přesvatá jména Ježíš, Maria, Anna. Byl odvázan od skřípce, klesl polomrtev na zemi, katané ho odnesli do žaláře a položili na slámu.

Navštěvovali ho přátelé a plakali nad jeho bolestmi. On však říkal: „Ve všech mukách

svých mám převelikou útěchu a oplývám radostí!“

Modlil se církevní hodinky a protože nemohl rukama hýbati, notář Mandl a dceruška jeho obraceli mu listy, a když jich tam nebylo, obracel si listy sám — jazykem.

Mučedník Páně ztrávil ještě celý měsíc v ukrutných bolestech. Připraviv se svatými svátostmi, očekával smrt. Umíraje, modlil se slova žalmisty Páně: „Obrat se duše má v odpočinutí své, neboť Hospodin dobře učinil tobě. Vytrhl duši mou od smrti, oči mé od slzí, nohy mé od pádu. Líbiti se budu Hospodinu v krajině živých.“ (Ž. 114, 7—9.) Zesnul v Pánu před půlnocí dne 17. března 1620, maje 43 let věku svého.

Mnohý se straní zpovědi, protože se bojí zahanbení. Avšak lépe jest z hříchů se vyznati knězi, který jest zavázán k věčnému mlčení, než při posledním soudu před celým světem býti zahanben.

**„Nebe a země pomínou, ale slova
18. března má nepomínou.“** (Mat. 24, 35.)
(Sv. Cyril, biskup jerusalemský. † 386.)

Když sv. Cyril byl biskupem, nastoupil Julián na císařský trůn římský. Julián byl zuřivým nepřitelem křesťanů, avšak nepronásledoval Církev zevnějším násilím. Chtěl ji zničiti chytřejším způsobem: Zakázal křesťanské školy, zapověděl křesťanům navštěvovati

vyšší školy, aby tak zůstali nevzdělaní, podporoval bludaře a zvláště židy.

Shromáždil nejvznešenější židy a navrhl jim, aby jejich národ se vrátil do své země, vystavěl znovu chrám a žil podle zákona. Poukázal k tomu veliké sumy ze státní pokladny, povolal dělníky a ustanovil úředníky, aby na dílo dohlíželi. Tak chtěl dokázat, že proroctví Kristovo o zkáze chrámu je nesprávné.

Židé s velikou horlivostí se pustili do práce; ze všech dílů světa přicházeli, aby přinesli příspěvky i aby osobně pomáhali. Vznešené ženy darovaly své skvosty a šperky. Ano, vypravuje se, že dali zhotoviti stříbrné lopaty a koše, aby při stávbě pracovali. I pohané se účastnili na tomto díle, ne z náklonnosti k židům, nýbrž z nenávisti proti křesťanům, neboť doufali, že takto zničí víru křesťanskou.

Svatý Cyril však zůstal klidný. Pevně důvěřoval v slova Pána Ježíše, že nezůstane kámen na kameni. Židé začali svou práci. Napřed strhli, co ještě stálo ze zdí starého chrámu. Tak nevědomky a proti vůli splnili ono proroctví Spasitelovo. Když začali kopati základy, v noci se jim zřítilo, co ve dne vystavěli. Když konečně práce byla tak daleko hotová, že měl býti položen základní kámen, v noci nastalo hrozné zemětřesení, kterým bylo zabito mnoho dělníků a dosavadní práce zničeny.

Zidé začali práci znovu. Co se teď událo, o tom píše nepřítel křesťanů, pohanský spisovatel tehdejší doby Ammianus Marcellinus:

„U základů vytryskly často ohnivé koule, popálily dělníky, takže místo bylo nepřístupné; jelikož tímto způsobem oheň odháněl lidi znovu a znovu, celé dílo se zastavilo.“

S hrůzou uznávali i mnozí židé, že Ježíš Kristus je Bohem. Všecka horlivost židů a všecka nařízení císařova byla nadarmo; nechalo se všeho ležeti v ssutinách a chrám židovský nebyl obnoven až do dnešního dne.

Co tedy očekával sv. Cyril a všickni praví křesťané, to se splnilo. Slova Kristova: „Nebe a země pominou, ale slova má nepomnou,“ zůstanou pravdivá. Jak se splnila jeho slova o konci Jerusalema a o chrámu židovském, tak se splní jeho slova o konci světa a o posledním soudu. „Bděte tedy, neboť nevíte, v kterou hodinu Pán váš přijde.“ „Blahoslavený jest služebník ten, jehož pán jeho přijde, nalezne, že tak činí.“ (Mat. 24, 42. 46.)

19. března

„Jděte k Josefovi.“ (Gen. 41, 55.)

(Sv. Josef.)

„Byli světci,“ praví kardinál Newman, „kteří Pánu našemu stáli blíže, než mučedníci neb apoštolé. Jelikož však tyto svaté osoby zcela zmizely v záři jeho slávy, a za svého pozemského života nevystupovaly zevně, d'ou-

hou dobu se jim nevěnovala pozornost.“ — Tak to je se sv. Josefem. Jeho vznešenost je na základě Pisma svatého uznána celým světem, avšak úcta jeho a pobožnost k němu je teprve pozdějšího původu.

Veliké zásluhy o rozšíření úcty sv. Josefa má sv. Terezie. Ona píše: „Za svého přímluvce u Pána vyvolila jsem si sv. Josefa, a doporučila jsem se mu vroucně. A vskutku: jasně jsem poznala, že tento můj otec a pán to byl, který mne vysvobodil z mé tehdejší nouze i z větších nebezpečí, která hrozila mé cti a spáse mé duše, a mi udělil ještě více, než jsem prosila.“

„Nevzpomínám si, že bych ho dosud byla o něco prosila, a on by mi toho neudělil.“

„Prosím jen pro lásku Boží: Kdo nechce věriti mým slovům, ať to zkusí sám; potom jistě ze zkušenosti pozná, jak veliký užitek z toho máme, doporučíme-li se tomuto slavnému světcí a uctíváme-li ho zbožně.“

Často světice zakusila zvláštní ochranu sv. Josefa. Její průvodkyně ct. Anna Ježíšova píše o nebezpečné cestě do Veas r. 1575:

„Poslední den zabloudili vůdcové uprostřed pohoří Sierra Morena, takže nevěděli kudy kam. Vozkové proklínali, že jsme ztraceni, neboť nebylo možno dostatí se někam z těchto nebetyčných skal, v nichž jsme zabloudili. Tu dala naše svatá matka Terezie osmi řeholnicím, které ji doprovázely, roz-

kaz prositi Boha a našeho svatého otce Josefa, aby byl našim vůdcem. Sotva nás napomenula, slyšeli jsme z pozadí hluboké jeskyně, kterou jsme s vrcholu skály sotva viděli, muže. Podle hlasu byl to stařec, který silným hlasem na nás volal: „Stůjte, stůjte! Jinak jste ztraceni! Padnete do propasti!“

Na ta slova jsme zastavili. Kněží a světší lidé, kteří nás doprovázeli, uvěřili hlasu a tázali se: „Otče, co máme činiti, abychom unikli nebezpečí?“ Hlas odpověděl, aby se obrátili na určitou stranu. Všichni v tom viděli zázrak, že vozy mohly projeti oním místem. Někteří chtěli hledati osobu, která tak laskavě k nám promluvila.

Mezi tím řekla naše matka s velikým pohnutím a se slzami k nám: „Nevím, proč jsme je nechali hledati; vždyť to byl můj svatý otec Josef. Jeho jistě nenajdou.“ Skutečně brzy se naši průvodci vrátili, že onoho muže nemohli najíti, ačkoliv byli v oné jeskyni, z níž slyšeli hlas.“

Avšak nejen v časných záležitostech se máme obracet na sv. Josefa. Ještě více ve věcech duchovních. Sv. Terezie nás napomíná: „Zvláště ti, kteří se oddávají vnitřní modlitbě, mají vždy býti sv. Josefu láskou nakloněni (neboť nevím, jak bychom mohli vzpomínati královně andělů a doby, kdy s Ježíškem tolik vytrpěla a neděkovati sv. Josefu za dobrodiní pomoci, které jim prokázal). Kdo snad nemá učitele pro cvičení vnitřní modlitby, ať si vyvolí tohoto slavného světce a jistě nezbloudí.“

Jak naléztí Boha ?

20. března

(Sv. Gertruda nar. 626 v Landenu v jižním Brabant-sku; abatyše v Nivelles v Brabantě. † 659.)

Gertruda pocházela ze vznešeného rodu. Otec její Pipin byl nejvyšším královským správcem v Austrasii (východní Francie). Matka Itta vychovávala dcerušku svou vzorně.

Když otec r. 639 zemřel, založila Itta klášter, věnovala mu své jmění a vstoupila s dcerou svou Gertrudou do něho. Jedenadvacetiletá Gertruda byla zvolena abatyší.

Gertruda bedlivě čítala v Písmě svatém i v jiných posvátných knihách a ponořovala se do hloubání o vznešených pravdách svaté víry. Nabyla vzácných vědomostí a mívala časté rozpravy s učenými muži v těžkých a záhadných otázkách. Tím získal sice rozum její, avšak srdce chladlo, spokojenost její mizela a mysl stala se zádumčivou. Gertruda bažíc po učenosti, pozbývala znenáhla záliby v modlitbě a svatém rozjímání. Cítila, že její duše čím dál, tím více stává se vypráhlejší. Jednou slyšela ve svém srdci hlas: „Hloubáním a rozumováním nedojdeš Boha; onť vyšší jest rozumu a všelikého poznání lidského; jen dokonalou láskou poznáš a dosáhneš ho.“ Gertruda poslechla tohoto hlasu. Zřekla se všetečného hloubání a šla od té doby za hlasem svého srdce.

Když ji sestry prosily, aby v přísnosti vůči sobě ulevila, odpověděla jim: „Čas náš je krátký den, plný práce a soužení. Čím trudnější a namáhavější jest tento den, tím sladší bude noc po něm, tím krásnější a bohatší mzdy se nám dostane na věčnosti.“

»Pokoj svůj dávám vám!« (Jan 14, 27.)

(Sv. Benedikt, zakladatel řádu benediktinského, otec mnichů na západě, narodil se r. 480 v Nursii. † 543 21. března v Monte Cassino.)

„Pax“=„pokoj“, je heslo benediktinů. Pravý pokoj záleží v pokoji s Bohem. To není pokoj světa, pokoj lenosti a vlažnosti. „Ne jako svět dává, já vám dávám.“ Je to pokoj, kterého člověk musí dobýti tuhým bojem, bojem proti hříchu, žádosti těla, žádosti očí a pýše života. Takovým statečným bojovníkem byl sv. Benedikt.

Když mu bylo čtrnáct let, poslal ho otec na studie do Říma. Tehdejší Řím byl ještě namnoze pohanský. Pořád ještě se konaly na počest bohů slavnosti spojené s nemravnými radovánkami. Obzvláště studující mládež byla zhýralá a prostopášná. Nezkaženému jinochu se hnusil tento život, a aby si zachoval srdce neporušené, utíkal se zvláště pod ochranu Rodičky Boží, jejíž obraz měl v příbytku. Úcta k Marii Panně stala se jeho odkazem v

řádě od něho založeném a Rodička Boží nazývá se proto „Rozkoší Benediktinů“.

Benedikt pokračoval ve vědách, avšak duch jeho toužil po věcech vyšších. Rozhodl se, že opustí všecko a půjde do samoty, aby bez výhrady sloužil Bohu.

Odešel napřed do osady Enfide, kde bydlel u kostela sv. Petra. Obávaje se však, že by mohl zpyšněti všeobecnou úctou, kterou mu lid osvědčoval, odešel potají a přišel do pusté krajiny u Subjaka. Zde potkal nábožného mnicha Romána, který mu ukázal příhodnou jeskyni, v níž se Benedikt usadil. Jen Román věděl o něm a donášel mu časem chléb, jež mu po provaze do jeskyně pouštěl.

„Zde žil,“ praví sv. Řehoř, „sám se sebou před očima božského Pozorovatele. Stále úzkostlivě bděl nad sebou samým, viděl sebe vždy před očima svého Stvořitele, zkoušel stále sebe a nenechal zrak ducha svého těkatí.“

Avšak bojů ani na poušti neušel. Vzpomínky na Řím a jeho rozkošnický život tak rozohnily jeho žádostivost, že skoro na to pomýšlel opustiti samotu a vrátiti se do města. Tu osvícen nebeskou milostí viděl před sebou pole hustě naplněno trním a kopřivami. A jako statečný bojovník byl rozhodnut, že nepodlehne, svlékl se a válel v trní a kopřivách, až po celém těle zraněn jsa, ranami těmi uhasil v sobě plamen hříšných žádostí. Od té doby byla v něm — jak sám později vypravoval žá-

kům svým — náklonnost k smyslnosti tak utlumena, že již nikdy více podobných pokušení nezakusil.

Mniši sousedního kláštera žádali ho za opata. Když však s přísností dbal zachování řehole, rozhněvali se někteří tak, že ho chtěli usmrtiti a namíchali mu do vína jedu. Avšak Benedikt požehnal nápoj svatým křížem a číše se rozpadla. Tu vstal opat a řekl hlasem mírným: „Bratři, smiluj se nad vámi všemohoucí Bůh! Proč jste mi chtěli učiniti něco zlého? Zda-li jsem vám neřekl, že moje a vaše mravy se nesrovnávají? Hleďte si opata podle svých mravů, neboť já mezi vámi déle přebývati nemohu.“ I vrátil se do své milé samoty.

Předsevzetí: V pokušeních se chci modliti, zvláště se utíkati k Panně Marii a cvičiti se v sebezapírání.

22. března

Očistec na tomto světě.

(Sv. Kateřina Janovská, manželka a vdova. † 15. září 1510, svátek 22. března.)

Podle přání rodičů provdala se Kateřina za šlechtice Juliána Adorna. Brzy poznala s hrůzou, že manžel byl povahy vášnivé a zlostné. Měl radost jen ze světských zábav a svým bezuzdným životem za několik let promarnil svůj i její majetek. Světice nenáříkala, nýbrž laskavostí a poslušností hleděla proměnit srdce manželovo.

Tak trávila pět roků v útrapách duševních. Se-
slabena bolestmi duševními, zvlažněla a hledala útě-
chu v radostech, ne hříšných, ale světských. Avšak
její srdce nebylo uspokojeno, naopak, ze všech ra-
dostí zůstaly v jejím srdci jenom výčitky svědomí,
které ji úplně oloupily o vnitřní pokoj.

Jednoho dne, když přistoupila do zpověd-
nice, ne tak, aby se zpovídala, nýbrž aby si
postěžovala, cítila najednou ve svém srdci
takovou lásku k Bohu, a v tomto světle lásky
viděla své chyby a zároveň nezíněnou dobro-
tu Boží, že málem omdlela. Nevýslovnou bolest
cítila nad svou dosavadní vlažností a v srdci
vzrostlo pevné předsévzetí: „Nechci již světa!
Nechci již hříchu!“

Několik dní se důkladně připravovala na životní
zpověď. Když vzbuzovala lítost, ukázal se jí Spasitel
s tváří krví zbrocenou a s těžkým křížem na ramenou.
Jako bez sebe zvolala: „Ó, Lásko, již žádného hříchu,
již žádného!“ Taková nenávisť proti hříchu jí na-
plnila, že ujišťovala: Ó, Lásko, je-li třeba, jsem o-
chetna veřejně se zpovídati z hříchů svých.“

Začala nový život. Byl to život pokání a
protože ji Bůh miloval, přidal jí ještě bolesti,
aby tak již na tomto světě odčinila hříchy
své. Ošetřovala nemocné, později jí byla svě-
řena správa veliké nemocnice. Snažila se vždy
činiti to, co jí bylo proti vůli. Tělo se vzpí-
ralo proti přísnosti, s jakou s ním zacházela,
svěťice však nepopustila.

Když jí bylo 50 let, onemocněla tak těžce,
že se musela vzdáti správy nemocnice. Jed-

nou jí Pán řekl: „Věz, že úplné očistění duše a její obnova do stavu původní čistoty, aby po tomto životě již nepotřebovala očistec, jest veliké dílo milosti... Souhlasem svobodné vůle musí duše učiniti své bolesti zasluhými.“

Vskutku měla svěťice očistec již na tomto světě. Byla trápena horečkou, chrlením krve a zvláště nepopsatelnými bolestmi nervů. Cítila tak velikou žízeň, že se jí zdálo, jakoby musila vypít celé moře. Jednoho dne vnitřní žár, který jí trápil, byl tak veliký, že dala okno otevřít, aby se přesvědčila, zda-li svět není v plamenech. Přes to nemohla ani kapky vody pít.

K tomu přistoupily bolesti duševní. Bůh dopustil, že zlý duch jí znepokojoval. Pohled na něho jí byl tak hrozný, že by raději se dala zavrhnouti do pekla, než ještě jednou viděti něco tak ošklivého.

Chci děkovati Bohu za všechna utrpení, která mi dosud poslal a ještě pošle až do konce mého života, neboť vím, že tím mohu odčinit hříchy své a zasloužiti si slávu věčnou v nebi.

23. března

Otrok z lásky.

(Sv. Serapion † před rokem 388.)

Pohrdnuv světem, odebral se Serapion do samoty na poušť egyptskou a podroboval se přísnému kajícímu životu. Nejmilejším za-

Fr. Urban:
SV. JAN KAPISTRÁN.

Fr. Urban:
SV. BENEDIKT.

městnáním jeho byla modlitba a četba v Písmě svatém. Evangelium Kristovo rozžehlo v duchu jeho planoucí lásku k bližnímu.

Serapion neměl daru výmluvnosti, avšak láska mu ukázala cestu, jak získati duše pro Krista. Jednou se setkal s pohanským kejklířem a vstoupil k němu za otroka do služby. Dvacet stříbrných, jež dostal za to od kejklíře, uložil si pečlivě a sloužil pánu svému oddaně a věrně; byl skromný, mlčenlivý, vážný a žil pouze o chlebě a vodě. Kejklíř zalíbil si brzy podivného otroka, naslouchal dychtivě jeho výkladům o víře křesťanské, vzdělával se jeho zbožností a nakonec se dal pokřtiti s celou rodinou. Z vděčnosti nabídl Serapionovi svobodu a prosil ho, aby zůstal nadále u něho, ne již jako otrok, nýbrž jako přítel. Avšak světec mu vrátil dvacet stříbrných, řka: „Jsem svobodný, stal jsem se otrokem, abych tebe vysvobodil z otroctví modloslužby a hříchu.“

Serapion odešel a prodal se podruhé za otroka, aby chudobnou vdovu vysvobodil z veliké bídy. Avšak nový pán propustil ho za nedlouho na svobodu a daroval mu plášť, sukni, spodní roucho a knihu sv. evangelií. Serapion potkal potom na ulici žebráka polo-oděného. Daroval mu sukni. Po chvíli spatřil starce zimou se chvějícího. Slitoval se nad ním a dal mu svůj plášť, takže mu zůstalo

jen spodní roucho. Posadil se u cesty a četl v knize evangelií. Kdosi se ho tázal: „Kdo tě oloupil o šaty?“ Serapion ukázal na svou knihu, řka: „Tato kniha pobrala mi šaty.“

Knih sv. evangelií byla mu největším pokladem, učitelkou a těšitelkou, a přece se odhodlal tuto knihu prodati, aby za stržené peníze opatřil hladovým dětem chleba. Když se ho potom lidé tázali, kde má svou knihu, řekl jim: „Četl jsem v ní: Jdi, prodej vše, co máš a rozdej chudým; proto jsem ji prodal, abych vykonal, čemu kniha učí. Co prospějí krásná slova, jestliže nežijeme podle nich.“

Slavný patriarcha alexandrijský sv. Jan Almužník četl podivný život Serapiona, byl jim až k slzám dojat a řekl správci svého domu: „Nemáme práva honositi se dobročinností svou. Jak nedokonalí jsme proti Serapionovi, jenž vynalezl nový způsob a prostředek lásky k bližnímu: Sám sebe obětoval několikráte pro věčnou spásu i časné blaho jejich.“

Naučení: Zastyďme se, že jsme dosud tak málo činili a ještě méně obětovali pro spásu duší bližních. Víra nám praví, že jediná duše lidská má před Bohem větší cenu, nežli celý viditelný svět. Je-li naše víra živá, musíme denně se snažiti, abychom něco vykonal pro spásu duší.

Co dnes udělám? — Modliti se za obrácení hříšníků, za zdar apoštolských prací; dáti bližnímu něco dobrého k četění. Nejlepší apoštol je dobrý příklad. „Co prospějí krásná slova, jestliže nežijeme podle nich.“

„V pravdě na tomto místě jest

24. března

moc Boží!” (II. Mak. 3, 38.)

(Sv. Ludger, biskup v Monastýru, apoštol Frisů a Sasů, † 809, svátek 26. března.)

Roku 802 přijal Ludger biskupské svěcení, avšak zůstal chudým a skromným řeholníkem benediktinem, jakým byl před tím. Zařídil si dům co nejkrovněji, postil se přísně, byl štedrý k chudým, miloval otcovsky svoje svěřence a jen k lidem pyšným a zjevným hříšníkům byl přísný a neústupný, bez ohledu na osoby. Tím však si znepřátelil některé velmože a ti ho obžalovali u císaře Karla Velikého, že prý jméním církevním plýtvá. Císař uvěřil jim a povolal Ludgera ke dvoru, aby se zodpovídal. Poslaný pro něho komorník ho našel, an s duchovními právě konal v chrámu církevní hodinky. Ludger vyslechl posla, avšak zůstal v chrámě a pokračoval v modlitbě. Netrpělivý císař poslal po druhé a po třetí, aby biskup ihned se k němu dostavil. Ten však se modlil dále. Nad tím se císař velice rozhněval.

Teprve, když hodinky byly v chrámě dokončeny, přišel Ludger k císaři. Na otázku, proč neposlechl a ihned se nedostavil, odpověděl klidně a vážně: „Vím dobře, čím jsem povinen císaři a pánu svému, avšak větším pánem mým jest všemohoucí Bůh. Když volán jsem byl k rozmluvě s císařem, rozmlouval jsem právě na modlitbách s Bohem; po-

něvadž pak služba Boží jest vznešenější a důležitější nad všelikou službu lidskou, nemohl jsem službu Boží přerušiti, a doufám tudíž, že jsem se neprohřešil proti pozemskému pánu svému, muž nyní plně jsem k službám.“ Rozhodnutí zmužilá slova tato smířila císaře úplně a zbrojila nepřátele svatého biskupa.

Naučení: Bohoslužba je nad všelikou službu lidskou. Běda tomu, kdo koná dílo Boží nedbale. Jaká to neúcta, když stojíme v kostele před Bohem, chovají se neuctivě, ohlížeti se, smáti se, baviti se s jinými a tak dávati jiným pohoršení a rušiti je v modlitbě.

Předsevzetí: Nezanedbávati služby Boží. V kostele co nejuctivěji se chovati.

„Zdrávas, milosti plná . . .“ 25. března

(K svátku Zvěstování Panny Marie.)

Bl. Petr Faber († 1546) píše ke konci svého života ve svém duchovním zápisníku: „V den přesvatého Zvěstování Panny Marie, Rodičky Boží, přišly mi různé věci na mysl, které ve mně vzbudily touhu po té i oné „dobré zvěsti“, po dobrech totiž, které se týkaly mé spásy. Toužil jsem po onom dnu, kdy bych dosáhl jistoty o věčném životě. Zdálo se mi, že ten člověk je blažený, který s jakousi jistotou ví, že nalezl milost u Boha, že Pán je s ním, že je poželhaný před ostatními lidmi a že jeho jednání se líbí Bohu.

Ubozí opravdu jsou oni lidé, jejichž první starostí jest, aby v milosti byli u nějakého smrtelného člověka a jak by se mu zalíbili. Jejich největší touha jest dovědět se, jaký užitek by z toho měli a neznají větší radosti, než slyšeti, že se jejich práce líbí jejich pánu.

Když jsem přemýšlel, že v tento den Syn Boží se tělem stal, a tedy započala se naše spása v skutku a činu, prosil jsem Pannu, aby tomu, co dosud bylo jenom v mém přání, dala začátek v skutku a činu. „V tento den, ó můj Bože, dej ať mé přání a má touha se stane skutečností a pravdou a tak ať započne mé obrácení.“ Bůh od věčnosti měl na mysli Ježíše Krista jako Smířitele: a přece Slovo před tímto dnem tělem nebylo účinné. Věčná myšlenka Otce dnes tělem účinná jest. Dej ať též naše myšlenky účinné jsou skutky požehnání, plodem požehnaným! Bože, dej, ať při všech našich řečech a skutecích vždy činíme nějaký pokrok k dokonalosti.“

Předsevzetí: Chci se zbožně modlití „Anděl Páně.“

„Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha svatého.“ Bože, dej, aby též moje duše byla otevřena pro každé vnuknutí Ducha svatého.

„I řekla Maria: Ať, já dívka Páně, staniž mi se podle slova tvého.“ Bože, dej, abych i já byl poslušen tvých rozkazů a plnil vůli tvou.

„A Slovo tělem učiněno jest, a přebývalo mezi námi.“ Bože, dej, aby slova tvá, která jsem slyšel, nezůstala jen v mém srdci, nýbrž se stala skutkem.

„Modleme se! Milost svou prosíme, Pane, rač v mysli naše vlití, abychom, jako jsme andělským

zvěstováním vtělení Krista Syna svého poznali, --
skrze umučení a kříž jeho, k slavnému vzkříšení pře-
vedeni byli. Skrze téhož Krista Pána našeho. Amen.“

Třísky ze svatého kříže.

(Bl. Jana Maria z Kříže, klariska. † 26.-III. 1673
v Roveretu.)

26. března

Již jako dítě cítila vroucí soustrast s trpícím Spasitelem. Často plakala. Když se jí tázali, proč pláče, odpověděla: „Musím plakat nad svými hříchy; Bůh mi činí důtklivé výčitky.“

Tehdy začala třicetiletá válka. Dívka zvolala: „Škoda, že nejsem mužem. Ráda bych vylila svou krev za svatou víru.“ Této oběti Bůh od ní nezádal, avšak poslal jí jiné kříže a protivenství. Nešťastným ručením otce přišla bída do rodiny. Nebylo co jísti. Později se přiznala: „Má jediná radost v těchto strastných dnech byla, že jsem viděla, jak se bratři moji najedli.“

Když dospěla, pozbyla své dřívější horlivosti a tři roky žila ve vlažnosti a světském smýšlení. Avšak Bůh ji miloval a proto na ni poslal nové zkoušky a útrapy. To zachránilo její duši. Trpěla duševně. „Temná noc ducha“ zahalila její srdce: bolestná vnitřní vyprahlost a opuštěnost, nejistota a úzkost a strach, že není v milosti Boží. K tomu se přidružily bolestné nemoci.

Ve všech těch bolestech se modlila: „Čiň se mnou, co chceš, můj Spasiteli! Trpěti chci s Tebou, trpěti a umřítí pro Tebe!“ Jednou slyšela v srdci svém hlas: „Vzhůru, sestro! Zpívej Pánu píseň na harfě kříže. Bůh má mnoho společníků na hostině, ale málo společníků v utrpení a kříži!“ Když jí Bůh seslal nový kříž, zvolala radostně: „Jak se těším, že zase padlo na mne několik třísek ze svatého kříže!“

Tyto přemnohé zkoušky a bolesti měly za následek, že její duše byla očištěna od hříchů, chyb a slabostí, zvláště od náklonnosti k ne-trpělivosti, a že láska Boží vládla v jejím srdci.

Z lásky k Ježíši vytryskla horlivost pro spásu duší. Vyučovala děti. Zařídila útulek pro dívky ohrožené a padlé. Říkávala: „Ráda bych chtěla býti vyškrtuta z knihy života, kdyby jen všichni hříšníci obdrželi milost a kdyby jen všechny urážky Boží přestaly.“

Ovoce jejích bolesti z lásky k Ukřižovanému bylo vnitřní světlo duše a hluboká moudrost. S ní se radili vůdcové národa, ano i císař. —

Největší blaženost získala ze svatého přijímání. Říkávala: „I kdyby všichni svatí s nebe přišli, nebyla bych tím uspokojena. Mám hlad po mém Bohu. Jedině On sám, ani svět, ani andělé, ani svatí nemohou naplniti bolestnou prázdnotu mého srdce.“

»Proč myslíte zlé věci v srdci svém?« 27. března
(Mat. 9, 4.)

(Sv. Jan, poustevník. † 394.)

Jednou poustevník Palladius chtěl navštívit sv. Jana; osmnáct dní putoval, až k němu došel. Zatím co hovořili spolu o svatých věcech, přišel místodržitel provincie; sv. Jan přerušil svůj rozhovor s Palladiem a věnoval se onomu vznešenému pánu. Nad tím se Palladius rozhněval, že světec ho tak zanedbává a že hledí na osoby.

Když vladař odešel, zavolal Jan Palladia a vytýkal mu jeho myšlenky, řka: „Proč jsi mne podezříval, jako bych bral ohled na osoby? Nevíš, že je psáno: Ne zdraví, ale nemocní potřebují lékaře? Hle, ty se můžeš se mnou a se svými bratřími povzbudit k dobrému v kteroukoliv dobu. Avšak místodržitel je takřka spoután svými světskými záležitostmi a duchem světským. Teď právě se na několik okamžiků osvobodil, aby u mně něco získal pro spásu své duše. Nesprávně bych tedy jednal, kdybych ho propustil a s tebou se zabýval, neboť ty celý svůj čas věnuješ spáse duše své.“

Předsezení: Chci se varovati krivého podezřívání; chci vždy smýšleti o bližním dobré, zvláště, když cítím proti někomu odpor. „Láska nemyslí o zlém.“ (1. Kor. 13, 5.)

28. března »**Důvěřujte, já jsem přemohl svět!**« (Jan 16, 33.)

(Sv. Jan Kapistrán, františkán, misionář skoro celé Evropy. † 23. října 1456.)

Jan byl matkou pečlivě vychován, studoval na vysokém učení v Perugii práva, vstoupil do služeb krále apulského Ladislava a zastával postupně úřad královského správce v různých krajích a městech, až dosáhl hodnosti přisedícího nejvyššího královského soudního dvoru v Neapoli.

Král Ladislav pustil se do války s papežem a zmocnil se města Perugia. Avšak občané svrhli jeho královo, zajali královského úředníka Jana a vsadili ho do žaláře. Jan doufal, že král uzná jeho zásluhy a vysvobodí ho ze žaláře, avšak král zapomněl na věrného sluhu. V největším soužení pokusil se Jan o útěk. Dostal se sice ze žaláře, ježto však nohy jeho byly obtíženy těžkými okovy, byl polapen a znovu ještě přísněji uvězněn. Ubožák ležel v tmavém sklepe přikován, živ jsa bídně o chlebě a vodě.

V samotě přemýšlel vážně o své minulosti. Sloužil poctivě a věrně králi svému a ten ho opustil, na něho zapomněl. Jan poznal, jak pošetilé jest spoléhati na lidi. Když všechny pozemské naděje a tužby ho zklamaly, rozhodl se, že bude raději spoléhati na Boha a jemu

jedinému sloužití. Pilně rozjímal o věcech věčných a světlo věčné mu zasvitlo do temnosti žaláře. Ve snách se mu zjevil sv. František, potěšil ho a napomenul, aby vstoupil do jeho řádu. Jan poslechl, vyplatil se ze žaláře tím, že obětoval veškeré jmění své. Po vysvobození vstoupil do františkánského kláštera v Perugii.

Avšak ani tam nepřestaly zkoušky. Jeho novicmistr ho poslal v posměšném rouchu městem, ve kterém byl znám jako vysoký královský úředník. Avšak tímto pokořením se Jan osvobodil úplně od světa a tak nabyl od Boha milost obracetí hříšníky.

Hlásal skoro po celé Evropě slovo Boží a kamkoli přišel, tisíce a tisíce lidí poslouchalo jeho kázání a obrátilo se upřímným srdcem od hříchu k Bohu.

I v naší vlasti působil a obrátil na 11.000 husitů. Avšak do Prahy se nedostal působením Jana z Rokycan.

Naučení: Tomáš Kempenský píše: „Láska tvorů jest klamná a nestálá, láska Ježíšova jest věrná a trvalá. Miluj tedy a měj přítelem toho, jenž tě neopustí, i když všichni od tebe odstoupí. Drž se v životě i ve smrti Ježíše Krista, odevzdávaj se tomu, jenž samojediny tobě pomůže, když všichni tě opustí.“

»Kdo jest, jenž by vám uškodil, budete-li horlители o dobré?« (1. Petr 3, 13.)

29. března

(Sv. Eustas, opat, věrozvěst bavorský.
† 625 v Luxeuilu.)

Svatý Kolumbán, Irčan, založil ve Vogesách (pohoří severovýchodní Francie) klášter v Luxeuilu. Když však mladému králi burgundskému Theoderichovi vytýkal jeho chyby, byl ze země vypověděn a jeho nástupcem zvolen Eustas.

Eustas měl ze svých řeholníků mnohou radost, avšak i nejednu žalost. Bývalý tajemník Theoderichův Agrestius vstoupil do kláštera. Po čase ožil v něm duch světácký, který mu samotou klášterní učinil nesnesitelným břemenem. I požádal opata o dovolení, aby mohl působiti v lidu jako misionář. Šel tedy a kázal, avšak slova jeho, nevycházejíce ze srdce posvěceného, minula se účinkem. Rozmrzen vrátil se nespokojenec do kláštera a zapletl se do církevního sporu, jenž tou dobou rozdvojoval mnohé biskupy v Itálii a Galii s apoštolskou Stolicí v Římě. Domýšlivý mnich pokusil se strhnouti i opata Eustasa do rozkolu. Když se mu to nepodařilo, začal proti němu bouřiti mnichy a podávati na něho žaloby. Žaloby ty byly vyšetřovány na církevním sněmě v Maskoně. Eustas zavítal sám mezi shromážděné biskupy a vyvrátil všecka nařknutí tak jadrně, že mu bylo dáno skvělé

dostiučinění a žalobníku přísně uloženo, aby byl poslušen a žil v pokoji. Eustas odpustil nepříteli svému a podal mu ochotně ruku k smíření. Za nedlouho zemřel Agrestius náhlou smrtí.

Naučení: „Synu, nermuť se, jestliže lidé zle smýšlejí o tobě a mluví, čeho nerad slycháš. — Nehledej pokoje svého v lidských ústech, neboť ať činy tvé se vykládají dobře nebo zle, nejsi proto jiným člověkem. Kde jest pravý pokoj a pravá sláva? Zda-liž ne v Bohu? A kdo lidem zalíbí se nežádá a nepřízně jejich se neleká, bude požívati hojného pokoje. Neboť z nezřízené lásky a z marné bázně pochází všeliký nepokoj srdce a roztržitost myslí.“ (Násled. Kr. III., 28.)

„aby se konaly prosby, za všechny, kteří jsou v důstojenství.“ (1. Tim. 2, 1.)

(Sv. Achác, biskup antiochijský, † koncem třetího století.) 30. března

Náměstek císařův Marcián dal Acháta předvolati a řekl mu: „Živ jsa pod ochranou zákonů římských, musíš také milovati a ctíti knížata, naše ochránce.“ — Achác odpověděl: „Kdož pak ze všech poddaných říše má větší úctu k císaři, nežli křesťané? A kdo miluje ho více než my? Modlíme se neustále k Bohu za něho, aby dlouho živ byl, spravedlivě panoval a v pokoji říši svou spravoval.“ — Marcián: „Toť ovšem jest chvalitebno, aby však císař oddanost tvou lépe poznal, pojd' a obětuj mu s námi.“ — Achác: „Pravil jsem ti, že

prosím Boha velikého a pravého za jeho blaho; ale oběti nemůže císař ode mne žádati. Tato božská čest nenáleží ani jemu ani které-mukoli člověku.“

Soudce chtěl ukončiti výslech slovy: „Nemám rozkaz, abych tě soudil, nýbrž abych tě donutil k obětování. Neuposlechněš-li, naložím s tebou, jak zasluhuješ.“ — Achác: „A já mám rozkaz, abych Boha svého nezapíral. Máš-li ty za svou povinnost poslouchati člověka smrtelného, čím více musím já poslušen býti Boha všemohoucího a věčného, jenž pravil: „Kdožkoli mne zapře před lidmi, toho zapřu i já před Otcem svým, jenž jest v nebesích.“ (Mat. 10, 33.) — Achác končil slovy: „Biskupa můžeš usmrtiti, církev jeho však nezničíš.“

Marcián dal biskupa opět odvésti do žaláře, dokud nepřijde rozsudek císařův. Císař Decius čta obšírnou zprávu o výsledku svatého biskupa, našel v jeho odpovědích takové zalíbení, že nařídil, aby Achác byl propuštěn na svobodu.

Naučení: Sv. Pavel píše Timotheovi: „Napominám tě, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, děkovaní za všechny lidi, za krále i za všechny, kteří jsou v důstojenství, abychom vedli život tichý a pokojný ve vši pobožnosti a počestnosti.“ (1. Tim. 2, 1. 2.)

Předsevzetí: Chci se modliti i za světské vrchnosti, za všechny, kteří řídí osudy státu, aby vládli spravedlivě a nezištně, aby byli osvíceni darem moudrosti Ducha svatého.

»Krásou již mnozí zahynuli«. 31. března

(Sv. Balbina. † 130.) (Sir. 9, 9.)

Krasavicí byla Balbina, dcera římského setníka Kvirina. V celém Římě byla známa a se všech stran přicházeli, kteří se jí obdivovali a klaněli.

Avšak, co se nestalo: na krku se jí utvořila hnisající rána, která znetvořila celý její obličej. Najednou ti, kteří jí lichotili, zmizeli, jako plevy ve větru. Kterí dříve ji vyhledávali a přísahali, že bez ní nemohou žít, utíkali před ní jako před zločincem.

Není divu, že dívka byla zarmoucena. Více ještě trpěl její otec, který byl na její krásu pyšnější, než ona sama. Vyhledával nejlepší lékaře, avšak nikdo nemohl pomoci. I zaklínání pohanských kněží bylo nadarmo. Tu mu napadla spasitelná myšlenka. Bůh křesťanů, o němž slyšel již mnoho podivuhodného, ten snad pomůže. Bez meškání spěchal k papeži Alexandrovi, který byl právě s jinými věřícími uvězněn, a prosil ho o pomoc. Slíbil, že on i celý dům jeho se obrátí ke křesťanství, bude-li dcera uzdravena.

Světec prosil na kolenou Boha, aby splnil prosbu Kvirinovu, je-li to k spáse jeho a jeho dcery. Potom dal přivésti Balbinu a dotkl se krku jejího řetězy, kterými byl spoután. Okamžitě byla dívka uzdravena a v dřívější své kráse stála před udiveným otcem.

Avšak nejenom tělo bylo uzdraveno, nýbrž i duše. Jak setník slíbil, tak učinil: on s celou svou rodinou dal se pokřtiti.

Brzy se rozšířila zpráva o zázračném uzdravení po celém měste. Dřívější ctitelé a lichotníci se vraceli. Avšak dívka již poznala, jak marná je krása těla, že pomine rychleji, než zvadnou květiny v zahradě; poznala také, jak nestálá je přízeň lidská.

Bůh však vyvolil Kvirina a jeho dceru k vyššímu; měli býti ozdobeni korunou mučednickou. Na zprávu, že se stal křesťanem, byl setník postaven před soud. Jelikož nechtěl se vzdáti víry, byl odsouzen k smrti a popraven. Když i Balbina stála před soudcem, zvolala: „Neváhejte, spěchejte, abyste mne zavedli do domova, kde Ježíš mne čeká a otec můj mi ukazuje korunu.“ Byla štáta.

Předsevzetí: Chci býti spokojen i když Bůh mi pošle bolesti a protivenství.

Svatost povstává z častých nepatrných úkonů, právě tak jako obraz z četných tahů štětcem. Často jeden zakrývá druhý, ale všechny jsou potřebné, byť i kryly jen plátno. Bůh uděluje duši mnoho milostí, musí jich však též využití k hojným dobrým činům. (Slova Spasitelova k sestře Benigně Konsolatě.)

SV. FRANTIŠEK Z PAULY.

Bůh v nás.

(Čtení pro Hod Boží velikonoční.)

Sv. Magdalena z Pazzi (svátek 29. května) seděla v den vzkříšení Páně v klášterní jídelně mezi svými sestrami u stolu. Byla vzezření tak veselého, že sotva dovedla utajiti svou vnitřní radost. To pozorovala také mladá sestra a tázala se: „Matko, odkud tato veliká radost?“ — Světice odvětila: „To způsobila přítomnost Boží. Vidím Ježíše, jak odpočívá v srdci všech sester. To mne naplňuje tak velikou radostí.“ — „Ale jak ho vidíte? V které podobě?“ — „Vidím Ježíše, jak vstal z mrtvých, v jeho slávě a velebnosti, jak nám ho dnes ukazuje Církev.“ Tak řekla světice; potom zase mlčela a dlouho seděla u vytržení.

Kéž vždycky pamatujeme na pravdu, že Bůh jest přítomen v nás, jsme-li ve stavu milosti posvěcující.

1. dubna **„V Tebe, Hospodine, jsem doufal.“**

(Sv. Hugo, biskup v Grenoblu, † 1132.)

Hugo byl povahou svou jemnocitný a o-stýchavý. Za mládí mu byly právě tyto vlastnosti mocnou ohradou proti mnohým pokušením. Když ho později papež Řehoř VII. chtěl posvětit na biskupa, upadl Hugo do těžkomyslnosti. Bázeň svírala jeho srdce. Úzkostlivé svědomí jeho se chvělo pod bře-

menem úřadu biskupského; ochaboval na myšli a stával se zádumčivým. Těžká pokušení proti naději doléhala na něho a nejednou se mu zdálo, že již nemůže věřit v Prozřetelnost Boží. Papež těšil svěřence a dodával mu myšli a když Hugo namítal, že není hoden důstojnosti té, řekl papež: „Patrně ďábel předvídá, jak velikou škodu bude mítí peklo tvým působením, proto se snaží odvrátiti tě od úřadu biskupského.“

Vrátiv se z Říma do vlasti, shledal mladý biskup v diecési své ohavnost spuštění na místě svatém. Ani v duchovenstvu ani v lidu nebylo kázně. Mnozí kněží žili v neplatném manželství, libovali si v honbách a jiných zábavách, kupčili s úkony a věcmi posvátnými a zanedbávali své povinnosti. Světští pánové rozdávali církevní obročí dle libosti a v širokých vrstvách vládla náboženská nevědomost, vlašnost a nemravnost. Nebylo divu, že Hugo vida to, hořce zaplakal.

Poznal dobře, že k vyplenění takových zlořádů nestačí sám. Proto prosil úpěnlivě Boha o dar rady a síly. Postem a kajícími skutky připravoval se na práci, která na něho čekala. Dvě léta pracoval Hugo až do umdlení a přec výsledky jeho práce nebyly takové, jakých si přál. Proto opustil biskupství a odebral se do kláštera. Avšak papež mu rozkázal, aby neprodleně se navrátil do Gre-

noblu a ujal se opět biskupského úřadu. Hugo uposlechl a ve svaté poslušnosti dosáhl velikých úspěchů v obnově své diecése.

Trpěl velice bolením hlavy a žaludku, ke konci života ztratil pamět. Avšak modliteb nezapomněl a ve dne v noci se modlival, takže jeho spolubratři mu domlouvali, aby se tak neunavoval. On však odpověděl, že modlitba ho neunavuje, naopak, osvěžuje.

Předsevzetí: Chci často, zvláště v pokušení k malomyslnosti vzbuzovati naději slovy: „Proč jsi zarmoucena duše má, a proč mě znepokojuješ? Doufej v Boha!“ (Ž. 41, 6.) „Doufám v Tebe, Bože můj, že mi hříchy odpustíš, svou milost mi udělíš, a na věky mně spasiš, protože jsi všemohoucí a dobrotivý, milosrdný a věrný. V této naději chci žíti a zemříti. O Bože, posilni naději mou!“

2. dubna

K čemu je náboženství.

(Sv. František z Pauly, zakladatel řádu Bratří nejmenších čili Paulánů. † 1508.)

Král francouzský Ludvík byl raněn mrtvicí. Když se poněkud zotavil, zmocnila se ho veliká bázeň před smrtí. Když lékaři mu nepomohli, vzal útočiště k náboženství. Dověděl se, že František z Pauly činí zázraky. Sliboval mu hojně peněz, jestli přijde a ho uzdraví. Avšak František nechtěl. Tu se obrátil král k papeži Sixtu IV. Papež rozkázal světcům, aby k nemocnému králi jel. František poslechl.

Když král uviděl svěťce, zaradoval se, poklekl před ním a prosil jej, aby mu od Boha vyprosil zdraví a prodloužení života. Svěťec však mu odpověděl, že život králův jako život každého člověka má svoje meze, aby tudíž se připravil na smrt. Král byl slovy těmito sice zaražen, přece však vykázal hostu ve svém zámku obydlí a prokazoval mu všemožné pocty.

Aby zkoušel jeho ctnost, dal král svěťci poslati stříbrné a zlaté náčiní na stůl. František všecko odmítl a řekl králi, aby raději vrátil cizí majetek nespravedlivě zadrženy; jemu, jako řeholniku, že stačí dřevěná číše. — Král poslal svěťci podruhé sošku Panny Marie ze zlata v ceně 17.000 zlatých a prosil, aby ji přijal ze zbožnosti. Svěťec odvětil, že nectí zlato, nýbrž nejsvětější Matku Boží a že mu stačí obrázek z papíru. — Když král ještě jednou mu poslal sošku s podotknutím, že ji může prodati a peníze rozdati chudým, dostal odpověď, že k tomu má své almužníky.

Král poznal, že František je svěťec, rozmlouval s ním denně, činil upřímné pokání, smířil se s korunním princem Karlem a odevzdal mu řízení země. Poděkovav svěťci, zemřel v jeho náručí smrtí šťastnou.

Naučení: Mnohým lidem je náboženství jen jakýmsi druhem obchodu s Pánem Bohem. Plní své povinnosti a čekají za to blahobyť, zdraví, dlouhý život a podobné časné statky. Když jim Bůh toho

nedává, ztrácejí víru (vlastně jí ani neměli) rouhají se proti Bohu. Pravá víra se ukazuje teprve v útrpení jako zlato v ohni. Víra nám dává život věčný. „Kdo věří ve mne, má život věčný.“ (Jan 6, 47.)

Předsevzetí: Chci zpytovat své svědomí, zda-li má víra nebyla též tak nedokonalá, a chci se často modlití: „Bože, rozmnož víru mou!“

3. dubna

„Hniloba kostí je závist.“

(Přisl. 14, 30.)

(Sv. Richard, biskup. † 1253.)

Když Richardovi zemřeli rodiče, připadl jejich zadlužený a zanedbaný statek staršímu jeho bratru. Richard vida, že spustlé hospodářství neposkytuje bratru výživy, sloužil mu nezištně a obětavě, a snažil se lopotnou prací a šetrností statek otcovský zvelebiti. Starší bratr, jenž delší dobu ztrávil v zajetí a tím duševně i tělesně zeslábl, byl rád, že Richard tak obětavě hospodaří a postoupil mu úřední smlouvou zděděný statek.

Za nedlouho však litoval svého kroku. Po vůli příbuzných měl se Richard oženiti s urozenou a bohatou nevěstou. To vzbudilo v bratru závist. Když to šlechtný Richard zpozoroval, přinesl smluvní listinu, roztrhal ji, vrátil bratru postoupený statek, vzkázal nevěstě, s níž se posud ani nesetkal, že se jí vzdává a řekl bratru, aby si ji vzal sám, jestliže ona i příbuzní její budou souhlasiti. Tak zbavil se Richard náhle všech starostí o

včci pozemské a odňal slabému bratru všelikou příčinu k závisti.

Nemaje žádného jmění, ale důvěřuje v pomoc Boží, odebral se Richard na vysoké učení. Seznámil se s dvěma snaživými, zbožnými druhy, s nimiž společně žil. Byli tak chudí, že měli jediný plášť, ježž nosili střídavě a požívali pouze chleba a vody. A přece vzpomínal Richard rád po celý život na svoje studie, říkávaje, že nikdy nebyl šťastnější než tehdy.

Později se stal arcibiskupským kancléřem a naposled biskupem. Dobročinnost jeho neměla mezí. Když správce jeho si jednou stěžoval, že biskup svou štedrostí přivádí se na mizinu, rozkázal Richard, aby stolní náčiní jeho bylo prodáno a stržené peníze, aby se rozdaly chudým. Když jednou statek jeho velice utrpěl a služebníci bědovali, řekl jim, že toto neštěstí potkalo ho bez pochyby proto, že nebyl k chudým lidem tak štedrý, jak se slušelo.

Naučení: „Závisti ďábla přišla smrt na svět, a zakoušejí ji ti, kteří patří jemu.“ (Moudr. 2, 24. 25.) Ze závisti byla spáchána první vražda. Ze závisti byl Kristus přibit na kříž.

Předsevzetí: Vzmáhá-li se v mém srdci závist, chci se hned modlití: „Bože, dej tomuto člověku ještě více toho, čeho mu závidím!“

3. dubna

Aby se nestalo neštěstí.

(Sv. Benedikt, mouřenín, bratr františkán.
† 4. dubna 1589, svátek 3.-IV.)

V rozhovoru s bratrem Benediktem svět-ský pán pronášel nactiutrhačná a urážlivá slova. Světci byly tyto řeči nemilé a hleděl rozhovor obrátiti na něco jiného. Avšak nadarmo. Tu Benedikt přerušil řeči pána slovy: „Odpusťte, pane, že musím rychle odejíti. Obávám se totiž, že kdybych se zde déle bavil, stalo by se nějaké neštěstí a potom by bylo pozdě odejíti.“ Poklonil se a odešel.

Pán byl dosti vzdělaný a upřímný, aby poznal, že to neštěstí, kterého se bratr bál, nebylo nic jiného, než spoluvinným se státi na jeho nelaskavých řečech.

Jako pták k letu, tak člověk zrozen je k práci.

4. dubna

(Sv. Isidor Sevilský, biskup a učitel církevní. † 636.)

Po smrti rodičů byl mladičkový Isidor vychováván bratrem Leandrem, biskupem sevilským. Isidor byl velice nadaný, avšak nestálý a vrtkavý, takže bratr nejednou byl nucen ho přísně potrestati a zavířiti do své knihovny, aby ho donutil ke studiu. Jednou Isidor utekl bratru, obávaje se trestu za svou nedbalost. Toulal se po okolí města, až znaven odpočinul u studnice opatřené kamenným

roubením. Tu všiml si hlubokých zářezů na hřídeli a četných prohlubin na roubení studně. Když po chvíli přišla ke studnici žena vážit vody, Isidor se jí tázal, jak povstaly ty zářezy ve hřídeli a jamky v kameni. Žena odpověděla, že zářezy byly učiněny provazem na hřídeli a jamky že vyhloubila voda. Dlouho přemýšlel jinoch o této věci, rozjímal o dosavadní nestálosti a lenosti své a řekl posléze sám k sobě: „Co všechno dovede vytrvalost! I tvrdý kámen vydlabe se kapkami vody často padajícími a dřevo vydře se každodenním navíjením provazu. Proč bych i já s pomocí Boží nedosáhl veliké učenosti, budu-li ustavičně pracovat!“ Tato myšlenka ho pronikla tak, že dal výhost dosavadní lehkomyšlnosti své a horlivým cvičením ve studiu a v ctnostech stal se velikým učencem a světcem.

Předsevzetí: Chci se varovati lenosti. Chci pilně pracovati, ale ne pro čas, nýbrž pro věčnost tím, že často vzbudím dobrý úmysl: „Z lásky k tobě, Pane!“

„Kde jest pokora, tam jest i moudrost.“ 5. dubna
(Přísl. 11, 2.)

(Sv. Vincenc Ferrerský, kazatel a misionář z řádu sv. Dominika. † 1419.)

Vincenc byl kazatelem z Boží milosti. Řečnil nejraději o přehořkém umučení Páně a o posledních věcech člověka, zvláště o po-

sledním soudu. Za těchto kázání, kdy věhlasný misionář úchvatnými slovy líčil hrůzy soudného dne a tresty zavrženců na věčnosti, dávaly se často ohromné davy posluchačů do usedavého pláče, že mu nezbývalo, leč na chvíli v kázání ustati. Řeči jeho nebyly uměle naučené, nýbrž hrnuly se jako vodopád z nadšeného srdce.

Kdysi byl požádán, aby kázal na dvoře mocného knížete. Připravil se k tomu pečlivě a přednášel krásné myšlenky uhlazeným slohem a vybranými slovy, avšak kázání jeho vyznělo na prázdno a nepřineslo žádného ovoce. Když se ho tázali, proč znamenitá jeho řeč nepronikla, odpověděl: „Dnes kázal bratr Čeněk, jindy káže mnou Kristus.“ A od té doby nevyhledával již nikdy strojených obrátů a hladkých slov, nýbrž kázal prostě a přirozeně. Když líčením posledního soudu otrásl srdcem posluchačů a dojal hlubiny jejich duší, mluvil měkkým hlasem o milosrdenství Božím, vybízel k lítosti a ku pokání, prose a zapřísáhaje přítomné, aby se odvrátili od zlých cest svých nikoli zítra, ale ještě dnes a ihned bez odkladu.

Jednou přivedli k sv. Vincenci ženu němou od narození. Světec se tázal ženy: „Čeho si přeješ, dcero?“ a k úžasu přítomného lidu nemá otevřela ústa a řekla: „Chleba a daru řeči!“ Načež světec jí řekl: „Chléb vezdejší budeš mít, avšak dar jazyka neobdržíš. Bůh

ti toho odepřel pro tvou budoucí spásu. Neboť kdybys mohla mluvit, jazyk by byl tak kousavý proti bližním, že bys ztratila tím i život těla i život duše. Nepřestávej v duchu velebiti Hospodina a varuj se v budoucnosti prositi Pána o to, čeho ti odpírá ne bez příčiny.“ Žena odpověděla: „Svatý otče, chci činit, k čemu mne napomínáš.“ A ihned oněměla zas a zůstala němá ještě sedm let, až do smrti.

Naučení: Uvažujme častěji o slovech sv. Jakuba: „Jestliže kdo neklesá ve slově, je to muž dokonalý, mocen držeti na uzdě také celé tělo. Dáváme-li koňům uzdy do huby, aby nám byli povolní, řídíme též celé tělo jejich. Hle, i lodi, ačkoli jsou tak veliké a prudkými větry bývají hnány, řídí se přemalým veslem, kamkoli chce tlak toho, jenž je řídí, tak i jazyk jest sice úd malý, ale velikými věcmi se honosí. Hle, jak malý oheň, jak veliký les zapálí! Tak i jazyk jest olněm; souhrnem nepravostí stává se mezi údy našimi jazyk, kterýž poskvňuje celé tělo a zapaluje běh života a jest rozpalován od pekla.“ (Jak. 3, 2—6.)

Památka jeho umučení.

6. dubna

(Sv. Juliána Kornelionská, panna, † 1258, svátek
5. dubna.)

V klášteříku u města Lutychu klečela v modlitbě mladá, sotva šestnáctiletá řeholnice. Najednou se jí zdálo, jakoby viděla plný měsíc, avšak na jednom místě byla skvrna. Co

to znamená? Bála se, že zlý duch ji tímto viděním klame. Dva roky prosila, aby jí Bůh vysvětlil tajemství tohoto vidění. Konečně Kristus sám jí to vysvětlil: Měsíc je obraz církve; temnou skvrnou je naznačeno, že v běhu církevního roku chybí ještě zvláštní svátek ke cti nejsv. Svátosti. Ona, Juliána, že je k tomu povolána, aby tento svátek zavedla.

Pokorná duše se polekala. Úpěnlivě prosila Pána, aby povolal duši schopnější a hodnější. Dvacet roků ukrývala toto tajemství ve svém srdci, až přišla doba, kdy s tímto plánem vystoupila na veřejnost. Ještě jednou dvacet let uplynulo, než svátek Božího Těla byl slaven v kostele sv. Martina v Lutychu.

Jako Svátost oltární není jenom chléb s nebe všecku líbeznot v sobě obsahující, nýbrž i památka umučení Páně, tak též i apoštolka svátku Božího Těla byla vedena cestou křížovou.

V roce 1230 byla zvolena představenou kláštera. Brzy potom povstal bez její viny, ale k vůli ní v klášteře nepokoj, jak mezi řeholnicemi, tak mezi světskými lidmi v městě. Její nadřízený představený, zvolený proti církevním předpisům, vystoupil proti Juliáně s nenávisť a pomlouvami. Když světice už si nevěděla pomoci, opustila s několika věrnými řeholnicemi klášter. Brzy však biskup jí dopomohl k právu a ji zase ustanovil představenou. Avšak jeho nástupce, člověk světského smýšlení, zase pronásledoval Juliánu.

Když i lid byl poštván proti klášteru a její představené, Juliána znovu opustila město. Od té doby neměla stálého příbytku. Tajemná, jakoby ďábelská nenávist a zloba jí pronásledovala, kamkoli se odebrala. I ti, kteří jí dopřáli přístřeší, měli z toho časnou škodu a nepříjemnosti.

Jak se konečně těšila, že jí nabídli světičku při kostele ve Fosses, kde poslední dvě léta žila, opuštěna od lidí v samotě, ale v přítomnosti Pána Ježíše svátostného.

Když ve smrtelné nemoci nemohla již přijímati Tělo Páně, kněz přinesl Svátost oltářní, ukázal jí a řekl: „Vizte zde, Matko, svého Spasitele, který se tak snížil, že za vás chtěl trpěti a umřítí. Proste ho, aby vás chránil před vašimi nepřáteli a byl vaším vůdcem!“ Juliána se vši silou se pozvedla a věřícím okem hledíc na nejsv. Svátost, řekla pevným hlasem: „Amen!“ Na to zemřela.

Předsevzetí: Chci často Pána Ježíše ve svatostánku navštívit a co nejčastěji, možno-li denně, ho přijímat, ale nejenom jako sladký požitek duše, nýbrž, abych od něho nabyl ducha obětavosti.

**„Co jste jednomu z těch nejmenších
bratří učinili, mně jste učinili.“** 7. dubna

(Bl. Heřman Josef, premonstrát, † 1241.)

Když Heřman dokončil svá studia, svěřili mu představení ne bez úmyslu úřad, který

neodpovídal jeho duchu, jenž byl stále obrácen k věcem nebeským: byl totiž pověřen, aby ještě s jedním starším bratrem se staral o jídelnu a přípravu pokrmů pro bratry. Musel po celý den běhat sem a tam a starati se, nařizovati a přemýšleti, takže někdy i s povinnými modlitbami přišel do úzkých, nemluvě ani o výjimečných cvičeních zbožnosti! Jako dobrý řeholník plnil sice, co bylo jeho povinností, avšak nemohl se ubrániti jakémusi zármutku.

Jeho nebeská Matka a paní Maria, kterou od mládí vždy tak věrně uctíval, neopustila ho dlouho na této bludné nebezpečné cestě. Jednoho dne se mu ukázala a laskavým hlasem se ho tázala, jak se mu daří. „Ó sladká Matko,“ odvětil, „daří se mi dosti dobře. Avšak mám tolik starostí a prací, že nemohu již vykonati mé obvyklé modlitby.“ Na to mu nebeská matka dala krásnou odpověď: „Synu můj, není pro tebe větší povinnosti, než v lásce sloužiti bratřím.“ Toto slovo působilo na Heřmana Josefa zázračně. Od té doby sloužil bratřím s ochotou a radostí a nezapomínal již, že ve viditelných bratřích slouží neviditelnému Bohu. Jeho životopisec praví: „Kdykoliv mohl bratřím prokázati nějakou službu, byl od té doby horlivost a radost sama; zdálo se, jakoby již nechodil ani neběhal, nýbrž létal: ochota ducha dodávala takřka jeho tělu křídla.“

Bůh dobrotou se nedá od nás překonati. Za každou obět, za každé sebezapírání udělí člověku tolik milosti a požehnání, že člověk vskutku „stokrát více obdrží“. Totéž zakusil Heřman Josef. Brzy byl mu svěřen jiný úřad, totiž kostelníka, a od té doby mohl podle chuti ve dne v noci přebývat v kostele před svatostánkem a ustavičně se modliti.

Předsevzetí: V každém člověku chci viděti obraz Boží. S každým chci tak zacházeti jako s bratrem Kristovým, ano, jako s Kristem samým, pamětliv slov Spasitelových: „Co jste učinili jednomu z těchto nejmenších mých bratří, mně jste učinili.“ (Mat. 25, 40.)

„Milosrdenství Boží, že jsme nezahynuli.“

8. dubna

(Sv. Marie Egyptská, kajčnice, † 421.)

Již jako mladá dívka utekla Marie od rodičů do velkoměsta, aby se oddala hříchu. Tak žila po sedmnácte let životem smyslnosti a sváděla jiné. Když v r. 374. šla z Alexandrie veliká pout do Jerusalema ku slavnosti Povýšení sv. Kříže, i Maria se přidružila k poutníkům, avšak nikoliv, aby pokání činila, nýbrž i na cestě a v Jerusalemě dál hřešila.

Když nadešel slavný den Povýšení sv. Kříže, připojila se také ona k zástupům, ubírajícím se do chrámu Božího hrobu. Sotva však vstoupila na práh této svatyně, bylo jí jakoby jakási neviditelná ruka jí uchvátila a

táhla zpět. Když se vzpamatovala z prvního leknutí, pokusila se znovu vstoupiti do chrámu. Byla však opět tajemnou mocí zadržena. Zvážněla nad tímto neočekávaným zjevem, avšak brzy zapudila tyto vážné myšlenky a pokusila se po třetí překročiti práh svatyně. Než i tentokráte bylo úsilí její marné. Únavou klesla v koutě nádvoří před chrámem k zemi. Hrůzou se zachvěla. Ve svědomí ozval se jí hlas, že pro množství hříchů svých jest od Boha zavržena a že není hodna spatřiti posvátné dřevo kříže, na němž Spasitel umřel. I dala se do usedavého pláče a poprvé v životě svém litovala hořce svých nepravostí. Tu spatřila nad sebou obraz Marie Panny; k ní se obrátila a úpěnlivě prosila: „Matko Boží, nejsem hodna, nečistýma očima hleděti k tobě, avšak slýchala jsem, že jsi Matkou milosrdenství a útočištěm hříšníků, a že božský Syn tvůj člověkem se stal, aby hříšníky ku pokání volal. Ujmi se mne tedy a vyžádej mně nehodné milost, abych mohla do chrámu vstoupiti a spatřiti i uctíti svatý kříž, na němž Vykupitel i pro mne krev svou vylíti ráčil. Stane-li se to, zavazuji se ti slibem, že po celý čas života svého budu oplakávati hříchů svých a odejdu, kamkoli jíti mi rozkážeš.“ Domodlivši se, šla nejistým krokem ku chrámu, vstoupila bez překážky dovnitř, vrhla se před sv. křížem na zemi a modlila se: „Vykupiteli světa, oplakávám před Tebou hří-

SV. LIDVINA.

chů svých a prosím, abych směla zemřítí pro Tebe, když jsem nežila pro Tebe.“

Po vykonané upřímné sv. zpovědi a posilněna svatým přijímáním, odešla z vnuknutí Božího na poušť za Jordánem. Zde žila sedmačtyřicet let v pokání, požívajíc jen sporých kořínků a bylin rostoucích v písku. Hrozná pokušení tam na ni doléhala, až modlitbou a kajícími skutky je přemohla.

Naučení: Učili jsme se v katechismu: „Těžký hřích pro člověka jest největší zlo, protože ho zbavuje milosti posvěcující, připravuje ho o všechny zásluhy pro nebe a uvaluje na něho tresty Boží časné a věčné!“ Kdo však pochopí, co to znamená, odloučiti se od Boha, když sv. Marie cítila již takovou hrůzu, když byla odloučena od svatého kříže. „Od všelikého hříchu vysvobod' nás, Pane. Od věčné smrti vysvobod' nás, Pane!“

9. dubna **„Všecko mohu v tom, jenž mě posiluje.“** (Filip. 4, 13.)

(Bl. Krescencie Hösová z Kaufbeurenu. † 5. dubna 1744, svátek 7. dubna.)

Od mládí již chtěla Krescencie do klášteřa, ale nemohla, protože rodiče neměli čím zaplatiti výbavu. Konečně ji přijaly fran-tiškáanky i bez výbavy.

Duch v onom klášteře nebyl tehdy právě dobrý. Bůh dopustil, že představená a některé z řeholnic zacházely s mladou sestrou nelaskavě a nespravedlivě. Znovu a znovu jí

vytýkaly, že byla jen z milosrdenství přijata, že nepřinesla žádné výbavy, že není k ničemu. Nejprotivnější a nejtěžší práce byly jí přiděleny. Jako oděv dostala jen obnošené, polátané šaty; lepších, že prý nezasluhuje. Za pokrm dostávala často jen kousek plesnivého chleba. To všecko snášela světice s radostí. Ano, ještě prosila Boha, aby tisíckrát odměnil sestřím za všecko dobré, co jí prokázaly.

Když jednoho dne představená přišla do její cely a sebrala všecko, čeho mohla postrádati, i obraz Ukřižovaného, který tolik milovala, řekla Krescencie: „Bohu díky! Konečně jsem dosáhla, po čem jsem toužila. Nyní mohu s mým svatým otcem Františkem říci: „Bůh můj, mé všecko!“

Do kláštera vstoupila dívka z „lepší“ rodiny. Krescencie dostala rozkaz, aby nové sestře ponechala svou světničku. S radostí tak učinila a musila delší dobu každý večer prositi nějakou sestru, aby jí dovolila u ní v koutečku na zemi si odpočinouti. Když konečně jí byla dána temná, vlhká komůrka, děkovala pokorně za tuto nezaslouženou milost.

Pro její ctnosti ďábel přímo zuřil proti světici. Rušil ji při práci. Vytrhl jí hrnce a mísy z ruky a rozbil je. Sestry to přičítaly její neobratnosti a zlomyslnosti. Byla považována za čarodějnici. Některé sestry se jí vyhýbaly nebo se křížovaly před ní. Kdosi jí

řekl: „Jste prý čarodějnice a měla byste být upálena na hranici.“ Na to světice odpověděla: „Chvála Bohu, nevím nic o tom. Avšak pro své hříchy bych zasloužila ještě horšího trestu.“

Později, když její představená byla sesazena, stala se Krescencie vrátnou, potom novicmistrovou a konečně představenou. Avšak až do smrti jí zůstaly utrpení a nemoci.

Při všech těch bolestech byla světice veselá. Smutné, zasmušilé osoby nechtěla přijmouti do kláštera, i kdyby celé hory zlata přinesly s sebou. Častěji říkala sestrám: „Radujte se, milé dcery! Kdo nic jiného nehledá a nemiluje leč Boha, tomu je radost takřka vrozená. Veselý sluha je Bohu milý.“

Naučení: Porovnejme utrpení svá s tím, co trpěla bl. Krescencie, a zastyďme se, že jsme dosud tak málo snášeli z lásky k Ukřižovanému.

Předsevzetí: Aspoň nějakou malou oběť chci přinést z lásky k trpícímu Spasiteli.

10. dubna **„Nechci smrti hříšníka.“** (Ez. 33, 11.)

(Bl. Antonín Neyrot z Rivoli, dominikán, odpadlík, renegát a mučedník. † 1460.)

Ačkoliv Antonín byl nestálé a nepokojné povahy, vstoupil ve Florencii do řádu dominikánského. Roku 1457 přišel na Sicilii a prosil o nějaké tiché místo, že se mu cesto-

vání protiví. Dlouho tam nevydržel; vrátil se do Palerma a prosil o dovolení, aby mohl do Říma a do Neapole. Avšak lupiči přepadli loď, v níž jel a tak byl Antonín odvečen do Tunisu a vsazen do žaláře.

Jeden z jeho spoluvězňů vypravuje: „Navštívil jsem pátera Antonína. Povzbuzoval jsem ho, ulehčil podle možnosti jeho nouzi, vyzpovídal jsem ho a v lásce a přátelství jsem s ním rozmlouval. Choval se, aspoň podle zdání, jak se sluší na řeholníka. Jenom v jednom důležitém bodě chybil: byl příliš netrpělivý a velice nerád snášel kříž uvěznění.“

Za několik dní si vymohl dovolení, aby mohl v městě bydlet. Avšak ještě byl nespokojný a netrpělivý, ačkoliv všeho potřebného měl dostatek. Svou netrpělivostí ubohý řeholník se připravil o milost Boží a klesal čím dál tím hlouběji. Zapomněl svého slibu řeholního a své kněžské důstojnosti, odhodil řeholní roucho, zapřel svou víru a stal se renegátem, to jest: přestoupil k jiné víře, stal se mohamedánem a oženil se. Ano, začal ve své zaslepenosti překládati koran, svatou knihu mohamedánů, do řeči latinské.

Avšak právě tato práce byla prostředkem milosrdenství Božího k jeho obrácení. Při studiu koranu poznal Antonín, jak víra mohamedánská je bludná a povrchní. Poznal své pochybení, srdečně ho litoval a rozhodl

se, že se vrátí k pravé víře a napraví pohoršení, které dal.

Propustil svou manželku, vyzpovídal se a rok po svém odpadu od víry, bylo to v neděli květnou 1460 přišel při bohoslužbách do kostela, veřejně odpřisáhl blud islamu a vyznal svoji víru křesťanskou. Potom odešel ke kalifovi, mohamedánskému představenému města, aby i před ním vyznal svou víru. Kalif, překvapený tímto obrácením, hleděl ho napřed dary a sliby odvrátiti od víry. Když to nepomohlo, začal mu hroziti, dal ho bičovati a vsadil ho do žaláře.

Tři dni mu dal kalif na rozmyšlenou. Tak se blížil Zelený čtvrtek. Ještě jednou mu byla nabízena svoboda, jestli odpadne od víry. Zůstal pevný a byl odsouzen k smrti. S tichou radostí přijal rozsudek smrti. Před popravou byl ještě krutě bičován, avšak všecko snášel s trpělivostí a vroucně se modlil k Bohu za odpuštění.

Když modlitbu svou ukončil, začali mohamedáni po něm házetí kamením, on však zůstal klidně na místě státi, jakoby byl přikován. Konečně padl k zemi a zemřel.

Předsevzetí: Děkovati za dar pravé víry a modliti se za ubohé odpadlíky, aby Bůh i jim dal milost vrátiti se k jediné pravé víře katolické.

„Zbožnost užitečná jest ke všemu.“ (1. Tim. 4, 8.)

11. dubna

(Sv. Lev Veliký, papež a učitel církevní.
† 10. listopadu 461, svátek 11. dubna.)

Za panování papeže Lva Velikého vpadl král pohanských Hunů Atila, „bič Boží“, do Itálie a plenil a pustošil všecko. Zamířil posléze na Řím, aby i toto město zničil. Římané trnuli hrůzou a strachem, nevědouce si ani rady ani pomoci.

Za všeobecného zděšení povstal papež Lev a vydal se na cestu k Atilovi, maje pevnou naději, že Bůh ho neopustí. Vskutku Atila ho přijal a papež promluvil k němu takto: „Tys podmanil sobě celý okrsek zemský. Vítězi nad mnohými národy, ty zamýšlíš podrobiti si i Římany, kteří posud světem vládli. Nuže prosím tě, abys nyní přemohl také sám sebe, aby ti, kteří pocítili bič tvůj, zkusili také dobrotivosti tvé. Nazýváš se bičem Božím, hled' však, aby Bůh všemohoucí bič ten ti nevzal a proti tobě neobrátil.“

Neohroženost papežova, velebná jeho tvář, posvátné nadšení sálající z jeho očí a mocná výmluvnost působily tak mocně na Atilu, že odpověděl mírně: „Buď si kdo buď, člověk nebo anděl, Řím a Itálie budou ti povděчны za svou záchranu. Dokázal jsi málo slovy, co nedovedli císařové veškerými vojsky svými. Děkuj Bohu, jehož sluhou jsi, neboť jemu i

tobě přiznávám vítězství.“ A světoborce zastavil ihned další nepřátelství a dal vojsku svému rozkaz vrátiti se do Uher.

Tři roky později přihnali se na lodích z Afriky germánští Vandalové pod svým králem Genzerychem a řádili snad ještě hůře než Hunové. I tentokrát odvážil se Lev předstoupiti před krále a dosáhl aspoň, že město nebylo zapáleno a obyvatelé že nebyli vyvražděni. —

Naučení: Co dalo slovům papežovým tak velikou moc, že bez braně přemohl surového krále Atilu a Genzericha? Byla to moc jeho ducha, jeho ctnost, zbožnost a svatost.

Chceš-li, aby slovo tvé mohutně působilo na jiné, je především třeba, aby měli úctu před tebou. A úctu budou mít před tebou tím větší, čím více se snažíš žítí opravdu životem křesťanským.

12. dubna **Jsem křesťan, nic krásnějšího nemohu říci.**

(Sv. Karpus, Papylus a Agathonika † v druhém neb třetím století, svátek 13. dubna.)

Teprve v roce 1881 našel učenec Aubé staré, pravé zápisy o těchto mučednících. Karpus byl biskupem v Thyatíře, Papylus jáhnem. Místo umučení je Perganum v Malé Asii.

Prokonsul tázal se Karpa: „Jak se jmenuješ?“ — Blažený odpověděl: „První a nejlepší jméno mé je křesťan; avšak tážeš-li se po jménu mém ve světě, jmenuji se Karpus.“ — Prokonsul: „Rozkazy císařovy jsou ti zná-

my, že máme ctít vševládnoucí bohy; proto radím vám, abyste přistoupili a obětovali.“ — Karpus: „Jsem křesťan a ctím Krista Syna Božího, který v poslední době přišel k naší spáse a nás vysvobodil od klamu ďáblova; avšak těmto modlám neobětuji. Neboť ti, kteří těmto modlám obětuji, jsou jim podobni. Jako totiž praví ctitelé Boží podobni se stávají Bohu a s ním jsou nesmrtelní, podíl mají na životu věčném skrze Krista, taktéž ti, kteří slouží modlám, stanou se podobni démonům a zahynou s nimi v pekle.“ Ihned byl železnými drápy rozdrásán. On však opakoval: „Jsem křesťan!“ až již nemohl mluvit.

K Papylovi řekl prokonsul: „Chceš-li obětovati, neb co pravíš?“ Papylus odpověděl: „Od mládí sloužím Bohu a nikdy jsem modlám neobětoval. Jsem křesťan, víc než toto ode mne se nedozvíš; neboť nic většího a nic krásnějšího nemohl bych říci, než toto.“

I on byl pověšen a třemi páry drápů rozdrásán; avšak beze slova, zmužile všechno snášel, jako dobrý bojovník.

Oba byli odsouzeni k smrti ohněm. Rychlým krokem vstoupili na popraviště a byli na kůly přibiti. Karpus se usmíval. Kolem stojící se ho udiveně tázali: „Proč se usmíváš?“ On odpověděl: „Viděl jsem slávu Páně a zaradoval jsem se; zároveň jsem vysvobozen od vás a nemám podílu na vašem neštěstí.“

Když křesťanka Agathonika (Vítězslava) viděla statečnost mučedníků, hlásila se i ona, že je křesťankou a byla s nimi upálena.

Naučení: Jsem křesťan, nic krásnějšího nemohu říci. Jsme si vědomi, jaké to je štěstí, že jsme křesťané a máme úplnou pravdu Boží a plnost milosti Boží k životu ctnostnému? Děkujeme denně Bohu za tuto milost.

13. dubna **Cesta k pravé moudrosti.**

(Sv. Justin, filosof a mučedník. † 13. dubna 165, svátek 14. dubna.)

Rodištěm Justinovým bylo město Sichem v Samaří. Byl od rodičů poslán do Malé Asie, aby se tam učil filosofii. Napřed se věnoval filosofii stoiků. Tito hlásali, že pouze ctnost je nejvyšší dobro, učili pohrdati světem, avšak sváděli k pýše. Tato filosofie neuspokojila Justina, obrátil se tedy jinam.

Šel k učiteli, který ho chtěl seznámiti s naukou mudrce Aristotela. Učitel ten však byl lakomec, kterému šlo více o peníze, než o pravdu. Proto ho Justin opustil a přidal se k Pythagorovcům. Pythagoras učil, že svět je souladným celkem a že Bůh jest pouhou silou přírodní, která všechno proniká a porádá. Justinovi zalíbila se tato soustava, avšak za nedlouho řeklo se mu, že neznaje hudby, hvězdářství a měřictví, není schopen vniknouti do hlubin filosofie Pythagorovy.

Odmítnutý Justin odebral se do školy přívržence školy Platonovy. Plato, jeden z nejslavnějších mudrců starého světa učil, že jest jeden Bůh, bytost pouze duchová, nejvyšší moudrá, všemohoucí a spravedlivá, jemuž máme podobni býti; věřil v odměnu a trest po smrti a uznal pokorně, že člověk bude moci s bezpečnou jistotou poznati Boha teprve, až Bůh sám jej poučí. Toto učení se Justinovi nejlépe líbilo. Aby rychleji v moudrosti pokračoval, vyhledával samotu. Jednoho dne potkal ctihodného starce. Ten ho poučil, že bezpečné pravdy najde ve Zjevení Božím a poučil ho: „Modli se tedy především vroucně k Bohu, aby ti otevřel brány světla, neboť ty věci nemohou od každého býti pochopeny, leč jen od toho, komu Bůh milost svou dá.“

Justin seznámil se s Písmem svatým a s křesťany, poznal úplnou pravdu, dal se pokřtiti a hořel touhou přivésti též jiné ke Kristu. Proto konal daleké cesty, aby učení pohany vědeckými rozmluvami přivedl ke křesťanství. Jednu takovou rozmluvu se židem Trifonem zanechal nám písemně. Patří mezi nejznamenitější památky křesťanského starověku. —

Nejvíce proslul Justin dvěma Obranami (Apologiemi), jež na obhájení křesťanů proti pomluvám pohanským sepsal a císařům římským poslal. První Obranu podal císaři Anto-

nínu Piovi. Tato Obrana měla za výsledek, že císař zakázal další pronásledování křesťanů.

Za císaře Marka Aurelia (161—180) nastalo znovu pronásledování křesťanů. Justin byl postaven před soudce Rustika, zmrskán a mečem popraven.

Naučení: Mnozí katolíci ani netuší, kolik životní moudrosti je obsaženo v katolickém katechismu.

Předvezetí: Každý den se vzdělávati čtením o katolické víře, neboť kdo víru nezná, lehce ji ztratí.

14. dubna **Hlásáme Krista a to ukřižovaného.**

(Sv. Lidvina. † 1433.)

Někteří moderní učenci chtějí, aby nemocní, u nichž není naděje na uzdravení, byli usmrceni, jelikož jejich život je bezcenný. Odpověď na toto poblouzení dává nám život sv. Lidviny.

Jednoho krásného zimního dne šla patnáctiletá Lidvina na led. Z nenadání vrazila do ní jedna z dívek, Lidvina upadla a poranila se těžce. Když ji odnesli domů, bylo shledáno, že si zlomila žebro a i jinak nebezpečně se pohmoždila. Od té chvíle stonala, chřadla a trpěla veliké bolesti plných osmatřicet let, až do smrti.

Lékaři prohlásili, že se už nikdy neuzdraví. Nemocná musela stále ležeti na znak, nemohla ani spáti a často ani pokrmů a nápojů požívat. K bolestem tělesným přidal se zá-

rmutek duševní. Když slyšela svoje družky, jak vesele jdou kolem domu, plakala hořce. Nemoc se zhoršila a krutých bolestí přibývalo. Ubohá se často svíjela jako červ v prachu. Na jedno oko oslepla, druhé bylo tak citlivé, že nesneslo denního světla. Na čele utvořila se trhlina hnisající; také na těle měla hrozná vředy. K tomu ještě se dostavily prudké bolesti hlavy a zubů a často bývala zachvacována zimnicí.

Za prvních čtyř let bývala Lidvina citlivá a netrpělivá, plakala úpěnlivě, stěžovala si trpce a reptala. Odmítala mrzutě všecku útěchu od lidí. Horlivý kněz Jan Pot ji navštívil a radil jí, aby rozjímalala o utrpení a smrti Páně. Pokusila se o to, avšak bez úspěchu. Kněz jí radil, aby neochabla, nýbrž v rozjímání vytrvala a hle, duše nemocné jakoby se měnila. Přestala být malomyslnou, odevzdala se do vůle Boží a čím více rostly bolesti, tím více se v ní vzrůstala milost a láska Boží.

Z bolesti vzrostla v ní též apoštolská horlivost pro spásu duší. Když jednou lehkomyšlný člověk před ní se honosil svými hanebnostmi, řekla mu, aby po celou noc ležel na jedním boku. Když tak učinil, napadla mu myšlenka: „Když ležení jest mi tak obtížno, jak vydržím celou věčnost v ohni pekelném?“ To bylo počátkem jeho obrácení.

Služebnice Boží musela vypít kalich utrpení až na dno. Zlí lidé ji pomlouvali, po-

smívali se jejím bolestem a když jí viděli u vytržení, říkali, že je pomatená na rozumu.

Hrdinská její trpělivost byla podrobena tuhé zkoušce. Pojednou byla zbavena veškeré dosavadní vnitřní útěchy. Zdálo se jí jakoby ji Bůh opustil. Tu vzdychala s ukřižovaným Spasitelem: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil!“ Avšak neztrácela mysl, nýbrž posilovala se přijímáním nejsvětější Svátosti.

Konečně nastala hodina vysvobození. Na Hod Boží velikonoční slyšela u vytržení chvalo- zpěv andělů: „Alleluja! Sláva a čest i dobrořečení a moc Tomu, jenž sedí na trůnu a Beránkovi.“ Dva dni potom odevzdala blaženu svou duši Stvořiteli.

Naučení: „V trpělivosti běžme k sobě uloženému boji, patřice na původce a dokonavatele víry, Ježíše, který místo předložené sobě radosti strpěl kříž, nedbaje hanby a sedí na pravici Boží.“ (Žid. 12, 1. 2.)

„Dobře jest mi, že jsi mne pokořil Hospodine!“

15. dubna

(Ž. 118, 71.)

(Bl. Petr Gonzalez. † 1246.)

Petr byl syn bohatých a vážených rodičů v městě Astorga ve Španělsku. Výchovu jeho řídil strýc, tamější biskup. Mladý Petr měl výborné vlohy a učil se dobře, avšak ke stavu duchovnímu, k němuž strýcem veden byl, necítil žádné náklonnosti. Přec však povolil úsilovnému naléhání vychovatele svého

a přijal svěcení kněžské. Přízní strýcovou stal se záhy kanovníkem a brzy potom kapitolním děkanem při biskupském chrámu svého rodiště.

Petr vstoupiv do stavu duchovního bez povolání, nebyl sice zlý, ale byl světského smýšlení. Trávil mnoho času ve veselé společnosti, na hostinách, honbách a hrách, nestaraje se o to, aby prospíval dokonalostí křesťanskou. Byl marnivý a ješitný, a dosáhnuv beze všech zásluh v mladém věku výnosné hodnosti církevní, konal rozsáhlé přípravy ku svému nastolení na úřad kapitolního děkana.

Co se však nestalo? Z marnivosti posadil se na skvostně vystrojeného koně a jel městem, pyšně se rozhlížeje po zástupech lidu, který uctivě na ulicích se mu kořil a provolával slávu. Avšak najednou se vzepjal kůň a — shodil jezdce! Petr se octl, — byla právě zima — v špinavé kaluži. A lidé — hlasitě se smáli, zatím co pyšný jinoch bezmocně se válel v blátě.

Bůh však obrátil jeho hřích a pád k dobrému. Milost Boží se ho dotkla, poznal pošetilost svého života a zvolal: „Jestliže svět v tentýž den, když jsem mu sloužil, se mi posmívá, i já se chci odvrátiti od světa a užití života svého spasitelněji!“ Tak též učinil. —

Odešel z Astorgy do města Valencie, tam o samotě trval na modlitbách a ve zbožném

rozjímání cvičil se v ctnostech, zvláště v pokore. Z obavy, že by zase mohl upadnouti do starých chyb, kdyby se vrátil do Astorgy, rozhodl se dáti světu nadobro výhost. Odmítl lichocením soudruhů a přátel, vzdal se děkan-ské hodnosti a vstoupil ve Valencii do řádu sv. Dominika, jenž nedávno před tím byv založen, již tehdaž slynul svatostí, učeností a apoštolskou horlivostí svých členův.

Petr stal se horlivým kazatelem a zpovědníkem. Ve svých kázáních napomínal obzvláště ku pokání. Ze své vlastní zkušenosti líčil blaženost, kterouž kající z svého obrácení má, tak lahodně, mocně a výmluvně, že i zatvrzelí hříšníci byli k slzám dojati a vyznávající se zkroušeně z hříchů svých, upřímně pokání činili.

Trest Boží v tomto životě je milost, je výzva k pokání, je božský lék. Chci Bohu děkovati za každý trest, kterého mi udělil v mém životě a kterého mi ještě udělí.

—:—

Celé tajemství svatosti jest obsaženo v těchto dvou slovech: „Nedůvěřuj a důvěřuj!“

Nedůvěřuj sobě samé, při tom však nezůstaň, nýbrž povznes se ihned k důvěře v Boha. Neboť jsem-li ke všem dobrý, jsem dobrota sama k duším, které ve mně důvěřují. Již kratičká střelná modlitba: „V tebe důvěřuji,“ uchvacuje mé srdce, protože obsahuje víru, lásku a pokoru. (Slova Spasitelova k sestře Benigně Konsolatě.)

SV. ZITA.

„Cesty své, Hospodine, ukazuj mi!“

16. dubna

(Ž. 24, 4.)

(Sv. Benedikt Josef Labre, poutník a žebrák. † 1783.)

Asi osmkrát žádal Benedikt o přijetí do nejpřísnějších řádů, avšak marně. Buď nebyl přijat, nebo ho po přijetí pojala taková úzkost, že až onemocněl a musel odejít. Modliti se a pokání činiti, bylo jeho životní heslo. Bůh chtěl, aby pokání činil jako poutník a žebrák.

Nosíval roztrhaný a polátaný šat. Na zádech měl baťoch, v něm schovával všecek svůj majetek: Nový zákon, knihu o následování Pána Ježíše a breviář. Několik kamenů tam přidal, aby nosil těžší břemena. Nocoval pod širým nebem, nebo ve stájích, nejraději však před kostelní bránou.

Jeho obědem býval suchý chléb a trochu vody, k tomu kousek nahnílého ovoce. Když ho jednou zvala zbožná paní k obědu, potřásl odmítavě hlavou a řekl: „K obědu? k obědu? Já obědvávám na ulici.“ Svým hostitelům nedělal mnoho práce. Ráno odešel do kostela a tam zůstával ve zbožné modlitbě obyčejně až do večera, kdy se kostel zavíral. Bylo-li mu příliš zima, přišel v poledne se trochu ohřátí, avšak potom hned zas odešel do kostela. Klečival nejraději blízko svatostánku. Když však jednou byl tamodtud vyhnán, konával své modlitby vzadu kostela. Proti mouchám a ko-

márům a jinému hmyzu se nebránil, neboť přijímal to jako příležitost k umrtvování.

Jednou dostal almužnu. Benedikt ihned dal peníz jinému žebrákovi. Dárce však se domníval, že Benedikt je nespokojen s darem. Proto ho ve zlosti udeřil holí. Světec se radoval z toho, že může něco trpěti pro Krista.

Nemluvil mnoho, Jenom když toho žádala láska k bližnímu a spása duší. Když jednou měl vyřídit vzkazy v klášteře klarisek v Monte Lupone, představená, která již mnoho slyšela o „svatém žebrákovi“, svolala všechny sestry v hovorně, aby se vzdělaly jeho slovem a příkladem. Benedikt mluvil vážně o přítomnosti, nařikal, že svět již nechce činiti pokání a žije v přepychu. Ano, i mnohé osoby duchovní žijí vlašně, nevěra se šíří víc a více. Končil boleštně: „Všecko to volá po shroucení.“

Když jedna sestra viděla jeho ubohé šaty, řekla plna soustrasti: „Ubohý chudák!“ — „Ubohý?“ vytýkal jí světec, „ubozí jsou jen ti, kteří jsou v pekle a ztratili Boha na věky.“ Když při tom vyslovil jméno Boží, naklonil uctivě hlavu. Řeholnice byly dojaty a doporučovaly se do jeho modliteb.

Při druhé návštěvě tázala se jedna sestra, jak se daří jistému knězi, který klášteru prokázal dobrodiní. „Miluje Boha,“ odpověděl světec. Hned potom jiná sestra, která přeslechla jeho odpověď, se tázala: „A co dělá Don Mancini?“ Klidně odpověděl Benedikt: „Milu-

je Boha.“ — „Ano, to vím,“ řekla sestra, „ale co dělá?“ — „Miluje Boha!“ odpověděl světec laskavě po třetí a tím dal všem přítomným naučení, že milovati Boha je naše první a nejdůležitější povinnost.

Naučení: Jsme tak pyšní na vymoženosti moderní kultury. A co nám pomůže letadlo, kino, radio, auto pro věčnost? Bůh chtěl nám svatým Benediktem ukázati, že člověk i bez těchto vymožeností může dosáhnouti vrcholu dokonalosti. Jenom jednoho jest potřeba: „Ať se stane vůle Boží.“

Předsevzetí: Vzdáti se dnes některého pohodlí, abychom okusili trochu svatě chudoby z lásky k Bohu.

NAUČENÍ SV. BENEDIKTA JOSEFA LABRE.

Abychom Boha milovali, musíme míti tři srdce v jednom. V prvním srdci musí býti láska k Bohu, která stále na Boha myslí, o Bohu mluví a pro Boha pracuje. V druhém srdci musí býti láska k bližnímu, která se snaží pomoci mu modlitbou a poučením nejen pro život časný, nýbrž i pro život věčný. Ve třetím musí býti hořkost k sobě samému, která se snaží vlastní vůli a sebelásce odporovati, naše pak tělo pokáním trýzni, postí se a naše náruživosti krotí a přemáhá.

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Bože, jenž jsi svého vyznavače, Benedikta, touhou po pokoře a lásce k chudobě pohnul, že se Tobě Samému oddal: propůjč nám na jeho přímluvu a pro jeho zásluhy, abychom si věci pozemských málo vážili a stále po nebi toužili. Amen.

„Otče, zhřešil jsem.“

17. dubna

(Sv. Simeon, biskup perský a spolumučedníci.
† 13. a 14. dubna 339 (345), svátek 21. dubna.)
(Luk. 15, 18.)

I náčelník velmožů při dvoře královském Gušthazad, jenž vychoval krále Sapora, byl obžalován, že je křesťan. Král mu řekl: „Jestli nyní splníš mou vůli a budeš se klanět slunci, bude dobře; jestli však ne, budeš ihned popraven.“ Velmožové lichotili starci a řekli: „Splň na okamžik vůli královu; potom můžeš zůstat u svého náboženství.“ Gušthazad uposlechl a klaněl se slunci.

Druhého dne přivedli do města biskupa Simeona. Když se dověděl, že Gušthazad odpadl, velice se zarmoutil. Když Gušthazad chtěl ho navštívit, řekl biskup: „Zavřete dveře a nenechte přijít ke mně toho, jenž zapřel Krista, mého Pána, opustil Boha pravdy, krále věčnosti zaměnil s králem, jehož dny jsou jako tráva.“ — Gušthazad mu vzkázal: „Odpusť mi hřích ještě tentokrát. Již nikdy se ho nedopustím!“ Simeon mu odpověděl: „Spáchal jsi nejen hřích, nýbrž i zločin. Zapřel jsi svého Boha. Odvrátil ses od Krista, původce života. Nemůžeš žít, leč že všechno napraviš.“

Gušthazad se lekl, začal plakati jako Petr, posypal se popelem a postil se. Když třetího dne byl Simeon povolán ke králi, šel Guštha-

zad na ulici, aby se s ním setkal. Simeon však se odvrátil od něho a řekl: „Nemám pozdravu pro toho, který z bázně a ctižádosti před Saporem zapřel Boha, pravého krále.“ Gušthazad nařikal hlasitě: „Běda mně. Nesu-li tak bolestně nespokojenost Simeonovu, kterak obstojím před hněvem Božím? Ještě dnes chci veřejným vyznáním napravit svůj hřích!“ — Pospíchal domů a oblekl roucho smuteční. Král dověděl se o tom, tázal se Gušthazada: „Proč nosíš roucho smuteční?“ — Gušthazad odpověděl: „Truchlím, protože jsem nebyl upřímný ani vůči Bohu ani vůči tobě, králi. Bohu jsem byl nevěrný tím, že jsem opustil jeho pravdu a plnil vůli tvou. Tebe jsem oklamal, an jsem se klaněl slunci tváří sice, ale ne srdcem.“

Když král ho nemohl přemluvit, aby se klaněl slunci, rozhněval se a odsoudil ho k smrti mečem. Na cestě k popravišti řekl Gušthazad: „Posečkejte ještě trochu! Řekněte králi, že mu chci ještě něco říci.“ Král se zaradoval, doufaje, že ještě odpadne od víry. Když byl Gušthazad předveden před krále, prosil: „Viš, králi, že jsem ti věrně sloužíval, proto prosím, aby hlasatel v městě ohlásil: Gušthazad nebyl popraven proto, že prozradil státní tajemství, ani pro nějaký zločin, nýbrž proto, že je křesťanem.“ Myslíl totiž: Když se lidé dověděli, že jsem odpadl od víry, mnozí snad proto se stali slabými. Když se teď

dovědí, že jsem popraven pro Krista, nabudou slabí zase síly.

Před popravou se modlil: „Vyznávám Tebe, Kriste, že jsi mne, ovci ztracenou přivedl zpět, abych byl lidu tvému dobrým příkladem.“

Naučení: Nestačí jen hříchů litovati a z nich se vyznati, musíme také dostiučiniti a napravit. Čím dokonalejší pokání, tím více trestů se odpouští.

„Na okamžik zavři oči.“

18. dubna

(Pokračování.)

Simeon, slyše v žaláři o mučednické smrti Gušthazadově, děkoval Bohu a modlil se: „Ó přešťastný den, kdy umru pro Ježíše Krista! On mne vysvobodí z nebezpečí a béd života vezdejšího a dá mi korunu, po které již dávno vroucně toužím!“ Po celou noc ze čtvrtku na Veliký pátek trval na modlitbách: „Ó Ježíši, vyslyš mne, ač nejsem hoden Tvého smilování. Dej mi píti kalich smrti toho dne a v tu hodinu, kdy Tys trpěti ráčil, aby se vědělo, že z lásky k Tobě jsem obětoval svůj život.“

Na Veliký pátek bylo sto křesťanů vyvedeno ze žaláře na smrt. Simeon musel býti svědkem smrti svých soudruhů, aby snad se zastrašil a odpadl. On však utvrzoval bratry své ve víře a těšil je nadějí na radostné vzkříšení.

Když kněz Hananiáš byl svlečen, zachvěl se. Když to zpozoroval vrchní dozorce nad

dělníky královskými Pusaj, zvolal: „Neboj se, Hananiáši, jenom na okamžik ještě zavři oči, a spatříš světlo Ježíše Krista!“ Pusaje hned vedli ke králi, aby ospravedlnil řeč svou. Král mu vyčítal nevděčnost. Pusaj odpověděl: „Rád bych dal svůj život za život těchto šlechtných křesťanů. Vzdávám se důstojenství mi propůjčeného, poněvadž naplňuje nepokojem mé srdce. Prokaž mi tu milost, abych se stal společníkem těch, jejichž smrt jsem viděl. Za největší štěstí pokládám takovou smrt.“ — Král: „Smrt jejich staviš nad svůj úřad? Máš zdravý rozum?“ — Pusaj: „Arciť mám rozum zdravý. Jsem křesťan a proto maje důvěru v Boží smilování, dávám přednost smrti pro Boha před důstojností propůjčenou mi od krále.“ Na tato slova byl mečem sřat. —

Předsevzetí: Při bolestech a utrpeních chci si opakovati slova: Neboj se, jenom na okamžik zavři oči a spatříš světlo Kristovo!

„Příliš lakotný je, komu Bůh nestačí.“

19. dubna

(Sv. Augustin.)

(Bl. Marie od Vtělení (z Akarie), manželka, později karmelitka. † 18. dubna 1618.)

Marie ráda čítávala zábavné romány. Její manžel to neviděl rád a s pomocí známého kněze jí k románům přiložil několik zbožných knih. Paní z Akarie čtla i tyto se zájmem.

Jednoho dne čtla výrok svatého Augustina: „Přiliš nenasytný je, komu Bůh nestačí!“ Jako blesk působilo toto slovo na její duši. „Bože,“ opakovala stále u sebe, „co nám může stačiti, když Ty nám nestačíš? A když my tobě stačíme (neboť nemáš jiného přání než naši spásu), proč ty nám nestačíš?“ Tato myšlenka ji již neopustila. Mocně se cítila přitazena k Bohu. Její duše byla jako proměněna. Příbuzní si nemohli změnu tu vysvětliti a domnívaje se, že je pomatena na mysli. Trápili ji různými otázkami a radami.

Její hluboká zbožnost jí však nebránila plniti povinnosti jako žena a matka. Šest svých dětí vychovala pečlivě, ale ne tak, že by jim vnucovala „zbožnost“. Kupovala jim hračky a ačkoliv byla často u vytržení mysli, přec dětem ukazovala, jak si mají hráti.

Jedno z dětí nechtělo u stolu jísti určité jídlo. Moudrá matka dala mu toto jídlo čtrnáct dní po sobě, až odpor byl překonán. Odporné léky musily děti píti hned a bez váhání. Nejvíce nenaviděla lež. Říkávala: „I kdybyste mi celý dům zničily, ráda vám to odpustím, jestli se upřímně přiznáte, avšak nikdy vám neodpustím bez trestu nejmenší lež.“

Bůh vedl svou služebnici cestou křížovou. Manžel se zapletl do politiky a ztratil veškeré jmění. Ona sama třikrát si zlomila nohu. Byla od lidí pohrdána a posmívána. Avšak z hoř-

kých bolestí vyrostla zvláštní moc nad dušemi. Tisíce přicházely k ní se raditi o otázkách svědomí. Na deset tisíc nekatolíků se jejím vlivem vrátilo k Církvi.

Když manžel zemřel a děti byly zaopatřeny, vstoupila do kláštera jako sestra laička a tam konala nejnižší služby, až po přebolestných nemocech šťastně zemřela.

Blahoslavená často se modlivala: „O milosrdenství Páně věčně chci zpívat“ (Ž. 88, 2.) „Chci jenom co Bůh chce a nic jiného.“

„Nikdo nemůže dvěma pánům sloužiti.“

20. dubna

(Sv. Anselm, benediktin, opat, arcibiskup kanterburský, učitel církevní. † 21. dubna 1109, svátek zítra.)

Když zemřel arcibiskup kanterburský Lanfrank, chtěli velmožové pohnouti krále Viléma II., aby jmenoval arcibiskupem Anselma. Avšak marně. Bůh sám zasáhl. Král onemocněl těžce. V nemoci slíbil, že již nebude sužovati církev a že Anselma prohlásí arcibiskupem. Propustil sta vězňů, kteří nevinně byli odsouzeni, vrátil jim majetek a slíbil zákony k blahu národa. Anselm nechtěl však přijmouti hodnosti arcibiskupské, neboť se obával vrtkavosti královny.

Čeho se obával, to se stalo. Král se pozdravil a zrušil všecko, co slíbil. Zasažoval do práv církevních, za peníze dosazoval biskupy

a pod. Nejbolcstnější bylo pro Anselma, že biskupové jemu podřízení stáli na straně králově. Řekli mu otevřeně: „Pane a otče! Víme, že jsi muž zbožný a svatý. My však musíme podporovati své příbuzné, musíme se zabývati světskými záležitostmi; proto nemůžeme se pozdvihnouti k výši tvého života. Chceš-li ty se snížit k nám, s radostí tě budeme podporovati. Chceš-li však zůstatí věren svým dosavadním zásadám, věř, že my zůstaneme při králi.“ Klidně odvětil Anselm: „Máte pravdu. Jděte k svému pánu. Já se přidržím Boha!“ A zůstal Bohu věren i při nejkřutějším pronásledování až do smrti.

PRAVIDLA SV. ANSELMA.

„Řídí-li se člověk svou vlastní vůlí, olupuje Boha o díl Jeho vznešenosti a velebnosti. Nebo jako koruna a velebnost toliko králi přísluší: tak náleží i svobodná vůle toliko Bohu.“ — „Kdo z lichých a klamných pohnutek trpí, šťasten není a nebude, dokud trpěti nebude z lásky k Bohu pro spravedlnost.“

MODLITBA SV. ANSELMA.

Všemohoucí Bože, buď mojí silou v každém soužení, v každé záležitosti a v každém pokušení, v každé slabosti a v každém nebezpečství. Ty's mně dovolil beze všech mojích zásluh, pouze ze svého milosrdenství, Tvých Svátostí se súčastniti. Dopřej mi tedy také až do

*oné hodiny, kdy se k Tobč odebcru, ve víře,
v naději, a v lásce setrvati a uveď mne do
věčné radosti. Amen.*

21. dubna

Jak kluci zkoušeli světce.

(Bl. Konrád z Parzhamu. † 1894.)

Kluci se umluvili, že přivedou do hněvu bratra vrátného u kapucínů. První zazvonil u brány, odříkal Otčenáš a dostal od přívětivého bratra Konráda kus chleba. Když kluci slyšeli, že starý, upracovaný bratr se vrátil do své světničky, zazvonil druhý a trpělivý bratr i jemu dal kus chleba. Taktéž učinil třetí, čtvrtý, desátý a jedenáctý, a každý dostal kus chleba.

Když dvanáctému dával dobrý bratr zvlášť krásný kousek chleba, řekl mu s úsměvem: „Dnes mne chcete rozhněvat, pravda, že tak jeden za druhým chodíte... — Ale to nic nedělá, chlapci! — Půjdu ještě třebaš dvacetkrát, pokud mne nohy ponesou. Ale mám ještě jinou práci, rozumíš?“

Zahanbený kluk se chtěl omluviti, ale bratr Konrád ho pohládl a pravil: „Již je dobře!“ —

Stará Monika neměla všecky pohromadě, jak se říká. Každý den si přišla do kláštera pro oběd.

Dnes byla zvláště ve špatné náladě. Trhla zvonkem a když bratr otevřel, poroučela si ostře: „Oběd!“ Laskavě vzal jí košíček, aby jej naplnil. Ona však na něho: „Ty farizeji!“ Bratr jakoby neslyšel. Ona ještě hlasitěji: „Ty starý lumpe!“ Ještě mnoho jiných zdvořilostí se za ním vysypalo. Dobrý bratr hledal v kuchyni nějaký lepší kousek pro Moniku. —

Tři tuláci přišli k bráně. Piva chtěli. Bratr Konrád jim skutečně přinesl piva. Zá- tím, co si pochutnávali tři žíznivci na pivě, dělali vtipy na bratra. Když on jakoby neslyšel, domnívali se, že je nedoslýchavý a hlasitě si tropili z něho žerty. Teprve později se do- věděli, že jeho „nedoslýchavost“ byla těžce nabytá ctnost.

Jednomu žebrákovi nechutnala klášterní polévka. Zkrátka hodil talíř i s polévkou Kon- rádovi k nohám. Ten klidně řekl: „Ty ji tedy nechceš? Donesu ti jinou.“

Jednou ho zkoušel „milosrdný“. A ten dovedl zkoušet, jestli ctnost je pravá. Bratr Konrád denně s velikou radostí a zbožností přísluhoval při mši sv. v 5 hodin. Již se při- pravoval modlitbou na svatou službu. Tu při- stoupil k němu „milosrdný“, vzal mu misál z ruky a žádal ho, aby mohl místo něho mini- strovat.

Co myslíte, že bratr Konrád udělal? Laskavě ponechal jinému milou službu, klekl si do koutka a modlil se. Od té doby „milosrdný“ byl přesvědčen, že bratr Konrád je světec.

Dvanáct roků ho pozoroval jeho pomocník u brány a praví o něm: „Ročně mnoho tisíc lidí přicházelo k bráně. Byli to lidé nejružnější: Suroví tuláci, drzí žebráci, nevděčníci. Nikdy jsem však neviděl bratra Konráda rozhněvaného neb rozčileného.“

Odkud se naučil tomuto klidu, z něhož ho nikdo nevyrušil? U klidného, věčného Boha, před nímž stále žil, k němuž se celé hodiny modlival.

„Ježíši tichý a pokorný srdcem, učíš srdce mé podle Srdce svého!“

22. dubna

Modli se a pracuj.

(Bl. Jiljí. † 22. IV. 1262, svátek 23. dubna.)

Chtěl býti živ namáhaje se tělesně. Časně ráno slýchal mši sv. velmi pobožně; potom chodil do lesa, který byl vzdálen od Říma osm mil a přinášel na šíji otep dříví a prodával je za chléb nebo za jiné věci k jídlu.

Když se takto jednou vracel s nákladem dříví, jakási žena ho požádala, aby jí je prodal. Když se smluvili o cenu, nesl jí bratr dříví domů. Žena vidouc, že je to řeholník, dávala mu mnohem více než slíbila.

Dí bratr Jiljí: „Dobrá paní, nechci, aby mne přemohl hřích lakoty; proto nevezmu za

dříví více, než jsem smluvil.“ Nejen nevzal více, nýbrž ještě ze smluveného polovic slevil, a odešel. Žena pojala převelikou úctu k němu.

Bratr Jiljí konal všelikou námezdnou práci, vždy dbaje svaté počestnosti: pomáhal dělníkům trhati olivy a lisovati víno.

Když byl jednoho dne na náměstí, chtěl kdosi rážeti ořechy. Prosil jiného za mzdu, aby mu je rážel, ten se vymlouval, že jest z daleka a že jest mu velmi obtížno léztí na stromy.

Dí bratr Jiljí: „Chceš-li mi, příteli, dáti část ořechů, půjdu s tebou rážeti.“ Když se domluvili, šel. Poznamenal se svatým křížem a vylezl na vysoký ořech. Když narážel, přišlo mu jich tolik za podíl, že jich nemohl v klíně odnésti. Proto svlékl si hábit, zavázal rukávy a kapuci, udělal si z hábitu pytel, naplnil ořechy, vzal je na ramena, zanesl do Říma a tam všecky s velikou radostí rozdál chudým.

Když se žalo obilí, chodil bratr Jiljí s jinými chudými na klásky. Když mu někdo nabízel hrst obilí odpovídal: „Milý bratře, nemám stodoly, do níž bych to uložil,“ a ty klásky, které nasbíral, větším dílem zase dával jiným z lásky k Bohu.

Jedenkrát šel ke studánce sv. Siksta pro vodu mnichům. Potkal ho člověk a požádal, aby se mu dal napítí. Odvětil bratr Jiljí: „A kterak ponesu mnichům neplnou konev?“

Neznámý muž se rozhněval a řekl bratrovi Jiljímu mnoho slov hrubých a urážlivých. Vrátil se bratr Jiljí k mnichům velmi zarmoucen. Vyprosil si velikou nádobu a ihned se vrátil k řečené studánce pro vodu, našel netrpělivého člověka, řekl mu: „Milý příteli, vezmi a napij se, kolik si jen tvá duše žádá; nehněvej se, neboť mně se zdálo, že by bylo nezpůsobné, nésti těm svatým mnichům vodu, z které již jiný upil.“

Tento člověk, dojat a přinucen láskou a pokorou bratrovou, vyznal svou vinu a od té chvíle ho měl ve veliké úctě.

(Kvítky sv. Františka. Přeložil Dr. Karel Vrátný. Nakl. Kuncíř.)

Čím je nám práce? Jenom prostředkem, abychom získali bohatství a stali se jeho otroky, neb je nám práce tím, čím má být, totiž bohoslužbou?

23. dubna

Pamatuj na poslední věci.

(Sv. Vojtěch. † 997.)

Jako podjáhén byl přítomen smrti pražského biskupa Dětmara. Je to vážná chvíle, když člověk stojí na prahu věčnosti a má počet klásti ze svého života. Umírající se trásl při myšlence na odpovědnost, kterou má před Bohem spravedlivým. Hluboká lítost ho naplnila, nad tím, že nevyužítkoval času tak, jak by si toho přál dnes a nepečoval tolik o spásu duší jemu svěřených.

Fr. Urban:
SV. LUDVÍK

Fr. Urban:
SV. ZIGMUND.

Smrt Dětmarova stala se Vojtěchovi počátkem nového života. Vzpomínka na poslední věci ho chránila při pokušení ke hříchu.

Když později jako biskup kráčel do císařského města Ravenny bez lesku, tázal se ho někdo z duchovenstva: „Proč neneseš s sebou aspoň berlu biskupskou?“ Světec odvětil: „U živého Boha, před jehož tváří stojím, lehko jest nositi biskupskou berlu, ale přetěžko klásti počet z toho, když přijde přísný soudce živých a mrtvých, aby soudil k životu věčnému neb k věčnému ohni!“

Jindy zase prosila chudá vdova o almužnu pro sebe a pro své děti. Ochotně Vojtěch sáhl do kapsy. „Nemám ničeho u sebe,“ řekl přívětivě ženě, „přijď zítra do města. Potom ti dám, kolik budu moci.“ Řekl a šel dále svou cestou.

Tu však se rozpomněl: „Jestli zítra ještě budu živ? Dnes musím dáti, tak bude mítí dar svou cenu. Pak budu před soudem bez bázně, a žena nebude mítí škody.“ Vrátil se, zavolal ženu a daroval jí svůj plášť.

Starý životopisec dodává k tomu: „Neodkládej žádný dobrý skutek na příští den, neboť nevíš, co příští den ti přinese.“

Sv. Jakub píše: „Hle, soudce stojí přede dveřmi.“ (Jak. 5, 9.) a sv. Pavel: „Čas je krátký.“ (1. Kor. 7, 29.), „Nuže, pokud máme čas, činme dobré vůči všem, zvláště vůči

domácím víry.“ (Gal. 6, 10.) „Illeďte tedy, bratři, kterak byste žili pečlivě, ne jako nemoudří, nýbrž jako moudří, vykupující se a s!“ (Ef. 5, 15.)

Co dnes mohu dobrého učiniti, abych v den soudu z toho měl radost?

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Všemohoucí, věčný Bože! Jenž jsi dnešního dne svého svatého mučedníka a biskupa, Vojtěcha, pro zásluhy utrpení do společnosti Svých svatých přijmouti ráčil: prosíme Tě, propůjč nám, abychom podle jeho příkladu do věčné vlasti se dostali. Amen.

„Budiž věrný až do smrti a dám ti korunu života.“

24. dubna

(Sv. Fidelis ze Sigmaringenu, kapucín, mučedník.
† 1622.) (Zjev. 2, 10.)

Dr. Markus Roy byl slavný právník a spravedlivý soudce. Jednou mu řekl advokát: „Pane doktore, prosím vás, abyste nebyl příliš spravedlivý. Jen malinko odbočte od svých zásad a budete z toho mítí veliký zisk.“ Tato řeč Marka pohnula, že opustil soudnictví, stal se knězem a vstoupil ke kapucínům. Obdržel jméno Fidelis (věrný), při čemž kvardián mu připomněl slova Písma sv.: „Buď

věrný až do smrti a dám ti korunu života.“
(Zjev. 2, 10.)

V této době povstaly mezi katolíky a kalvinci náboženské třenice rozdmychované politickými spory, jež se stupňovaly až ku krvavým výtržnostem. Fidelis byl poslán do Grisonska, aby kázal lidu pokoj v duchu evangelia. Horlil výmluvně proti náboženským bludům, ale nezavrhoval bloudících, nýbrž litoval jich, že jim byl odcizen poklad pravé víry. Laskavostí naklonil si zvláště mládež a obrátil za krátko mnoho kalvinců.

Po svátcích velikonočních odebral se znova na misie do Sevisu. Úřady nabídly mu na ochranu vojenskou stráž, on však odmítl. Cestou tázal se ho bratr Jan: „Co bychom učinili, kdyby nás přepadl náhle zástup zbojníků?“ Fidelis řekl klidně: „Což jiného, nežli co učinili mučedníci Boží, podstoupili bychom rádi pro Boha smrt.“

V neděli čtvrtou po velikonocích kázal na slova: „Jeden Bůh, jedna víra, jeden křest.“ Náhle kalvinec vykřikl na něho: „Zadrž, odvažlivče!“ a vystřelil na něho, rána však minula. Aby nedošlo ke krvavé srážce ve svatyni, sestoupil Fidelis s kazatelny, pomodlil se před oltářem, vyšel sakristií ven a ubíral se klidně cestou do sousední vesnice. Sotva odešel, přihnal se za ním zástup ozbrojených kalvinců. „Chceš přijmouti naši víru nebo ne?“ křičeli na něho. On však klidně odpověděl:

„Milí bratři, vždyť přišel jsem k vám nikoli proto, abych přijal víru znetvořenou, nýbrž abych vám hlásal víru pravou!“

Na okamžik zůstali zbojníci ohromeni těmito slovy. Potom jeden z nich vytasil meč a ťal světce do hlavy. Ten zvolal: „Ježíši! Maria! Pomoz mně, Bože!“ a klesl na kolena. Zuřiví bludaři se vrhli na mučedníka a zohavili jeho tělo.

Bůh řídí všecko.

25. dubna

(Sv. Marek. † 68.)

Legenda vypravuje: Když sv. Marek na svých apoštolských cestách přišel do hlavního města egyptského Alexandrie, roztrhaly se mu boty. Šel k prvnímu ševci v předměstí a dal si je spraviti. Švec při práci nedal pozor, píchl se šidlem do ruky a vzkřikl bolestí: „Můj Bože!“ Zaradoval se sv. Marek, že pohan v bolesti nevolal své pohanské bohy, nýbrž Boha pravého. Ihned začal mu vypravovati o Bohu jediném, který tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, spasen byl.

Když sv. Marek onomu muži uzdravil ránu jménem Pána Ježíše, prosil tento úpěnlivě světce, aby přebýval u něho. Dal se s celou svou rodinou ve víře poučiti a pokřtiti.

Naučení: Bůh používá i těch nejnepatrnějších malíčností, aby dosáhl svého cíle. „Zda-li neprodávají pět

vrabců za dva pětihaléře? A ani jeden z nich není v zapomenutí před Bohem. Vždyť i vlasy na hlavě vaší jsou všechny scčteny. Nebojte se tedy!“ (Luk. 12, 6. 7.)

Není rozdíl mezi otrokem a svobodníkem, nýbrž vším a všech jest

26. dubna

Kristus.

(Kol. 3, 11.)

(Sv. Zita, služebná, panna, † 27. dubna 1272, svátek 27. dubna.)

Již ve dvanáctém roce byla Zita dána na službu do domu pana Fatinelliho v Luce v Itálii. Tam sloužila po osmačtyřicet let až do své smrti. Se stanoviska světa nebylo v jejím životě nic zvláštního. Avšak Bůh se zálibou hleděl na tuto duši, neboť svatost nezáleží ve velikých skutečích, nýbrž v tom, že i ty nejmenší úkony konáme z veliké lásky k Bohu.

Zita vstávala záhy, aby nabyla času k modlitbě a na mši sv., které obcovala každodenně, zatím co panstvo její ještě spalo. Práci si oslazovala krátkými střelnými modlitbami. Zahálku nenáviděla a svou práci konala svědomitě, ne jen pro mzdu, nýbrž z lásky k Bohu.

Špatných řečí bála se více než smrti, a kdykoli se někdo opovážil před ní mluvití dvojsmyslně, vzplanula posvátným hněvem a pohlédla na lehkomyšlníka tak ostře a vážně, že umkl, aneb pohrozila mu přísně trestem

Božím. Kdysi odvážil se rozpustilý jinoch, a chtěl Zitu polibiti, ta mu však dala tak rázný políček, že se zastyděl a již ji nikdy neobtěžoval.

Její láska k chudým byla vynalézavá. Obnošené šatstvo a prádlo ukládala bedlivě, čistila, spravovala a rozdávala žebrákům. Jednou chystala se za citelné zimy o vánocích do kostela. Když pán viděl, že nemá zimního oděvu, půjčil jí svůj kožich. Zita přijala jej z poslušnosti, když pak ve chrámu spatřila chudáka zimou se třesoucího, svékla kožich a zabalila do něho chudého starce. Po službách Božích ohlížela se po žebráku, jemuž kožich půjčila, a když ho nespatriła, vrátila se polekána domů. S pláčem vyprávěla, co se jí přihodilo. Pán se rozhněval a činil Zitě prudké výčitky, avšak v poledne, když rodina seděla u oběda, přišel žebrák s radostnou tváří a vracel díky čině půjčený kožich. Od té doby vážil si pán Zity a důvěřoval jí ve všem.

Pro její zbožnost se jí mnozí lidé posmívali; ano vytýkali jí pokrytectví. Ona však snášela pomluvy, jakoby je neslyšela. Nežrídka se stalo, že odprosila tupitele. Když později lidé poznali její svatost a ji chválili rmoutila se panna a chodila tím častěji ke sv. zpovědi, neboť cítila nebezpečí chvály lidské. —

Když zemřela, děti volaly na ulici: „Svatá Zita zemřela!“

Naučení: Lidé často pohrdají těmi, kteří jsou níže postaveni, Bůh nepohrdá žádným člověkem. V každém poctivém stavu se můžeme státi svatými, když milujeme Boha nade všecko a plníme své povinnosti dokonale.

27. dubna

Jidáš bdí, učedníci spí!

(Sv. Petr Kanisius, jesuita, učitel církevní.
† 21. prosince 1597.)

Protestanté zuřili, když Petr Kanisius přišel do Prahy. Nazývali ho „psem“ (naráželi na jeho jméno canis=pes). Vtipně jim odpověděl světec: „Jen vlci nenávidí psa, ovečky však psu důvěřují.“

Doba, v níž žil sv. Petr, byla doba humanismu. Vzdělanci se začali zabývat starými řeckými, pohanskými spisy; nadchli se pro staré pohanské umění. Tyto myšlenky měly zhoubný vliv na celý život. Mnohem horlivěji se čtly spisy pohanských básníků řeckých a římských, než Písmo sv. Tím se šířila nemravnost a nenávist i ve veřejném ano i v rodinném životě. Nejhorší bylo, že zkáza se nezastavila ani před stavem kněžským. „Sůl země se zkazila.“ V Římě až do paláců kardinálů vnikl duch světský, duch lehkovážnosti.

Šlechtný španělský kníže tehdy napsal: „Lidsky řečeno, zdá se, jakoby Církev musila zahynouti vnitřní hnilobou.“

Platilo slovo prorokovo: „Vůdcové lidu všichni jsou slepí, všichni nevědoucí: psi němí, nemohoucí štěkati.“ (Js. 56, 10.)

Sv. Petr Kanisius si naříkal: „Jidáš bdí, učedníci spí.“ — On však nespál, nebyl slepý, nebyl němý.

Věděl, že slovo mluvené nestačí. Viděl, jak bludaři rozšiřovali svoje bludé učení tiskem. Nelenil. Vydal svůj katechismus. Co se namáhal, aby tento souhrn učení katolického byl co nejdokonalejší. Ještě rok před smrtí s třesoucí rukou opravoval na této zlaté knize. Kolik se namodlil a prosil jiné o modlitbu, aby Bůh této knize dal své požehnání. Když sv. Petr umíral, měl jeho katechismus 200 vydání, byl přeložen do 12 řečí. Později vyšel asi v 50 řečích a dosáhl 400 vydání.

Jistý misionář, který působil v Severní Americe našel mezi tamějšími vystěhovalci lidi, kteří již několik roků neviděli kněze. Přes to byli i oni i jejich děti ve víře dobře poučeni.

„Jak je to možné?“ tázal se s podivem. „Důstojnosti, z domova jsme si sebou přinesli tři knížky: Katechismus, postilu a legendu svatých. V těchto knihách jsme čítávali každý večer po práci a zvláště v neděli. Při tom jsme se pilně modlili, aby nám Bůh dal svého světla.“

Dnešní svět je také proniknut duchem pohanským. Zbožňování přírody, zbožňování těla nahraňuje přemnohým náboženství. Bohužel i dnes platí slovo Kaniiovo: „Jidáš bdí, učedníci spí.“ — Jak dlouho chceme ještě spát? „Probud' se, jenž spíš, a povstaň z mrtvých, a zasvitne ti Kristus.“ (Ef. 5, 14.)

Předsevzetí: Budu apoštolem dobrého tisku. K svátku, k sv. biřmování a při podobných příležitostech daruji nějakou dobrou knihu.

Ještě dnes dám někomu aspoň nějakou brožurku.

28. dubna **„Kristus trpěl za nás.“**

(1. Petr. 2, 21.)

(Sv. Petr Veronský, dominikán. † 6. dubna 1252 rukou bludařů albigenských, svátek zítra.)

Dojemná byla pokora a trpělivost Petrova. Jednou byl povolán k převorovi, aby se zodpovídal z nárknutí, jímž obviňován byl, že prý se dopustil hrubého poklesku. Jsa nevinný odpověděl pokorně: „Jsem veliký hříšník a podrobím se jakékoli pokutě.“ Převor se domníval, že Petr slovy těmito se přiznává k domnělému poklesku, a poslal ho do jiného kláštera, kde mu bylo uloženo velmi přísné pokání. Petr snášel všechno mlčky a trpělivě. Teprve po třech měsících zasteskl si v chrámě před Ukřižovaným litostnými slovy: „Nejsladší Ježíši, Ty víš, že ničím jsem se neprovinil a že jsem nevinný, proč tedy dopouštíš, abych nespravedlivě byl odsuzován?“ V tom uslyšel hlas: „A co zlého, Petře, učinil

Jsem já, že mne přibili na kříž? Nebud' tedy malomyslným a uť se ode mne nésti trpělivě svůj kříž!“ Od té doby neměl Petr vroucnějšího přání, než aby z lásky ku Kristu Pánu mohl mnoho trpěti.

Když kázal proti bludům albigenkým, bludaři se na něho rozhněvali a ukládali mu o život. On však řekl na kázání: „Vím, že kacíři najali na mne úkladné vrahy. Nuže, ať tedy zvědí, že nemohou mně více prospěti, než když poskytnou mi příležitost, abych život svůj obětoval pro víru Kristovu.“

V sobotu před nedělí provodní, když se Petr vracel do Milána, číhali na něho dva vrahové. Jeden z nich spatřiv ho, vyřítil se naň a udeřil ho sekerou do hlavy. Mučedník klesl na zemi, avšak po chvíli se vzpřímil, poklekl a začal odříkávati apoštolské vyznání víry. Právě když dokončil modlitbu: „V ruce tvé, Pane, poroučím duši svou,“ byl proboden dýkou a zemřel.

Naučení: „Kristus trpěl za nás, zůstává vám příklad, abyste následovali šlepějí jeho.“ (1. Petr 2, 21.)

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Prosíme Tebe, všemohoucí Bože, propůjč nám milosti, abychom s náležitou zbožností následovali sv. víry Tvého svatého mučedníka, Petra, jenž pro rozšiřování téže víry palmy mučednictví hodným se stal. Amen.

29. dubna **„Nádeník Boží Prozřetelnosti.“**

(Bl. Josef Benedikt Kottolengo. † 30. dubna 1842,
svátek zítra.)

Z lásky k nejubožejším založil Kottolengo „malý dům Boží Prozřetelnosti“. Již za několik roků měl v domě 600 obyvatel: sirotků, mrzáků, nemocných, padlých, slabomyslných, nevyléčitelných, zkrátka ubožáků všeho druhu. A všechno to bez nějakého základu finančního a bez zajištění pro budoucnost. Co však bude s těmi ubožáky, až Kottolengo zemře? Státní úřady se o to zajímaly, neboť byla obava, že najednou budou tito ubožáci veřejnosti na obtíž. Proto jednoho dne se objevil u Kottolengy ministr vnitra a začal: „Promiňte, pane kanovníku, že vás obtěžuji. Jste ředitelem tohoto ústavu?“ — „Vaše excelence, nejsem právě ředitelem. Jsem jenom nádeníkem Boží Prozřetelnosti.“ — „Odkud berete prostředky, abyste živil tolik osob?“ — „Od Boží Prozřetelnosti, jejíž nehodným sluhou jsem.“ — „A k výživě tolik lidí je třeba peněz a majetku. Kde to nalézáte?“ — „Měl jsem již čest říci vaši excelenci, že Prozřetelnost se stará o všechno.“ — „To je všechno dobré a pěkné, avšak královská vláda má právo vědět, jak se to děje. Neboť pouštět se do tak velikého podniku, není moudré a bez nebezpečí.“ — „Excelence! „Malý dům“ žije jen pod křídly Prozřetelnosti, která nám

posílá dobrovolné dary. Vaše excelence se znepokojuje o věc, která mi nepůsobí ani nejmenšího nepokoje. Boží Prozřetelnost nás nepustí, věřte to! Lidé nás mohou opustiti; Bůh nikdy!“

Z nepořízenou se vrátil ministr ke králi a vyřídil mu: „Tento kanovník měl dlouhou řeč o Prozřetelnosti, avšak ani nejmenší mi nevyvětlil. Je to svatý muž, to je jediné, co o něm mohu říci.“

Boží Prozřetelnost svého nádeníka nepustila. Nesčetnými zázraky pomáhala, i když se zdálo, že všecko je ztraceno.

Předsevzeť: Chci často vzbuzovati důvěru v Boží Prozřetelnost, na příklad slovy žalmisty: „Pán je můj pastýř, nebudu trpěti nedostatku.“ (Ž. 22, 1.) „Byť i tábor vojska proti mně povstal, neleká se mé srdce. Kdyby se zdvihla proti mně i válka, já přece jen doufám.“ (Ž. 26, 3.)

„Láska všecko snáší.“

30. dubna

(1. Kor. 13, 7.)

(Kateřina Sienská, panna. † 1380.)

V městě Sieně v Itálii žila ubohá žena nemocná malomocenstvím. V nemocnici nikdo ji nechtěl obsluhovati z bázně před nákazou. Když se o tom Kateřina dověděla, denně navštěvovala ženu a pečovala o ni. Avšak nemocná se jí za lásku odměnila nevděkem. Když jí něco nešlo po vůli, nadávala Kateřině a činila jí výčitky. Svěťice se laskavými

slovy omluvila a prosila za odpuštění, jakoby nemocná byla nějakou královnou.

Sv. Kateřina vstoupila do třetího řádu sv. Dominika. Jedna ze sester toho řádu jménem Palmerina, modlila se velmi mnoho i obětovala svůj majetek k zbožným účelům, avšak byla pyšná a zlomyslná. Měla takovou závist a nenávist proti Kateřině, že se již rozčilovala i když ji jenom viděla neb slyšela její jméno. Kateřina se snažila laskavostí a upřímností získati její srdce, avšak marně. Palmerina onemocněla. Sv. Kateřina se nabídla, že ji bude ošetřovati. Nemocná však zlostně žádala, aby okamžitě opustila dům. Bližila se smrt; aniž by byla zaopatřena svatými svátostmi, ležela Palmerina tři dni a tři noci bez vědomí v zápasu smrtelném. Co dělala Kateřina? Tři dni a tři noci vroucně se modlila, aby Pán duši té odpustil. Bůh vyslyšel její prosbu: umírající nabyla vědomí, poznala svou vinu, srdečně jí litovala a smířena s Bohem zemřela.

Jiná sestra třetího řádu, Andrea, onemocněla rakovinou. Pro zápach nikdo nechtěl k ní. Kateřina ji ošetřovala. — Jednou ji zlý duch pokoušel: naplnil ji takovou ošklivostí proti nemoci, že se jí udělalo špatně, když vkročila do světničky nemocné. Avšak Kateřina se hrdinsky potrestala za tuto slabost: přes všechn odpor políbila hnísající ránu. — Když zlý duch takto jí nepřemohl, pokusil se jiným způsobem: nemocná cítila větší a

větší odpor proti sv. Kateřině a ten se stupňoval až k nenávisti a podezřívání nejhoršího rázu. A nespokojila se jenom myšlenkami, svoje lži vyslovovala i před lidmi a slovům jejím bylo věřeno: sestry třetího řádu se odvrátily od světice. Marné bylo ujišťování, že je nevinná. Sv. Kateřina se obrátila k Pánu a stěžovala si mu, že to již nesnese. Spasitel ji ukázal dvě koruny: zlatou a trnovou a řekl: „Obě koruny dostaneš, vyvol si, kterou chceš v tomto životě, druhá ti zůstane po smrti.“ Kateřina odvětila: „Pane, vůli svou jsem již obětovala Tobě, když si ale přeješ, abych volila, chci býti Tobě podobna v bolestech.“ Chopila trnovou korunu a tak silně ji vtiskla na svou hlavu, že ještě dlouho cítila bolest z toho. — Když matka slyšela o pomluvách, trpce vyčetala Kateřině: „Neříkala jsem ti, že tam nemáš chodit? Teď máš odměnu za to: zakazují ti, abys ještě jednou vkročila do domu této osoby.“ Avšak světice prosila: „Hle, maminko, i nám Pán dobré činí přes všecku naši nevděčnost. Kdybych nemocnou opustila, zahynula by. Když jí však pomohu, možná že se obrátí.“ Obměkčila matku a skutečně nemocná se obrátila.

Naučení: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, lásky však neměl, byl bych jako měď zvučící a jako zvonec znějící. A kdybych měl prosvětlení a znal všecka tajemství a veškerou vědu, a kdybych měl všecku víru, takže bych hory přenášel, lásky však kdybych neměl, ničím bych nebyl. A kdy-

bych rozdal na pokrmy chudých veškeren statek svůj a vydal své tělo k spálení, lásky však kdybych neměl, nic by mi to neprospělo. Láska je shovívavá, dobrotivá; láska nezávidí, nechlubí se, nenadýmá se, není ctižádostivá, nehledá svého prospěchu, neroztrpčuje se, nemyslí o zlém, neraduje se z nepravosti, nýbrž raduje se s pravdou; všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všecko přetrpívá. Láska nikdy nepřestává.“ (1. Kor. 13, 1—8.)

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Bože, Tys ráčil svatou Kateřinu zvláštní předností panenství a trpělivosti ozdobiti a ji propůjčiti, aby útoky zlých duchů přemohla a v lásce ku Tvému Jménu neohroženě setrvala: prosíme Tebe, dej nám, abychom ji následovali, zlobou světa pohrdali, úkladů všech nepřátel ušli a bezpečně Tvé slávy dospěli. Amen.

Moje vroucně milovaná Benigno, řekni si při každé příležitosti: Vyznám se z této chyby, poněvadž se chci státi svatou. Nebo: Proč potlačím toto slovo? Protože se chci státi svatou. Proč se nebudou omlouvat? Protože se chci státi svatou. — Proč ten vlídný úsměv, když mě něco hněvá? Protože se chci státi svatou. Milá Benigno, kéž je ti heslem: Chci se státi svatou! — A proč se jí máš státi? Aby ses víc a více líbila svému Ježíši. (Slova Spasitelova k sestře Benigně Konsolatč.)

SV. JAKUB.

1. května

„Bud'te druhým Kristem!“,

(Sv. Jakub Mladší, apoštol, † 61 v Jerusalemě.)

Jakub Mladší měl otcem Kleofáše čili Alfea. Matkou Marii řečenou Kleofášovou, která v evangeliu sv. Jana sluje „sestrou“ Marie, matky Ježíšovy. (Jan 19, 25.) Jakub měl tři bratry: Judu Tadeáše, Šimona a Josefa. Tito blízcí pokrevní příbuzní Ježíše Krista zovou se v evangeliích dle obyčeje židovského „bratry Páně“.*)

Rodina Kleofášova uvěřila v Krista, jakožto zaslíbeného Mesiáše. Dva synové její, Jakub a Juda, byli od něho přijati do sboru dvanácti apoštolů. Vzkříšený Spasitel ukázal se zvláště Jakobovi Mladšímu (1. Kor. 15, 7.), jenž potom s ostatními apoštoly byl svědkem nanebevstoupení Páně. (Sk. ap. 1, 12.)

Po rozchodu apoštolů do různých končin světa zůstal Jakub Mladší v Jerusalemě a byl prvním biskupem této obce. Byl tváří a celou postavou velice podoben Kristu Pánu, pročež biskup antiochijský sv. Ignác, mučedník, si přál cestovati do Jerusalema, aby ho viděl a učinil si tak obraz o Spasiteli. Jakého věhlasu Jakub požíval, poznati jest i ze

*) Ze to nebyli skuteční bratři Ježíšovi vysvítá již z toho, že jejich rodiče jsou známí. To však nevadilo universitnímu profesoru napsati: „Ze Maria nebyla pannou vysvítá jasně z toho, že v evangeliích je řeč o bratřích Kristových.“

slov sv. Pavla, jenž nazývá jej s Petrem a Janem „sloupy Církve“. (Gal. 2, 9.)

Jakub Mladší byl jako „Nazirejský“ zasvěcen Bohu a žil v ustavičné kajicnosti. Zachovával po celý život čistotu, nepil nikdy vína, nepožíval masa kromě velikonočního beránka, chodil bos a nosil jen lněné roucho. Tak mnoho se modlival kleče, že „kolena jeho ztvrdla jako kůže velbloudí. Byl vážen i u zbožných židů a nazýván „Spravedlivým“.

Avšak fariseové a zákoníci ho nenáviděli. Když zemřel římský vladař Festus, použil té příležitosti židovský velekněz Anan, aby Jakuba zahubil. Jakub byl povolán na soud před vysokou radu a obžalován, že prý ruší mír a svádí lid. Soudcové ho vyzvali, aby prohlásil veřejně Ježíše Krista za lichého Mesiáše. Byl tedy o svátcích velikonočních zaveden na pavlač chrámu jerusalemského a fariseové i zákoníci zvolali k němu: „Ó spravedlivý, je muž všichni věřiti máme, poněvadž veškeren lid bloudí a sleduje ukřižovaného Ježíše, pověz nám, které jsou dveře Ježíše ukřižovaného?“ Tu Jakub stojí na cimbuří chrámu, odpověděl hlasem velikým: „Co se mne ptáte o Ježíšovi? On sedí na pravici moci Boží a přijde opět jednou v oblacích nebeských.“ Statečná slova ta měla veliký úspěch. Mnozí ze shromážděného lidu uvěřili v Krista a volali nadšeně: „Hosanna, Synu Davidovu!“ Zatvrzeli nepřátelé vidouce to vystoupili rychle k němu

a svrhli ho dolů, kde ho kamenovali. Umírající apoštol se ještě modlil: „Prosím, Pane Bože, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“ Jeden z přítomných kněží vykřikl: „Přestaňte, co děláte? Spravedlivý ten modlí se za vás k Bohu!“ Tu uchopil jistý valchář sochor, jímž se sukno máčí ve vodě a udeřil jím apoštola do hlavy tak, že ho usmrtil.

Naučení: Sv. Jakub napsal list, který se Lutherovi a ostatním bludařům šestnáctého století nelíbil, protože vyvracel jejich bludy. Pomohli si jednoduše tím, že škrtili list sv. Jakuba z Písma svatého. (A tito lidé mají ještě odvahu tvrditi, že mají Písmo svaté ve větší úctě, než my katolíci.) Vezměme si za naučení slova sv. Jakuba: „Buďte činitelé slova a ne posluchači toliko, oklamávající sami sebe. Co prospěje, bratři moji, pravi-li kdo o sobě, že má víru, nemá-li skutků? Zdaliž jej bude moci víra spasiti? Nebo jako tělo bez ducha mrtvé jest, tak i víra bez skutků mrtvá.“ (Jak. 1, 22. 2, 14. 26.)

Předsevzetí: Chci dnes něco dobrého vykonati, aby má víra nebyla mrtvá.

„Pod tebou budiž náruživost tvá.“

2. května

(Gen. 1.)

(Zikmund, král burgunský a mučedník, patron český.
† 1. května 524, svátek 2. května.)

Po smrti své manželky Amalbergý oženil se Zikmund po druhé s komornou Prokopií. Syn z prvního manželství Sigerich neměl lásky ke své maceše. Kdysi ji viděl oděnou drahocenným rouchem královským. Řekl jí nerozvázně, že není hodna ani dotknouti se těchto

satů. Tím se Prokopie tak urazila, že z pomsty si umínila zahubiti Sigericha. Aby svého cíle dosáhla, vzbudila v manželu podezření, že Sigerich zamýšlí zmocniti se koruny a že prý ukládá svému otcí o život.

Zikmund uvěřil a rozhodl se, že včas zahubí domnělého úkladníka. Najal dva muže a rozkázal jim, aby zardousili králevice. Tak byl Sigerich zavražděn r. 522.

Sotva vražda byla spáchána, vzpamatoval se král a litoval hořce přenáhleného činu. Vrhł se na mrtvolu synovu a plakal usedavě. Potom se snažil, aby jako někdy král Dávid činil pokání. Putoval po své říši z chrámu do chrámu, dával almužny, a přísně se postil. Prosil Boha, aby ho za hříchy trestal již na tomto světě a aby mu dal milost odpykati vinu svou již na zemi. Nejvíce si přál, aby mohl zemříti za víru a tak se smířiti s Bohem. Přání toto se naplnilo.

Rok poté vtrhli Frankové do Burgundska a porazili vojsko Zikmundovo. Král vida, že nemůže čeliti mocným nepřátelům, uprchl v mnišském rouchu do hor. Zde sloužil Bohu jako poustevník postem, modlitbou a zbožným rozjímáním. Brzy však byl jeho úkryt vyzrazen. Král francký Chlodomír dal i Zikmunda i jeho manželku a dva syny zavraždití a pak těla jejich uvrhnouti do staré studnice. Tam ležela po tři roky, až r. 527 dal je agaunský opat vyzvednouti a uctivě převésti do svého

kláštera. Odtud dal je Karel IV. dopravit do Prahy a uložit ve velechrámu sv. Víta. Tam dodnes odpočívají na oltáři Černínské kaple.

Naučení: Z malé jiskry povstává veliký požár. Když nepřemáháme v sobě hnutí zlosti a instivosti, může z toho povstati veliké neštěstí. Již Kainovi řekl Bůh: Pod tebou budiž žádost tvá!

Předsevzetí: Jako jiskru, když mi padne na ruku, tak chci v srdci ihned udusiti hnutí hněvu a pomsty tím, že se podle příkladu Pána Ježíše pomodlím za ty, kteří mi snad ukřivdili.

3. května

Nalezení svatého Kříže.

Když králi Konstantinovi nastala válka s mocnějším sokem Maxenciem, přemýšlel, jak by získal pomoc vyšší. Uvažoval, že pohanské modly neprospívají svým ctitelům. Proto obrátil se (ačkoliv byl pohan) o pomoc k Bohu křesťanů. A Bůh vyslyšel jeho prosby. Viděl na obloze kříž a kolem něho nápis: „Tímto zvítězíš!“ Císař dal zhotoviti prapor se znakem kříže Kristova, a vskutku zvítězil 28. října 312 v památné bitvě u mostu Mulviova.

Na památku tohoto vítězství postavilo město Řím Konstantinovi sochu jeho s křížem v ruce. Na podstavci přál si císař míti tento nápis: „Tímto spasitelným znamením, pravým to důkazem statečnosti, zprostil jsem vaše město jha násilníkova, osvobodil senát i lid římský a přivedl jsem je zase k bývalé

velikosti a slávě.“ Hned potom r. 313 vydal v Miláně edikt, jímž křesťanům dovoleno podle náboženství svého svobodně žítí.

Matka císařova, Helena, vydala se do Jerusalema, aby navštívila posvátná místa a pátrala po hrobu Páně. Vskutku byla odkryta ve skále jeskyňka hrobu Kristova. Potom nalezeno opodál i místo, kde Spasitel byl ukřižován. Dle obyčeje židovského bývaly všechny nástroje, sloužící k utracení odsouzenců, zakopávány na místě poprav. Pátráno dále a za nedlouho nalezeny nedaleko od hrobu Páně tři kříže, hřeby a tabulky, z nichž na jedné byl nápis: „Ježíš Nazaretský, král židovský.“

Z toho měli všichni přítomní velikou radost. Biskup Makarius nařídil půst a veřejné modlitby, aby Bůh zjevil, na kterém z nalezených křížů Kristus Pán zemřel. Potom doneseny všechny tři kříže do příbytku jisté na smrt nemocné ženy, aby se jich dotkla. I dotkla se nemocná jednoho i druhého kříže bez účinku. Sotva však položila svou ruku na kříž třetí, uzdravila se náhle a vstala.

Naučení: „Ejhle, kříž Páně! Utečte moci nepřátelské! Zvítězil lev z kmene Judova, kořen Davidův.“ „O Kříži, nade všechny hvězdy stkvělejší, slavený po světě, lidem drahocenný, všech věcí světější! Ty sám jsi byl hoden nésti poklad světa: Dřevo sladké, jež sladké hřeby neseš, i břimě sladké.“ „Smrt zemřela, kdy Život na dřevě zemřel.“ „Toto znamení Kříže bude na nebi, až Pán přijde k soudu.“ Tak pje církev ve svých hodinách na slavnost Nalezení sv. Kříže.

Sv. Augustín dí: „Čeho se strachuješ, když jsi ozbrojil čelo své znamením kříže?“

Předsevzetí: Chci vždy s velkou zbožností žehnatí se znamením sv. kříže.

4. května **„Blahoslavení pokojní!“** (Mat. 5, 9.)

(Sv. Monika, vdova, † v listopadu 388.)

O sv. Monice vypravuje její syn Augustin mimo jiné toto: „Když byla vdána, sloužila muži jako svému pánu a snažila se ho získati pro Tebe. Tebe hlásala jemu svým životem. I jeho nevěrnost snášela tak, že se nikdy s ním proto nehádala.

Manžel byl nakloněný k hněvu. Ona však věděla, že hněvajícímu se nemá odpovídati. Ani skutkem, ani ne slovy. Když však vystřízlivěl a se uklidnil, použila příležitosti, aby ospravedlnila, co učinila.

Bylo mnoho žen, jejichž mužové byli mírnější, a přece bylo jim i na tváři viděti stopy ran. Když potom v rozhovoru s přítelkami obviňovaly své muže, moje matka obviňovala jejich jazyky a připojila zdánlivě žertem vážné napomenutí: Od okamžiku, kdy vám byla přečtena smlouva sňatku manželského, musíte pamatovati, že jste se staly touto smlouvou služebnicemi. Proto se nesmíte pozdvihnouti proti svým mužům.

Když přítelky, kterým byla známá prehlívanost Patriciova, se podívovaly, že Patricius

svou manželku nikdy nebije ano, že se ani nepohádají, řekla jim, jak to dělá.

Tchyně byla s počátku proti ní zaujata pro řeči zlomyslných služek. Monika však získala tchyni vytrvalou trpělivostí, tichostí a tím, že jí prokazovala pozornosti. Tchyně sama požádala potom, aby potrestal služky, které ruší domácí pokoj.

Ještě jinou velikou milost dal jsi své služebnici, Bože můj a milosrdenství mé. Kde jen mohla, hleděla usmířiti ty, kteří byli proti sobě v nepřátelství. Když při tom slyšela příkrá slova, jak jedna nepřítelka mluví proti druhé, nic nedonášela o nepřítomné druhé, než to, co by je mohlo usmířiti.

Neviděl bych v tom zvláštní zásluhu, kdybych bohužel nebyl poznal, jak veliké množství lidí, nakažených nákazou hříchů nejenom donášejí rozhněvaným nepřítelům, co jejich protivníci v hněvu proti nim řekli, nýbrž ještě k tomu přidávají, co neřekli.

A přece každý, kdo má lásku k bližnímu, nemá se spokojiti tím, že zlými řečmi nepůsobí nepřátelství, nýbrž má se snažiti, aby dobrými řečmi nepřátelství usmiřoval. To byl způsob mé matky; tak se tomu naučila ve škole srdce od Tebe, svého vnitřního učitele.“

Naučení: „Blahoslavení tiší, oni zemí vládnouti budou.“

„Blahoslavení pokojní, oni synové Boží slouti budou.“

Předsevzetí: Budu se snažiti, abych podle příkladu sv. Moniky usmiřoval nepřátele. Když k tomu nemám dnes příležitosti, pomodlím se aspoň ihned zbožně Otčenáš za ty ubohé lidi, kteří žijí v nepřátelství.

„Pomocnice křesťanů, oroduj za nás.“

5. května

(Sv. Pius V., dominikán, papež. † 1. května 1572.)

Kdybychom chtěli vylíčiti všechny zásluhy velikého papeže Pia V., museli bychom napsati velkou knihu. Obnovoval Církev, a když se to mnohým nelíbilo, řekl: „S milostí Boží chci tak vládnouti, aby při mé smrti byl větší zármutek, než při mém nastolení.“ Pečoval o to, aby nálezy sněmu tridentského byly přijaty a zachovávány. K tomu účelu dal sepsati katechismus, v němž jsou stručně a jasně vloženy články katolické víry. Opravil breviář, církevní modlitební knížku. Opravil misál, modlitby při mši svaté. Aby lichvě byly položeny meze, podporoval křesťanské půjčovny. Za účelem vzdělávání lidu v pravdách svaté víry založil Bratrstvo křesťanské nauky. Svatému Petru Kanisiovi napsal: „Řekněte biskupům německým, ať se o to postarají, aby bylo vytištěno co nejvíce katolických knih.“

Korunou slavného jeho panování bylo vítězství nad Turky u Lepanta. Vida, jak Turci uchvacují křesťanské země a odvádějí křesťany

do otroctví, vyzval papež křesťanské panovníky, aby se spojili válečně proti těmto odvěkým nepřátelům. Ohlásil roku 1570 milostivé léto na ten účel, aby křesťanský lid vyprosil u Boha vítězství nad Turky. Sám se účastňoval kajících průvodů v Římě. Získav Benáťany, Španěly, rytíře Maltézske i některá knížata italská, vyzbrojil také své vojsko i loďstvo a postavil v čelo spojených křesťanských vojáků slovutného hrdinu dona Juana d' Austria. Aby Bůh v nastávající rozhodné válce pomáhal křesťanům, vybízel papež nejvyšší velitele, aby přijali svaté svátosti a se modlili sv. růženec.

Dne 6. října 1571 útočilo 300 válečných korábů křesťanských u Lepanta v zálivu Korintském na loďstvo turecké. V památné bitvě té bylo od křesťanů dobyto 130 nepřátelských lodí a 25.000 Turků zahynulo v moři.

Zatím co se u Lepanta bojovalo, vzýval Pius V. v Římě Matku Boží za přimluvu a dostal za modlitby zjevení, že Turci byli na hlavu poraženi. Na památku tohoto slavného vítězství, jehož křesťanům vyprosila Marie Panna, vložil Pius do litanie Loretánské prosbu: „Pomocnice křesťanů, oroduj za nás!“

Papež každodenně se modlíval sv. růženec. Jeho zbožnost byla tak veliká, že turecký sultán Soliman při obležení města Sigetu řekl: „Nebojím se zbraní a vojsk křesťanských, ale bojím se modlitby jejich papeže.“

Modlitba byla papeži útěchou. Říkával:
„Kdyby nebylo modlitby, břímě a nebezpečí,
papežství by mi bylo nesnesitelné.“

Naučení: Život lidský jest boj. Bojuje zlo proti dobru, tělo proti duši, svět proti nebi. V tomto boji potřebujeme pomocníky. Utíkejme se často k Pomocnici křesťanů.

Předsevzetí: Chci denně se pomodlití aspoň část svatého růžence; někdy daruji jiným posvěcený růženec a naučím je modlitbě sv. růžence.

„Kdo se poníží, bude povýšen.“

6. května

(Sv. Jan Damašský, učitel církevní, † 780 v klášteře sv. Sáby blízce Jerusalema. Svátek 27. března.)

Ačkoliv křesťan, byl Jan nejvyšším úředníkem mohamedánského kalifa v Damašku. Požíval u dvoru velké vážnosti a mohl víru svou svobodně vyznávat. Přece však zatoužil časem po jiném způsobu života: aby zbaven všelikých starostí a zaměstnání světských, věnoval se výhradně Bohu a péči o svou duši. I složil svůj úřad, rozdal své statky a šel do kláštera sv. Sáby. Pověst o něm vnikla až do tohoto kláštera a proto žádný z mnichů nechtěl učiti muže tak svatého a učeného řeholním pravidlům. Posléze nabídl se jeden starý a přísný mnich. Uložil Janovi, aby nikdy nejednal podle svých žádostí, aby se nikdy nevynášel svou učeností, aby neměl žádného sty-

ku se světem, aby nikomu nedopisoval a skromně se cvičil v mlčenlivosti.

Jan, ačkoliv mu dříve bylo podřízeno tisíce lidí, stal se v klášteře poslušný jako dítě. Ano i nejtěžší zkoušky přestál. Jednou uložil mu jeho cvičitel, aby v chatrném rouše mnišském odebral se do Damašku, kde byl již od dřívějška dobře znám. Na trhu měl prodávati koše od mnichů upletené za cenu dvojnásob vyšší, než byla cena obyčejná. Jan podrobil se tomuto rozkazu bez reptání. Lidé se mu šmáli, až posléze jeden z jeho dřívějších sluhů poznal svého pána a odkoupil mu všechny koše. Po tomto vítězství nad sebou se vrátil do kláštera.

Ještě jinými způsoby zkoušel stařec mladého mnicha. Když však viděl jeho pokoru a poslušnost, objal ho a políbil mu ruku, řka: „Jakého hrdinu svaté poslušnosti jsem v Kristu vychoval.“

Ne dlouho potom onomu starci se ve snách ukázala Panna Maria a řekla mu: „Proč jsi ucpal pramen, který má tak krásnou, chutnou vodu? Ať teče k slávě mého Syna a k spáse lidí!“ — Stařec ihned ráno povolal Jana a uložil mu, aby užíval svých schopností a vědomostí k spáse duší. Prosil ho za odpuštění, že tak dlouho ho zdržoval.

Naučení: „Poslušného poslouchá Bůh.“ „Poslušný má podíl na všemohoucnosti Boží.“ (Benigna Consolata.)

Naše svévole je největší překážkou pokroku v ctnostech a na cestě k Bohu.

Předsevzetí: Chci, kde mohu bez hřichu, raději plnit vůli jiných, než vůli svou.

„Nebojte se těch, kteří tělo usmrtí.“

května

(Sv. Stanislav, biskup a mučedník. † 8. května 1079.
Svátek dnes.)

Od r. 1058 byl králem polským Boleslav II. Smělý. Dával svým životem pohoršení. Slechticové se ho báli a duchovní se neodvážili mu domluvit. Avšak biskup Stanislav se nebál. Odebral se ke králi, vytýkal mu rozhodnými slovy nezřízený život a zapřisahal ho, aby se polepšil. Král odpověděl vyhýbavě a nepolepšil se. Ano, brzy dal unést manželku šlechtice Mstislava a choval ji na svém hradě zavřenu. Rozhněvaná šlechta se obrátila na arcibiskupa hnězdenského, aby jako primas království polského domluvil králi. Avšak primas se bál. Tu odhodlal se Stanislav vykonati, čeho slabý primas se neodvažoval. Připraviv se postem a modlitbou, předstoupil před krále a mluvil k němu jako kdysi Jan Křtitel k Herodovi: „Králi, není tobě dovoleno mít manželku bratra svého. Jak dlouho ještě setrváš v zatvřelosti? Proč nedbáš ani Boha, ani spásy duše své a svých poddaných, proč poskvřňuješ důstojnost královskou a rušíš zákony přirozené i božské? Boj se pomsty Boží, která hrozí

tobě i potomstvu tvému!“ Avšak král se rozhněval, potupil biskupa slovy příkrými a odešel rozkacen od něho. Od toho dne vzdaloval se Stanislav královského dvoru, aby se nezdálo, že souhlasí s řáděním panovníkovým.

Brzy poté král táhl s vojskem na Rus a dobyl města Kyjeva. Zůstal v městě a hověl životu nezřízenému. Polští šlechtici ho opouštěli a vraceli se z Kyjeva domů. Králi nezbylo než nastoupiti se zbytkem vojska neslavný pochod do vlasti. Doma pak začal zuřiti proti šlechticům. Trestal i nevinné. Biskup Stanislav jsa hotov i život položit za ovce své, ještě jednou napomenul krále s výhrůžkou, že bude stížen tresty církevními, nepolepší-li se. Konečně vyřkl na nenapravitelného krále klatbu a zapověděl mu vstoupiti do chrámu.

Bohuslav soptil hněvem a přísahal biskupovi pomstu. Dne 8. května 1079 sloužil Stanislav mši sv. v kapli sv. Michala na Skalce u Krakova. Uslyšev o tom král, přihnál se s několika žoldnéři ke kapli a rozkázal, aby byl biskup násilím vyveden. Když vojíni vážným pohledem svatého biskupa dojati váhali naň sáhnouti, král sám vytasil meč, vrhl se na světce a rozpoltil mu hlavu.

Potom dal tělo mučedníkovo vynésti z kaple a kázal je rozsekati na kusy a pohoditi na pole dravcům za kořist. Avšak kanovníci krakovští, nedbajíce hněvu králova, pocho-

chovali uctivě tělo umučeného biskupa a lidé ho hned ho ctil jako světce.

Naučení: Někdy je naší povinností vystoupiti proti zlořádům. Když toho zanedbáme z bázně lidské, dopouštíme se cizího hříchu. Proroku Ezechielovi řekl Bůh tato vážná slova: „Když mluvím k hříšníkovi: hříšniče, zahyneš, a ty mu to neřekneš, abys varoval hříšníka před nepravostí, hříšník zahyne pro svou vinu, avšak krev jeho budu žádati z ruky tvé. Avšak když jsi varoval hříšníka před nepravostí, aby se obrátil, a on se neobrátil od nepravosti své, on zemře pro svou vinu, avšak ty jsi zachránil duši svou.“ (Ez. 33)

3. května **„Pravda vás osvobodí.“** (Jan 8, 32.)

(Sv. Atanáš. † 2. května 373.)

Že byl pravověrný, bludařští ariáni zuřili proti němu. Nutili ho na sněm do Tyru ve Fénicii. Tam žalovali na něho. Podplatili ženu, aby svědčila, že Atanáš jí učinil násilí a svedl ke hříchu. Předveden byl Atanáš a zároveň s ním kněz Timotej. Tento se tázal ženy: „Ženo, tvrdíš, že já jsem u tebe byl? Já jsem tě znásilnil?“ — „Ano, tys to byl,“ odvětila žena a přísahou potvrdila svou výpověď. Zapřísáhala soudce, aby přísně potrestali toho, jenž ji tak potupil. Pozdě teprve se dověděla, že ten, který s ní mluvil, nebyl Atanáš.

Ariáni však nedali pokoj. Zavřeli biskupa Arsena a před soudem tvrdili, že Atanáš ho

SV. ISIDOR.

dal zabítí. Aby svou obžalobu potvrdili, přinesli uťatou ruku Arsenovu jako důkaz.

Když obžaloba byla přečtena, tázal se Atanáš přísedících soudců zda-li znají zavražděného. Někteří odpověděli, že ano. Atanáš otevřel dveře a do soudní síně vstoupil — Arsen sám; v noci totiž ariánům utekl a přišel do Tyru, aby dokázal nevinu Atanášovu.

Ve zlosti se obořili ariáni na Atanáše a řekli: „Ale ruku jsi mu dal utít!“ Světec poodhrnul plášť biskupův a ukázal jim napřed jednu, potom druhou ruku. S úsměvem podotkl: „Více než dvě ruce Bůh člověku nedal.“ —

Císař Julián Odpadlík poznav, že Atanáš působí blahodárně pro Církev, chtěl ho dáti úkladně zavraždit. Když Atanáš se o těchto úkladech dověděl, posadil se na loď a plul řekou Nilem z Alexandrie do Thebaidy. Sotva odjel, pustili se za ním vojáci. Atanáš spatřiv, že pronásledovatelé jsou již na blízku, dal obrátiti loď a jel jim naproti. Když obě lodi se potkaly, tázal se vůdce stíhačů Atanáše, neznaje ho osobně: „Neviděli jsi Atanáše?“ — „Ano, viděl jsem ho.“ — „Je daleko?“ — „Není daleko.“ — Nebyv od vojákův poznán, plul Atanáš dále k Alexandrii a vojíni veslovali směrem k Thebaidě. Takto se zachránil. Skrýval se však v Alexandrii až do smrti Juliána Odpadlíka r. 364.

Kristus řekl: „Pravda vás osvobodí.“ (Jan 8, 32.)
Kdo lže, stává se nešťastným otrokem lži.

Chci býti pravdymilovný nejen v řečech, nýbrž i ve svém chování.

Nebudu hned věřit, když se něco zlého vypravuje o jiných.

Chyby svatých.

9. května

(Sv. Řehoř Naziánský, biskup a učitel církevní. † 389.)

Z chyb svatých často se naučíme více, než z jejich dokonalosti. Vidíme-li jen jejich dokonalosti, jsme často malomyslní, že nemáme tolik síly je následovati. Čteme-li však o jejich chybách, jsme povzbuzeni, abychom jako oni napravili chyby své.

Přítelem Řehořovým byl sv. Vasil, arcibiskup cesarejský v Kappadokii. Vasil založil několik nových biskupství, zejména i v Sasimě. Proto naléhal na Řehoře, aby přijal svěcení biskupské a ujal se správy této nové diecése. Když Řehoř z pokory se zdráhal, přišel Vasil jednoho dne do Naziansu a posvětil Řehoře na biskupa. Nový biskup se dal na cestu do neznámé, odlehlé Sasimy. Byl to nepatrný, chudičkový městys v nejzažším kraji nehostinné Kappadokie, kde nebylo ani lesů ani vody. Tu v zastrčené, hornaté krajině, na křížovatce tří silnic, přebývali jen hostinští, vozkové a řemeslníci, tu ozýval se jen surový pokřik tuláků a zločinců, kteří sem od vojáků bývali voděni do vězení. Nebylo divu, že jemnocitný a vzdělaný Řehoř v Sasimě hořce za-

plakal a Vasilovi napsal: „Z přátelství našeho naučil jsem se tomu, že člověk žádnému příteli nemá důvěřovati.“

Brzy však byl zproštěn úřadu, ježž mu Vasil vnutil. Arcibiskup tyánský činil si nároky na Sasimu. To bylo Řehořovi vítaným pokynem, aby z nehostinného místa toho odešel.

Později se stal Řehoř arcibiskupem hlavního města Cařihradu. Když však někteří biskupové byli proti němu, řekl jim: „Bylo by zle, kdybyste sami v nesvornosti trvali — ač máte jiné věsti ku pokoji. Je-li má volba příčinou Vaší nesjednocenosti, nuže, pravím s prorokem Jonášem: Vezměte mne a uvrhněte do moře, ať utiší se bouře, ač nejsem jejím původcem. Zdá-li se vám prospěšno, abych ustoupil, odeberu se opět na poušť, jen aby církev došla pokoje.“

Nadarmo prosil císař Řehoře, aby se nevzdával svého úřadu. Řehoř zůstal pevný, opustil císařské město a šel na poušť. Pochybil-li Řehoř jednou opustiv chudičké biskupství sasimské, napravil chybu svou tím, že nezištně složil vysokou a významnou hodnost arcibiskupa sídelního města císařského.

Předsevzetí: Chci si za každou chybu, které se dopustím, hned uložit nějaké pokání. Pokání, které nám ukládá kněz ve sv. zpovědi je příliš malé. Chci je doplniti dobrovolným pokáním.

„Hledejte nejprve království Božího !“ 10. května
(Mt. 6, 33.)

Isidor Madridský, rolník. † 1170.)

Isidor neuměl ani čísti ani psátí a přece poznal hlavní pravdy náboženství. Zbožní rodičové vkládali do vnímavého jeho srdce zbožnost a lásku k Bohu a k bližnímu. Když dospěl, vstoupil do služby k zámožnému měšťanu madridskému Janu Vergasovi za oráče. Každodenní práci svou začínal a končil modlitbou. Při práci povznášel duši k Bohu častými modlitbami.

Později vstoupil v manželství s Marií Toribiovou, která se mu stala věrnou pomocnicí, takže dle náklonnosti srdce svého mohl věnovati více času službám Božím. I chodil každodenně záhy z rána do města na inši svatou. a konal potom tím pilněji a bedlivěji své práce ve dvoře i na poli.

Někteří zlomyslní čeledínové nenáviděli Isidora, protože nechtěl bráti podílu na jejich rozpustilostech. I obžalovali ho u hospodáře, že prý se štítí práce, že dochází pozdě na pole, že jeho nábožnost je pokrytectvím a leností. Hospodář uvěřil těmto pomluvám a vytýkal ostře Isidorovi nedbalost. Isidor odpověděl: „Je pravda, že chodím před prací denně na mi svatou, ale proto nezanedbal jsem nikdy své práce; až přijde čas žní, ukáže se, že má pole byla dobře zorána a oseta. Nebude-li

úroda na těchto polích tak hojná, jako na polích sousedů, nahradím všecku škodu.“ V čas žní se ukázalo, že úroda na polích jím vzdělaných byla hojná a Pánem Bohem požehnaná.

Legenda vypravuje, že hospodář odebral se jednou z rána neočekávaně na pole, aby se přesvědčil, zda Isidor přichází pozdě do práce. Isidor byl opět na mši svaté a skutečně přijel se svým pluhem o něco později. Když ho však chtěl pokárati, spatřil vedle něho jiné dva oráče, anděly oděné bílým rouchem, kteří inu pomáhali. Od té doby si vážil pán čeledína svého.

Isidor byl milosrdný i k němé tváři, pamětliv slov: „Spravedlivý pečuje i o dobytek svůj.“ (Přísl. 12, 10.) V tuhé zimě, kdy byla země pokryta sněhem a ledem, sypával hladovějícímu ptactvu zrní. — V bezvodné krajině u Madridu založil veřejnou studnu k obecnému prospěchu. Po několik měsíců lopotil se namáhavým kopáním hluboké studny, aby unaveným pocestným opatřil vody k občerstvení. Jindy se ujal cizího stáda zaběhlého a vzbudil pastýře, který tvrdě spal, ačkoliv pastýř ten byl jeho nepřítel a často si tropil posměch z pobožného jeho života.

Naučení: V čem záleží pravá zbožnost? Ne v lenosti, nýbrž v plnění stavovských povinností z lásky k Bohu. Bez Božího požehnání marné naše namáhání.

Předsevzetí: Nechci zapomenouti modliteb ráno, večer a při práci. Je-li možno, budu choditi denně na mši sv. a k sv. přijímání.

„Svatým se státi za krátký čas.“

11. května

(Ct. Nuncio Sulprizio, kovářský učeň. † 5. května 1836.)

Mladý Nuncio rád čítával o životech svatých. Ovoce toho čtení bylo předsevzetí: „Chci se státi svatým, velikým svatým a to za krátký čas.“ Také již jako chlapeček činil všecko, aby se stal svatým: modlíval se rád a zbožně, postil se, pracoval.

Bůh chtěl mladého Nuncia vskutku vésti krátkou cestou k svatosti: cestou křížovou. Babička, která o něj tolik pečovala, mu zemřela. Rodiče byli mrtvi. Tak byl chudý sirotek dán ke strýci, kováři. Kovář byl krutý lakomec a chtěl vyžítkovati síly svého synovce až do posledního. Nedovolil chlapci choditi do školy. Od rána do večera musel státi v kovárně. V zimě v létě musil konati daleké cesty k zákazníkům. K tomu byl strýc člověk prchlivý; když se rozhněval, vzal kus železa a bil nemilosrdně ubohého chlapce až zůstal ležeti bez sebe.

Kovářští tovaryši byli hodni svého mistra. Zacházeli s nevinným hochem tak krutě jako on. Avšak to nejhorší pro něho bylo, že stále mluvili řeči sprosté a nečisté. Často si zapal uši aneb se skryl v koutku, aby nerozuměl těmto řečem.

Přesílení a nedostatek výživy podryly zdraví mladého učně. Brzy se ukázala na levé noze hnísající rána. Avšak surový strýc nebral ohledu na nemoc ubohého chlapce. Když již nemohl státi, přivázal ho ke kovářskému měchu a nutil ho tak ještě pracovati.

Když nemocný již byl úplně neschopný práce, dali ho do nemocnice pro chudé. Avšak bylo již pozdě. Rána byla nevléčitelná. Byl proto z nemocnice propuštěn. Strýc zuřil, že musí živiti nemocného, a týral ho ještě více. Avšak mladý učedník obstál zkoušku trpělivosti. Říkával: „Co pak na tom, že trpím, když jen spasím duši svou!“

Konečně po šesti letech byl vysvobozen. Jiný strýc ho dal do ústavu pro nevléčitelné. Tam byl Nuncio apoštolem ostatních nemocných. S veselou tváří navštěvoval ostatní a hleděl každému způsobiti nějakou radost. Obratně dovedl ve svých rozhovorech přivesti řeč na věci náboženské. Nejvíce působil svým příkladem, zvláště svou něžnou zbožností k nejsvětější Svátosti a k Panně Marii.

Když cítil, že se blíží smrt, dal si podati kříž, který vroucně líbal. Poslední jeho slova byla: „Ó, jak jsem šťasten!“ Potom pohlédl na obraz Panny Marie a šeptal: „Hleďte, jak je krásná.“

Předsevzetí: Nechci nikdy naříkati na utrpení, neboť vím, že cesta křížová vede do nebe.

„Spas duši svou.“

12. května

(Sv. Nereus a Achilles, mučedníci, sv. Domitilla, panna, mučednice. † 98.)

Za času papeže sv. Klimenta I. (91—100) žila v Římě panna Flavia Domitilla, neteř panujícího císaře Domiciána. V služebnictvu jejím byli dva rodní bratři Nereus a Achilles. Byli křesťané. Svým příkladným životem a apoštolskými slovy pohnuli svou paní, že i ona potají se dala pokřtiti. Zatím ucházel se o ruku její syn římského konsula Tita Aurelia. Domitilla slíbila mu sňatek, doufajíc, že se jí časem podaří obrátiti jej na víru křesťanskou.

Jednoho dne, když Domitilla očekávala návštěvu svého snoubence a velmi pečlivě se strojila, řekl jí jeden z obou křesťanských komorníků: „Jak šťastna by byla velitelka naše, kdyby věnovala takovou píli ozdobě své duše, aby se zalíbila nebeskému choti svému, jako strojí své tělo k vůli smrtelnému ženichu.“ Domitilla hněvala se zprvu nad touto řečí, potom však přemýšlela vážně o ní a s milostí Boží rozhodla se, že odstoupí od zamýšleného sňatku a zasvětili se Kristu Pánu.

Odmítnutý Aurelián snažil se nejprv lichocením a prosbami zvrátiti Domitillu od předsevzetí jejího. Když se mu to nepodařilo, udal Nerea a Achillea jako křesťany. Oba byli mečem sťati. Zatím byla Domitilla dána do ža-

láře, aby se rozmyslila. Poslány k ní dvě bývalé pohanské družky její, aby ji přemluvily k odpadu od víry. Obě dívky vychvalovaly sličnost, urozenost a bohatství snoubence Aureliána a posmívaly se stavu panenskému. Zatím však stalo se, čeho pohané neočekávali: Domitilla přivedla časem obě družky své ke Kristu Pánu, takže uvěřily v něho a daly se pokřtiti. Ano, rozhodly se, že také budou Bohu sloužiti v ustavičném panenství.

Když pohanský soudce poznal, že Domitilla i obě dívky trvají ve víře Kristově, dal zapáliti vězení, ve kterém byly drženy, takže v plameni uhořely.

Předsevzetí: Když mne někdo pokárá, chci přemoci vzdávající se hněv. Chci děkovati za upozornění a polepšiti se.

13. května

Cesty prozřetelnosti Boží.

(Bl. Ondřej Fournet. † 1834.)

Ondřej byl nezbedný kluk. Modliti se, způsobilně se chováti, učiti se — to se mu nelíbilo. Pět bratří měl kněžími, dvě sestry řeholnicemi. Matka jeho se modlila, aby i on se stal knězem. Malý Ondřej však napsal do jedné své knížky: „Tato knížka náleží Ondřeji Fournetovi. Je to hodný chlapec, ale nechc jíti ani za mnicha ani za kněze.“ Když také na gymnasiu dostával jen a jen pokárání a tresty, utekl domů; ale po notném výprašku musel se vrátiti. Stěží vystudoval. Také na univer-

sitě těšily jej jen radovánky. Byl lehkomyšlný, ale nebyl mravně zkažen.

Jako mladý důstojník zúčastnil se exercicií. O samotě mluvil Bůh k Ondřejovi. A ne nadarmo. Ondřej se zřekl veselého života vojenského, vstoupil do semináře a stal se knězem. Kaplanoval u svého strýce, později se stal farářem ve svém rodišti. Lidé ho milovali pro jeho štědrost a laskavost. Avšak měl ještě návyky z dřívějšího života. Byl pohostinný, miloval nádheru. Jezdil na krásném koni. —

Kdysi na faře měla býti hostina. Na stole se třpytil stříbrný příbor. Pan farář prohlížel, je-li v jídelně vše v pořádku. Tu někdo zaklepal na dveře a jakýsi žebrák přišel prositi o almužnu. „Tu máte kus chleba,“ praví pan farář, „teď nemám nic jiného.“ Těmi slovy chtěl žebráka odbýti, vždyť hosté mohli přijíti každou chvíli. Ale žebrák odpověděl: „Jakže? Vy, že nemáte nic jiného? A stůl je samé stříbro...“

Toto slovo vniklo jako meč do srdce pana faráře. Znělo mu stále v uších. Kde naléztí toužený klid? Odjel na desítidenní exercicie, a vrátil se úplně jiný. Stříbro prodal a výtežek rozdal chudým. Spokojoval se s nejchudšími pokrmy. Žil umrtveně. Již nejezdil na koni, nýbrž navštěvoval nemocné. Již nezval k sobě na hostinu vybranou společnost, nýbrž zval děti, aby je učil katechismu.

V tu dobu vypukla francouzská revoluce. Ondřej utekl do Španělska, avšak brzy se vrátil, aby opuštěným křesťanům potajmu sloužil svatými svátostmi.

Naučení: Nezoufati. Bůh je všemohoucí. On jedním slovem může učiniti ze světáka světce. (Sv. Augustin.)

„Milosrdenství Boží míry nemá.“

14. května

(Sv. Augustin)

(Sv. Bonifác, mučedník. † 307.)

Za panování ukrutného císaře Diokleciána žila v Římě sličná a bohatá dívka Aglaja. Byla sice křesťanka, avšak mravy její dávaly věřícím pohoršení. Žila v hříšném svazku se správcem svých statků Bonifácem, jenž byl kromě toho opilec.

Oba tito lidé trvali drahně let v hříchu smrtelném, ale při tom byli velmi dobročinní. Proto jim dal Bůh milost, že poznali svou hříšnost a snažili se činiti pokání. Jednou řekla Aglaja k Bonifácovi: „Víš dobře, do jaké propasti hříchů my nešťastníci jsme upadli, poněvadž jsme nevzpomínali na soud Boží. Slyšela jsem však, že kdo vzývá svaté mučedníky a ctí ostatky jejich, stane se v den soudný účastným slávy jejich. Víš dobře, že potřebujeme my oba mocných přímluvčích u Boha. Ve východních krajinách prý zuří právě pronásledování křesťanů. Nuže, cestuj do těch

krajin a přines tam odtud tělo některého mučedníka. Vystavím jemu na počest svatyni a doufám, že na přímluvu jeho dosáhneme od Boha úplného odpuštění hříchů.“

Bonifác odpověděl: „Učiním tak. Avšak kdybych já tam podstoupil smrt mučednickou, přijmeš i umučené tělo mé?“ — Aglaja považíc tuto řeč za žert, řekla: „Koruna mučednická nehodí se hříšníkovi, jen jdi a vykoněj, co jsem ti pravila.“

Bonifác vydal se s několika služebníky na cestu a přišel do Tarsu v Kilikii. Tam dal své služebníky do hospody a šel na náměstí. Zde právě podstupovalo dvacet křesťanů ukrutná muka za víru. Bonifác jal se líbati mučedníky a povzbuzovati je k vytrvalosti: „Bojujte statečně dále! Vytrvejte maličko, věčná odměna jest vám přichystána!“ — Vida to císařský náměstek Simplicius, tázal se ho: „Kdo jsi ty?“ — „Jsem křesťan,“ odpověděl Bonifác, „a nemám vroucnějšího přání, než také pro Krista umřítí.“ — I rozkázal Simplicius vrážeti Bonifácovi třísky za nehty a liti mu do úst tekuté olovo. Druhého dne vynesl Simplicius rozsudek, aby Bonifác byl sťat. Tak se i stalo.

Zatím čekali služebníci Bonifácovi v hospodě, nevědouce, co se stalo. Když pán dlouho se nevracel, šli ho hledat. Odebrali se na náměstí a tam našli tělo Bonifácovo, vykoupili je zlatem, pomazali drahými mastmi,

zaobalili do kmentu a zavezli je do Říma. Aglaja uslyševši jejich zprávu, přijala tělo mučedníkovu s velikou uctivostí, pohřbila je u Latinské silnice, vystavěla nad ostatky svatyni, a rozdavši všecko jmění své, trávila život v kajícnosti.

Naučení: Život sv. Bonifáce nás naplňuje důvěrou. Sv. Augustin praví: „Hříchy lidské mají svůj počet a svou míru, ale milosrdenství Boží míry nemá.“ Ovšem nesmí hříšník tohoto milosrdenství Božeho zneužívat; nesmí odkládati pokáním, ježto neví ani dne ani hodiny, kdy zemře. Sv. Augustin dí: „Bůh nám dal bezpečný přístav pokání, abychom pro hříchy své si nezoufali, avšak on nám také položil neznámý den smrti, abychom hříchů svých nepřimnožovali a na milosrdenství jeho opovážlivě nespolehali.“

„Po tom poznají, že jste učedníci moji . . .“ (Jan 13, 35.)

15. května

(Sv. Pachom. † 348.)

Císař římský potřeboval vojáky. Byli nájímáni také v Egyptě. Bez dalších okolků byl též sebrán mladý Pachom. Na lodi odjeli odvedenci do hlavního města. Byli přísně hlídáni, aby nikdo neutekl. Přísně se s nimi zacházelo. Hlad je trápil.

K večeru přicházeli k mladým vojákům dobří lidé a přinášeli jim potraviny a jiné věci, kterých potřebovali. Pachom se podívil této laskavosti. Tito lidé byli tak jemnocitní a přívětiví, ne jako ostatní. Tázal se, kdo jsou

ti lidé? A dověděl se, že to jsou křesťané, kteří právě cizím, nešťastným a potlačovaným prokazují soustrast. To vzbudilo ještě jeho zvědavost. Dověděl se o Ježíši Kristu, že z lásky k lidem zemřel na kříži. S údivem slyšel, že stoupenci tohoto Ukřižovaného se vzdávají pozemských požitků, aby získali statky nebeské.

Nový svět se otevřel mladému Egyptanu. Jeho šlechetné srdce toužilo po náboženství, které by ho povzneslo na svět a jeho žádosti. Když byl o samotě modlil se pln vroucnosti: „Bože, Stvořiteli nebe a země, jestli mnou, nejnižším všech lidí, nepohrdneš a mně pomůžeš, abych poznal a byl vysvobozen, chci se jediné řídití vůlí Tvou. Zvláštní láskou chci milovati všechny lidi a se obětovati za ně, jak Ty toho žádáš.“

Modlitba šlechetného pohana byla vyslyšena. Byl uzavřen mír, mladí vojíní byli propuštěni domů. Pachom nechtěl již do svého pohanského domova. Šel do samoty, dal se poučiti o víře křesťanské, postem a modlitbami připravil a o velikonocích byl křtem svatým znovuzrozen pro Krista.

Pachom se stal poustevníkem a prvním zakladatelem klášterů. On první shromáždovoval poustevníky v jednu řeholní společnost, dal jim společná pravidla, denní pořádek a naváděl je k životu dokonalému. Byl svým

mnichům pravým otcem a vedl je na toliko slovy, nýbrž především příkladem.

Jednou ho přemohla trochu netrpělivost. Ve svaté skroušenosti si před Bohem vyčítal: „Bože, jak mohu dávatí životní pravidla těm, které jsi povolal ke společnosti se mnou, když sám jsem napřed nepřítele nepřemohl?“

Při opatrování bratří morem nemocných i on se nakazil a onemocněl. Trpěl velice. Prosil bratra ošetřovatele, aby mu dal lehčí příkrývku. Když však umírající poznal, jak veliké ulevení si tím připravil, nařídil: „Vezmi příkrývku ihned pryč; nesluší se, abych měl v něčem větší pohodlí než mají bratří.“ Tak zemřel.

Ani nevíme, jak velice působíme svým příkladem, zlým i dobrým. Chci si vždy býti vědom slov Kristových: „Tak svěť světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a velebí — ne vás, nýbrž — Otce vašeho, jenž jest v nebesích!“ (Mat. 5, 16.)

Čím více Bůh duši volá, aby ho následovala zblízka, tím více se musí umrtvovati. Úplné odloučení se ode všeho je hlavní podmínkou, aby se duše mohla oddati Bohu. Předmět, kterého jsme se vzdali, odložíme a již ho nepoužíváme. Tak musíme odložití i špatné návyky jako obnošený kus oděvu. (Slova Spasitelova k sestře Benigně Konsolatě.)

SV. FILIP NERI A SV. FELIX Z KANTALICIA.

16. května **Světce zpovědního tajemství.**

(Sv. Jan Nepomucký, mučedník zpovědního tajemství,
† 30. března 1393. Svátek 16. května.)

Arcibiskup pražský Jan z Jenštejna jmenoval Jana Nepomuckého svým generálním vikářem. Tehdy vládl král Václav IV. (1387—1403), nakloněný k nestřídmosti a ukrutnosti. Roku 1389 oženil se Václav po druhé; vzal si za manželku dceru mnichovského vévody Jana, Žofii. Nezachoval jí však manželské věrnosti, a aby jaksi uklidnil své vlastní svědomí, podezřívá královnu, jakoby ona se prohřešovala proti věrnosti. Věda, že často se zpovídala Janu Nepomuckému, zavolal ho k sobě a prudce, jak nesla povaha jeho, uhořel na něho, aby mu vyrazil, z čeho se mu královna tak často zpovídá.

Jan odpověděl: „Králi a pane! Já toho jistě v paměti nemám, a kdybych měl, nebylo by slušné to prozraditi. Vám také nesluší na to se ptáti.“ Král vyhrožoval Janovi, ale nepomstil se mu ihned. Věděl dobře, že usmrtiti kněze pro zpovědní tajemství by bylo činem neslýchaným a vyvolalo by bouři odporu. Proto si umínil vyčkati vhodné příležitosti a záminky, aby pomstu mohl vykonati.

Příležitost k pomstě se králi naskytla brzy. Měl v úmyslu učiniti svého milce Hynka Pluha opatem v Kladrubech u Stříbra, až staříčkový opat Racek zemře. Opat Racek ze-

mřel na počátku roku 1393. Mnichové však zvolili kolem 7. března nového opata Olena a oznámili volbu podle církevního práva arcibiskupovi; ten dal volbu vyhlásiti a když v zákonité lhůtě nebylo učiněno námitky, udělil generální vikář Jan Nepomucký dne 10. března opatovi Olenovi církevní potvrzení.

Král dlel právě na zahradě Žebráce. Dozvěděv se o volbě opata spěchal do Prahy soptě hněvem a poslal arcibiskupovi výhružný list. Od důvěrníků králových i arcibiskupových byla umluvena schůzka, při které se mělo jednati o smír. Král se odebral do kláštera maltézských rytířů na Malé Straně. Arcibiskup se tam také dostavil. Jakmile král spatřil arcibiskupa, zmocnil se ho hněv. Rozkázal svým lidem, aby odvedli arcibiskupa, Puchníka, Jana Nepomuckého, Václava, probošta mišeňského a jiné na hrad, kde s nimi bude zavedeno vyšetřování. Arcibiskupa odvedli jeho zbrojnoši domu.

Král záhy přišel na hrad a řádil zle. Rozkázal, aby Jan Nepomucký, Puchník, Václav a hofmistr Něpr byli s rukama svázanýma vedeni z hradu přes most do mučírny na Staroměstské radnici. Večer přišel král do mučírny a poručil katovi, aby před jeho očima mučil Jana a Puchníka, a aby je páčil pochodněmi a svícemi do boku. Při tom se dal král svou zuřivostí tak daleko strhnouti, že sám uchoopil pochodně a páčil oba generální vikáře. Nej-

krutěji řádl proti Janu Nepomuckému. Poté nařídil, aby všichni čtyři odsouzení byli utopeni. Avšak vzpamatoval se, a dal notárem napsati listinu, ve které všichni slubují, že o mučení svém nikomu nic neřeknou. Puchník, Václav a Něpr listinu podepsali a byli propuštěni.

Jediný Jan Nepomucký zůstal neoblomný, snášeje trpělivě hrozné mučení. Král se nemohl dosti nasytiti pomstychtivostí, strhl Jana k zemi, šlapal po něm a posléze rozkázal, aby byl utopen. Tak se stalo ve čtvrtek 30. března 1393 asi v 9 hodin večer.

Naučení: Kněz musí býti ochoten podstoupiti smrt, než prozraditi zpovědní tajemství. Proto mohou věřící bez obavy se vyzpovídati ze všech hříchů svých. Kdo by úmyslně ve zpovědi zamlčel hřích smrtelný, nedostal by žádného odpuštění, nýbrž dopustil by se nového těžkého hřichu: svatokrádeže. Lépe jest vyznati se z hříchů svých před knězem, který je zavázán k věčnému mlčení, než při posledním soudu před celým světem býti zahanben.

17. května **»Blahoslavení chudí duchem!«**

(Sv. Paschál Baylon, bratr františkán. † 1592.)

Z lásky k chudému Spasiteli chtěl též Paschál býti chudý. Proto již jako chlapec chodíval bos. Chtěl vstoupiti do kláštera. Přítel jeden mu radil, aby vstoupil do blízkého kláštera, že prý má tento klášter mnoho příjmů. To však právě pohnulo Paschála, že tam nevstoupil.

Po dlouhých modlitbách poznal, že má vstoupiti k bosým františkánům. Rozloučil se s rodiči a sourozenci, aby hledal takový klášter. Bratři chtěli mu dáti dědičný podíl, on však odpověděl, že mu stačí Bůh. Přišel do Valencie, avšak jako neznámý nemohl býti přijat do kláštera. Proto přijal službu pastýře. Když jeho stádo způsobilo sousedům nepatrnou škodu, poznamenal si to a při výplatě všecko nahradil. Když se mu spolupastýři pro jeho přílišnou svědomitost posmívali, odpověděl jim: „Mnohé maličkosti vedou také člověka do pekla.“ Někdy škodu nahražoval tím, že bezplatně pomáhal ve žně.

Za několik roků odvážil se požádati v klášteře o přijetí. Jelikož jeho zbožnost byla známá, byl přijat a stal se brzy vrátným. Jeho životní heslo bylo: „Člověk má míti srdce k Bohu jako dítě, ku bližnímu jako matka, k sobě jako soudce.“ Jako vrátný měl na starosti chudé. K nim osvědčoval opravdu srdce matky. Když někdy již ničeho neměl, co by jim dal, šel do zahrady, natrhal tam několik květin a dal chudým omlouvaje se, že jindy jim zase dá něco k jídlu.

Jednou mu kvardián vytýkal, že je příliš štědrý; když prý přijde mnoho chudých, nemusí se každému něco dáti. Na to odpověděl Paschál: „Kdyby však přišlo dvanáct chudých a já dám jenom deseti, mohl by právě mezi

těmi dvěma, které jsem odmítl, býti Ježíš Kristus.“

Když mu lékař oznámil, že umře, řekl: „Nikdy ještě jsem nedostal radostnější zprávy.“

Naučení: Chci si častěji přečísti a do paměti vští-
piti životní hesla sv. Paschála: „K Bohu jako
dítě k bližnímu jako matka, k sobě jako
soudce.“ Chci se podle toho řídit nejenom dnes,
nýbrž po celý život svůj.

18. května

Bratr »Bohu díky«.

(Sv. Felix z Kantalicia, bratr kapucín. † 1587 v Římě.)

Veselý bratr kapucín Felix měl ve zvyku každého pozdraviti slovem: Deo gratias, Bohu díky. Proto mu v Římě neřikali jinak než „frater Deo gratias“, „bratr Bohu díky“.

Děti, kdekoliv ho spatřily, běžely za ním volajíce: „Deo gratias, bratře Felixe!“ líbaly mu ruce, braly ho za provaz, tahaly ho za řeholní roucho a tulily se k němu. On pak se jich vyptával, zda-li se rády modlí, zda-li se dobře učí, pomodlil se s nimi nebo zazpíval s nimi sloku některé zbožné písničky, a když odcházely, volával za nimi: „Deo gratias, moje děti! Bůh vám žehnej! Deo gratias!“

Na obrázku (str. 289) vidíme sv. Felixe se sv. Filipem Nerejským. Oba byli nejlepší přátelé. Milovali se jako bratří. Potkavše se líbali si ruce navzájem, nebo klekali jeden

před druhým a žertovali spolu jako děti v nevinosti a prostotě.

Jistý kardinál onemocněl na smrt a poslal si pro bratra Felixu. Felix přišel a řekl: „Deo gratias!“, uchopil sklíčeného kardinála zpola uctivě, zpola důvěrně za ruku a řekl: „Nuže tedy, pane, volejte se mnou, jak můžete zbožně: Deo gratias!“ Kardinál vyslovil tato slova a hned se cítil veselejší, dobré mysli; zdálo se mu, jakoby nemoc odcházela. Ukázal na Felixu a řekl: „Felix má pravdu, vpravdě sluší Pánu Bohu za všecko děkovati; neboť sotva ke mně přišel, a já opakoval po něm „Deo gratias“, již jsem cítil, že je mi lépe.“ Ale tato řeč se nelíbila bratru Felixovi, zdála se mu býti příliš světská, proto řekl: „Ne tak! Ne tak! Taková naděje nemá Vám dávatí radost, nýbrž jiná: pohlédněte k nebi a volejte „Deo gratias“, za to, že Vás Bůh vezme do nebe!“ Nemocný se slovy „Deo gratias“ na rtech, zemřel.

K hříšníkům dovedl Felix také býti rázný. Kdysi se setkal s prostopášným jinochem. Zavolal naň: „Nešťastníče! Již zase jdeš hřešiti? Což nevíš, že umřeš a že běžiš do pekla?“

Předseztří: Odpověď „Deo gratias“ při mši svatě chci říkati s velikou zbožností a častěji za dne opakovati modlitbičku „Díky Bohu!“ zvláště, potká-li mne něco nepřijemného.

19. května

Když někdo pohrdá jiným.

(Sv. Notker Balbulus.)

Dali mu příjmení „balbulus“ to znamená „koktavý“, protože měl jako Mojžíš těžký jazyk; avšak ti, kteří ho znali, říkali mu „dobrý Notker“. Neboť kdo potřeboval rady, šel k tomuto zbožnému mnichu; a když někdo v slabosti zmalomyslněl, hledal u něho povzbuzení; hřešil-li někdo a byl-li trápen výčitkami svědomí, u Notkera našel útěchy a pomoci, a kdo byl nemocný, prosil o jeho návštěvu. Při tom byl zbožný řeholník tak skromný, že mnozí se mu proto posmívali.

Notker byl nejen laskavý a skromný, nýbrž také učený a moudrý jako malokterý jeho vrstevník, proto ho také císař Karel III. učinil svým duchovním rádcem. Často povolal pokorného mnicha z kláštera svatohanelského, aby ho prosil o radu, jednalo-li se o nějakou důležitou vládní záležitost. Ano, někdy císař sám přišel do kláštera, aby se s Notkerem poradil.

Jednou byl zase v klášteře. S ním byl jeho dvorní kaplan, také velice učený pán, avšak nebyl tak pokorný jako Notker. Zazlíval císaři, že si vyvolil za duchovního rádce prostomyslného mnicha a ne jeho samého. Jednou se stalo, že dvorní kaplan s několika dvořany šel kostelem. Viděli Notkera, jak právě klečel a se modlil. Dvorní kaplan řekl pohrdlivě ke

svému okolí: „Illeďte, to prý je nejučenější muž celé říše. Avšak chci mu dáti otázku, na niž ztroskotá celá jeho moudrost.“ Obrátil se k světcí; ten hned uctivě povstal. „Pověz mi, učený muži, co teď právě dělá Pán Bůh v nebi?“ — Notker odpověděl, jakoby nic: „Dělá to, co dělal vždy. To udělá také s tebou: pokorné povyšuje a pyšné ponižuje.“ Dvořané se smáli, avšak dvorní kaplan zrudl a rychle odešel.

Den nebo dva později císař odjížděl. Dvorní kaplan vyšvihl se na koně a hrdě jel branou. Avšak nedaleko klášterní brány kůň se zplašil a shodil kaplana, takže zůstal ležeti s podřenou tváří a zlámanou nohou. Rychle přiběhli řeholní bratři a zanesli zraněného do kláštera. Císař se svou družinou jeli dále.

Se vši pečlivostí byl nemocný ošetřován, avšak noha se nehojila, neopak zhoršila se. Vykládalo se, jak Notker předpověděl pyšnému dvornímu kaplanovi jeho pokorení. Ošetřovatelé proto řekli nemocnému: „Chceš-li se uzdraviti, pros dobrého Notkera za odpuštění a za požehnání!“ Ale pýcha jeho tomu bránila. Teprve, když v noci bolesti byly téměř nesnesitelné, prosil s pláčem bratry: „Zavolejte mně nehodnému zbožného Notkera, aby mi odpustil a požehnal!“ Brzy stál dobrý Notker u lože toho, který před nedávnem šel kolem něho s posměchem. Světec nejen odpustil, nýbrž i modlil se za něho. Okamžitě nemocný

cítil úlevu a za několik dní byl úplně zdrav, nejen na těle, nýbrž i na duši.

Předsevzetí: Nikdy nepohrdati jinými.

20. května **Tajemství moci slova.**

(Sv. Bernardin Sienský, františkán, kazatel. † 1444.)

Kdysi se tázali Bernardinova spolubratra: „Jak to, že ty tolik nevykonáš kázáním jako Bernardin, ačkoliv jsi učenější a výmluvnější, než on.“ Na to odpověděl onen kazatel: „Já jsem takřka jako uhlí bez ohně; když jiné mrtvé kouzky uhlí se mi přibližují, nerozohní se. Bernardin však je jako kus uhlí rozžhavený duchem Božím; a proto, když se mu jiní přiblíží, rozžhaví se a hoří, i když předtím byli mrtví.“

Sv. Bernardin napsal si sám pravidla pro kazatele: „Hledej především rozmnožiti čest a království Boží, zachovej bratrskou lásku, hledej posvěcení své duše, cvič se sám v tom, a čemu jiné chceš naučiti. Tak bude Duch svatý tvým učitelem, udělí ti moudrosti a síly, že nikdo nebude moci odolati.“

Že nehledal sebe, nýbrž jen Boha, vysvítá z této události: Jednou, když dle rozkazu představený s jedním klášterním bratrem chodil po Sieně, sbíraje almužnu pro chudičkový klášter, házeli nezbední výrostci po něm blátem a kamením. Bernardin mlčel a když se společník

jeho na nezbedníky rozhorlil, řekl mu klidně: „Přej jim přece této radosti a nezlob se, vždyť oni nám dávají vítanou příležitost, abychom se cvičili v trpělivosti a takto šli cestou vedoucí do nebe!“

Naučení: Každý křesťan má být apoštolem dobrého slova. Slovo naše však bude mít život a moc jen tehdy, jsme-li naplněni Duchem svatým. Jako modlitba spravedlivého mnoho zmůže u Boha, tak slovo spravedlivého mnoho zmůže u lidí. Chceš-li tedy jiné vésti k dobrému, posvět napřed svou vlastní duši.

Předsevzetí: Vždycky se pomodlím za toho, kterému chci dát nějaké napomenutí.

»Kristus jest můj život, umřítí zisk!«

21. května

(Sv. Julie, panna, mučednice. † 540. Svátek zítra.)

Julie pocházela z bohatých rodičů křesťanských v Africe. Byla za vpádu nepřátel polapena a prodána do otroctví. Zavlečena byla až do Syrie, kde přišla do domu velkoobchodníka Eusebia. Od dětství byla zvyklá žít po způsobu zámožných lidí, ale tam musela konati práce nejnižší. Zprvu jí bylo krušno a bolestno žít v opuštěnosti, ale víra křesťanská jí poskytovala útěchy a síly. Čítávala nábožné spisy, které si potajmu přinesla z vlasti, nosila na hrdle obrázek Krista Ukřižovaného a ráda rozjímala o utrpení Páně.

Po několika letech se Eusebius vydal na obchodní cestu. Kromě jiných služebníků i

Julie jej provázela. Loď přistála u ostrova Korsiky, kde pohanské obyvatelstvo právě konalo hlučnou slavnost ke cti svých bohů. Eusebius se zúčastnil slavnosti. Julie zůstala na lodi; byvši od domorodců tázána, proč se nezúčastní slavnosti, odpověděla: „Jsem křesťanka.“

Jakmile se o tom dověděl vladař ostrova Felix, tázal se Eusebia, proč trpí, aby jeho otrokyně pohrdala bohy. Eusebius odvětil: „Vím, že má otrokyně je křesťanka. Všechny mé pokusy odvrátiti ji od víry křesťanské byly marné. Protože však je poslušná, vzdělaná a svědomitá, nekladu jí překážek, aby žila dle své víry.“ Felix zažádal Eusebia, aby mu prodal anebo vyměnil otrokyni, avšak ten se zdráhal.

Proto užil lsti; dal Eusebia opítí vínem, a mezi tím dal předvolati Julii. Domlouval jí, aby se zřekla víry Kristovy. Sliboval, že jí vrátí svobodu a jí provdá dle jejího šlechtického původu. Julie však odpověděla: „Zradou své víry nechci si koupiti ani svobody ani světského ženicha. Jsem šťastna, že sloužím Kristu.“ Tu Felix rozzuřen udeřil jí pěstí do tváře, že se jí vyřinula krev z úst. Julie na to řekla: „Je to čest pro mne, že jsem poličkována jako Kristus, můj Pán!“ — „Odřekneš se tedy Krista nebo ne?“ tázal se Felix. — „Nikdy se neod-

řeknu Krista, i kdybych proto měla býti na kříž přibita jako božský Vykupitel můj.“ — Felix na to: „Stane se ti podle přání,“ i dal Julii přibíti na kříž.

Naučení: Z osudu sv. Julie poznáváme, že všechny statky a dobra, která nám dává svět jsou klamná. Co nám vždy zůstane a nás vždy potěší je Ježíš Kristus Ukřižovaný.

Oheň nehasme ohněm!

22. května

(Sv. Rita. † 1457.)

Rita měla jediné přání: v klášteře úplně Bohu se obětovati. Avšak rodiče ji nutili k sňatku s mladým mužem Pavlem Ferdinandem. Manžel byl člověk surový a brzy po svatbě již začal Ritu trýzniti výčitkami a hrozbami, ano i bitím.

Avšak právě v této zkoušce se osvědčila pravá zbožnost služebnice Boží. Na nadávky mužovy odpovídala tichostí a laskavostí.

Čím nespravedlivěji manžel s ní zacházel, tím laskavější byla k němu, tím více se snažila splniti každou jeho žádost.

Tak byl mezi manželzy ustavičný zápas mezi hněvem a tichostí, mezi násilím a láskou trpící, mezi nepravostí a snášením. S počátku tichost manželky rozrušila muže ještě více. Avšak Rita nepovolila; zůstala sobě věrná: tichá jako anděl. Tak zvítězila v tomto zá-

pasu. Pavel začal přemýšlet a poznal, že nepravost byla vždy na jeho straně. Již se nehněval na svou manželku, nýbrž hněval se nad svým hněvem a svou slabostí, že nedovedl ovládati svou prudkost. Často, když se v něm vzmáhala hněvivost, utekl z domu, aby se nedal strhnouti k nepravostem, a nevrátil se, až hněv ho pominul a on zase měl sám sebe v moci. Ano, jednoho dne se stalo něco neslýchaného: muž, kdysi tak tvrdý a náruživý, byl tak dojat tichostí své manželky, že se vrhl před ní na kolena a prosil ji, aby mu všechno odpustila, čím jí dosud ublížil; slíbil jí zároveň, že se bude snažiti, aby již nikdy jí neukřivdil. Svému slibu také dostal.

To bylo vítězství tichosti a trpělivosti nad hněvem. Tak se splnilo slovo moudrého Sirachovce: „Jen na čas trpí trpělivý, potom však se mu odplatí radostí.“ (Sir. 1, 29.) Od té doby žili manželé ve svornosti, až v osmnáctém roce manželství Pavel byl zavražděn. Vdova odešla do klášterní samoty, kde ještě žila čtyřicet čtyři roky a působila mnoho dobrého.

„Oheň nemůže býti uhašen ohněm,“ praví sv. Jan Zlatoušlý, „taktéž hněv nemůže býti přemožen hněvem. Avšak co je voda pro oheň, to jest tichost a přívětivost pro hněv.“ (Hom. 58 in Gen.) Ježíši tichý a pokorný srdcem, učíš srdce mé podle srdce svého!

»**Jest toliko jedna pravá Církev.**« 23. května

(Bl. Ondřej Bobola, jesuita, mučedník.
† 16. května 1657.)

Ondřej pochází z rodu českých rytířů Bobolů. Zbožný devatenáctiletý jinoch vstoupil v Malopolsce do Tovaryšstva Ježíšova a vynikal horlivostí a svatostí.

Rozkolníci nenáviděli Ondřeje, přezdívali mu dušechvatů, štváli proti němu mládež, která kdekoliv ho shlédla, posmívala se mu a blátem po něm házela. Největší jeho odpůrci byli rozkolniční popové, kteří nemohouce mu čeliti vědomostmi, štváli proti němu lid.

Tehdejší doba za krále Jana Kazimíra byla plna zmatků a bouří. Kozáci spojili se s Tatary a porazili polské vojsko. Ruský car Aleksej Michajlovič vtrhl s vojskem až k Vilnu, švédský král Karel Gustav vnikl až ke Krakovu. Roku 1656 bylo uzavřeno příměří mezi Poláky a Rusy, poté následovalo příměří mezi Poláky a Švédy. Kozáci táhli litevským Polesím do svého tábora za Dněpr. Cestou plenili vesnice a sužovali katolíky. Když slyšeli od rozkolníků o horlivém knězi Ondřejovi, začali po něm pátrati.

Ondřej dlel právě ve vsi Poradylně u města Piňsku a sloužil mši svatou. Po mši sv. bylo mu oznámeno, že ho kozáci hledají. Katolíci mu opatřili vůz, na němž s jedním řeholním bratrem ujel. U dvorce Mohylny spa-

třil vozka blížící se kozáky. Seskočil s vozu a utekl do lesa. Ondřej poznal, že hrozí mu nebezpečnoství smrti. Proto sestoupil s vozu, poklekl a modlil se: „Staň se, ó Pane, vůle Tvá!“ V té chvíli přihnali se kozáci a srazili ho k zemi. Ondřej nedbaje své vlastní tísně, prosil, aby jeho průvodce byl propuštěn na svobodu, což se také stalo.

Sveřepí kozáci nakládali s Ondřejem nevyšlovně ukrutně. Vlekli ho k blízkému stromu, přivázali a zbičovali do krve. Pak jej přivázali provazem za krk ke dvěma koním a hnali ho tak do Janova. Tam byl předveden ke kozáckému setniku. Ten se ho tázal: „Jsi ty onen pes, jenž svádí lid? Odřekni se papežství, sice...!“ Ondřej odpověděl: „Jsem kněz Tovaryšstva Ježíšova. Vyznávám, že jest toliko jedna pravá a to katolická církev, a jsem hotov pro tuto církev a víru svou rád trpěti a umřítí za příkladem apoštolů a mučedníků.“ Když setník mu pohrozil smrtí, neodpadne-li k rozkolu, Ondřej ho napomenul, aby raději on se navrátil do církve katolické. Setník se rozzuřil, sekl Ondřeje mečem tak, že klesl. Když pak obrátil oči své k nebi, vypíchl mu jeden kozák dýkou oko.

Potom položili Ondřeje na stůl a pálili jej smolnicemi na prsou. Nožem odřezali mu kůži na pleši, na dlani a prstech, řkouce, aby vlastní krví došel lepšího pomazání. Vráželi mu třísky za nehty, vytrhli mu jazyk. Uřezali mu

Fr. Urban :
SV. ROCH.

Fr. Urban :
SV. ISIDOR.

nos, uši. Zohavili ho hrozným způsobem. Posléze ho odvěkli na smetiště a odešli. Když několik neohrožených katolíků přichvátało umírajícímu na pomoc, setník přiskočil a šavli rozťal trpiteli hlavu.

Naučení: Jest jenom jedna pravá Církev a to je Církev katolická.

Předsezetí: Chci se modliti za jednotu ve víře a za návrat rozkolných bratří. Už jsi v Apoštolátě sv. Cyrila a Metoděje?

24. května **»Láska přemáhá všecko.«** (Kor. 13).

(Ct. František Maria Libermann, nar. 12. dubna 1804 v Savernu v jižním Alsasku, jako syn rabinův.)

Zakladatel kongregace nejsvětějšího Srdce Panny Marie k misiím mezi nejopuštěnějšími africkými otroky. † 2. února 1852.)

Jak se těšil novopokřtěný František Maria, že bude jako kněz sloužiti Bohu u oltáře a pracovati pro jeho čest. Ale jednoho dne, když se zpovídal, počal se trásti na celém těle, tvář se křečovitě stáhla, oči zhasínaly, rty pokryty pěnou, ruce v křečích se svíjely a on bez smyslů padl k zemi: stal se obětí padoucnice. — Církev zabraňuje těm, kteří jsou stíženi touto nemocí, přístup ku stavu kněžskému. Lékaři prohlásili, že, stihne-li tato nemoc člověka po věku 25 let, je nevléčitelná. A Libermannovi bylo již 26 let.

Představený tedy oznámil nemocnému, že musí opustiti seminář. Sluha Boží přijal zprá-

vu tu s oddaností. Řekl: „Račte mi laskavě, pane řediteli, udati den, kdy mám opustiti tento dům.“ — „A kam se míníte odebrati?“ — „Nevím sám; jisto však, že o světě nechci již slyšeti; Pán, jak pevně doufám, postará se o moji budoucnost.“ Představený byl až k slzám dojat, a nabídl mu, aby zůstal v semináři. František zůstal a konal práce sluhy.

Lidé stížení padoucníci bývají obyčejně nestálí a často nesnesitelní; po záchvatu nemoci bývají smutní, zahanbení a velmi vznětliví. Přichází na ně trudnomyslnost a náklonnost k sebevraždě.

Jednou šel Libermann po mostě pařížském s mladým seminaristou, zmítaným pochybnostmi o svém povolání. Libermann snažil se jej potěšiti a vzbuditi v něm důvěru v Boha. Jinoch však namítal: „Tak může raditi jen ten, kdo sám je šťasten a spokojen; z Vaší řeči a z Vaší tváře lze viděti, že můj zármutek a moje obtíže Vás nedojímají; jinak byste se tak neusmíval.“ — „Ach, můj drahý,“ odvětil František, „nepřál bych Vám kráčetí křížovou cestou, kterou já jsem krácel. Nedej Bůh, by Vám život byl takovou obtíží, jako mně. Ani jednou nekráčím po tomto mostě bez pokušení skočiti s něho do vody a učiniti konec trapnému životu; než pohled na Ježíše mne vzpřimuje a dodává mi trpělivosti.“

Když sluha Boží umíral, tázal se ho P. Lannuricu, co by doporučil misionářům, aby

se stali dobrými řeholníky. Umírající se chvíli zamyslel a potom s velkým úsilím pravil: „Jen horlivými buďte... a nade vše láska... láska... láska nade všechno... láska v Kristu Ježíši... láska pro Ježíše... láska jménem Ježíše Krista... horlivost... láska.., spojení v Ježíši Kristu.“

Láska všechno snáší. Povzbuďme se příkladem služby Božího, abychom láskou přemáhali všechny překážky na cestě k dokonalosti.

25. května

Veselý svátek.

(Sv. Filip Neri. † 26. května 1595. Svátek zítra.)

Sv. Filip říkával, že lidi veselé lze snadněji přivést na dobrou cestu než lidi trdnomyslné. Proto viděl-li někoho z mladých svých přátel všiti hlavu, pleskl ho mírně a přivětivě po tváři a řekl: Proč jsi smuten? Co se ti stalo? Pojď a pověz to svému otci!“ Napomínal je: „Buďte veseli, synáčkové! Nechci trudu, nechci záдумčivosti!“

Pro jeho veselou povahu hoši se za ním hrnuli a on si s nimi hrál jako jeden z nich. Kdysi děti stropily takový hluk, že domácí nadávali: Filip řekl dětem: „Děti, nebojte se a hrajte si vesele dále! Jenom nehřešte!“ Jindy řekl lidem, kteří si stěžovali: „Ať si štípají dříví na mých zádech, jen když nehřeší.“

Jeho veselost nebyla překážkou svatosti. Zbožný obchodník ze Sieny přišel jednou do Říma a byl pohoštěn v klášteře sv. Filipa. Viděl, jak světec vesele se baví a směje. Nad tím se cizinec zhoršil a začal pochybovati, zda-li Filip je opravdu tak svatý, jak se o něm vypravuje. Jeho smích naznačoval spíše hříšnou lehkovážnost, než svatost. Druhého dne šel k Filipovi ke sv. zpovědi. Ani slovíčka neřekl o svém krivém podezřívání. Avšak světec mu řekl: „Hleď, abys nezamlčel hřích! Proč se nezpovídáš, že ses včera večer horšil nade mnou?“

S hříšníky dovedl sv. Filip promluvití vážně. Tak jednomu uložil, aby se po jistý čas modlil „Zdrávas, Královno“ a aby po této modlitbě políbil zemi a řekl: „Zítřka snad již budu mrtev.“

Pro své ctnosti byl Filip velice vážen a ctěn. Pokornému světci bylo to nemilé a proto hleděl svým chováním vzbuditi dojem, jakoby byl blázen. Jednou se setkal se sv. Felixem Kantalicíem na ulici. Protože jeden si vážil druhého jako světce, jeden klekal před druhým a jeden druhému líbal ruce. Felix, který přicházel právě ze sbírky pro chudický klášter, se tázal Filipa: „Nemáš žízeň? Pojď a napij se!“ a podal mu dřevěnou láhev s vínem, kterou dostal darem. Filip bez okolků vzal láhev a pil přímo z ní, ač se mu lidé posmívali.

Když umíral a přinesli mu Tělo Páně, zvolal: „Ejhle, láska má. Pane, nejsem hoden, a také nikdy jsem nebyl hoden, a nikdy jsem nevykonal nic dobrého, ale přijď, ó Pane, přece! Přijď!“

Naučení: Sv. Pavel nás napomíná: „Bratří, radujte se, a opět pravím vám, radujte se, ale radujte se v Pánu!“ Nejkrásnější radost jest: jiným učiniti radost.

Předsevzetí: Chci dnes radost učiniti, komu jen mohu.

26. května

Hříšníků důvěra.

(Sv. Filip Nerejský. † 1595.)

Řeholní sestra byla hrozně trápena duševními úzkostmi. Neměla důvěry v Boha, neměla radosti ze života. Nikde nenalezla pokoje, ani v modlitbě, ani ve zpovědi, ani při sv. přijímání. Všude ji pronásledovaly její domnělé hříchy. Měla se za zavrženou.

Jednoho dne přišel sv. Filip do kláštera. Zavolal ubohou sestru.

„Co to děláš, Scholastiko,“ oslovil ji vesle, „co to děláš za věci? Náč ty vrtochy? Ty jistě přijdeš do nebe!“

„Naopak,“ odvětila smutně sestra, „jistě přijdu do pekla.“

„A já ti pravím, že jistě přijdeš do nebe. Mám ti to dokázati? Pověz mi: za koho Kristus zemřel na kříži? Za spravedlivé neb za hříšníky?“

„Za hříšníky.“

„A co ty jsi, spravedlivá neb hříšnice?“

„Ubohá hříšnice.“

„Tak vidíš. Za tebe Kristus na kříži zemřel. A jelikož jsi hříchy své umyla v Krvi Kristově a nenávidíš je ze srdce, máš nebe jisté!“

Od této hodiny byla sestra osvobozena od svých vrtochů a úzkostí.

»Bůh zkouší každého, koho přijímá za dítko.«

27. května

(Sv. Magdalena de Pazzi, karmelitka. † 25. května 1607. Svátek 27. května.)

Již jako dítě ráda rozjímalala o umučení Páně a přála si trpěti pro Krista Ukřižovaného, aby se mu připodobnila. Z lásky k Spasiteli opustila svět a vstoupila do přísného řádu karmelitek. Tam její láska k Ježíši tak vzrostla, že někdy volala: „Pojďme milovati Lásku věčnou, od níž jsme tak velice milovány! Ó můj Ježíši, dej mně hlas jenž by byl slyšen po všech končinách země: všichni lidé mají milovati Tebe! Ó, jakou bolest cítím, že láska Tvoje od lidí tak málo je splácena láskou!“

Avšak byla Bohem podrobena přetěžké zkoušce. Pojednou ztratila bývalou spokojenost a blaživý mír. Myšlenky na Boha přestaly ji těšiti, a zdálo se jí, že jest opuštěna

a Bohem zavržena. Upadla do zadumčivosti a zármutku, a v srdci jejím vznikaly smyslné žádosti a prudká pokušení k rouhání a zoufalství. Ubohá dívka snažila se vzbuditi v sobě jiskru lásky k Bohu, ale srdce její zůstávalo chladné a vypráhlé. Řekla jednou: „Věru nevím, jsem-li při sobě, či ne. Nevidím v sobě nic dobrého, než trochu ochoty neurážeti Boží velebnost. Kde jsi, Bože můj? Kde jsi?“

K tomu ostatní řeholnice začaly pohrdati Magdalenou. Pět roků trvalo toto soužení. Magdalena snášela je trpělivě, rozmnožovala své modlitby, krotila tělo své ještě přísněji a rozjímalala denně o umučení Páně. A hle, po pětiletém boji opět se jí vrátil klid. Řekla: „Bouře přešla! Děkujte za to se mnou Bohu milosrdnému!“ Její duše byla vytríbena a v lásce Boží utvrzena. A z lásky Boží vytryskla její horlivost pro spásu duší. Jednou vzala do ruky kříž a modlila se: „Ty, Pane, ráčil jsi na kříži zemřítí a za hříšníky krev svou prolítí. I já jsem hotova vycediti za ně svou krev, aby se obrátili. Trestej raději mne a uval na mne jakékoliv bolesti!“ Jindy řekla: „Kdyby Bůh se mne otázal jako kdysi sv. Tomáše Akvinského, jakou odměnu bych míti chtěla, řekla bych: Spasení duší lidských!“

Před smrtí řekla: „Ubírám se z tohoto světa a nemohu ještě pochopiti, jak může člověk svoliti ve hřích a v urážku Boha.“

Byla tři hodiny v bezvědomí. Když přišla k sobě, řekla: „Buď Bohu chvála“ a skonala svatou smrtí.

Předsevzetí: Chci také často jít do školy Ukřižovaného; naslouchatí, co praví Pán Ježíš ke mně.

»Nemůžete Bohu sloužiti a mamonu.«

28. května

(Sv. Jermán, biskup. † 576 v Paříži.)

Jermánovi zemřeli záhy rodiče a zanechali mu značné dědictví. Ale lakomá teta jeho chtějíc urvati toto jmění pro syna svého Stratida, umínila si, že Jermána otráví. Naplnila dvě číše vínem. Do jedné z těchto číši, kterou měl vypít Jermán, namíchala jedu. Avšak Bůh zmařil její ohavný úmysl. Otrávený nápoj dostal se omylem Stratidovi, jenž požil jej a zemřel, kdežto Jermán z nebezpečnosti smrti šťastně vyvázl. Uprchl do Lazu ke svému strýci, knězi Skopiliovi, jenž se ho ujal a staral se o jeho výchovu. Byl vysvěcen na kněze a stal se později opatem.

Poznav nebezpečí mamonu, hleděl si jím získati statky věčné. Byl k chudým tak štědrý, že někdy rozdal jim poslední zásoby. Při tom měl pevnou naději, že Bůh mu nahradí hojně, co rozdal. A skutečně jeho naděje nebyla zklamána. Jednou rozdal dobrotivý opat chudým poslední kousek chleba, takže mniši proti němu reptali. On však zavřel se do své světničky,

plakal a modlil se k Bohu o pomoc. A za krátko poslala mu jistá dobroditelka do kláštera dva soumary s těžkým nákladem chleba. Druhého dne přivezl jiný dobrodinec do kláštera vůz naplněný potravinami. Od té doby ne-reptali mniši již nikdy proti opatovi, kdykoli chudým pomáhal a v čas nedostatku důvěřovali v Boha, že jim v čas příhodný sešle pomoc.

Roku 555 byl ustanoven Jermán biskupem pařížským. Žil dále jako prostý mnich, přísný na sebe; požíval jen prostých pokrmů, nosil v létě v zimě týž hrubý oděv, nedal si nikdy vytápěti jizbu. Zvláště rád se staral o zajatce a vězně; když se mu nedostávalo peněz na vykoupení zajatců, neustal prositi svých hostí, ba i svých sluhů, dokud nesehnal dostatečný obnos na vykoupení aspoň jednoho zajatce. A tu pak zazářila jeho tvář radostí.

Naučení: Jak ohavnou nepravostí je nezřízená žádost po vezdejších statcích, lakota. Právem dí Písmo svaté, že „nad lakomce nio není nešlechetnějšího.“ (Sir. 10, 9.) „Kteríž chtějí zbohatnouti upadávají v pokušení a v osidla ďáblova a v žádosti mnohé neuzitečné i škodlivé, kteréž pohřizují lidi v zahynutí a ztraceni.“ (1. Tim. 6, 9.) „Nic jsme zajisté nepřinesli na tento svět, bezpochyby, že také nic odnésti nemůžeme. Ale majíce pokrmu a čím bychom se odívali, dosti na tom mějme.“ (1. Tim. 6, 7. 8.)

Předsevzetí: Dáti dnes nějakou almužnu a když mi to není možné pomodliti se k Bohu, aby otevřel srdce majetných pro bídu bližního.

Vše pro spásu duší.

29. května

Albert Chanovský. † 16. května 1643.)

Čechy byly zamořeny protestantismem a vlašností. Albert měl zvláštní misijní metodu: Vycházel každodenně z koleje a svolával zvonečkem a slovem děti, dával jim různé dárky, učil je dělati kříž, říkati modlitby a (on znal českou duši) především zpívati písně, v nichž pravdy víry svaté byly obsaženy ve verších. Někteří bohatí a v důstojnostech postavení příbuzní jeho domlouvali mu, že toto jednání je nedůstojné, a zažalovali ho dokonce u konsistoře. Avšak úspěch mu dal za pravdu. Děťmi získal i rodiče a tak i dospělí si pomalu navykali choditi do kostela.

Když přišel do některé obce ponejprv, zastavil se na návsi a začal zpívati svou oblíbenou staročeskou píseň: „Má duše, nespouštěj se nikdy Boha svého.“ Brzy se sběhly děti ze zvědavosti k němu, a on jim rozdával obrázky, naučil je oblíbené písně své, probíral s nimi katechismus, přidáváje k výkladu svému zajímavé příběhy z dějin. Ano pořádal s dětmi i divadelní hry náboženské, k nimž býval veliký shon lidí. Míval u sebe vak z rozličnými věcmi, jež mládeži rozdával.

Aby v nepřítomnosti jeho děti nezapomínaly katechismus, zřizoval v osadách zbožné ženy a panny na ten účel, aby s mládeží opakovaly, čemu se od něho naučily, a při tom aby

samy v bohobojnosti se utvrzovaly a také kostelní roucha spravovaly a čistily.

Kudy chodil, snažil se získati duše pro Krista. Kdysi dohonil zástup klatovských řemeslníků chvátajících do Plzně na trh. Řekl jim: „Pojďme spolu. Pomodlíme se cestou růženec a uvidíte, že budete míti dobrý trh.“ Někteří ho poslechli; vracejíce se pak z trhu libovali si, že měli slušný výdělek.

Kdekoliv potkával cestou lidi, přidružoval se k nim, vyptával se na jejich poměry, těšil je a vyučoval je ve víře katolické.

Hospodářům a hospodyním radíval, aby také o všedních dnech někoho z domácnosti posílali na mši sv. Říkával: „Tím vám neubude na živnosti a Pán Bůh vám dá požehnání v náhradu.“

Sám připravoval si skromný pokrm, a často obědval pod širým nebem u studánky. Měl obyčej, až večer pojísti chleba a zapítí vodou. A někdy, když ho volali k nemocnému, nechal i večere.

Na svých cestách opravil a obnovil mnoho zanedbaných kostelů i kaplí a zaopatřil je bohoslužebnými nádobami, rouchy a knihami, ba sám vlastní rukou spravoval stará kostelní roucha, mívaje na ten účel ve svém tlumoku různobarevné hedvábné ústřižky.

Znaže z vlastní zkušenosti, jak knihy a spisky bludařské otravovaly český lid, pátral

bedlivě po nich, ničil je a dával lidem místo nich dobré knihy katolické.

Tak učiněn jest podle příkladu sv. Pavla, apoštola, všecko všem, aby všecky získal Kristu a pravé Cirkvi jeho. Apoštolskou horlivostí jeho byly tisíce bludařů obráceny na pravou víru, nesčíslní hříšníci polepšeni, nevědomí lidé nábožensky vzděláni, a jen Bůh ví, kolik duší bylo jím nebi získáno.

Sv. Otec vyzývá všechny věřící, aby spolupracovali o spáse duší. Co jsme mohli vykonati? A co jsme již vykonali...

Kdo tě příliš chválí, není tvým přítelem.

30. května

(Sv. Benedikt, Mouřenin. † 4. dubna 1589. Svátek 3. dubna.)

V Palermě byla jistá „zbožná“ a mnohmluvná žena, která na trhu prodávala vejce. Kdykoliv se bratr Benedikt jen ukázal, šla mu nápadně vstříc, líbala mu ruku a roucho, běhala za ním a prosila ho hlasitě, aby se za ni pomodlil. Všecky kolem jdoucí upozorňovala na něho slovy: „Hleďte, to je ten svatý páter.“ To bylo pokornému františkánu nadmíru nepříjemné a přemýšlel, jak by mohl ženu důkladně vyléčiti z této nemoudré uctivosti.

Jednoho dne zase seděla na trhu a prodávala vejce. Když bratr Benedikt se ukázal, začala opět svoje protivné chvalořeči. Světec šel k ní, jakoby chtěl něco od ní koupiti

a najednou se chopil koše s vejci a vesele jej obrátil, takže vejce vypadly a rozbily se. A jakoby neměl ještě dosti, rozmarně šlapal po vejcích. Okamžik byla žena jako bez sebe, potom však začala zuřiti. Jako krupobití sypaly se nadávky na „svatého“ bratra, a rozhodně žádala náhradu za učiněnou škodu.

Bratr vlídně jí řekl, aby šla s ním do klášteřa. Ona vskutku šla za ním celým městem a po cestě všem lidem vypravovala o zlomyslnosti tohoto bratra. Ten se v srdci těšil, že dosáhl svého účelu. „Zbožná“ ctitelka již ho více neobtěžovala a odnechtělo se jí vychvalovati „svatého pátera“.

Naučení: Moudrost křesťanská nám praví: „Kdo tě příliš chválí, je tvým nepřítelem.“ Kristus řekl: „A když jste všechno učinili, řcete: nepotřební služebníci jsme, co jsme museli, jsme učinili.“

Předsevzeti: Když mne někdo pochválí, chci se modlit: „Ne nám, ó Pane, ne nám, nýbrž jménu Tvému budiž chvála!“ Vidím-li, že někdo něco dobrého vykonal, chci za to Boha chváliti.

1. května

Spasiž duši svou!

(Sv. Jiljí, františkán. † 22. dubna 1262. Svátek 23. dubna.)

Sv. Jiljí vypravoval: Člověk jeden neměl ani světla očí, ani rukou, ani nohou. Tázali se ho: „Kdyby tobě někdo dal nohy, co bys mu za to daroval?“ — „Sto hřiven!“ — „A kdyby ti darovali i ruce?“ — „Celý svůj majetek!“ — „A kdyby ti dal i světlo očí?“ — „Sloužil

bych mu rád po všechny dni života svého!“
— „Hle, drahý příteli,“ pokračoval světec,
„Hospodin dal ti ruce a nohy a oči a všechna
dobrá těla i duše a ty mu nechceš sloužiti?“

Jeden z bratří prosil světce o modlitbu,
aby mu Bůh zjevil, jakým způsobem by se
Jemu nejvíce líbil. Druhého dne ráno řekl
Jiljí: „Chci ti to říci, jak se můžeš líbiti
Bohu; ale chci k tomu zpívati.“ Vzal hůl a
držel ji jako housle, potom poskakoval v za-
hradě a zpíval, opakuje stále slova: „Jedna
jednomu; jedna jednomu!“ K bratrovi pak
řekl: „To čiň a budeš se líbiti Bohu!“ Potom
vysvětlil svá slova: „Jednu svou duši musíme
bez přestání a bez prostřednictví zasvětit
jenom jednomu Bohu.“

Světák jeden přišel k světci a prosil ho
o modlitbu. „Modli se sám za sebe!“ odpo-
věděl bratr. „Proč posíláš místo sebe někoho
jiného, když sám umíš choditi?“ — „Co pra-
víte, bratře Jiljí? Já jsem ubohý hříšník a
vzdálen od Boha; vy však jste přítelem Bo-
žím. Proto můžete rychle dosáhnouti vysly-
šení za sebe i za jiné.“ — „Příteli, kdyby
všecky ulice našeho města byly pokryty zla-
tem a stříbrem, a byla by dána vyhláška,
že každý si může vzíti, kolik jen chce —
poslal bys tam někoho jiného místo sebe?“

„To arci ne! Šel bych sám a nespoléhal
bych na nikoho jiného i kdyby byl sebespole-
hlivější.“ „To též je s Bohem. Celý svět

jest jím naplněn; každý ho může najíti. Proto jdi sám a neposílej jiného; avšak několik pomocníků můžeš si vzíti s sebou.“

Dva kardinálové přišli k svatému bratrovi, aby se slovem a příkladem jeho povzbudili. Při odchodu ho prosili o modlitbu. On jim odpověděl: „Proč, pánové, mám já prositi u Boha za vás? Vždyť vy máte větší víru a větší naději, než já!“ — „Jak to?“ tázali se oni dva. — „Vy doufáte, že se svým bohatstvím, s počtami a statky tohoto světa dojdete spasení, a já při tolika protivenstvích a bolestech ještě se obávám, že zahynu.“ Tato slova působila hlubokým dojmem po celý život na ony dva církevní hodnostáře a byla jim vážným napomenutím, aby pamatovali na jedno potřebné, t. j. na spásu své duše.

Naučení: „Jenom jednu duši máš; Proč o ni tak málo dbáš? Pomni, jestli duši ztratíš, vše ztraceno máš!“ Co učiním, abych spasil duši svou? Kdy jsem byl posledně u sv. zpovědi? Jak často chodím k sv. přijímání?

Zkušebním kamenem svatosti jest umrtvování; láska k pohodlí jest úpadkem svatosti. (Slova Spasitelova k sestře Benigně Konsolatě.)

Jesliže láska nalezne stálou, pokornou, poslušnou a umrtvenou duši, opanuje ji zvláštním způsobem a vede ji k veliké dokonalosti, poslouchá-li věrně jejích vuknutí. (Slova Spasitelova k sestře Benigně Konsolatě.)

SV. ANTONÍN PAD.

1. června

»Běh jsem dokonal.«

(2. Tim. 4, 7.)

(Bl. Alfons Navarrete a jeho druhové z řádu sv. Dominika v Japonsku. † 1614—1637.)

První dominikán, který v Japonsku život svůj dal za víru, byl P. Alfons Navarrete. Když vypuklo pronásledování, vytkl s apoštolskou zmužilostí králi ukrutnost vůči křesťanům. Aby dodal odvahy některým slabým křesťanům, ukázal se veřejně ve svém reholním rouchu. Polapili ho právě, když byl na cestě do města Omura, aby tamějším křesťanům v nouzi přispěl ku pomoci. Ještě ze žaláře napomínal křesťany, aby se ujímali opuštěných dětí. Již čtyři dni po zajetí byl on, kněz Ferdinand a domorodý křesťan Lev na člunu odvezen na ostrov. Když dva kněží poklekli, aby se připravili k smrti, poodešel Lev trochu od nich; i lekli se, že zakolísal ve víře. Tu však jim řekl: „Nebojím se smrti, avšak cítím se nehodným zemřítí zároveň s vámi; sluší se, abyste první vešli do nebe; já však si to považuji za čest, smím-li vás následovati ve smrti.“ Po krátké modlitbě byli všickni tři sťati. —

Dne 4. září 1622 bylo 22 křesťanů přivedeno do hlavního města Nagasaki, aby byli popraveni. Část byla odsouzena k smrti mečem, ostatní k smrti ohněm. Na hranici byli tak lehce přivázáni, že mohli lehce se zachrá-

nití, kdyby pro bolesti chtěli zapřítí víru. Oheň se rozdělal pomalu, aby bolesti byly větší. Všickni zůstali dobrovolně státi na hranici, jenom dva mladí Japonci pro veliké bolesti prosili, aby byli rychleji usmrceni. Jejich prosbě nebylo však vyhověno. Když již vystupovali z ohně, sestoupil Pavel Nangasci, terciář sv. Dominika, se své hranice, vzal je za ruku a laskavými slovy je vybízeje k vytrvalosti přivedl je zase k jejich hranici.

Pronásledování trvalo tak dlouho, až již nebylo v zemi žádných kněží. Cizím misionářům bylo znemožněno vstoupiti do země. Tak zůstali japonští křesťané přes dvě stě let bez duchovních vůdců. A přec zůstali věrni ve víře. Když v polovici minulého století zas přišli kněží do Japonska, byli překvapeni, že tam jsou mnozí katoličtí křesťané. Křtili správně, byli dobře poučeni o hlavních pravdách svaté víry, znali modlitby a potajmu měli uschované různé předměty zbožnosti jako kříže, medailly, obrázky a p. —

Japonští křesťané nevěřili hned misionářům, nýbrž napřed je zkoušeli, jestli mají pravou víru. „Uctíváte Matku Pána Ježíše?“ — „Ano.“ — „Uznáváte papeže za hlavu církve?“ — „Ano.“ — „Tak jste praví misionáři a přijmeme vás za své kněze.“

Naučení: Kde za víru se přinášejí oběti, tam víra má zvláštní požehnání. Kde křesťané nepřinášejí oběti za víru, tam nastává vlažnost a odpadlictví.

Předsevzetí: Chci přinést nějakou obět na Dilo šíření viry. (Adr.: Praha I., Konviktská ul. 12.)

2. června **»Bud' věrný až do smrti!«**

(Sv. Blandina a spolumučedníci lyonští. † 177.)

V polovici druhého století přišli učnové sv. Polykarpa Pothin a Ireneus do jižní Galie. Křesťanství šířilo se utěšeně. Za císaře Marka Aurelia (160—180) rozžula se nová bouře proti křesťanům. Též v Lyoně bylo mnoho křesťanů zatknuto. Avšak všickni neměli tolik zmužilosti a vytrvalosti, aby byli pítí hořký kalich, ježž Pán jim podával. Asi deset z nich podlehl hrůzám muk i smrti, zapřelo Krista a odpadlo k modloslužbě, což ostatním věřícím způsobilo nevýslovný zármutek. Z toho pozbyli mnozí křesťané sebe-důvěry a počali se báti, zdaž jim Bůh v pronásledování poskytne dosti síly, aby ve víře setrvali a zůstali věrnými až do konce. Všichni se povzbuzovali ku stálosti ve víře a modlili se horlivě dnem i nocí za sebe i za odpadlé spolubratry.

Byli do vazby dáni i pohanští služebníci křesťanů, aby svědčili proti pánům. Ze strachu před smrtí vypovídali, že prý křesťané vraždí nemluvňata a pojídají jejich krev a maso, a že dopouštějí se ohavných nepravostí.

Mezi zatčenými křesťany byla služebná Blandina, dívka tak útlého těla, že uvězně-

ní křesťané obávali se, aby snad ukrutnými mukami nebyla přemožena a ve víře zviklána. Avšak jak žasli radostně a velebili Boha, když slabá panna byvši podrobena hroznému mučení od rána do večera, všechny bolesti snášela s podivuhodnou trpělivostí. Zůstala klidná, zatím co jeden katan za druhým se unavoval a odstupoval, až posléze všickni prohlásili, že již nevědí, jakou novou mukou by zviklali statečnost křesťanské rekyně. Kdykoliv byla na mučidlech od soudce tázána, odpovídala: „Jsem křesťanka, u nás se neděje nic zlého.“ Tímto vyznáním nabývala úlevy v bolestech a nové síly.

Zatím byli drženi ve vězení i ti slabí křesťané, kteří ze strachu před mučením víru svou zapřeli. Pohané pokládali je za zločince, pohrdali jimi a šetřili jich ještě méně, nežli věrných vyznavačů Kristových. Veliký však byl rozdíl mezi oběma druhy vězňů. Věrní křesťané se těšili v utrpení myšlenkou, že je snášejí pro milého Spasitele svého, a posilovali se navzájem útechou nebeskou, kdežto odpadlíci úpěli v žaláři beze vší útěchy, trápeni jsouce výčitkami svědomí.

Posléze ustanovil vladař den, kdy měli křesťané býti popraveni. Nejprve byli mučeni Maturus a Sanctus. Byli mečem sťati. Blandina byla dána šelmám za kořist. Když jí šelmy neublížily, byla zase odvedena do žaláře. —

Právě když nadešel čas výročního trhu a slavných her, dostal vladař rozkaz od císaře, aby ti křesťané, kteří ve víře setrvají, byli usmrceni, a sice občané římský mečem, ostatní od dravé zvěře a odpadlíci, aby byli propuštěni na svobodu. I stalo se tak.

Potom byli předvedeni i odpadlíci, aby ještě jednou víru svou veřejně zapřeli. Sužováni jsou výčitkami svědomí, majíce na paměti provinění svoje, a pokrytí hanbou jakožto zbabělci, kráčeli nesměle, s hlavami skloněnými před soudnou stolicí vladařovu. Avšak jak ustrnul soudce a jak žasl zástup pohan-ského lidu, když tito lidé odvolávali dřívější výpovědi své, litovali hořce, že ze slabosti a strachu víru svou byli zapřeli, vyznávali Krista a prohlásili, že jsou ochotni pro něho zemřít! I oni byli hned popraveni.

Posléze zbývala jediná Blandina, která s dychtivostí očekávala té chvíle, kdy jí dáno bude, smrtí mučednickou dojít vítězství. Posledního dne her došlo i na ni. Byla zbičována, na rozpálenou stolicí posazena, potom do sítě zavinuta a předhozena divokému býku, který ji do výšky vymrštil, smýkal, trkal a ušlapal.

Naučení: Pán Ježíš pravil: „Kdo mne vyzná před lidmi, toho vyznám také já před svým Otcem, jenž je v nebesích, Kdo by však mě před lidmi zapřel, toho zapru také i já před svým Otcem, jenž jest v nebesích.“ (Mat. 10, 32. 33.)

Předsevzetí: Za odpadlíky se modliti.

»Milost nad milost je žena svatá.« 3. června

(Sir. 26, 19.)

(Sv. Klotilda, královna. † 545.)

Klotilda byla manželkou krále francouzského Chlodvíka, pohana. Snažila se obrátiti svého manžela. On však namítal: „Jak je možno klaněti se Ukřižovanému jako Bohu?“ Odpověděla: „Kdyby se některý služebník tvůj z lásky k tobě vydal na smrt, nectil bys služebníka toho?“

Když Klotilda se stala matkou, vymohla na králi, aby synáček byl pokřtěn. Avšak dítě brzy zemřelo, a rozhněvaný král řekl: „Pod ochranou bohů mých, bylo by dítě jistě zůstalo živo, ale křest je usmrtil.“ Klidně odvětila královna: „Bohu všemohoucímu, Stvořiteli všech věcí vzdávám díky, že mne neměl za nehodnou, přijmouti mé dítě do království nebeského. Moje srdce nemůže truchliti, neboť vím, že před tváří Boží žije syn, který zemřel v bílém rouchu křestní nevinosti.“

Když Klotilda porodila druhého syna Chlodomíra, dovolil král jen nerad, aby byl pokřtěn. A když i toto dítě se roznemohlo, předpovídal, že zajisté zemře, poněvadž boho-
vé prý se hněvají, že bylo pokřtěno. Tu modlila se matka vroucně, aby Bůh vrátil sy-

náčkovi zdraví a ku cti a slávě jména svého mezi pohany udržel ho na živu. A Bůh vyslyšel její modlitby. Chlodomír se uzdravil. Avšak král se ještě neobrátil.

Roku 496. táhl Chlodvík proti Alemanům. U Zülpichu opodál Kolína nad Rýnem strhla se mezi oběma vojsky krvavá bitva. Frankové bojovali udatně, avšak vítězství se klonilo k Alemanům. Nadarmo vzýval Chlodvík svoje bohy. Vojsko jeho ustupovalo a zdálo se, že bitva jest již ztracena. V této tísni vzpomněl si na to, co mu říkávala Klotilda. I pozdvihl oči i ruce k nebi a volal: „Ježíši Kriste, o němž dí Klotilda, že jsi Synem Boha živého a že dáváš vítězství těm, kdož sklíčení jsou a doufají v Tebe, pomoz mně, můžeš-li. Jestliže mně dáš vítězství, uvěřím v Tebe a přijmu křest.“ Po modlitbě té vrazil znovu na Alemany a náhle vzala bitva obrat; král Alemanů padl a vojíni jeho vidouce jej zabitého, vzdali se na milost Chlodvíkovi.

O vánocích r. 496. přijal Chlodvík s 3000 muži z vojska sv. křest.

Naučení: Sv. Klotilda snažila se obrátiti manžela svého netoliko poučováním, nýbrž především horlivou modlitbou, dobrým příkladem, trpělivostí a nezlomnou vytrvalostí. Tak též i my máme povinnost k apoštolátu dobrého příkladu, modlitby a oběti.

»Chodiž přede mnou a budiž dokonalým.« (1. Mojž. 17, 1.)

(Sv. Kvirín, biskup a mučedník. † 309.)

Kvirín byl biskupem v Sisaku (v Chorvatsku). Přečkal pronásledování za císaře Diokleciána. Za císaře Galeria dal vladař Maksim po Kvirínovi pátrati. Kvirín ušel tajně z města, ale byl biřiči dohoněn, polapen a k vladaři přiveden. Na otázku, proč uprchl z města odpověděl: „Ušel jsem z města proto, že Kristus Pán a Mistr náš pravil: Když se vám budou protiviti v městě tomto, utečte do jiného.“ — Maksim „Tedy vidíš, že všude tebe zastihnou zákony, a že ten, kterého Bohem nazýváš, tě neuchrání.“ — Kvirín: „Jsi na omylu; Bůh je všude s námi, byl se mnou, když jsem byl jat, je se mnou i zde.“ — Maksim: „Mluvíš na prázdno, abys získal času a abys jazykem z tísně si pomohl. Za dlouhý čas svého života naučil ses různým báhorkám, ale nyní slyš rozkaz císařův: Vezmi kadidlo a obětuj bohům. Neučiniš-li tak, čeká tě bolestný trest, ba i hrozná smrt.“ — Kvirín: „Nikdy nebudu obětovati bohům. To, čím mi hroziš, pokládám si za čest. Smrti, kterou mne strašíš, se nelekám.“ — Maksim řekl: „Šílenost tvá tě usmrtí,“ a dal Kvirína holemi nemilosrdně ztlouci. Za toho mučení Maksim domlouval Kvirínovi:

„Zmoudři přece! Kdybys obětoval, učinil bych tě knězem boha Joviše.“ — Kvirín odpověděl: „Jsem knězem a chci obětovati svůj život pravému Bohu.“

Na to byl Kvirín okovy spoután a vlečen do Kamence k vladaři Amanciovi. Ten byl právě v divadle a když byl přečetl listinu od Maksima poslanou, otázal se Kvirína „Jest všecko pravda, co v listině psáno o tobě?“ Kvirín odpověděl: „Vyznal jsem svou víru a nic na světě mne nepohne, abych ji zradil.“ — „Líto je mi tebe pro vysoké tvoje stáří a nerad bych tě vydal na smrt. Poslechni tedy mé rozumné rady, obětuj bohům a můžeš odejít v pokoji.“ — Kvirín odpověděl: „Slova tvá jsou lahodná a mohla by změnit mysl mladíka, který je žádostivý pozemského života; ale já toužím po životě věčném a mile rád za Krista položím život časný.“

Byl tedy odsouzen na smrt utopením. Na hrdlo mu byl zavěšen veliký kámen a on tak uvržen do řeky Gunsy.

Naučení: Myšlenka na všudypřítomnost Boží jest křesťanu sladkou útěchou v protivenství, štítem v pokušení k hříchu a mocnou pohnutkou k etnostnému životu. „Neboj se, neboť já jsem s tebou!“ (Is. 41, 10.) Viz brožurku „Kam uteku?“ Životem čf. 116.

»K Římu blíž!«

5. června

(Sv. Bonifác, apoštol Němců, arcibiskup a mučedník.
† 755.)

Bonifác se narodil v Kirtonu u města Exeteru v Anglii. Když vstoupil do kláštera, zatloužil státi se misionářem mezi pohany. S dovolením svého opata vydal se na cestu mezi pohanské Frisy. Avšak neměl úspěchů. Frisoové právě válčili o svou samostatnost s křesťanskými Franky a přenesli nenávisť proti Frankům také na víru křesťanskou. Přesvědčiv se, že nic nepořídí, vrátil se zarmoucen do svého kláštera.

Tu mu radil přítel, biskup Daniel, aby putoval do Říma a tam si od nástupce svatého Petra vyprosil požehnání pro svoje misionářské dílo. Neboť všickni velicí misionáři šli dobýti světa s požehnáním a plnou mocí papeže; do Říma se vždy vraceli, aby nabyli u hrobu sv. Petra útěchy a síly a u nástupců sv. Petra rady a poučení.

Bonifác odebral se do Říma. Papež Řehoř II. přesvědčiv se o jeho pravověrnosti udělil mu plnou moc k šíření víry Kristovy po celém Německu a dal mu na cestu ostatky svatých, bohoslužebné nádoby a knihy.

A hle, od této doby měl úspěch v práci misionářské. Kázal Frisům v Durynsku a Hensensku. Poté konal druhou cestu do Říma. Papež plesaje nad znamenitým úspěchem díla

posvětil Bonifáce r. 722 na biskupa. Bonifác pak se zavázal přísahou, že zůstane věrným papeži a že vždy bude hlásati pravé učení katolické.

Úspěchy jeho misionářské práce byly tak požehnané, že prosil v Anglii o nové misionáře. Z Anglie přišli nejen kněží a mnichové, ale i řeholnice pomáhati v misionářském díle. Kněží a učitelé, umělci a remeslníci hlásali slovo Boží, vychovávali mládež, budovali chrámy a kláštery, zvelebovali pusté krajiny, vzdělávali lid. Řeholnice pak vychovávaly ženskou mládež.

R. 738 se ubíral Bonifác po třetí do Říma, aby vydal počet ze svého díla. Papež jej uvítal slavně a jmenoval ho svým legátem pro Německo.

O svátcích svatodušních chtěl světec v zemi Frisů uděleti svátost birmování. Byl však od pohanů přepaden a zabit a tak dosáhl koruny mučednické, po které tolik toužil.

Naučení: Zaslíbení svědčové chtějí národ náš odtrhnouti od spojení s hlavou Církve. Proti jejich štvání proti Římu budeme my volati tím horlivěji: „K Římu bliž!“

6. června

Moc svatého přijímání.

(Sv. Norbert. † 1134.)

Velikonoce r. 1126 se blížily a město Virčburk bylo bez biskupa. Největší svátek

slaviti bez biskupa, to bylo pro obyvatele města sv. Kiliána zarmucující myšlenka. V těch dnech právě přijel do města sv. Norbert, slavný zakladatel řádu premonstrátů. Duchovenstvo a lid prosili slavného biskupa, aby v katedrále sloužil mši svatou.

Stalo se, tak vypravuje legenda, že slepá žena, známá všem obyvatelům, při mši sv. se tlačila k oltáři a prosila světce, aby ji uzdravil. Když Norbert přijal Tělo Páně, obrátil se k slepé ženě a — dechl na její oči. A hle, v tom okamžiku žena nabyla zraku. Z moci Syna Božího, kterého právě byl přijal do svého srdce, svatý Norbert uzdravil onu ženu. —

Na tento zázrak a na kázání světce mnozí se obrátili a činili pokání za své hříchy. Ano, někteří z nejvznešenějších občanů města odevzdali muži Božímu svůj majetek a prosili, aby byli přijati do jeho řádu.

Tak dech Svátosti oltářní nejenom vrátil slepé ženě zrak; nýbrž také otevřel oči duše oněm mužům, že poznali, co jim bylo k spáse. Lid byl nadšený skutky a slovy svatého muže a chválil Boha modlitbami a zpěvy. Nejvíce však Norbert sám chválil Boha; vzpomněl snad, jak před lety i jemu Bůh otevřel oči.

Tehdy byl podjáhmem, miláčkem císařovým a jeho almužníkem. Jeho život však neodpovídal důstojnosti kněžské, na níž se při-

pravoval. Netoužil po spáse duší, ale po radostech světa.

Za krásného letního dne r. 1115 vyjel si Norbert koňmo na hlučnou zábavu. Cestou byl překvapen prudkou bouří. Norbert koně pohnal, aby co nejspíše dosáhl cíle. Tu najednou uhodil před ním blesk. Kůň se vzepjal a shodil Norberta, který omráčený zůstal ležeti. Když se z mrákot probрал, probudila se též jeho duše a pln lítosti zvolal: „Pane, co chceš, abych učinil?“ A bylo mu jakoby zaslechl hlas: „Ustaň od zlého a čiň dobré, hledej pokoje!“ Od toho okamžiku byl Norbert jako změněn. Opustil dvůr královský, šel do samoty, oplakával svoje hříchy a připravoval se na svěcení kněžstva modlitbou a studiem.

Když po dvou letech sloužil první mši sv., obrátil se po evangeliu a z plnosti srdce svého řekl: „Jak zaslepení jsou lidé, že baží po slávč, která pomine; hledati bohatství, které ochuzuje duši; oddati se radostem, jejichž konec je bolest; milovati svět, kde duše nenalezne pokoje, kde není štěstí bez nehody, radovánky bez trní, přebytku bez bídy, a kde nejlepší dny nejsou bez utrpení?“ Tak mluvil z něho Kristus.

I dnes ještě je Kristus svátostný, ono pravé světlo, které osvětčuje každého člověka, jenž přichází na svět; proč milujeme tmu a nepřistupujeme častěji ke stolu Páně?

»Jest hřích k smrti.«

7. června

(1. Jan 5, 16.)

(Bl. Anna od sv. Bartoloměje. † 1626.)

Když Anna byla ještě dítkem, sotva tříletá, a právě se naučila mluvit a chodit, hrála si jednou v blízkosti schodů. Vedle ní pracovaly starší sestry.

Matka šla mimo a vidouc dítě, napomínala sestry: „Dejte dobře pozor na děťátko, aby nepadlo. Jak lehce by se mohlo poranit neb dokonce i zabít. Dejte dobře pozor!“

Když matka odešla, pravila jedna ze sester: „Dal by Bůh, aby dítě zemřelo dříve, než mu bude sedm roků a než začne hřešit. Kdyby umřelo teď, přišlo by přímo do nebe.“ „Ale přece chceme dáti dobře na ni pozor,“ odvětila druhá sestra, „Kdo ví, jestli zůstane na živu, bude z ní snad veliká světice.“ — „To je velice nejisté,“ namítala první, „jisté jest jenom, že děti, když jim je sedm roků začínají hřešit...“

Později psala světice ve svých vzpomínkách: „Tomuto rozhovoru mých sester jsem naslouchala s napětím. Všemmu jsem rozuměla velice dobře. V mé duši zanechala tato slova velikou bázeň před hříchem a velikou touhu po nebi. Cítila jsem od té doby horoucí žádost milovati Spasitele, sloužiti mu a tak

dosíci blaženosti. Měla jsem velikou bázeň ho uraziti. Když jsem dospěla k sedmému roku a domnívala jsem se, že teď mohu hřešiti, plakala jsem hořce; neboť jsem si přála, abych raději zemřela než hřešila. Jedna z mých sester se mne tázala: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jsem: „Proto, že mám sedm let a bojím se uraziti Boha. Raději umřítí, než spáchatí jeden jediný hřích.“ Tato bázeň před hříchem a tato láska k Spasiteli zůstaly Anně po celý život, i když dospěla a v etnosti se osvědčila. „Boj se hříchu!“ „Miluj Spasitele!“ tyto dvě myšlenky ji doprovázely na všech cestách života a chránily ji před každým nebezpečím, a učinily z ní skutečně — velikou světici.

Aby se lépe uchránila hříchu, a aby více mohla milovati svého Spasitele, vstoupila později do řádu Bosých karmelitek, které tehdy právě veliká sv. Terezie reformovala. Anna byla horlivou pomocnicí sv. Terezie a zavedla řád reformovaných karmelitek do Francie.

Naučení: V katechismu jsme se učili: „Proč je těžký hřích největší zlo? Těžký hřích je pro člověka největší zlo, protože ho zbavuje milosti posvěcující, připravuje ho o všechny zásluhy pro nebe a uvaluje na něho tresty Boží časné i věčné.“

Chci často vzbuzovati ve svém srdci ošklivost před hříchem.

Fr. Urban:
SV. NORBERT

Fr. Urban:
SV. VIT

8. června

Věčná lampa.

(Bl. Marie od Božského Srdce. † 8. června 1899.)

Dvaadvacetiletá hraběnka Marie onemocněla těžce. Lékaři radili změnu vzduchu, nejlépe mořské lázně. Rozhodli se pro Nordeney.

„Cesta tam mi byla těžká; nerada jsem opustila blaženou samotu se Spasitelem v zámecké kapli. Sotva jsme přijeli na ostrov, hned jsme navštívili jedinou katolickou kapli, která tam je; neboť obyvatelstvo je vesměs protestantské. Vstoupili jsme; avšak nejsvětější Svátosti tam nebylo. Můj Ježíši, měla jsem zde zůstatí bez Tebe? Potkali jsme kněze a prosila jsem otce, abych se mohla otázati, zda-li nemají zde dovolení uchovávatí nejsv. Svátost v kapli.

Kněz odpověděl: „Dovolení je sice dáno, avšak nikdo se nenalézá, kdo by se postaral o věčnou lampu aneb převzal zodpovědnost za to, že bude všechno v pořádku. Já přicházím sem jen jednou za týden a tak se nic nedá dělati.“

Tázala jsem se důstojného pána, zda-li by se směla Svátost oltářní uschovávatí, kdybych převzala já zodpovědnost a postarala se o věčnou lampu. Na to s ochotou dal souhlas.

Nemohu ani líčiti útěchu, kterou jsem pocítila. Zdálo se mi, jakoby Pán jen k vůli

mně zde přebýval a úplně byl svěřen moji starosti. Všecko jsem připravovala ke mši sv., uschovávala klíče atd. Jelikož na ostrově přebývalo několik nemocných kněží, nebyli jsme ani jednoho dne bez mše sv.

Nejsvětější Srdce Spasitelovo je tak vděčné za nejmenší službu mu prokázanou.

Mojí největší radostí bylo udržovati světlo ve věčné lampě. Jak záviděla jsem této lampě, že směla ve dne v noci hořeti před svatostánkem! Tato práce vzbuzovala ve ve mně touhu, býti nejen nevěstou, nýbrž i obětí nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Kdykoliv jsem rozsvítila lampu, prosila jsem Spasitele, aby nikdy ve mě neuhasló světlo jeho milosti, a abych hořela, ano se ztrávila z lásky k němu.“

Spasitel vyslyšel prosby své nevěsty. Ozdravěla, stala se řeholnicí dobrého Pastýře, konala a trpěla mnoho ve službách duší a božského Srdce Páně a zemřela právě v hodinu, kdy zvony vyzváněly k nešporám svátku Srdce Páně. Druhého dne byl celý svět zasvěcen božskému Srdci Páně. Na její prosbu staříčky papež Lev XIII. toto zasvěcení nařídil. —

Spasitel náš ještě stále přebývá v kostelích ve svatostánku. Se svým Srdcem. Jsme si vědomí, jaký poklad v kostele máme? Jak často jsem dosud navštěvoval svátostného Spasitele? A jak často ho chci navštěvovati v budoucnosti? Dnes?

»To jest vítězství, které přemáhá svět,

9. června

víra naše.« (1. Jan 5, 4.)

(22 blah. mučedníků v Ugandě v Africe. † 1885
a 1886. Svátek 3. června.)

Teprve v roce 1879 přišli první misio-
onáři do střední Afriky. Osmnáctiletý král
Muanga byl s počátku víře křesťanské na-
kloněn. Mnozí se dali pokřtiti a snažili se
získati i jiné pro víru. Avšak ministr Kati-
kiro, podezřívá! křesťany z vlastizrady a
tak naplnil srdce královo nenávisť proti nim.
Josef Mukasa, jeden z prvních úředníků
královských, hájil křesťany a napomínal krá-
le, aby neposkrvil svých rukou nevinnou
krví. Za to byl odsouzen k smrti a stat.
Před popravou řekl ke katanovi: „Řekni králi,
že mne nevinně odsoudil; avšak odpouštím
mu z celého srdce. Řekni mu dále, aby činu
svého litoval; nebude-li litovati, vyjednáme si
svou věc před soudnou stolicí Boží.“

Josef Mukasa byl vychovatelem královských
pážat; dával jim nejlepší příklad a povzbu-
zoval je k dobrému. Oni byli jeho hodni.
Večer, dne 25. května, viděl král na pro-
cházce, jak páže Diviš Sebuggvaio učí ka-
maráda katechismu. „Co to děláte?“ tázal se
král. „Učím přítele svého katechismu,“ od-
pověděl Diviš. Král se rozhněval a řekl:
„Počkej, vyženu ti tvou drzost“, a probodl
jinocha kopím.

To bylo znamení k všeobecnému pronásledování křesťanů. Druhého dne dal král předvolati pážata, přísně je pokáral a řekl: „Ti, kteří se modlí, ať vstoupí sem.“ Hned vstoupilo 20 jinochů na označené místo. Byli svázáni a odvedeni do žaláře.

Každý z mladých vyznavačů Kristových byl zavázán do otýpky rákosí a tak byli položeni vedle sebe. Potom byli zapáleni u nohou, aby více a déle trpěli. Když katané se jim posmívali: „Ať vám pomůže váš Bůh a vysvobodí vás z ohně!“ odpověděl Karel Luanga: „Ubohý blázne! Nevíš, co mluvíš. Je mi jako bys lil čerstvou vodu na mne. Avšak tebe Bůh, kterému se posmíváš, uvrhne do opravdového ohně!“

Když plameny už pálily jejich těla, modlili se mučedníci společně silným hlasem, až jeden za druhým smrtí umlkal.

Nejmladší tři z pážat, svědkové umučení svých druhů, prosili, aby též s nimi měli podíl na mučednické smrti. Nebyli vyslyšeni, nýbrž odvedeni zas do žaláře a později propuštěni na svobodu. Dva z nich měli to veliké štěstí, že 6. června r. 1920 byli v Římě přítomni slavnosti blahořečení svých druhů.

Naučení: Když tito synové pohanů ponořených v neřestech zůstali tak pevní ve víře a v ctnosti, jak mnohem více my, kteří jsme již od pokolení v křesťanství!

„Nedej se přemoci zlým, nýbrž přemáhej zlé dobrým!“

10. června

(Řim. 12, 21.)

(Sv. Markéta, skotská královna. † 16. listopadu 1093.
Svátek dnes.)

Markéta pocházela z královského rodu anglického. Narodila se v Uhrách a odešla s matkou a sourozenci do Anglie. Když však Vilém Normanský se dal korunovati na krále anglického, matka se chtěla s dcerami vrátiti do Uher. Avšak bouře zahнала loď na břeh skotský. Tu se jich ujal král Malkolm III. a když poznal, jak ctnostná je Markéta, požádal o její ruku. Markéta byla na rozpacích, neboť Malkolm byl surový válečník a na jeho rukou lpěla lidská krev. Avšak z lásky k matce a sourozencům se rozhodla pro manželství.

Manželství toto bylo dílem Boží Prozřetelnosti. Spanilá, duchaplná a ctnostná královna získala si milou povahou svou záhy převahu nad králem, mírnila jeho drsné mravy, zušlechtovala jeho ducha, svou dobrotou tlumila oheň náruživosti, odvracela jej od násilnosti a bezpráví a naváděla ho k skutkům šlechtným.

Ve Skotsku panovaly tehdy různé nepořádky. Lidé zanedbávali svaté svátosti a znešvécovovali neděli prací služebnou, nezachovávali církevních postů a žili v pověrách,

lichváři vydírali lid, a páni žili namnoze v neplatných manželstvích a provozovali svatokupectví. Královna zasazovala se neúnavně o nápravu těchto zlořádů a o zvelebení křesťanských mravů a církevní kázně.

Porodila osm dětí. Vychovávala je velmi pečlivě. Aby dětem nebylo dáváno žádné pohoršení, dbala toho, aby na královský dvůr nikdo nepřicházel, kdo nebyl bezúhonný. Opakovala s dětmi, čemu se od svých vychovatelů naučily, a kdykoliv některé se dopustilo poklesku, neváhala dáti je potrestati. Vodila je do chrámu Páně, modlívala se s nimi a vštěpovala do srdcí jejich lásku k Bohu a k bližnímu. Bůh žehnal snahám pečlivé matky. Tři ze synů panovali slavně ve Skotsku, jeden z nich, král David, zemřel jako světec; z dcer pak stala se Mathilda královnou anglickou a ctí se rovněž jako světice.

Čtyři dny před smrtí nemocné Markéty padli král Malkolm a nejstarší syn jeho ve válce s Anglií. Nemocná když uslyšela smutnou zprávu, pozdvihla oči k nebi a modlila se: „Chválím Tě a vzdávám Tobě díky, všemohoucí Bože, že v poslední hodině života mého ráčil jsi mne navštívití touto strastí, abych ji trpělivě snesla a tak dostiučinila za své hříchy.“

Naučení: Vidíme, že jedna osoba může posvětití celou rodinu. Sv. Markéta nám také ukazuje pro-

sředky k tomuto posvěcování; modlitba, sv. svátosti, dobrý příklad, laskavost, přívětivost.

Předsevzetí: Chci býti apoštolem mezi svými příbuznými. Hned za ně se pomodlím.

„Zdatnou ženu, kdo ji nalezne?“

11. června

(Přisl. 31, 10.)

(Bl. Anna Maria Taigi, manželka a matka. † 9. června 1837. Svátek dnes.)

Otec Anny Marie byl bohatý, avšak pozbyl svého majetku a přestěhoval se do Říma, kde přijal místo domácího sluhy. Malá Anna Maria musela doma pilně pomáhati. A pomáhala ráda. Když otec přišel znavený z práce, vesele mu běžela vstříc, pozdravila ho, odebrala mu klobouk a plášť a tázala se, čeho by si přál. Potom mu přitáhla pohodlnou židli ke stolu a přinesla mu jednoduchou, ale chutně připravenou večeři. „Ale, Aničko,“ tázal se otec, „kde jsi se naučila tak výborně vařiti?“ S úsměvem odpověděla: „Něčemu mne naučila maminka, ostatní jsem se naučila od jiných. Když přijdu do kuchyně, pomodlím se napřed „Zdravas Maria“ a potom jde všecko dobře.“ Při vší chudobě byla takřka sluníčkem v rodině.

Když jí bylo 21 roků začala s vroucností se modliti, aby ji Pán Bůh vedl k pravému povolání. Když se poradila se zpovědníkem, řekl jí: „Vůle Boží je, abyste se vdala. Avšak ponechejte budoucnost úplně Prozřetelnosti

Boží, ta vám jistě pošle onoho muže, kterému jste určena za manželku.“ Anna se modlila tím horlivěji k Duchu svatému o osvětlení, aby v tomto rozhodujícím kroku se nezmýlila.

Sluha u knížete Chigiho, Dominikus Taigi, žádal otce o její ruku. Anna Maria odpověděla otci: „Dejte mi několik dní na uvážení, abych v modlitbách mohla si věc rozvážiti před Bohem, a mezi tím hleďte vyzkoumati o Dominikovi zvláště, zdali je bohobojný.“

Za čtyři týdny byla svatba a Anna Maria použila toho času, aby si zhotovila svoji výbavu a ještě více, aby připravila svoji duši hlavně životní svatou zpovědí.

Žila jen své rodině. Bůh jí dal sedm dětí. To bylo práce dosti. Vedla děti k pravé zbožnosti. Ráno se společně modlili, potom šli podle možnosti na mši svatou. Večer byla duchovní četba, růženec a večerní modlitba. Když dospělé děti měly známost, nesměly býti samy bez dozoru.

Bůh jí obdařil mnohými zvláštními milostmi. Avšak při tom nezanedbala své domácnosti. Její muž vypověděl po její smrti: „Často se stalo, že jsem při návratu z práce našel celý dům plný lidí, kteří přišli k ní na poradu. Hned nechala všecky státi, i když to byli preláti, a pospíchala, aby mne se vši pozorností obsluhovala. Býlo na ní viděti, že to činila ze srdce ráda.“

Naučení: V každém stavu můžeme dospěti k svatosti, když jenom se dáme vésti Bohem.

Předsevzetí: Při každém důležitém rozhodnutí chci Boha prosití za osvětlení.

12. června

„Udeřili tě někdo . . .“

(Mat. 5, 39.)

(Sv. Jan z Fakundy, kněz Augustinián. † 1479.)

Na kazatelně bičoval Jan s apoštolskou přímostí hříchy tehdejší vládnoucí; zejména horlil proti pohoršlivému oděvu žen a dívek, proti utlačování chudých, proti svárlivosti a zanedbávání povinností křesťanských v rodinách zámožných měšťanů. Zbožný lid si proto vážil Jana a hrnul se ke kazatelně jeho, ti však, kteří se cítili dotčeni, zanevřeli na něho a odvážili se dokonce činiti mu úklady.

Jednou kázal Jan v městě Albě. Vévoda Don Garcia slyše jeho kázání pohrozil mu pomstou. Jan odpověděl mu klidně: „Nechodím na kazatelnu, abych lidem lichotil, nýbrž abych jim pravdu mluvil. Věz, pane, že kazatel musí v srdci tak býti uspořádán, aby byl hotov, povždy pravdu hlásati, třeba by měl i za ni smrt podstoupiti!“ Když potom Jan se vracel s jediným průvodcem, řeholním bratrem svým z Alby do Salamanky, poslal za ním rozhněvaný vévoda dva jezdce, aby ho stíhali a probodli. Když stíhači se blížili, shýbl se bratr Janův pro kamení na obranu proti

otokům jejich. Jan mu však řekl: „Ty nejsi ještě dokonalý, an chceš zlé spláceti zlým. Což nevíš, že máme protivenství trpělivě snášeti? Neboj se, však Bůh bude s námi.“ Sotva domluvili, přiblížili se jezdcí, avšak pojednou zastavili se koně a nechtěli nikterak jíti dále. I zastyděli se ozbrojenci a sestoupivše s koní, poklekli a prosili za odpuštění.

Zatím rozstonal se vévoda na smrt. Poznal, že nemoc je trest Boží. Vypravil k Janovi posly, prose snažně, aby k němu přišel. Jan nevzpomínaje křivdy spěchal ihned k vévodovi, odpustil mu, smířil ho s Bohem a vyprosil mu modlitbami opět zdraví.

Pracuje o spasení lidí zbloudilých, vysvobodil Jan také jistého jinocha z tenat prostopášné svůdnice, a obrátil ho dokonale, takže jinoch netoliko zpřetrhal všechny svazky s hříšnicí, nýbrž i do kláštera vstoupil. Z toho se rozhněvala ona žena na Jana a pohrozila mu, že do roka zemře. Vskutku, po několika měsících Jan se roznemohl a lékaři poznali, že byl otráven. Jan chřadl; připravil se na smrt, modlil se za nepřátele své a dokonal život svůj v Pánu právě, když zvonilo klekání.

Předsevzetí: Chci se modliti za všechny, kteří mi kdy ublížili a i za ty, kteří mi ještě v budoucnosti ublíží.

13. června

„Ó blažený jazyku!“

(Sv. Antonín Paduánský, františkán. † 1231.)

Třicet roků po smrti sv. Antonína vystavělo město Padua nádherný chrám na jeho počest. Když byl hrob světce otevřen, aby jeho ostatky byly uloženy v tomto novém kostele, zjistilo se, že tělo jeho již zprachněvalo, avšak jazyk jeho byl tak zachovalý jako u živého člověka. Sv. Bonaventura, který jako generál františkánů byl přítomen, vzal tento jazyk do svých rukou, políbil jej a řekl: „Ó blažený jazyku, který jsi vždy Boha chválil, a jiné přivedl k tomu, aby ho chválili, nyní se ukazuje tvoji neporušeností, jak milá byla služba tvoje Bohu!“

O tom, jak tento jazyk sloužil slovu Božímu, jen jeden příklad: Tlupa 22 lupičů přišla do kostela. Ze zvědavosti chtěli tito zlotřilí mužové slyšeti onoho kazatele, o němž se tolik vypravovalo. Avšak kázání světcovo tak působilo na jejich srdce, že prosili svatého Antonína o svatou zpověď, s velikou zkroušeností se vyzpovídali, přijali dobrovolně pokání, které jim uložil a začali nový křesťanský život.

Naučení: Kdosi se tázal mudrce, co je nejlepší; mudrc odpověděl: „Jazyk“. A když byl tázán, co je nejhorší; odpověděl zas: „Jazyk.“

Předsevzetí: Chci posvětit jazyk svůj, nejen abych se varoval řečí hříšných, nýbrž též, abych mluvil něco dobrého.

(Viz brožurku „Sv. Antonín Paduánský“. Životem č. 103.)

„Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo.“ 14. června

(Luk. 12, 4.)

(Sv. Vasil Veliký, arcibiskup v Cesareji Kappadocké, učitel církevní. † 1. ledna 379. Svátek dnes.)

Když císař Valens, který byl nakloněn ariánům, uslyšel, že Vasil pohnul mnoho ariánů, aby se kajícně vrátili do církve, rozhněval se a poslal velitele císařské stráže Modesta k Vasilovi, aby oznámil, že bude z Cesareje vyhnán, nepřidá-li se k ariánům. I rozpředl se památný a zajímavý rozhovor. Modest: „Což, nebojíš se císaře? Nevíš jakou má nad tebou moc? Může ti zabrat majetek, může tě poslati do vyhnanství, může tě ztrestati mukami a smrtí!“ — Vasil odpověděl s klidným úsměvem: „To bys mi musel jinými věcmi pohroziti. Kdo nic nemá, tomu nemohou býti statky zbaveny. Nemám, leč několik těch knih, skývu chleba a ty cáry na svém těle. Vyhnanství neznám, neboť celá země jest Hospodinova, všude budu hostem jeho. Muky se mne nedotknou, protože takřka žádného těla nemám. Smrt je mi vítána, neboť mne přivede dříve k Bohu.“ Modest řekl: „Dám ti den na rozmýšlenou.“ — Vasil: „To je zbytečné; neboť zítra budu tentýž jako dnes!“ — Modest užaslý nad těmito odpověď-

mi řekl: „Věru, takto ještě ke mně nikdo nemluvil!“ — Vasil odpověděl: „Pak asi s tebou ještě nikdy nemluvil katolický biskup!“

Modest se vrátil k císaři a zvěstoval mu: „Jsme přemoženi; hrozby na Vasila nepůsobí.“ — Císař byl dojat, pocítil úctu k Vasilovi a neodvážil se provést rozkaz, aby Vasil byl vyhnán, ač rozkaz byl podepsán, ano poslal Vasilovi mnoho darů na rozdání chudým a o svátcích vánočních zavítal ze zvědavosti do Ccsareje, aby viděl Vasila uprostřed věřících. Císař byl překvapen jsa očitým svědkem vroucí nábožnosti lidu, jímž svatyně byla přeplněna, slyše velebné zpěvy a hledě na Vasila, který s vážnou důstojností konal služby Boží.

Poslední slova sv. Vasila byla: „V ruce Tvé, Pane, poroučím ducha svého!“

Poučení: Čím víc jsme odumřeli světu a tělu, tím větší svobodě ducha se těšíme.

Předsevzetí: Dnes vykonáme nějaký skutek sebeumrtvení, který mi je zvláště nepřijemný.

„Blahoslavení, kteří lačněji a žízněji

15. června **po spravedlnosti.“** (Mat. 5, 6.)

(Sv. Vít, mučedník, patron český, a spolumučedníci sv. Modest a sv. Krescencie. † 305.)

Sv. Vít, syn vznešeného Římana, pohana Hylasa v přístavním městě Mazaře na západním pobřeží ostrova Sicilie, byl od své

křesťanské chůvy Krescencie a bohobojného manžela jejího Modesta tajně pokřtěn a vychován ve víře křesťanské.

Když Vítovi bylo dvanácte let, proslechlo se, že císař Dioklecián chce vyhubiti křesťanství. Tu zpozoroval Hylas, že jeho syn je křesťanem. Uleknuv se toho, domlouval mu a hleděl ho odvrátiti od náboženství, jež považoval za pošetilé. Avšak Vít stál pevně ve víře a odvětil svému otci: „Kéž bys i ty poznal pravého Boha a Syna jeho Ježíše Krista!“ — Hylas odvětil: „Vím, že Kristus, kterého nazýváš Bohem, byl ukřižován za časů Pontského Piláta.“ — Vít na to: „Ano, ale je to veliké a svaté tajemství.“ — Hylas: „Trest to byl a ne tajemství.“ — Vít: „Toto ukřižování je naše spasení. Sám sebe vydal, abychom měli věčnou spásu. A proto nic na světě mne neodloučí od Krista!“

Když císařský náměstek Valerián se dověděl, že Hylasův syn pohrdá bohy, zavolal otce a napomenul ho. Hylas však prosil náměstka, aby tvrdošijnost Vítovu sám zlomil úřední mocí. Valerián tedy povolal Víta a tádal se ho: „Proč se zdraháš obětovati nesmrtelným bohům?“ — Vít: „Neklaním se kamenům a řezbám, klaním se toliko pravému Bohu Kristu.“ — Uslyšev to otec, zaúpěl: „Ach! naříkejte se mnou všichni! můj syn se sám vrhá do záhuby.“ — Vít řekl: „Nevrhám se

do záhuby, ale toužím po sboru vyvolených Božích!“

Náměstek dal Víta zmrskati a odevzdal jej opět otci. Mezi tím si umínili Modest a Krescencia, že prchnou. Vít prohlásil, že půjde s nimi. Vsedli všichni tři za noční doby na loďku a ujeli na pobřeží lukánské v jižní Italii. Tu přiznali se bez ostychu ke Kristu a hlásali lidu zjevně víru svatou. I byli polapeni a když nechtěli víry Kristovy zraditi, byli na smrt odsouzeni. Vít byl ponořen do kotle naplněného vřelou smolou a roztaveným olovem. Vyvázl neporušený. Všichni byli nataženi na skřípec a hrozně trápeni, až skonali.

Abychom na přímluvu svatého Víta nad pokušením zvítězili, tě prosíme uslyš nás!

Duše, žijící z lásky, putuje po této zemi jako ptáci, kteří létají zcela nizoučko, země se však nedotýkají. (Slova Spasitelova k sestře Benigně Konsolatě.)

Chceš-li se mi líbiti, důvěřuj mi; chceš-li se mi více líbiti, důvěřuj mi ještě více, chceš-li se mi líbiti nekonečně, úplně se mi odevzdej! Nikdy se mi nemůžeš oddati tak, jak si přeje mé srdce. Každý úkon důvěry se mi proto tolik líbí, že ctí nejmilejší mé vlastnosti: dobrotu a milosrdenství. (Slova Spasitelova k sestře Benigně Konsolatě.)

SV. ALOIS.

16. června **„Jděte, učte všechny národy.“**

(Sv. Zbyněk, biskup mišenský, věrozvěst Polabských Slovanů. † 1106.)

Pokřesťanění Polabských Slovanů se dělo zprvu násilím. Zároveň s věrou křesťanskou museli přijmouti nadvládu cizinců. Není divu, že obrácení jejich nebylo upřímné, a že, když bojovali pro svou svobodu, zároveň odhodili křesťanství. Právě téhož roku 1066, kdy Zbyněk nastoupil biskupský úřad v Mišni, zavraždili polabští Slované v Lončině křesťanského krále svého Gotšalka, protože se podrobil moci úhlavních nepřátel jejich Sasů.

Biskup Zbyněk vida, co se děje, hleděl Slovany získati pro víru dobrotou a mírností bez politických úmyslů. Naučil se důkladně jazyku slovanskému, jal se s neúmornou trpělivostí hlásati evangelium Slovanům, stavěl mezi nimi chrámy a podporoval chudé. Slované mu zprvu nedůvěřovali a vyhýbali se mu, tím však se nedal horlivý biskup odstrašiti a pracoval dále. Znenáhla dostávali Slované k němu důvěru, vidouce, že se chová k nim zcela jinak, než byli zvyklí dosud; že mluví k nim matěřským jazykem, že nečiní jim násilí, nýbrž jako pravý otec sklání se k nim a osvědčuje jim upřímnou lásku. Potom da-

řilo se horlivému misionáři apoštolské dílo mezi Slovaný velmi utěšeně.

Zatím strhla se r. 1075. válka mezi králem Jindřichem IV. a šlechtici saskými. Slované povstali proti králi, aby se sebe strásli nesnesitelné jařmo, jímž je utiskoval. Zbyněk zůstal v tomto boji stranou. To krále rozhněvalo, i zmocnil se Míšně, poplenil celé biskupství, zajal biskupa, dal ho vsadit do žaláře a pobral mu všecko.

Po roce dostal se biskup zase na svobodu a jal se napravovati, co válkou bylo zkaženo. Za roztržky mezi králem Jindřichem IV. a papežem Řehořem VII. stál Zbyněk jako věrný katolický biskup při papeži. Když Jindřich r. 1076 svolal do Vormsu německé biskupy, aby sesadili papeže, Zbyněk se tam nedostavil, nýbrž cestoval do Říma, nestrachuje se hněvu králova ani jakéhokoli nebezpečení. Řehoř VII. přijal věrného biskupa laskavě a přál si jej mítí stále na svém dvoře. Avšak Zbyněk toužil po návratu ke svému stádu. Když Jindřich událostmi byl donucen podrobiti se papeži, vrátil se Zbyněk do Míšně a vyhýbaje se všem politickým záležitostem, staral se o duchovní blaho svých slovanských svěřenců.

Čtyřicet let spravoval biskupský úřad svůj a maje již 96 let věku, přichystal se na smrt a zemřel v Pánu.

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Ó Bože, jenž nás pro slavnou památku sv. biskupa Zbyňka, chráníš a opatruješ: uděl nám, abychom jeho příkladu následující ve ctnosti prospívali a jeho přimluvě se těšiti. Amen.

Naučení: Církev potřebuje k vykonání úkolů Bohem jí svěřených svobody. Církev nemůže býti služkou státu. Katolik musí všemi spravedlivými prostředky k tomu pracovati, aby Církvi byla ponechána svoboda jí patřící.

Předsevzeti: Chci se modlití, aby mezi Církví a státem byl vždy správný poměr; aby náboženství nebylo stotožňováno s úkoly politickými.

17. června

Oko Boží.

(Bl. Luitgarda z Tongern, panna. † 1246. Svátek 16. června.)

Do kláštera Luitgardy přišel jednou opat z Affligheimu a s ním světský pán, který chtěl viděti světici.

Nezůstali dlouho. Světák se tam necítil. Kdykoliv zbožná panna na něho pohlédla, polekal se.

Opatovi to bylo nápadné. Na zpáteční cestě se ho proto tázal: „Viděl jste onu svatou ženu? Co míníte o ní?“

„Ano, viděl jsem ji. Ale ten pohled, to oko! Přiznávám se, bylo mi jako by veličnost Boží na mne pohlédla. Leknutím a ošklivostí nad svými hříchy byl jsem celý

bez sebe. Jenom jednoho jsem si přál: aby její přímluva mi pomohla z mých hříchů a způsobila, abych s milostí Boží již do nich neupadl.

Naučení: Když už duše s Bohem spojená má tak velikou moc nad srdci lidskými, co teprve Boží vševědoucnost. Volejme se žalmistou:

„Kam mohu zajít před tvým duchem,
nebo kam utéci před tvou tváří?
Kdybych na nebe vstoupil, jsi tam Ty,
jestli si do pekel lehnu, hle, Tys tu!
Vezmu-li si křídla zory, a pustím se v dálných
končinách moře:
i tam bude ruká tvá mně v patách,
a tvá pravice uchopí mne.“ (Ž. 138, 7—10.)

Předsevzetí: Častěji za dne si vzpomenouti na přítomnost Boží.

Viz brožurku „Kam uteku?“ Životem čís. 116.

„Abys myslí naše k nebeským žádostem pozdvihnouti ráčil.“

(Bl. Michelina, vdova. † 19. června 1356.)

Rodiče vychovali Michelinu pro svět. Uměla se strojit a bavit. Naučila se hudbě, zpěvu a tanci, nenaučila se však Boha milovati a jemu sloužiti.

Brzy se provdala za zámožného měšťana. Život její se nezměnil. Svoje povinnosti náboženské konala zevně, avšak víra její byla mrtvá. Zábavy, nádhera, pohodlí a požívání

světských rozkoší naplnilo její srdce. Po vyšších věcech necítla touhy.

Ve dvacátém roce svém Michelina ovdověla. Zdědila veliké jmění, a tak se stala úplně nezávislou a volnou, což bylo pro ni velikým nebezpečím. Jedině láska k dítěti ji zachránila, že neklesla do propasti nemravnosti. —

Po nějakém čase přišla do města cizinka a ubytovala se zde. Nikdo nevěděl odkud jest, sama si dala jméno Syriana (Syřanka). Chodila v řeholním rouše třetího řádu sv. Františka, žila chudě a sloužila neúnavně Bohu. Ačkoliv byla pokorná a o svém původu mlčela, přece z jejího jemného a ušlechtilého chování bylo poznati, že pochází z rodu vznešeného. Michelina zalíbila si tuto cizinku a navrhla jí, aby se nastěhovala do jejího domu. Syřanka přijala návrh a obě ženy žily pak v důvěrném přátelství, ačkoliv povahy a snahy jejich byly rozdílné.

Na Hod Boží svatodušní, když obě přítelky zasedly ke stolu, obrátila Syřanka pojednou oči vzhůru a zapomenuvši na oběd, ponořila se ve zbožné rozjímání. Když jí Michelina domlouvala, odpověděla vážně: „Ty neznáš sladkých darů Ducha svatého; neznáš blaženosti, již oplývá duše spojená s Bohem. Kdybys to všecko znala, pohrdala bys pozemskými požitky a bažila bys po věcech vyšších, jež by ti daly štěstí věčné.“

Michelina ukázala na své roucha a skvosty a řekla: „Ejhle, to je moje štěstí a můj ráj; nač blouzniti o životě po smrti a o nebi; vždyť nikdo nevstal z mrtvých.“ Zarmoucená nad tímto rouháním začala Syřanka plakati a pravila: „Nešťastnice, poklady tvé jsou jako plevy na větru, krása tvá vadnoucí květinou, a život tvůj uvede tě do záhuby.“

Michelina se zarazila a tázala se: „Co mám činiti? Mám snad pohrdati tímto krásným světem a mládí své si ztrpčovati planým zármutkem? Nemohu se přece zříkati světa, vždyť mám dítě!“ — „Nežádám od tebe nic, než aby ses vroucně modlila k Bohu, by On očistil srdce tvé od světských žádostí a roznítil v něm pravou lásku.“

Michelina se modlila. Brzy jí zemřel jediný synáček. Ona poznala, jak klamně je štěstí světa, proto vstoupila do třetího řádu sv. Františka, svými statky konala tolik skutků milosrdenství, že na konec sama musela žíti z almužen jiných. I děkovala Bohu, že zbavena jest věcí pozemských a že může výhradně pečovati o spásu své duše. Jsouc chudá, žila z almužen dobrodinců a snášela trpělivě výčitky přátel a potupení zlých lidí; a nemohouc již chudým dávatí almužnu, povznášela mysl jejich k Bohu, povzbuzovala je k zbožnosti a trpělivosti, těšila zarmoucené a obsluhovala nemocné. Tak sloužila dvacet let Bohu a lidem.

Jako jarní slunce proměňuje přírodu a vzbuzuje v ní nový život, tak modlitba proměňuje srdce naše a vzbuzuje v nich život božský.

Modleme se často: „Abys myslí naše k nebeským žádostem pozdvihnouti ráčil, Tě prosíme, uslyš nás!“

„Chléb, který já vám dám jest Tělo mé k životu světa.“ (Jan 6.)

19. června

(Sv. Juliána Falconieri, zakladatelka řádu. † 1344.)

U vysokém věku 70 let ochuravěla Juliána bolestnou nemocí žaludeční a nesnesla žádného pokrmu ani nápoje. Jsouc od dětství již zvyklá přijímati ochotně z rukou Božích věcí netoliko příjemné, nýbrž i trpké a odporné, snášela tuto nemoc trpělivě, rmoutíc se jen, že není jí již možno, potěšovati a posilňovati se přijímáním nejsvětější Svátosti oltářní.

Aby ji potěšil, radil jí kněz duchovní sv. přijímání: aby myslela na Svátost oltářní a ve svém srdci vzbudila horoucí touhu po Spasieli svátostném. Tu nemocná pošeptala několik slov k zástupci Božimu. On odešel a za chvíli se vrátil nesa Svátost oltářní ve zlaté nádobě. Tvář umírající zazářila nebeskou radostí. Bílé lněné roucho rozestřeli na nemocnou a na to bílé roucho položil kněz uctivě Tělo Páně blízko srdce nemocné. Juliána otevřela oči, nevýslovná touha zářila z nich, a hle, v okamžiku zmizel nebeský chléb, blaže-

nost naplnila srdce umírající, a v této blaženosti odletěla čistá její duše do radosti věčné.

Na bezduchém těle jejím byla potom nad srdcem shledána jako pečeť vyznačena podoba svaté Hostie s obrazem ukřižovaného Spasitele.

Naučení: Jak veliká byla touha sv. Juliány po Spasiteli svátostném. Jako tělo potřebuje denně chleba aby nesesláblo a neonemocnělo, tak též i duše. Kristus řekl: „Chléb, který já vám dám, je Tělo mé k životu světa.“ Chvála Bohu, otevřel Svatý Otec Pius X. svatostánek dokořán, aby všickni křesťané mohli jísti z tohoto Chleba nebeského. Prohlásil, že každý věřící, který je ve stavu milosti posvěcující (to jest, který není si vědom hříchu smrtelného), může každý den jednou přistoupiti ke stolu Páně, má-li jen dobrý úmysl.

Předsevzeti: Buďu choditi tak často k sv. přijímání jak jen mohu a povzbudím k tomu také jiné.

„Miloval církev a život svůj dal za ni.“

20. června

(Sv. Silver, papež a mučedník. † 540.)

Manželka císaře Justiána I. (527—565) Bohdanka dosadila proti zákonům církevním na arcibiskupský stolec v Cařihradě bludaře Anthima. Papež Agapét ho sesadil. Avšak brzy zemřel a Bohdanka se snažila, aby byl i na stolec papežský povýšen muž povolný. Avšak proti její vůli byl zvolen Silver, muž spravedlivý, který mocnou rukou řídil lodičku

Kristovu. Císařovna se zprvu pokusila lichotivými slovy ho získati, aby potvrdil bludaře Anthima za arcibiskupa cařihradského. Papež však odvětil: „Nikdy nepotvrdím zjevného bludaře a raději vydám svůj život, nežli bych zpronevěřil se pravdě katolické a schválil, co zavrhla Církev.“

Císařovna se rozhněvala a žádala vojevůdce Belisara, aby sesadil Silvera a na stolec papežský dosadil povolného Vigila. Belisar octl se v rozpacích. Jednak se bál hněvu Božího, když sesadí šlechtného pravého papeže, jednak se obával pomsty svěhlavé císařovny. Zatím přitáhli Gótové k Římu a chystali se vypuditi vojsko císařské z města. Z toho si vzala císařovna záminku k pronásledování papeže Silvera. Na její rozkaz manželka Belisarova, Antonína, dala zhotoviti padělanou listinu, kterou se mělo dokázati, že papež zavolał Góty proti císařskému vojevůdci a že jim slíbil otevření městských bran. Než se papež mohl hájiti, žoldnéři mu odňali odznaky hodnosti papežské a oblekli naň roucho mnišské.

Belisar dal zvoliti papežem Vigila, Silvera poslal do vyhnanství do města Patary v Lydii na pobřeží maloasijském. Pravověrný biskup patarský přijal uctivě papeže a odebral se k císaři, aby hájil Silvera. Řekl: „Mnoho je na světě králů, ale jeden toliko je papež nad Církví celého světa a ten papež byl vyhnan ze svého sídla.“

Císař nevěděl, jaké pikle nastrojila císařovna proti papeži. Zhrozil se a nařídil, aby Silver bez průtahů byl odvezen zpět do Itálie. Ale císařovna zvrátila tento rozkaz. Na její pokyn dal Belisar papeže, sotva přistál na břehu italském, zavésti do vyhnanství na pustý ostrov Palmarii v moři Tyrrhenském. Tam Silver zemřel hladem neb jinou násilnou smrtí.

Naučení: Jaké to neštěstí, když světské moci zasahují do řízení církve.

Předsevzeti: Chci se často modliti: „Abys apoštolského pastýře nejvyššího a všechny řády duchovní ve svatém náboženství zachovati ráčil, Tě, prosíme, uslyš nás!“

Rytíř bez bázně.

21. června

(Sv. Alois z Gonzagy. † 1591.)

Na obrázcích vidíme často svatého Aloisa s útlou, měkkou tvářičkou jako děvčátko a tak si mnozí představují též povahu sv. Aloisa. Ve skutečnosti byl pravým opakem toho: rázný, energický, rozhodný, nepřítel veškeré změkčilosti.

Jako třináctiletý hoch byl na královském dvoře španělském v Madridě. Byl přidělen králevici za panoše. Jednou stál králevic u okna a prudký vítr mu rozfoukal papíry. Hněvivě zvolal: „Větre, poroučím ti, abys mne již neobtěžoval.“ Sv. Alois řekl na to: „Nejjasnější pane, veleti můžete lidem a ti vás

poslechnou, ale poroučeti žívlům, zůstavil si Bůh sám sobě, jemu jsou podrobeni i největší panovníci světa.“

Když později jako šestnáctiletý jinoch byl v Turině a při hostině šlechtic jeden sedmdesátiletý vykládal neslušné vtipy, neostýchal se Alois ho osloviti: „Nestydíte se jako stařec a jako šlechtic mluvití takové řeči před mladými lidmi? To znamená, dávati pohoršení a špatný příklad.“

Když se vracel po moři domů, loď jejich byla pronásledována Turky. Zatím, co ostatní se bázní chvěli, zvolal Alois: „Dejž Bůh, abychom měli příležitost státi se mučedníky.“

Alois poznal, že Bůh chce, aby mu sloužil v řádě jesuitském. Když prosil otce za dovolení, otec se rozhněval, ano, pohrozil mu bičem. Alois však zůstal pevný. Otec, aby ho přivedl na jiné myšlenky, žádal, aby navštívil knížata a vévody italské. Syn poslechl, avšak leskem světských dvorů nedal se odvrátiti od Boha.

Když se vrátil domů, doufal, že nyní dostane dovolení otcovo. Avšak nové boje ho čekaly. Otec ho přemlouval, aby se stal světským knězem a nešel do kláštera. „Hle, jsem nemocný, chceš mne tak opustiti?“

„Otče, nemohu jinak, než podle vůle Boží v Tovaryšstvu Ježíšovu sloužiti Pánu.“ Rozhněvaný otec vykřikl: „Tak se mi už neukazuj na oči!“ Alois okamžitě poslechl a odešel do

domku půl hodiny od zámku. Když otec se o tom dověděl, nazval ho tvrdohlavcem a poroučil mu se vrátiti. Alois ve své světničce padl na kolena a zapřisáhal Boha, aby mu dodal síly. Na důkaz svého rozhodnutí začal se nemilosrdně bičovati. Otec to pozoroval skulínou dveří a už nemohl odolati. Sám napsal do Říma, aby byl jeho syn přijat u Jesuitů.

Avšak ještě jednou jeho otcovská láska se vzepřela vůli Boží. Ještě jednou se pokusil přemluvit syna: „Není to Bůh, který tě volá, nýbrž tvoje zbloudilá samoláska; máš-li lásku ke mně, musíš se vzdáti svého úmyslu. Hle, tvůj bratr Rudolf nemůže vládu převzít, je ještě mladý a příliš živé povahy; vstoupíš-li do kláštera, zničíš celý náš rod. Hle, já jsem nemocný a sotva se pohybuji; potřebuji někohu, kdo by sňal se mne starosti vlády. Vstoupíš-li do kláštera, já podlehnu starostem a námáhám a ty budeš příčinou mé smrti.“ Jako meč zraňovalo každé slovo otcovo cítící srdce svatého jinocha. Děkoval otci za všecku jeho lásku, avšak rozhodně odpověděl: „Otče, zasloužil bych pokárání, kdybych ze své vůle tak jednal. Když však Bůh mne volá, musím poslechnouti. Neboť Bůh praví: „Kdo otce a matku více miluje, není mne hoden.“ (Mt. 10, 37.) Bůh se postará o náš rod a naši zemi.“

Tak konečně zvítězil.

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

O Bože, rozdateli nebeských darů, jenž jsi v jinochu andělském, sv. Aloisiu, podivuhodnou nevinnost s horlivou kajícíností spojiti ráčil: propůjč nám na přímluvu jeho a pro jeho zásluhy, abychom ho aspoň v kajícínosti následovali, když už v nevinnosti jsme ho ne-následovali. Amen.

O Bože, nauč nás příkladem sv. Aloisa, abychom přemáhali svou změkčilost a zmužile kráčeli podle vůle Tvé.

Předsevzeti: Dnes si něco odřici, abych se naučil přemáhati svoji slabost z lásky k Bohu.

22. června

„Kdo se bojí lidí, snadno padne!“

(Přís. 29, 25.)

(Sv. Eberhard, arcibiskup solnohradský. † 1164.)

Na večer svého záslužného působení na vinici Páně byl Eberhard z dopuštění Božího podroben veliké zkoušce a navštíven velikým soužením. Jeho příbuzný, císař Bedřich I. Rudovous, povstal proti rádnému papeži Aleksandru III. (1159—1181) a způsobil v církvi neblahý rozkol. Eberhard stál věrně při papeži a byl proto pronásledován. Roku 1164. svolal císař říšský sněm do Vireburku. Tu přísahal, že nikdy papeže Aleksandra III. neuzná a žádal, aby také všichni přítomní knížata i biskupové papeže toho se odřekli a přidali se k lichému papeži Paschálu III.

Biskupové chtěli raději uprchnouti, nežli této zrady se dopustiti, byli však násilím zadrženi a donuceni poslechnouti. Jen mohučskému arcibiskupu Konrádovi se podařilo tajně z města ujíti. Biskupům, kteří sněmu nebyli přítomní, byl poslán rozkaz, aby do tří neděl složili přísahu nepravému papeži; kdo by se zdráhal, že bude sesazen a vyhnán.

Eberhard předvídaje, oč na říšském sněmu se bude jednati, nešel do Vircburku. Když mu bylo rozkázáno, aby se podrobil vůli císařově, řekl statečně: „Chci raději míti nepřítelem císaře, než papeže.“ Císař uslyšev o tom, nařídil ho stíhati, ačkoliv byl jeho příbuzný, a dal jeho území pustošiti, město Solnohrad zapáliti, kláštery vyloupiti, statky arcibiskupské pobrati a rozdati neknežím. Avšak všelikým tímto násilím nedovedl zlomiti apoštolskou věrnost a stálost velepastýřovu.

Naučení: Sv. Eberhard volil raději míti nepřítelem pozemského panovníka, nežli všemohoucího Boha, pamětliv jsa slov apoštolových, že sluší více poslouchati Boha, než lidí. Lidé, i nejmocnější, jsou smrtelní, a jen Bůh sám je věčný a všemohoucí. „Kdo se bojí lidí, snadno padne; kdo však doufá v Hospodina, pozdvížen bude.“ (Přísl. 29, 25.) „Já, já sám potěším vás; kdož jsi ty, aby ses bál člověka smrtelného a syna člověka, kterýž uschne jako seno?“ (Is. 51, 12.) „A kdo jest, kdo by vám uškodil, budete-li následovati dobrého? Ale i trpíte-li něco pro spravedlnost, blahoslavení jste. Strachu pak jejich se nebojte, aniž se kormuťte, ale Krista Pána posvěcujte v srdcích svých.“ (1. Petr. 3, 13—15.)

„Drahocenná je před Bohem smrt jeho svatých.“

23. června

(Bl. Josef Cafasso, kněz. † 23. června 1860.)

Neúhledné, hrbaté bylo jeho tělo, ale veliká jeho duše. Ve své horlivosti pro spásu duší vzal si za úkol péči o vězně. Připravoval také ty, kteří byli odsouzeni na smrt, před popravou. Bylo 68 těchto ubohých, kterým tak prokázal poslední služby. Žádný z nich nezemřel v zatvrzelosti. S takovou láskou pečoval o ně a dovedl v jejich srdcích vzbuditi takovou lítost, že když se vrátil z popraviště říkával: „Chvála Bohu, zase jest jedna duše v nebi, která se za nás modlí.“ Když se jeho přátelé tomu divili, řekl: „Jest pravda, mnoho hřešili tito ubožáci; avšak nepřičetl jim Bůh jejich pokání a ochotu, s jakou přijali smrt jako dostiučinění za své zločiny? Co otevřelo kajícímu lotru nebe, ne-li jeho lítost a odevzdanost do vůle Boží? Já aspoň jsem přesvědčen, že takový člověk již nemusí do očistce.“

Aby mnohým lidem tuto milost získal, složil tuto modlitbu: „Pane, Bože můj, již nyní přijímám každý způsob smrti, jak se Tobě bude líbiti, se všemi jeho úzkostmi, utrpeními a bolestmi s úplnou odevzdaností a ochotou.“ Žádal Svatého Otce, aby na tuto modlitbu byly uděleny plnomocné odpustky pro ho-

Fr. Urban:
SV. IVAN.

Fr. Urban:
SV. JAN KŘTITEL.

dinu smrti. Pius IX. dovolil tyto odpustky pětistům osobám. Pius X. rozšířil je na všechny křesťany.

Světce, který tolik lidí připravil na smrt, obdržel za to od Boha milost šťastné smrti. Dne 23. června stál u jeho smrtelného lože světec Don Bosco, jeho žák a přítel. V chudé světničce bylo hluboké ticho. Zdálo se, že umírající již neslyší modliteb, které mu předříkávali. V posledním okamžiku však umírající kněz otevřel oči, vzpřímil se, pozdvihl ruce k nebi, usmál se blaženě a tak odevzdal svou čistou duši Stvořiteli.

Naučení: Pokud máme čas, připravme se na hodinu smrti. Neboť: „Kam strom padne, tam zůstane ležeti.“

Předsevzetí: Při příštím sv. přijímání chci vykonati onu modlitbu Dona Cafassa, abych v hodině smrti mohl získati odpuštění všech časných trestů.

„Moje myšlenky nejsou myšlenky vaše.“

(Sv. Jan Křtitel.)

24. června

Jako můry v noci tak přicházejí v dobách zlých na duši myšlenky proti Bohu. „Bože, proč to dopouštíš, že nepravost vítězí? Proč netrestáš zlo. Proč necháváš trpěti, ano, zahynouti nevinné?“

Odpověď na takové myšlenky nám dá pohled na život sv. Jana Křtitele. Předchůdce

Páně byl pln lásky k Bohu. Z lásky k Bohu šel na poušť, tam žil životem obětí. Aby pro Boha získal duše, opustil poušť a šel k Jordánu, aby hlásal pokání. Nebál se nadutých fariseů a saduceů. „Pokolení zmijí, kdo ukázal vám, abyste utekli budoucímu hněvu? — Již přiložena jest sekera ke kořeni stromu. Každý tedy strom, který nenese ovoce dobrého, bude vyřazen a na oheň uvržen.“ — Nebál se říci králi Herodovi: „Není ti dovoleno míti manželku svého bratra!“

Herodes měl v úctě světce, protože od něho slyšel pravdu. Avšak jeho nepravá manželka zahorela nenávisí proti světcovi a neměla pokoje, dokud Jan nebyl uvržen do žaláře.

Co bychom my myslili, kdyby nám něco takového se přihodilo? Snad: „Bože, proč jsi to dopustil? Hle, já jsem chtěl pracovat pro Tvou slávu a pro spásu duší. A teď jsem zde v žaláři odsouzen k nečinnosti: Proč necháš vítěziti zlo?“

Avšak Jan zůstal pevný ve víře. Ne tak jeho učedníci. Ti už kolísali. Proto je poslal sv. Jan ke Kristu s otázkou: „Ty-li jsi ten, který přijíti má, čili jiného čekáme?“ Když Ježíš jim dal svědectví, že je očekávaný Mesiáš, obrátil se k zástupům a tázal se jich: „Co jste vyšli na poušť viděti? Třtinu větrem se klátící? . . . Zajisté pravím vám, on je více než prorok!“ (Mat. 11.)

A jaký byl konec sv. Jana Křtitele? Herodes učinil v den svých narozenin hostinu. Když pak vešla dcera Herodiadina a tančila, zalíbila se Herodovi i těm, kteří s ním stolovali. Král řekl dívce: „Požádej mě zač chceš a dám tobě.“ A přísahal jí: „Začkoli požádáš, dám tobě byť to byla polovice mého království.“ Ona pak vyšla a řekla matce své: „Zač mám žádati?“ A ta řekla: „Za hlavu Jana Křtitele.“ I vrátila se s chvatem ke králi a prosila ho řkouc: „Chci abys mi dal hned na míse hlavu Jana Křtitele.“ I zarmoutil se král. Avšak pro přísahu a pro spolutodovníky nechtěl ji oslyšeti, nýbrž poslal hned kata, rozkázal přinésti hlavu jeho. I stal jej v žaláři a přinesl hlavu jeho na míse a dal ji dívce, a dívka dala ji matce své. (Mar. 6, 21-28.) Svätý Jeroným vypravuje, že Herodias, aby se pomstila za pokárání propíchla jehlicí jazyk zemřelého světce.

Hledíme-li se stanoviska světského na život a smrt Jana Křtitele, musíme říci: „Jak bídný to konec! Zvítězila nepravost! Člověk, který tolik dobrého mohl vykonati, musel zemřít a lidé, kteří jen hřešili a hodovali na úkor jiných, ti zvítězili! Kde je spravedlnost a moudrost Boží?“

Dnes sv. Jan již je na věčnosti: Dnes je ve světle věčném. Hlásati slovo Boží je něco velikého. Avšak trpěti pro Boha je něco vět-

šího. A život svůj obětovati, to jest to největší. Ne zevnější činnost a úspěchy činí skutek velkým nýbrž vnitřní úmysl a obětavá láska. Dnes vidí sv. Jan celé zástupy lidí, kteří jeho příkladem povzbuzeni zůstali pevní ve víře i v protivenství.

Na věčnosti je i Herodes i Herodias i hodovníci a mají odplatu svou. Naučme se i na přítomnost hleděti o k e m v ě č n o s t i.

Krása.

25. června

(Bl. Salome, panna. † 880. Svátek 29. června.)

Salome pocházela z královského rodu anglického. Byla panna velmi sličná; její životopisec praví, že její tělo mělo jen jednu nedokonalost, že totiž nebylo nesmrtelné. Krásnější však byla její duše. A protože chtěla Boha milovati nade všecko, opustila dům královský a odebrala se na pouť do Svaté země.

Když se vracela do vlasti stalo se, že jeden mladý muž začal jí lichotit pro její krásu. Salome cítila se tím zahanbena a uražena, a když byla o samotě padla na kolena a prosila se slzami Boha, aby jí odňal zevnější krásu, by již nikomu nebyla k pokušení. Ale jako Bůh často nám dává mnohem více než prosíme tak i učinil této panně. Oslepla, a když tak slepá bloudila nevidouc kde, padla do

vody. Rybáři ji vytáhli a vzkřísili — k novým, větším bolestem. Onemocněla malomocenstvím. Když tato nemoc nebyla ještě zjevná, ujali se jí někteří lidé a dávali jí almužny. Opat Altaich jí vystavěl celu vedle kostela a tam bydlela v modlitbách ve dne v noci.

Její příbuzná, dcera královská Judita, šla hledat Salomu, aby ji přivedla zpět na dvůr královský. Po dlouhém bloudění ji našla. Avšak Salome se nevrátila, nýbrž tak naplnila Juditu láskou k Bohu, že i ona opustila svět a také žila o samotě v cele vedle kostela.

Naučení: Snažme se o pravou nehynoucí krásu, krásu duše, která záleží v ctnostech, zvláště v pokoře, a v lásce k Bohu a k bližnímu.

26. června

„Stůj pevně ve víře.“

(Sv. Jan a Pavel, mučedníci. † 362.)

Jan a Pavel, rodní bratři byli komořími u dcery císaře Konstantina Velikého Konstancie. Konstancie jim svěřovala veliké částky peněz pro chudé a trpící. Když se Julián Odpadlík ujal vlády, oba bratři složili svoje úřady, nechtějíce mítí společenství se zrádcem víry křesťanské. Nadarmo je Julián přemlouval, aby se opět uvázali ve své úřady; dával jim deset dní na rozmýšlenou. Odpověděli: „Pak učiň císaři, jako by již těch deset dní

minulo; neboť to jistě věz, že tebe následovat nebudeme.“ Rozdávše všecko své jmění, připravovali se k nastávajícímu boji. Když lhůta uplynula, dostavil se k nim náčelník osobní stráže císařské, Terencius přinesl s sebou zlatou sošku pohanského boha Joviše a vyzval je, aby aspoň v soukromí obětovali. Budou-li se zdráhati, má je na rozkaz císaře dáti usmrtiti. Doložil: „A sice máte býti zabiti v tichosti, neboť zakazuje vážnost příslušející vám, kteří jste byli vychováni v císařském paláci, abyste usmrceni nebyli veřejně.“ — Jan a Pavel odpověděl: „Když Julián je tvým pánem, žij s ním dále v míru a štěstí, ale my nemáme jiného pána, než Boha, jehož on zavrhl. Jsme ochotni poslouchati císaře ve věcech pozemských, ale rozkazu jeho, abychom modlám obětovali uposlechnouti nemůžeme. Jsme křesťané.“

Terencius dal oba bratry za noční doby mečem odpraviti a těla jejich zahrabati. Poté rozhlásil, že poslal oba do vyhnanství. Avšak usmrcení jejich vešlo přece ve známost lidu. Dům ve kterém byli štáti byl později přeměněn v chrám. Jejich jména kněz vyzývá každodenně při mši svaté před pozdvihováním.

Naučení: Vytrvalý věřící stojí pevně u víře, i když mu slibují, hrozí nebo křivdí potupou, škodou nebo násilím.

27. června **Koho Pán miluje, toho kárá.**

(Bl. Emma. † 1045.) (Žid. 12, 6.)

Vilém, hrabě z Preilsteinu, manžel blah. Emmy, měl v Korutanech doly na stříbro a zlato. Dělníci těchto dolů měli veliké příjmy, proto žili prostopášně. Lidé v okolí o nich říkali, že hrají s ďáblem kuželky.

Hrabě se rozhodl, že pošle k nim jako dozorce dva své syny. Tito mladí šlechticové byli často nuceni potrestati výbuchy surovosti a nemravnosti mezi dělníky. Ano jednoho dne byl jeden dělník pro zvláště těžký zločin odsouzen k smrti.

Horníci soptili hněvem. Deset z nich, příbuzní popraveného, přísahali krvavou pomstu. Vyčkali syny hraběcí a zavraždili je. Bolest matky nelze popsati. Oslepla skoro pláčem a ve dne v noci neodcházela od hrobu synů.

Avšak míra bolesti jejich nebyla ještě naplněna. Její manžel ve svém hněvu táhl s vojskem proti oněm horníkům. Ti se zatarasili v lesích; avšak hrabě jejich ohrad dobyl a vinníky krutě potrestal.

Jeho pomstychtivost byla sice ukojena, jeho srdce však nenalezlo klidu; byl a zůstal nadále otcem bezdětným. Ano k bolesti nad ztrátou synů se přidružily výčitky svědomí. Neměl pokoje, až se jednoho dne dal na cestu do Říma, aby poutí činil pokání a od náměstka Kristova dostal rozhřešení. Rozhřešení dostal

a tím též nabyl klidu srdce. Avšak pozemský svůj domov už neviděl. Zemřel na cestě.

Emma byla vdovou; chudá uprostřed bohatství, peněz a statků. Několik roků žila osamocena. Bolest ji tížila jako těžký balvan a zdálo se, že čím dále tím je těžší. Avšak hle, pod tlakem tohoto balvanu vytryskl překrásný pramen: pramen čisté lásky k Bohu a k bližnímu. Řekla si: „Nemám-li manžela, kterému bych mohla sloužiti a nemám-li děti, kterých bych mohla milovati, chci tím více sloužiti věčnému Bohu a chci tím více milovati své bratry a sestry v Kristu; celý lid ať mi je synem a dcerou.“

Rozhodla se, že vystaví katedrálu a klášter pro řeholnice a že sama sebe i svůj majetek obětuje Bohu.

Co si umínila, také uskutečnila. Sama vedla stavbu a vyplácela dělníkům. A když dóm a klášter byl vystavěn, vstoupila do kláštera, a tam jako chudá, ale šťastná sloužila Bohu a tak se připravila na blaženou věčnost.

Strastiplný život této ženy nám dokazuje, co píše sv. Pavel: „Koho Pán miluje, toho kárá; šlehá pak každého syna, kterého přijímá.“ (Žid. 12, 6.) Její blažená smrt však ukazuje nám, jak pravdivá jsou slova knihy Moudrosti: „Jen krátký čas trpí dobří, potom obdrží mnoho dobrého. Neboť Bůh je zkouší a nalézá je hodné sebe. Jako zlato ohněm je zkouší a jako oběť zápalnou je přijímá.“ (3, 5. násl.)

O Bože, dej, abych poznal tvou laskavou ruku, i když mne trestáš.

Ústní podání.

(Sv. Irenej, biskup a mučedník. † 202.)

Irenej, Miroslav pocházel z Malé Asie. Narodil se kolem r. 140 z rodičů křesťanských. Za učitele měl sv. Papiu a sv. Polykarpa, který byl učedníkem sv. Jana Apoštola. Polykarp poslal Miroslava do města Lyonu v Galii, kde byl biskupem Pothinem vysvěcen na kněze. Když roku 177 zuřilo pronásledování křesťanů byl i Pothin usmrčen. Nástupcem jeho se stal Miroslav. Tak horlivě konal svůj úřad, že za nedlouho Lyon opět se stal městem křesťanským.

Avšak jako satan vnikl do ráje a svedl první lidi k pýše, tak též od počátku se pokoušel učiniti v církvi. Už za času sv. Miroslava byli lidé, kteří si vykládali Písmo sv. po svém a odštěpili se od církve. Tito bludaři dali si jméno gnostikové. Chlubili se dokonalým poznáním věcí nadpřirozených. Již sv. Pavel dí o nich v listu k Timoteovi: „Varuj se sporů liché vědy, ku kteréž někteří se přiznávajíce, odpadli od víry.“ (1. Tim. 6, 20-21.) Sekty gnostické podkopávaly veškerou víru a mravnost křesťanskou. Také do jižní Galie bylo toto bludařství zavlečeno a zvláště některé bohaté a vznešené ženy daly se jím svést, nepoznávající oslazeného jedu, který se v něm skrýval. Proti těmto bludařům napsal Irenej spis „Proti kacířstvím.“

Tam píše na př. o ústním podání: „Kdyby nám apoštolové žádných písem nebyli zanechali, zdali pak bychom tedy nebyli přinuceni držeti se podání, kteréž odkázali těm, jimž církev svěřili?“ (Kniha III. 4.)

O římské církvi napsal: „S touto církví pro obzvláštní přednost její musí se srovnávati každá církev.“ (III. 3, 2.) Ličí jednotu církve: „Tuto víru zachovává církev, ačkoli je rozšířena na celém světě, s největší pečlivostí, jako kdyby bydlela v jednom domě; a věří jako by měla jednu duši a jedno srdce; a to všecko hlásá, učí a vyprávuje jednohlasně, jakoby měla jen jedna ústa. Neboť ačkoliv řeči na zemi jsou různé, obsah podání je tentýž.“ „Kde je církev, tamť i Duch Boží; a kde Duch Boží, tam i církví všeliká milost; ale Duch jest pravda!“ A jakoby líčil moderní sekty, které zaplavují náš nevědomý lid píše o kacířstvích: „Odcizeni pak jsou pravdě, válejí se zaslouženě ve všelikém bludu, zmítajíce se jím. O téže věci smýšlejí rozličnou dobou jinak a jinak, nemajíce žádného pevného přesvědčení a jsou raději mistry v hádání, než učedníky pravdy. Nejsou zajisté založeni na jedné skále, nýbrž na píščině.“ (III. 24, 1, 2.)

Bludy nenávidí Miroslav, avšak bloudící miluje. „Modlíme se z celého srdce za jejich návrat; neboť máme mnohem více touhy po jejich spasení, než oni sami; naše láska zdá

se jim býti drsná a přísná, protože tlačí na jejich rány, aby vytlačila jed pýchy a marnivosti, kterým jsou naplněny.“

Irenej požíval pro svou vzdělanost velké vážnosti. Když v roce 202 nastalo opět krvavě pronásledování křesťanů, byl sťat mečem.

Naučení: Církev katolická jest apoštolská, protože její představení jsou řádnými nástupci apoštolů. Sv. Irenej dokazuje pravost církve, že vypočítává nástupce svatého Petra: Linus, Anaklét, Kliment, Evarist, Aleksandr, Sikst, Telesfor, Hygin, Pius, Eleutherius. — Žádná jiná církev nemá řádných nástupců apoštolských za představené.

Děkujeme Bohu, že patříme k pravé apoštolské církvi a modleme se, jako Pán Ježíš se modlil: „Aby všichni jedno byli.“ (Jan 17, 21.)

„Abys všechny zbloudilé k jednotě svaté víry nazpět povolati ráčil, Tě, prosíme, uslyš nás!“

29. června

Hřích a pokání.

(Sv. Petr, apoštol. † 67.)

Při poslední večeři napomínal Pán Petra: „Šimone, Šimone, aj satan žádá si vás, aby vás tříbil jako pšenici, ale já jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá, a ty někdy obrátě se, potvrzuj bratří svých!“ Avšak Petr důvěřoval si příliš a řekl: „Pane, byť se všichni pohoršili nad tebou, já se nikdy nepohorším; jsem hotov jíti s tebou i do žaláře i na smrt!“ Ježíš však řekl mu: „Amen pravím tobě, že této noci, prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapřeš.“ (Mat. 26, 33-35, Luk. 22, 31-34.)

Když Kristus byl jat, učedníci dali se na útěk. Petr však šel z povzdálí za těmi, kteří odváděli Pána. I vstoupil do domu Kaifášova.

Petr pak seděl venku ve dvoře. Přistoupila k němu jedna služebnice a řekla: „I ty jsi byl s Ježíšem Galilejským.“ Ale on zapřel přede všemi řka: „Nevím, co pravíš.“ A když vyšel do brány, uzřela ho jiná, a řekla těm, kteří tam byli: „Také tento byl s Ježíšem Nazaretským.“ A opět zapřel s přísahou: „Neznám toho člověka.“ A po malé chvíli přistoupili okolostojící a řekli Petrovi: „Vpravdě i ty jsi z nich, neboť také mluva tvá tě prozrazuje.“ Tu počal se proklínati a přísahati, že nezná člověka toho. A hned kohout zazpíval. I rozpomenul se Petr na slovo Ježíšovo, které řekl: „Prve než kohout zazpívá, třikrát mě zapřeš.“ A vyšed ven plakal hořce. (Mat. 26, 69—75.)

Po zmrtvýchvstání tázal se Pán Petra: „Šimone Janů, miluješ mne více než tito?“ Dí jemu: „Ovšem Pane, ty víš, že tě miluji.“ Dí mu Ježíš: „Pasiž beránky mé.“ Řekl mu podruhé: „Šimone Janů, miluješ-li mne?“ Dí jemu: „Ovšem Pane, ty víš, že tě miluji.“ Řekl jemu: „Pasiž beránky mé!“ A po třetí tázal se Pán: „Šimone Janů, miluješ-li mne?“ I zarmoutil se Petr a odpověděl: „Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji.“ Dí mu Ježíš: „Pasiž ovce mé.“ — Třikráte zapřel Petr Ježíše a proto třikrát musel vyznati lásku Spasiteli. A jako

dosti učinění za trojí hřích ukládá mu předobrotivý Spasitel, aby pásl ovce jeho, to jest, aby pečoval o spásu duší. Jak lehké a krásné to pokání.

Za vlády krutého Nerona byl sv. Petr odsouzen k smrti na kříži. Z toho se radoval velice, ale považuje se za nehodna umřítí na kříži tím způsobem jako Spasitel, prosil, aby byl ukřižován hlavou dolů.

„V jediné noci zhřešil Petr a oplakával potom po všechny noci hřích svého. Za naší doby tráví mnozí lidé mnoho nocí ve hříších, a myslí potom, že stačí jediná hodina k oplakávání těchto hříchů.“ (Sv. Jan Zlatoústý.) I my jsme zhřešili, už jsme mysleli na pokání? Nejlepší pokání jest: získati jiné duše pro Krista, jak to uložil Pán Petrovi.

30. června **„Bud'te mými následovníky!“**

(Filip. 3, 17.)

(Sv. Pavel, apoštol, † 67.)

Nemůžeme zde vylíčiti celý přebohatý život sv. Pavla. Jenom jednu ctnost vezměme si dnes za vzor: Jeho horoucí touhu po záchráně duší.

Hned po obrácení svém zůstal v Damašku po několik dní hlásaje ve školách židovských Ježíše Krista a od té doby kolik cest vykonal

a kolik vytrpěl, aby co nejvíce duší zachránil. Sám svoje útrapy líčí: „Od židů pětkrát čtyřicet ran bez jedné jsem trpěl. Tříkrát jsem byl metlami mrskán, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem na moři tonul. Byl jsem často v nebezpečnostech na cestách, na řekách, v nebezpečnostech od lotrů, od svých krajanů, od pohanů v městě, na poušti, na moři, mezi falešnými bratřími, v práci a bídě, v bděních mnohých, o hladu a žízni, v postech mnohých, v zimě a nahotě.“ (2. Kor. 11, 24-27.) A nikdy se nedal jakýmkoli překážkami v povolání svém zviklati. „Běda mně kdybych evangelium nehlásal!“ (1. Kor. 9, 16.) Z lásky k duším hleděl se přizpůsobiti jim, aby je získal pro Krista. „Učiněn jsem mdlým, abych získal mdlé. Všechněm všechno učiněn jsem, abych všechny získal pro Krista.“ (1. Kor. 9, 22.) I svoje krajany, kteří ho tak pronásledovali miloval tak, že by si přál zavržen býti pro ně, aby je získal Kristu. (Řím. 9, 3.)

Při tom měl nelíčenou pokoru v níž příkládal všechno co působil, milosti Boží, jsa si vědom své slabosti a nedostatečnosti. Pracoval hojněji a více než jiní apoštolové a přece se nazýval nejmenším ze všech. „Milosti Boží jsem co jsem a milost jeho nebyla marná ve mně.“

Nikdy nehledal svého osobního prospěchu a ačkoliv mohl právem žádati, aby ho věřící

živili, nechtěl jim býti obtížným a vydělával si řemeslem stanařským vezdejší chléb. (Sk. ap. 20, 34.)

Duch jeho byl veliký, neboť všechny tyto veliké skutky apoštolské vykonal jsa těla slabého a nemocného. Trpěl ustavičným neduhem, který ho často zle svíral. Proto mluví ve svých listech o křehkosti a slabosti svého těla.

Ani když byl ve vězení, jeho apoštolská horlivost neochabla. Povolal k sobě věřící, aby je poučoval. Psal jim dopisy. V jednom píše jásavě: „Já jsem spoután, ale slovo Boží není přivázáno!“

Svatý Pavle, vypros nám u Boha té milosti, abychom i my hořeli láskou k nesmrtelným duším a neúnavně pracovali o jejich záchranu.

Napiš, že láska je tou božskou výhní, kde očišťuji, zdokonaluji, tvořím své svaté. Abychom mohli železo kouti, vkládáme je do ohně a když se rozžhaví, můžeme mu dáti jakýkoli tvar. Tak i duše jsou v ohni mé lásky způsobilé pro všechny druhy svatosti. Jeden z nich mě ctí přísným způsobem života, jiné, mírnější a přístupnější, mě uctívají svou půvabností. — „Který se ti můj Ježíši, líbí nejvíce?“ Nejvíce se mi, moje Benigno, líbí, v čem nacházím nejvíce lásky. Méně přísný způsob života a více lásky se mi líbí lépe než větší přísnost a méně lásky. (Slova Spasitelova k sestře Benigně Konsolatě.)

BLAH. BERNARDIN REALINI.

1. července

„Namáhej se!“

(Sv. Pambo, poustevník, † ve čtvrtém století.)

Když Pambo přišel na poušť k sv. Antonínu Velikému, tázal se ho: „Co mám jako poustevník ve své chýšce dělati?“ Antonín odpověděl: „Neměj důvěry ve svou spravedlnost, nemysli na věci pomíjející, a drž jazyk a žaludek na uzdě.“ — Jelikož Pambo neuměl čísti, požádal staršího mnicha, aby mu přečetl některý žalm. Mnich začal čísti žalm 38: „Řekl jsem: ostříhati budu cest svých, abych nehřešil jazykem svým. Položil jsem k ústům svým stráž, když se postavil hříšník proti mně.“ Uslyšev slova tato, přerušil Pambo mnicha, řka, že jediný tento verš mu postačí, a odešel. Od té chvíle varoval se všeho zbytečného mluvení. Když pak onen mnich po šesti měsících mu vytýkal, proč již k němu nepřišel, odpověděl: „Dosud nenaučil jsem se dokonale plnit, co obsahuje jediný tento verš.“

Arcibiskup alexandrijský svatý Atanáš vzkázal jednou Pambovi, aby z pouště egyptské ho navštívil. Přišed do města potkal Pambo na ulici prostopášnou herečku. Dal se do pláče. Když lidé se ho tázali, proč pláče, řekl: „Mám dvojí příčinu plakati. Předně nad záhubou této

nešťastné ženy; za druhé pláči i proto, že sám se nenamáhám zalíbiti se Bohu tak, jako žena ta se namáhá, aby se líbila lehkovážným světákům.“ — Jednoho dne přišli k světci čtyři bratří a každý chválil ctnost druhého. Jeden se mnoho postil, druhý se vzdal veškerého majetku, třetí osvědčil velikou lásku k bližnímu; o čtvrtém však vypravovali, že již 22 roků žije pod poslušností otců na poušti. Sv. Pambo odpověděl: „Pravím vám, že ctnost tohoto čtvrtého je větší, než ctnosti těch ostatních; neboť každý z vás koná ctnost, kterou má, podle své vůle, tento však se zřekl své vůle a učinil se služebníkem vůle cizí.“

Po celý čas, jež Pambo trávil na poušti, živil se skrovně pletením košů, takže na konci života svého mohl o sobě říci, že nikdy nepožíval darovaného chleba a že nebylo všedního dne, ve který by byl nepracoval. Dosáhnuv osmdesátého roku pocítil, že blíží se smrt. Svolal okolní poustevníky a loučil se s nimi; litoval i těch nemnoho řečí, jež byl mluvil, a řekl, že odchází jako člověk, který ještě ani nezačal zbožně žítí. Pracoval dále. Najednou se obrátil k svému učedníku a řekl mu: „Vezmi tento koš z rukou mých na památku; neboť nemám nic jiného, co bych ti mohl zanechat.“ Tak zemřel bez nemoci a bez bolesti.

Naučení: Tolik se namáhali oni poustevníci, aby dosáhli království nebeského. A co jsem dosud vykonal já pro svou duši?

2. července „Co dá člověk za duši svou?“

(Bl. Bernardin Realini, jesuita. † 1616.)

Matka říkala malému Bernardinovi: „Dítě, pamatuj, že pokladem člověka jest jeho nesmrtelná duše.“ Nějaký čas se oddal trochu lehkomyšlnosti. Napsal později o sobě: „I já jsem počal choditi cestami svůdnými, ale v čas jsem se vzpamatoval.“

I jemu bylo bojovati proti nepříteli ve vlastním srdci. Některý z jeho příbuzných chtěl rod Realinův připraviti o část dědičného jmění. Jeho návodem vypovídal jeden ze svědků nespravedlivě. Realini se s tímto svědkem setkal, činil mu výčitky a unáhliv se vytasil kord a udeřil jej ve tvář. Ale hned lítoval ukvapeného svého činu, odprosíl odpůrce a od té doby snažil se krotiti svou prehlivou povahu.

Když poznal jesuity, dal světu výhost a vstoupil k nim. Bylo mu rozkoší konati všední práce, posluhovati v kuchyni, pomáhati vrátnému zametati. „Škoda“, povzdychl si, „že tyto práce nemohu stále konati. K těm bych se ještě nejlépe hodil.“

Kdysi byli kněží koleje shromážděni k poradě; jednalo se o tom, jaký smysl má jisté místo v papežském listě. Realini houževnatě zastával svůj názor podpíraje jej mnohými důvody. Ale hned po konferenci se za-

styděl, odebral se k představenému a žádal, aby směl na kolenu odprostiti spolukněží, že jim dal pohoršení svou neumírněností.

Sv. Robert Bellarmín přišel jako provinciál do koleje v Hecce a když celá kolej byla shromážděna k jeho přivítání, tázal se, kdo z nich je P. Realini. Když mu ho ukázali, padl před ním na kolena, ale v tom okamžiku padl také P. Realini na kolena před Bellarmínem. Všichni byli pohnuti vidouce, jak dva světci se pozdravovali.

Velikou soustrast cítil P. Bernardin s božským Dítětem v jesličkách. Z lásky k němu vyprosil si od představených dovolení, aby mohl v zimě jen chatrně oblečen chodit do kostela a trochu trpět zimu.

Jako odměnu za tuto oběť se mu o vánočních r. 1608 zjevila P. Maria a dala mu děťátko do rukou.

Církev se modlí v tento den: „Dej nám, Pane, na přímluvu bl. Bernardina ducha pokory a lásky, onoho ducha, kterým jsi ho s nebe ozdobil a tak jej učinil výtečným poslem dobroty tvé. Skrze Krista Pána našeho.

„Tak svět světlo vaše!“ 3. července
(Mt. 5, 16.)

(Sv. Otto, věrozvěst slovanských Pomořanů. † 1139.)

K biskupovi bamberskému Ottovi přišel španělský mnich Bernard a vypravoval mu,

že zvěstoval Pomořanům víru křesťanskou v apoštolské chudobě a že Slované pohrdali jím řkouce: „Bůh všehomíra nemá za posly žebráky.“ Po této rozmluvě Otto zatoužil sám jíti k nim jako věrozvěst. Šel se skvostným průvodem, oblečen v biskupská roucha a promluvil k lidu slovanským jazykem takto: „Přišli jsme k vám z daleké země, abyste poznali pravého Boha a abychom vám přinesli blaho a spásu“, a vykládal křesťanskou nauku. I dalo se 7 000 mužů a žen pokřtiti.

Ve Štětíně byli pohané k misionářům lhostejní a říkali: „Nechceme víry křesťanské. Víme, že mezi křesťany je mnoho zlodějů a jiných zločinců! U nás tak není.“ Měli pravdu. O krádežích nebylo u přímořských Slovanů ani řeči. Lid byl poctivý; divil se, vida na vozích misionářských okované bedny zámek a klíčem opatřené a tázal se: „Nač ty zámky a klíč?“

Otto snažil se vlídností získati lid ve Štětíně. Přimlouval se za ně u krále polského, aby jim ulevil v poplatcích. Naklonil si mládež, vyučil ji. A když poselstvo z Polska se vrátilo s příznivou odpovědí, dalo se téměř veškeré obyvatelstvo pokřtiti.

Otto musel se vrátiti do Bamberka, kde byl biskupem. Avšak brzy ho došla smutná zpráva z Pomořan. Modloslužební kněží odvrátili lid od Krista. Proto se Otto vydal na

druhou apoštolskou cestu. Získával si lid laskavostí a štědrostí. Na žádost jeho svolal vévoda Vratislav valný sněm poslů měst a předních zemanů do Vinety na ostrově Uznojmju a tu po dlouhém a živém rokování učinili sněmovníci tento nále: „Jelikož již téměř celý svět ku křesťanství se přidal, je zjevno, že veliký Hospodin Bůh toto náboženství všem lidem ukládá, a tudíž mají i Pomořané povinnost jemu se podrobiti.“

Štětínští pohané zdráhali se přijmouti křesťanství namítajíce, že mnozí z křesťanských sousedů dopouštějí se zločinů, jichž oni pohané ani neznali. Ani netušíme, jak veliký vliv na jiné má náš příklad. Proto nás napomíná sv. Petr: „Obcování své mezi pohany mějte dobré, aby v tom, v čem utrhají vám jako zločincům, spatřující vaše dobré skutky, velebili Boha v den navštívení.“ (1. Petr. 2, 12.)

„Všecko činite k slávě Boží!“ 4. července

(Sv. Prokop, opat sázavský, patron český. † 1053.)

Kdysi sloužil u přítomnosti zástupu věřících kněz v klášterním chrámě zpívanou mši svatou pronášeje posvátné zpěvy hlasem tak strojným, že byla patrna jeho snaha, aby došel pochvaly u lidu. A vskutku pravili lidé, že zpíval jako anděl. Svatému opatu Prokopovi neušla tato marnivost. I svolal bratry a před nimi pokáral ješitného pěvce takto: „Jest nám toho líto milý bratře, že ty, hledaje chvály

lidské, připravuješ se o zásluhu z pokorného konání nejsvětější oběti, ano v nebezpečnosti uvádíš duši svou. Znáš pravidlo naše, aby nikdo nebyl žádostiv chvály lidské. Zpíval jsi prý jako nějaký anděl. Za to přijmi nyní šlehy prutů, aby hořkost trestu vyléčila tě z bažení po chvále lidské.“

Že sv. Prokop sám se řídil zásadou: „Všecko pro Tebe, ó Bože, všecko pro Tebe, a nic pro sebe nechci!“ poznáme z jeho blažené smrti. Když světec již ležel v smrtelné nemoci přišel k němu jakýsi churavý člověk, jemuž v klášteře bylo poskytnuto týdenní pohostinství, aby děkoval opatovi, chtěje se vrátiti do svého domova. Sv. Prokop by mu byl rád dal nějaký dar na cestu, ale rozdav již všecko, řekl mu: „Zůstaň v klášteře aspoň den, zítra si můžeš po mé smrti odnésti můj plášť.“ Potom světec chystaje se na smrt modlil se za duchovní syny svoje a poroučel duši svou Bohu. Druhého dne, zatím co mniši konali služby Boží v chrámě, modlil se nemocný opat hodinky kněžské na lůžku. Na večer uzavíraje pobožnost svou pocítil prudký záchvat choroby. I kázal bratřím přijíti, a když plačíc se dostavili k němu, posilňoval je útěchou a napomínal ku svornosti i stálosti v dobrém. V tom usnul svatou smrtí v Pánu.

Nemocný, jemuž odkázal světec plášť svůj, jakmile se jím oděl, dosáhl úplného zdraví.

Naučení: „Hled'te, abyste spravedlnost svou nekonali před lidmi.

Předsevzetí: Často chci z celého srdce opakovati modlitbu: „Všecko pro Tebe, ó Bože můj, všecko chci pro Tebe a nic pro sebe!“

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Prosíme Tě, dobrotivý Bože, abychom oslavujice znamenité zásluhy vyznavače tvého, Prokopa, na jeho přimluvu od vnitřních i zevnějších útoků ďábelských osvobozeni byli. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

5. července

(Sv. Konstantin Cyril († 14. února 869) a Metoděj († 6. dubna 885), apoštolové slovanšti.)

Roku 851 poslal Omar, vladař Saracenů v Melitě do Cařihradu tento vzkaz. „Můžete-li zjevně vyložití nauku o Trojici Boží, pošlete nám muže, jenž dovede nás o tom přesvědčiti a překonati.“ Pozvání tomu nebylo lze se vyhnouti, jinak by tvrdí Saracénové řekli, že křesťané nedovedou hájiti své víry. I povolal princ Michal Konstantina a řekl mu: „Slyšíš-li filosofe, co proti víře naší mluví Agarjané?*)

*) Agarjané se nazývali Saracénové podle Agar, matky Ismaelovy.

Ty jakožto sluha nejsv. Trojice jdi a opři se jim. Bůh ti dá milost a sílu, abys je přemohl jako David Goliáše.“

Konstantin znaje jazyk arabský, šel. Když přišel do Melity, zpozoroval, že Agarjané pomalovali dveře křesťanů obrazy ďáblů. Saracéni se ho tázali posměšně: „Viš pak, co ty obrazy znamenají?“ Konstantin odpověděl vtipně: „Kde jsou obrazy ďáblů zvenčí, tam jsou křesťané uvnitř; kde obrazy ďáblů zvenčí nejsou, tam jsou bezpochyby ďablové uvnitř.“

Za učené hádky o víru namítali Agarjané, že mezi křesťany jsou roztržky ve víře a že jejich život nesrovnává se s věrou křesťanskou. Na to řekl Konstantin: „Bůh náš jest jako hlubina mořská. Mnozí chtějíce bytost jeho vyzkoumati, vydávají se na hlubinu tu; ale jen ti, kdož jsou duchem silni, poznávají ho s milostí jeho a přeplavují se šťastně vírem pochybností ku pravdě; kteří však jsou rozumu slabého, aneb se plaví na zpuchřelých korábech porušené vůle, ti utonou. Vaše mohamedánská víra jest však jako úzký potůček, jež může každý pohodlně překročiti. — Váš Mohamed neuložil vám nic těžkého, ale povolil vám oddati se hněvu a žádostem tělesným. Jinak Kristus; on pozvedl člověka od země k nebesům, a proto žádá od člověka těžkých věcí, aby sebezapíráním a přemáháním tělesných chticů přibližoval se andělům.“

Když potom Agarjané opovážili se mluvití rouhavě a potupně o nejsv. Trojici zakřikl je Konstantin a vyložil jim toto tajemství slovy samého Mohameda, čímž nevěřící nemálo byli zaraženi.

Posléze vychloubali se Saracéni domnělou učeností. Konstantin je však zahanbil podobstvím řka: „Člověk nějaký nabral z moře vody a maje ji ve vaku chlubil se cizincům, že vody takové nikdo nemá. I přišel k němu muž z pomoří a řekl mu: „Blázne, nestydíš se vychlubovati se tímto smrdutým vakem? Co tu ve vaku chováš, toho my máme celé moře.“ Tak i vy se chlubíte svou troškou moudrosti, kterou máte od nás.“

Předsevzeti: S velikou zbožností se vždycky požehnati a při tom se modliti: Ve jménu Otce, který mne stvořil, i Syna, který mne vykoupil, i Ducha svatého, který mne posvětil.

Tito jsou otcové vaši!

6. července

(Pokračování.)

Do Cařihradu přišli poslové moravského knížete Rostislava prositi o věrozvěsty. Řekli: „Lidé naši odstoupili od pohanství, ale nemáme učitele, který by jazykem našim vyložil pravou víru křesťanskou.“ Císař zavolal Konstantina a pravil mu: „Vím, že jsi unaven, filosofe, ale je záhodno, abys šel na Moravu,

neboť nikdo jiný by nedovedl dílo to tak dobře vykonati. Vezmi s sebou bratra Metoděje, jste Soluňané a umíte dobře po slovansku hovořiti.“ Konstantin ujal se díla, utvořil písmo pro slovanský jazyk a začal překládati Písmo svaté a bohoslužebné knihy do jazyka slovanského. — A tak se dali svatí bratři na cestu a horlivě hlásali pravdy Boží na Moravě. Lid jim rozuměl dobře a přilnul k nim s dětinnou úctou a láskou jak ke svým duchovním otcům. Za pět roků stala se Morava katolickou.

Papež Mikuláš I. (858—867) uslyšev o blahodárné činnosti svatých bratří, povolal je do Říma. Poslechli rádi, neboť už dříve se chystali do Říma, aby tam donesli ostatky sv. Klimenta, aby podali obvyklou zprávu o své činnosti misionářské, aby si vyžádali schválení pro slovanský překlad posvátných knih a aby poprosili o povolení slovanské liturgie (bohoslužby.)

Než došli do Říma, zemřel papež Mikuláš I. Nástupce jeho Hadrián II. uslyšev, že nesou ostatky sv. Klimenta zaradoval se a slavným průvodem je uvedl do města. Papež po zralé úvaze schválil liturgické knihy slovanské; posvětil je a položil v kostele Panny Marie Větší na oltář. Potom za jeho přítomnosti sloužena byla mše sv. v jazyku slovanském. Nakonec oba bratři vysvěceni na biskupy misionářské.

Tu pojednou ochuravěl Konstantin a cítě bližiti se smrt, vstoupil do kláštera. Přijal jméno Cyril. Na smrtelném lůžku domlouval svému bratru: Hle, bratře! Až dosud jsme byli oba spřeženi, jednu brázdou táhnouce. A nyní já padám na liše a ukončuji den svůj. Víím, že velmi miluješ horu (t. j. klášter olympecký), ale nechtěj pro horu opustiti učení své na Moravě. Zůstaň u toho dobrého lidu a vyučuj ho pravdě Boží!“

Naučení: Čím se odvděčíme našim věrozvěstům, kteří opustili všecko, domov, bohatství, čestné úřady, i klid klášterní z lásky k nám? Ukažme jim vděčnost tím, že též sami se budeme snažiti, abychom jiné získali pro víru a utvrdili v ní.

Křížová cesta.

7. července

(Pokračování.)

Metoděj se vrátil na Moravu sám. Byl jmenován arcibiskupem pannonským. Avšak činnosti jeho postavily se veliké překážky na odpor. Biskupové frančtí činili si nároky na území Moravy a Pannonie. Na jejich rozkaz byl Metoděj jat, do Německa odvezen a uvržen do tuhého žaláře. Tam byl držen půl třetího roku. Metoděj se odvolal k papeži Janu VIII., ten věc vyšetřil, vysvobodil Metoděje a potrestal přísně provinilé biskupy.

Metoděj se vrátil na Moravu. Radost Moravanů byla veliká, že jim byl vrácen milo-

vaný arcibiskup. V tu dobu (r. 874) pokřtil Metoděj českého vévodu Bořivoje. Tím byl učiněn veliký a rozhodný krok, aby veškerý národ český byl obrácen na víru křesťanskou. Bořivoj vzal s sebou kněze Pavla do Čech. Manželka Bořivojova, kněžna Ludmila, přilnula ke Kristu a záhy zbudován byl chrám na Levém Hradci a na hradě Pražském.

Němečtí biskupové nepřestávali strojití úklady Metodějovi. Pomlouvali jej, že prý není pravověrný, že prý slouží mši svatou v jazyku barbarském, aby snadněji ukryl své bludné učení. Metoděj se odebral na pozvání papeže Jana VIII. do Říma a osvědčil přesnou víru katolickou; také přesvědčil papeže o prospěšnosti obřadu slovanského dokládaje, že za příčinou slovanských služeb Božích víra křesťanská zapustila hluboké kořeny mezi Slovary. Papež shledal Metoděje úplně pravověrným a dovolil konati služby Boží jazykem slovanským.

Na žádost knížete Svatopluka byl Němec Viching vysvěcen za biskupa nitranského, ovšem s rozkazem, aby ve všem dle církevních zákonů byl poslušen arcibiskupa svého Metoděje. Avšak biskup Viching se povyšoval nad Metoděje, lhal, že má tajné rozkazy od papeže, že prý z vůle papežovy Metoděj je postaven pod jeho dohled. Metoděj byl nucen dopisem otázi se papeže, jak se věci mají. Papež uklidnil arcibiskupa a slíbil, že

vinníka potrestá. — Tak svatému Metoději nastaly pokojné časy a mohl po tři léta klidně pokračovati v apoštolském svém díle. Přeložil Písmo svaté až na knihy Machabejské. Byl asi v šedesátém roce věku svého, když v Pánu zemřel.

Naučení: Církev je naše matka. O chybách v církvi se má mluvit jako o chybách matky. Vidíme-li nějakou chybu v církvi, nechceme povýšeně kritisovati, nýbrž v pokoře a poslušnosti ji hleděti odstraniti, avšak vždycky napřed u sebe samých.

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi nám skrze své sv. vyznavače a biskupy, Cyrila a Metoděje, jméno Své milostivě poznati dal: uděl nám, abychom, jižto se přítomnou jejich památkou těšíme, také ve společnost jejich přijati býti zasloužili. Amen.

„Čím kdo hřeší, tím bývá 8. července potrestán.“

(Sv. Isabella, královna portugalská. † 4. července 1336. Svátek dnes.)

Král Diviš byl sice spravedlivým vladařem, ale nebyl dobrým a věrným manželem. Byl lehkomyšlný a žil prostopázně. Jeho manželka

Isabella vynikala trpělivostí a obětavou láskou. Zvláště k chudým měla srdce matky. Zvolila si za almužníka panoše zbožného a poctivého, jehož úkolem bylo, potraviny, šaty a peníze roznáseti tajně po domech, chudým a nemocným. Jiný panoš ze závisti obvinil královnu u krále, že mu je nevěrná a žije s oním almužníkem v hříchu. A král hned uvěřil této pomluvě a vzplanuv pomstou, umínil si, že potrestá almužníka krutou smrtí. Šel ke královské vápenici, pokynul tamnímu správci a rozkázal mu přísně: „Panoše, ježž zítra ráno pošlu sem s otázkou, zda rozkaz králův jest již vykonán, dáš bez milosrdenství polapiti a do žhavé pece uvrhnouti.“

Druhého dne z rána poslal král bohabojného almužníka k vápenici, aby správci rozkaz jeho vyřídil. Ale Prozřetelnost Boží zachránila zbožného mládence. Ubíraje se k vápenici zaslechl cestou hlas zvonku zvonícího na mši svatou. Zbožný panoš nemoha odolati mocnému puzení srdce svého vstoupil do svatyně. Nebylo tam ani kostelníka, ani ministranta, proto se uvolil přísluhovati knězi při oběti nejsvětější. Po mši svaté poklekl a ještě vroucně se pomodlil.

Mezi tím onen panoš, který ho neprávem obvinil, nemohl se již dočkati, je-li almužník mrtvý, spěchal sám k vápenici a tázal se, je-li rozkaz králův již vykonán. Sotva však

Fr. Urban:
SV. VLADIMÍR.

Fr. Urban:
BL. HROZNATA.

vyslovil tato slova, byl polapen a uvržen do ohně.

Brzy potom přišel panoš-almužník a tázal se, zdali králův rozkaz je vykonán. Správce se surovým úsměvem ukázal do ohně a řekl: „Už je tam; stalo se, jak král nařídil!“ Almužník nerozuměl slovům těm a vrátil se ke králi, aby mu vyřídil záhadnou odpověď. Král trnul hrůzou, když viděl almužníka živého a zdravého a dověděl se co se stalo. Poznal, že Bůh sám soudil a potrestal opovážlivého pomluvače. A právě tímto hrozným soudem Božím, jakož i trpělivostí a tichostí manželky své, byl král posléze obrácen a napravil svůj život.

Naučení: „Čím kdo hřeší, tím bývá potrestán, a kdo jinému jámu kope, sám do ní upadá.“

„Tam se chvěli strachem, kde nebylo strachu.“

9. července

(Žalm 52, 6.)

(Sv. Vavřinec z Brindisi, kněz kapucín, † 22. července 1619. Svátek 7. neb 22. července.)

Je ku podivu, kolik zemí procestoval tento chudý, churavý kapucín a kolik vykonal pro celou Evropu.

Byl také poslán do Čech, neboť pražský arcibiskup Zbyněk Berka z Dubé i císař Rudolf II. si přáli, aby řád kapucínský byl zaveden také do Čech.

Vavřinec se tedy dal na cestu; putoval r. 1599 s průvodci svými bos, v hrubém oděvu, strádaje ve věcech nejpotřebnějších. Prozatímni bydlíště obdržel ve špitále křížovníků s červenou hvězdou, jehož velmistrem byl arcibiskup.

Avšak protestanté hleděli s nelibostí na nové řeholníky. Hvězdář Tycho de Brahe, protestant prohlásil, že zvonění u kapucínů ho ruší v práci; ba namluvil pověřivému císaři myšlenku, že prý kapucíni ukládají mu o život; císařský komorník Makovský, rovněž protestant, mínil, že záchvaty císařovy pocházejí od modliteb kapucínů. Císař uvěřil pomluvám a zvolal: „Ať kapucíni se ihned odtud odklidí!“ Vavřinec měl kázání na rozloučenou. Na toto kázání přišli skoro všichni dvořané, mezi nimiž bylo i několik protestantů. Horlivý kazatel připomínal posluchačům pravdy, které slyšali z úst jeho a vybízel je, aby je životem osvědčovali. Končil slovy: „Zítřka se vydáme na cestu do Říma odkud na prosbu císařovu papež nás do města tohoto poslal. Odtamtud jsme přišli s křížem a holí, a to jest také vše, co odtud s sebou vezmeme. Kdyby nám již nebylo popřáno císaře spatřiti, prosíme vás, abyste mu řekli, že nikdy nepřestaneme vroucími modlitbami svolávat požehnání Boží na něho a jeho říši.“ Slova ta zvěděl císař ještě téhož dne. Zamyslíl se a řekl: „Vavřinec je pravý apoš-

tol. Nepůjde odtud.“ Tak Vavřinec i průvodci jeho zůstali v Praze.

Roku 1602 odebral se Vavřinec do Říma k volbě řádového generála. Byl jím zvolen sám. Na žádost císaře Rudolfa II. vrátil se do Prahy. Naučil se dobře jazyku českému, aby mohl kázati lidu. Tehdy právě přišel do Prahy jakýsi luteránský kazatel až z Dánska; ten hájil mezi jiným, že dobrých skutků netřeba, že to dokáže z Písma sv. v původním jazyku. Vavřinec vyvrátil jeho nauku a řekl: „Zde je Písmo sv. v původním znění. Vezmčte tyto knihy a doneste je tomu kazateli a ručím vám, že není schopen ani je čísti, tím méně jim rozuměti.“ Někteří z posluchačů tak učinili, ale když s knihami přišli do bytu kazatele, ten již byl zmizel z Prahy.

Z Prahy cestoval Vavřinec do Španělska, odtud do Portugal, kde v městě Lisabonu zemřel.

Naučení: Kde mizí víra, tam roste nenávisť a pověra. „Boha nevzývali; proto chvěli se strachem tam, kde nebylo strachu.“ (Ž. 52, 6.)

Předsevzetí: Chci se vzdělávati ve víře.

10. července

Život a smrt.

(Sv. Felicita a sedm synů jejích. † 175.)

Felicita žila v Římě za panování Marka Aurelia (161—180). Ovdověvši odložila nádhernou

né roucho a zaslíbila se Bohu čistotou, trvala na modlitbách a dávala křesťanům i pohanům tak dobrý příklad svatého života, že mnozí pohané vidouce ctnosti její zamilovali si víru Kristovu a vstoupili do Církve.

Syny svoje, jichž měla sedm vychovávala s největší pečlivostí v bázni a lásce Boží. Mnoho jim vypravovala o hrdinské statečnosti mučedníků a dodávala: „Jak šťastnou bych byla, vidouc vás z lásky ke Kristu krev i život obětovati! Jak blaženými stali byste se tím i vy na věky!“

Modloslužební kněží vidouce, že Felicita i synové její životem svým pohnuli mnoho Římanů, aby se zřekli pohanství, obžalovali matku u císaře: „Vdova tato rouhá se našim bohům na újmu tvého blaha. Bohové naši hněvají se proto a nedají se usmířiti, pokud žena ta nebude se jim klaněti.“ I rozkázal císař sudímu Publiovi, aby vdovu odvrátil od křesťanství. Ten povolal vznešenou paní k sobě a domlouval jí. Ona však odpověděla: „Mám Ducha svatého, jenž nedopustí, aby mne ďábel přemohl. Jsem jista, že překonám tě již za živa; jestliže mne pak usmrtíš, bude moje vítězství tím slavnější.“ Takové řeči se nenadál soudce a řekl hněvivě: „Bídná ženo, je-li tobě smrt vítána, šetři aspoň života svých dětí.“ Felicita odvětila: „Děti mé budou živé, nebudou-li obětovati modlám, pakli by však

takového zločinu se dopustily, propadnou věčné smrti.“

Druhého dne byla se syny svými povolána před soudní stolicí. Tam matka posilňovala syny slovy: „Milé dívky, pohleďte vzhůru k nebesům, tam vás očekává Kristus, aby vám dal korunu slávy. Onť krev svou prolil za vás, nuže obětujte i vy krev svou ke cti a slávě jeho. Nedbejte muk a myslete na radost, kterouž Bůh slíbil vám v nebi. Bojujte statečně za duše své a zůstaňte věrni v lásce Kristově.“

Tu zvolal Publius hněvivě: „Ty se opovažuješ přede mnou ponoukati syny své, aby císařskými zákony pohrdali?“ I kázal ji zplíčkovati. Po té jal se přemlouvati syny, a když se mu to nepodařilo, dal je umučiti.

Naučení: Bůh řekl lidu israelskému, když mu dal Desatero přikázání: „Hle, postavil jsem před tebou život a smrt. Vyvol si život.“ „Chceš-li vejíti do života, zachovej přikázání.“ (Mat. 19, 17.) Život nebo smrt, toto rozhodnutí naléhá též i na nás. Mnohý volí život časný a získá smrt věčnou.

11. července **Příčino naší radosti, oroduj za nás!**

(Sv. Petr Fourier, zakladatel řádu. † 9. prosince 1636. Svátek 9. prosince.)

Na radu apoštolského kněze Petra zasvětilo se několik zbožných panen Bohu ustavič-

nou čistotou se závazkem, že budou vyučovati ženskou mládež k bohabojnosti a vychovávati ji. Petr nazval sbor těchto panen Družinou Panny Marie.

Jedna řeholní sestra však znechutila si život v klášteře a chtěla se zase vrátiti do světa. Petr domlouval jí, aby toho nečinila; avšak vida, že jeho slova jsou marná, řekl nakonec: „Jdi tedy, sestro, kam ti libo; než však opustíš toto místo, vstup do chrámu a říkej modlitbu, kterou ti napíše.“

Vrtkavá sestra vzala list na němž modlitba byla napsaná a nevědouc co modlitba ta obsahuje, šla do kostela. Tu poklekla před obrazem Panny Marie a začala se modliti, jak ji to světec napsal: „Přicházím, ó Matko Boží, abych ti poděkovala, že jsi mne mezi dcery své přijmouti ráčila. Avšak této milosti již nechci požívat, neboť svět je mi milejší, než Ty a Syn Tvůj. Proto opouštím Vás a vrátím se do světa. Nechať slouží Vám kdo chce. Já však déle Vám sloužiti nemohu. S Bohem! Na věky se už nevidíme.“ Když sestra tuto modlitbu začala říkati, pohnulo se mocně srdce její, že se dala do usedavého pláče a pevně si umínila, že až do smrti zůstane v klášteře.

Když staříčkový Petr onemocněl, dal se zaopatřiti svatými svátostmi a očekával tiše, až ho Pán k sobě povolá. Snášeje trpělivě tělesné bolesti obíral se stále Bohem a Marií Pan-

nou vyslovuje krátké střelné modlitby. Často líbal kříž maje jej ustavičně v rukou a pohlížel na obraz Rodičky Boží říkáje: „Maria, ukaž, že jsi matkou mojí a uznej mne za své, byť nehodné dítě!“ Poslední radostí jeho bylo, že se dočkal ještě svátku Neposkvrněného Početí Marie Panny, jež v nábožné roznícenosti slavil. A hned druhého dne povolal Pán duši tohoto věrného služebníka do radosti věčné.

Předsevzetí: V pokušení k malomyslnosti chci hned se obrátiti k Ježíši a Marii. Často opakovati odpustkovou modlitbu: „Nejsladší Srdce Panny Marie, budiž mou spásou.“ (300 dní odpustků.)

Odpusť nám, jakož i my odpouštíme!

12. července

(Sv. Jan Kvalbert, zakladatel řádu. † 1073.)

Jan měl jediného bratra Hugona, který byl od jistého šlechtice zavražděn. Jan přísahal, že pomstí bratra svého. Jednou, — byl právě Velký pátek — jel Jan v průvodu ozbrojeného služebnictva do města a tu náhle střetl se s hledaným vrahem. Jan spatřiv ho, vzplanul pomstychtivostí a tasil meč, aby nepříteli zabil. Ten byl bezbranný a uniknouti nemohl; i poklekl, složil ruce křížem na prsou a řekl: Jsem-li vrahem já, nedopouštěj se vraždy ty! V návalu vášně prolil jsem krev nevinnou, avšak pomni, že Ježíš Kristus dnešního dne

umíraje za všechny lidi, modlil se na kříži za svoje vražedníky, a tudíž odpusť i ty a nechej mne na živu.“ Jan se zachvěl a bojoval těžký vnitřní boj, až zvítězila láska k Pánu Ježíši. Podal klečícímu pravici a dal mu políbení pokoje řka: „Zač mne prosíš ve jménu Ukřižovaného, toho nesmím ti dnes odepřítí. Odpouštím tobč. Jdi a modli se za mne, aby Bůh i mně odpustil.“ A pobídnuv koně, odjel rychle.

Cestou zamyslíl se Jan a vzpomínal na množství hříchů, jimiž byl až dosud Boha urážel, a srdce jeho zmocnila se veliká úzkost. Zároveň však cítil v duši sladkou útěchu z toho, že odpustiv nepříteli, vykonal skutek šlechetný. Zastavil se u chrámu sv. Miniata, vstoupil dovnitř a pokleknuv před křížem vroucně se modlil. Srdce jeho se naplnilo nebeským mírem a duše milostí Boží dotknutá rozplývala se lítostí. Bylo mu jakoby Spasitel s kříže mu kynul a slyšel slova: „Odpusťte a bude vám odpuštěno!“

Umínil si, že dá výhost světu a zasvětí celý život svůj Bohu. Žádal opata toho kláštera, aby ho přijal za bratra. Na úsilovné prosby byl přijat na zkoušku. Otec Janův, dozvěděv se, kde syn jeho se zdržuje, rozhněval se a přijel bez meškání do kláštera, aby ho násilím odvedl. Ale Jan skryl se, nechtěje se setkatí s rozhněvaným otcem. Opat

vypravoval otci vše, co se bylo přihodilo, a byl ochoten Jana mu vydati; ten však spěchal zatím do chrámu, odložil svůj světský šat, vzal kdesi starý mnišský oděv, oblékl se do něho, ostříhal si vlasy, postavil se v kůru do řady mnichů a takto očekával svého otce. Otec spatřiv syna oblečeného mnišským šatem, div si nezoufal. Když však vyslechl celý průběh vnitřní proměny jeho, zmírnil se a dovolil mu posléze, aby v klášteře zůstal.

Předsevzetí: S velikou zbožností se chci modliti prosbu Otčenáše: Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům!

13. července **Bůh se nedá posmívati.**

(Sv. Eugen, biskup v Kartagině. † 550.)

V Kartagině žil slepý muž Felix, kterého znal kde kdo v městě. V noci před svátkem Zjevení Páně zdálo se mu, jakoby ho někdo napomínal, aby šel do kostela, kde biskup Eugen světí vodu ke křtu, že ho má poprositi, aby se ho dotkl a že tak nabude zraku.

Slepec se domníval, že je to pouhý sen; když však uslyšel toto napomenutí po druhé a po třetí, uposlechl a dal se zavést do chrámu. Vykládal biskupovi, co se mu zdálo a prosil jej, aby mu vrátil zrak. Biskup však odpověděl: „Odejdi ode mne bratře, neboť já

jsem nehodný hříšník.“ Slepec však neustal prositi: „Vrať mi zrak, jak Hospodin přikázal.“

Eugen začal světití vodu, a když voda byla posvěcena, obrátil se k slepému a řekl mu: „Bratře Felixe, již jsem ti řekl, že jsem hříšný člověk; avšak ten, který tě navštívil, uděl tobě podle víry tvé a vrať tobě oči!“ — zároveň učinil na jeho očích znamení svatého kříže, a v okamžiku nabyl slepec zraku. O zázraku tom se mluvilo v celém městě a mnozí ariáni se vraceli k církvi. I ariánský král Hunerich se o tom dozvěděl a dal povolati biskupa, aby mu vypravoval, jak se věc udála. Ariánští biskupové však tvrdili, že Eugen učinil tento zázrak čarodějstvím.

Jeden z nástupců Hunerichových žádal, aby biskup katolický Eugen a biskup ariánský Kyrila, konali veřejnou hádku o víře. Kyrila slyšel o onom zázraku svatého biskupa Eugena a aby na posluchače více působil, podplatil jednoho člověka a přemluvil ho, aby se dělal, jakoby byl slepý; když pak na něho vložil ruce, aby řekl, že byl uzdraven. Den veřejné disputace se přiblížil. Eugen vyvrátil všechny bludy ariánské. Bludař Kyrila chtěl na přítomné posluchače, jelikož je nemohl přesvědčiti slovem, působiti zdánlivým zázrakem. Povolal onoho člověka a vložil na něho ruce. Co se však stalo? — V tom okamžiku onen člověk oslepl a cítil tak hrozné bolesti,

že hned veřejně vyznal, k čemu ho Ky-
rila svedl; prohlásil, že se zřiká bludu arián-
ského a chce se vrátiti do církve katolické.
V přítomnosti ariánů, kteří popírali tajemství
nejsvětější Trojice, udělal Eugen nad slep-
cem kříž a řekl: „Oči tvé ať se otevrou ve
jménu Otce i Syna i Ducha svatého, ve jmé-
nu jednoho Boha ve třech osobách.“ Na tato
slova přestaly bolesti slepého a nabyl zase
zraku.

Naučení: Bůh se nedá posmívati. Netrestá sice
vždycky hned, ale trestu jeho nikdo neujde.

MODLITBA.

*Uděl nám, Pane, na přimluvu sv. biskupa
Eugena, milosti, abychom Tě podle jeho pří-
kladu jakožto pravého Boha a Vykupitele vždy
zmužile vyznávali a milovali. Amen.*

„Pomocnice křesťanů, oroduj

14. července

za nás!“

(Bl. Hroznata, zakladatel kláštera tepelského. † 1217.)

Když Hroznata se narodil, zdálo se, že
novorozené dítě je mrtvé. I obětovala matka
Dobroslava na radu jedné ženy dítě Kristu
Pánu a Marii Panně. A hle, hned po modlit-
bě novorozenátko pláčem dalo znamení života

a stuhlé tělo znovu oživilo. I poklekla vděčná matka a vzdávala za tuto milost díky Bohu a matce milosrdenství Marii, jejíž božský Syn je naším vzkříšením a životem.

Jednou vyjela si Dobroslava s dcerou Vojslavou a s mladičkým Hroznatou. Za jízdy upustila Vojslava bratříčka, který dostal se pod kola vozu a byl přejet. Uleknutá matka nemyslí jinak, než že chlapeček utrpěl smrtelný úraz; zatím však byla s ním ruka Páně, a Rodička Boží zachovala ho i v tomto nebezpečství. Proto vzbuzovali rodiče v Hroznatovi vědomí, že je chráněncem Panny Marie a vychovávali ho zbožně.

Když Vojslava dospěla, provdali ji rodiče za krakovského župana Otu. Hroznata provázel sestru do Polska a byl u ní v Krakově. Jednoho dne hrál si s jinými mladíky na břehu řeky Visly a spadl o třetí hodině odpoledne z neopatrnosti do vody. Rychle byla Vojslava zavolána a rybáři hledali Hroznatu, ale marně. Teprve k večeru vytáhl ho za vlasy zkušený plavec. Přítomní se domnívali, že je jinoch již mrtev. Jak však žasli, když viděli, že je živ a zdrav. I vypravoval úžaslému zástupu, že když vězel pod vodou, zdálo se mu, jak překrásná paní drží nad hlavou jeho ruce. Lid nepochyboval, že touto ochranitelkou byla Rodička Boží a jal se ji velebiti radostnou modlitbou a zpěvem. Také Hroznata byl o tom

přesvědčen a učinil té chvíle slib, že z vděčnosti a lásky prokáže Marii Panně, své ochránitelce, zvláštní službu.

Když se byl vzdělal, povolal ho kníže biskup Jindřich Břetislav zemským úředníkem. Hroznata se oženil, avšak žena i synáček mu zemřeli. Zřídil klášter premonstrátský na říčce Teplé, a vstoupil sám do řádu. Když chtěl jednou prohlédnouti klášterní statek v Hroznětíně, byl od lupičů přepaden a uvězněn. Ve vězení zemřel.

Předsevzetí: Chci se často zbožně modliti: Zdravas královno, matko milosrdenství! Živote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva! K tobě voláme vyhnání synové Evy. K tobě vzdycháme, lkajice a plačice v tomto slzavém údolí. I protož, orodovnice naše, obrať k nám své milosrdné oči, a Ježíše, který jest požehnaný plod života tvého, nám po tomto putování ukaž, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká, Panno Maria!

15. července **„Otče, buď vůle tvá!“**

(Sv. Jindřich, císař. † 13. července 1024.
Svátek dnes.)

Ustavičné bouře a vzpoury příbuzných a knížat říšských zošklivily Jindřichovi úřad panovnícký. Stával se zasmušilým, malomyslným a umínil si, že se vzdá koruny a vstoupí do kláštera u města Trevíru. Zažádal o přijetí. Opat ho zrazoval od jeho úmyslu, ale marně.

Proto opat svolal všechny mnichy a u přítomnosti jejich se ho tázal: „Trváš nezvratně na svém úmyslu vstoupiti do tohoto kláštera a zavázati se sliby, tedy také slibem poslušnosti?“ — Král odpověděl: „Ano, a zavazuji se k tomu slibem!“ -- Opat na to: „Nuže, přijímám vaši královskou výsost za člena tohoto kláštera, a rozkazuji tobě na základě slibu poslušnosti, abys zůstal na dále ve světě a spravoval říši, kterou Bůh ti svěřil. Ukaž, že dovedeš nésti svůj kříž!“ Král poslechl.

Jindřich byl upřímně nábožný, přijímal často svaté svátosti, šetřil církevních postů a zapíral se, aby čistotu srdce svého bez úhony zachoval. Ačkoliv byl přítelem míru a nemiloval války, přec byl donucen často válčiti s domácími i zahraničními rušiteli míru. Avšak i ve válkách zachoval si srdce dobré. Když jal se obléhati řecké město Troju v Apulii zhrozili se obyvatelé ohromného vojska císařského a vyslali k císaři svoje děti, jež kráčejíce v průvodu prosily o milost propěvující „Kyrie elejson“ — „Pane smiluj se nad námi!“ Jindřich, vida tento zástup nevinných dětí a slyše jejich zpěv, řekl: „Nesluší se oslyšeti prosby, již Bůh bývá pohnut, že odpouští“ a odtáhl i s vojskem svým od města, prominuv zpronevěřilým obyvatelům zasloužilý trest za vzpouru jejich.

Naucení: V každém stavu můžeme se státi svatými, když jen plníme vůli Boží.

Předsevzetí: Zbožně se modliti: „Řud' vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi!“

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

O Bože, který jsi dnešního dne svého sv. vyznavače Jindřicha z nejvyšší pozemské hodnosti do království nebeského přijmouti ráčil, prosíme Tebe pokorně, jako jsi jej nadpřirozenou milostí podporovati a jemu v boji proti světským vnaďám přispívati ráčil: račiž i nám uštědřiti, abychom ho následující a plytkými radostmi tohoto světa pohrdající s čistými srdci k Tobě se dostali. Amen.

Proč tak málo duší pokračuje jistým krokem po cestě lásky? Protože jich tak málo velkomyslně nastupuje cestu oběti. Pokud jde duše cestou oběti, potud pokračuje i po stezce lásky. Zastaví-li se v obětavosti, zastaví se i v lásce, klopytá-li v přinášení obětí, klopytá i v lásce a její pokroky jsou už nepatrné. Ale duše velkomyslná, která vidouc před sebou dílo, které ji bude státi obětí, raduje se pro čest, jež z toho vzejde Bohu: taková duše nepokračuje snad teprve tehdy, když jest už skutek dokonán, nýbrž od chvíle, kdy pocítíla onu radost. (Slova Spasitelova k sestře Benigně Konsolatě.)

SV. IGNÁC Z LOYOLY.

16. července **Slavnost Panny Marie Karmelské.**

Již v nejstarších dobách křesťanských přebývali v četných slujích pohoří karmelského zbožní poustevníci, kteří se zapírali tuhým životem a uctívali Rodičku Boží Marii Pannu.

Roku 1156 připutoval na Karmel ctihodný stařec Berthold z Kalabrie v jižní Itálii. Rytíř tento bojoval s mohamedánskými Saraceny a octl se v nebezpečnosti života. Učinil tehdy slib, že bude až do smrti poustevničiti, vyvázne-li šťastně. Slibu svému doštal. Usadil se na Karmelu vedle jeskyně Eliášovy. Brzy připojili se k němu jiní poustevníci. Vznikla družina, jejímž prvním převorem byl Berthold. Papež Honorius III. potvrdil r. 1224 pravidla jejich. Řehole bratřím ukládala: úctu k Rodičce Boží, úplnou chudobu, zdrženlivost od masitých pokrmů, tuhé posty, mlčenlivost a ruční práce.

Za vlády sultána Kamela Egyptského byli Karmelité nuceni opustiti Svatou zemi a přestěhovali se do různých krajin evropských. Roku 1245 sešli se Karmelité a zvolili vrchním představeným svým Šimona Štoka. Tento muž, rodem Angličan, opustil již jako devatenáctiletý hoch otcovský dům a odebral se na poušť, kde po třicet let v dutině starého stromu žil v tuhé kajícnosti. Panna Maria mu zjevila, že Karmelité přišli do Anglie a

že má vstoupiti k nim. Šimon neměl vroucnějšího přání, než jak by rozšiřoval a zveleboval úctu k Rodičce Boží. Jednou se mu opět zjevila Panna Maria a podávajíc mu škapulíř řekla: „Vezmi toto roucho, jest to odznak mého bratrství, známka spásy, záruka pokoje a věčného závazku; kdo v tomto rouchu zemře, nezakusí ohně věčného.“

Časem utvořilo se jako větev řádu karmelského Bratrstvo Panny Marie karmelské. Do tohoto bratrstva mohou vstoupiti i nekněží a neřeholníci. Členové nosí na hrdele pod obyčejným oděvem malý škapulíř, jenž složen jest ze dvou kousků látky, na nichž je vytištěn obraz Panny Marie. Je to odznak zvláštní úcty k Rodičce Boží a důvěry v ochranu její. Papež Pavel V. vyslovil se roku 1613 zřejmě, že nejbl. Panna Maria oněm údům bratrstva karmelitského, kteří škapulíř nosili, čistotu podle stavu mého zachovávali, poskytne svou ochranu, přispěje jim a zvláště při smrti svou pomocí.

Škapulíř řehole karmelitské i jiných řádů (Servitů, Trinitářů, Lazaristů, Theatinů) náleží k oněm odznakům, jež mohou býti křesťanům užitečné, aby i ve všedním povolání pozdvihli srdce k Bohu. Obraz Panny Marie na škapulíři má nás napomínati, abychom následovali jejího svatého příkladu.

Bylo by pošetilou a zhoubnou pověrou, kdyby někdo se domníval, že dosáhne nějakých zvláštních milostí od Boha pouze tím, že nosí škapulíř, aniž by konal to, k čemu škapulíř jej nabádá. Kdo nedbá

svých povinností křesťanských a hříšným životem slouží tělu, světu a ďáblu, tomu ovšem škapuliř nic neprospívá; nýbrž škodí. Proč? Protože takový pošetilec z hříšné pověry lehkovážně spoléhá na škapuliř a nemyslí na pokání.

„Chceš-li kdo za mnou přijíti, zapři

17. července

sebe sám!“

(Mat. 16, 24.)

(Sv. Aleksij; Aleš, žebrák. † 417.)

Aleksij Říman zasnoubil se na přání svých rodičů s ctnostnou pannou Sabinou. Svatba se slavila nádherně. Ale téhož večera svěřil Aleksij nevěstě, že se zasvětil Bohu a že odejde do světa. Odevzdal jí svůj prsten a řekl: „Vezmi tyto dary na památku a buď mým rodičům dobrou dcerou.“ Rychle zmizel, sedl na loď a dostal se do Asie. Rodiče vypravili posly do všech sousedních zemí, aby ho vyhledali, ale nadarmo.

Aleksij došel až do města Edessy v Mezopotamii, rozdal peníze a klenoty chudým a žil pak z almužen. Po sedmnácti letech chtěl se odebrati do Parsu v Cicilii. Avšak loď, po níž se plavil, byla bouří zahnána na břeh italský. Aleksij viděl v tom pokyn Prozřetelnosti Boží a šel do Říma, aby žil na blízku rodičů. Vstoupil s tlukoucím srdcem do domu otcovského a prosil, aby pro milosrdenství Boží bylo mu dáno přístřeší a popřány byly drobty padající se stolu. Se-

stárlí rodiče nepoznali svého syna, neboť tvář jeho byla ožehnutá palčivým sluncem a tělo jeho bylo schřadlé životem odříkavým.

Otec milosrdenstvím pohnut přijal cizího poutníka do domu a vykázal mu komůrku pod schody. Od služebníků bylo Alšovi snášení příkoří; posmívali se mu, tahali ho za vlasy, házeli naň smetím, on však snášel trpělivě všelikou potupu. Větší boje však měl ve svém vlastním srdci, když viděl, jak zarmoucení rodiče plakali o svého syna. Tu mu bylo třeba hrdinské sebezapíravosti, zvláště když byl dotazován jak se jmenuje a odkud je. Na otázky ty vypovídal vyhybavě, že vlast jeho je na nebesích, že jméno své před lidmi již dávno odložil a u Boha musí si jméno teprve získati.

Tak ztrávil Aleksij plných sedmnáct let v otcovském domě jako cizinec a žebrák. Když přiblížila se smrt, poprosil o péro a vylíčil běh života a utrpení svého ode dne, kdy byl z domu otcovského odešel.

Rodičové našli na prsou zemřelého žebráka list, užasli a slzami smáčeli mrtvolu svého syna, kterého tak pozdě poznali. Když se rozletěla zvěst o podivné této události, přišel lid v zástupech uctíti památku podivuhodného světce.

Naučení: Skutky některých světců jsou tak hrdinské, že je můžeme sice obdivovati, ale ne následovati. Tak se též učme ze života sv. Aleksija. Láska

k rodičům je velmi dobrá, ale více jest láska k Bohu. „Kdo otce neb matku miluje více než mne, není mne hoden.“ Dvanáctiletý Ježíš miloval matku svou a svatého Josefa, ale nerozpakoval se, způsobiti jim bolest, když to byla vůle Otce nebeského. „Nevíte, že musím v tom býti, co jest Otce mého?“

Když sv. Aleksij tak veliké oběti přinášel z lásky k Bohu, nemuseli bychom se styděti, kdybychom my nechtěli aspoň nějakou malou obět přinést z lásky k Němu?

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

O Bože, jenž jsi vyznavače svého, Aleksia, záračnou světa nevšimavostí vyznamenati ráčil: prosíme Tě, aby věřící Tvoji na jeho přimluvu dobra pozemského málo si vážili a vždy na věci nebeské pamatovali. Amen.

18. července **Cesty milosrdenství Božího.**

(Sv. Kamil z Lellis, zakladatel řádu.
† 14. července 1614. Svátek dnes.)

Čisti a psáti Kamil neuměl, ale náruživě hrál v karty a kostky. Celé noci hýřil. Když mu bylo osmnáct let, odebral se s otcem do Benátek, aby tam vstoupil k vojsku. Na cestě oba onemocněli a otec zemřel. Kamil se dobelhal k Františkánům ve Fermě; ti se ho ujali. Žádal o přijetí do kláštera, ale pro nemoc nebyl přijat. Proto se odebral do Říma a tam v nemocnici pro nezhojitelné zůstal

několik měsíců. Pak konal službu opatrovního. Avšak brzy vzplanula stará vášeň karbanická, zanedbával své povinnosti, hašteřil se s ostatními opatrovníky. Proto byl z nemocnice vyhnán.

Dal se najati k vojsku a bojoval proti Turkům a proti námořním lupičům tuniským. Potom byl propuštěn a zase bez zaměstnání. Co si na vojně ušetřil brzy prohrál v kartách, k tomu i zbraň a šatstvo. Toulal se bez cíle. Když v Manfredonii v Apulii pomáhal při stavbě kláštera jako nádeník, pojala ho najednou taková lítost, že poklekl a dal se do usedavého pláče. Potom šel prositi do kláštera, aby ho přijali za řeholního bratra. Byl přijat. Ale hrubý habit řeholní mu znovu rozjítřil rány na nohou, proto musel zase odejít. Šel opět do Říma do nemocnice pro nezhojitelné.

Vida, jak opatrovníci nemocných jsou nedbalí, pojal myšlenku založiti družinu mužů, kteří by pečovali o nemocné nikoliv ze zisku, nýbrž z pravé křesťanské lásky. Aby dosáhl lépe svého cíle, začal jako dvaatřicetiletý studovati a dal se vysvětit na kněze. Založil družinu, ale kardinál mající vrchní dozor nad nemocnicí neschválil jeho podnik, nazval Kamila nepokojným svéhlavcem. Avšak papež Sixtus V. potvrdil 1585 náboženské družstvo, které dostalo jméno „Otcové dobré smrti.“

V konání skutků milosrdenství byl Kamil

neúnavný. Ač kulhal, neustával obcházeti ulice a domy, aby vyhledával nemocné. Za času moru nacházel mnohé domy uzavřeny a nezbývalo mu než aby po žebříku vnikal k nemocným do domu. Vytrval v nemocnici i když puch byl nesnesitelný. Často omdlel vysílením. Radili mu, aby si popřál odpočinku. Odpověděl: „Pravý voják umírá na bojišti, námořník na moři a ošetřovatel v nemocnici.“

Co ho pohnulo k takové hrdinské činnosti? On sám dává odpověď. Všecka jeho kázání jednala o lásce k Bohu, a slyšel-li kázání, ve kterém nebylo zmínky o lásce k Bohu, říkával: „To jest prsten, ve kterém chybí dýmant.“ Choroby své nazýval milosrdenstvími Božími.

Naučení: Cesty milosrdenství Božího jsou podivuhodné! Nikdy nezoufejte a nikdy neodsuzujte hříšníka, neboť milost Boží může z něho udělati velikého světce. — Láska k Bohu proměňuje srdce lidská. Modleme se často: „Ježíši, horoucí láskou ke mně, zapal srdce mé láskou k Sobě!“

19. července

Stupně do nebe.

(Sv. Vincenc (Čeněk) z Pauly, zakladatel řádu.
† 21. září 1660. Svátek dnes.)

Když chudičký student Vincenc dokončil svá studia a byl vysvěcen na kněze, zdědil po svém příznivci v Marseille 700 zlatých. Převzal své dědictví a sedl na loď, aby se

vrátil do vlasti. Avšak loď přepadli turečtí lupiči, Vincence poranili a prodali za otroka do Tunisu v Africe.

Byl prodán odpadlíkovi Ludvíku Mezikurtovi, pocházejícímu z Nizzy. Při práci těšil své druhy tím, že jim vypravoval příběhy ze života svatých a zpíval nábožné písně. Kdysi zpíval žalm, který zpívali israelité v zajetí babylonském: „Při řekách babylonských jsme sedávali a plakávali, když jsme se rozpomínali na Sion.“ (Ž. 136.)

Potom zazpíval „Zdrávas Královno.“ To zaslechla Zulma, jedna ze tří žen Merikurtových a žádala Čeňka, aby ji vysvětlil obsah těch písní a aby jí učil pravdám víry křesťanské. Uvěřila v Krista; vytýkala svému muži, že zradil svou víru. Ludvík se zastyděl a radil se s Vincencem, co by měl činiti. Pak rozprodav své statky, opustil tajně se Zulmou a s Vincencem Afriku a šťastně se dostal do Francie. Tam konal pokání a vrátil se do Církve.

Vincenc se stal almužníkem královny Markéty z Valois. Přebýval v předměstí se svým krajanem, jenž byl soudcem. Kdysi Vincenc ležel churav. Soudce odešel po svém zaměstnání, ale zapoměl uzamknouti svůj stolec, v němž měl uschovaných 400 tolarů. Tu přišel uředník z lékárny a zpozorovav neuzamknutý stolec, ukradl všechny peníze. Soudce vrátil se a shledal, že peníze zmizely. Obviňo-

val Vincence, že mu peníze ukradl. I zažaloval ho u pařížského biskupa.

Vincenc po šest let snášel toto křivé podezřívání; říkával s povzdechem: „Bůh zná pravdu a zjeví ji.“ A vpravdě; po šesti letech zloděj se dopustil nové krádeže, byl polapen a ve vězení se také přiznal, že vzal soudci ony peníze. Tak vyšla nevina Čenková na jevo. Vincenc poděkoval Bohu a odpustil ze srdce soudci.

Naučení: Utrpení jsou stupně do nebe.

20. července

Král charity.

(Pokračování.)

Jako pohádka zní, co všecko Čeněk vykonal na poli křesťanské lásky k bližnímu. Pro galejníky, kteří hynuli tělesně i mravně, zřídil dům a nemocnici a postaral se, aby tito vězňové byli nábožensky poučeni a mravně polepšeni. Chudinství upravil, sestavil chudinský řád a zřídil dvě bratrstva, jedno mužské a druhé ženské, jimž byla svěřena péče o žebračky. Vystavěl polepšovnu pro lidi mravně vadné, pro zběhlé studenty, pro karbaníky, rváče, vilníky a opilce.

Založil družinu „služebnic chudých“, jimž dal název „Dcery křesťanské lásky.“ Lid je nazýval „Šedé sestry.“ Vincenc o nich pravil: „Domy nemocných jsou jejich klášterem, far-

ní chrám je jim kaplí, chudá najatá jizba příbytkem, městské ulice křížovou cestou, poslušnost je jim závorou, bázeň Boží mřížemi, skromnost závojem.“

Pro děti odložené zařídil ústav pro nalezené a odevzdal jej „Sestrám křesťanské lásky.“ Za válečných svízělů se zdálo, že nalezenec zanikne. Vincenc svolal dobroditelky ústavu, ukázal jim děti a řekl: „Ze soustrasti a křesťanské lásky jste přijaly tyto děti jako své vlastní. Staly jste se jim matkami, když jejich vlastní matky je odstrčily; chcete je teď odmítnouti? V tomto okamžiku jste jejich soudci. Život a smrt jejich závisí na vás. Budou žít tyto ubohé děti, jest-li budete dále s láskou o ně se starati; avšak zemrou, bez pochyby zemrou, jest-li je opustíte.“ Těmito slovy byly ženy tak dojaty, že se rozhodly i za největších obětí pokračovati ve svém díle.

Za třicetileté války zuřil v Lotrinsku hlad. Je neuvěřitelné, jaké obnosy Vincenc sebral pro Lotrinsko. Jeden z poslů vykonal cestu až třiapadesátkrát a nesl někdy až 30.000 livrů. Z Lotrinska utíkalo mnoho dívek a žen, dětí a starců do Paříže. Z Anglie a z Irska uteklo se tam mnoho katolíků, aby unikli pronásledování krvelačného Cromwella. O všechny uprchlíky tyto Vincenc pečoval.

Co jsme už my vykonali pro křesťanskou charitu? Nestačí; jen občas, když jsme žádání dáti s nechutí nějakou almužnu.

MODLITBA.

O Bože, jenž jsi svého sv. vyznavače, Vincence, darem podivuhodného milosrdenství vyznamenati ráčil, aby tak mnohým útrapám lidským odpomáhal; račiž nám milostivě uděliti, abychom se horlivě cvičili v lásce k bližnímu a tak tím větší odměny za ni došli. Amen.

21. července **Duše charity, je charita duše.**

(Pokračování.)

Při vší péči o odstranění pozemské bídy nezapoměl Čeněk postarati se na prvním místě o duše. Kdysi byl požádán, aby zaopatřil jistého starce na smrt nemocného. Vincenc žádosti rád vyhověl. Po zpovědi vyznal stařec se slzami radosti v očích u přítomnosti hraběnky Gonoly a jiných lidí, že po léta se zpovídal neplatně a svatokrádežně a na kolenou hlasitě děkoval Bohu, že mu Vincenc pomohl k dobré, upřímné generální zpovědi.

Nad touto příhodou se zamyslí hraběnka; požádala Vincence, aby v chrámu poučil lid o potřebě pokání a aby mu podal návod, jak se koná generální zpověď. Účinek kázání byl neobyčejný; přihlásilo se kajníků tolik, že bylo třeba povolati kněze z Amiensu. Vincenc a onen kněz pak konali misie i na jiných mís-

tech. Když hraběnka viděla úspěch těchto misii, založila nadaci 16.000 livrů na ten účel, aby na jejich panstvích každého pátého roku se konaly misie. Vincenc založil družinu kněží misionářů, kteří dostali jméno: Lazaristé.

Vincenc zavedl duchovní cvičení, exercicie pro lidi všech stavů. Na tato cvičení přicházeli na příklad, kdož si chtěli vyvoliti nový stav, vojíni, než nastoupili službu, starci, kteří se připravovali na smrt a jiní.

Naučení: Misie a exercicie i dnes mají ohromný význam pro náboženskou a mravní obnovu lidu. Papež nařídil, aby v každé farnosti aspoň co deset let byly misie a přeje si, aby co nejvíc lidí se zúčastnilo sv. exercicií. Kolik duší bylo misiemi a exerciciemi přivedeno na pravou cestu a k pravému duševnímu štěstí!

Předsevzetí: Modliti se za zdar svatých misii a exercicií.

Dvojí pohled.

22. července

(Sv. Marie Magdalena.)

Ve staré legendě o sv. Maří Magdaleně stojí: Marta navštívila svoji sestru Marii a řekla jí: „Milá sestro, mám jednu malou prosbu k tobě, a prosím tě, abys mi ji vyplnila.“ Magdalena se táže: „Dobře, čcho si přeješ?“ Marta jí vypravovala, že v krajině je veliký prorok, který činí zázraky, který uzdravil Simeona malomocného, ano i děvčátko jedno vzkřísil z mrtvých. Proto se mnozí domnívají, že on jest ten očekávaný Mesiáš. Na konec

Marta prosila, aby Magdalena šla jednou na jeho kázání. Magdaleně to byla hořká bylina, proto odpověděla: „Divím se ti, že děláš tolik řečí. Máš-li chuť k takovým věcem, jdi tam! Já však mám chuť ke světu, proto tě prosím, dej mi pokoj.“ — Marta: „Hle, milá sestro, kdybys něco mnohem těžšího ode mne žádala, ráda bych ti to učinila, a ty mi nechceš v takové maličkosti vyhověti?“

Srdce Magdaleny se trochu obměkčilo a řekla: „Dobře, abych tvému dlouhému domlouvání učinila konec, slibuji ti, že zítra přijdu na kázání onoho proroka, ale ne v takových ošumělých šatech jako ty.“ Marta s radostí na kolenou děkovala Pánu a prosila ho, aby dílo začaté dokonal.

Druhého dne se Magdalena nastrojila do nejnádhernějších šatů a šla na náměstí, kde lid očekával proroka. Lidé se divili, že Magdalena je tam také a mluvili jeden to, druhý ono ale všickni byli za jedno, že Magdalena nepřišla, aby slyšela zbožně kázání prorokova, nýbrž že zde hledá něco jiného.

Když Kristus Pán stál před lidem, jakoby uvažoval, co má říci, pohlédl na Magdalenu a Magdalena pohlédla na něho. Avšak Kristus na ni pohlédl tak, jak jednou pohlédne na zavržené při soudu posledním. A z tohoto pohledu Magdalena se polekala velice, zbledla jako by měla umřít. Srdce jí zůstalo státi a ona klesla k zemi.

Avšak dobrotivý Bůh nechtěl jí ponechati při tom leknutí, nýbrž chtěl jí též potěšiti. Když Magdalena chtěla nyní naslouchati, co bude kázati Kristus Pán, pohlédla po druhé na něho pohledem pokorným a lítostivým. A On pohlédl také na ni, ale tak, jak hledí na své vyvolené v nebi. Tu srdce hříšnice začalo hořeti láskou k Bohu, a svědomí její se tak probudilo, že chtěla hned před všemi lidmi se vyznati ze všech hříchů svých, kdyby jí Marta nebyla zadržela. I začala naříkati Magdalena: „Běda, ach běda, co jsem já ubohá hříšnice udělala, že jsem Boha, svého Stvořitele opustila? Ó, pekelní duchové, jak jste mne oklamali!“ Marta však jí těšila: „Nezoufej si, sestro milá a nevyrušuj Pána v jeho kázání, Bůh je milosrdný, jistě i tobě udělí odpuštění tvých hříchů, neboť jeho milosrdenství je mnohem větší než hříchy celého světa.“

Naučení: Pohled'me často okem pokory a lítosti na svého Spasitele a modleme se často k Němu se žalmistou: „Smiluj se nade mnou, ó Bože, podle velikého milosrdenství svého; a podle množství svých slítovaní; zahlad' nepravost mou! — Srdce čisté stvoř ve mně; Bože, a ducha pravého obnov v útrokách mých.“

MODLITBA.

Ó Bože, jenž jsi měl takové zalíbení a tak velikou radost nad obrácením hříšnice Magdaleny, že jsi jí nejen všechny hříchy odpustiti, nýbrž i srdce celé osvítili ráčil milostí své vý-

borné lásky; rač nám uděliti svého plného milosrdenství, abychom na přímluvu světice, z jejíhož obrácení se těšíme, milosti, míru a posily od Tebe došli. Amen.

23. července

Svatý milionář.

(Sluha Boží Lev Dupont. † 18. března 1876.)

Lev byl zámožný. Když studoval na univerzitě pařížské měl přístup do salonů vznešené společnosti, miloval tanec a jiné zábavy. Kdysi se sháněl po svém malém sluhovi. „Kdes‘ byl?“ — „U pana Bordiera na katechismu.“ Tato odpověď vzbudila zvědavost pánovu. Příště šel s ním. Spatřil pana Bordiera obklopeného zástupem chlapců, poslouchajících vyučování. Pohled ten zahanbil a dojal Lva. Bordier stal se mu přítelem a zavedl jej do Mariánské družiny.

Obrácení Dupontovo bylo úplné. Hledal svou čest v tom, vyznávati veřejně svou víru. V pátek rád šel do hotelu a žádal postní jídlo. Vystudovav přijal místo u královského soudu na ostrově Martinique a oženil se. Avšak již po pěti letech manželka mu zemřela zanechavši mu dcerušku. Umírající si přála, aby dítě bylo vychováno v klášteře Voršilek v Toursu. Proto se tam Dupont přestěhoval.

Lidé žasli, že bohatý, vzdělaný pán chodí denně na mši sv. a ke sv. přijímání. Ba někdy

Fr. Urban:
SV. MONIKA.

Fr. Urban:
SV. MAŘÍ MAGDALENA.

i ministroval. Nechyběl nikdy na církevních průvodech a pobožnostech. Ve společnosti vždy hájil víru, ano sám rád začal rozhovory náboženské s takovou vroucností, že mnohý byl tím povzbuzen. Při tom byl veselý a oblíbený společník.

Byl apoštolem častého svatého přijímání. Vždy ve svých dopisech a rozhovorech opakoval: „Křesťan bez svatého přijímání je jako ryba bez vody.“ — Znamý konvertita Herman Kohen založil spolek pro noční klanění se Svátosti oltární. To se líbilo Dupontovi a zavedl spolek také v Toursu. Zrazovali ho, že prý nikdo nemá proto zájmu. Avšak Lev byl tak horlivý, že za dva měsíce získal již 74 členů. Byl to dojemný pohled, jak mužové všech stavů, studenti, dělníci, obchodníci, úředníci i důstojníci přesně dodržovali svou hodinu. Někteří z nich přinášeli veliké oběti. Pro mnohého muže bylo toto klanění počátkem nového náboženského života.

Když mu zemřela jediná dcera ve věku patnácti let, pomodlil se hlasitě „Magnifikat“ „Velebí duše má Hospodina“. Přítomní se divili tomú, on však odpověděl: „Musím především Bohu děkovati, že mé dceři dal tak krásnou smrt a že ji povolal k sobě, dříve než svět jí mohl oloupiti o její nevinnost.“

Svátek svaté Maří Magdaleny měl vždy v úctě, protože v ten den dostal od Boha osvice-

ní, že k dosažení svatosti je třeba sebeumrtvování. Od této doby ztravovala ho svatá horlivost odpírati si všecko, co smyslům lahodilo, držeti tělo na uzdě a zapírati svou vůli.

Rozčiloval se jen, když ho někdo chválil. Neboť zdálo se mu býti bezprávím, aby se dobro připisovalo jemu, když přece všecko dobro je dílem milosti Boží.

Naučení: Dnešní doba potřebuje laických apoštolů ve všech stavech. Nevolá milost Boží též tebe?

Co, kdybys začal choditi co nejčastěji ke sv. přijímání? Bojiš se snad, co by lidé řekli? Jaká to slabost! Nemohl bys s několika muži a jinochy začíti adorační pobožnost?

„Láska Kristova pudí nás!“ 24. července

(2. Kor. 5, 14.)

(Sv. František Solano, kněz minorita. † 1613.)

František chodě po ulicích města volával k dospělým i k mládeži: „Milujte Pána Boha a nehněvejte ho! On pro vás na kříži umřel; nekřížujte ho svými hříchy znovu!“ — Láska k Ukřížovanému hořela též v jeho srdci a pohnula ho, že byl ochoten život svůj položit za bratry své.

Roku 1583 vypukl v městě Montoru hrozný mor. Lidé prchali odtud. František naopak prosil představené, aby tam mohl jíti opatrovati nemocné. Bylo mu to dovoleno a on sloužil opuštěným nemocným, pochovával mrtvé,

až sám se nakazil a onemocněl. Avšak když mu Bůh zase vrátil zdraví, neodešel z města, nýbrž posluhoval nemocným dále, až mor přestal.

Nespokojuje se s dosavadní činností ve vlasti, František si umínil, že půjde k mohamedánům do Afriky hlásati Ježíše Krista a bude-li se Bohu líbiti, že si zaslouží tam korunu mučednickou. Ale nebylo mu to dovoleno. Zatím se mu naskytlo vděčné působiště jinde. Španělský král Filip II. chystal misionářskou výpravu k Indiánům v Jižní Americe a František s radostí se připojil k této výpravě.

Plavba tam byla s počátku dosti klidná. Příhodného toho času užil František k tomu, aby učil mouřeniny, kteří s ním se plavili, víře křesťanské. Vyučoval i plavce a cestující bázní Boží. Nejednou vzal kříž do ruky a kázal lidem na korábu, že lépe jest umřítí, než Boha těžkým hříchem urazití.

Nedaleko peruánského pobřeží nastala bouře, koráb byl poškozen a octl se v nebezpečnosti. Na lodi bylo více než 800 lidí. Kapitán nabídl vzácnějším osobám i Františkovi, aby s ním vstoupili do záchranného člunu a takto se vysvobodili. Ale František odmítl slovy: „Chraň Bůh, abych ze sobecké lásky k životu časnému odloučil se od bratří, kteří vězí v dvojím nebezpečí!“ A vzav kříž vybízel pozůstalé, aby neztráceli myslí a doufali jistě pomoci od Boha. Černoši byli cestou dosta-

tečně připraveni, přijali křest svatý, ostatní pak litovali svých hříchů, vyzpovídali se a neustávali volati k Bohu o smilování. A třetího dne přišla jim pomoc.

Když František onemocněl a mnoho trpěl tělesně, ještě neměl dosti. Říkával s pláčem: „Odkud mi to, Pane, že Ty jsi ukřižován, a já od služebníků Tvých opatrován; Ty oloupen o šat, já přikryt, ty poličkován a trním korunován, já tolikerymi milostmi zahrnut a dobrodiními potěšen!“

Umíral se slovy: „Veselím se z toho, což jest mně řečeno: Do domu Hospodinova půjdeme!“

Předsevzeti: Často se chci modliti: „Nejsladší Srdce Ježíšovo, dej, at Tebe miluji vždy víc a více!“

Synové hromu.

25. července

(Sv. Jakub Starší; apoštol Páně; bratr sv. Jana, syn Zebedeův.)

Jakub a Jan byli od narození povahy různé a prudké. Proto dostali od Spásitele příjmení „Boanerges“, „synové hromu“. Planuli horlivou láskou k Pánu, avšak láska ta posud nebyla vytríbena a bouřila se zlostí, kdykoliv se milovanému mistru stala od lidí křivda. Když Ježíš ubíral se do Jerusalema, poslal učedníky do města samaritanského, aby mu tam připravili příbytek. Ale obyvatelé zavřeli před nimi dveře a nepřijali je. Vidouce to Jakub a

Jan rozhněvali se a řekli: „Pane, chceš-li ať díme, aby oheň sestoupil s nebe a spálil je?“ I pokáral je Pán řka: „Nevíte, čího ducha jste. Syn člověka nepřišel zatracovati duší, nýbrž spasiti.“ (Luk. 9, 54-56.)

Když Spasitel se ubíral naposled do Jerusalema, přistoupila k němu Salome s oběma syny Jakubem a Janem a prosila ho řkouc: „Rci, aby tito dva synové moji seděli jeden po pravici Tvé a druhý na levici v království Tvém.“ Ježíš věděl, že tato prosba pochází od synův a proto obrátil se k nim a řekl: „Nevíte zač prosíte. Můžete-li píti kalich, který já píti mám?“ A oni odpověděli: „Můžeme.“ Dí jim Ježíš: „Kalich zajisté můj píti budete, ale seděti na pravici mé aneb na levici, není mé dáti vám, nýbrž kterým připraveno jest od Otce mého.“

Jakub Starší první ze všech apoštolů pil z kalicha utrpení Páně. „Téhož času vztáhl král Herodes ruce, aby sužoval některé s církve. I zabil Jakuba, bratra Janova, mečem. Vida pak, že se to líbilo židům, umínil jati i Petra.“ (Skut. ap. 12, 1-3.)

Naučení: Spasitel vyvolil si tyto dva bratry přes jejich nedokonalosti. On viděl v nich oheň, a tento oheň vášnivosti později proměnil Duch svatý v oheň apoštolské horlivosti pro spásu duší. Nejvíc nenávidí Spasitel vlašnost. Ve vlašné duši není žádného ohně. Modleme se: Přijď Duchu svatý, a naplň srdce svých věřících a zapal v nich oheň lásky své!

„Pane, po Tobě jediném jsem toužil.“

26. července

(Bl. Česlav, kněz dominikán. † 15. července 1241.
Svátek dnes.)

Česlav, bratr sv. Hyacinta, narodil se r. 1180 na zámku Lance u městyse Kaměni v polském Slezsku. Oba bratři studovali nejprve v Krakově a snad i v Praze, pak v Paříži a v Bologni. Oba zachovali ve studiích zbožnou mysl a čistotu srdce. Říkával: „Naši předkové získali si jména nesmrtelná, protože byli milovníci zbožnosti a střízlivosti a měli na mysli čest Boží a okrasu domu jeho. Proto jest povinností naší, abychom slávy jména jejich nezastínili nehodností, nýbrž abychom ji zvýšili a rozmnožili.“ Kdykoliv dorážela na Česlava pokušení, říkával sám sobě: „Odolej, Česlave! odolej této vášni; často jiskra nepatrná způsobuje veliký požár. Nic není nebezpečnějšího nad med, je-li prudkým jedem otráven!“

Když se bratři vrátili z ciziny byli vysvěceni na kněze a ustanoveni kanovníky v Krakově. Roku 1220 odebrali se oba bratři s krakovským biskupem Ivonem do Říma. Tou dobou meškal v Římě také pražský biskup Ondřej. Oba biskupové prosili zde sv. Dominika, aby jim dal několik svých duchovních synů, kteří by v Polsku, ve Slezsku, v Če-

chách a na Moravě horlivým kázáním slova Božího a příkladným životem věřícímu lidu byli prospěšní. Také Hyacintovi a Česlavovi zalíbil se rád kazatelský tou měrou, že pokorně prosili sv. Dominika, aby je do něho přijal. Sv. Dominik milerád vyhověl žádosti obou polských bratří a oblékl je řeholním rouchem zároveň s průvodčími jejich Moravanem Jindřichem a Němcem Heřmanem. V Římě se cvičili klášterní kázní. Česlav vynikal poslušností. Říkával: Mou povinností jest poslouchati a nikoliv zkoumati rozkazy představených.

Z Říma odešel Česlav do Čech a založil klášter dominikánský na Poříčí u Prahy. Odtud pak vycházel do krajů českých a polských, aby kázal slovo Boží. Byl také zpovědníkem sv. Hedviky, vévodkyně slezské.

Když umíral, řekl svým bratřím: „Vznesená láska nesmrtelných skutků sv. Dominika nechť nad vámi vane líbezným jarním vánkem, za bdění i ve spánku. Jen po cestě, kterou kráčel sv. Otec náš, dostanete se k výšinám nebeským.“

V posledních hodinách života svého neustával patřiti na kříž a opakovati modlitbu: „Pane, po tobě jediném jsem toužil; dopřej mně nyní, abych ve Tvém objetí spočinul.“

Naučení: Po Bohu jediném toužil bl. Česlav celým srdcem svým. Bůh nechce srdce rozdělené. Jaké je srdce tvoje?

„Láska přikrývá množství 27. července hříchů.“ (1. Petr. 4, 8.)

(Bl. Maria Magdalena z Martinengo. † 1737.)

V klášterní kuchyni bylo živo. Bylo po obědě a veselé setřičky pospíchaly, aby co nejdřív mohly se trochu pobaviti mezi sebou. Jedny nosily z jídelny talíře a mísy; jiné umývaly náčiní.

Najednou to řinčí. Celý stoh talířů uklouzl a spadl na kamennou podlahu.

Leknutím jako bez sebe hleděly sestry jedna na druhou. Která to udělala? Která byla vinna? Kdo má vzítí na sebe pokání a trest?

Dříve než ostatní se vzpamatovaly, již sestra Magdalena přiskočila, sebrala stěpiny a mlčky je odstraňuje, jakoby sama to zavinila. Ostatní dokončují svoje práce. Sestra Magdalena však tiše jde k celi představené, pokorně padá na kolena, ukazuje stěpiny a prosí o pokání — za to, že větší počet talířů rozbila.

Taková „neopatrnost“ byla v chudém klášteře kapucinek věcí velikou. Představená přísně pokárala sestru a uložila jí za pokání, aby po tři dni se stěpinami na motouzu se ukázala v jídelně před všemi sestrami. A světice klidně učinila, jak jí bylo poručeno.

Předsevzeti: Chci, kde jen mohu, jiným ulehčiti jejich bol.

28. července **Mučedník zpovědního tajemství.**

(Ondřej Faulhaber, kněz. † 30. prosince 1757.)

Ondřej Faulhaber byl kaplanem v Kladsku, které právě tehdy bylo pruským králem Bedřichem II. odtrženo od Čech. Katolíkům nastaly zlé časy. Jesuité byli z Kladska vypuzeni. Ondřej se horlivě věnoval duchovní správě. Učil se česky a polsky, aby mohl zpovídati vojiny.

Jeden z pruských vojinů desertoval. Byl však polapen a souzen. Při výslechu vypovídal: „Byl jsem zde v Kladsku u zpovědi a tázal jsem se zpovědníka, zda-li smím uprchnouti. Zpovědník mi řekl: Je to sice těžká věc, ale nezáleží mnoho na tom, a dal mi rozhřešení.“ Na otázku, jak se jmenoval onen kněz, odpověděl vojin, „snad Ondřej, byl malá a štíhlé postavy.“

Na základě této křivé výpovědi dal velitel města Kladska, Fouqué de la Motte, protestant a zarytý nepřítel katolických kněží, uvězniti Ondřeje Faulhabera. Nentwig byl zavolán, aby opakoval výpověď Faulhaberovi do očí. Voják odvolal a byl hotov odvolání své potvrditi přísahou. Soudce chtěl Faulhabera propustiti, ale Fouqué odevzdal věc jinému soudci a dosáhl u krále rozkaz, aby byl Faulhaber oběšen.

Ráno dne 30. prosince byl Ondřej vyzván, aby šel vyprovoditi odsouzence na popravu.

Spoluvězňové mu blahopřáli, že jistě bude brzy vysvobozen. Avšak sotva došel do brány, obstoupila ho vojenská stráž a přečten mu rozkaz králův, že bude oběšen.

Na popravišti byl mu přečten rozsudek smrti, poněvadž prý svými slovy ve zpovědnici přispěl k tomu, že voják Nentwig se zpronevil své přísaze. Nadarmo žádal odsouzený, aby zběh byl přiveden a lež svou opakoval. bylo mu odpověděno: „Buď povězte, z čeho ten člověk se vám zpovídal, anebo budete ihned pověšen.“ Faulhaber položil prst na ústa, poklekl a pomodlil se Otčenáš a Zdrávas. Když kat ho věšel, zatřásl se, poznáv v něm kněze, jemuž kdysi jako žák přísluhoval při mši svaté. Ondřej vzývaje přesvaté jméno Ježíš a Maria vypustil za pláče přítomného lidu nevinnou duši svou na šibenici.

Kladenští katolíci se domáhají jeho blažohřešení.

Mám býti zpovědníkovi vděčný za jeho oběti, které přináší pro spásu duše mé a za zpovědníka se modliti.

„Jenom jednoho jest potřebí.“ 29. července

(Sv. Marta, panna, učednice Páně.)

Spasitel ubíraje se z Jericha do Jerusalema, našel v Bethanii přístřeší a pohostinství v domě Lazarově. Byl mu tu ochotně při-

praven oběd. I posadil se dle obyčeje na pohovku a Marta posluhovala. Přicházela a odcházela, přinášeje pokrmy, aby důstojně pohostila hosta nejvznešenějšího. Zatím pak, co Marta měla plné ruce práce, seděla sestra její Maria u nohou Božského Mistra a naslouchala zbožně slovům jeho. To vidouc Marta řekla k Ježíšovi: „Pane, nemáš-li o to péče, že sestra má nechala mne samu sloužiti? Protož rci jí, ať mi pomůže.“ Spasitel však proti očekávání pokáral Martu řka: „Marto, Marto, pečlivá jsi a staráš se o mnohé věci; ale jenom jednoho jest potřebí. Maria nejlepší stránky vyvolila, kteráž nebude odňata od ní.“ (Luk. 10, 38-42.)

Jistě to nedalo pokoje Martě, a tázala se později Pána, co jest to jediné, čeho je potřebí. A on jí odpovéděl: „Spasiti duši svou, věriti v Boha, milovati Boha, to jest to první a poslední.“

Když Lazar umřel a čtvrtého dne po jeho smrti Spasitel přicházel do Bethanie, Marta mu spěchala vstříc a řekla plna bolesti: „Panc, kdybys byl tu byl, bratr můj nebyl by umřel. Však i nyní vím, že začkoli požádáš Boha, dá tobě Bůh.“ Dí jí Ježíš: „Vstane zase bratr tvůj.“ Dí jemu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v den poslední.“ Řekl jí Ježíš: „Já jsem vzkříšení a život; kdo věří ve mne, byť i umřel, živ bude, a každý, kdo žije a ve

mne věří, neumře na věky. Věříš-li tomu?“
Řekla jemu: „Ano, Pane, já jsem uvěřila, že ty jsi Kristus, Syn Boha živého, kterýž jsi přišel na tento svět.“ (Jan 11, 21—27.)

Naučení: Kristus je cesta, pravda a život. Jeho se přidržeti celým srdcem a celou duší, to jest to jediné potřebné.

Ohavností Pánu jsou rty lživé. 30. července (Přísl. 12, 22.)

(Sv. Firmus. † 31. července 306.)

Sv. Augustin o něm píše: „Firmus Pevný bylo jméno jeho, pevnější byla jeho vůle.“

Ubohý člověk, kterého pronásledovali císařští biřici utekl se k svatému biskupu. Firmus laskavě ho přijal a skryl ho jak mohl ve svém domě.

Biřici byli na dobré stopě a vnikli do domu biskupova. Vyslychali ho přísně, zdali ví, kde uprchlík přebývá. Biskup mohl říci že neví a tak odvrátiti nebezpečí od sebe a od uprchlíka. Avšak Firmus smýšlel jinak. On byl muž pevné povahy; proto řekl: „Lhátí nesmím a ubohého člověka prozraditi nechci.“ Více od něho nemohli vyzvědět. I když byl týrán a mučen, zůstal při tom co řekl. Lhátí nechtěl za žádnou cenu; raději chtěl umřít.

Věc se přednesla císařovi. Ten byl šlechetný a spravedlivý dosti, že obdivoval Firma

pro jeho pastýřskou pečlivost, lásku k pravdě a statečnost, a dal milost i biskupovi i uprchlíkovi.

Sv. Augustin dodává: „Jaké chvály zasluhuje tento biskup, který pravdu tak miloval, že raději se dal mučiti, než zapřít pravdu, který měl tolik lásky k bližnímu, že raději chtěl svůj život obětovati — než bližního svého prozraditi.“

31. července

O. A. M. D. G.

(Sv. Ignác z Loyoly, zakladatel Tovaryšstva Ježíšova.
† 1556.)

O. A. M. D. G. — Omnia ad maiorem Dei gloriam“ „Všecko k větší slávě Boží“ bylo heslem sv. Ignáce.

Něco velikého vykonati, to bylo jeho touhou již v mládí. Tehdy ještě viděl velikost v slavných činech vojenských. Avšak při obléhání Pampelony byl raněn a odnesen na hrad Loyola. Chtěl něco k čtení, ale neměli leč „Život Pána Ježíše“ a „Životy svatých“. V takovém čtení voják neměl s počátku zalíbení, avšak čím dále četl, tím více se mu to líbilo. Řekl si: „Tihle svatí! Co vykonali oni velikého z lásky k Bohu a pro spasení své duše! A co jsem vykonal já? Oni také byli lidé jako já; proč bych nemohl činiti, co oni činili?“ A už byl na pravé cestě: Vykonati něco velikého pro Boha.

Třicet dní přebýval v jeskyni u Manresy a rozjímal o pravdách věčných. Co tam zažil, napsal v malé knížeečce, které dal vojenský nápis „exercitia spiritualia“, „duchovní cvičení“. Svatý František Saleský říkával o ní: „Tato duchovní cvičení obrátila více lidí, než obsahují písmen.“

Začal studovati (bylo mu 33 let), avšak i při tom pečoval o spásu duší. Za to, že horoval pro to, aby studentům byla umožněna návštěva nedělních bohoslužeb, měl býti veřejně mrskán. To byla pro hrdého bývalého důstojníka snad největší obět. Avšak byl ochoten se jí podrobiti. Nedošlo k tomu a místo trestu řekl představený koleje o Ignácovi: „Tento je svatý, neboť má toliko spásu duší na zřeteli a je hotov proto i potupný trest podstoupiti.“

Často se Ignác modlival: „Bože můj, kéž by všichni lidé tě poznali a milovali!“ Kdykoliv šlo o spasení buď i pouze jediné duše, neštil se Ignác žádné práce a nijakého nebezpečí. Jednou vyslovil se takto: „Kdybych měl si zvoliti, buď abych ihned zemřel maje spasení své zajištěno, aneb abych dále živ byl s nebezpečenstvím, že budu zavržen, maje však při tom příležitost buď i jen jedinou duši získati, tu zůstal bych raději na světě.“ Jindy řekl: „Kdybych mohl tisíckrát za den zemříti, rád bych to učinil, abych jediné duši prospěl.“

Pro zbloudilé dívky, které života svého litovaly a chtěly se polepšiti, zařídil ústav sv. Marty a když některé z těchto kajicnic z ústavu toho utekly a uvrhly se zase do hříchu, řekl kdosi, že je škoda mařiti čas s takovými osobami, jež se nikdy nenapraví. Na to pln horlivosti odpověděl Ignác: „Třeba, by tyto osoby se vracely zase ku svým nepravostem, není přece námaha moje bez užitku. Aspoň v jeden den jsem zabránil urážeti Boha.“

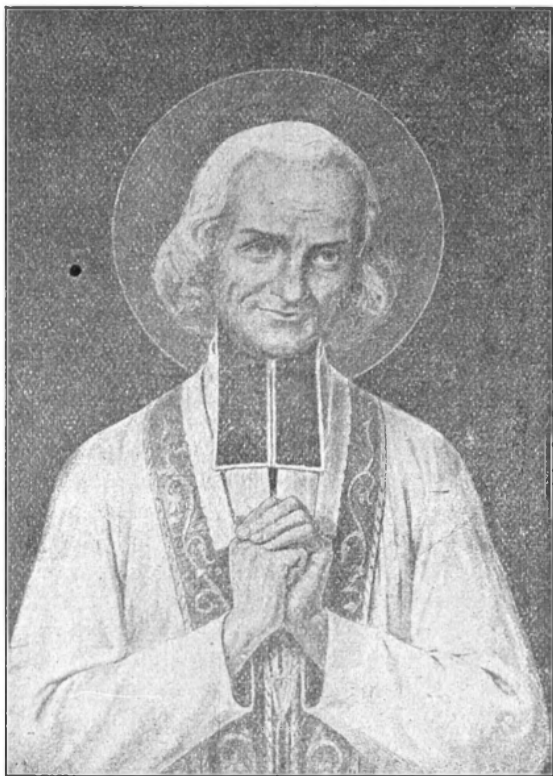
Tolik horlil sv. Ignác pro čest a slávu Boží a pro spásu duší. Jak jsem se já dosud staral o svou duši?

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

O Bože, jenž jsi ku větší slávě svého jména skrze sv. Ignáce církev bojující novou oporou opevniti ráčil: uděl nám, abychom jeho pomocí a podle jeho příkladu na zemi bojovali a v nebi s ním koruny si zasloužili. Amen.

„Každého dne obnovujeme předsevzetí svá a vzbuzujeme se k horlivosti, jako bychom dnes teprve byli životu duchovnímu se vzdali, říkáme: „Přispěj mi ku pomoci, Pane Bože můj, v dobrém předsevzetí mém a ve svaté službě své, a dejž, at ji dnes dokonale započnu; neboť, co dnes jsem dosud učinil, nic není.“ (Násl. J. Kr. I., 19.)

SV. JAN VIANNEY.

1. srpna

Na čem nejvíce záleží.

(Bl. Petr Faber. † 1. srpna 1546. Svátek 9. srpna.)

Doba byla hrozná. Kněžstvo světácké. Veliká část Evropy odpadla od Církve, i kněží i biskupové. Císař Karel V. chtěl Církev zachránit tím, že pořádal veřejné disputace, t. j. učené rozhovory mezi katolíky a protestanty. Avšak bez výsledku.

Petr Faber poznal pravou příčinu odpadu od Církve. Říkal: „Náboženské bludy nemají původ v rozumu, nýbrž v srdci.“ Proto nepouštěl se s odpadlíky do náboženských hádek, nýbrž hleděl raději napravit život katolíků. Stranil se veřejných záležitostí a konal pro kněze i laiky exercicie. Takovým způsobem obnovil celá města a celé krajiny.

Jednou na svých přemnohých cestách vstoupil do lesní hospůdky, aby tam přenocoval. Brzy po něm se přihrnulo do hospody několik zpustlých lidí, a začali se bavit řečmi neslušnými. Když jeden z nich poznal, že v koutě sedí kněz, zavolal na něho: „Co říkáš této naší zábavě?“ Faber odpověděl vlídně: „Právě jsem myslil na hrozný soud Boží, je muž žádný člověk neujde, i na tresty, které na onom světě stihnou nekající hříšníky, a proto mám soustrast s ubohými dušemi vašemi.“

Prostá slova zarazila zpustlé muže tak, že umkli a světec mluvil k nim dále vlídně sice,

ale důrazně o ohavnosti hříchu, o hrůzách trestů pekelných o nejistotě hodiny smrti. Druhého dne ráno vykonali všichni životní zpověď.

Když se na svých cestách blížil k nějakému městu neb osadě, vzýval anděly strážné a svaté patrony těch míst, kudy se ubíral a modlil se za tamní obyvatelstvo. Zvláštní modlitby konával za nešťastné původce tehdejších náboženských bludů a města jim propadá.

Petr byl tak učený, že ho papež ustanovil učitelem Písma svatého na vysokých školách v Římě. Avšak milejším zaměstnáním mu bylo vykládati dětem a nevzdělanému lidu — katechismus.

Povahou byl Faber nakloněn k malomyslnosti. Avšak modlitbou přemáhal tuto slabost a v modlitbách nabyl síly i k nejtěžším podnikům. Modlitbou rozmáhala se v něm horoucí touha po spáse nesmrtelných duší.

Žil v ustavičném obcování s anděly a svatými. Modlíval se takto: „Ó Bože, děkuji Ti za všeliké milosrdenství, jímž jsi vedl svaté na cestu dokonalosti. Panno Maria a vy andělé strážci, děkuji vám za milosti, jichž svatí došli na vaši přímluvu. Prosím Tě, ó Bože, za všechny věřící, kteří světcům vzdávají zvláštní poctu. Popřej nám, ó Bože, abychom životy svatých čím dále tím lépe poznávali, jich následovali a ostatky jejich náležitě uctívali.“

Podobné poměry jako za času bl. Petra Fabera máme i dnes. Čím zachráníme vlašné a odpadlé katolíky. Potřebujeme učenců, ale více potřebujeme světců. Nemoc není v hlavě, nýbrž v srdci.

Předsevzetí: Modliti se za odpadlé katolíky.

2. srpna

Pokušení.

(Sv. Alfons z Liguori, † 1787.)

Đábel pokouší jen ty duše, které chtějí se hříchu odříci, a ty, které jsou ve stavu milosti. Ostatní náležejí beztoho jemu, nemá potřebí je pokoušeti.

Sv. Alfons byl už stařeček, cvičený ve všech ctnostech, horlivý apoštol pro slávu Boží a přece, neb právě proto, musel prodělati hrozné duševní utrpení.

V jeho srdci nastala noc. Bůh, slunce života, nezářil již v jeho duši. Viděl se opuštěn ode všech, opuštěn od Boha, na pokraji propasti pekelné. Všechny jeho práce zdály se mu červivým ovocem, které se oškliví Bohu. Jeho svědomí, soužené úzkostmi, proměnilo mu v těžké hříchy i to, co nejlépe vykonal.

V úplné duševní temnotě netroufal si ani přijmouti nejsvětější Svátost oltářní.

Jsa zvyklý v souženích hledati pomoci v modlitbě, činil tak i ve své opuštěnosti. Avšak bylo mu jako by ho Bůh neslyšel: „Obracím se k Bohu a jakýsi vnitřní hlas mi praví, že Bůh mne zavrhuje. Volám: Miluji Tě, Ježíši můj, a slyším odpověď: Nemluvíš pravdu“

Poslušnost byla Alfonsovi jedinou posilou v opuštěnosti. Ta vítězila nad každým pokušením.

K úzkostem svědomí přidružila se ještě pokušení proti všem ctnostem. Nebylo jediného tajemství víry, aby neměl proti němu pokušení.

Co ďábla nejvíce dráždilo byla hluboká pokora Alfonsova. Jednou se mu zjevil v podobě neapolského misionáře a začal: „Učenci chválí vaše spisy bez ustání a s úžasem patří na podivuhodné účinky, které působí po veškerém světě.“

Světec odvětil pokorně: „Učinil jsem, co jsem mohl; a je-li něco dobrého v mých knihách, pochází to od Boha.“

„Ovšem“, odpověděl pokušitel, „ale také jest pravda, že jsou to díla vaše; že tedy vy jste původcem nesmírného dobra.“ Sv. Alfons se pokoril při těch slovech a požehnal se křížem. Vtom ďábel zmizel rozzuřen.

Když ďábel nemohl svést světce k pýše, odhodlal se roznítiti v něm tělesnou žádostivost. Alfons nařikal: „Jsem již stařec osmaosmdesátiletý a ještě hárá ve mně oheň mládeže.“ Útoky ďáblovy byly někdy tak prudké, že hlasitě vzlykal volaje: „Ježíši, raději ať zemru, než bych Tebe urazil! Maria Panno, nepřispěješ-li mi na pomoc, stanu se horším, než byl Jidáš.“

Jindy v pokušení zjevil se mu ďábel v podobě jednoho člena Kongregace, jemuž Alfons úplně důvěřoval. Světec věděl, že útoky nepřítele jsou napolo odraženy, zjevím e - li je z povědníkov i. Proto dětinně svěřil své pokušení a domnělý řeholník odpověděl: „Ale proč se tak vzpíráte proti těmto přirozeným pudům, když k tomu nejste nikterak vázán? Já také mívám podobná pokušení a povoluji jim bez obavy.“ Alfons, hrozně poděšen, zvolal hlasitě: „Ježíši a Maria, přispějte mi na pomoc!“ — Ďábel zmizel.

Avšak osnoval nový útok. Chtěl přivést Alfonsa k zoufalství. Viděl na sobě jen hříchy a domníval se, že jest od Boha opuštěn. P. Ondřej Villani mu připomněl slova Boží: „Nechci smrti hříšníka!“ „Ó Bože“, zvolal světec, „tolikrát jsem uváděl tato slova, abych hříšníky povzbudil k důvěře a nyní sám na ně zapomínám.“

Jednou viděl neznámého šlechtice, který ho oslovil: „Vy jste zavržen; pro vás není naděje na spasení. Vaše knihy jsou samé bludy proti Církvi, proti papeži, proti všem pravdám víry. Mimo to z každé stránky číší vaše prokletá pýcha.“ Odvětil světec: „Při všech svých hříších doufám ve svého Spasitele. Nespoléhám na své skutky, nýbrž na zásluhy Ježíše Krista.“

(Berthe-Janů, Sv. Alfons z Liguori. Nakl. Exerciční dům v Hlučíně.)

Předsezetí: Nechci se znepokojovali, když i na mne přijdou pokušení. Nechci míti důvěru v sebe, nýbrž v zásluhy Ježíše Krista. V pokušeních se chci pokorně modliti věda, že sám ze sebe jim nemohu odolati.

Emmanuel.

3. srpna

(Bl. Petr Julián Eymard, zakladatel řádu.

† 1. srpna 1868. Svátek dnes.)

„Emmanuel“ „Bůh s námi“ to jest nejvhodnější nápis nad svatostánek. Láska Ježíšova byla tak veliká, že učinila zázrak své všemohoucnosti, aby se doslova splnila slova Spasitelova: „Aj, já zůstávám s vámi po všechny dny až do skonání světa.“

Malý Petr jednoho dne zmizel. Konečně ho našla sestra v kostele, kde si vstoupil na stupínek: „Co tu děláš?“ tázala se sestra. „Jsem u P. Ježíše a naslouchám“, byla odpověď. Svátost oltářní byla jemu až do smrti sluncem života.

Chtěl býti knězem, avšak otec chtěl z něho míti kováře. Teprve když mu bylo sedmáct let otec povolil, aby studoval. Rok po tom vstoupil do řádu Oblátů. Avšak vrhl se s takovou horlivostí do studia, že onemocněl

a musel se vrátiti domů. Byl zaopatřen svátostmi umírajících, ale on řekl pln důvěry: „Buďu knězem!“ Milost Boží a pomoc nejsv. Panny Marie mu pomohla, že vskutku dosáhl svého cíle.

Vstoupil do kongregace Maristů a působil tam mnoho dobrého. Všude šířil úctu k Svátosti nejsvětější. Bůh však chtěl, aby vykonal ještě více pro tajemství lásky. Poznal, že jest vůle Boží, aby založil zvláštní řád k úctě nejsv. Svátosti. Papež sám jeho úmysl schválil. Petr opustil, ač s bolestí, kongregaci Maristů, a s horlivostí se chopil díla. Překážky nejtěžší se mu postavily v cestu. Považovali ho za blázna, který utekl z kláštera. První jeho druhové ho zase opustili. On však vytrval. Založil dvě kongregace nejsvětější Svátosti (Eucharistínů), jednu mužskou a jednu ženskou.

Petr Julián Eymard všim právem se jmenuje „apoštol nejsv. Svátosti.“ On píše: „Musíš ke svatému přijímání, ne protože jsi svatý, nýbrž aby jsi se stal svatým. Jdi k svatému přijímání, protože jsi slabý a protože máš mnoho práce. Právě proto tě zve Ježíš ke sv. přijímání: „Pojďte všichni, kteří pracujete a jste obtíženi a já vás občerstvím!“ A na jiném místě: „Svátost oltární je životem nejen pro jednotlivce, nýbrž i pro celé národy. Pečeňe se spasitelnému vlivu slunce eucharistického a tvář země se obnoví.“

„Láska nehledá svého prospěchu.“ 4. srpna

(1. Kor. 13, 5.)

(Sv. Dominik. † 6. srpna 1221.)

Jako student měl nejraději knihy. Ve dne v noci v nich čítával. Avšak jeho láska k bližnímu byla větší než jeho láska ke knihám. Vypukl hlad. Student Dominik dal chudým všechno, co měl. A když již neměl peněz prodal svůj nábytek a výtěžek rozdal hladovým. Posléze dal i to nejmilejší co měl: své knihy. Tehdy se knihy ještě netiskly, nýbrž psaly rukou na kůži, byly proto drahé. Někteří Dominikovi vytýkali, že jeho dobročinnost je přemrštěná; odpověděl: „Co na tom záleží? Mám sedět nad těmito mrtvými kožemi, zatím co moji bratři hlady umírají?“

Dva najatí vrahové měli Dominika zavraždit. On však vyvázl z jejich rukou. Přátelé se ho tázali, co by učinil, kdyby upadl do rukou vrahů. Odpověděl: „Byl bych Bohu za to děkoval, a vražedníky bych byl prosil, aby mne pomalu mučili, abych více trpěl. Avšak nejsem hoden koruny mučednické.“

Chudá žena se přiznala svatému Dominikovi, že pro chudobu odpadla od Církve k sektě albigenských, a kdyby se vrátila pozbyla by své místo a neměla by se čím živiti. Ve své lásce k duším chtěl světec sám sebe prodati za otroka, aby tak vysvobodil onu ženu z otroctví bludařského. Avšak Bůh sám pomohl a žena se vrátila do Církve.

Nejvíce bludaři albigenští vytýkali kněžím katolickým, že nenásledují Pána Ježíše v apoštolské chudobě. Sv. Dominik se vzdal i dovolených statků, aby tak obětí získal více duší pro Krista. Jednou na svých misijních cestách se ubytoval v rodině bludařské. Když domácí paní a jiné ženy pozorovaly, že host po celou dobu nepožíval nic jiného než chléb a vodu a spával na zemi, tato evangelická chudoba působila na ženy tak, že se vzdaly bludu a vrátily se do církve katolické.

Aby co nejvíce duší získal kázával někdy i vícekrát za den. Lidé s napětím naslouchali jeho líbezným slovům. Když jednou sestoupil s kazatelny, tázal se ho kněz: „Otče, z kterých knih jsi čerpal tak krásné myšlenky?“ Světec odpověděl: „Synu můj, více než ze všech knih jsem čerpal z knihy lásky. Z této knihy lze se všemu naučiti.“

Láska k duším ho nutila často a často se modliti: „Pane, smiluj se nad tímto ubohým lidem! Co bude z těchto hříšníků?“

Jaká je moje láska k bližnímu? Co mohu dnes dobrého vykonati pro spásu duší?

„Co jste jednomu z těch nejmenších učinili . . .“

5. srpna

(Sv. Osvald, král anglický. † 642.)

Lid nazýval zbožného krále Osvalda „štedrou rukou“, on sám říkával, že jest almužníkem

Božím. Kdysi se sešlo u dveří královských mnoho chudých lidí, čekajících na dary. Král právě zasedl za stůl a byly přineseny ryby — neboť byl čas velikonoční — na stříbrných mísách.

Služebníci oznamovali, že přichystané dary jsou rozdány, a že ještě zástupy nuzných čekají na almužnu; tu král rozkázal, aby přichystané pokrmy ihned jim byly rozděleny a když pokrmy ještě nestačily, nařídil král, aby stříbrné mísy byly na kusy rozbity a po kusech mezi lid rozdány. Biskup Aidan, který byl přítomen, uchoпил ruku královskou a řekl: „Kéz ruka tato nikdy nezetlí!“

V bitvě u Maserfieldu byl Osvald obklíčen a těžce raněn. Umíraje zvolal: „Bože, smiluj se nad dušemi mých bratří!“ Legenda vypravuje, že ruce štědrého krále byly ještě po staletích shledány neporušené.

Naučení: Všechno dobré, co činíme bližnímu z lásky k Pánu Ježíši, má cenu věčnou.

„Ejhle, pravý muž Boží, v němž není lsti.

6. srpna

(Garcia Moreno. † 1875.)

Garcia Moreno studoval v Paříži. Hájil sice víru katolickou, ale nežil podle ní. Když jednou v řeči potíral nepřátele Církve, odpověděl mu jeden z nich: „Vaše argumenty jsou

sice pádné; ale vy sám považujete své náboženství za příliš obtížné a neplníte jeho povinnosti právě tak jako my. Kdy jste byl naposledy u zpovědi?“

Garcia Moreno se zarazil. Avšak nezlobil se, naopak, z vděčnosti stiskl svému odpůrci ruku a řekl: „Dnes máte ještě pravdu, zítra však už ne! Dávám vám na to své čestné slovo.“ Ještě téhož dne šel ku sv. zpovědi a od té doby byl vzorným katolíkem.

Když vystudoval stal se advokátem ve své vlasti Ecuadoru. Bojoval proti zednářské vládě. Svou spravedlností a laskavostí si tak získal důvěru lidu, že byl zvolen za presidenta republiky.

Ačkoliv byl neúnavně veřejně činný nezanedbával vnitřního života. Jeho předsevzetí se našla vlastní rukou napsána v modlitební knížce: „Každého rána se budu modliti zvláště o milost pokory. Každý den půjdu na mši sv., budu se modliti růženec a přečtu si kapitolu z „Následování Krista.“ Stále budu pamětliv přítomnosti Boží, zvláště při řeči, abych svůj jazyk opanoval. Nikdy nebudu mluvit o sobě, leč abych se přiznal k chybám a nedostatkům svým. Při všem jednání nechci míti nic jiného před očima než větší slávu Boží.“

Byl dobročinný až do krajnosti. Manželka mu jednou řekla: „Bylo by na čase, abychom

jednou uspořádali reprezentační hostinu.“ Odpověděl: „Už jsem uspořádal.“ — „A kde?“ — „V nemocnici jsem uchystal hostinu pro chudé.“

Protože zakročil proti nevěře, byl nenáviděn od těch, kteří si dávají jméno liberálové, svobodomyšlní. On se hájil takto: „Nevěra se vychloubá, že je svobodomyšlná. Avšak táži se, kdy a kde popřála nevěra svobody katolíkům? Mým heslem je: svoboda všemu vyjímaje zlo.“

Nenávist proti němu rostla. Věděl, že se chystá proti němu vražedný útok. Když mu 5. srpna bylo oznámeno, že příštího dne má býti zavražděn, řekl: „Jsem připraven objeviti se před tváří Boží!“ Celou noc probděl na modlitbách; ráno šel do kostela na mši svatou a k sv. přijímání. Když vycházel z kostela, byl napaden a dýkou proboden. Jeho poslední slova byla: „Bůh neumírá!“

Předsevzetí: Nechci pro zevnější zaměstnání zanedbávati svou duši. Chci býti katolíkem celým srdcem a celou duší. Pryč s dosavadní polovičatostí.

„Neboj se, já pomohu tobě.“ 7. srpna

(Is. 41, 13.)

(Sv. Kajetán. † 1547.)

S třemi druhy smluvil se Kajetán, že založí řád kněží, kteří budou přebývati v klášterích a zachovávatí dokonalou chudobu. Ne-

měli mítí žádných nemovitých statků ani jistých důchodů a neměli ani o almužnu prositi, jako činili mniši žebraví, nýbrž měli se živiti pouze dary, jež dobrodinci jim poskytnou samoděk. Neměli dobrodinců vyhledávati, nýbrž spoléhati na Prozřetelnost Boží.

Úmysl založiti nový řád s pravidly tak přísnými, budil obdiv, ale také pochybnosti a odpor. Říkali mu, že nemá pokoušet Boha a od něho očekávati zázraky. Ale Kajetán odvolal se na slova Páně o ptactvu nebeském a kvítí polním. Tázal se, zdali tato slova jsou již zrušena, aneb zdali Bůh přestal býti věrný ve svých slibech? Papež Kliment VII., když mu byly předloženy stanovy nového řádu zvolal: „Takové víry jsem nenašel v Israeli!“

Prozřetelnost Boží bděla nad Kajetánem: Když vojsko Karla V. drancovalo Řím, vtrhli vojáci také do kláštera v naději, že je tam ukryto mnoho zlata. Kajetán a jeho druhové byli zavřeni do žaláře. Klidně se tam modlili církevní hodinky. Jednoho dne zaslechl je španělský důstojník a vstoupiv k nim, rozkázal, aby byli ihned propuštěni.

Kam teď? Dali se na cestu, každý jen breviář a kříž. Jistý příznivec opatřil jim člun, na němž jeli k Ostii. Tam byla zakotvena loď, jejíž kapitán, domnívaje se, že jsou v člunu nepřátelé, dal po něm z děla vystřeliti. Avšak řeholníci vyvázli bez úrazu a kapitán

poznáv je, velebil Prozřetelnost Boží a nabídl jim své služby. V Ostii sešli se s vyslancem obce benátské; ten je poprosil, aby jeli s ním do Benátek. Tam rozvinuli bohatou činnost apoštolskou.

Bůh odměnil jeho důvěru i zázraky. Jeden spolubratr měl na noze tak hroznou ránu, že mu měla býti noha odňata. Kajetán požádal lékaře, aby operaci odložili na příští den. Na večer políbil nemocnému ránu, požehnal jí znamením sv. kříže, napomenul ho k důvěře v Prozřetelnost Boží a ku vzývání sv. Františka. Sám se modlil za něho po celou noc. Druhého dne shledali lékaři s údivem, že nemocná noha jest úplně zhojena.

Sv. Kajetán říkával: „Budeme-li hledati království Božího a spravedlnosti jeho, nepochybuji, že všechno ostatní, čeho k zachování života je potřebí, beze zvláštní starosti naší nám bude přidáno.“

Někteří křesťané nehledají spravedlnosti Boží. t. j. nepracují, a očekávají pomoc Boží. To není ctnost, nýbrž hřích lehkovůžnosti. Sv. Pavel praví: „Kdo nechce pracovati, ať nejl!“

Jiní křesťané se starají příliš o věci pozemské a zanedbávají při tom věčnost. Doufají v sebe a jsou zklamáni.

Církevní modlitba: „Bože, jenž jsi svatému Kajetánu, vyznavaci svému, udělil, aby napodobil způsob apoštolského života, dej nám na jeho přímluvu a jeho příkladem v tebe stále doufati a toužiti jenom po nebeských věcech. Skrze Pána našeho.“ (Schaller.)

8. srpna

Tajemství síly.

(P. Damián Deveuster, apoštol malomocných.
† 16. dubna 1889.)

Damián byl bystrý chlapec. A nedal se. Když se učil francouzsky posmívalo se mu několik Valonů. „Těm jsem vyplatil pravítkem“, psal domů.

Když mu bylo osmnáct let měl štěstí zúčastniti se misii. Rozhodl se, že vstoupí do kláštera. Rodiče nechtěli svoliti, protože už tři děti obětovali Pánu Bohu. Kdysi navštívil s otcem svého bratra Pamfila, který byl v družině Nejsvětějších Srdcí. Tam prosil tak úpěnlivě otce, aby mohl zůstat, že konečně otec svolil a Damián už se domů nevrátil. „Tak aspoň matce bude ušetřena bolest rozloučení“, řekl.

Byl přijat pouze jako řeholní bratr. Žertem ho učil bratr Pamfil několik latinských slov a vět. Výsledek byl tak překvapující, že Damián byl připuštěn ke studiím.

Do misii se dostal „náhodou.“ Jeho bratr měl odejít jako misionář na ostrovy Sandwichské. Když už všechno bylo připraveno i lístky koupeny, onemocněl tyfem. Damián prosil představené, aby místo bratra směl jít on, „aby prý peníze za cestovní lístek nepropadly.“

Mezi obyvateli ostrovů Sandwichských řádilo malomocenství. Aby se nemoc nerozšířo-

Fr. Urban :
SV. DOMINIK.

Fr. Urban :
SV. JERONÝM.

vala dále byli na rozkaz vlády všichni malomocní dopraveni na ostrůvek Molokai a každý styk se zdravými byl jim zakázán. Opatření to bylo ukrutné, avšak byl to jediný prostředek, aby byla nákaza vyhlazena.

Život vyhnanců na ostrově byl přesmutný. Kdo se jich ujme? P. Damián se nabídl dobrovolně. „Chci se s těmito ubohými oběti nákazy dáti pohřbíti za živa.“ Jak hrozně nemoc malomocenství zohavuje tělo, jest známo. Horší ještě byla bída mravní: v zoufalství ztratili nemocní veškeru mravní oporu. P. Damián se stal otcem malomocných: byl jim lékařem, knězem, soudcem, zedníkem, tesařem, hrobařem. Přes 300 domků sám vystavěl, také 1500 až 1800 rakví. Obstaral jim živobytí, ale též je těšil a obveseloval. Malomocní nezůstali necitelní vůči takové lásce; měli k němu neomezenou důvěru. Stav mravní se zlepšoval.

Kolik ho to stálo obětí! Sám píše: „Bylo mi s počátku těžko zvyknouti si na vzduch prosycený nákazou. Kdysi jsem sloužil mši sv. zpívanou. Myslil jsem, že se zalknu a že musím odejít, abych se nadýchal čerstvého vzduchu; ale přemohl jsem se. Nyní jsem již otužilejší. Přece však se mne ještě zmocňuje odpor, když slyším zpověď malomocného, jehož rány jsou plny červů. Zaopatřuji-li nemocného bývám často na rozpacích, když nevidím místečka, na které bych mohl udělití svaté pomazání.

Takto působil P. Damián dvanáct let, až se i u něho ukázala první známka nákazy. Po čtyřech letech nemoc dovršila zkázu.

I anglikánští duchovní s kazatelen hlásali jeho chválu. Když jeden z nich v dopise se ho tázal, co je tajemství jeho síly k tak hrdinským skutkům, odpověděl P. Damián: Jedině stálá přítomnost Ježíše Krista ve Svátosti oltární a denní požívání chleba nebeského dodává mi síly k vytrvalosti.“

Svatost je přívětivá.

9. srpna

(Sv. farář Jan Vianney. † 1859.)

Mnozí si představují světce jako fanatiky s přísnou tváří neb jako smutné zádumčivce se sklopenou hlavou. Jak vypadají ve skutečnosti? Několik obrázků ze života sv. faráře z Arsu.

Kněz jeden ho prosil: „Milý pane faráři, dovolíte mi sloužití mši sv. ve vašem kostele?“

„Nejdůstojnější pane, lituji jenom, že není Hod Boží vánoční, abyste mohl sloužití tři.“

Jeho kaplan byl dlouho vzdálen. Sv. farář ho přivítal slovy: „Ach, milý příteli! Jaká to radost, že jste přece přišel. Přemýšlel jsem už často, že zavržení musí býti velice nešťastní, protože jsou odloučeni od dobrého Boha, když člověk už tolik vytrpí, nejsou-li přítomni ti, které má rád.“

Dítě mu k svátku podalo kytici. Sv. farář řekl s přívětivým úsměvem: „Milé dítě, tvá kytice je pěkná, ale ještě krásnější je tvoje duše.“

Jednou se setkal s bohatým protestantem. Světec nevěděl o jeho víře a mluvil s ním o Pánu našem a o svatých způsobem, jak obyčejně činíval, totiž s největší vroucností svého srdce. Na konec mu vtiskl do ruky medailku. Tu pravil protestant: „Dáváte medailku kacíři. Alespoň s vašeho stanoviska jsem kacířem. Doufám však, že bez ohledu na různost víry budeme jednou oba v nebi.“

Dobrá farář vzal muže za ruku, pohlédl na něj zrakem, v němž se jevila jeho živá víra a vroucí láska a pravil k němu s hlubokým citem vřelé soustrasti: „Ach, příteli, budeme jen tenkrát tam nahoře spojeni, jsme-li spojeni na zemi; smrt v tom pranic nezmění. Kam strom padne, tam zůstane ležeti.“

„Pane faráři, já se spoléhám na Krista, který řekl, kdo ve mne věří, má život věčný.“

„Ach příteli, Pán náš řekl také ještě něco jiného. Řekl, že ten, kdo neslyší Církve, má býti považován za pohana. Řekl, že má býti jen jedno stádo a jeden pastýř, a hlavou tohoto stáda učiniť sv. Petra.“ — Na to pokračoval měkčím a dojemnějším tónem: „Příteli, není dvojího způsobu sloužiti Pánu našemu; jest jenom jeden, který jest dobrý: každý ať slouží jemu tak, jak On chce, aby se mu sloužilo.“

Po těchto slovech vzdálil se dobrý farář a nechal státí onoho člověka proniklého spásitelným nepokojem, předchůdcem to milosti Boží, která ho později přiměla k tomu, že se stal katolikiem.

Sv. farář dovolil si někdy i jemný vtip. Bratr Atanáš mu po návratu z cesty vypravoval, že kůň klopýtl a shodil ho do příkopu. Dobrý farář projevil mu svou soustrast a dodal pak: „Příteli, sv. Antonín nikdy nespadol s vozu; měli bychom to také tak dělati jako on.“ — „A jak pak to dělal sv. Antonín?“ — „Chodíval vždy pěšky.“

„Zbožná“ osoba, která měla již spoustu ostatků svatých, prosila ještě o nové. Světec s úsměvem odpověděl: „Udělejte si sama nějaké.“ — (Monnin, Duch sv. faráře Jana Křt. Maria Vianneye.)

Sv. Pavel praví: „Láska je shovívavá, dobrotivá.“ (1. Kor. 13., 4.)

Předsevzetí: Chci dnes býti laskavý a přívětivý ke všem, zvláště k těm, proti kterým cítím nějaký odpor.

Jásám v bolestech svých!

10. srpna

(Sv. Vavřinec, jáhen, mučedník. † 258.)

Jáhen Vavřinec přisluhoval papeži Sikstovi. Když vzniklo pronásledování křesťanů za císaře Valeriána, byl Sikstus polapen a vlečen do žaláře. Cestou do vězení při-

chvátal za ním Vavřinec a prolévaje hořké slzy jal se k němu mluvit: „Kam jdeš, otče, bez syna svého? Kam kráčíš, knězi, bez svého jáhna? Nikdy jsi nevstupoval k oltáři bez sluhu svého a nyní chceš dokonati svou oběť beze mne? Co se ti nelíbilo na mně? Či jsem nebyl dosti dbalý svých povinností? Vždy jsem s tebou měl podíl při rozdávání svátostí, a nyní nechceš, abych podíl měl ve vylíti tvé krve?“ — Sikstus odpověděl: „Synu milý, nepouštím tebe. Já jako stařec, mám snadnější boj, ale tebe, jinocha, čeká těžší zkouška; tužší boj, ale také slavnější vítězství. Neplač! Po třech dnech mne budeš následovati. zatím sebereš všecky poklady církevní a rozdej chudým.“ Hned poté byl papež Sikstus mečem stát.

Vavřinec sebral všecko církevní jmění, prodal i drahocenné nádoby bohoslužebné a rozdal stržené peníze chudým a nemocným.

Císařský náměstek domnívaje se, že Církev má veliké poklady, jež Vavřinec ukrývá, vyzval ho, aby je bez odkladu vydal císaři. Vavřinec odpověděl: „Církev naše má ovšem znamenité poklady, jakých ani císař v paláci svém nemá, a dáš-li mi lhůtu, abych je mohl snést, ukáži je tobě.“ Náměstek svolil ochotně. Vavřinec shromáždil v jedné svatyni všecky chudé, nemocné, starce a sirotky, jež církev podporovala. Potom vstoupil k náměst-

kovi a vyzval ho, aby šel si prohlédnouti shromážděné poklady. Ukázal mu množství chudých a řekl: „Hle, to jsou poklady církve naší. Viz, že zlato, po němž dychtíš, je statkem hynoucím, pramenem mnohého zla. Jsou však i statky nehynoucí, ctnosti a dobré skutky. Vezmi tyto naše poklady, pečuj o ně, tím obohatíš sebe.“

Zkamaný náměstek vzkřikl zlostně: „Zlosyne, tuto potupu potrestám krutě.“ Na jeho rozkaz byla zapálena hranice. Mučedník byl přivázán na železný rožeň a naložen na ohnivé uhly, aby byl tak zvolna upálen. Vavřinec snášel muka radostně. Když takto poležel na jedné straně, řekl náměstekovi: „Dej mne obrátiti, na této straně jsem již dosti upečen.“ A když se tak stalo, pravil mu po chvíli: „Nyní je tělo mé dostatečně upečeno, vezmi a jez!“ Potom prosil Boha, aby svaté evangelium víc a více se šířilo po všech krajinách. Takto trpěl a dokonal život svůj.

**„Jméno svaté bez skutků svatých 11. srpna:
je neužitečno.“** (Sv. Salvián.)

(Sv. Tiburc, mučedník, † 295.)

Tiburc žil v Římě ve službách církevních, prospíval věřícím a obrátil slovem i příkladem mnoho pohanů na víru. Navštěvoval věz-

ně, těšil zarmoucené, posiloval slabé ve víře a káral vlažné a zpronevřilé.

Jakýsi Torkvát, jenž byl od něho pokřtěn a křesťanem též se nazýval, žil tehdy v Římě velmi lehkomyšlně. Lenošil, honil se po zábavách, byl nevázaný v řečech i skutcích a zanedbával postů, modliteb i služeb Božích. I došel k němu Tiburc a domlouval mu vážně, aby žil, jak na křesťana se sluší. Nehodný Torkvát slíbil na oko, že se polepší, hned však potom z pomstychtivosti udal Tiburce u pohanského soudce; aby pak nebylo rozhlášeno o něm, že jest udavačem, požádal, aby byl spolu s Tiburcem jat a na soud pohnán. Když se tak stalo, otázal se soudce Fabián nejprve Torkváta, kým je. Ten odpověděl: „Jsem křesťan; na víru mne obrátil Tiburc.“ Tu zvolal Tiburc: „Nepokládám tě za pravého křesťana, neboť nežiješ po křesťansku. Takových lidí neuznává Kristus za své učedníky.“ Pohanský soudce se snažil lichocením a hrozbami Tiburce odvrátiti od Krista, a když shledal, že usilování jeho je marné, rozkázal posypati podlahu žhavým uhlím a řekl: „Tiburci, nyní vol! buď obětuj bohům, aneb budeš po tomto uhlí bosýma nohama kráčet.“ Tiburc nerozpakuje se, zul ihned obuv, poznamenal se křížem a jal se šlapati po žhavém uhlí, aniž si ublížil. Potom zvolal k soudci: „Poznej z toho, že jediným pravým

Bohem jest Bůh křesťanů, jemuž všechny stvořené věci jsou podrobeny.“ Soudce přičítal tento div kouzlům a odsoudil Tiburce na smrt mečem.

Naučení: Origenes píše: „Jménu Božimu se rouhá a jest vinen, že i jiní lidé se mu rouhají, netoliko ten, kdo sám rouhavě mluví, nýbrž i každý, kdo jsa podle jména křesťan, bezbožně žije, ježto zavdává hříšnými řeči i skutky svými bližním příčinu, že také Bohu se rouhají a ho urážejí.“

Proto učí svatí Otcové, že hříchy křesťanů jsou těžší a trestuhodnější, než hříchy nevěřících, kteří pravého Boha a Ježíše Krista neznají.

Svět nebo Kristus?

12. srpna

(Svatá Klára.)

Žila v poměrech, jaké jsou pro děvče nej-příjemnější. Její rodiče byli vážení šlechtici; vynikala krásou a rozumem. Svět ji lákal, jeho radosti jí slibovaly život rozkošný. Ona však viděla sv. Františka, jak opustil bohatství a radosti světa a našel své štěstí v chudobě Kristově. Slyšela jeho kázání: „I světáci musí jednou, když umrou, opustiti své bohatství. Mír duše, kterého dosáhneme obětmi, převyšuje všechny radosti světa a nepomine jako ony, nezanechává hořkosti jako ony.“

Sv. Klára, osvícena milostí Ducha sv., rozhodla se pro Krista. Neznala polovičatosti.

Dala si ostříhati vlasy, obléci roucho kající, zavříti do kláštera. Odolala slibům i hrozbám příbuzných, zůstala věrnou Kristu, Kristu ukřižovanému. Proto křížovala své tělo postem, žíněnkou, bděním. V postě jedla jenom chléb a vodu. Tři dni v týdnu celý den ničeho nejedla. Když jí sestry vytýkaly takovou přísnost, odpověděla: „Nemohu zapomenouti, co Bůh učinil pro mne a stydím se, že jsem dosud tak málo vykonala pro něho. Mnohý světák, který si ničeho neodepřel a žije v měkkosti a radovánkách, umře dříve než já.“

Křížovala svou vůli poslušností a pokorou. Jednou na Zelený čtvrtek rozjímalala o utrpení Páně a byla u vytržení. Dva dni tak zůstala aniž by něčeho jedla. V sobotu konečně jedna ze sester odvážíla si jí říci: „Milá matko, náš otec vám poručil každý den něco požívat; kde jest tedy vaše poslušnost? Na slovo poslušnost se probudila svatá Klára a ihned se vrátila k svému zaměstnání.

Čím více jest člověk očistěn od náklonnosti ke světu, tím jasněji může ceniti a posuzovati i věci pozemské. Tak i k sv. Kláře chodili mnozí o radu, a obdivujeme moudrost jejich odpovědí.

Jednou přišla k ní dřívější přítelka, která se vdala v domněnce, že bude šťastná. Avšak mýlila se; muž její byl nemravný a

zlý. Teď přišla pro radu a útěchu k svaté Kláře. Světice jí ukázala, že i za těchto okolností se může státi dokonalou a dojíti míru. Radila jí, aby ve všem plnila vůli mužovu, vytrvale se modlila, děti křesťansky vychovávala. Pohled na věrnou manželku a ctnostné děti, že jistě srdce otcovo obrátí. Přítelka poslechla a skutečně vytrvalou láskou muže obrátila.

Několikrát trpěla sv. Klára bolestnou nemocí, avšak nikdy neztratila svou mírnost a veselost. Před smrtí ji navštívil sám svatý Otec Innocens IV. a dal jí generální absoluci. Když papež odešel řekla světice: „Jak krásný jest tento den pro mne! Sestry moje, jak je Bůh dobrý a milosrdný! Dnes ve sv. přijímání jsem přijala do svého srdce Krále králů. Pán nebes i země se spojil se mnou, bídým stvořením.“

(Když smrt se přiblížila, dala si přečísti utrpení Páně, držela kříž v ruce a políbila ho.) —

Všední hřích.

13. srpna

(Ct. Radegunda, služebná. † 1340.)

Radegunda pracovala v chlévě u dobytka na zámku Wellenburku. Vedle zámku byl chorobinec, kde byli malomocní. Je známo, jak malomocenství znetvořuje člověka. Avšak

Radegunda přemáhala přirozený odpor, navštěvovala tyto ubohé nemocné a nosovala jim pokrmu, čistila a obvazovala jejich rány, těšila sklíčené a povzbuzovala je k odevzdání do vůle Boží. Její slova padala na úrodnou půdu, protože její příklad působil mohutně na ubohé nemocné.

Avšak závistivé spoluslužky ji obžalovaly u pána, že odnáší z jeho majetku bez dovolení, ačkoliv ona dávala z toho, co si sama ušetřila. Jednoho dne ji potkal pán, jak právě zase šla do chorobince. „Co to neseš v koši?“ tázal se jí prudce. Ona ustrašena řekla: „Mýdlo a hřebec na čištění nemocných.“ Pán uvěřil a tak ušla dříve. Avšak Bůh na své světiici potrestal tento všední hřích.

Krátce poté šla zase do chorobince. V lese, který jest mezi zámekem a nemocnicí byla přepadena vlky a zle pokousána. Když dlouho se nevracela, bylo za ní posláno několik mužů; ti ji našli v tratolišti krve a donesli ji do zámku. Tam po třech dnech zemřela. Jelikož ji lid ihned začal ctíti jako světiici, byla nad jejím hrobem vystavena kaple.

Naučení: Všední hřích není maličkost. „Máme se varovati i hříchu lehkého, protože uráží Pána Boha, přivádí na člověka tresty časné a může vésti ke hříchu těžkému.“ (Katechismus.)

Předsevzetí: „Od všelikého hříchu, vysvobod' nás, Pane!“

Křivé podezřívání.

14. srpna

(Sv. Alypius, biskup. † 429. Svátek zítra.)

Alypius byl žákem a přítelem sv. Augustina. Byl snad nakloněný k podezřívání, neboť sv. Augustin o něm píše, že Bůh mu dal poučení, aby v budoucnosti nesoudil podle zdání.

Jednoho dne Alypius se procházel před soudním palácem a studoval řeč, kterou měl míti. Blízko něho se pokusil zloděj sekerou prozaziti olověné tyče, kterými dům peněžníků byl zamřížován. Zloděj byl lidmi vyrušen, odhodil sekeru a utekl. Alypius v myšlenkách nic z toho nepozoroval, viděl sekeru, vzal ji do ruky a prohlížel si ji. V tom přišli lidé, kteří hledali zloděje, a poněvadž viděli Alypia se sekerou, odvedli ho k soudci.

Po cestě se setkali s vysokým úředníkem, který Alypia znal osobně. Tázal se, co se to děje, a Alypius mu vypravoval, co se mu přihodilo. Úředník šel s ním, aby podle možnosti dokázal nevinu mládencovu. Alypius si vzpomněl, že viděl jakéhosi muže, ale nevěděl, že by měl v úmyslu provést krádež. Když šli právě mimo jeho dům, Alypius to vypravoval onomu úředníkovi. Před domem sedělo dítě onoho zloděje, nic zlého netušíc. Úředník vzal sekeru a ukázal dítěti a tázal se: „Nevíš-li, komu tato sekera patří?“ Chlape-

ček hned živě odpověděl: „To je naše sekera, já ji poznám dobře.“ Ještě několik otázek a bylo jasně dokázáno, kdo je pravý zloděj a že Alypius je nevinen.

Naučení: „Proti dobrému jménu bližního se prohřešuje, kdo bezdůvodně o bližním špatně smýšlí.“ (Katechismus.) „Láska nemyslí o zlém.“ (1. Kor. 13, 5.)

Předsevzetí: Při pokušení k podezřívavosti, chci si představit, jak by mi bylo, kdyby mne někdo křivě podezřival.

15. srpna **„Pod ochranu tvou se utíkáme!“**

(Sv. Hyacint, kněz dominikán, patron polský.

† 15. srpna 1257. Svátek zítra.)

Hyacint je bratr sv. Česlava (svátek 26. července). Založil dominikánský klášter v Olomouci a snad i ve Znojmě. Pak se usadil v Krakově. Tam odtud se odebral na apoštolské cesty mezi katolíky, rozkolníky i pohany. Putoval do Pruska a Pomořan, do zemí Dánů, Švédů, Norů a Litvanů. Apoštolské tyto cesty konal pěšky, bez peněz, odpočívaje na holé zemi a živ jsa z vyžebraných almužen. Jsa nadchnut neoblomnou důvěrou v Prozřetelnost Boží, nebál se četných nebezpečností od dravé zvěře, od zatvrzelých kacírů a od divokých pohanů.

V Kyjevě zahájil svou činnost modlitbou k Rodičce Boží, věda, že přímluvou její ne-

bude práce jeho marná. A vskutku, dodělal se v hlavním městě Ukrajiny za čtyři léta znamenitých úspěchů. Uvedl množství hříšníků na cestu kajícnosti, uvedl do lůna Církve zástupy rozkolníků, obrátil a pokřtil valný počet pohanů a mohamedánů, založil chrám Panny Marie a klášter dominikánský.

Pohanští Tataři, kteří byli postrachem celé Evropy přihrnuli se r. 1240 i ku Kyjevu a hnali útokem na městské hradby. Hyacint sloužil právě mši svatou, an jeden klášterní bratr přiběhl do chrámu volaje: „Otče drahý, utečme co nejdříve, sice je veta po nás!“ I vzal Hyacint ciboř s Tělem Páně do jedné ruky, pojal druhou rukou oltářní alabastrovou sošku Panny Marie, a jsa oblečen mešním rouchem vyšel rychle z chrámu. Zatím, co Tataři domy plenili i pálili, uprchl bez pohromy z města, a dostav se Boží pomocí šťastně na druhý břeh, přišel do kláštera haličského, kde zachráněnou sošku Panny Marie zanechal a si odpočinul.

V svatvečer Nanebevzetí Panny Marie r. 1257 poznal světec, že blíží se mu poslední hodina. Svolal všechny bratry a řekl jim: „Nejmilejší synové, Bůh volá mne již, a zítra přijde nejsvětější Panna Maria pro mne. Prosil jsem ji dlouho za tu milost, abych odešel s tohoto světa na její svátek. Vvslyšela mne; zítra již rozloučím se s vámi. Zůstavuji vám

na památku, co jsem obdržel od sv. Otce Dominika: Milujte se vespolek, mějte srdce ku bratřím upřímné, zachovávejte věrně chudobu, pokoru a čistotu. To budiž poslední vůle má.“ Dopověděv slova ta utichl a připravoval se na poslední boj. — Dne 15. srpna ráno pomodlil se ještě kněžské hodiny a prosil o poslední útěchu svatých svátostí. Když přijal poslední pomázání a bratři se modlili za něho, obrátil oči k nebi a začal se modliti žalm: „V Tebe, Hospodine, jsem doufal, i nebudu zahanben na věky.“ A vysloviv verš: „V ruce Tvé, Pane, poroučím ducha svého“, usnul blaženě v Pánu.

Naučení: Matka Boží je našim útočištěm v životě i smrti.

Předsevzetí: Chci se zbožně pomodliti: „Svatá Maria, matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v honu smrti naší. Amen.“

„Ó k jakým díkům jsem ti povinen, že jsi ráčil i mně i veškerým věřícím cestu k věčnému království svému ukázat. Neboť život tvůj jest cesta naše; svatým utrpením kráčíme za tebou a k tobě, jenž jsi oslava naše. Kdybys ty nás nebyl předešel a vyučil, kdož by pak dbal následovati tebe? Ach, jak mnozí by daleko zpět zůstali, kdyby k tvým krásným příkladům nepatřili! Ajhle! ještě jsme vlažní, ačkoliv jsme tolik zázraků tvých a naučení byli slyšeli; což pak by bylo, kdybychom tolik světla k následování tebe neměli?“ (Násl. J. K. 3, 18.)

SV. ROCH.

16. srpna

Hospodin svých neopouští.

(Sv. Roch, patron proti moru. † 1327 v Montpellieru v jižní Francii.)

Roch si umínil, že vykoná pouť do Říma k hrobům knížat apoštolských. Odevzdal správu statků svému strýci a vydal se v chudíckém oděvu na cestu Alpami, až přišel do Itálie. Když se blížil k městu Aquapendente v Toskánsku, slyšel, že v městě zuří mor. I zrychlil krok, nikoli, aby místu tomu se vyhnul, nýbrž aby spěchal sloužit ubohým nemocným. Vstoupiv do města přihlásil se, že bude ošetřovati ubožáky morem stížené. Správce Vincenc řekl: „Vidím, že jsi mladý a slabý, služba ošetřovatelů je obtížná a nebezpečná. Místo radosti je tu samý nářek.“ Ale Rochus odpověděl: „S Boží pomocí není nám nic nemožno. Nebojím a neštítím se žádného namáhání a nebezpečství. Toužím po koruně života, již dostane se jen tomu, kdo dobře bojoval.“

Roch sloužil nemocným a čím namáhavější byla tato práce, tím více rozmáhala se v něm horlivá láska k nešťastným. Když morová rána v městě přestala, cestoval Rochus dále až do Říma, kde pobyl tři léta ve službě nemocných. Z Říma se odebral do Piacenzy, kde morová rána velmi řádila. Mnozí nemocní byli vyneseni z domů a leželi bez pomoci na ulici. Všude bylo slyšeti vzdechy a bo-

lestné výkřiky. Tu měl milosrdný Roch dnem i nocí hojně práce. Obcházaje nemocné, čistil odporné vředy i rány jejich, donášel jim léky, pokrmy i nápoje, těšil a posiloval sklíčené mysli jejich, — až sám onemocněl. Bolesti jeho byly tak veliké, že mimoděk křičel, nemoha se přemoci. Aby tedy ostatním nemocným nebyl na obtíž, odešel z města a došel se do blízkého lesa; tam našel polo-rozpádlou chatrč, kde se usadil očekávaje smrt. Po chvíli uslyšel bublání potůčku. Cítě palčivou žízeň došel se k němu a napil se čerstvé vody. A hle, za nedlouho bolesti polevily, zimnice ho ostavila, boule na těle se otevřely a zase dostavil se mu pocit hladu. K pokrmu přišel zvláštním způsobem. Na blízku přebýval zámožný šlechtic. Pozoroval, že domácí pes každodenně zanáší někam velkou skývu chleba, šel za ním a vypátral, že zvíře běhá do lesa, a nosí chléb do chatrče Rochovi. I ujal se šlechtic nemocného a dal ho ošetřovati, až se dokonale uzdravil.

Rochus se vrátil do své vlasti. Avšak hned v prvním městečku, kde měl své statky, byl polapen jako podezřelý tulák a vyvědač. Stalo prý se tak na rozkaz strýce, jemuž kdysi byl odevzdal správu statků. Strýc ho nepoznal a tak byl Rochus uvězněn a snášel různá příkoří, aniž byl prozradil své jméno a svůj původ. K své útěše si připomínal, že i Spasitel přišel do vlastního

a vlastní že ho nepřijali. Po pětiletém žalářování Rochus poznav, že jeho život se chýlí ke konci, přijal svaté svátosti a zemřel. Pod jeho hlavou byla nalezena tabulka, na níž zaznamenány byly jméno, původ a osudy Rochovy.

MODLITBA.

Prosíme Tebe, o Pane, abys nás ustavičně chránil, a pro zásluhy sv. Rocha nakažlivé nemoci duševní ani tělesné na nás nedopouštěl. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

17. srpna **„Kdo mne vyzná před lidmi.. .“**

(Sv. Maksim, mučedník. † 484.)

Když ariánský král Hunnerich v Africe pronásledoval křesťany, bylo v Kartagině také uvězněno sedm bratří. Křesťané navštěvovali statečné vyznavače a posilovali se jejich věrou a statečností. Nad tím se rozhněval král a dal rozkaz, aby bratří byli dopraveni na loď a na širém moři, aby loď byla zapálena. Mučedníci se těšili a cestou k moři zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“

Nejmladšího z bratří, který byl ještě dítětem, chtěl soudce v posledním okamžiku zachrániti. Řekl mu: „Milé dítě, proč spěcháš k smrti. Nech těch ostatních a poslyš mou

radu, zachráníš si život a dostaneš přístup do paláce králova.“ Avšak chlapec odpověděl: „Nikdo mne neodloučí od mého svatého vychovatele Liberáta a od mých bratří. S nimi chci také býti umučen, s nimi doufám dosáhnouti věčné slávy. Kdybych Ježíše zapřel, zapřel by i On mne, neboť řekl: „Kdo mne zapře před lidmi, toho i já zapřu před Otcem svým, jenž jest na nebesích; a kdo mne vyzná před lidmi, toho i já vyznám před Otcem svým, jenž jest v nebesích.“

Po tomto vyznání byli bratří dopraveni na loď a loď zapálena. Když však oheň znovu a znovu hasl, byli svatí mučedníci utlučeni vesly.

Naučení: Nestačí jen věriti, musíme víru svou také vyznávat.

„Otec, učitel a apoštol úcty k Srdci Páně.“ 18. srpna

(Sv. Jan Eudes, kněz a zakladatel řádů, † 19. srpna 1680. Svátek zítra.)

Zatím co zuřila u nás třiletá válka (1618—1648), i ve Francii byla bída mravní a náboženská veliká. Lid byl nevědomý a surový, šlechta bezuzdná, kněžstvo zanedbané. Hrozilo nebezpečí, že země bude kořistí bludařů, kalvinistů a jansenistů.

Bůh se smiloval nad lidem a povolal mu několik svatých mužů pro záchranu duší. K nim patřil Jan Eudes.

Prostředek, kterým obnovil duše, byla úcta a láska k Srdci Páně a Panny Marie. Napřed šel sám do školy těchto Srdcí a z nich načerpal: pokoru a lásku.

Jeho pokora byla neličená. Říkával: „Ukažte mi člověka vpravdě pokorného a řeknu vám, že je svatý; je-li velmi pokorný, je velmi svatý.“ Sám sebe měl za nic. Podepisoval se „Úplně nic“. Modlival se jako sv. Filip Nerejský: „Pane, varuj se mne! Neboť jsem schopen ještě dnes tě zraditi a všechny možné hříchy činiti, neuchováš-li mne milostí svou!“

Z pokory vyrostla: nebojácnost. Nebál se nikoho, ani krále ne. Když při mši svaté dvořané se nechovali zbožně, hned po mši sv. v kázání jim to Eudes veřejně před králem vytýkal. — Z pokory mu vypučela: vytrvalost. A té potřeboval při svém velikém díle. Byl osočován a podezříván. Od dvora královského byl na dobu šest let zapuzen. Nepřátelé nazývali ho antikristem. Ano i biskup jeden řekl o něm, že patří na šibenici. Když přátelé vyzývali světce, aby se hájil, odpovídal: „Ježíš však mlčel!“

Z lásky k Srdci Ježíšovu vytryskla horlivost pro spásu duší. To ho bolelo, že jest tak veliký nedostatek hlasatelů slova Božího, zvláště na venkově mezi lidem ne-

vzdělaným. Řekl jednou: „Hle, v Paříži je tolik doktorů theologie! Půjdu tam a řeknu: „Pojďte, doktoři! Hoří, oheň pekelný hoří, pojdte a pomozte hasiti!“

Aby čelil nedostatku kněží založil Kongregaci Ježíše a Marie, která má za úkol, vychovávat kněze a konati misie mezi lidem. Při misiích se stalo, že mnoho zbloudilých dívek a žen se obrátilo. Eudes však věděl, že při vši dobré vůli zase padnou do hříchu, nebudou-li vytrženy z příležitosti ke hříchu, a nebudou-li chráněny a vychovávány k životu pracovitému. Proto založil kongregaci ženskou známou pod jménem „Družina dobrého Pastýře,“ která vykonala nesmírně mnoho dobrého k záchraně ohrožených dívek.

Předsevzetí: Naučme se též ve škole Božského Srdce Páně pokoře a lásce. Modleme se často: „Ježíši, tichý a pokorný Srdcem, učiň srdce mé podle Srdce svého.“ „Nejsladší Srdce Ježíšovo, dej, ať tebe miluji vždy víc a více.“ A modlitbu, která pochází od sv. Eudesa: „S Božským dítkem máti, rač nám požehnání dáti!“

. . . a povýšil nízké.

19. srpna

(Luk. 1, 52.)

(Sv. Ludvík, biskup toulouský ve Francii. † 1297.)

Ludvík byl syn neapolského krále Karla II. Byl s jinými šlechtickými syny dán jako rukojmí do zajetí španělského. Tam byli pod

dozorem drsných strážců. Druhové malomyslně, ale Ludvík je těšil: „Těm, kdož Boha milují, prospívá neštěstí více nežli štěstí. Lidé oplývající štěstím zapomínají snadno na Boha a odcizují se mu. Právě utrpením bývá člověk zkoušen a k Bohu obrácen. Běda tomu, koho Bůh nikdy neštěstím nenavštěvuje; proto nereptejme a nenaríkejme si, nýbrž radujme se, že trpíme!“

Když se cvičil v šermování a ježdění koňmo, spadl s koně a ublížil si tak, že nebezpečně onemocněl. Umínil si, že, uzdravil-li se, vstoupí do řádu sv. Františka. — Po sedmi letech v zajetí španělském byl propuštěn na svobodu. Kynula mu koruna neapolská; také mu byla nabízena sestra krále aragonského za manželku. Ale Ludvík zamítl i korunu i manželství řka: „Královský trůn je skvělé otroctví. Vladař musí poslouchati lidu, lid musí poslouchati vladaře, a někdy se tak děje i proti vůli Boží. Mým králem jest Ježíš Kristus; mám-li Krista, všecko mám, nemám-li Krista, nic nemám.“ Otec Ludvíkův svolil teprve po dlouhém zdráhání, aby se Ludvík vzdal práv následnických. Ludvík byl posvěcen na kněze, ale horoucí touha jeho ještě nebyla splněna. Chtěl vstoupiti do řádu sv. Františka.

Papež Bonifác VIII. ustanovil Ludvíka biskupem toulouským. Ludvík odmítal tuto

důstojnost a podrobil se vůli papežově teprve, když mu povoleno bylo, aby napřed mohl vstoupiti do řádu sv. Františka. Když byl na cestě do Toulousu přichystali mu ve Florencii bratří v klášteře komnatu ozdobenou koberci, čalouny a znaky[•] Francie i Neapolska. Ale sotva Ludvík ji spatřil nechtěl vstoupiti řka: „Vzdal jsem se knížecí hodnosti a nemám na světě jiného dědictví leč toliko kříž Ježíše Krista. Odneste tyto tretky, jež nepřislušejí chudému řeholníkovi, chcete-li, abych pobyl u vás jako bratr mezi bratry.“

Jednomu spoluřeholníkovi uložil, aby mu každý poklesek vytkl. Kdysi tento bratr vytkl Ludvíkovi jakousi chybu před mnohými svědky způsobem poněkud nešetrným. Přítomní hosté se horšili nad tím; Ludvík však řekl: „Poklesek má nás rmoutiti, pokárání však těšiti. Pochlebník vypravuje nám jen věci lahodné, ale přítel mluví i věci nemilé a protivné, aby nás napravil.“

Když těžce onemocněl, pomodlil se Zdravas Maria a řekl: „Umru brzy a doufám, že Panna Maria bude mou pomocnicí v hodině smrti.“

Naučení: Maria řekla: „Sesadil mocné s trůnu a povýšil nízké.“ (Luk. 1, 52.)

(Pius X., papež. † 1914.)

Církvi katolické se vyčítá přepych a láska k bohatství. Několik obrázků ze života papeže, který žil v době naší.

Když byl farářem v městě Salzanu, měl svou sestru Rosinu za hospodyni. Když jednou byl přítel pana faráře hostem, oslovila ho Rosina takto: „Důstojnosti, jste přítelem mého bratra, a právě dnes přijde cestující obchodník s plátnem.“ — „Skutečně?“ tázal se kněz, neboť nevěděl, co ta řeč má znamenati. Sestra pokračovala: „Hledte, včera dostal můj bratr trochu peněz, za chvíli všechno rozdá a nemá skoro ani košile. Kdybyste mu domlouval, aby koupil trochu plátna, snad by vás poslechl.“

Kněz slíbil a pokusil se pana faráře přemluvit. Ale ten se nedal. „Hlouposti, hlouposti, toho není třeba,“ těmi slovy ho krátce odbyl. —

Avšak přítel se tak lehce nevzdal. Když obchodník přišel, vybral vhodnou látku, smlouval jak v Itálii bývá zvykem, a konečně dal patričný kus ustrihnouti. Když všechno bylo hotovo, obrátil se na pana faráře a řekl: „Tolik to stojí, Done Giuseppe, teď plat!“ Chtě nechtě musel pan farář plátno koupiti.

Jako biskup žádal, aby faráři při visitaci nedělali žádné hostiny. Slavobrány a podob-

né pocty si nepřál. Přál si, aby lidé místo na nádraží ho vítali v kostele mší svou a svatým přijímáním. Říkával: „Nepřeji si, aby se dělal zbytečný náklad, moje přání je: spása duši!“ —

I jako patriarcha benátský zůstal chudým jako dříve. Dvě sestry a neteř mu vedly kuchyň; služebných nepotřeboval. Almužen dával tolik, že jeho sekretář musel zabraňovati. Vykládalo se, že i jeho biskupský prsten cestoval několikrát do zastavárny.

Když ho jednou navštívil přítel, a viděl, že vytahuje zlaté hodinky, řekl: „Časy se mění. Pamatujete se ještě na ony stříbrné hodinky, které jste měl jako farář v Tombolo, a které tak často putovaly do zastavárny?“ Patriarcha smutně hleděl na zlaté hodinky a řekl: „Osoba, která mi tyto hodinky darovala, měla nešťastný nápad, že dala na víko vrýti znak patriarchy benátského.“

„Závěť Svatého Otce je závěť světce,“ řekl jeden z kardinálů. Začíná vzýváním nejsvětější Trojice a modlitbou důvěry v milosrdenství všemohoucího Boha, potom pokračuje: „Chudý jsem se narodil, chudě jsem žil a chudě přeji si umřítí.“ Sestrám, které mu po léta vedly hospodářství zanechal měsíčně 300 lir, 60 lir měsíčně svému komořímu, zatím co jeho synovci a neteře se rozdělili o odkaz 10.000 lir. —

Nápis na jeho hrobě zní:

Papež Pius X., chudý a přece bohatý, tichý a pokorný srdcem, nepřemožitelný obhájce katolické víry, snažil se všecko obnoviti v Kristu, zbožně zemřel 20. srpna l. p. 1914.

21. srpna

„Boj je život lidský.“

(Sv. Jana Františka Chantalová. † 13. prosince 1641.)

Mnozí se domnívají, že světci neměli bojů, že takřka na křídlech letěli do nebe. Jak nesprávné je takové mínění, poznáme ze života sv. Jany.

Její manžel byl na honě neopatrným výstřelem svého přítele, pána z Anlezy, smrtelně raněn. Paní Chantalová chvátala k umírajícímu, křičela bolestí a činila trpké výčitky tomu, který byl příčinou neštěstí. Dostavili se lékaři. Pravila jim: „Pánové, pan Chantal musí býti na každý způsob zachráněn.“ Tak velice byla nešťastná paní rozčilená a dorážela na lékaře s takovou prudkostí, že se neodvážili vytáhnouti kouli z těla raněného, aby snad tím neurychlili smrt jeho.

Manžel ji povzbuzoval, aby přijala jeho smrt s odevzdaností z ruky Boží, avšak nadarmo. Co chvíli vyběhla z pokoje umírajícího, běhala chodbami a komnatami a volala k Bohu: „Pane, vezmi mi vše, co mám na tomto světě, jenom manžela mi nechej.“ Ale

Bůh ho přece povolal k sobě. Kdo by vypsal její bolest! Často se skrývala do blízkého lesíka, aby tam mohla o samotě uleviti svému stísněnému srdci a slzám dáti volný průchod. Marně se namáhaly její příbuzné, aby ji potěšily. Říkávala: „Ach, kéž by mne nechaly o samotě se vyplakati! Myslí, že mne potěší a zatím mne trápí.“ Zármutkem a bolestí tak zestárla, že ji bylo sotva poznati, neboť byla jen kost a kůže.

Neopatrnému panu z Anlezy, který zavinil smrt manželovu, sice odpustila, avšak její bolest byla tak veliká, že ještě pět let po smrti manželově nesnesla, aby někdo vyslovil jméno toho nešťastníka. Prosila, aby se již o něm nemluvalo. Později pokusil se její duchovní vůdce sv. František Saleský, zmíniti se jí o té věci. Vida však, že mluví marně, ustal. On jako mírný a moudrý vůdce nechtěl předbíhati milost Boží.

Když mu jednou světice psala, jak její manžel zemřel tiše, odpouštěje laskavě všem, kteří ho urazili, sv. František použil této příležitosti, aby paní Chantalovou pohnul ke sblížení. Opět marně.

Rok potom pokusili se příbuzní z obou stran znovu o smír. Když světice zaslechla a jejich plánu, krev se jí bouřila. Obrátila se na svatého Františka. Radil jí, aby promluvila s panem z Anlezy a přemohla odpor pohledem k nebesům. Konečně zvítězila mi-

lost a světice, aby se přemohla tím rozhodněji, nabídla se onomu pánu, že bude jeho novorozenému dítěti kmotrou. Toto hrdinské rozhodnutí provedla s velikým sebezapřením.

„Boj je život lidský,“ praví Písmo sv. „Nebude korunován, leč kdo rádně bojoval.“ Ani světci nebyli vyňati z tohoto zákona.

Předsevzetí: Chci se dnes přemáhati právě v tom, co jest mi nejtěžší.

22. srpna

Mučedníci korejští.

Ondřej Kim-kiei a druhové † 21. září 1839.)

Vůdcem křesťanů, kteří trpěli ve vězení v Tai-kju byl Ondřej. Před tím vedl život poustevnický a cvičil se ve skutcích zbožnosti. V žaláři mistrně dovedl povzbuditi ostatní a proměnil žalář takřka v klášter, že i pohané se tomu divili.

Když Ondřej byl veden do Tai-kju setkal se před soudním domem se ženou, která byla propuštěna. Ondřej se jí tázal: „Co to znamená, že jsi svobodná?“ — „Zapřela jsem víru“ zněla skličená odpověď. — „Tak ti ušla nejkrásnější příležitost. Co můžeš očekávati, když nechceš teď zemřít? Ano, jsi na svobodě, ale kolik roků ještě budeš žít?“ — „Jest pravda, jsem na svobodě, ale jak mohu vědět, zda-li dnes nebo zítra nezemru?“ — „Dobře, není pro tebe tedy tisíckrát lepší vyvoliti si dobrou smrt?“ — Brzy přivedl ženu

k tomu, že své slabosti litovala a chtěla všechno napravit. Vrátila se s Ondřejem k soudu. „Co tu zase chceš?“ obořil se na ni soudce, „vždyť jsi už propuštěna!“ — „Před chvíli jsem byla slabá, bála jsem se bolesti, zapřela jsem svého Boha a tím jsem spáchala velký hřích. Lituji toho a proto se vracím. Zabijte mne chcete-li; jsem křesťanka více než dříve.“ Mandarin dal ji odehnati jako bláznivou, ale ona se znovu a znovu vracela. Byla svázána a bita tak ukrutně, že zemřela cestou do žaláře.

Ondřej musel úpěti ještě přes rok v žaláři až byl se šesti jinými křesťany sťat.

V kříži spása.

23. srpna

(Sv. Filip Benicius z řádu servitů † 22. srpna 1285.)

Když Filip cítil, že jeho život se chýlí ke konci, složil úřad generála řádu servitů a uchýlil se do kláštera. Lid ho chtěl přivítati slavně, ale Filip se vyhnul veškeré okázalosti řka: „Jedinému Bohu budiž čest a sláva!“

Když přijal svaté svátosti, řekl slabým hlasem: „Dejte mi mou knihu.“ Dali mu modlitební knížku, ale on pokynul hlavou, že to není ta, kterou si přeje. Ani Písmo svaté, ani řeholní knihy nepřijal. Posléze ukázal na kříž, a když mu jej podali, políbil jej a řekl: „To jest má kniha, ve které jsou napsána všechna dobrodíní mého Vykupitele.“

Z této knihy Vykupitelovy také naučil se sv. Filip tomu, co učinil Ježíš na kříži: „Zničil sám sebe.“ Filip byl totiž dříve lékařem. Tu však jednou slyšel v kostele slova epištoly: Řekl Duch sv. Filipovi: „Přistup a přidrž se vozu tohoto.“ (Sk. ap. 8, 29.)

Tato slova ho zaujala. V noci viděl ve snu zlatý vůz tažený lvem a beránkem. Na něm seděla Rodička Boží a podává mu řeholní roucho servitů a dí: „Filipe, přistup a přidrž se vozu tohoto.“ I vstoupil k servitům, ale zatajil svoji učenost, aby mohl sloužiti jako obyčejný bratr. „Zničil sám sebe.“ Když však jednou cestoval do Sieny, setkal se s dvěma kněžími dominikány, kteří se ubírali do Říma. Neznajíce italsky oslovili ho dominikáni latinsky a jali se mluvit o tehdejších smutných poměrech. Filip odpovídal jim tak duchaplně a pronášel úsudky tak jasné, že žasli nemálo nad tímto prostým klášterním bratrem a domlouvali mu, aby přijal svěcení na kněze. Filip však řekl, že zůstane bratrem až do smrti. Ale dominikáni zastavili se v Sieně a vypravovali představenému servitů, jak učený je Filip a představení mu rozkázali, aby se připravil na kněžství. Tu nastal v duši jeho tuhý boj; pokora mu bránila státi se knězem, a poslušnost ho vázala, aby rozkazu představených se podrobil. I poslechl, neboť „Kristus stal se poslušným až k smrti, ano až k smrti na kříži.“

SV. RŮŽENA Z LIMY.

Naučení: Obraz Ukřižovaného budiž i naši nejmi-
lejší knihou. Čteme v ní, jak nás Bůh miloval, že všechno
za nás obětoval, aby nás vykoupil z otroctví hříchu.

Předsevzetí: Pokaždé, když uvidím kříž, pomodlim
se: „Klaníme se Tobě, Pane Ježíši Kriste a dobroře-
číme Tobě, neboť skrze sv. kříž svůj svět jsi vykoupil.“

MODLITBA.

*Bože, jenž jsi nám ve svém sv. vyznavači,
Filipovi, vznešený příklad pokory dáti ráčil: pro-
půjč nám, abychom ho následovali, štěstí tohoto
světa nedbali a vždy o věci nebeské pečovali.
Amen.*

24. srpna **„Pravý Izraelita, v němž není lsti.“**
(Sv. Bartoloměj, dříve Nathanael, apoštol.)

Šlechetný izraelita Nathanael odpočíval jed-
noho dne v Káně galilejské pod stromem fi-
kovým. Jako mnozí jiní zbožní krajané jeho
toužil po Mesiáši a modlil se, aby Bůh po-
slal ho již na svět. „Rosu dejte nebesa shůry
a oblakové dštěte Spravedlivého, otevři se
země a vypuč Spasitele!“

Tu zavítal k němu přítel Filip z Betsaidy,
jenž nedávno se stal učedníkem Ježíšovým a
zvěstoval mu radostnou zprávu: „O kterém
psal Mojžíš v Zákoně a proroci, toho jsme na-
lezli, Ježíšc, syna Josefa z Nazareta. Slovo
Nazaret zarazilo Nathanaele. Galilea byla u

horlivých židů v nevážnosti. Říkávali: „Žádný prorok nepřijde z Galilee.“ Zvláště nepatrné městečko galilejské Nazaret bylo u pravověrných židů opovrženo. Proto namítl Nathanael: „Může-li z Nazareta něco dobrého přijíti?“ Ale Filip, jsa slovy Ježíšovými hluboce přesvědčen nedal se do dlouhých řečí, nýbrž pojal váhavého pochybovače za ruku a pravil mu: „Pojď a viz!“ — I šel Nathanael zvědavě a toužebně, a když oba přátelé přicházeli k Ježíšovi, ukázal Spasitel na něho a řekl: „Hle, pravý izraelita, v němž není lsti.“ Udivený Nathanael, slyše tuto chválu, řekl: „Odkud mne znáš?“ A Ježíš mu odpověděl: „Prve než-li tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovým stromem, viděl jsem tě.“ V tu chvíli byl Nathanael světlem milosti Boží osvícen; poznal vševědoucnost Božského Mistra a již nepochyboval, nýbrž vyznal upřímně svou víru, řka nadšeně: „Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi král izraelský!“ Ježíš odpověděl: „Že jsem tobě řekl: Viděl jsem tě pod fíkovým stromem, věříš; větší věci nad to užíš.“

Naučení: Proti farizeům, kteří se přetvařovali vystupoval Božský Spasitel co nejostřeji. Upřímného Nathanaele, ačkoliv byl zaujatý proti němu, pochválil. Ježíš miluje upřímnost a nenávidí přetvářku.

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Všemohoucí, věčný Bože, jenž jsi nám dopřál dnes uctívati Tvého sv. apoštola, Bartolo-

měje: prosíme tě, rač uděliti církvi své, aby milovala, čemu on věřil; a kázala čemu učil. Amen.

25. srpna

Všemohoucí milost.

(Bl. Theoderich, opat † 1084. Svátek včera.)

Matka chtěla malého Theodericha zasvětití stavu kněžskému, otec však chtěl mítí z něho vojáka. Tu se stalo, že chlapec se polil vřelou vodou a ležel těžce nemocen. Matka, domnívajíce se, že zemře, vytýkala mužovi: „Vidiš, nechtěl jsi ho obětovati Bohu, nyní si ho Bůh vezme sám!“ — Ku podivu však chlapec se uzdravil a matka za nepřítomnosti otcovy poslala ho na studie, aby mohl se státi později knězem. Když se však otec vrátil, přinutil syna, aby odešel domů a nestudoval dále. A hle, téhož dne vylezl hoch na střechu, spadl a zlomil si ruku. Tu již neodpíral prosbám a výčitkám ženy, nýbrž dovolil, aby byl vychován pro stav kněžský.

Theoderich se vskutku stal knězem a později opatem kláštera, v němž vládl politováníhodný nepořádek. Mniši byli nesvědomití, suroví, neposlušní. Nový opat se namáhal, aby svým příkladem, dobrým slovem a modlitbou přivedl řeholníky na lepší cestu. Avšak zdálo se, že všechno je nadarmo. Mniši se zbožnému opatovi posmívali a veřejně mu vypořádali poslušnost. Nejhorší z nich byl Lam-

bert, člověk pyšný a nevázaný; on štvál ostatní, činil příkoří opatovi, hájil vinníky a na všechno, co řekl opat, odpověděl kousavými řečmi. Theoderich snášel urážky trpělivě a jenom modlitbou a vážnými slovy o věčné slávě a věčném zavržení hleděl napravit zlo-myslníka. Ten však byl čím dále, tím horší.

Již dva roky trvaly tyto poměry. Tu si Lambert vymyslel nové příkoří proti opatovi. Umluvili se někteří, že mu odeprou obvyklou poklonu při hodinkách a nebudou žádati o jeho požehnání. První to měl provést Lambert. Již kráčel se zdviženou hlavou kostelem, avšak v okamžiku, kdy se přiblížil k opatovi, dotkla se ho milost Boží, začal se trásti, poklonil se pokorně před Theoderichem a šel na své místo. Tam začal hlasitě plakati lítostí nad svým dosavadním životem. Po modlitbě padl na kolena před opatem a prosil za odpuštění.

Od té doby začal život nejpřísnější kajícínosti a klášter, který dříve byl pověstný svým nepořádkem, stal se brzy slavný.

Naučení: U Boha je všechno možné. Nikdy nesmíme říci: S tímto člověkem se již nic nedá dělati. Milost Boží je všemohoucí a může i nejzatvrzelejšího hříšníka obrátiti. Že se někdo ještě neobrátil, to jsme zavinili sami, že jsme ještě dosti se nemodlili.

26. srpna **„Dnes, uslyšíte-li hlasu jeho . . .“**

(Sv. Genesisus, herec, mučedník, † 285.)

Herci v starém Římě netěšili se dobré pověsti. Kdysi si umínil herec Genesisus, že provede frašku s obřady křestními. Sám císař Dioklecián se dostavil do divadla. Na jevišti bylo viděti Genesisia, an stenal jako těžce nemocný. Tu přiběhli jiní herci a tázali se: „Ubožáku, je ti zle? Kterak ti můžeme ulehčiti? Zda-li jsme truhláři, abychom tě ohoblovali?“ Vtipu tomu smál se všechen přítomný lid. Genesisus se rozkřikl: „Hlupáci, chci ulehčení duchovní. Přejí si zemřítí po křestánsku.“ Opět divadlo otrásl se smíchem. Herci se tázali: „Proč si toho přeješ?“ Odpověď zněla: „Protože chci v den veliký býti shledán jako uprchlík od bohů. Přiveďte mi kněze křestánského, ale rychle.“ Vystoupil herec, přestrojený za kněze, posadil se u Genesisia a tázal se: „Synu milý, proč jsi mne obeslal?“ A v tu chvíli Genesisus byl osvícen milostí Boží a uvěřil v Ježíše Krista a odpověděl opravdu a vážně: „Žádám si dojití milosti Kristovy, abych byl znovuzrozen a hříchů svých zbaven.“ Podobně odpovídal i na ostatní otázky. Herci nepozorovali této změny, konali na něm křestní obřady, oblékli ho bílým rouchem a vložili do ruky hořící svíci.

Tu vrazili na jeviště herci, přestrojení za vojáky, vrhli se na Genesisia oznamující mu,

že bude jako odpadlík souzen. Avšak Genesisus vytrhl se vojínům, ukázal na císaře a zvolal: „Tam je můj soudce!“ Všichni trnuli nad tou smělostí. Genesisus pokračoval: „Slyš mne císaři! Až dosud jsem se posmíval víře Kristově, avšak dnes poznávám svůj blud. Vyznávám, že Kristus je pravý Bůh a že jen skrze Krista lze dojíti spasení.“

Císař odevzdal Genesisia prefektu Plauciánovi a ten dal herce natáhnouti na skřipec. Avšak i v největších bolestech vyznával mučedník: „Není jiného Boha, leč ten, kterého nyní znám a ctím. Lituji, že jsem tak pozdě v něho uvěřil. Lituji, že jsem tak dlouho jemu se rouhal.“ Genesisus pak byl sťat.

Naučení: Milost Boží klepe čas od času na srdce člověka. Je třeba bdíti a modliti se, abychom příhodný okamžik nepromarnili.

Nevědomost katolíků.

27. srpna

(Sv. Josef Kalasanský, zakladatel řádu piaristů † 25. srpna 1648. Svátek dnes.)

Když Josef ještě studoval, zemřel mu starší bratr a brzy potom i matka. Otec rozkázal, aby Josef zanechal studií, vrátil se domů a jako dědic rodu Kalasanzů se oženil. Josef poslechl, doufaje v Prozřetelnost Boží, jenom se svatbou odkládal, že prý se mu žádná nevěsta nelíbí. Tu náhle onemocněl nebezpečně.

Otec dal mu svolení, aby se zavázal slibem, že stane se knězem, jest-li se pozdraví.

Jako kněz se odebral do Říma a tu se přesvědčoval denně, že hlavním pramenem mravní zpustlosti lidu je zanedbaná výchova zvláště chudé mládež, již se nikdo nevšímal. Viděl každého dne, jak chudé, opuštěné děti potloukají se bez dohledu po ulicích, dotěrně žebrají a páchají neplechty. Dorůstali v nevědomosti a zahálce v pobudy a zločince. Josefa bolelo srdce nad těmito ubožáky a v duši jeho ozýval se mocný hlas: „Ujmi se těchto nešťastných dětí a buď jim ochráncem!“

Na podzim 1597 otevřel školu pro chudé hochy a hned se mu přihlásilo více než 100 žáků. Tím začalo krásné dílo „zbožných škol“ které se později rozšířilo po celém světě.

Naučení: Sv. Otec Pius X. řekl, že největším nepřítelem katolické Církve je nevzdělanost katolíků.

Předsevzetí: Každý den něco podniknu pro své náboženské vzdělání a také něco, abych rozšířil vzdělanost katolickou. Nejjednodušší prostředek k tomu je rozšiřovati dobrý tisk. Co udělám dnes?

„Nepokojné je srdce naše, dokud

28. srpna **nespočine v Tobě, Bože!“**

(Sv. Augustin † 430.)

Mladý Augustin pil dychtivě z poháru světských radostí, avšak jeho veliká duše nebyla tím uspokojena. Upadl do bludů sekty ma-

nichejské, avšak jeho bystrý rozum poznal, že tam není čisté pravdy. Jako slavný učitel a řečník byl zahrnut chválou a úctou, ale jeho srdce zůstávalo pusté a prázdné.

„Byl jsem si sám největší záhadou a tá-
zal jsem se duše své: proč jsi smutná a proč
kormoutíš mne? Avšak ona neuměla odpovět-
děti.“

Jako profesor řečnictví začal chodit na kázání slavného biskupa Ambrože. Oči se mu otevřely, poznal, že předsudky, které měl proti Církvi katolické nezakládaly se na pravdě. „Ačkoliv jsem ještě nepoznal, že Církev hlásá Tvoji pravdu, přece jsem již jasně poznal, že neučila tomu, co se jí neprávem vytýkalo.“

Avšak jeho duše nebyla ještě zralá k obrá-
cení. Svědomí mu vyčítalo: „Ubohý Augustine,
kdyby Bůh v tu chvíli tě povolal k sobě, jaký
bude osud tvůj? Vzchop se, dokud je čas!“
On však odkládal: „Brzy, brzy, jenom trochu
ještě mne nechej.“ „Viděl jsem dobře, že jest
lepší oddati se Tvoji lásce, než povolovati svým
vlastním vášním. Tvá láska zdála se mi do-
brou, avšak moje vášnivost mě přemohla a
držela v okovech.“

Když jednoho dne Augustin s přítelem
Alypiem rozmlouvali o vážných věcech, navští-
vil je krajan, úředník císařského dvora Ponti-
cián. Vypravoval jim o poustevníkovi sv. Anto-
nínu, jenž uslyšel v chrámě slova evangelia:
„Chceš-li býti dokonalý, prodej co máš, roz-

dej chudým, potom přijď a následuj mne.“ Proto ihned rozdal všechny statky své chudým a odešel na poušť, kde svatě žil a zemřel. Augustin i Alypius slyšíce tento příběh trnuli. Vida to Ponticián, vypravoval jim dále o svatém životě a blaženém klidu mnohých poustevníků, kteří tehda na pouštích v chudobě a pokoře přebývali a dodal, že nedávno dva císařští úředníci v Trevíru, když četli životopis svatého Antonína, byli tak dojati, že ihned si umínili opustiti svůj úřad a následovati onoho světce.

Augustin byl tímto vypravováním celý rozechvěn. Vyskočil, chopil Alypia za rameno a zvolal: „Neplatí to nám? Co se děje? Slyšel jsi? Neučení povstávají a uchvacují nebe, a my se svou moudrostí bez srdce, jak jsme hluboce zapleteni v žádostech těla a krve!“ Utekl z domu do zahrady. Bouře zuřila v jeho duši. Rval si vlasy, bil se v prsa, lomil rukama a volal: „Jak dlouho, jak dlouho ještě? Zítřka? Stále zítřka? Proč ne dnes? Proč nemá býti v tuto hodinu konec hanbě mé?“

Tu slyšel hlas dítěte: „Vezmi a čti, vezmi a čti!“ Bylo mu to jako hlas Boží. Vrátil se domů, otevřel knihu Listy sv. Pavla a četl: „Jako ve dne počestně choďme; ne v hodování a opilství, smilství a nestydatostech, ve sváru a závisti; nýbrž oblcěte se v Pána Ježíše Krista a nemějte péče o tělo tak, aby povstaly žádosti.“ (Řím. 13, 13-14.)

Sv. Augustin později napsal své obrácení v knize „Vyznání“. Proč tak učinil, odůvodňuje slovy: „Když to lidé budou čísti neb slyšeti, vzbudí jim to duši, aby nespala v zoufalství a neřekla si: nemohu, nýbrž, aby se probudila v náručí Tvé milosti, v níž každý slabý jest silný, jenom když si v ní uvědomil svou slabost.“

Naučení: Sv. Pavel dobře napsal: Všecko mohu v tom, který mě posiluje. Jen první krok je obtížný. Učiň jej odvážně a Bůh tě neopustí.

MODLITBA.

Slyš naše prosby, mocný Bože! A poněvadž nám ležeš do srdce naději a důvěru v dobrotu Svou, uděl nám na přímluvu Svého svatého vyznavače a biskupa, Augustina, darů dobroty Své. Amen.

Bázeň Boží a bázeň lidská. 29. srpna

(Ct. Terezie Eustochium Verzeri. † 1852.)

Po převratech na začátku minulého století povolal Bůh Terezii, aby ženské mládeži v Itálii pomohla ke katolické výchově. Zařídila v Bergamu ústav „Dcer nejsvětějšího Srdce.“ Proti dílu povstalo mnoho odpůrců i mezi kněžími a biskupy. Nazývali Terezii přepjatou, malovali karikatury a posměšné kresby na zdi domu.

Když i biskupové byli proti ní, obrátila se do Říma. Psala kardinálu Angelu Majovi: „Kdyby celý svět žádal potlačení mého díla, budu se hájiti a bojovati až do poslední kapky své krve. Avšak když svatý Otec si to přeje, políbím mu ruku a podrobím se.“

Svatý Otec schválil dílo a vyjádřil se o knize pravidel: Tato kniha je napsána za zvláštního vnuknutí Ducha svatého.“

Do klášterního ústavu jejího v Lodi přišla kdysi komise laiků, poslaná školním inspektorem msgr. Carpanim, aby všecko prozkoumala. Terezie poslala tomuto prelátovi nebojácný dopis: „Divím se, že Vy, církevní hodnostář, znatel kanonického práva, posíláte bez dovolení biskupova laiky do ženského kláštera.“ Tak otevřeně ještě nikdo prelátovi nepřipomněl zachovávání církevních předpisů. Msgr. Carpani řekl: „Tahle Verzeri je veliká žena!“

Naučení: Kde je pravá křesťanská bohabojnost, tam mizí bázeň lidská. Křesťan, který se bojí vyznati svoji víru je v neúctě i u nekatolíka. Kdo však zmužile se zastává víry získá si čest i u nepřátel.

30. srpna

Jak získával duše.

(Adam Kravařský, jezuita † 1660.)

Jesuita Adam Kravařský měl od Boha vzácný dar, že uměl hýbati srdci lidskými a získati je pravdě. Byl sám hluboce přesvědčen o pravdě.

Kdykoli mu bylo na misiích působiti v lidu prosáknutém bludařstvím, vystoupil na kazatelnu poklekl a ohlašoval: „Boha i jeho svatých se dokládám, že k vám mluvíti budu o tom, co vám ku spasení věděti a konati jest. Na mne přijdiž před soudnou stolicí Boží krev vašich duší i trest věčný, kdybych vás v příčině náboženství klamal.“

Získával srdce láskou. Roku 1631 vtrhli protestantští Sasové do Prahy. Kdysi šel Adam z Hradčan dolů na Staré Město; na mostě se setkal s tlupou saských jezdců. Uhnul jim až k zábradlí. Ale vůdce jezdců, prý luteránský šlechtic, poznav v Adamovi jezuitu, mrskal ho bičíkem. Adam opíraje poraněnou hlavu o kamenné zábradlí, ukázal na Ukřižovaného a řekl: „Dobrého svědka máme!“ Když přišel domů, spolubratři se ho tázali, co se mu stalo. On odpověděl: „Jakýsi jezdec se zabýval se mnou na mostě; musím zítra za něho obětovati mši svatou.“

Téhož roku byli jezuité na rozkaz saského velitele vyhnáni a pod trestem smrti jim zapověděno vrátiti se do města. Ale Adam věděl si rady. On a jeho druh kněz Švábenský přestrojili se za uhlíře a vozili do Prahy uhlí, jež ponejvíce od nich kupoval pan Mišovský ze Sebusína. V domě jeho kněží se převlékali, sloužili mši svatou a kázali slovo Boží. Potom oblékše se zase do uhlířských halen a umounivše si tváře odjížděli z města.

Nepřátelé o něm rozšiřovali, že je ukrutný a násilím nutí lidi k návratu a ke zpovědi. Proto na kázání jeho přicházeli mužové v plné zbroji, ale za krátko byli libeznou a moudrou řečí i laskavostí jeho obměkčeni a tam se mu podařilo za jediný rok obrátiti 10.000 duší na pravou cestu.

Když Kravařský jednou na Tetíně lidu vykládal katechismus, vrazili dva mužové do chrámu majice v rukou sekery a obořili se na něho, zatím co shromáždění lidé utekli. Ale osamotnělý kněz zkrotil tyto zuřivce vlídnou řečí svou, takže klidně odešli.

Naučení: I za naší doby mnoho bratří zbloudilo a opustilo Církev, jedinou strážkyni pravdy. Jak získáme zbloudilé. Ne nadáváním, ne pyšným odsuzováním, nýbrž těmi prostředky, jakých užíval Adam Kravařský: laskavostí a vlídností.

Sv. Augustin praví: Musíme nenáviděti blud, ale milovati bloudící.

31. srpna **„Blahoslavení, kteří nevidí a věří.“**

(Ct. Theodelinda Dubouché. † 30. srpna 1863.)

Okolí v němž Theodelinda vyrůstala zatlačovalo v ní veškeré náboženské citění. Rodiče byli víře odumřeli. Avšak dcera cítila zvláštní náklonnost k nejsv. Svátosti oltářní. Jenom její samoláska a pýcha jí bránily úplně uposlechnouti hlasu milosti. Rodiče hleděli dceru vychovati pro svět. Sama píše: „Žila jsem

tehdy ve světě lehkovážném toužícím jen po radovánkách; denně jsem slyšela o skandálech. Vášně mi byla líčena jako něco, co patří k životu, čemu se člověk nemůže vyhnouti. A přece zůstala nejen má vůle, nýbrž i moje fantasie prostá od každé nečisté myšlenky. Cítila jsem takřka, co nebylo pro mne dobré, kterých společností a kterých knih jsem se měla varovati.“

Od patnáctého roku stala se Svátost oltářní středem jejího života. Začala choditi denně ke sv. přijímání. Oddala se skutkům milosrdenství. Chtěla též působiti apoštolsky. Kněz jí radil, aby v rodině se stala andělem lásky. Matka onemocněla vážně. Theodelinda přiměla sestru ošetřovatelku, aby upozornila matku na zaopatřování. Theodelinda píše o tom: „Prosba sestry byla odmítnuta a jak se zdá, velice nemile přijata. Nebyla jsem právě doma. Když jsem se vrátila, odehrála se scéna, jak si ji jen mohu vysvětliti přítomností satana v duši. Matka žalovala, že já jsem učinila návrh zaopatřování, že já jsem zavinila její bolesti, a že jsem příčinou její smrti. Tak zuřila hněvem, že jsem se obávala její náhlé smrti. Bůh mi dal milost, že jsem zůstala klidná. Klekla jsem u jejího lože, políbila jsem jí ruce a prosila za odpuštění. Potom jsem odešla, abych u Ježíše svátostného nalezla pomoci a síly. Byla jsem tak rozrušena, že jsem v kostele omdlela. — Avšak Bůh chtěl jen zkoušeti moji

víru. Když jsem se vrátila z kostela, byla drahá nemocná klidná a dobré mysli; řekla mi: „Protože ty si to přeješ, jdi ihned pro pana faráře.“ Bylo tomu už 50 let co nebyla u zpovědi. Její obrácení bylo upřímné; Bůh daroval stařence ještě dva roky života, kdy se snažila nahraditi, co dříve zanedbala.“

Za hlavní úkol svého života považovala Theodelinda: slávu Svátosti oltární. Nevděčnost lidská vůči přemíře lásky Spasitele svátostného ji pohnula k hrdinské lásce a náhradě. Proto zařídila družinu Smírného klanění.

Její poslední slova byla: „Vidím, vidím, vidím!“

Naučení: „Klaníme se Ti vroucně, skrytý Bože náš, jenž tu ve Svátosti sebe ukrýváš.“

„Tážeš se mne po prostředku, ježož jest ti užiti, abys se stal zbožným. Nežádáš málo ode mne; avšak zapamatuj si dobře, co ti o tom míním říci.

Ctnost zbožnosti jest ustavičné směřování ducha na všechno, co jest Bohu libé, a ochota, poznané dobro také konati. Duše, jež své uspokojení hledá v plnění zákona Božího, dostává milosti, pod jejichžto vlivem srdce se rozšiřuje a radostněji bije pro Pána. O tom mluvil David, pravě: „Cestou přikázání tvých běžel jsem, když jsi rozšířil srdce své.“ (Sv. František Saleský: O pravé zbožnosti.)

Fr. Urban :
SV. MARKÉTA.

Fr. Urban :
SV. BRONISLAVA.

„Otče, zhřešil jsem.“

(Bl. Petr Armengaudus. † 1304. Svátek 27. března.)

Rod Armengaudův patřil v Katalonii k nejvznešenějším; na tom si také zakládal mladý Petr a pohrdal jinými, kteří nebyli tak vznešeného původu. To způsobilo mnoho nevole. Petr sebral několik přátel, aby se zbraní v ruce bojoval proti svým odpůrcům. Když město Cervera chtělo proti němu zakročiti, uprchl do hor a stal se lupičem.

Otec Arnold nemohl snésti takové hanby a opustil svou vlast Katalonii. Odebral se do Valencie a nabídl své služby králi aragonskému Jakubovi II. Byl přijat. Po nějaké době se stalo, že král aragonský se měl sejíti s králem francouzským k důležitým státním poradám. Jelikož cesta vedla divokým pohořím, kde lupiči číhali na pocestné, byl Arnold s několika vojiny poslán před králem, aby mu zajistil bezpečný přechod. Arnold vyhledával lupiče a pronásledoval je. Když jednou jel sám lesem bez průvodců, setkal se s lupičem a jal se ho stíhati. Avšak lupič se bránil a tak došlo k souboji. Najednou lupič odhodil meč, padl na kolena a prosil za odpuštění — byl to vlastní syn Petr, který se setkal se svým otcem. Toto setkání bylo začátkem úplného obrácení.

Po tak těžkém provinění duch kající se nespěkojí tím, že hříchů lituje, z nich se vy-

zpovídá a již nehřeší — ne, kdo se opravdu obrátil, chce více učiniti, než obyčejný křesťan. Taktéž Petr chtěl vykonati pokání úplné. Vstoupil do řádu Matky Boží na vykupování zajatců.

Roku 1261 podnikl cestu do Afriky. Měl peněz na vykoupení 137 křesťanů. Avšak viděl ještě několik zajatých hochů, kteří byli v nebezpečnosti, že ztratí víru mezi mohamedány. Aby je vykoupil, zůstal v Africe jako zajatec, až by reholní bratr přivezl peníze. Když bratr v určitou dobu nepřicházel mohamedáni Petra oběsili. Petr však po jejich odchodu se vyprostil z provazu a vrátil se do Španělska.

Naučení: Kdo hřeší, bojuje s Bohem, svým nej-laskavějším Otcem. Otec však jest ochoten odpustiti. Slyšme hlas jeho, a když jsme se obrátili, nespokojme se tím, že již nehřešíme, nýbrž hledme napravovati to zlé, které jsme spáchali. Nejlepší náprava jest: vysvobozovati duše z otroctví zlého ducha.

Cizí hříchy.

2. září

(Sv. Justus, biskup lyonský. † 390.)

V městě Lyoně zešlel člověk a v šílenství zavraždil několik lidí. Když později přišel k sobě, viděl, jak rozrušený lid se chce na něho vrhnouti a ho zabít. Poznáv toto nebezpečí, utekl se do kostela. Svatý biskup Justus viděl, že rozkacený dav byl by schopen zneuctíti chrám Boží. I vydal vražedníka ne

lidu, nýbrž úřadům. Dal si však od soudců slíbiti, že nešťastníka nebudou souditi podle přísnosti zákona, nýbrž že budou bráti ohled na jeho šílenství.

Avšak brzy se stalo, že rozlíčený dav vytrhl vražedníka z moci úřadů a ukrutně jej zabil. Svatý biskup bolestí proniknut vytýkal si, že je spoluvinen smrti tohoto nešťastníka. Cítil se nehoden býti dále biskupem. Proto se rozhodl opustiti své biskupství a na poušti činiti pokání za tento hřích. V noci utekl s jedním průvodcem do Marseille a potom se na lodi přeplavil do Egypta. Tam vstoupil do kláštera, avšak neprozradil, odkud a kdo jest.

Několik roků později putoval muž z diecése lyonské do Svaté země a ze zbožnosti navštívil též mnichy egyptské. Jak se tu podivil on i mniši kláštera, když tam objevil svého svatého biskupa. Jakmile obyvatelé lyonští se dověděli, kde přebývá jejich milovaný otec, poslali k němu kněze Antiocha s prosbou, aby se pastýř vrátil ke svému stádcu. Justus však nesvolil, nýbrž až do smrti chtěl činiti pokání.

Naučení: Jak málo pamatujeme na to, že jsme odpovědni i za cizí hříchy. Katechismus praví: „Spoluvinen hříchy cizími jest, kdo někomu ke hříchu svoluje, radí nebo mlčí, hřích podle povinnosti netrestá, nebo kdo někomu dává ke hříchu příležitost.“

Předsevzetí: Chci při denním zpytování svědomí se tázati, zdali jsem nezavinil hřích jiného.

Napravití.

3. září

(Bl. Jan z Perosy a Petr ze Sasso-Ferrato, mučedníci.
† 1230.)

Když sv. František z Assisi (čti Asizi) ve své horlivosti pro spásu duší rozeslal své bratry do všech zemí, šli do Španělska kněz Jan z Perosy a bratr Petr ze Sasso-Ferrato. Nebylo jim dosti, že mezi křesťany hlásali lásku Kristovu, šli až do města Valencie, které bylo v moci Maurů, a kde vládl úhlavní nepřítel křesťanů král Azot. Brzy byli zajati a protože ani lichocením, ani hrozbami se nedali svést k odpadu, byli mečem stati.

Avšak po jejich smrti opustilo krále Azota veškeré štěstí. Zbožný král aragonský Jakub proti němu zvítězil a Azot poznal, že se tak stalo pomocí Boží. Uznal svoje provinění, byl ochoten dáti se pokřtíti a podrobiti se králi křesťanskému. Jakub s radostí přijal jeho obrácení a uzavřel s ním mír. Azot však se nespokojil s tím, co slíbil; chtěl svoje provinění také napravití: Postaral se o to, aby ve Valencii byla hlásána pravda Kristova, povolal syny svatého Františka a řekl jim: „Já jsem to, který jsa ještě nevěřící zavraždil vaše bratry. Z celého srdce toho lituji, a abych napravitel zločin spáchaný, chci vám dáti svůj palác, abyste v něm mohli vystavět klášter. Přijměte tento dar tím ochotněji, jelikož v

něm tekla krev vašich bratří mučedníků.“ Tak byl založen klášter františkánský ve Valencii.

Naučení: Kajícník jest povinen hříchy své aspoň částečně odčinití dobrými skutky. Na to nám ukládá zpovědník něco za pokání. Horlivý křesťan se však nespokojí uloženým pokáním, nýbrž přidá ještě pokání dobrovolné.

4. září

Moudrost kříže.

(Sv. Vavřinec Justiniani, patriarcha benátský.
† 8. ledna 1455. Svátek zítra.)

Když Vavřinec přemýšlel, pro který stav se má rozhodnouti, zdálo se mu, že vidí věčnou Moudrost, v podobě spanilé panny, která přistoupila k němu a řekla: „Proč utikáš od jedné věci ke druhé a hledáš pokoje mimo mne? Ejhle, po čem toužíš, nalezneš jen u mne. Dej mi své srdce a budeš míti poklad nepřeborný.“ I zhostil se Vavřinec všelikých myšlenek na svět a ustanovil si, že bude jen pečovati o slávu Boží a věčné blaho svoje i bližních.

Chtěl vstoupiti do kláštera, avšak strážila jej myšlenka: „Budeš-li míti dosti zmužilosti, aby ses vzdal požitků a radostí a kráčet cestou sebezapírání?“ Několik okamžiků přemítal, pak vrhl se před obraz Ukřižovaného a zvolal: „Tys, ó Pane, naděje má, v Tobě jest všeliká síla a útěcha moje!“ Od té chvíle žil ještě přísněji. Když za velikého

vedra ho napomínali, aby se napil, odpověděl: „Nemůžeme-li snést žízň, jak sneseme jednou plameny očišcové?“

Jsa klášterním novicem, rozstonal se Vavřinec zánětem hrdla a lékaři prohlásili, že nemoc nelze vyhojiti jinak, než řezáním a pálením. Báli se však takovou operaci vykonati, aby snad tělesně slabý jinoch nepodleh. Ale Vavřinec řekl jim: „Čeho se lékáte? Ten, jenž zachoval tři mládence v peci ohnivé, jest až dosud dosti mocný, aby i mně dodal trpělivosti a síly.“ Podrobil se ochotně operaci a když byl na hrdle bolestně pálen, mlčel a vyslovoval jedině přesvaté slovo Ježíš. Po nějakém čase bylo třeba řezati a páliťi churavé hrdlo po druhé. Vavřinec znovu osvědčil svou zmužilost. Když lékaři k němu přistoupili, řekl: „Jen řežte, však nástroje vaše nejsou tak ostré, jak byly drápy šelem, jež rozdíraly těla svatých mučedníků.“

Ve škole kříže naučil se pokoře. Když jedenkrát byl poslán na sbírku almužen do města, průvodce jeho bál se zahanbení a vyhýbal se lidnatým náměstím a ulicím. Vavřinec mu řekl: „Proč, bratře, stydiš se žebrati? Pojďme jen a rádi trpme potupu. Odřekli jsme se světa slovy, nuže, odřekněme se ho i skutky. Chodme s těmito měchy na zádech, jako bychom nesli těžký kříž, a přemáhejme takto pyšný svět!“

Kdysi vypukl v klášteře oheň a zničil všecky domácí zásoby. Když pak bratři nařikali, těšil je Vavřinec řka: „Copak se vám zlého stalo? Což nesložili jsme slib chudoby? Děkujme raději Bohu, že nám popřál, abychom chudoby též zakusili. Však postará se Bůh o nás, neztratíme-li důvěry v něho.“

Z lásky k Ježíši ukřižovanému zřekl se nezřízené lásky k příbuzným. Jednou, když už byl biskupem, požádal ho jistý, nikoli zámožný, příbuzný za příspěvek na věno své dcery. Biskup odbyl ho slovy: „Příteli, dám-li ti málo, nebude vám poslouženo, kdybych pak dal mnoho, utrl bych to chudým. Jmění církevního nesmím užívatí na svatební šperky, nýbrž mám z něho živiti chudáky, proto odpusťte, že vám nedám ničeho.“

Naučení: Moudrost světa jest: vyhýbati se bolcstvem, vyhledávati rozkoše. Avšak lidé, kteří se řídí touto moudrostí světa, bývají zklamáni, neboť rozkoše pomínou a zanechávají hořkost, a bolestem neujde nikdo, i když před nimi utíká. Čím více se vyhýbáme kříži, tím více na nás doléhá.

Když však dobrovolně přijímáme kříž, ztrácí svou hořkost a stane se stromem života věčného. Neboť pravdivá jsou slova Spasitelova: „Jho mé je sladké a břímě mé lehké.“

Předsevzetí: Často chci se modliti: „Ó Pane Ježíši, tys tolik trpěl z lásky ke mně, já též něco chci trpěti z lásky k Tobě!“

MODLITBA.

O Bože, Který jsi v srdci Svého svatého sluhy a patriarchy, Vavřince, velikou lásku k Tobě a k jeho bližnímu roznítil a jemu do srdce nejvznešenější ctnosti vštípil: prosíme Tě, račiž i naše srdce rozohniti Svou Božskou láskou, abychom Ti v pravdě sloužili a mnohými dobrými skutky zásluh si získajíce, do slávy Tvé jednou vešli! Amen.

Blažená smrt.

5. září

(Pokračování.)

Kdo tak odumřel světu, jako sv. Vavřinec Justiniáni, ten se nebojí smrti. Jednou řekl světec svému bratranci: „Jak rád bych již šel s tohoto světa, kdyby se Pánu zalíbilo mne zavolati! Ale ty, ó milý Ježíši, víš nejlépe, co lidu mému jest prospěšno!“ — Bylo v adventě a lékař domlouval nemocnému, aby pro posilu těla požíval masitých pokrmů, k čemuž duchovní uváděli příklady ze života některých světců novější doby, kteří v nemoci neodpírali si masa za doby postní. Ale Vavřinec odpověděl: „Každý jedná po svém; ale vězte, že příklady starověkých světců se mi více zamlouvají a že tito světci došli svatosti umrtvováním těla a mučedníci prolitím krve.“

Když zastihla ho zimnice, přichystali mu domácí lidé měkké lůžko, on však zvolal: „Cože? Peřiny chcete mi dáti? Spasitel nezemřel v peřinách, nýbrž na tvrdém dřevě.“ Poznává, že se mu blíží smrt, vzdechl si: „Rád přijdu k Tobě, nejdobrotivější Ježíši!“ A když přítomní dali se do pláče, řekl jim: „Ustaňte plakat, neboť dnes je den radosti a nikoli smutku. Hodina má přišla, budiž z toho Bůh pochválen. Proč bychom se báli smrti, an sám Kristus Pán zemřel za nás!“

Naučení: Den smrti byl sv. Vavřinci dnem radostným, protože již dávno za živa světu odumřel. Kdo na světě ničeho nemiluje a poklad svůj má v nebesích, tomu smrt nemůže nic vzíti, zač by se mu nedostalo tisícere náhrady po smrti. Spravedliví umírají blaženě v Pánu, neboť k němu směřovaly všechny jejich snahy i skutky. „Duše spravedlivých jsou v ruce Boží a nedotkne se jich ruka smrti. Zdají se očím nemoudrých umíratí a pokládá se vyjítí jejich ze světa za trápení a to jejich od nás odjítí za vyhlazení, ale oni jsou v pokoji. A jestliže před lidmi muky trpí, naděje jejich plná nesmrtelnosti.“ (Moudr. 3, 1—4.)

6. září

Láska otcovská.

(Bl. Petr Ljeú, mučedník. † 17. března 1834 v Číně.)

V Číně křesťanství zapustilo tak hluboko kořeny, že nejkřutější pronásledování je nevy-

hladilo, nýbrž naopak ještě více upevnilo. Novokřesťané čínští mohou nám býti vzorem a příkladem svou živou a pevnou věrou. Jeden z prvních mučedníků devatenáctého století je bl. Petr Ljeú.

Jako jinoch poznal Krista a dal se pokřtiti. V r. 1797 byl pro víru uvězněn, avšak na přímluvu vlivné rodiny zase propuštěn. V r. 1814 byl opět pro víru v žaláři a potom poslán do vyhnanství. Teprve po třinácti letech bylo mu dovoleno vrátiti se do vlasti. Při novém pronásledování křesťanů byli jeho dva synové uvězněni. Pečlivý otec řekl ke své ženě: „Mám již skoro 80 let. Mandarini zatkli naše syny a nás nechali zde; obávám se, že naše děti neobstojí v této zkoušce. Půjdu do žaláře, abych jim dodal zmužilosti a je napomenul k věrnosti. Zatknou-li mne mandarini, tím lépe; mohu potom zůstat u svých synů a je slovem a příkladem povzbuzovati. „Vskutku se mu podařilo vniknouti do žaláře. Byl předveden před soudce. Hájil se takto: „Jest-li je to zločin vyznávatí náboženství křesťanské, mám větší vinu, než moji synové, neboť já jsem je ve víře svaté vyučil. Proto se sluší, aby mne stihly tyto kruté tresty. Jsem-li však bez viny, jsou bez viny také moji synové a jejich ženy, a proto je musíte propustit na svobodu.“ — Soudce vzkřikl hněvivě: „Již jsi byl ve vyhnanství pro svou neposlušnost vůči zákonům císařským, které zapovídají náboženství křes-

řanské. Císař ti odpustil, a nyní jsi tak drzý, že ho urážíš tím, že zůstáváš v tomto náboženství!“ Stařec obdržel deset ran a byl uvržen do žaláře. Poklonil se soudci a řekl: „Děkuji za toto veliké dobrodiní.“

Podobně jako on jednali ostatní uvěznění křesťané. Pohané s údivem se tázali: „Kdo kdy viděl vězně, kteří se radují ze svých řetězů?“ Petr Ljeú to byl především, který udržoval zmužilost a radost těchto vyznavačů Kristových. Zatím co ostatní byli potrestáni vyhnáním, on jediný byl odsouzen k smrti. Když ho přivedli na popraviště, řekl ke katovi: „Počkej ještě okamžik, až se pomodlím.“ Požehnal se zbožně svatým křížem, doporučil duši svou Bohu a řekl: „Ukončil jsem svou modlitbu, jsem hotov.“ Umřel smrtí provazem. Po jeho smrti i pohané viděli zář kolem jeho hlavy a jeden z katů řekl: „Náboženství křesťanské jistě jest náboženství dobré.“

Naučení: Naše láska k příbuzným je často jen skrytá samoláska. Bl. Petr nám ukazuje pravou lásku k rodině: on obětuje život svůj, aby zachránil duše svých synů.

Jen tehdy máme pravou lásku k příbuzným, když se budeme modlití za spásu jejich duší a když dobrým příkladem a slovem a obětmi je budeme povzbuzovati k dobrému.

Dobry zpovednik.

7. zafci

(Bl. František Galuzzi, kněz. † 1731.)

Galuzzi byl ve zpovědnici i k největším hříšníkům velice laskavý a mírný; často plakával soustrastí nad stavem jejich duše; ukládal jim velice lehké pokání, ale za to si sám uložil za jejich hříchy tím těžší pokutu. Jednou v jubilejním roce přišel ke zpovědi jinoch, který již léta žil životem nevázaným a spáchal těžké zločiny. Zpověď trvala několik hodin; na konec tázal se zpovědník hříšníka: „Bylo by vám příliš velikým pokáním navštívit třicetkrát hlavní kostely v Římě?“ Kajicník odpověděl: „Ne, bylo by to pokání příliš lehké!“ „Nuže dobře“, odpověděl zpovědník, „navštivte hlavní kostely jedenkrát, a já vašim jménem je navštívím ještě devětadvacetkrát.“

Celý udivený začal hříšník plakati a řekl: „Ačkoliv zde v Římě jsem v nebezpečí, že mne naleznou a pro mé zločiny popraví, nechci město opustiti, abych vás měl za zpovědníka.“

Přítomnost svatého kněze byla umírajícím útěchou a zárukou šťastné smrti. Jednoho rána byl Galuzzi volán k umírajícímu. Ačkoliv světec pospíchal, přišel pozdě. Zatím již farář nemocného vyzpovídal a právě odešel, aby přinesl nemocnému Svátost oltářní. Mezitím použil Galuzzi času, aby s nemocným vzbuzoval ctnosti a ho tak připravil k hodnému svatému

přijímání. Tu najednou nemocný povzdechl a řekl: „Otče, já nešťastný již dlouhou dobu jsem se zpovídal svatokrádežně a i ta zpověď, kterou jsem před chvíli vykonal, byla neplatná!“ Přítomnost svatého kněze takřka rozstavila duši hříšníkova, takže s jeho pomocí ještě jednou se vší upřímností se vyzpovídal, a s opravdovou zbožností přijal Tělo Páně a blaženě zemřel.

Předsevzeti: Chci se modliti, aby mi Pán Bůh dal dobrého zpovědníka a často se modliti za zpovědníka. —

8. září

Co oko nevidělo.

(Sv. Hadrián, důstojník, a spolumučedníci.
† před r. 310.)

Římský císař Maksimián přišel do sídelního města Nikomedie v Bithýnii a obnovil staré zákony proti křesťanům. Kdokoli vypátral a udal křesťana, dostal odměnu. I vypátrali slídilové v jeskyni opodál města třiadvacet křesťanů a polapivše je šli s nimi do města. Cestou potkali císaře a na otázku jeho, odkud jsou, odpověděli: „Jsme občané zdejší a křesťané.“ Tu se zlobil císař, dal je na místě bít a pohrozil jim, že jim dá vytrhnouti jazyk na výstrahu lidu, aby se naučili poslouchati představených. Tu řekli mu mučedníci: „Nuže, když nenávidíš těch, kteří neposlouchají

pánů světských, proč nás nutíš neposlouchati Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista a uvrhješ se takto v trest, jenž jest připraven ďáblu a služebníkům jeho?“ Statečnou řečí tou byl císař podrážděn a dal tyto křesťany rozličným způsobem mučiti.

Když důstojník Hadrián viděl statečnost křesťanů, tázal se jich: „Zapřísahám vás, abyste mi pověděli, jaké odměny čekáte za hrozná muka, která tak klidně snášíte?“ Odpověděli: „Čeho oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na srdce lidské nevstoupilo, to Bůh připravil těm, kteří ho milují.“ (1. Kor. 2, 9.) Slova ta dotkla se mocně důstojníka, uvěřil v Ježíše a vyznal veřejně, že jest křesťanem. Císař ho dal předvolati, když neodstoupil od víry, byl dán k ostatním vězňům do žaláře.

Jeden ze služebníků Hadriánových ihned o tom zpravil manželku jeho Natalii, která od dětství byla horlivou křesťankou. I šla do žaláře a povzbuzovala manžela k vytrvalosti a posluhovala ostatním vězňům. Po několika dnech podplatil Hadrián žalárníka, že mu dovolil na několik hodin navštívit manželku. Když Natalie se dověděla, že její manžel jde k ní, domnívala se, že zapřel víru a proto byl propuštěn na svobodu. Zavřela před ním dveře a nechtěla ho ani viděti. Teprve když uslyšela, jak se věci mají, pustila ho do domu, napomínala ho ku stálosti u víře. A když

Hadrián začal mluvit o pořízení domácích záležitostí svých, řekla mu: „Nechtěj mysliti na věci pozemské, nýbrž starej se pouze, abys šťastně dokonal, cos začal.“

Konečně nadešel den soudu. Císař Hadriánovi řekl: „Šetři přece mládi svého. Jsi syn rodičů bohatých a urozených, kdežto křesťané pocházejí z rodin pošetilých a nuzných.“ Odpověděl Hadrián: „Kdybys znal vlast a urozenost křesťanů, prosil bys je za přimluvu u Boha, aby ses stal účastným slávy jejich.“ I rozkázal císař tělo jeho rozsápati železnými drápy, až hrozno bylo se dívati na něho.

Konečně vydal císař rozkaz, aby všem vězňům byly ruce a nohy zpřelámány, uťaty a mrtvoly jejich spáleny. Když přišli katané, vyžádala si Natalie, aby popravili nejprve jejího manžela, obávajíc se o něho, aby snad vida hroznou smrt ostatních nepozbyl mysli a nezviklal ve víře. Na popravišti natáhla sama nohy a ruce jeho na špalek a držela je, až kati je zpřeráželi a uťali. On a ostatní mučedníci volali umírajíce: „Pane Ježíši, přijmi duše naše!“

„Utrpení tohoto času nejsou rovná budoucí slávě, která se zjeví na nás.“ (Řím. 8, 18.) „Setře Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti nebude již, ani kvílení, ani křiku, ani bolestí nebude již, neboť první věci pominuly.“ (Zjev. 21, 4.)

Fr. Urban:
SV. KLÁRA.

Fr. Urban:
SV. HELENA.

Nebude korunován, leč kdo řádně bojoval.

9. září

(Sv. Pulcherie, císařovna. † v měsíci červenci r. 453.
Svátek dnes.)

Dcera východořímského císaře Arkadia statečná Pulcherie, již jako osmnáctiletá vládla místo svého nedospělého bratra Theodosia. Vládla důmyslně a rázně; bystrým postřehem poznávala potřeby a nedostatky říše, rychle a odhodlaně přistupovala k nápravě.

Když bratr Theodosius vypěl, vybrala mu za manželku jistou Athenais, která byvši pokřtěna obdržela jméno Dobroslava. Theodosius byl sice člověk zbožný, střídmy a mírný, ale byl slabé povahy. Liboval si v planých záležitostech a neplodných studiích, vycházel z paláce jen na lov, a doma zanášel se malbou, sochařstvím a opisováním knih. O věci státní se nestaral. Jsa dětinsky důvěřivý, podpisoval všechny výnosy, rozkazy a dopisy, aniž by je napřed přečetl. Pulcherie ho často napomínala, on však odpověděl, že ho nikdo nemůže oklamati. I napsala císařovna výnos, kterým se jí dává císařovna Dobroslava za otrokyni. Theodosius podepsal bez rozmyslu i tento výnos. A když potom vzkázal si pro manželku, odpověděla Pulcherie, že jí nevydá, poněvadž ji dostala od něho za otrokyni. Theodosius se nad tím pozastavil, ale Pulcherie ukázala mu řečený výnos a promluvila k němu

vážná slova: „Vidíš, milý bratře, kam vede tvoje slepá důvěřivost a lehkovážnost!“ Císař se zarděl studem a sliboval polepšení, ale nepolepšil se.

Císař se stal hříčkou a slepým nástrojem dvořanů. Jeden z nich Chrysafius, vzbudil žárlivost císařovny Dobroslavy proti Pulcherii a pak naléhal na císaře, aby Pulcherii odstranil. Pulcherie odešla dobrovolně na svůj venkovský statek, kde v ústraní sloužila Bohu modlitbami a čtením svatých knih. Avšak Dobroslava netěšila se dlouho z vítězství nad šlechtinou Pulcherií. Ošemetní dvořané rozdmychovali v císaři podezření proti věrnosti Dobroslavině, a ona poznavši, že pozbyla důvěry a lásky svého manžela, odebrala se do Jeruzaléma, kde svůj život v kajícnosti skončila.

Naučení: Boj jest život lidský. Největší naši nepřátelé jsou uvnitř, v srdci našem: naše žádostivost, smyslnost, pohodlnost, samoláska. Proti těm musíme denně bojovati. Povolujeme-li v maličkostech, brzy se staneme otroky a podlehneme i ve věcech velikých.

MODLITBA.

Ó Bože, Kterýž jsi svatou pannu, Pulcherii, zvláštní ozdobou čistoty okrášlil a jí na ochranu Své Církve tak veliké lásky k víře propůjčil: dej nám, abychom na její přímluvu Tobě s čistou myslí věrní zůstali a Tvoji dobrotou od úkladů všech nepřítel osvobozeni byli. Amen.

„Chvalte Hospodina všichni národové.“

10. září

(Bl. Karel Spinola, narodil se 1564 v Praze,
† 10. září 1622 v Nagasaki v Japonsku.)

Když roku 1583 jesuita Rudolf Akvaviva v Indii od pohanů byl umučen, zpráva o tom roznítla v mladících touhu po mučednické smrti a přiměla i Karla Spinolu, že vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova. Chtěl pohanům zvěstovati evangelium, ale zdálo se, že jeho přání nedojde splnění. Byl nemocný. Když se poněkud probral ze své choroby, obdržel na opětovné své prosby dovození k cestě do Japonska. Roku 1596 vyplul se šesti řeholními druhy z Lisabonu. Jeli kolem Afriky, avšak nedaleko mysu Dobré Naděje se zlomilo kormidlo a porouchaný koráb byl zahnán do — Brazílie. Na další cestě byl Spinola zajat od Angličanů a odvezen do anglického města Yarmouthu. Odtud se dostal zase do Lisabonu. Rok bloudil světem a cíle nedosáhl.

Ale Karel prosil představené snažně, aby mu nebylo zabraňováno odplouti do Japonska. Posléze řádový generál svolil. Karel odejel a dojel do přístavního města japonského Nagasaki.

Karel dal se do práce a s úspěchem pracoval o pokřesťanění země. Avšak lakotní kalvíniští Holanďané popudili císaře japonského

proti misionářům. Počalo pronásledování, Spinola byl uvězněn. Vězňů bylo s ním dvaatřicet. Puchem, hmyzem a nečasem onemocněli všichni; byli samý vřed. V žaláři sloužil Spinola mši svatou; konaly se modlitby a zpěvy.

Císař nařídil, aby uvěznění křesťané byli dilem štati, dilem upálení. Dne 10. září 1622 byli odsouzcenci svázáni provazy za krk a vedeni na popraviště. Tam byla dlouhá hranice dříví a před ní 25 kolů do země zaražených. Vedle pak byla ohrada pro ty, kteří měli býti mečem postínáni. Již čekali kati na pokyn náměstkův. Tu začal Spinola pěti žalm 116 „Chvalte Hospodina všichni národové“ a ostatní odsouzcenci zpívali s ním. Potom oslovil Spinola náměstka řka, že radostná touha odsouzcenců po mučednické smrti je přesvědčivým svědectvím, že křesťanští misionáři nehledají v Japonsku věci pozemských, nýbrž spásu duší. Doložil, že mučednická smrt těchto odsouzcenců přivede do Japonska jiné horlivé věrozvěsty a že za každého umučeného misionáře povstane sto nových statečných rozsevačů slova Božího.

Na pokyn náměstkův počali kati mučedníkům stínati hlavy. Mezi nimi byla vdova po Dominiku Giorgiovi Isabela. Dominik byl r. 1619 upálen, protože poskytoval knězi Spinolovi přístřeší. Tehdáž pokřtil Spinola synáčka jeho Ignáce. Isabela spatřivši na po-

pravišti Spinolu, vzkřikla radoštně, posilajíc mu poslední pozdrav. Ohlédl se Spinola a poznáv jí zvolal: „Kde máte malého Ignáce?“ — „Mám ho tu při sobě“, odpověděla vdova a vyzdvihla svého čtyřletého synáčka, svátečně ustrojeného do výšky. Řekla mu: „Vidiš-li? Tamhle je důstojný kněz Spinola; ten tě pokřtil a otevřel ti nebe; pozdrav ho pěkně a pros za požehnání.“ Chlapeček sepjál ručky, ale Spinola nemohl žehnati rukama, protože je měl ke kolu přivázané; proto jen vyslovil nad ním slova požehnání. V tu chvíli zvolala Isabela: „Ježíš, Maria“, a kat srazil jí hlavu. Hned skřížil synáček svoje ručky, sklonil šiji, vyslovil také nejsvětější jména a byl štat.

Pak byla zapálena hranice. Aby odsouzceni nebyli náhle usmrceni, stáli opodál, jsouce přivázáni ke kolům. Hrozným mukám neodolali tři Japonci; odtrhli se od kolů a utekli; ale vladařův náměstek je dal zahrnati zpět do plamenů. Tak ztratili i život i korunu mučednicou.

Naučení: Nezapomněli jsme již, jakého štěstí se nám dostalo křtem svatým? Katechismus praví: Křest svatý působí toto: 1. odpouští dědičný hřích; 2. uděluje milost posvěcující; 3. činí pokřtěného dítkem Božím a členem církve katolické. „Pohleďte, jakou lásku nám Otec prokázal, totiž, abychom dětmi Božími sluli; a my jsme jimi.“ (1. Jan. 3, 1.) Proto slove křest „svátost znovuzrození“, „koupel znovuzrození“.

(Tit. 3, 5.) — „Kristus jest jakoby vinný kmen, křtem svatým jsme Jemu přivtěleni jako ratolesti.“ (Řím. 6, 5.)

Předsevzetí: Často, zvláště v neděli chci obnovovati křestní slib. Ve výroční den mého křtu chci ke svatým svátostem na poděkování za veliké milosti, které mi Bůh svatým křtem udělil.

* „Pevně stůjte ve víře!“ 11. září

(1. Kor. 16, 13.)

(Bl. Světluška Freitas, vdova a mučednice. † 1622.
Svátek včera.)

Světluška byla Japonka, mnoho let již vdovou a ačkoliv měla osmdesát roků, byla ještě postavena před soud. Zmužile vyznala svou víru a byla odsouzena k smrti upálením. Když jí to bylo oznámeno, vyňala kříž, políbila jej a řekla: „Jak ráda umírám z lásky k tomuto mému Bohu!“ — Cestou k popravě šla první, s křížem v ruce a hlasitě předříkávala litanie. Potom každý odsouzenec byl přivázán k sloupu a vedle nich položeno dříví.

Již hořely hranice. S napětím hleděli pohané i křesťané na oběti plamenů. Zůstanou všichni pevní? Již prohořely provazy, jimiž byli přivázáni. Mohou odejít; avšak nikdo nepouští své místo. Jen jeden jménem Diego Doxiko, zdálo se, že kolísá. Světluška volala na něho: „Zůstaň, Diego zůstaň! Neodcházej od nás! Na několik roků bys získal jen život

pomíjející, avšak zasloužil bys na věky peklo! Zůstaň, stůj pevně! Vždyť jsi již skoro dokonal!“

Předsevzetí: V pokušeních se chce posilovati myšlenkou na věčnost. „Krátká je bolest a věčná je radost; krátká je rozkoš a věčné jsou tresty.“

12. září

Kříž v srdci.

(Bl. Ludvik Maria Grignon z Montfortu. † 28. dubna 1716. Svátek 28. dubna.)

Není působivější kazatelny nad špatnou knihu. Jako jed, vniká její slovo do duše a jako mor jde od domu k domu. Nikdo nevěděl lépe než Grignon z Montfortu, že na mravní zkáze francouzského lidu v 17. a 18. století měly největší vinu kacířské a nemravné knihy. Proto byla jeho druhá misie v Poitiersu namířena zvláště proti tomuto nepříteli. Jeho námáhy byly korunovány s úspěchem. Celá hromada špatných knih byla v sákrstii odevzdána. Co s tím? Horlivému misionářovi napadlo, že by mohl jako sv. Pavel v Efesu tyto knihy veřejně spáliti na tom místě, na kterém měl býti postaven misijní kříž.

Vskutku byla v poslední den misii narovnána hranice z oněch knih a světec vstoupil na kazatelnu, aby měl takřka pohřební řeč. Nepočítal však s chytrostí svých nepřátel. Zatím co on v kostele mluvil, někteří venku tro-

pili s knihami žerty, postavili na hranici panáka v podobě čerta. Bylo z toho pohoršení. Jeden ze spolupracovníků Grignionových šel na biskupský ordinariát žalovati světce. Biskup nebyl doma. Generální vikář, smýšlením jansenista, spěchal do kostela, kde Grignion ještě stál na kazatelně. Nařídil mu, aby okamžitě přestal kázati. Potom zapověděl postavení misioního kříže a k tomu ostrými slovy urážel kazatele.

Co učinil světec? Pokorně poklekl a přijal nezasloužené veřejné pokárání. Když generální vikář s uspokojením opustil kostel, řekl Grignion: „Bratři, chtěli jsme postavit kříž před kostelem, postavíme raději kříž ve svém srdci! Tam bude lépe státi, než na kterémkoli jiném místě.“

Potom začal modliti se svatý růženec. Druhého dne byly zpovědnice obklopeny kajícíky a misie se vydařila úplně. Při rozloučení řekl misionář posluchačům pokorně: „Prosím vás za odpuštění, bratři, pro pohoršení, které jsem vám včera dal; byla to má vina, ačkoliv naši představení byli o věci špatně zpraveni. Co mi citelnou bolest způsobilo, jest okolnost, že zase mnoho špatných knih přišlo mezi lid. Ach, proč mi raději nevzali život? Neboť tyto nástroje hříchu způsobí mnoho pohoršení mezi lidem. Jak rád bych vycedil krev svou až do poslední kapky, kdybych tím mohl zničit všechny špatné knihy a obrazy!“

Bl. Grignon zanechal nám vzácný spis: „Pojednání o pravé pobožnosti k P. Marii,“ v němž učí dokonalému zasvěcení sebe nejsv. Panně čili svatému nevolnictví. Při misiích dával libati sošku Panny Marie a při tom věřící slibovali: „Zasvěcuji se zcela a úplně Ježíši Kristu skrze ruce Panny Marie a chci kříž svůj za ním nésti po všechny dny života svého!“

Předsevzetí: Chci z lásky k Bohu a Panně Marii pracovati proti špatnému tisku rozšiřováním dobrých spisů. — Co učiním ještě dnes?

13. září

„Kristus je život můj!“

(Bl. Jana z Kříže. † 1524. Svátek zítra.)

Ačkoliv se Jana zasvětila úplně Bohu, chtěli ji rodiče provdati. Proto ona potajmu utekla do kláštera františkánek a prosila o přijetí. Mezi tím však se přihnal její otec za ní a začal jí spílati, jakoby byla spáchala nejhorší hřích. Světice však padla s velikou pokorou na kolena a prosila otce, aby ji nechal v klášteře, kam Duch svatý ji povolal. A hle, otec dotknut milostí Boží svolil.

V klášteře prosila Ježíše Ukřižovaného: „Pane, dej mi bolesti, utrpení, chudobu a protivnost. Pošli anděly z nebe a ďábly z pekla ano všechny tvory, aby mne trápily; neboť touha má trpěti podle tvé vůle jest větší, než všechny bolesti.“

Bůh její prosby vyslyšel. A její trápení bylo tak veliké, že se jednou tázala svého anděla strážce, zdali pro její hříchy zlí duchové mají tak velikou moc proti ní. Anděl strážce odpověděl: „Nebud' nevděčná k Pánu; neboť protivenství které trpíš jsou samé milosti od Boha; neboť satan žádal tebe pronásledovati a pokoušeti jako trpělivého Joba. Měj důvěru v Ježíše Krista a v moc svatého kříže; tato soužení způsobí, že jednou se budeš radovati s vyvolenými v nebeském Jerusalému.“

Ale již v tomto životě se těšila Jana z úzkého spojení se světem nadpřirozeným. Jednou se jí ukázala duše dítěte, které před nedávnem zemřelo. Prosilo, aby matce vyřídila, že má své děti přísněji trestati než dosud, jinak že bude počet klásti ze špatné výchovy. „Já však“, dodala ona duše, „vroucí díky vzdávám Bohu, že mne v mládí povolal do království svého; neboť kdybych byla zemřela v stáří, byla bych zavržena. Ať matka dobře dává pozor na mé bratry a přísně je trestá dříve než vyrostou!“ Zároveň udala jméno a bydliště oné ženy. Když je pozvala bl. Jana do kláštera, poznala ona žena, že to nemůže býti klam a často se radila se světicí o výchově svých dětí.

Naučení: Čím více člověk odumře tělu a světu, tím více světla Božího dostává jeho duše.

Čím nám jest víra?

(Sv. Cyprián, biskup v Kartagině, mučedník, učitel církve. † 14. září 258. Svátek dnes.)

Když pronásledování křesťanů trochu ustalo, brzy se ukázal úpadek náboženského života. Sv. Cyprián si stěžuje: „Mnozí zapomínali na to, co věřící za časů apoštolských činili a toužili jen po rozmnožování statků svých jsouce rozpálení nenasytnou lakotou. V kněžstvu nebylo pravé bázně Boží, ve skutcích žádného milosrdenství, v mravech žádné kázně. Mnozí vstupovali do stavu manželského s osobami nevěřícími, přísahali lehkotvárně, ano i křivě, neposlouchali představených a byli vespolek živi v různicích. Mnozí biskupové, místo aby byli jiným za příklad, nedbali úřadu svého, byli správci světského zboží a sháněli se na tržištích po zisku.“

V roce 252 rozšířila se morová rána téměř po celé říši římské. Také v Kartágu mnoho lidu zhylo. Někteří vlažní křesťané reptali proti Bohu, že morem umírají jak pohané, tak i křesťané, že jim tedy víra nic nepomáhá. Sv. Cyprián na to odpověděl: „Máme snad víru k tomu, abychom nerušeně mohli požívatí radostí tohoto světa? Naopak, neučí nás víra snášeti protivenství a duši svou zachovati pro budoucí radosti? Pokud jsme na tomto světě, jedině duch tvoří rozdíl mezi pohanem a křes-

fanem, podle těla jsme si rovni. Ano, křesťan má býti připraven, že mu bude více trpěti a bojovati než ostatním; to jest cesta spravedlivých. Pro pohany jest smrt hrozná, avšak pro křesťany jest vysvobozením ze žaláře tohoto světa a přechodem ke spáse. Smrt je mostem k nesmrtelnosti. Zde jsme jenom cizinci a hosté. Který cestující nespáchá, aby z ciziny se vrátil do své vlasti? Naše vlast je ráj. Tam čekají na nás naši přátelé, rodiče, bratři, děti a veliký zástup těch, kteří jsou jisti svým spasením, ale starají se o naši spásu, touží po nás.“

Když nastalo nové pronásledování křesťanů za císaře Valeriána byl Cyprián štat.

Cypriánovy spisy jsou nám důkazem, že naše katolická Církev má totéž učení jako Církev prvních století. Cyprián píše na př.: „Nemůže míti Boha za otce, kdo nemá Církev za matku.“ „Kdo se odlučuje Církve — matky, vyloučen jest od zdroje milosti k spáse potřebných, je cizinec, je nesvatý, je odpůrce.“ „Základ této jednoty položil sám Kristus, hlava a pramen pravdy, ustanoviv stolec Petrův za východiště kněžské jednoty.“ Církev římskou nazývá „kořenem a roditelkou Církve katolické“ (*radix et matrix ecclesiae catholicae*).

O zpovědi praví: „Vyznávejte se jeden každý z hříchu svého pokud ten, který se provinil, jest na světě, pokud jeho vyznání připustiti se může, pokud dostiučinění a odpuštění kněžskými udělené před Bohem milé jest.“

Naučení: Mnohým křesťanům ještě dnes je víra jakýmsi obchodem s Bohem, slouží Bohu a očekávají za to blahobyt pozemský. Když však Bůh je navštívuje bolestmi a kříži, opouští Boha a rouhají se proti Bohu. Nebuďme tak nerozumní a hledejme statků věčných! —

15. září

Stupně do nebe.

(Sv. Jan Trpaslík, poustevník v Egyptě, žil ve čtvrtém století.)

Jan Trpaslík šel na poušť egyptskou, aby tam dosáhl dokonalosti křesťanské.

Říkával: „Chce-li král dobýti města, napřed odřízne město od vody, zbaví je přívozu potravin a pak doufá, že město podrobí hladem. Téhož prostředku musí užívati, kdo chce býti mistrem nad svým žaludkem a nad vášněmi; zvykne-li si člověk snášeti hlad, lehce přemůže nepřátele a vášně.

Jan pečlivě se varoval nejen hříchu, nýbrž i příležitosti ke hříchu. Když jednou před svou chyškou pletl rohožky, jel mimo vozka, který ho chtěl rozhněvati klením a nadáváním. Jan z obavy, aby nepodlehł pokušční k hněvu, ihned všechno odložil a rychle odešel.

Aby Boha měl vždycky na mysli, snažil se, aby se nemusel dlouho zabývati záležitostmi časnými. Bratři ho chtěli jednou

zkoušeti a řekli k němu: „Musíme Bohu děkovati, že letos přišlo dostatek; tak dostaly naše palmy mnoho listů a naši bratři mohou z nich plésti rohožky a koše.“ — Jan odpověděl na to: „Totéž se stává, když Duch Svätý sestoupí do našich srdcí; začínají takřka se zelenati a vydávají nové listy v bázni Boží.“

O důležitosti modlitby poučil Jan své bratry: „Člověk sedí pod velikým stromem. A tu na něho útočí divoká zvěř. Nemůže-li se tento člověk brániti útokům, vyleze na strom a tak se zachráni. Podobně i ty se utíkej k Bohu pokaždé, když v pokušeních se cítíš slabým a zachraň se před útokem nepřitele modlitbou.“

Pokorou nejen doporučoval, nýbrž i měl v dokonalé míře. Jednoho dne seděl u dveří kostela a kolem něho řada žáků, kteří od něho se chtěli naučiti životu duchovnímu. Viděl to jeden stařec a řekl pln závisti: „Hle, Jan je podobný ženě, která se zdobí, aby přilákala jinochy.“ — Jan odpověděl: „Ano, otče, nemýlíte se, mluvíte až příliš pravdu.“ — Stařec pokračoval: „Tvář tvoje je plna jedu.“ — „To je pravda otče“, řekl Jan, „avšak vidíte jenom zevnějšek, uvnitř to vypadá ještě mnohem huře.“

Jednou ho kdosi pochválil, že je obratný v práci. Jan neodpověděl na to nic; člověk ten opakoval svou pochvalu, avšak Jan mlčel zase; když chtěl však po třetí říci něco lichotivého,

prerušil ho Jan slovy: „Od toho okamžiku, co jsi sem přišel, nečinil jsi nic jiného, než odháněl Boha.“

Kdysi byl Jan v kostelc. Jelikož se domníval, že je sám, povzdechl si několikrát z hlubokosti srdce svého. Potom však pozoroval, že bratr jeden stojí za ním; i padl Jan hned na kolena před ním a prosil ho za odpuštění řka: „Vidíš, bratře, jak málo jsem cvičen v pravidlech pravé pokory.“

Naučení: Stupně do nebe jsou: sebezapírání, varovati se příležitosti ke hříchu, památka na přítomnost Boží, modlitba a pokora. Co mi z těchto ctností nejvíce schází? Chci se v tom nejvíce cvičiti!

„Dopouštíme se, tuším, mnoha chyb, že zapomínáme, že máme na každý den tak pohlížeti, jako by byl prvním, kdy o své dokonalosti pracovati počínáme. Svatí jednali dle této zásady; kdybychom následovali jejich příkladu, nedivili bychom se, že ještě tolik bídy v sobě nalézáme a tak mnoho křehkostí na sobě shledáváme, jež třeba ještě odstraniti. Dílo vlastního zdokonalení není nikdy ukončeno, vždy jest nám opět znova a se zmužilým srdcem začínati. Co jsme až dosud vykonali, jest dobré; co však ještě vykonati míníme, má býti lepší, a vykonali jsme-li toto, máme ještě něco lepšího vykonávati, jedino po druhém, až k okamžiku, kdy svět tentě opustíme, a v život věčný vejdemo.“ (Sv. František Saleský: O pravé zbožnosti.)

Fr. Urban: SV. LUDMILA.

„Závistí d'áblovou přišel hřích na svět.“

16. září

(Sv. Ludmila, mučednice a patronka česká. † 15. září 921.)

Když kníže český Vratislav zemřel r. 921, měl vládnouti nejstarší jeho syn Václav. Protože však byl nezletilý, ujala se vlády manželka Vratislavova Drahomíra.

Někteří kronikáři líčí ji jako ženu dobrou, jiní jako ženu zlou. Snad mají oba pravdu; neboť v každém člověku roste a vzmahá se zlo i dobro, a to bylo právě umění světců, že dovedli potlačit zlo pokud ještě bylo slabé; a to je neštěstí přemnohých lidí, že nechávají růsti zlo tak, že je nakonec uvrhne do záhuby. Z jednoho hřichu pochází druhý. třetí a nekonečná řada jiných. Tak to bylo u Drahomíry; že nepřemohla závist to byl počátek tak mnohých hříchů a tak mnohého neštěstí.

Drahomíra žárlila na svoji tchýni Ludmilu, že byla tak oblíbena u lidu. Ludmila brzy poznala zlou závist své snachy a vzkázala jí: „Po žádné části tvé vlády hříšně jsem nezatoužila, ani žádného panování nad tebou si nežádám. Vezmi syny své nazpět, a jak ti libo, vládni jimi. Mně pak dovol, sloužiti všemohoucímu Kristu, na kterém místě chceš.“ Ludmila se odstěhovala na hrad Tetín a předvídajíc, co se stane, připravovala se na smrt dobrými skutky a přijímáním svatých svátostí. Avšak závistivá Drahomíra se nespokojila tím, že Ludmila ustoupila v ústraní. Najala dva vrahy Tu-

nu a Komoně a ti v noci před 16. zářím vnikli na Tetín. Světice se tázala vetřelců: „Co chcete činiti? Ublížila jsem vám kdy? A nevzpomínáte dobrého, jež jsem vám prokázala?“ Avšak vrahové zůstali zatvrzelí. Ludmila prosila: „Poshovte maličko, až se pomodlím.“ A když se pomodlila, řekla: „Jesliže jste přišli, abyste mne usmrtili, setněte mi hlavu!“ Vrahové však nedbali její prosby, strhli jí závoj a tím ji zardousili.

Drahomíra darovala vrahům skvosty a nádherné šaty, ale trest Boží stihl je záhy. Když si počínali pyšně a vyzývavě, Drahomíra přemýšlela, jak by se vrahů zbavila. Tuna dověděl se o tom uprchl a toulal se v cizině. Komoně byl na útěku chycen a na smrt odsouzen.

Mučednická smrt zbožné a dobročinné kněžny Ludmily vzbudila v lidu českém hluboký žal, a hrob její nabýval čím dále tím větší úcty. Drahomíra zvěděvši o tom, dala proměnití dům svaté kněžny v chrám, jenž zasvěcen byl na počest svatého archanděla Michala, aby zázraky, které by se na tomto místě staly, lid nepřičítal svaté Ludmile, nýbrž svatému Michalu. Ale lid neustal zbožně putovati na Tetín a ctíti Ludmilu jako oslavenou mučednici Boží. Nazývali ji „matkou české země, matkou českého národa.“ Svatý Václav dal ostatky své báby Ludmily přenést do Prahy a pochovati v chrámě sv. Jiří.

Naučení: Závistí se stala první vražda na světě. Závist je hřích ďábelský. Proto musíme každé hnuti závisti potlačit hned na začátku.

Předsevzetí: Chci všem lidem přát dobrého.

17. září

Eucharistie.

(Sv. Satyr, † 377 (nebo 378) v Miláně. Svátek dnes.)

Satyr byl bratr milánského biskupa sv. Ambrože. Již celá léta domlouval sv. biskup svému bratru, aby se dal pokřtiti, avšak nadarmo. Satyr byl vysokým úředníkem a v záležitostech rodinných cestoval do Afriky. Na zpáteční cestě se strhla bouře a loď se octla v největším nebezpečí.

Teď si vzpomněl Satyr na slova svého bratra. Svědomí mu činilo výčitky, že neuposlechl a nedal se pokřtiti. Teď byl v nebezpečí i časného i věčného zahynutí. Začal se modlit z hlubokosti svého srdce k Bohu, aby mu odpustil a prokázal mu své milosrdenství. A z hrozné hodiny nebezpečí vyrostlo pevné předsevzetí, že se stane křesťanem, bude-li zachráněn.

Najednou mu napadla spásitelná myšlenka. Věděl, že křesťané v tehdejší době na nebezpečných cestách nosili s sebou božské tajemství, nejsvětější Svátost. Prosil jednoho křesťana o částičku této Svátosti, dal si ji zabalit do lněného roucha a přivázal si ji uctivě kolem krku. Potom bez rozpaků skočil do moře, aby se zachránil. Ani mu nenapadlo

chopiti se nějakého plovoucího trámu. Tak veliká byla jeho důvěra ve Svátost, kterou měl u sebe.

Jeho naděje nebyla zklamána. Byl zachráněn. Když se šťastně dostal do města, byla první jeho starost jíti do křesťanského chrámu, tam Bohu děkovati a splniti předsevzetí, které učinil: dáti se pokřtiti.

Brzy po křtu svatém onemocněl těžce a zemřel. Při jeho pohřbu kázal jeho bratr, sv. Ambrož, z jehož řeči máme tyto zprávy. Řekl mimo jiné: „Tak obdržel křtem svatým milost Boží. Věrně ji zachoval. A když zakusil ochrany nebeského tajemství již tehdy, kdy je s sebou nosil ve lněném rouchu, jak mocnou teprve stala se jeho víra, když toto tajemství přijal svými ústy do hlubokosti svého srdce!“

Naučení: Zde na světě jsme jako na vlnách rozbouřeného moře. Nebezpečí nám hrozí se všech stran. Kdo nás zachrání? Tu volá k nám Spasitel svátostný: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi a já vás občerstvím.“ Smíme každý den ke sv. přijímání, jsme-li ve stavu milosti posvěcující. — Nevynechal jsem někdy sv. přijímání jen z lenosti neb z liché bázně?

Vzhůru srdce.

18. září

(Sv. Josef Kupertinský, kněz-františkán, † 1664.)

Jsou lidé zatíženi. Těch se často zmáhá malomyslnost, když vidí, že jiní jsou bohatěji obdařeni dary přírody a ducha. Avšak i k těmto nešťastným volá Cirkev denně: Vzhůru srdce! Že i takoví lidé mohou dosíci vrcholu svatosti, to nám ukazuje příklad sv. Josefa Kupertinského.

Josef měl jako dítě stále ústa pootevřená. Děti se mu smály a říkaly mu „bocca aperta“ t. j. „otevřená huba.“ Na koleně se mu utvořil otevřený, hniјící otok, na hlavě šeredná vyrážka; děti utíkaly před zápachem, který vycházel z otoku, žádné si nechtělo s Josefem hráti. — Dospěv churavěl dlouhou a bolestnou nemocí. Když se uzdravil, učil se obuvnictví. Ale touha jeho srdce byla po životě klášterním. Byl přijat u františkánů v Neapoli. Dali ho do kuchyně, ale tam ubohý Josef pro svou krátkozrakost způsobil zmatek nad zmatek. I byl po osmi měsících propuštěn. Bylo mu, jako by mu byli kůži s těla sedřeli. Styděl se přijíti domů. Doma zakoušel od matky mnoho výčitek.

Konečně byl na přimluvu svého strýce Donáta přijat ve františkánském klášteře v Della Grotella. Jelikož neměl potřebného školského vzdělání, byl vřaděn mezi bratry. Avšak pomocí Boží se tak vzdělal ve všech vědomostech, že byl posvěcen na kněze.

V srdci Josefově hárala horoucí láska k Bohu. Na svých apoštolských cestách přišel jednou ke kostelu. „Kdo ví, zda v tomto kostele je uschována Svátost oltářní?“ řekl Josef ke svému průvodci, aby ho tak nenápadně vybídl ke krátké návštěvě svátostného Spasitele. — „Kdo ví?“ zněla odpověď, „Podívejme se!“

Vstoupili do kostela. Tam před oltářem nesvitlo žádné věčné světlo. Nic nezasvědčovalo, že by Spasitel svátostný byl zde přítomen. Avšak Josef najednou vykřikl svatým nadšením a jeho průvodce viděl, jak světec letí, neviditelnýma rukama nesen, ke svatostánku, jej objímá a několik minut tak zůstává v zbožném zanícení. Později se zjistilo, že vskutku ve svatostánku byla uschována Svátost oltářní.

„Vyleji Ducha svého . . .“ 19. září

(Sk. ap. 2, 17.)

(Sv. Hildegarda Bingenská, panna, abatyše † 17. září 1179. Svátek 17. září.)

Hildegarda mívala již od dětství různá zjevení. Práví: „Viděla jsem takové světlo, že se moje duše zachvěla.“ Domnívala se, že i ostatní lidé mají podobná zjevení. Když však pozorovala, že tomu tak není, ulekla se a zastyděla, a ukrývala svá vidění, až ji Bůh sám poučil, aby napsala, co viděla a slyšela. Jelikož se z ostýchavosti zdráhala tak učiniti, Bůh jí potrestal těžkou nemocí, která trvala tak dlouho, až Hildegarda, třesouc se bázní a pokorou zjevila svému zpovědníkovi, proč ji Bůh potrestal. Zpovědník světici poučil, aby zjevení napsala.

Učinila tak ve svém spisu: „Sci vias.“ t. j. „Znej cesty Páně.“ Ve spisu tom kárá

světičky poklesky tehdejší doby a nešetří ani církevních hodnostářů, ani světských pánů a hrozí jim trestem Božím.

Svět přijal zprávu o zjeveních Hildegardiných různě: mnozí měli ji za výstřední blouznilku, jiní za prorokyni. Sv. Bernard uslyšev tyto zprávy, zavítal do Bingen, aby prozkoumal, co na věci je. Když probral pozorně knihu „Sci vias“, byl hluboce dojat a pravil ke svým průvodcům: „Tato zjevení nejsou dílem lidským; žádný smrtelník jich nepochopí, nebude-li srdce jeho proniknuto vroucí láskou k Bohu.“ Jeho druhové ho upozorňovali, že mnozí i učené lidé mají toto zjevení za klam ďábelský, ale světec odpověděl: „Nedivme se, že lidé žijící v hříchu mají tato nebeská zjevení za bláznovství. Vždyť apoštol sám praví, že člověk smyslný nechápe těch věcí, které jsou Ducha Božího.“ Světec povzbudil Hildegardu, ale zároveň ji napomenul, aby neztratila pokory.

I papež Eugen III. schválil její spis a připsal k němu vlastní rukou: „Zachovej v srdci svém vzácnou milost, kterou ti udělil Bůh, a zvěstuj dále, co Duch tobě vnukne.“ (Schválením tím není řečeno, že by spis byl bez jakýchkoliv omylů. Schválí-li Církev nějaký spis, znamená to jen tolik, že v něm nejsou věroučné a mravoučné bludy.)

Když spisy Hildegardiny byly schváleny, rozšířila se pověst o světičce po celém, tehdy známém světě. Papežové, králové a císařové se doporučovali do jejích modliteb. Světička se

neostýchala, dávati všem spasitelná napomenutí. Tak psala papeži Anastaziovi IV.: „Ty muži, který jsi ustanoven pastýřem všeho křesťanstva! Oko tvého rozumu umdlévá... před očima svého svědomí stal ses nedbalcem a trpíš pyšné řeči svého dvořanstva.“ — Císaři Bedřichu I. Rudovousovi napsala: „Ten, který jest, praví: Zničím vzdor bezbožníků! Slyš to, ó králi, chceš-li zachovati život!“

Naučení: Vidění nejsou neomylným znamením svatosti. I člověk, který měl vidění, může přijíti do věčného zavržení. Ano jsou i vidění, které pocházejí od zlého ducha, který někdy přichází podle slov apoštolových „jako anděl světla.“ Pro posuzování jak vidění tak každého hnutí osobního platí tato pravidla sv. Ignáce: Je-li člověk ve smrtelném hříchu, duch dobrý ho znepokojuje výčitkami svědomí, duch zlý naopak uklidňuje. Když však se člověk vysvobodil upřímnou svatou zpovědí z hříchu, působí duchové naopak: zlý duch znepokojuje člověka a dobrý duch ho povzbuzuje k důvěře.

Má-li nějaké hnutí duše za následek pýchu, neb malomyslnost neb zoufalství, pochází to od ducha zlého. Cítí-li se člověk povzbuzen k větší pokoře, lítosti, důvěře a lásce k Bohu, je to znamením, že toto hnutí pochází od ducha dobrého.

„Nepotřebují zdraví lékaře, nýbrž nemocní.“

20. září

(Sv. Matouš, apoštol, † kolem roku 70. Svátek zítra.)

Matouš se původně jmenoval Levi a byl celníkem. Když Římané dobyli země palestinské, ustanovili muže, aby vybírali daně a cla.

Tito lidé zvali se celníky. Museli římským úřadům odevzdati z daní určitý obnos, mohli však od lidí vybíratí větší sumy. Tím se nespravedlivě obohacovali. Proto byli od židů považováni za veřejné hříšníky. Pravověrný žid nejenom že se vyhýbal styku s pohany, nýbrž i s celníky. Takovým celníkem byl Matouš a bydlel v Kafarnaum u jezera Genesaretského.

Jednoho dne šel Ježíš městem a viděl Matouše an sedí u celnice. I řekl jemu: „Pojď za mnou!“ Jediné toto slovo postačilo. Leví vstal, opustil všechno a šel ihned ochotně za Ježíšem. Z tohoto neočekávaného, přemilostného povolání měl celník takovou radost, že po několika dnech vystrojil Kristu Pánu a jeho učedníkům hostinu, k níž pozval též ostatní celníky kafarnaumské v naději, že i oni poznají Spasitele a k němu se obrátí. Ale to se nelíbilo farizeům a zákoníkům. Neodvážili se však obrátiti se přímo na Ježíše, proto se tázali jeho učedníků: „Proč s celníky a hříšníky jí mistr váš?“ Ježíš uslyšev to, řekl: „Nepotřebují zdraví lékaře, nýbrž nemocní. Jděte a naučte se, co jest to: Milosrdenství čnci a ne oběti. Neboť nepřišel jsem povolati spravedlivé, nýbrž hříšné.“ (Mat. 9, 9—13)

Božská milost Ježíše Krista přetvořila do konale srdce Matoušovo, takže opustil navždy celnici i domov svůj, odvrátil se od dosavadního pohodlného a výnosného zaměstnání svého a vyvolil si chudobu Spasitelovu. Takto ponížil

se byl od Ježíše povýšen a povolán do sboru dvanácti apoštolů.

Po nanebevstoupení Páně kázával Matouš nějaký čas v Palestině. Jelikož však bylo jeho úkolem hlásati v jiných zemích Krista, zanechal věřícím písemně, co jim hlásal ústně. Dal svému spisu jméno „evangelium“ t. j. blahé poselství, neboť podal v něm radostnou zprávu, že dávno očekávaný Vykupitel již přišel a dílo svoje vykonal. Krásný tento název byl potom rozšířen i na ostatní tři životopisy Páně, jež později složili Marek, Lukáš a Jan.

Podání vypravuje, že sv. Matouš hlásal evangelium v Etiopii, kde prý byl při oběti mše sv. zavražděn.

Naučení: Co je napsáno v Písmě sv., je slovo Boží, neomylná pravda, protože svatí spisovatelé byli Duchem Svatým osvíceni a vedeni. Proto na znamení úcty při evangeliu vstáváme.

Avšak bludná jest doměnka, jakoby evangelia obsahovala celé učení Ježíšovo. Kristus svým apoštolům nenařídil, aby psali, nýbrž aby učili. Proto většina apoštolů také nic nepsala a kteří psali, činili to pozdě po smrti Ježíšově. Žádný z evangelistů neměl v úmyslu napsati celé učení Kristovo. Každý měl svůj zvláštní úkol, na př. Matouš chtěl dokázati židům, že Ježíš jest očekávaný Mesiáš, Jan psal své evangelium proti bludařům, kteří se vyskytli již v prvním křesťanském století.

Druhý blud jest, že si každý může Písmo svaté vyložití jak mu libo. Křesťan s průměrným vzděláním ani nemůže kontrolovati, zdali překlad, který má v ruce jest správný. K tomu je třeba mnohých studií a znalostí. I ti největší učenci se rozcházejí ve vykládání mnohých míst Písma svatého. Není tedy divu, že mezi

moderními sektáři každý si vykládá Písmo sv. jinak. Právě k tomu založil Kristus Církev, a dal jí Duchu Svátého, aby nám vyložila Písmo svaté. Kdo tedy Písmo sv. čte, má se přidržeti výkladu Církvě, jinak mu může Písmo svaté býti k záhubě jako i svaté přijímání jest k záhubě těm, kteří je nehodně přijímají.

21. září

Blahoslavení milosrdní.

(Svatý Tomáš z Villanovy, arcibiskup valencijský,
† 8. září 1555. Svátek zítra aneb 18. září.)

Po rodičích zdědil Tomáš velikou lásku k chudým. Kdysi přišli žebráci do domu; rodiče nebyli doma a špižírna uzamčena. Tomáš neměl, co by žebrákům dal. I pochytil několik kuřat a dal jim je. Když mu to matka vytýkala, řekl jí: „Měl jsem takovou soustrast s chudými a kdyby byl ještě jeden přišel, raději bych mu dal i slepici, než ho propustiti bez daru.“

Když mu bylo 15 let dali ho rodiče na vysokou školu. Když vystudoval, stal se profesorem, ale pohrdl slávou světskou a vstoupil do řádu poustevníků sv. Augustina.

Císař Karel V. chtěl ustanoviti Tomáše arcibiskupem granadským, ale na úpěnlivé prosby světcovy upustil od toho. Když brzy potom císař chtěl jmenovati jiného kněze arcibiskupem valencijským, sekretář se přeslechl a napsal do ustanovovacího dekrétu jméno Tomášovo. Císař viděl v tomto omylu vůli Boží, avšak Tomáš povolil tepře, když mu před-

stavený hrozil vyloučením z Církve. Nový biskup přišel pěšky do Valencie. Když kanovníci shledali, jak chudý jest jejich nový arcibiskup, darovali mu 4000 dukátů, aby si mohl poříditi nábytek. Tomáš přijal vděčně tyto peníze, ale ihned je věnoval nemocnici, která nedávno před tím vyhořela. Jako arcibiskup měl ročně příjmu 18.000 zlatých. Tomáš spotřeboval sotva pětinu pro sebe, své úřednictvo a služebnictvo; všechno ostatní rozdál na dobré účely.

Za celý čas svého úřadování dal si Tomáš ušítí pouze dvě nové kleriky. Kanovníci naň naléhali, aby si dal zhotoviti klobouk z polohedvábné látky; prý je povinen tak učiniti s ohledem na svou hodnost. Tomáš poslechl, a když klobouk obdržel, zvolal žertem: „Hle, v tomto klobouku záleží arcibiskupská hodnost; moji kanovníci se domnívají, že nejsem arcibiskupsky oděn, nemám-li hedvábného klobouku.“

Tomáš říkával: „Není slušno, aby sluha lépe jedl, než jeho pán; chudí pak jsou moji páni a já jsem správcem jejich statků.“

Dne 28. srpna 1555 Tomáš se roznemohl bolestmi v hrdle a zimnicí. Přijal svátosti umírajících. Pak se tázal, jaká je peněžní hotovost v domě. Řekli, že asi 4000 korun. Rozkázal, aby tři mužové chodili po městě a peníze rozdělovali. Mezitím rozdál všechn svůj nábytek, až na lůžko, na němž ležel. Když se oni tři mužové vrátili a neměli ještě všechny

peníze rozdány, řekl: „Ach, proč mne zdržujete, abych mohl odejít na věčnost? Dejte to chudým, aneb zanechte to do nemocnice. Ale honem pospěšte, ať tu přes noc nezůstane ani reálu!“ Když tak učinili, řekl: „Nyní umru s radostí!“

Tu přišel žalárník. Tomáš mu řekl: „Příteli, nebyl's tu, když se nábytek rozdával mezi ostatní služebníky. Nemám než toto lože. To ti rád postoupím. Jen tě prosím, abys mi je zapůjčil, než umru.“ Zbaviv se tak všech věcí pozemských pozdvihl oči a povzdechl si: „Děkuji Tobě, Pane Ježíši Kriste, za milost, že mohu odejít s tohoto světa jako chudý řeholník.“ Pomodlil se zbožně žalm 30. „V Tebe, Hospodine, jsem doufal, nechť nejsem zahanben na věky“ a zemřel při slovech: „V ruce Tvé poručím ducha svého!“

Naučení: Krásněji nemůžeme oslavovati památku světcovu než tím, že učiníme k jeho cti to, co on rád činival. Sv. Tomáš říkával: „Jak byste mohli lépe užívatí svých statků, než k tomu, abyste jimi zahladili svoje hříchy? Chcete-li, aby Bůh vyslyšel vaše prosby, slyšte vy prosby chudých. Chcete-li, aby Bůh odpomohl vašim potřebám, pomáhejte vy potřebným. Zvláště pomáhejte těm, kteří se neodvažují prositi.“

22. září

„Co tomu říká Bůh?“

(Františka Slavatová, † 1676 v Jindřichově Hradci.)

Byla manželkou hraběte Jáchyma Oldřicha Slavaty, syna Viléma Slavaty, jenž v r. 1618 byl vyhozen z okna pražského hradu.

Byla vychována přísně. Matka se s dětmi nemazlila. Spávaly, i v zimě v jizbě nevytopené, pod pokrývkami hrubými. Říkávala dětem: „Děti, jedná-li se o marnosti, buďte šetrné až na halěr; jedná-li se však o čest a slávu Boží, neb o blaho bližního, dávejte po tolarech, ano bude-li třeba, i celý měšec vyprázdněte!“

Když ovdověla, byla povolána ke dvoru Ferdinanda III. I tam vedla život sebraný a zbožný. Samozřejmě že dvořané si z ní tropili vtipy zvláště pro její prostý oděv. Ona však zůstala pevná a umínila si: „Chci otázkou: Co tomu říká Bůh? porazit to obvyklé rčení: Co tomu řeknou lidé? Ať na mne ukazují prstem, ať si mne vykřikují za modlilku, ano za farizejku, ničím se nedám zdržeti od skutků zbožnosti.“

Ve Vídni chodila do kostela sv. Michala. Před kostelem měla prodavačka krám a prodávala svíce a cukroví. Františka si všimla, že prodavačka pro obchod zameškává služby Boží. Jednou v neděli přistoupila k ní a řekla: „Vy jste dnes asi ještě nebyla na mši sv.? A přece je svátek! Jděte teď do kostela a já zatím tu posedím místo vás. Zůstanu tu až se vrátíte.“

Prodavačka se podivila, ale když viděla, že nabídka je vážná, uposlechla a šla do kostela. Hraběnka zatím prodávala. Šlechticové a šlechtičny ji poznali a pro zábavu hodně kupovali a nad cenu platili. Prodavačka vrátivší se z kostela, žasla když viděla větší tržbu

nežli jindy. Františka jí dala napomenutí: „Ode dneška si hleďte služeb Božích ve svátek a Bůh vám požehná.“

Nenáviděla hříchu. Ano bála se i stínu hříchu. Kdysi při jednání projevila svou nevoli příliš prudce, ale ihned odprosila toho, jemuž dle svého domění ublížila.

Jednou v kostele se jí namanula myšlenka, posadit se do pohodlné lavice; na odpor této žádosti poklekla mezi lidem na holou dlažbu.

Kdysi přišla chudá dívka prosit o peřinu. Hraběnka jí dala svou peřinu. Když ji domácí upozorňovali, že ona dívka pro svůj hříšný život nezasluhuje dobrodiní, odpověděla: „Je-li takovou hříšnicí, dám jí, čeho žádá, na úmysl, abych já, jsouc snad ještě větší hříšnicí, se polepšila, a aby i ona darem byla pohnuta k obrácení.“

Štědrostí nikterak netrpělo její jmění. Říkávala: „Vím, co moje statky nesou: čím více vydávám ke cti a chvále Boží a na podporu nuzných, tím více mám.“

Z její závěti: „... Vyznávám, jest-li jsem něco dobrého vykonala, s milostí Boží jsem to vykonala; nespolehám na zásluhy své, nýbrž na zásluhy Ježíše Krista...“

Jakou zásadou se chcete řídit? „Co tomu říká Bůh?“ nebo „co tomu řeknou lidé?“ Kolik dobrého jsem zanechal z bázně lidské?

Jeweln: SV. MATOUŠ ,

„Ohněm jsi mne zkoušel, ó Bože!“

(Ž. 65, 10.)

(Sv. Thekla, panna a mučednice, † na konci prvního století.)

Když sv. Pavel na své první misijní cestě (z r. 45—50) přišel do hlavního města maloasijské Lykaonie, byla mezi obrácenými také Thekla. Byla vzdělána ve všech vědách tehdejší doby. Ale nenalezla v pohanských vědách žádného uspokojení. Jsouc nadaná a duchaplná nevěřila pohanským bájím, že svět řídí bohové, kteří sami mezi sebou jsou nesvorní. A že by slepý osud vládl nad životem lidským, to se jí zdálo ještě pošetilejší. A že člověk žije jen proto, aby na konci svého běhu se vši touhou po štěstí a s neukojitelnou žádostí po spravedlivém vyrovnání všech nespravedlností, byl pochován do hrobu, to jí byla myšlenka nesnesitelná.

Tu přišel svatý Pavel, který sám probádal veškeru moudrost světa, než mu Bůh zjevil moudrost evangelia. Ve slovech tohoto muže našla Thekla, po čem tak dlouho toužila: rozluštění všech záhad života, jasnost ve všech pochybnostech, klid ve všech bouřích duševních. Teď jí bylo najednou jasno: ne bohové bezmocní a vášniví řídí svět, nýbrž Bůh věčný a nekonečný, který stvořil svět z ničeho. Ne slepý osud vládne životem lidským, nýbrž Prozřetelnost Boží, láskyplný Otec nebeský pe-

čuje o jednoho každého z nás. Smrt není konec života, nýbrž přechod k životu jinému. Jest to počátek pravého života, kde touha po štěstí bude ukojena a žádost po spravedlnosti bude naplněna. A když Pavel mocí svého přesvědčení a v Duchu Svatém kázal o Ježíši Kristu, Synu Božím, který z lásky k lidem se stal člověkem a na kříži zemřel, slova ta vnikla do hlubin duše její a roznítla v srdci jejím svatou lásku k ukřižovanému Spasiteli. I rozhodla se, že se stane učednicí jeho a že mu zasvětit celé své srdce.

Pán přijal její oběť a vzal ji jako svatého Pavla do školy kříže a utrpení. Rodičové hleděli ji lichocením a hrozbami odvrátiti od víry. Potom trpěla pronásledování od pohanského jinocha, kterému jí rodiče slíbili za manželku. Když tento cíle svého nedosáhl udal Theklu u soudu jako křesťanku. Byla předhozena šelmám, avšak ty zkrotly před ní. Měla býti upálena, ale když vstoupila na zapálenou hranici, byl oheň prudkým lijákem náhle uhašen a neublížil jí.

Vypravuje se, že se potom odebrala do Seleucie v Cicilii, kde ještě mnoho let v panenství zbožně žila, až dosáhla věku 90 let, kdy zesnula svatou smrtí.

Naučení: Kdo se Bohu celým srdcem zasvětit, tomu všechny věci slouží k dobrému.

Útočiště zarmoucených.

(Sv. Pacifik Budimír, kněz františkán, † 16. září 1721.
Svátek zítra.)

„Útočiště zarmoucených“, tak nazýval lid svatého františkána Pacifika. Nikdo však nemůže jiné těšiti, kdo sám netrpěl. Pacifik byl pokorný a v klášteře si volíval práce nejopovrženější. Někteří řeholní bratří brali z jeho horlivosti pohoršení a posmívali se mu řkouce: „Nejsi tak svatý, jak se děláš, nevěříme ti!“ Pacifik odpověděl: „Správně o mně soudíte.“

Žil přísně; postíval se třikráte do týdne o chlebě a vodě, jindy se spokojoval chudičkou stravou. Odpočíval jen málo na tvrdém loži, bičoval se třikrát denně, nosíval kolem beder ostrý pás a chodíval bos i za nepohody a za zimy. A přece Pán Bůh ho ještě k tomu navštěvoval útrapami. Na nohou se mu vyrazily bolestné vředy, které mu působily až do smrti mnoho bolesti. Ještě mu nebylo čtyřicet let když ohluchl. Byla to pro něho rána veliká, neboť on rád zpovídal a ve zpovědnici nesmírně mnoho dobrého působil. Nyní byl nucen tohoto záslužného úřadu se vzdáti. Konečně za posledních let svých oslepl docela. Všechny tyto zkoušky přijímal z rukou Páně s vděčností říká: „Jest to vůle Boží, tak tomu chce Hospodin!“ Nad to vše býval i jinými různými chorobami stíhán, takže za posledních roků života svého nemohl skoro z lůžka svého po-

vstati, ale i v tom liboval si, neustáváje Boha velebíti.

Když cítil, že se blíží smrt; přijal svaté svátosti. Potom se modlil s bratřími církevní hodinky a pozdvihnuv oči vzhůru, děkoval Bohu za všechna dobrodíní, a maje ruce křížem složené a blažený úsměv na tváři, zesnul v Pánu.

Blahoslavení, kteří trpí, oni nejenže sami potěšení budou, nýbrž také dovedou jiné těšiti. A jiné těšiti, to jest největší radost srdce.

Práci čest!

25. září

(Sv. Ermenfrid, opat, † 670.)

Legenda nám vypravuje mnoho o něm. Byl vojínem, později se stal mnichem a knězem.

V dřívějších dobách bylo zvykem, že při mši sv. byly při obětování posvěceny chleby, ale nebyly proměněny. Tyto posvěcené chleby zvaly se eulogie a po mši svaté byly rozdávány lidu.

Ve starém životopise svatého opata čteme: „Když opat Ermenfrid při rozdávání eulogií viděl dělníka neb chudáka s mozolovitýma rukama, políbil napřed jeho ruce; potom teprve mu podal posvěcený chléb.“

Po převratě byl kdesi nápis: „Naše náboženství je práce!“ Jak dlouho to trvalo a miliony lidí jsou bez práce. Při tom vidíme v širokých vrstvách lidu útěk před prací. Není divu: práce bez Boha jest otroctví.

Práce posvěcená myšlenkou na Boha pozdvihuje člověka. Každá, i ta nejnižší práce, konaná z lásky k Bohu má cenu věčnosti, neboť jí získáme si věčnou blaženost.

26. září

V čem záleží svatost.

(Sv. Nilus, poustevník a opat, † 27. prosince 1005.
Svátek dnes.)

Svatá Kateřina napsala bl. Daňce: „Milá dcero, neznáš neštěstí, přicházející na ty, kteří žijí podle své vůle? Při všech kajících skutcích jsou nedokonalí a prázdní všeliké ctnosti. Mají-li si odvyknouti svá cvičení jsou tvrdší než diamant; avšak v čas pokušení, neb mají-li snášeti potupu a protivenství, jsou slabší než stéblo. Svatost tedy nezáleží ve velikých kajících skutcích, nýbrž v zapírání vlastní vůle.“

Sv. Nilus žil o samotě v dokonalé službě Boží. Tu přicházeli jiní muži s prosbou, aby je vedl k dokonalosti. On je chtěl zkoušeti a řekl jim jednoho dne: „Máme příliš mnoho vinných kmenů ve vinici. Pojdte vykáčíme ty, které jsou zbytečné.“ Bratří beze slova svolili a vykáceli nejkrásnější část vinice. Z toho poznal světec, že jsou ochotni zapřítí svou vlastní vůli a svolil, že bude jejich učitelem na cestě k Bohu.

Jeho nejlepším žákem byl Štěpán. Avšak zacházel s ním, jak zachází Bůh se svými miláčky: káral a trestal ho více, nežli ostatní. Štěpán byl trochu neobratný a pomalý. Protože byl při cvičení často ospalý, dal mu Nilus udělati židli o jedné noze, takže Štěpán stále

musel dávatí pozor, aby se nepřekotil. Když někdo v kostele mezi kázáním šeptal, řekl Nilus: „To jistě nikdo jiný nešeptá než Štěpán; vyžeňte ho ven, aby vám nedával špatný příklad.“ — Viděl-li Nilus, že někdo u stolu jí hlučně a nemírně, potrestal za to Štěpána a poslal ho od stolu, aby tak napravil ty, kteří skutečně se provinili.

Když Štěpán umíral a mniši kolem něho byli shromážděni, řekl Nilus k němu: „Bratře Štěpáne, teď umíráš, žehnej bratřím svým.“ Tiše a poslušně Štěpán se pozvedl a žehnal bratřím. Potom mu řekl opat: „Nyní odpočívej, neboť už nemáš síly.“ A Štěpán si lehl a zemřel takřka v poslušnosti jako žil v poslušnosti. Svätý Nilus však nařikal: „Ó dobrý Štěpáne, který jsi tak dlouho byl mým spolupracovníkem, nyní jsme rozloučeni; ty jdeš do zaslouženého pokoje, já však zůstávám za trest zde; ty jsi bojovník a mučedník, neboť já jsem byl tvým mučitелеm.“

Jako zacházel se svým nejmilejším učedníkem, tak zacházel i se sebou. Raději chtěl zemřítí, než vzbuditi u jiných doměnku, že jest světcem. Avšak čím pokornější byl, tím více ho ctíli všichni i papež i císař.

Když jednou dlouho s ním hovořil císař Ota III., řekl mu při odchodu: „Ctihodný otče, žádejte ode mne, jako od svého syna, čeho byste si přál, s radostí vám to chci splniti.“

Svatý stařec položil ruku svou na prsa císařova a řekl: „Milosti, nepřeji si od vás nic jiného, než spásu vaší duše. I když jste císařem, přece jste člověk smrtelný a musíte zemřítí a objevíte se před soudnou stolicí Boží a musíte počít klásti ze všeho, co jste učinil dobrého nebo zlého.“ Císař byl dojat až k slzám a nezapomněl rady svatého opata. A dobře učinil, neboť již čtyři roky později byl zachvácen zimnicí a za několik dní zemřel.

Tři roky po něm zemřel i svatý Nilus ve stáří 95 let.

27. září **„Ježíši Kristu, světa léčiteli!“**

(Sv. Kosma a Damián, lékaři, mučedníci, patronové čeští. † 287.)

Kosma a Damián narodili se v Arabii a byli vychováni v Syrii. Milost Boží byla s nimi, takže za nedlouho slyneli daleko široko uměním svým nejen u křesťanů, nýbrž i u pohanů. Viděli v nemocných syny a dcery Otce nebeského a bratry v Kristu Ježíši. Proto snažili se netoliko léčiti jejich neduhy tělesné, nýbrž oblažiti jejich duše útěchou náboženskou. Cestou k nemocným modlívali se za ně, a vkročivše do příbytků jejich znamenali je nejprve svatým křížem. Poučovali nemocné zvláště o hříchu a jeho následcích a napomínali ku pokání.

Za svoje služby nebrali peněz, proto byli obecně zváni „anargyrové“, t. j. muži nepřijímající peněz. Bůh provázal jejich dobré skutky podivuhodnými úspěchy. A mnozí pohané obrátili se na víru křesťanskou.

Toho času za císaře Diokleciána nastalo křesťanům nové a poslední pronásledování. I svatí bratři byli polapeni a vedeni k soudu. Když se nechtěli Ježíši Kristu zpronevěřiti, byli nataženi na skřipec. Oni však se modlili a zvolali: „Nedbáme těchto bolestí, neboť snášíme je ve jménu Ježíšově. Máš-li pohotově muky bolestivější, zkus je na nás a poznáš, že nám neuškodí, když s námi je Kristus.“ Podrážděný vladař dal mučedníky odvésti k moři, aby byli utopeni. Avšak Bůh byl jejich ochráncem; když katané je svázali a uvrhli do moře, pouta jejich se rozvázala a vlny vynesly je bez pohromy na břeh. Pověrečný vladař přičítal tuto záchranu kouzlům a řekl svatým bratřím: „Společím se s vámi, naučíte-li mne kouzelnickému umění.“ — Oni pak odpověděli: „O kouzlech nevíme ničeho, jsme křesťané! Společ se s námi ve jménu Ježíše Krista a poznáš jeho všemohoucnost!“ — I zvolal vladař: „Děle již nebudu trpěti vašeho rouhání proti našim bohům“, a dal mučedníky odvésti do žaláře. Druhého dne rozkázal podpáliti hraniční dříví a dal oba mučedníky uvrhnouti do ohně; avšak plamen jim neublížil. Tu zvolal úžaslý vladař: „Jste mocní kouzelníci, avšak

nepřestanu vás mučiti, až se podrobíte vůli císařů a bohům budete obětovati.“ — Dí mu svatí bratři: „Tvoji bohové a panovníci jsou chatrní. Králem a pánem našim v nebi jest Kristus, Syn Boží.“ I rozkázal vladař pověsiti Kosmu a Damiána na kříž, házeli po nich kamením a stříleli do nich šípy; ale kameny a šípy odrážely se od nich a neškodivše jim poranili několik katanů. Posléze byli štati mečem.

„Abychom na přímluvu svatého Kosmy a Damiána ze zdraví duše i těla se těšili, Tě prosíme, uslyš nás!

28. září **Anděle Boží, strážce můj!**

(Sv. Václav, kníže mučedník a patron český, † 929.)

Kníže Václav osvědčoval hned na počátku své vlády mírnost a jsa upřímně zbožný stkvěl se křesťanskou pokorou. Z toho soudili někteří lechové, že nemá tolik statečnosti, jako míval otec jeho Vratislav. Zvláště zlický vévoda Radislav jal se proti mladému knížeti strojiti pikle a škoditi krajinám jeho. Václavovi nezbyvalo, než táhnout polem proti hrdému nepříteli. U Žitoměře (nyní Štoltmíř, u Českého Brodu) se schylovalo k boji. A tu ukázala se jednak bohatýrská zmužilost, jednak otcovská láska mladého knížete k poddanému lidu. Zželelo se mu nevinné krve, která k vůli odbojnému Radislavovi se měla na obou stranách prolévati. Jako pravý otec lidu svého a křesťanský

hrdina neváhal vydati vlastní život v sázku, aby ušetřil krve nevinné. Před tváří obojího vojska vyzval Radislava na rytířský souboj, aby ten z nich byl hlavním knížetem v Čechách, kdo v zápase zvítězí. Pyšný Radislav jen ze studu přijal toto vyzvání, a zápas sotva zahájený skončil vítězstvím Václavovým. Radislav totiž spatřil nad přilbicí knížete Václava stkvoucí se kříž a jemu po boku anděly, kteří odbojnému vévodovi hrozili. Pojat strachem, seskočil s koně, pokořil se a prosil za odpuštění. Svatý kníže odpustil mu řka: „Vrať se domů v pokoji, měj dosti na svém, já nic tvého nežádám.“

Kdysi byl Václav pozván králem Jindřichem Ptáčníkem na společnou schůzi. Václav se opozdil v chrámu Páně a poradníci čekali jeho příchodu. Král se nad tím rozmrzel a nařídil, aby shromáždění nevzdali pocty Václavovi, až vstoupí, ba, aby ho vůbec nedbali. Po chvíli vstoupil Václav do poradní síně. Sotvaže ho král spatřil -- sestoupil s trůnu, kráčel mu v ústrety a posadil ho na čestné místo vedle sebe. Ostatní shromáždění žasli nad touto uctivostí; po skončené poradě tázali se krále, proč tak náhle změnil dřívější svůj úmysl. Král odpověděl: „Nemohl jsem jinak jednati; jakmile Václav vstoupil, spatřil jsem na čele jeho lesklý kříž a po jeho boku dva anděly.“ Tímto zjevením byl Jindřich tak polekán, že neváhal oslaviti svatého knížete,

jež Bůh sám oslavil, a nabídl mu svou pokladnici, aby si z ní vybral několik klenotů. Ale Václav nevzal si nic jiného, než rámč sv. mučedníka Víta.

Naučení: Jest svět neviditelný. A tento svět je krásnější, než to co vidíme. Sv. Václav se těšil zvláštní ochraně andělů, protože mnoho k nim se modlil, protože vždy poslouchal hlasu anděla svého. „Andělům svým o tobě přikázal, aby tě opatrovali na všech cestách tvých.“ (Ž. 90, 11.)

29. září

„Michal = Kdo jako Bůh?“

Se světem ostatním stvořil Bůh též pouhé duchy; říkáme jim andělé. Všichni andělé byli zprvu svatí a blažení. Avšak měli dobrovolně se osvědčiti v dobrém a takto si zasloužiti všechny ty vzácné milosti, jimiž Bůh je obštědřil. Museli se rozhodnouti pro Boha neb proti Bohu.

Jaká byla zkouška andělů, nevíme. Někteří svatí Otcové se domnívají, že Bůh zjevil andělům tajemství, jak Syn Boží přijme na sebe přirozenost lidskou. Když prý toto tajemství bylo andělům zjeveno, povstala jedna část proti Synu Božímu a nechtěla se mu klaněti. Tito vzpurní andělé pokládali přirozenost lidskou za příliš nepatrnou, aby Bůh s ní se spojil a ji takto nad samé anděly povýšil, a z té příčiny vzbouřili se proti Bohu. I nastal boj v nebi.

Samozřejmě, že to byl boj čistě duševní, neboť andělé jsou duchové.

Svatý Jan líčí tento boj takto: „I nastal boj veliký v nebi. Michal a andělé jeho bojovali s drakem. A bojoval drak i andělé jeho, ale nepřemohli ani se nenalezlo již místo jejich na nebi. I byl svržen drak ten veliký, had starý, jenž slove ďábel a satan, jenž svádí celý okrsek zemský; byl svržen na zemi, a andělé jeho byli svrženi s ním. A uslyšel jsem hlas veliký na nebi, an praví: „Nyní stala se spása a síla a království Boha našeho i moc Pomazaného jeho, neboť byl svržen žalobník bratří našich, jenž žaloval na ně před Bohem našim dnem i nocí, a oni zvítězili nad ním pro krev Beránkovu.“ (Zjev. 12, 7—11.)

Sv. Petr píše: „Bůh hřešícím andělům neodpustil, nýbrž strhnul je do pekla, vydal k mučení vazbám temnosti, aby byli chováni k soudu.“ (2. Petr. 2, 4.) A sv. Juda: „Anděly, kteří neuchovali svého knížectví, nýbrž opustili své obydlí, k soudu velikého dne uchoval věčnými vazbami pod temností.“ (Jud. 6.)

Ve sborech andělů svatých vyniká archanděl Michal jakožto vítězný bojovník pro Boha a království jeho. Jméno jeho značí „Kdo jako Bůh“, jest mu i posvátným heslem. Bůh propůjčuje mu moc na potírání nepřátel svých. Proto je též sv. Michal zvláštním ochráncem Církve katolické.

Za naší doby útočí satan urputně na království Boží, hubí víru, rozšiřuje bezbožectví a nemravnost. Proto nařídil papež Lev XIII., aby po každé tiché mši svaté kněz s věřícími se modlil: „Svatý Michale archanděle, braň nás v boji! Proti zlosti a úkladům ďáblovým budiž nám záštitou! — Nechat Bůh přikáže jemu, pokorně prosíme; ty pak, kníže vojska nebeského, uvrz satana i jiné duchy zlé, kteří ke zkáze duší světem obcházejí, božskou mocí do propasti pekelné. Amen.“

30. září

„Věda nadýmá.“

(Sv. Jeroným, učitel církevní, † 420.)

Jeroným se narodil ve Stridonu v Dalmacii. Rodiče byli zámožní a dali syna pečlivě vychovati. Hoch povahou ohnivý jevil záhy neobyčejné schopnosti, a když dospěl v jinocha, byl otcem poslán na studie do Říma.

Zde s velikou horlivostí se vrhl do studií a učinil veliké pokroky ve vědách; avšak ve víře upadal. Byl sice od rodičů vychován zbožně, také s počátku chodíval v nedělích a svátcích ke hrobům apoštolů a mučedníků, aby se tam oddal zbožnosti, avšak čím dále tím více zanedbával náboženství. Věda ho naplnila pýchou a stálý styk s pohanskými učenici a lehkomyšlnými studenty způsobil, že ztrácel zbožnost.

To jest i dnes ještě cesta, kterou mnozí hynou duševně. Učenost a pouhé vědění neudělá člověka lepším ani zbožnějším, tak jako bohatství samo o sobě,

nenaučí člověka míti soucit s trpícími. Naopak, svatý apoštol praví, že „vědění nadýmá“. Lehce člověk svou učeností se dá zaslepiti. Když více ví ve světských věcech než jiní, domnívá se, že může také souditi o věcech náboženských; chce takřka lucernou svého rozumu osvětliti slunce božského zjevení; a když je sluncem oslněn, a takřka oslepen, popírá slunce a volá, že všecko je temné; to jest: on ztrácí víru. A když člověk ztratil víru, brzy je také u konce s mravností a ctností.

Jeroným zabočil na kluzkou dráhu prostopášnosti, avšak nesetrval na ní dlouho, neboť Bůh bděl nad ním a nedal mu zahynouti v divém víru zkaženého života pohanského. Stávalo se nezřídka, že Jeroným hýře se soudruhy svými náhle s ošklivostí odvrátil se od divokých rozkoší a věnoval se tím pilněji vědám. Dokončiv s výtečným prospěchem studia dal se na cesty do západních zemí evropských, aby osobně poznal přední tehdejší učence. Zavítal také do Trevíru, kde byla slavná škola. Zde získal více než vědu: obrátil se celým srdcem k Bohu a rozhodl se, že dá světu nadobro výhost a zasvětí se odříkavým životem Bohu a Církvi. Navštívil několik slavných poustevníků v Egyptě, aby se od nich naučil životu odříkavému a konečně odebral se sám na poušť, řečenou Chalcis, aby tam činil pokání za své hříchy.

Jeroným žil na poušti nad míru přísně. Živil se ruční prací a požíval jen chleba, zelin a vody. Spával na holé zemi a zapíral se tuhou kázní. Ale přes to všecko byl pronásle-

dován hroznými pokušeními. Přicházely mu vzpomínky na rozkoše světské a srdce jeho hořelo touhou po hříšných radostech. Avšak světec nepovoloval. Vrhál se před křížem na zemi a volal s pláčem k Bohu o pomoc a rozmnožoval ještě svoje kající skutky.

A ještě jednoho prostředku užíval: začal znovu pilně studovati. Naučil se dokonale hebrejsky, později i aramsky, a tak se stal schopen k velikému dílu, ke kterému ho Bůh povolal: přeložiti Písmo svaté do latiny.

Naučení: Poloviční vzdělanost vede k nevěře, vzdělanost pravá vede zpět k víře.

„Nesmíš pro svou bídu a své křehkosti ochabovati neb se lekati. Vševidoucí oko Boží vidí také chyby jiných, ale Jeho milosrdenství jest tak veliké, že ani nejslabších nezavrhuje. Zahrnjuje je spíše dobrodiními, a tak zjevuje se na nich před očima světa Jeho velikost a moc.“ (Sv. František Saleský: O pravé zbožnosti.)

„Konáš-li dobré, chval za to Boha; učinila-li jsi zlé, pokoř se. Víím dobře, že se zúmyslně zlého dopouštíš nechceš. Zlo spáchané nedobrovole at jest k tvému pokoření.“ (Sv. František Saleský: O pravé zbožnosti.)

SV. FRANTIŠEK Z ASSISI.

„Zdržuj se, buď trpěliv, počínej si horlivě!“

1. října

(Sv. Remigius, věrozvěst Franků, † roku 533.)

„Zdržuj se, buď trpěliv, počínej si horlivě!“ Tato tři pravidla byla heslem sv. Remigia. „Zdržuj se!“ Remigius ztrávil mladá léta v tiché domácnosti bohabojných rodičů, umínil si, že dá světu výhost a bude Bohu sloužiti ve stavu duchovním. Odešel na poušť a připravoval se tam nějaký čas modlitbou a kajícími skutky. Potom přijal nižší svěcení. Ačkoliv se stranil světa, nezůstaly jeho stkvělé vlohy a ctnosti skryty. Byl r. 458. zvolen arcibiskupem remešským.

Počínej si horlivě!“ Remigius dlouhá léta se snažil získati pohanské Franky pro viru Kristovu. Avšak zdálo se, že všecka jeho práce jest marná. Když však král Franků Chlodvík v bitvě u Zülpichu slíbil, že se dá pokřtiti a potom na sněmu věc přednesl svým poddaným, oni volali nadšeně: „Zavrhuje, ó králi, bohy smrtelné, a budeme následovati Boha nesmrtelného, ježž zvěstuje Remigius.“ I jal se arcibiskup s velikou horlivostí dnem i nocí, sám i přispěním jiných duchovních, učiti Franky pravdám náboženství Kristova. Vykořeňoval pohanské zlozvyky, stavěl chrámy, vychoval zbožné duchovenstvo a sám hlásal neúnavně slovo Boží a vedl

vlastním příkladem svěřence svoje na cestě do nebe.

„Buď trpělivý!“ Svatý arcibiskup nebažil po vezdejších statcích a nelpěl na nich. Kdysi předvídaje, že příštího roku bude z neúrody drahota a hlad, nashromáždil na svém dvorci množství obilí, aby měl zásobu pro chudinu, o niž nepřestával otcovský pečovati. Avšak někteří zlomyslníci pokládali tuto opatrnost biskupovu za lakotu. Pomlouvali Remigia a jednoho dne mu zapálili zásoby. Arcibiskup spěchal k hořícímu stohu, vida však, že ohně nelze již uhasiti, zůstal klidný; postavil se k ohni a řekl rozmarně: „Chléb jsme ztratili, nuže, ohřejme se aspoň, neboť dnes je chladno!“

Které z těch tří pravidel svatého Remigia jest mi nejpotřebnější?

„Otče, odpusť jim!“

2. října

(Sv. Leodegar, biskup, † 678.)

Královna Franků, sv. Bathilda povolala Leodegara za vychovatele svého pětiletého syna Chlotara a ustanovila ho biskupem autunským. Horlivého biskupa lid miloval, ale nešlechetníci ho nenáviděli. Nejhorším jeho nepřitelem byl královský správce Ebroin, protože svatý biskup se odvážil pokárati ho pro jeho zločiny.

Když mladičkový král Chlotar zemřel a Bathilda vstoupila do kláštera, stal se králem francouzským austráský král Chilperich. Ten dal Ebroina zavřít do kláštera luxeuilského, aby tam činil pokání. — Chilperich s počátku vládl rozumně podle rady biskupa Leodegara. Avšak brzy se přiklonil k ničemným lichotníkům, žil prostopášně, hověl svým vášním a utlačoval poddaný lid. Když posléze uzavřel proti zákonům církevním sňatek se svou neteří, nezbývalo Leodegarovi, než prohlásiti sňatek za neplatný. Král se rozzuřil vášnivým hněvem, že se odvážil při službách Božích taseným mečem napadnouti svatého biskupa. Jen stěží bylo zabráněno hroznému zločinu na místě posvátném. Leodegar uprchl, ale byl dohoněn a na rozkaz králův byl zavezen do kláštera luxeuilského. Tam se setkal se svým úhlavním nepřitelem Ebroinem pod jednou střechou.

Avšak ještě téhož roku, 573., byl zavražděn král Chilperich a Leodegar i Ebroin byli propuštěni na svobodu. Ebroin se zase domohl vlivu u dvora a prohlásil Chlotara III. králem; Leodegar však zůstal věren pravému králi Theoderichovi. Proto Ebroin poslal vojsko proti městu Autunu. Měšťané se přichystali k obraně. Vojevůdce však jim vzkázal: „Přisahali jsme, že proměníme Autun ve zbořeníště, nebude-li nám vydán biskup Leodegar.“ Svatý biskup se obětoval a vydal se dobrovol-

ně do rukou svých nepřátel. Žoldněrové se vrhli na něho a vyloupali mu oči. Poté obdržel vévoda Vaymer rozkaz odvésti slepého, bezbranného starce na pusté místo, aby tam zahynul. Ale vévodovi zželelo se ubohého trpitele. Odvedl ho do kláštera fekampského. Když Ebroin po dvou letech se dověděl, že Leodegar ještě žije, dal mu katem uříznouti rty, a kus jazyku, vláčeti ho ulicemi města a posléze vsaditi do žaláře. Avšak ani tím nebyla mstivost Ebroinova ukojena. Po třech letech pohnal svatého biskupa k soudu za to, že prý byl spoluvinen na zavraždění krále Chilpericha. Ačkoliv Leodegar dokázal svou nevinu, byl odsouzen a odveden do odlehlého lesa, aby tam byl popraven. Tři žoldněři necítili v sobě síly propůjčiti se k tomu zločinu. Čtvrtý žoldněř stal mučenému trpiteli hlavu. —

Sv. Leodegar napsal před smrtí své matce: „Blahoslavená smrt, která nás uvede do života lepšího. Blahoslavená ztráta věcí porušitelných, neboť uděluje nám pokladů nehynoucích. Blahoslavený zármutek, neboť způsobuje nám útěchu andělskou. Blaze mi, že jsem svrhl těžké břímě světa a vzal na sebe sladké jho Kristovo.“ — A v témže listě píše: „Co jest šlechetnějšího, než-li milovati nepřátele? Spasitel řekl: Slouží-li mně kdo, následuj mne. V čem ho máme následovati? On nám odpovídá pně na kříži: „Otče odpust jim, neboť nevědí, co činí. Když tedy kníže života věčného za nepřátele svoje se modlil, oč více máme my hříchy poskvrnění, nepřátele milovati a za ně se modliti, abychom následovali Pána a následujícíce

ho stali se hodnými, s vyvolenci jeho míti podíl ve svatosti jeho.

Jak zacházeti s lidmi nepříjemnými.

3. října

(Sv. Terezie Ježíškova, † 30. září 1897. Svátek dnes.)

Je to zvláštní požitek nahlédnouti do duše světců. Mnohý bude překvapen, když pozná, že svatí byli lidé jako my a museli bojovat jako my, často ještě více. To nás také povzbudí, abychom je následovali a vžili se v důvěru, že i my můžeme se státi svatými.

Sv. Terezie Ježíškova z poslušnosti napsala dějiny své duše. Čteme v nich:

„Jedna velice zbožná sestra byla mi nepříjemná a cokoliv činila bylo mi nemilé. Jistě to byl zlý duch, který mně ukazoval jenom nepříjemné stránky její povahy.

Toho jsem však chtěla použití, abych rázně přemáhala přirozený odpor a nejenom vnitřně, nýbrž i skutkem splnila přikázání lásky k bližnímu. Snažila jsem se tedy zacházeti s touto sestrou tak laskavě, jakoby byla mou nejdražší přítelkou.

Kdykoliv jsem se s ní setkala, vykonala jsem potichu za ni modlitbičku a obětovala jsem Pánu Bohu její skryté ctnosti. Cítila jsem, že jsem tím způsobila Spasiteli radost, neboť umělec je rád, když obdivujeme jeho

dílo. I božský Umělec, který tvoří a modeluje duše, má to rád, když přehlízíme malé zevnější chyby a slabosti a snažíme se vniknouti do nejvnitřnější svatyně srdce, kterou on si vyvolil za pobyt.

Nestačilo mi proto jenom se modlití za onu sestru, která mi byla pramenem tak mnohých bojů, nýbrž snažila jsem se všemožně prokázati jí maličké služby lásky.

Byla-li jsem pokoušena odpověděti jí nelaskavě, snažila jsem se ihned býti přívětivá aneb jsem začala mluvit o jiné věci. Stalo-li se však, že mne nepřítel příliš pronásledoval, a mohla-li jsem odejíti dříve než ona sestra zpozorovala můj vnitřní boj, utekla jsem jako zbabělý voják.

Není to zvláštní, že jednoho dne ona sestra plna blaženosti mi řekla: „Milá sestro Terezie, neřekla byste mi, co vás tak ke mně přitahuje? Nepotkám vás, aniž byste se na mne laskavě neusmála.“

Ani netušila, že to byl Ježíš, který mne přitahoval k ní, kterého jsem viděla skrytého v její duši, — onoho božského Mistra, který nám oslazuje všecko, co jinak jest hořké a těžké.“

Rozvažme si, jak se v budoucnosti budeme chovati k lidem, kteří nám jsou nepřijemni.

Zkouška pokory.

Sv. František z Assisi, † r. 1226.)

Když se sv. František jednou vracel z lesa od modlitby, chtěl bratr Masseo zkusiti, jak jest světec pokorný, i vyšel mu naproti a jako by se mu posmíval řekl: „Proč za tebou? Proč za tebou? Proč za tebou?“

Sv. František odpověděl: „Co chceš tím říci?“ Řekl bratr Masseo:

„Pravím, proč všechno jde za tebou, a každý člověk jako by si žádal viděti tě a slyšeti tě a poslouchati tě? Ty nejsi krásný člověk podle těla, nemáš velikých vědomostí, nejsi vznešeného rodu; čím to tedy jest, že všichni lidé jdou za tebou?“

Slyše to svatý František, všecken rozveselený v duchu pozdvihl tvář k nebi, dlouhou dobu tak zůstal s myslí pozdviženou u Boha, a pak přišel zase k sobě, poklekl a vzdával chválu a díky Bohu. Potom s velikou horlivostí ducha se obrátil k bratru Masseovi a řekl:

„Chceš věděti, proč za mnou? chceš věděti proč za mnou? chceš věděti, proč všichni lidé jdou za mnou? — To mám od těch očí Boha nejvyššího. Tyto oči na každém místě pozorují dobré i zlé: protože tyto nejsvětější oči neviděly mezi hříšníky nikoho bídňějšího ani nedostatečnějšího ani hříšnějšího než mne; a protože ke konání toho podivného díla, kte-

rě on zamýšlí konati, nenašel ubožejšího stvoření na zemi, proto vyvolil mne, aby zahanbil vznešenost a velikost, krásu a statečnost i moudrost světskou, aby se poznalo, že všechna ctnost a všecko dobré jest od něho a ne od stvoření a žádný člověk se nemohl honositi před obličejem jeho; ale kdo se honosí, v Pánu se honos, jemuž jest všechna čest a sláva na věky.“

Bratr Masseo, slyše tak pokornou odpověď, pověděnou s takovým zanícením, polekal se a poznal, že sv. František jest utvrzený v pravé pokoře.

Pán Ježíš řekl: „A když jste všecko učinili, řekněte: Neužiteční služebníci jsme. Co jsme museli, to jsme učinili.“

Každé pokárání a pokoření chci přijmouti s vděčností k Pánu Bohu. Vykonám-li něco dobrého, vzdám Bohu čest, neboť on je původcem všeho dobrého ve mně. „Ne nám, ó Pane, ne nám, ale jménu Tvému budiž sláva.“

„Všecko, co dýchá, ať chválí Hospodina!“

5. října

Sv. František z Assisi. Svátek včera.)

Pokud Adam byl ve stavu první nevinnosti, měl plnou vládu nad přírodou a zvířata ho poslouchala a sloužila mu. Hřích však porušil tento krásný soulad. Hříchem učinila duše vzpouru proti Bohu, tělo proti duši, a zvířata proti člověku. U světců, kteří svou duši zase přivedli v úplnou poslušnost vůči Bohu, vidíme zjev, že i zvířata jich poslouchají.

Sv. František všechny tvory nazýval svými bratry a sestrami. Jednoho dne vyšel František z Porciunkule kázat lidu a spatřil hejno ptáků. Přistoupil k nim a jal se jim kázat: „Mili ptáčkové, bratří moji, poslyšte slovo Boží. Máte proč chváliti Stvořitele svého. Oděl vás peřím, dal vám k letu křídla, poslal vás do čistého vzduchu a pečuje o všechny potřeby vaše bez přičinění vašeho.“ A ptáci naslouchali, otvírali zobáčky, zdvihali hlavičky a třepetali křídly. Světec chodil mezi nimi a teprve, když jim požehnal odletěli.

Jindy, když na návsi kázal a nebylo rozuměti jeho slovům pro hlučné švitoření vlaštovek, které tam hnízdily, oslovil je: „Vlaštovičky, sestry moje, dlouho bylo slyšeti jen vás, nyní chci mluvit také já. Poslechněte tedy, a mlčte, pokud mluvím.“ A vlaštovky umlkly.

V kraji u města Gubbia objevil se vlk, který ohrožoval zvířata i lidi. Svatý František měl soustrast s lidmi a poznamenav se znamením svatého kříže, ubíral se na místo, kde byl vlk. A hle, vlk se vyřítil proti světci s otevřenou tlamou. Ale svatý František i nad ním učinil znamení kříže a řekl: „Pojď sem, bratře vlku, poroučím ti jménem Kristovým, abys neublížil ani mně ani nikomu jinému!“ Podivná věc, vlk zkontroloval a jako beránek ulehl si světci k nohám. Tu mu sv. František mluvil takto: „Bratře vlku, působíš mnoho škod a dopustil ses převelikých zločinů, netoliko

jsi zabil a sežral zvířata, nýbrž opovážil ses zabíjeti a hubiti i lidi, učiněné k obrazu Božímu. Jsi hoden šibenice jako nejhorší zloděj a vrah. Ale chci učiniti pokoj mezi tebou a lidmi, takže ty jim už nebudeš ubližovati a oni tě nebudou pronásledovati.“ A když sv. František vztáhl ruku, vlk zdvihl přední nohu a vložil ji do ruky svatého Františka, dávaje mu tak znamení, že chce přistoupiti k smíru. Svatý František šel s vlkem na náměstí, kde se shromáždil všecken lid. I kázal světec lidu: „Bůh pro hříchy dopouštívá takové rány a mnohem nebezpečnější jest plamen pekelný, který bude trvati věčně, nežli jest zuřivost vlkova, který nemůže zabíti než tělo. Jak velice dlužno se báti jícnu pekelného, když vás již jícen malého zvířete naplňuje strachem a zděšením. Navraťte se tedy, nejmilejší, k Bohu a číňte hodné pokání za své hříchy a Bůh vás vysvobodí od vlka v čase přítomném a v budoucím od ohně věčného.“ A dokonav kázání, svatý František řekl: „Slyšte, moji bratři, bratr vlk, který jest zde před vámi, slíbil, že činí s vámi pokoj, jestli vy mu budete dávati potřebnou výživu.“ Tu všecken lid jedním hlasem slíbil, že jej budou živiti. — Vlk potom ještě dvě léta byl živ v Gubbio a chodil po domech dveře od dveří a lidé jej ochotně živili a ani pes na něho neštěkal. Konečně bratr vlk zahynul starobou, čehož měšťané velmi želeli; neboť

vidouce jej vzpomínali si na ctnost a svatost svatého Františka.

Mějme soustrast s trpícími zvířaty. Připravme už teď něco pro ptáčky v zimě. Spravedlivý se smilovává nad zvířaty.

1. října

„Boj je život lidský.“

(Ct. Marie Salesie Chappuis, řeholnice, † 7. října 1875 v Troyes ve Francii.)

Když bylo Marii sedmnáct let zabývala se vážně otázkou, čím má býti. Modlila se a přemýšlela, a čím déle tím více poznávala, že ji Bůh volá do kláštera. Rodiče svolili a tak se dala s matkou na cestu k Sestrám Navštívení ve Fribourgu, kde byla kdysi vychována. Když vstoupily do kláštera, řeholnice právě zpívaly nešpory. Jednotvárný zpěv vzbudil v srdci dívky nevýslovnou úzkost. Řekla: „Tyto řeholnice nezpívají, ony pláčí; vraťme se raději domů.“ Matka však byla teď statečnější, než dcera a radila, aby se aspoň pokusila. Dala se přemluvit a vytrvala tři měsíce v klášteře. Byla stále zmitána pokušeními a úzkostmi. Konečně vzpomínka na rodiče, na šťastný život v rodině a nepochopitelný odpor proti všemu, co bylo v klášteře, to všecko jí přimělo k tomu, že opustila klášter.

Avšak doma už to nevypadalo tak jako dříve. Její nerozhodnost se nikomu nelíbila. Rodiče jí už neprokazovali takové důvěry ja-

ko dřive. I ve svém srdci se cítila vyprahlou. Bůh ji laskavě potrestal za její nevěrnost tím, že ji odňal veškerou útěchu. — Byla to doba zkoušky. Co dělali? Marie se modlila; bez ustání se modlila k Bohu o světlo, aby poznala, co jest jeho svatá vůle. A Bůh ji konečně vyslyšel. Tři roky trval boj v srdci, až konečně jasně poznala, že jest vůle Boží, aby v klášteře Navštívení jemu sloužila. Bylo to hrdinské rozhodnutí, proti všemu odporu srdce uposlechnouti hlasu Božího.

V listopadu 1814 cestovala opět do Fribourgu, aby znovu prosila o přijetí. Avšak sotva stála u brány znovu jí úzkost sevřela srdce. Třesouc se na celém těle, chtěla se opět vrátiti domů. Jedna ze sester radila, aby aspoň na zkoušku vstoupila dovnitř, a slíbila, že za tři dni si přijdou pro ni, jestli odpor proti klášteřu ještě bude trvati. S úzkostí překročila Marie práh; vrátná hned za ní zavřela bránu. A hle, v tom okamžiku zmizel veškeren strach a odpor. S radostí spěchala do hovorny a tam sdělila svým rodným sestrám, které ještě z úzkostí čekaly, co bude, že se už domů nevrátí.

A vstala se z ní vskutku vzorná řeholnice. Nebylo už u ní polovičatosti. Později zreformovala řád Navštívení. Mnozí hledali u ní rady, neboť věděli jaká osvícení jí Bůh uděloval.

Naučení: Sv. Terezie řekla: Není nešťastnější duše, než řeholní osoba, jejíž srdce je rozdělené mezi Bohem a světem, a není šťastnější duše, než řeholní osoba, která se Bohu obětovala úplně, bez výhrady. To platí nejen pro řeholní osoby, nýbrž i pro každého křesťana. Polovičatost nás činí nešťastnými, teprve když se úplně obětujeme Bohu, nalezneme pravého štěstí.

7. října **„Kdo z Boha jest, slovo Boží slyší.“**
(Sv. Pelagia, kajicnice, † 457. Svátek zítra, neb 12. října.)

Edeský biskup Nonus kázal jednoho dne v Antiochii syrské před chrámem. Tu nastal na ulici nezvyklý ruch. Herečka Pelagia jela mimo po ulici, doprovázena jsouc družinou služebníků a služebnic. Když poodjela začal Nonus hořce plakati a řekl: „Hle, kolik hodin vynakládá tato žena na vyzdobení svého těla, aby se líbila lidem, kteří dnes jsou a zítra nebudou? A my máme v nebi Otce všemohouho, který nám slíbil věčné odměny — a my se nesnažíme ozdobiti ubohou duši svou!“

Druhého dne při slavných bohoslužbách Nonus zase kázal po evangeliu. Mezi posluchači byla i Pelagia. Nepřišla ze zbožnosti, nýbrž ze zvědavosti a marnivosti. Nonus mluvil o soudu Božím a o trestech, které stihnou hříšníky, setrvají-li ve svém hříchu. Milost Boží dotkla se srdce hříšnice. Napsala biskupovi list: „Svatému učedníku Ježíšovu — ubohá hříšnice a žačka

ďáblova! Slyšela jsem, že Bůh sestoupil na zemi, aby spasil hříšníky, a že nepohrdal jimi. Pročež prosím tebe, abys přijal i mne, neboť si žádám poznati učení Ježíšovo.“ Nonus pokládal list za pokrytecký; přece však odepsal: „Bůh zná tvoje smýšlení i skutky; chceš-li mne zkoušeti, pomni: jsem hříšný člověk, ale sluha Boží. Chceš-li však upřímně poznati vůli Boží, přijď do chrámu, kdy ostatní biskupové budou se mnou. Samotného mne neuvidíš.“

Pelagia spěchala do chrámu a přede všemi shromážděnými biskupy se vrhla na zemi, vyznala plačíc svoje hříchy, slibovala polepšení a prosila o křest. Nonus však řekl: „Dle církevního nařízení můžeš přijmouti křest toliko pod tou podmínkou, zaručí-li se někdo za tebe, že již se nevrátíš k dřívějšímu životu.“ Pelagia vědouc, že by se nenalezl, kdo by záruku tu chtěl dáti, začala plakati a řekla: „Prosím tě, pane můj, smiluj se nade mnou podle příkladu Mistra svého! Učiň ze mne křestanku! Přiznávám se; jsem opravdu propast hříchů a neřestí. Ale jsem odhodlaná po celý život svůj pokání činiti.“ Biskupové se přimlouvali za ni a řekli: „Takové touhy po očistě a po spasení jsme ještě neslyšeli.“

Pelagia byla pokřtěna. Rozdala všecko své jmění chudým, opustila Antiochii, místo svých hříchů, odcestovala do Jerusáléma, kde žila v jeskyni na hoře Olivetské životem nejprůběžnější kajícností až do své blažené smrti.

„Blahoslavený člověk, jenž snáší pokušení.“

2. října

(Sv. Brigita, † 23. července 1373. Svátek dnes.)

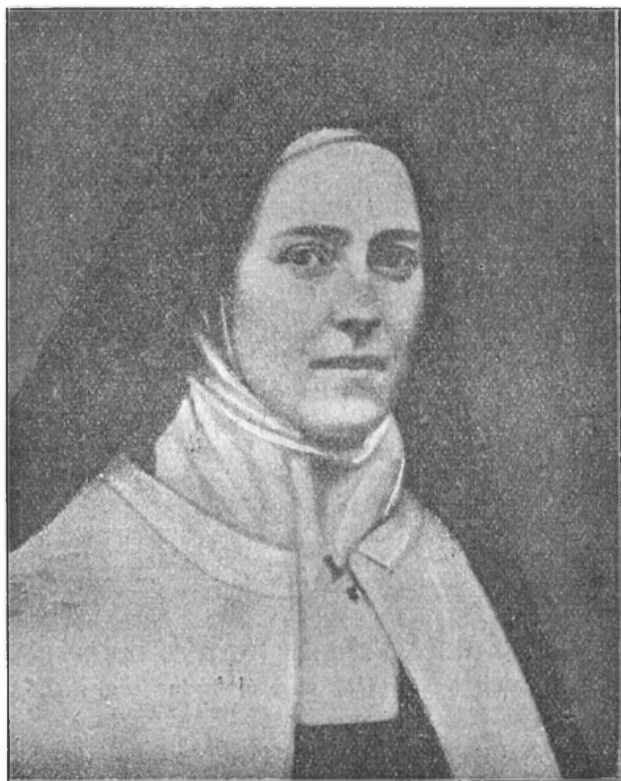
Byly velikonoce, poslední velikonoce, kterých zažila zbožná vdova Brigita zde na zemi. Ačkoliv byl den radostného vzkříšení, její duše byla smutná. Bylo jí, jakoby Bůh se vzdálil od ní, necítila žádné útěchy, žádné milosti. Cítila se tak vyprahlou a bezradostnou. Trpěla nesmírně.

Tu najednou se jí zdálo, jakoby Matka Vzkříšeného se naklonila k zatevnělé duši a jakoby k ní mluvila tiše a jemně: „Dnešního dne mne Syn můj potěšil. Tak chci i já tobě zmírniti tvá pokušení. Chci tě naučiti, jak jim máš odpírati. Divíš se tomu, že teď ve stáří tě pronásledují pokušení, jakých jsi nezažila ani v mládí ani v manželství? Hle, to je proto, abys poznala, jak bez mého Syna ničím nejsi a ničeho nemůžeš a že bys bez Něho byla padla do každého možného hříchu.“

Uvádím ti proto teď tři prostředky proti pokušením:

Narážejí-li na tebe myšlenky nečisté, řci: „Ježíši, Synu Boží, který všechno můžeš, pomoz mi, abych neměla radost z myšlenek zlých!“

Přijde-li ti pokušení k hříšným řečem, modli se: „Ježíši, Synu Boží, který jsi mlčel

SV. TEREZIE JEŽÍŠKOVA.

před soudci, drž můj jazyk, až si rozvážím, jak a co mám mluvit!“

Přichází-li ti však pokušení, něco zlého činiti, nebo odpočívati aneb jísti, mluv takto: „Ježíši, Synu Boží, který jsi byl spoután, řiď mé ruce a mé údy, aby všechny mé skutky přišly k dobrému konci!“

Brigita bojovala a modlila se. Avšak brzy cítila pokušení i v modlitbě. I řekla bl. Panna k ní: „Dábel je jako závistivý vyzvědač, který rád překáží zbožným, aby v modlitbách nebyli vyslyšeni od Boha. Modli se proto — ať jsi pokoušena jakkoliv — modli se klidně dál. Snaž se modliti se, neboť snaha a touha platí za dílo dokonané. A když nemůžeš vyhnati ony nečisté představy, které ti přicházejí na mysl, dobrá vůle ti bude připočtena za korunu, když jen v pokušení nesvoluješ a ono se ti protíví.“

„Blahoslavený člověk, jenž snáší pokušení, neboť když bude zkušén, obdrží korunu života, kterou Bůh zaslíbil těm, kteří ho milují.“ (Jak. 1, 12.)

9. října

„Smrt vzkřísila mne z mrtvých.“

(Sv. František Borgiáš, generál řádu jezuitského, † 30. září r. 1572. Svátek zítra.)

V roce 1539 zemřela v Toledě mladá a krásná manželka císaře Karla V. Isabella. Vévodovi Františku Borgiášovi bylo uloženo, aby mrtvolu zemřelé císařovny převezl do

Granady, kde měla býti pohřbena v královské hrobce. Dle španělského obyčeje byla před pohřbem rakev otevřena a František měl přísahati, že je to vskutku mrtvola císařovna. Isabella dala před smrtí rozkaz, aby tělo její nebylo balsamováno. Nyní uplynulo již sedm dní po smrti. Když rakev byla otevřena, František trnul leknutím. Jaká změna se stala s tělem kdysi tak krásné císařovny! Dvořané se štítily mrtvoly a odešli. František zůstal sám. Hluboce dojat zvolal: „Jsi ty vskutku mocná a slavná císařovna? Jsi ty Isabella? Kam poděla se tvoje krása, která poutala oči všech? Jsou to skutečně tvoje oči, které ještě před nedávnem oblažovaly každého, na něhož laskavě popatřily? Ó marnost nad marnost! Hle, nyní nechce ti, Isabello, již nikdo sloužiti, nikdo poctu vzdáti, nikdo už se nehonosí, že je dvořanem tvým? Takový jest konec slávy pozemské a všech statků.“ —

František zůstal dlouho u mrtvé Isabelly. Rozhodl se, že nastoupí novou životní dráhu. Učinil slib, že přežije-li manželku svou, dá světu nadobro výhost a vstoupí do stavu řeholního, aby nadále sloužil jen tomu Pánu, který nikdy neumírá. Zvolal se sv. Augustinem: „Jak bídný je osud života vezdejšího! Jak klamná je naděje lidská! Jak dlouho zůstane ještě srdce naše zatvrzelé? Proč ještě milujeme marnost a hledáme lež? Procitni du-

še má z dlouhého sna! Dosti již sloužil jsem králi smrtelnému, nyní chci sloužiti jen Tobě, Králi nesmrtelný! Osvět mne, ó Bože, a ukaž cestu, abych krátký čas života, který mi ještě zbývá, mohl strávit zbožně a svatě.“

Příštího dne bylo tělo císařovny slavně pohřbeno. Pohřební řeč měl učený a zbožný kněz Jan Avila. Mluvil o porušitelnosti všech věcí světských a o zpozdilosti těch, kdož nedbají věčnosti. Františkovi se zdálo, že slova kazatelova jsou namířena na něho. I poradil se s Avilou, a zkušený kněz ten schválil úmysl jeho. Od té doby říkával František: „Smrt císařovny Isabelly vzkřísila mne z mrtvých.“ Úmysl svůj vstoupiti do kláštera nemohl hned provésti, neboť císař Karel V. učinil ho místodržitelem katalonským, kde vládl spravedlivě, pečlivě se staral o blaho poddaných a přísně trestal loupežníky.

Když mu r. 1543. zemřel otec a brzy potom manželka, zažádal o přijetí do řádu jezuitského. Ještě čtyři roky musel spořádati svoje záležitosti světské až konečně r. 1550 mohl do Říma k sv. Ignáci, kde zajásal: „Bohu díky; už jsou zpřetrhány všechny svazky příbuzenské, moje duše se podobá ptáku, který vyletěl z klece.“

Ve světle smrti poznáváme pravou cenu věcí, poznáváme, co pomine a co nám zůstává pro věčnost. Jsme-li znepokojeni, rozjímajme o své vlastní smrti a zeptejme se: Jak budu na tuto věc hleděti v okamžiku smrti? u brány věčnosti?

Klid věčnosti.

10. Hljna

(Pokračování.)

Stálou bdělostí, odříkavostí a rozjímavou modlitbou dosáhl František dokonalé vlády nad sebou a uměl každé nezřízené hnutí již v zárodku v sobě udusiti. Nikdy se nenechal strhnouti k hněvu, nevrlosti ani ne k přílišnému zármutku.

Když manželka jeho onemocněla, modlil se vroucně za její uzdravení. Tu však zdálo se mu, jakoby mu řekl vnitřní hlas: „Chceš-li, aby choť tvá déle žila, budiž vůle tvá, ale prospěšno to nebude ani tobě ani jí.“ Světec se modlil: „Bože můj, staň se vůle Tvá! Nechci nic, než co se Tobě líbí. Obětuji Tobě život manželky své i život dětí svých a vlastní život svůj. Všecko kladu Ti k nohám a odevzdávám do rukou Tvých. Nalož s námi, jak chceš!“

Když jednoho dne byl František na cestě ke královně, dověděl se, že jeho dcera náhle zemřela. Světec klidně šel ke dvoru, vyřídil svoje záležitosti a na konec prosil královnu, aby se pomodlila za jeho zemřelou dceru. Královna žasla, že on jako otec může zůstat klidný při takové zprávě. Na to odpověděl František: „Co nám někdo dal jako půjčku, to rádi vracíme majiteli. Bůh však všecko činí k našemu dobru a zasluhuje naši vděčnosti, jestliže dává i jestliže bere.“

Když se Františka před smrtí tázali, zdali si něčeho žádá, odpověděl: „Ne, nic si nežádám kromě Pána Ježíše.“

Jsou lidé, kteří stále ve světle věčných pravd používají takového nebeského klidu jako sv. František. I my můžeme dosáhnouti tohoto klidu, budeme-li často rozjímat o věčných pravdách: smrt, soud, nebe, peklo, věčnost.

11. října

Zázrak trpělivosti.

(Sv. Serafín, kapucín, † roku 1604. Svátek zítra.)

Serafín pocházel z chudých rodičů. Vzdělání neměl žádného; neuměl ani čísti ani psáti; v práci byl neobratný, neměl žádných skvělých vlastností a přece se stal svatým. Stupně, po nichž krácel k svatosti, byly: modlitba, sebeumrtvování, pokora a poslušnost.

Pracoval jako zedník u bratra. Avšak bratr byl hněvivý a hrubý. Za každou maličkost byl Serafín bit. Zvláště když ve volné chvíli šel do samoty, aby se pomodlil.

Když jednou pracoval v sousedním městě, domácí dcera ve volných chvílích mu předčítávala ze zbožné knihy o posledních věcech člověka. Serafín byl dojat a řekl: „Co mám činiti, bude-li všechno tak přísně souzeno? To by bylo snad nejlepší státi se poustevníkem!“ Dívka odpověděla: „Co mluvíš o poustevnících? Jdi raději ke kapucínům.“ Serafín ani neznal tohoto řádu. Když však slyšel o jeho přísnosti,

zalíbil se mu a rozhodl se, že půjde k nim. Po mnohých obtížích byl konečně přijat.

Poněvadž byl v práci pomalý a neobratný, představení ho často kárali. On každý trest přijímal s radostí a usmíval se ještě k tomu. Představení však tomu špatně rozuměli, a přidali ještě trestů. S počátku zlý duch pokoušel Serafína, aby raději opustil klášter a o samotě jako poustevník žil v klidu jenom pro Boha. Serafín v tomto pokušení šel do kostela a vroucně se modlil před nejsvětější Svátostí, aby Bůh mu ukázal svou vůli. Brzy dostal vnuknutí Boží, aby šel cestou křížovou, že to jest cesta královská, na níž mu nikdy nebude chyběti pomoc Boží. — Od té doby byl Serafín v trpělivosti nepřekonatelný. Třicet roků tak žil, pokořován a potupen. Když mu představený ukládal tresty, padl Serafín před ním na kolena, políbil mu nohy a řekl: „Bůh ti odplatí za toto veliké dobrodiní!“

Časem poznali spolubratři velikou ctnost světcovu. To však bylo Serafínovi velice nemilé. Úmyslně se dělal ještě neobratnějším, aby se mu posmívali. Když býval dlouho v kostele, dělal jakoby spal, aby ho bratři neměli za zbožného.

Tento prostý člověk, který neuměl čísti ani psáti, který byl pro svou neobratnost tolikrát posmíván, obdržel za svou pokoru od Boha dar moudrosti. Učení a vznešení lidé přicházeli k němu, aby se s ním poradili. —

Když bylo Serafinovi již 70 let, onemocněl. Bratři však nemoc nepovažovali za vážnou a proto mu nechtěli udělit svátosti umírajících. Serafin poklekl a modlil se: „Ó Pane Ježíši, mluvím-li já, nechtějí mi věřit, proto mluv ty!“ Sotva tak řekl, zbledl a bratři poznali, že se blíží smrt. Spěchali pro svatý olej, a když Serafin obdržel svátost pomázaní nemocných, klidně zesnul v Pánu.

Když papež Kliment XIII. prohlásil Serafina za svatého, napsal v listině svatořečení: „Drahocenná nad zlato a stříbro jest moudrost, která nás učí pohrdati tím, co je pomíjející a hledati to, co je shůry. Ačkoliv tato moudrost nepohrdá žádnou třídou lidí a nejrůznějším duchům dává své nebeské dary; přec občas hojněji se rozlévá na lidi nevzdělané a nevědomé, aby tak zahanbila a ponižila moudré tohoto světa, kteří jsou nadutí svým věděním.

12. října

Odkud — kam?

(Sv. Edvín, první křesťanský král anglosaský, † 12. října v bitvě u Hatfield.)

Edvín byl ještě pohan, a dlouho přemýšlel zdali má přijmouti víru křesťanskou. Když jednou zase seděl o samotě a rozmlouval se svým srdcem, kterému bohu by se měl klaněti, přistoupil k němu svatý biskup Pavlín a položil mu ruku na hlavu. Král se lekl a chtěl padnouti na kolena před mužem Božím. Ten však jej pozdvihl a řekl k němu přátelsky: „Hle, unikl jsi ruce obávaných nepřátel; Bůh

ti to dal. Žádanou korunu jsi obdržel, Bůh ti ji daroval. Teď pamatuj na třetí, a splň slib svůj! Přijmi víru! Klaněj se tomu, který tě vytrhl z časného nebezpečí a povýšil tě na pozemský trůn královský, a který tě také zachrání před věčným trápením zlých a dá ti podíl na věčném království v nebi, splníš-li vůli jeho, kterou ti zvěstuje skrze mne.“ Na to odpověděl král: „Jsem ochoten, a považuji to za svou povinnost, přijmouti pravou víru. Avšak chci se ještě poraditi se svými přáteli a rádci. Jestliže oni jsou stejného smýšlení, chceme společně se posvětit Kristu v prameni života.“

Pavлін souhlasil a král učinil jak řekl; svolal shromáždění moudrých mužů a tázal se jednoho po druhém, co míní o tomto novém učení...

Jeden ze starců povstal a řekl: „Králi, zdá se mi, jakoby život lidský na tomto světě podobal se hostině. Sediš zde se svými vévody a s vojáky za doby zimní v sále. Uprostřed hoří oheň a ohřívá celou místnost; venku však zuří vítr, déšť a sněhová vánice.

Tu přilétá vrabec. Spěšně poletuje síní, jednou branou přiletěl, a druhou brzy odlétá. Pokud je uvnitř, necítí, že je venku zima; avšak když za krátko odletěl z teplé síně, vrací se ze zimy do zimy a mizí očím tvým.

Tak to též jest s životem lidským. Na okamžik jen se objeví. Co je potom, co bylo

před tím, je nám úplně neznámo. Jestli nám tedy toto nové učení může něco jistého říci o těchto věcech, myslím, že je máme přijmouti.“

Tak a podobně mluvili též z vnuknutí Božího i ostatní rádci královi. I přijal král Edvín se všemi vznešenými svého rodu a velikým množstvím lidu svatou víru a dal se pokřtiti v koupeli znovuzrození v jedenáctém roce vlády své, to jest v roce 627 po narození Kristově.

„Hle,“ praví žalmista, „jen pára je život každého člověka, věru jako stín jde životem člověk...“ (Ž. 38, 6, 7.)

13. října **„Kteří milovali příchod jeho.“**

(Sv. Edvard Vyznavač, král anglický, † 5. ledna 1066, Svátek dnes.)

Rodiče Edvardovi uprchli před útoky nepřátelských Dánů do Normandie. Z těchto strastí poznal Edvard již za útlého věku maršnost všeliké moci a slávy pozemské a pohrdaje světem miloval Boha a hledal statků věčných.

Když matka jeho ovdověla, žádal dánský král Kanut o její ruku. Emma svolila a Kanut vládl v Anglii spravedlivě až do smrti († 1035). Po smrti jeho nastoupil vládu neschopný slaboch Harard. I radili dvořané Edvardovi, aby podnikl do své vlasti válečnou

výpravu a zmocnil se otcovského trůnu. Ale Edvard odmítl tuto radu říka: „Nežádám si království, jehož nemohl bych dosíci jinak, než proléváním lidské krve.“ Když však nástupce Harardův Hardiknut zemřel a angličtí velmožové sami nabízeli Edvardovi trůn, Edvard nabídku přijal, vrátil se do Anglie a byl s jásotem přijat. Jeho první snahou bylo napraviti všelikou křivdu, způsobenou za cizinské vlády domorodému obyvatelstvu. Upravil zemské zákony a vydal zákoník, jenž pod jménem „Zákoník Edvarda Vyznavače“ jest posud znám.

Edvard podnikl za doby panování svého pouze jedinou výpravu válečnou a to nikoli za prospěchem svým, nýbrž pro spravedlivou věc sousedního Skotska. Tam totiž zavraždil Makbeth zákonitého krále Dunkana a jal se ukrutně panovati v zemi jeho. Syn zavražděného krále Malkolm se utekl do Anglie k Edvardovi a prosil o pomoc. Edvard sebral vojsko, vtrhl válečně do Skotska, svrhl Makbetha a dosadil na trůn Malkolma.

Edvard horlivě se snažil o dosažení křesťanské dokonalosti a o vytrvalost v bohumilém životě. Proto pěstoval zvláště úctu k Marii Panně a k sv. Janu evangelistovi, který mu byl vzorem lásky ku Kristu Ježíši. Prosil-li ho někdo za milost jménem tohoto svatého apoštola, vždycky byl vyslyšen. Vypravuje se, že jednoho dne ho požádal žebrák

za almužnu. Král nemaje právě po ruce peněz daroval žebráku svůj prsten. A příští noci spatřil ve snách sv. Jana, an vrací mu prsten a oznamuje brzkou šťastnou smrt.

Král dal svým nákladem přestavěti chrám vestminsterský. Nadešel den slavného posvěcení. Ač churav, zúčastnil se Edvard slavnosti. Avšak za krutého mrazu zhoršila se nemoc jeho; i ulehl a chystal se na křesťanskou smrt modlitbou a přijetím svatých svátostí. Královna Editha hořce zaplakala, ale on ji těšil řka: „Neplač, vždyť neumru. Víím, že z tohoto údolí smrti odcházím do země živých, abych tam požíval na věky blaženosti svatých.“

O smrti sv. Edvarda platí slova sv. Jana: „Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají: Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých námah, neboť skutky jejich jdou s nimi.“

Předsevzetí: Chci se připravovati na smrt dobrým životem a modlitbou.

„U Boha není rozdílu mezi otrokem a svobodným.“ (Gal. 3, 28.)

14. října

(Sv. Kalikst, papež, mučedník, † 222.)

Kalikst byl synem námořníka v Římě a stal se v jinošském věku otrokem císařského náměstka Karpofora. Jelikož sloužil poctivě obdržel za služby své velikou částku peněz. Zařídil si směnárnu na Rybím trhu v Římě.

Neměl však štěstí v obchodě a přišel na mízinu, utekl ze strachu před svým pánem na loď. Karpofor ho však pronásledoval. Kalikst skočil do moře, aby plováním unikl; ale námořníci ho chytili a odevzdali jeho pánu. Ubohý uprchlík byl odveden do Říma a dán za trest do mlýna, kde konal přetěžké práce, maje železný kruh na hrdle a okovy na ruce. Trpěl hladem a nemilosrdní dozorcí ho často bili až do krve. Někteří křesťané vyprosili mu propuštění, aby si mohl u dlužníků vyzvednouti peníze. Nejvíce dlužníků měl mezi židy; i vstoupil v sobotu do židovské modlitebny a žádal přítomných dlužníků, aby mu vrátili peníze. Židé se však na něho obořili a vlekli ho k městskému prefektovi žalujice, že rušil jejich bohoslužby. Prefekt dal Kaliksta zbičovati a odsoudil ho k nucené práci v sardinských dolech.

Několik let potom prosil papež Viktor císařovnu Marcii, aby křesťanští odsouzení v dolech sardinských byli propuštěni. Marcia si vyžádala seznam křesťanů a vyhověla prosbě. Omylem však Kalikst nebyl v seznamu. Ale na jeho úpěnlivé prosby byl také propuštěn a dána mu svoboda.

Papež Viktor brzy poznal dobře vlastnosti Kalikstovy a poslal ho do přímořského města Ancia, kde mu povolil z křesťanských almužen peněžitou podporu. Papež Zefyrin světil Kalikstovi vedení nižšího duchovenstva a

ustanovil ho správcem rozsáhlého pohřebiště u silnice Appiovy.

Roku 218 se stal Kalikst papežem. Protože za mládí prošel trpkou školou života, osvědčoval v církevní kázni moudrou umírněnot. Někteří biskupové totiž vylučovali z Církve všechny takové hříšníky, kteří se dopustili těžkých zločinů, zejména modloslužby, bludařství, vraždy a smilství, připouštějíce jim sice ku pokání, ale bez naděje, že budou někdy rozhřešeni a do společnosti věřících přijati. Proti těmto nemilosrdným horlitelům bojoval Kalikst a prohlásil, že všechny hříchy mohou býti po řádném pokání odpuštěny, jelikož není žádný hřích tak veliký, aby nemohl býti odpuštěn mocí klíčů, jež byla od Krista Církvi propůjčena.

„Abys náměstka apoštolského i veškeren duchovní stav ve svatém náboženství zachovati ráčil, tě prosíme uslyš nás!“

15. října **Proč světice se směla a rmoutila.**

(Sv. Terezie, † 1582.)

Jednou řekla sv. Terezie: „Kdybych mohla, vystoupila bych na nejvyšší horu a volala bych do celého světa: „Lidé modlete se, modlete se, modlete se!“

Avšak není modlitba jako modlitba. Sv. Terezie jako duše trpící měla zvláštní sílu modlitby. To vycítili také lidé světští a při-

cházel k ní se svými starostmi a prosbami. V jednom dopise si svěťice nařiká: „Musím se smáti a zároveň se rmoutiti, když vidím, s jakými záležitostmi lidé přicházejí k nám, abychom je v modlitbách Bohu doporučily; ano, i o bohatství a peníze máme Boha prositi, a to za osoby, o nichž bych si přála, aby prosili Boha o milost, by mohli tím vším pohrdati. Oni to miní dobře, a my jim konečně vyhovujeme, protože vidíme důvěru, kterou mají k nám, avšak já pro svou osobu věřím, že mne Bůh v těchto záležitostech nikdy nevyslyší.

Svět hoří, chtějí Ježíše takřka znova odsouditi, jelikož tisíce křivých svědectví proti němu vyřkli; chtějí zničiti Církev Jeho, a my bychom měli promarniti čas prosbami o věci, které, kdyby nás Bůh vyslyšel, by mohly býti příčinou, že jedna duše nepříjde do nebe? Ne, drahé sestry, teď není čas s Bohem vyjednávat o malicherné věci!“ (Cesta k dokonalosti.)

Ačkoliv tolik trpěla: tělesně byla skoro stále nemocná, a každý pohyb jí působil bolesti největší, duševně trpěla pomluvami nejhoršími, a zvláště jí bolelo, že věřili těmto pomluvám i biskupové, ano i zástupce papežův; její pomocník v obnově ducha řeholního sv. Jan z Kříže byl duchovními vrchnostmi uvržen do žaláře, — a přece sv. Terezie ni-

kdy neprosila Boha o umírnění těchto bolestí. „Kdykoliv jsem na modlitbě neb v rozjímání, není mi možno, i kdybych se namáhala, prositi pro sebe o osvěžení...; neboť vidím, že On celý svůj život byl v bolestech a o ně prosím, aby mi je udělil, a aby mi přede vším dal milost je trpělivě snášeti... Všecky věci tohoto světa mi připadají bláznovstvím... také, když se nad smrtí neb nad utrpením člověka příliš rmoutíme.“

Zač prosím já ve svých modlitbách? Nejsou to často jen věci časné? Chci dnes prositi Boha, aby ve všem se stala vůle jeho a aby co nejvíce duši přišlo k spasení.

„Nesmíme se domnívati, že se dovedeme za jeden den zbaviti všech zlých návyků, které se nám pro malou péči, již jsme duševnímu zdraví svému věnovali, staly druhou přirozeností. Bůh ovšem také některé svaté tak náhle a tak úplně uzdravil, že v nich ani stopy po dřívější jejich nemoci nezůstalo. Naproti tomu ponechal Bůh mnohým ze svých milovaných učenníků i po jejich obrácení stopy jejich dřívějších převrácených náklonností, poněvadž jim měly sloužiti k většímu užitku. Nejpádnejším toho důkazem jest sv. Petr, jenž i po svém obrácení vícekrát do nedokonalosti a jednou také do těžkého poklesku upadl.“ (Sv. František Saleský: O pravé zbožnosti.)

SV. TEREZIE Z AVILY.

„Nebudete-li jako děti.“

(Sv. Gerard Majella. † 1755.)

Krejčím byl sv. Gerard a potom bratrem v kongregaci Redemptoristů a tak velikým divotvůrcem, že takřka plýtvál zázraky.

Jeho představený P. Cafaro ustanovil ho vrátným a nařídil mu: „Až uslyšíte hlas zvonku, nechejte všeho a tak jak jste spěchejte k bráně.“

Sv. Gerard stácel právě mešní víno, když u brány zazvonilo. Nechal kohoutek sudu otvřený a s lahví v ruce, tak jak ji právě držel, spěchal k bráně. Tam potkal P. rektora. „Nestydíš se s lahví vína jíti k bráně?“

„Důstojnosti, nařídil jste mi, abych hned všeho nechal a tak jak jsem, spěchal k bráně, když uslyším zvoniti...“

„Nešiko jeden,“ pravil mu jindy P. Cafaro, „vlez do pece“. Tímto žertovným slovem chtěl odbýti dobrého bratra. Ten však vzal tuto odpověď doslova a vlezl poslušně do pekařské pece. Až později přišel pekař, aby rozdělal oheň, objevil Gerarda v peci. Nemohl si to vysvětliti a žádal ho, aby vylezl. Avšak bratr odpověděl: „Jsem zde na rozkaz představeného, proto nesmím vylézt dříve, dokud nedostanu dovolení.“

Běželi k P. rektorovi: „Bratr Gerard je v peci a nechce vylézt, protože prý tam jest z poslušnosti.“

P. Cafaro se lekl a řekl: „Běžte hned do sklepa, snad nenechal kohoutek otevřený.“

Bratr spěchal do sklepa. Skutečně kohoutek byl otevřený. Avšak ani kapky vína nevyteklo.

Když ještě sloužil u přísného biskupa Albiniho musel jednou jíti na vodu. Zamkl dům a klíč vzal s sebou. Když však se nahnul nad studnici, klíč mu vyklouzl a spadl do studně. Co teď? Spěchal do kostela, vzal sošku Jezulátka, přivázal jí na provaz a spouštěl jí do studně. Při tom se modlil: „Ach, moje dětátko, milé dětátko. Můžeš mi přinésti klíč; dej, ať jej dostanu, aby se důstojný pán nehněval, až se vrátí domů.“

Zvědavci hleděli, jak vše dopadne. Jak se však divili, když Gerard vytáhl sošku a Jezulátko skutečně drželo v ruce onen ztracený klíč. S jáсотem doprovázeli světce do kostela a chválili Boha. Studnici dali jméno „Studnice Gerardova“.

Jednou mimořádně napadalo v Itálii mnoho sněhu. Bratr Gerard měl rozkaz shrabati sníh. Když byl hotov, tázal se poslušně, co má se sněhem dělati. Představený trochu rozmrzelý, řekl žertem: „Inu, seberte jej a uložte do sakristie na skříň pro bohoslužebná roucha.“

Za nějakou hodinu představenému napadlo: „Aby Gerard zase něco nevyvedl.“ Šel do sakristie a co tam vidí? Na skříni pěkně narovnaný sníh. Bože, to bude škoda! Všecka

drahá mešní roucha zkažena vodou! Hned otevřel skříně. Ale ku podivu, paramenta byla úplně suchá.

Jednou mu představený rozkázal: „O k a m-žitě jděte do sousední vesnice.“ Gerard šel tak „okamžitě“, že si ani nepřezul bačkory, které nosíval v domě. Tak, v bačkorách, spěchal městem, k nemalé radosti uličníků, kteří měli z poslušného bratra švandu.

Předsevzetí: Chci dnes všecko, dobré i zlé přijmouti jako dítě z ruky milého Otce nebeského. Ve všem plniti prostě Jeho vůli.

17. října

Požehnání s kříže.

(Sv. Hedvika, vévodkyně a patronka slezská.
† 15. října 1243. Svátek dnes.)

Koho Bůh miluje, toho trestá. Sv. Hedviku Bůh velice miloval, proto jí také navštívil převelikými bolestmi. Jako na Joba, padala na ni rána za ránou.

Když přišla jako mladá vévodkyně do Vratislavě byli příbuzní jejího manžela ve sporu.

O ruku její dcery Ketrudy ucházel se falekrabí Ota Vittelbasský, muž divoké povahy a surových mravů, všude nenáviděný; vlastní bratr Hedvičin, bamberský biskup Ekbert, podporoval tento sňatek. Ale císař Filip Švábský dal rodičům nevěstiným výstrahu před nehoďným ženichem. Když o tom zvěděl Ota, zavraždil císaře. Pro tento zločin byl vrah pro-

hlášen za psance a také domnělí spoluvinníci jeho biskup Ekbert a bratr jeho Jindřich, propadli říšské klatbě a rodný hrad sv. Hedviky Andechs byl úplně zbořen. Otec bolestí nad touto potupou zemřel.

Setra svaté Hedviky, manželka uherského krále, rovněž Ketruda, byla r. 1214 zavražděna. Zpráva o nenadálé a děsné smrti sestřině dojala Hedviku. Současně chystala se i ve Slezsku bouře. Starší syn její Jindřich nadržoval Němcům. S tím však nebyl spokojen mladší Konrád, přející domácímu obyvatelstvu polskému, a jal se sbíratí vojsko polské, kdežto Jindřich svolával do zbraně rytíře a sedláky německé, Marně domlouvali rozvaděným synům zarmoucení rodiče. Strhla se mezi vojsky obou bratří bitva, v níž Konrád byl poražen. I hledal útočiště u otce na Hlohově, avšak jednoho dne spadl tak nešťastně s koně, že se zabil.

V roce 1227 byl její manžel Jindřich Bradatý zrádně přepaden od knížete pomořanského Svatopluka a těžce poraněn. Sotva se uzdravil, přepadl ho kníže Konrád Mazovský a odvedl do zajetí. Jeho syn Jindřich ho chtěl válečnou mocí vysvoboditi, ale Hedvika mu v tom bránila. Sama se vydala na dalekou cestu do Mazovska na hrad Plock a žádala, aby byl Jindřich propuštěn na svobodu. Podařilo se jí to, ale radost z uzavřeného míru netrvala dlouho. Jindřich znovu bojoval proti Konrádu

Mazovskému a jiným polským knížatům. Zvítězil sice, ale brzy potom zemřel. Když dcera Ketruda nadmíru se rmoutila, řekla Hedvika: „Upokoj se! Či se chceš protiviti vůli Boží? To by nic neprospělo! Vždyť Stvořitel může naložiti s tvorem, jak se mu líbí; a jakkoli s námi naloží, máme mu za to děkovati.“

Syn sv. Hedviky Jindřich Pobožný, táhl na jaře proti Tatarům. Byl poražen přesilou nepřátel a sám padl s 10.000 křesťanskými bojovníky. V noci po osudné bitvě procitla Hedvika a řekla: „Ztratila jsem syna, v tomto životě již ho nespátřím. Na třetí den přišel posel a potvrdil tušení kněžnino. Když našli mrtvé tělo a pochovali je ve Vratislavi, modlila se Hedvika: „Děkuji Ti, Pane, že jsi mi dal takového syna, který mě vždycky ctil a miloval a nikdy nezarmoutil. Ač bych ráda ho měla u sebe na zemi, přeji mu co nejvroucněji, že proliv krev svou, spojen jest s Tebou, svým Tvůrcem.“

Odkud měla sv. Hedvika sílu snášeti tak hrozná a mnohá kříže? Legenda vypravuje, že jednou jistá řeholnice pozorovala světici, jak se vroucně modlila před obrazem Ukřižovaného. S úžasem viděla, jak Kristus pozvedl pravou ruku a žehnal světici. — I nám dodá síly v utrpení jen požehnání Ukřižovaného. Proto rozjímejme o umučení Páně, o jeho lásce k nám, a nepřejme si, aby se nám lépe dařilo než jemu.

Svěcená voda.

18: Října

(Sv. Markéta Marie Alacoque. † 1690. Svátek včera.)

Svatá Markéta byla vyvolena za apoštolku božského Srdce Páně. Své miláčky však toto srdce vede nejraději trnitou stezkou. Jako božské Srdce Páně bylo „potupami nasyceno“, tak ani jeho nevěsta nebyla ušetřena žádné bolesti, žádné nemoci, žádné hořkosti a potupy.

„Bůh mne učinil“ tak píše sama, „kamenem úrazu, ohniskem, v němž se shromáždí všecko pohrdání, všecka potupa a všecko pokoření.“

„Domnívali se, že jsem posedlá zlým duchem. Proto mne pokropili svěcenou vodou a žehnali mne znamením svatého kříže. Modlili se nade mnou, aby vyhnali zlého ducha.“

Ježíš však, který přebýval v mé duši, proto neodešel ode mne. Přitáhl mne ještě více k sobě a řekl mi: „Mám rád svěcenou vodu a znamení kříže miluji tak velice, že se hned spojuji s těmi, kteří jej nosí jako já a z lásky ke mně!“

„Tato slova vzbudila ve mne takovou touhu po bolestech, že všecko, co jsem dosud trpěla, připadalo mi jako kapka vody, která mou žhavou žízeň spíše dráždila než uhasila.“

Chci rád a zbožně užívatí svěcené vody. Když se žehnám svatým křížem, chci to činiti důstojně, pozorně a zbožně.

(Sv. Petr z Alkantary. † 18. října 1562. Svátek dnes.)

Když svatý Petr z Alkantary umíral, byla sv. Terezie ve vzdáleném městě Avile. Tu se jí zjevil světec v nebeské oslavě řka: „Ó blažené pokání, které získalo mi takovou slávu!“

Kajícnost svatého Petra byla opravdu převeliká. Aby Bohu dokonaleji sloužil, vstoupil do řádu Menších bratří. Sv. Terezie, jejíž zpozděním byl několik let o něm píše: „Jak mi pravil, spával tuším čtyřicet roků jednu a půl hodiny; spával sedě, maje hlavu opřenu o prkénko zasazené do zdi. Leže nemohl spát, i kdyby byl chtěl, protože jeho cela nebyla delší než čtyři a půl stopy.“

V řádě Petr upozoroval, že dřívější kázeň se uvolnila. Umínil si proto, že založí s dovolením papežovým novou družinu Menších bratří.

Když se k Petrovi přidali jiní hodní bratři, zbudoval u městyse Pedrosy klášter velmi chudícký. Celý klášter s kaplí byl pouze dvaatřicet stop dlouhý a osmadvacet stop široký. Petr nemohl ve své komůrce stát vzpřímen, nýbrž musel buď klečeti nebo býti shrben. Dveře byly užoučké a nízké, „jako brána vedoucí do nebe“ říkával Petr. Když stavba kláštera, jenž se podobal více hrobce než vězení než klášteru byla dokončena, řekl Petr radostně: „Dosti, ba více než dosti máme na něm.“

Bratří mírnějšího směru mu činili mnoho příkoří. Avšak Petr nevšimal si žárlivosti a hněvu a šel svou cestou dále. Jeho úmysl byl čistý: povznésti Církev katolickou. Neboť právě tehdež opouštělo klášter mnoho řeholníků, svedených lžireformátory. Petr chtěl zavedením apoštolské chudoby, pokory, lásky a přísné odříkavosti posilniti Církev, oživit klesající víru v lidu a rozníti hasnoucí lásku k Bohu.

Již staří pohanští mudrci měli pravidlo: Každý požitek je hřebík, který přikovává duši k tělu. Čím více si odepřeme požitků dovolených, tím větší bude naše svoboda duše a naše síla.

„Pravda má a milosrdenství mé bude s ním.“ (Ž. 88, 25.) 20. října

(Sv. Jan Koutský, patron polský. * r. 1390 v Koutech, Kęty v Haliči. † 1473.)

Jan, profesor na akademii krakovské, putoval, aby pokání činil, do Svaté země a několikráte do Říma. Velmi se mu protivila každá lež. Jednou na cestě do Říma byl přepaden loupežníky; když ho oloupili, tázali se, má-li ještě nějaké peníze u sebe. Odpověděl, že nikoli. Sotva však poodešel, vzpomněl si pojednou, že kdesi ve svrchním rouchu má zašity dukáty. Ihned se vrátil k lotrům a řekl jim: „Nechci vás klamati; vezměte i to, nač jsem zapomněl.“ Toto překvapující vyznání oloupeného pout-

nika mělo mocný účinek. Lotři žasli nad touto upřímností a beze slova padli na kolena. Jan poznal hnutí Ducha Svatého v nich a řekl jim laskavě: „Prahnete-li po nebeské útěše, dám ji rád, avšak nejprve vyznejte se z hříchů svých!“ Touto láskou sluhy Páně byly lupiči tak dojati, že zvolali: „Okradli jsme Boha samého, neboť napadli jsme světce!“ Plesaje v srdci z obrácení lupičů vyslechl Jan zkroušenou jejich zpověď. I přioděli ho novým rouchem, vrátili mu odcizené peníze, a když se loučili se svatým mužem, prosili ho se slzami v očích, aby se přimlouval za ně u Boha a požehnal jim k novému, bohumilému životu.

Učený profesor Jan měl největší radost, když mohl chudým prokazovati dobrodiní. Ze svých příjmů podržel si pro sebe jen nejmenší část, ostatní rozdál chudým. Kdysi spěchal v mrazu z koleje do chrámu na mši svatou. Tu spatřil na ulici člověka, an leží ve sněhu, mrazem skřehlý a zsinálý. I vzal svůj doctorský plášť a přikryl jím chudása a šel sloužiti mši svatou, chtěje potom odnésti ho přispěním dobrých lidí; avšak jak se podivil, když při zpáteční cestě žebráka na ulici již nenašel a jak teprve žasl, když vstoupil do příbytku svého a spatřil plášť na obvyklém místě!

Jednou k večeru přišli profesori k Janovi na návštěvu. Překvapili Jana, jak rozkládal na stole košile a jiné kusy prádla pro chudé

děti. Jan domníval se, že je sám a veselil se jako dítě; tleskal rukama a hovořil si pro sebe slova radosti. Když konečně jeden z profesorů žertem přerušil jeho řeč, byl Jan v nemalých rozpacích: pro radost ze sebraných darů zapomněl, že si pozval přátele a teď, neměl čím je pohostiti. I rmoutil se a omlouval, že nemá, čím hosty uctíti. Avšak, jak dí zbožné podání, Bůh sám opatřil mu pokrmu a nápoje na pohoštění přátel a po Krakově roznesla se pověst, že sloužili jim andělé.

Moudrost světská si pomáhá lži a podvodem, avšak na konec bývá zklamána. Moudrost Kristova je světem považována za pošetilost. Avšak vždy zvítězí moudrost Boží.

„Začátek všeho zla je žádostivost.“

21. října

(Sv. Hilarion, poustevník. † 371.)

Hilarion pocházel z pohanských rodičů. Když však studoval v Aleksandrii, poznal křesťanskou víru a dal se pokřtiti. Brzy na to uslyšel o svatém poustevníku Antonínovi. Navštívil ho a zůstal u něho několik měsíců, aby se od něho naučil způsobu jeho života. Potom rozdal svůj majetek a šel na poušť, kde žil nadmíru přísně.

Jednou přišli k němu loupežníci a řekli mu žertem: „Co bys udělal, kdyby sem přišli loupežníci?“ — Hilarion odpověděl: „Kdo nic

nemá, ten se nebojí loupežníků.“ — „Ale mohli by tě zabít!“ — „Ano, mohli by, avšak jsem ochoten zemřít, proto se jich nebojím.“

Vznešený a bohatý pán přišel k sv. Hilarionovi a prosil o pomoc v těžké nemoci. Když byl vyslyšen, přišel se ženou a s dětmi, aby světcí poděkoval a nabídl mu mnoho darů. Hilarion odpověděl: „Nečetl jsi, co se stalo Giezimu a Šimonovi? Giezimu za to, že přijal peníze za milost Ducha svatého; Šimonovi za to, že je nabídl?“ — I řekl uzdravený se slzami: „Přijmi to a dej chudým.“ — Hilarion odpověděl: „Ty můžeš lépe rozdati své, neboť přicházíš do měst a znáš chudé. Já, který jsem opustil své, proč mám žádati cizí? Mnohým se stalo jméno chudých záminkou lakomství. Nikdo nedává lépe, než kdo nic pro sebe nepodrží.“

Velice káral, když mnich z nedůvěry k Bohu šetřil pro budoucnost. Když jeden z nich si uschoval trochu peněz, řekl mu světec, aby mu šel s očí. Mnich ten chtěl zase svatého Hilariona usmířit a poslal mu první čerstvý hrách. Večer byl hrách předložen. Hilarion nevěděl od koho pokrm je: Učedník mu vypravoval, od koho dostal hrách. Hilarion řekl: „Necítíš, že z daru zavání lakomství? Odnes to a dej domácím zvířatům!“ Když učedník tak učinil a dal volům hrách do koryta, voli se splášili a utekli.

Když trpěl pokušením, říkával ke svému tělu: „Bujný oři, postárám se, abys nevyházoval. Nebudu tě krmiti obilím, nýbrž plevami. Hladem a žízni tebe zkrotím, vedru a mrazu vystavím, abys měl na starosti útrapy a nikoli hříšné žádosti.“

Naučení: Co jest ze světa, jest žádostivost očí, žádostivost těla, a pýcha života. Čím více zkrotíme žádostivost, tím více duše naše se pozdvihne k Bohu.

Jeden Bůh, jedna víra.

22. října

(Sv. Agatho, poustevník na poušti skétické. Žil ve čtvrtém století.)

Kdysi chtěli poustevníci vyzkoušeti pokoru a ctnost Agathovu. Řekli mu: „Agathone, mnozí lidé se nad tebou pohoršují, že prý jsi pyšný, jinými pohrdáš. Ano, někteří pravili, že prý jsi oddán smilstvu a že proto jiné odsuzuješ, abys sám nebyl pokládán za hříšníka.“ — Agatho padl na kolena a řekl: „Všecky nepravosti na sobě pozoruji. Nemožu to zapírat. Prosím vás, bratří, abyste nepřestali modliti se za mne bídného, aby Pán Ježíš mi odpustil.“ — Bratři pokračovali: „Někteří také pravili, že jsi kacír!“ — „To ne,“ odpověděl živě Agatho, „kacířem nejsem, kacírství budiž daleko ode mne vzdáleno!“ — Tu se podivili bratři a tázali se ho: „Proč jsi, otče, zůstal klidný, když jsme ti vytýkali různé neřesti, a proč jsi se zhrozil slova kacír?“

Agatho odpověděl: „První obvinění jsem snesl, abych byl pokládán za velikého hříšníka. Neboť víme, že ctnost pokory jest duši k spáse. Ježíš Kristus snášel nespravedlivé obviňování a potupy. Ale výtky z kacířství nemohu klidně snést, protože kacířství jest odloučení od Boha. A odloučí-li se člověk od Boha, nemá pak už nikoho, ke komu by se mohl utíkat, a tak zahyne.

Slyšíme často moderní heslo: Věř, co chceš, jenom buď dobrý. Toto heslo jest bludné a přivádí duše do záhuby. Nemůžeme věřit, co chceme, na př., že dvě a dvě jest sedm, nýbrž musíme věřit Pravdě. Kristus řekl jasně: „Kdo věří, bude spasen, kdo však nevěří, bude zavržen.“ Pravda jest jediná, proto jen jediná víra jest pravá.

Předsevzetí: Chci Bohu děkovati za dar pravé víry a chci dnes něco učiniti pro rozšíření pravd svaté víry mezi těmi, kteří je neznají.

23. října **„Jest čas radosti a jest čas žalosti.“**

(Bl. Armella Nikolasová, služebná. † 1671. Svátek zítra.)

Armella byla chudá dívka. Nikdy nechočila do školy, neuměla ani čísti ani psát. Za to tím lépe dovedla čísti v knize pěti ran Kristových. Tam poznala převelikou lásku Pána Ježíše k nám a naučila se lásce k bližnímu, zvláště k trpícím. Proto měla také velikou soustrast s dušemi v očistci a radovala se,

mohla-li za ně trpěti žízeň, horko, zimu a podobné malé nepříjemnosti.

Když jí bylo dvanáct let odešla z venkova do města, avšak ne, aby tam mohla žítí nevázaně, nýbrž naopak, aby tam mohla více slyšeti slovo Boží. Našla službu u dobré ženy, která zacházela s ní velmi laskavě a jen jí vytýkala, že příliš mnoho pracuje a se nešetří. Avšak po roce pocítila Armella takovou úzkost a takový strach, že si nemohla pomoci. Opustila službu a vrátila se domů. Marně; klidu nenašla. Vrátila se tedy zpět do města a hledala jinou službu. Ale nic jí to nepomohlo. Konečně našla místo, kde jí Pán Bůh chtěl: Měla na starosti jen děti. Velikou radostí jí naplňovalo, že se v domě každý večer čtlo ze života svatých neb o utrpení Páně. Její srdce bylo při tom naplněno takovou láskou a lítostí, že zvolala: „Ó můj Pane, dej mi raději smrt a peklo, než pohled na Tvou lásku a mé hříchy.“ Proto jí bylo ulehčením mohla-li něco trpěti.

Avšak Bůh dovolil zlému duchu, aby jí zkoušel. Ztratila úplně pocit lásky Boží, ano, cítila odpor proti Bohu a dobrým skutkům. Neměla pocitu lítosti, naopak, zdálo se jí, že cítí radost nad tím, že urazila Boha. Byla pokoušena k zoufalství. Co jí v tomto stavu zachránilo, bylo sv. přijímání. Její zpovědník jí doporučil, aby chodila často k sv. přijímání. Poslechla ho, třebaže s velikou nechutí.

Když po nějaké době ona pokušení přestala, zmohutněla tím více její láska k Bohu. Oheň této lásky byl potom tak mocný, že tělo její trpělo horečkou. Nad tím se hořšila její paní, a aby napravila její, jak se domnívala, nepravou zbožnost, přetěžovala ji pracemi a zahrnovala nadávkami. Armella je tiše snášela z lásky k Ukřižovanému.

Po několika měsících horečka přestala. Paní jí zakázala choditi ve všední dny na mši svatou. To bylo pro Armellu těžkým křížem. ale poslechla. Konečně paní poznala, že chybila a prokazovala jí úctu a lásku.

Když přestal kříž zevnější, vrátila se zkouška vnitřní. Zdálo se jí opět, že láska k Bohu úplně zmizela z jejího srdce. Za to byla zmitána nečistými pokušeními. Vzpomínka na Boha nepřinášela jí útěchy, nýbrž ji naplňovala hrůzou a hořkostí. Co jí ještě drželo nad propastí pekelnou, byla bázeň Boží. Avšak zdálo se jí, jakoby to byl žhavý řetěz. Jednoho dne jí bylo, jakoby celé peklo v ní zuřilo. Utekla ven na pole a hlasitě volala k Bohu, aby raději zemřela než ho dále tak urážela. A hle, najednou ji opustila noc a její duši zazářilo nejjasnější světlo. Poznala, jaký užitek měla z těchto pokušení.

Sv. Ignác radí nám: „Kdo jest v útěše, hled' se pokořovati!“ Nemysli, že útěchu jsi obdržel za své dobré skutky. Naopak, Bůh vidí, že jsi slabý, proto ti dává radost.

SV. HEDVIKA..

V době neútěchy neměň a nezkracuj svých modliteb a jiných duchovních cvičení. Naopak, citiš-li odpor proti modlitbě, přidej ještě, abys tak zlého ducha důkladně porazil. Neútěcha je zkouška: zůstaň věrný a trpělivý! Vzbuzuj důvěru v Boha!

24. října **Kniha, v níž každý může číst."**

(Bl. Armella, pokračování.)

Touto vzácnou knihou je příroda. Armella vypravuje: „Viděla-li jsem na poli ovce, které jsou tak tiché a pokorné, které se nechají stříhati a zabít, aniž by se bránily: představila jsem si božského Spasitele, který jako beránek se nechal vésti k zabítí a neotevřel úst svých. A naučila jsem se z toho, že i já mám trpělivě všechno snášeti, abych jemu se stala podobnou.

Viděla-li jsem, jak kuřátka se utíkají pod křídla slepice, rozjímal jsem, jak božský Spasitel svým přirovnáváním ke slepici mne učí utíkat se pod křídla Boží prozřetelnosti a tam se skrývati.

Viděla-li jsem psíka, jak za kousek chleba je věrný svému pánu a jej neopouští, bylo to pro mne důkladným naučením, bych nebyla nevděčná k Bohu, který mi tolik dobrodiní prokázal.

Když jsem šla zahradou a viděla jsem, jak stromy se ohýbají větrem, modlila jsem se: Ó Bože, proč nejsem tak ochotná nechati se vésti hnutím Ducha svatého?

Ryby ve vodě mne učily, abych i já se ponořila do moře lásky Boží a v ní hledala svou radost. Neboť jako ryba bez vody, tak jest duše bez Boha.

Připravovala-li jsem pokrmy, vzpomněla jsem si, jak i Spasitel umřel za nás, aby se stal pokrmem duší našich.

Obdělávala-li jsem pole, viděla jsem Spasitele, jak po celý život svůj se namáhal, aby obdělal pole lidských srdcí a aby do nich zasel své učení a svou lásku.

Viděla-li jsem, jak v čas žní se oddělovala pšenice od plev, vzpomněla jsem si, že tak se stane s lidmi v den soudný.“

Když Armella nemohla pro práci do kostela, obrátila se alespoň směrem ke kostelu a tak se klaněla Pánu Ježíši svátostnému. I v nemoci vždy tak ležela, že tvář její ve dne v noci byla obrácena k svatostánku. Když se jí tázali, proč tak činí, odpověděla, že se obrací tam, kde jest její srdce.

„Všem jsem se stal vším.“

25. října

(Sv. Křišpín a Křišpinián. † kolem r. 287.)

Chce-li někdo pracovati o spáse duší, musí najíti cestu k jejich srdci. Sv. Pavel praví o sobě: „Židům jsem se stal židem, Řekům Řekem, všem jsem se stal vším, abych všecky získal pro Krista.“

V této ctnosti apoštolské moudrosti ho hrdiným způsobem následovali svatí Křišpín a Křišpinián. —

Svatý biskup Diviš byl od papeže Fabiána poslán do Galie (nynější Francie), aby tam získal pohany pro křesťanství. Průvodčími jeho byli i dva bratři Krišpín a Krišpinián. Z touhy, aby hlásali pohanům pravdu Boží, opustili statky, vlast a příbuzné, a věnovali se povolání misionářskému. Přišedše do Galie usadili se v městě Soissonsu. Aby u pohanů nezbudili odpor, umínili si, že budou zvěstovati chudým evangelium beze všeho hluku v tichosti. Za tím účelem naučili se řemeslu obuvnickému, dílem, aby dle příkladu sv. Pavla živili se ruční prací, dílem pak, aby měli příležitost k stálým stykům s pohanskými obyvateli. I dospěli brzo v řemesle svém mistrovství a zřídivše si dílnu, získali si mnoho zákazníků, protože pracovali poctivě a chudým i zdarma. V dílně jejich bylo stále živo a zvláště drobný lid docházel k nim rád, neboť bratři nepohrdali chudými, nýbrž s každým rozmlouvali laskavě a přívětivě. Naplnění svatou horlivostí snažili se svým hovorům dávat vyšší, ušlechtilý směr, obraceli mysl posluchačů k Bohu, a když našli srdce přístupná, mluvili důvěrněji a vřeleji o marnosti tohoto světa, o nesmrtelnosti duše lidské a o spasení, jehož dobyl nám Syn Boží Ježíš Kristus. Takovým způsobem a příkladným životem svým obrátili valný počet obyvatelů na víru křesťanskou.

Avšak pohanští kněží se chystali k pomstě. Když císař Maksimián Herkuleus zavítal do Soissons, byli oba bratři jako nepřátelé bohů udáni. Když císař se snažil lichocením přivésti je k odpadu, odpověděli mu: „Jsme urození Římané a přišli jsme do této země z lásky k lidu zdejšímu, jenž se klaněl mrtvým modlám, abychom ho osvětili světlem poznání pravého Boha a uvedli jej na cestu spasení. Slibů tvých nedbáme, neboť již dávno jsme se odřekli světa z lásky ke Kristu, a radujeme se z toho, že jsme tak učinili. Kéž bys i ty poznal a miloval Krista Ježíše, abys jeho milosrdenstvím dosáhl koruny věčné!“

Soudce dal bratry strašně mučiti. Rozkázal je natáhnouti na skřípec, vraziti jim za nehty šidla a z těla jim řezati řemínky. Potom byli uvrženi do kotle naplněného rozpuštěným olovem, a když jim to neuškodilo, byli sřati mečem.

Otázka: Co jsme my již učinili pro spásu nesmrtelných duší a pro rozšíření království Kristova na světě?

„Od úkladů d'ábelských, vysvobod nás, Pane!“

26. října

(Sv. Lucián a Marcián, mučedníci. † 250.)

Lucián a Marcián byli pohanští kouzelníci v bithynském městě Nikomedii, kteří kouzelnictvím mámili a klamali lid. Tehdy žila

v onom městě ctnostná panna křesťanská, která Boha nade všecko milovala a vytrvale se modlila, aby Bůh ji zachránil. Kouzelníci zahoreli láskou k této panně, a aby si ji získali, brali útočiště k pohanským zloduchům. Avšak služebnice Boží vytrvala v modlitbě a bdění. Když poznali, že kouzla jejich jsou bezmocná, tázali se bohů svých po příčině. I odpověděli zlí duchové: „Pokud jste nás volali o pomoc k záhubě duší, které Boha neznají, nebylo nám těžko vám pomoci. Avšak proti této čisté duši nic nezmůžeme. Její Bůh, Kristus, nás trápí a nám zabraňuje, že jí nezmůžeme přemoci.“ Kouzelníci jako mrtví padli k zemi. Když však zase přišli k sobě, řekli: „Tento ukřižovaný Ježíš Kristus má asi velikou moc, neboť zvítězil nad duchy a nad naším kouzelnictvím. Měli bychom se k němu obrátiti a jej ctíti.“

Uvěřili v Ježíše Krista a učinili pokání. Spálili své kouzelnické knihy a čarodějské nářadí.

Tu vzniklo pronásledování křesťanů za císaře Decia. Císařský náměstek dal si je předvolati a řekl: „Jak se stalo, že jste opustili naše nesmrtelné bohy a klaníte se člověku ukřižovanému?“ — Oni odpověděli: „Právě Kristus ukřižovaný nás přeměnil a těšíme se, že u něho najdeme život věčný.“ Náměstek rozkázal, aby byli oba mučeni železnými hřebeny. Lucián řekl v mukách: „Dokud jsme

páchali nepravosti, dokud jsme činili bezpráví a křivdy jiným, netrestal jsi nás; nyní však, když činíme dobré, mučíš nás.“ Císařský náměstek vynesl rozsudek, aby byli upáleni. Svatí mučedníci vyslechli rozsudek tento radostně, vystoupili na hranici a modlili se: „Pane Ježíši Kriste! Neskonalé díky vzdáváme Tobě, žes ráčil nás nehodné vysvoboditi z bludů pohanských a pro jméno své učinit nás účastnými slavné smrti mučednické. Budiž tobě čest a chvála! Račiž milostivě přijmouti duše naše!“

Kdo se pokouší vyvolávat duchy, aby zjevili skryté věci nebo způsobili něco zázraku podobného, hřeší těžce. Úkazy spiritistické vznikají většinou podvodem pořadatelů a lehkověrností, neb reklamou účastníků, někdy též působením zlého ducha. Návštěva spiritistických besed působívá těžké poruchy duševní. Církev zapovídá věřícím se jich zúčastňovati.

„Od úkladů ďábelských, vysvobod' nás, Pane!“

A brány pekelné ji nepřemohou. 27. října

(Sv. Frumenc. † ve čtvrtém století.)

V třetím století po Kristu podnikl učený kupec a přírodozpytec Mesrop z Tyru výzkumnou cestu do Habeše. Habeš jest krajina v Africe, leží na jihovýchod od Egypta. Za společníky vzal s sebou dva své synovce Frumence a Edesia. Když přistáli, aby se zásobili pitnou vodou, přepadli je domorodci a pobili všechny, až na nepřítomného Frumence a Edesia. Když oba tito mládenci vystoupili na břeh,

poodešli od ostatní družiny a posadivše se do chládku pod strom četli v knize, kterou jim strýc dal. Ani nevěděli, co se děje opodál. Posléze vyslídili je domorodci, ale neubližili jim, nýbrž přivedli je do Aksumu králi svému za otroky. Král zalíbil si oba bratry, dal je vychovati a vzdělati a když dospěli, učinil Edesia vrchním číšníkem a Frumencia, jenž vynikal nadáním, tajemníkem.

Když král umíral, dal bratřím svobodu. Ovdovělá královna prosila je, aby zůstali v úřadech svých, až nedospělý králevic doroste. Tak se stal Frumenc vychovatelem královny Aeizany a takřka vladařem. Vládl spravedlivě a moudře. Pečoval netoliko o mír a hmotný blahobyt v zemi, nýbrž snažil se povznésti lid i mravně. Zahořel touhou, aby národ poznal Krista Ježíše a došel spasení. Proto pátral bedlivě mezi kupci, kteří za obchodem cestovali do země, jsou-li mezi nimi křesťané. Povzbuzoval je, aby zřídili služby Boží. Tak vznikla v Habeši malá křesťanská obec, k níž přistupovali četní obrátcenci z domorodců.

Když mladý Aeizanas dospěl, vydal mu Frumenc počet z vladaření svého a odešel s bratrem ze země. Edesius odebral se do Tyru a stal se tam knězem. Frumenc však odebral se do Aleksandrie k sv. Atanáši a prosil ho, snažně, aby poslal do habešské země misiónáře. I zaradoval se z toho Atanáš a řekl: „Zdali můžeme najíti muže takového, který

by byl plný ducha Božího a mohl tyto veliké věci vykonati tak jako ty?“ I posvětil Atanáš Frumence na biskupa a poslal ho s několika horlivými kněžími do Habeše.

Biskup Frumenc se usadil v městě Aksumu, pokřtil krále i lid, který příkladu králova následoval. Apoštolské práce biskupovy nesly utěšené ovoce; založeno sedm nových biskupství.

Církev habešská rozkvétala jako úrodná štěpnice až do století šestého. Tehdy byla porušena bludařstvím monofysitů. V tomto bludu vězí křesťanští Habešané podnes.

Kristus slibil Církvi, že nezahyne. „Na té skále vzdělám Církev svou, a brány pekelné ji nepřemohou.“ Avšak to neznamená, že by v té které zemi nemohlo křesťanství zahynouti. Ve Zjevení sv. Jana hrozí Spasitel některým církevním obcím, že svícen pravé víry bude posunut dále, nebudou-li křesťané věrní. Tak i v naší vlasti mohlo by křesťanství zahynouti, jestliže nebudeme jeho hodni živou věrou, která láskou je činná. Máme povinnost spolupracovati o to, aby víra v naší vlasti se upevňovala a povznášela.

„Abychom na přímluvu sv. Josefa z vyvýšení svaté matky Církve ve vlasti naši se radovali, tě prosíme, uslyš nás.“

„Nebojím se zlého, neboť Ty se mnou jsi!“ 28. října (Ž. 22, 4.)

(Sv. Alfred Veliký, král anglický. † 901.)

Nadaný králevic Alfred, prospíval ve vědách a byl statným jezdcem a lovcem. Po smrti otcově vládli postupně tři starší bratři. Za

panování třetího, Ethelrada, vpadli do Anglie Dánové. V bojích s nimi vyznamenal se mladý Alfred jako výtečný vojevůdce a když v bitvě král Ethelrad byl zraněn a zemřel, stal se dle svorné vůle celého národa Alfred králem.

Doba byla zlá. Dánové měli převahu, plnili kraje a Alfred opuštěný od svých lidí nemohl jim čeliti. Nezbyvalo mu, než hledati spásy v útěku. Přestrojen bloudil po odlehlých pustinách a konečně vstoupil do služby k jakémusi pastýři. Koruny pozbyl, ale nepřestal doufati v Boha.

Časem podařilo se Alfredovi dorozuměti se s hloučkem věrných přátel a nadchnouti je k vlasteneckému boji proti uchvatitelům. Mnozí uprchlíci přidali se k němu. Ukryli se na ostrůvku v močálovité krajině a ohradili se proti útokům. Alfred přestrojil se za harfeníka a zpěváka. Takto odvážil se jíti do nepřátelského tábora. Vyzvěděl záměry nepřátel, vrátil se a porazil pak Dány roku 878 u Eddingtonu.

Vítězný král byl k míru ochotný, vykázal Dánům sídla v zemi a získal si je dokonce za spojence. Také druhý výpad Dánů vítězně odrazil a žil pak v míru až do smrti.

Alfred zveleboval zpustošenou zemi; proti útokům nepřátel postavil pevné hrady, vyhubil loupežnictví, povznesl orbu, zakládal města a silnice, podporoval obchod a průmysl. Ale především pečoval, aby obyvatelstvo bylo pronik-

nuto duchem křesťanským. Byl apoštolem svého národa. Za jeho vlády byla prý v zemi taková bezpečnost, že nikdo se nedotkl zlatých náramků, jež král dal na zkoušku rozvěsiti kolem silnice.

Aby sám Bohu věrně sloužil, rozdělil si den na tři části: jednu část obětoval službě Boží, druhou úřední činnosti, třetí spánku a zábavě.

Památka na přítomnost Boží chrání nás před malomyslností a pomáhá nám k životu bohabojnému.

„I když musím projíti údolím stínu smrti, nebojím se zlého, neboť Ty jsi se mou!“ (Ž. 22, 4.)

Vítězství pokory.

29. října

(Bl. Anděl. † 1608.)

Otec bl. Anděla byl vévoda francouzský. Již jako dvanáctiletý hoch měl náklonnost vstoupiti do řádu kapucinského. Proto jej dal otec na jiný studijní ústav. Když vykonal svá studia, byl povolán ke dvoru francouzského krále. Avšak i tam zůstal zbožný a ctnostný. Získal si důvěru královu. Král ho přiměl k tomu, že se oženil s Kateřinou z Valleta. Manželka jeho byla zbožná a oba učinili smlouvu, že ten, který druhého přežije, vstoupí do kláštera.

Brzy jeho mladá manželka zemřela a to pohulo mladého vévodu, že se úplně odvrátil od všeho pozemského a vstoupil ke Kapucínům.

Tam cítil sice vypráhlost duše a odpor proti všemu náboženskému, avšak nedal se odstraniti, nýbrž vytrval.

Jako provinciál, cestoval s jedním knězem, aby prohlížel kláštery kapucínské. Překvapila je noc. Daleko široko nebylo přístřeší, jenom zámek kalvinského šlechtice byl na blízku. Prosili pána o nocleh; ten však odmítl. Anděl nepřestal prositi, konečně dovolil jim přenocovati ve chlévě. Bez občerstvení zůstali oba kapucíni v chlévě a probděli noc modlitbou, rozjímáním a chvalozpěvy. Ráno se dali na další cestu. Potkali pána, který znal Anděla ještě z dřívějšíka. Ubíral se právě do toho zámku, ze kterého kapucíni odešli. Pozdravil přívětivě a když slyšel, že přicházejí od onoho kalvince, tázal se jich, jak byli přijati. Pater Anděl odpověděl: „Byli jsme přijati podle svého stavu. Prosím rače šlechtici vyříditi dík a pozdrav.“

Když onen pán přišel do zámku, vyřídil ihned pozdrav. Šlechtic se ho tázal, kdo jest onen Angelus, že ho nezná. Pán odpověděl: „To je bývalý vévoda z Jojosa a mistodržitel akvitánský.“ — Na to šlechtic řekl: „To není možná, žádného vévodu jsem nehostil. Jenom dva kapucíni byli zde a ty jsem nechal spáti ve chlévě, protože nejsou mé víry.“ Pán ho ujišťoval, že jeden z kapucínů jest onen bývalý vévoda. To zabořelo šlechtice nadmíru, ihned dal osedlati koně, jel tryskem za oběma kapucíny a když je dostihl, prosil Anděla za

odpuštění. Zval je oba do zámku, aby svou chybu napravil. Anděl laskavě odmítl, ale domluvil mu, aby nechal kalvínského bludařství a vrátil se do Církve.

Měl úspěch, neboť šlechtic se brzy stal horlivým katolíkem.

Pokorná přívětivost získá srdce lidská.

Zdrávas, Maria!

30. října

(Adam Markovský, † 30. října 1604.)

Ve farním chrámě Nanebevzetí Panny Marie v Kladsku uschovává se podnes socha Rodičky Boží, kterou slavný arcibiskup český Arnošt z Pardubic zbožně uctíval. Tento kostel v šestnáctém století luteráni násilně odňali katolíkům a učinili jej modlitebnou.

R. 1604 putovali katoličtí šlechtici polští Adam Markovský a Albert Laský do Říma. Na zpáteční cestě zastavili se v městě Kladsku a vstoupili do chrámu Panny Marie nevědouce, že vládnou jím nekatolíci. Právě tam konal řeč luteránský kazatel. Polští poutníci nerozuměli řeči německé, pokleklí před sochou Panny Marie a modlili se růženec. Tím byl luteránský lid rozlícen a když přišli oba šlechtici na ulici, zazněl pokřik: „Zabijte ty papežence!“ Adam byl udeřen sochořem a klesl k zemi. Když povstal a utekl se do protějšího domu, aby se tam zachránil, vybil ho hospodář kyjem. Oba poutníci padli před lidem na kolena a prosili

s rukama sepjatýma o smilování: „Vždyt jsme křesťané!“ Adam byl uhozen kamenem. I zvolal: „Pane Ježíši, Synu Boží, smiluj se nad námi!“ V tom jeden ze zlosynů udeřil ho klackem, řka: „Vidíš, šelmo, nyní vzýváš Ježíše ale dříve ses klaněl Marii.“

Luteráni strhli poutníkům tlumoky. Vy vyprázdniče je, roztrhali a rozšlapali jim památky, které si z Říma nesli, křížky, růžence voskové obrázky Beránka Božího. Ubozí zranění poutníci spěchali ku bráně městské a zuřivá chasa je provázela kamením a bitím. U cihelny za branou vytrhl kdosi Markovskému poutnickou hůl z ruky a tou holí mu vyrazil pravé oko. Před městem zůstali polomrtví ležeti.

Přes veliké nebezpečí vypravil představený jezuitské koleje v Kladsku dva studenty, aby zraněné poutníky donesli do nejbližší vsi do domku katolického zahradníka Hanuše Frentlera. Tu nemohl již Markovský ani slova promluvit, a když byla mu knězem Tovaryšstva Ježíšova Dětrichem udělena svátost posledního pomazání, dal ještě znamení, že vrahům odpouští a téhož dne zemřel. Albert zemřel roku následujícího.

Katechismus praví: Jen Bohu se klaníme a k němu se modlíme, svaté ctíme a o přimlovu u Boha prosíme. Nad ostatní svaté máme ctiti Pannu Marii protože jest Matkou Boží, ze svatých nejsvětější a svoji přimluvou nejmocnější.

„Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.“

Nezištnost.

31. října

(Sv. Wolfgang, biskup rezenský. † 994.)

Řezenské biskupství bylo spojeno s klášterem sv. Jimrama. Biskupové dostávali klášterní důchody a mniši museli hleděti, jak by si získali čeho potřebovali k životu. Tím trpěla řeholní kázeň. Biskup Wolfgang se rozhodl přes zdráhání svých rádců, že se vzdá opatství a důchodů klášterních. Na konec uznali i rádcové jeho: „Tys, jak se sluší, dal přednost věcem božským před lidskými. Ukázal jsi, jak krátkozraké jest naše světské smýšlení a jak vysoká jest tvoje moudrost.“

Kdysi se vloudil zloděj do světnice biskupovy a tam ustríhl veliký kus záclony; když však chtěl utéci, byl sluhou zpozorován a polapen. Zavedli zloděje k biskupovi a žádali přísného potrestání. Wolfgang se zloděje tázal, proč tak činil? Zloděj odpověděl, že z nouze, protože prý nemá, čím by se oděl. Světec mu daroval oblek a řekl: „Kdyby neměl nouze, jistě by nekradl.“

O tom, že Wolfgang spolupůsobil ku zřízení biskupství pražského, vypravuje na základě omylů Gumpoldových první jeho životopisec würzburgský mnich Othlo: „Zvláště pak potřebovaly Čechy sídla biskupského, neboť lid jen nerad odložil své modly. Císař Otto žádal Wolfganga o zřízení biskupského sídla v Čechách; kapitula dómská však se tomu protivila

Tu řekl Wolfgang tato památná slova: „Vidíme, že v zemi České je uschována drahocenná perla; a nezískáme jí, leč vzdáme-li se pokladů svých. Slyšte tedy, co pravím: Milerád obětuji sebe i vše, co mám, aby tam Církev Boží zřízena a utvrzena byla...“

Na visitační cestě v Puppingenách těžce onemocněl. Dal se z lodi, na které se po Dunaji plavil, donésti do blízké svatyně sv. Otmara, přijal svaté svátosti; položil se před oltářem a tak očekával smrt. Lidé v zástupech chvátali, aby svého biskupa naposledy viděli. Služebníci bránili lidu vejíti do svatyně, ale Wolfgang řekl: „Nechejte je vstoupiti a nebraňte jim! Nestydím se za to, že umírám. Hřích je hanbou, smrt není hanbou. Smrt má ať poučí každého co naň čeká. Bože, buď milostiv mne hříšnému!“

Lidé se shání po statech tohoto světa, avšak nikdy jejich duše není nasycena. Již starý řecký mudrce řekl: „Člověk je tím šťastnější, čím méně potřebuje.“

„Tážeš se mě, jak ti lásky Boží nabýti lze? Na to odpovídám: „Tím, že Ho chceš milovati a místo přemítání a dotazování se, jak bys té měl učiniti, opravdu se přičiniš, lásku tuto ustavičným spojením ducha svého s Bohem osvědčovati.“ Touto cestou dojdeš k ní mnohem dříve než kteroukoli jinou. Při zdokonalování našem jež ve spojení duše naší s Bohem záleží, běž méně o věděni než o konání.“ (Sv. František Saleský: O pravé zbožnosti.)

SV. KAREL BORROMEJSKÝ.

„Já nešťastný, jak dlouho potrvá

1. listopadu

moje vyhnanství?“ (Ž. 119, 5.)

(Památka duší v očisti, zítra.)

Víra nás učí: duše, která není tak čista od hříchů a trestů, že by mohla do nebe, přijde po smrti člověka do očistce, kde trpí tak dlouho, „až bude zaplacen poslední haléř“. Tyto duše dojdou spásy, ale „jako ohněm.“

Spravedlnost Boží musí žádati dosti učinění, avšak **lásk**a Boží si přeje, abychom duším v očisti pomáhali.

Zbožná sestra **Františka** z **Pampelony** měla mnoho vidění o očisti. Viděla, jak zbožný biskup pro malou nedbalost ve svém úřadě musel devětapadesát roků trpěti v očisti. Jiný biskup, který byl tak štědrý, že mu všeobecně říkali almužník, trpěl pět roků v očisti jen za to, že si přál hodnosti biskupské. Kněz jeden trpěl čtyřicet roků za to, že jeho nedbalostí zemřelo několik osob bez svatých svátostí. Šlechtic trpěl šestáctyřicet roků, protože rád hrál v karty o peníze. Táž sestra viděla duše mnohých zbožných karmelitek, z nichž některé za života i zázraky činily, které trpěly v očisti již deset, dvacet, třicet, šedesát roků a ještě konec jejich utrpení nebyl blízký.

Jak duším můžeme pomáhati? **Modlitbou**; obětí mše svaté; nejsvětější krev Spasitelova hlasí plameny očisteové. Kdybychom

ředěli, co radosti a útěchy působí tato Oběť ve vězení očistcovém, sotva bychom se odvážili vynechatí některou mši svatou, na které jsme mohli býti přítomni.

Církev nám podává z pokladu zásluh Pána Ježíše a svatých milosti, odpustky a přeje si, abychom tyto odpustky získali za duše v očistci. Šlechtné duše konají t. zv. hrdinský skutek ve prospěch duší v očistci. Tímto skutkem dávají do rukou P. Marie všechny svoje vlastní úkony zadostučinění, jaké oni za života vykonají, jakož i všecko, co bude po jejich smrti za ně obětováno, všechny mše sv., odpustky, modlitby, dobré skutky, všeho toho se pro sebe zříkají a kladou do ruky P. Marie, aby s tím naložila ve prospěch duše, které ona to bude chtítí přivlastniti. —

Sv. Gertruda také tak učinila, a když umírala přistoupil k ní zlý duch a posměšně pravil: „Jak jsi byla pyšná a ukrutná k sobě samé. Či je větší pýcha, než když někdo platí dluhy cizí a svých nezaplatí? Odpykáš svoji pýchu, budeš hořeti v očistci a já se budu tvé pošetlosti smáti.“ — Ale v tom se jí ukázal Pán Ježíš a těšil ji řka: „Abys věděla, jak milá jest mi Tvá láska, kterou jsi prokázala ubohým duším v očistci, odpouštím Ti v tomto okamžiku všechny tresty, které bys byla měla trpěti v očistci. A poněvadž jsem Ti slíbil, že Ti stonásobně odměním vše, tedy rozmno-

žím bohatě Tvoji slávu a sice pro lásku, s jakou jsi obětovala všechny svoje úkony zadostučinění mým milým duším v očistci.“

Chci pomáhati duším v očistci, zvláště těm, na které nikdo nepamatuje. Kdo dnes (1. prosince) neb zítra jde k sv. přijímání, může dnes odpoledne a zítra po celý den získati plnomocné odpustky tolikrát, kolikrát navštíví kostel a pomodlí se na úmysl sv. Otce šestkrát Otčenáš, šestkrát Zdravas a šestkrát Sláva Otcí. —

2. listopadu **Napravme, pokud je čas!**

(Památka duší v očistci: Dušiček.)

Zemřel šlechtic, otec jedné novicky, prosili řeholní rodinu, aby se za jeho duši modlily. Svátá Markéta Marie Alacoque byla právě novicmistrovou a horlivě se modlila za tohoto zemřelého. Několik dní později dcera zemřelého prosila znovu o modlitbu. Světice však odvětila: „Nermuťte se, Váš otec nám může svými modlitbami pomoci, nepotřebuje již našich modliteb.“ K tomu ještě dodala: „Zeptejte se své paní matky, jaký šlechetný skutek vykonal Váš otec před svou smrtí. Tento dobrý skutek způsobil, že božský Soudce mu byl milosrdný.“

Dlouhou dobu dcera se nedověděla, jaký to byl dobrý skutek. Teprve když matka přišla do kláštera k slavnosti slibů, vypravovala: „Když můj manžel byl zaopatřován, přišli li-

dé, jež doprovázeli Svátost oltární, až do světlice umírajícího. Mezi nimi byl také jistý řezník, který se skromně skryl v koutku světlice. Nemocný uviděl řezníka, zavolal ho laskavě, podal mu přátelsky ruku a prosil ho s pokorou u šlechticů nezvyklou za odpuštění; před nějakým časem ho urazil několika hrubými slovy.“ Z toho poznala dcera, že světlice mluvila pravdu a těšila se z blaženosti svého otce. —

Bůh je spravedlivý. Když jindy svatá Markéta se modlila za dvě osoby vznešeného stavu, bylo jí zjeveno, že jedna z nich ještě několik roků bude trpěti v očištcí, a čkoliv mnoho mší svatých bylo obětováno za ni.

Proč ony mše svaté a modlitby nic nepomáhaly zemřelé osobě? Za živa z nedostatku lásky poškodila několik rodin svých poddaných. Tito lidé teď byli tak chudí, že neměli, co by obětovali za blaho svých zemřelých. Proto Bůh ve své spravedlnosti všechny modlitby a mše sv., které byly obětovány za onu bohatou paní, udělil těm chudým zemřelým.

Kristus řekl: „Je třeba pracovati, pokud jest den, přijde noc, ve které nikdo již pracovati nemůže.“ Pokud mám čas, chci napravit a nahraditi škodu hříchy svými způsobenou.

„Proč myslíte zlé věci v srdci svém?“

3. listopadu

(Mat. 9, 4.)

(Bl. Ida z Toggenburku. † kolem 1180.)

Hrabě Jindřich z Toggenburku žil v nejlepší svornosti se svou manželkou Idou. Když Ida jednoho krásného dne otevřela okno, aby větrala své šaty, vletěla do komnaty vrána a nepozorovaně odnesla v zobáku zlatý prsten s drahokamem do svého hnízda. Hraběnka dlouho hledala prsten, ale marně.

Po několika měsících jeden z lovců hraběcích našel prsten v hnízdě a netuše, jak velkou má cenu a čím jest, nosil jej veřejně na ruce. Avšak zlí lidé z komonstva hraběcího ihned podezřívali Idu, že prsten darovala lovcovi a že se stala nevěrnou svému manželovi.

Když hrabě Jindřich se o tom dověděl, rozhněval se náramuě. Spatřiv prsten svůj na ruce lovcově dal jej ihned ukrutně popraviti, spěchal jako beze smyslů do komnaty své manželky a ve svém vzteku ji oknem svrhl s hradu, který byl postaven na vysoké skále. Avšak Bůh svoji služebnici od jisté smrti zachránil. Když Ida viděla, že je zachráněna, poklekla a vzdávala Bohu chválu a díky. Modlila se vroucně: „Bože, za to, žeš mne zachránil, chci nyní dobrovolně opustiti bohatství a čest, a chci jen Tobě sloužiti, abych nahradila, co jsem bohužel ve stavu světském zanedbala.“

Ida odebrala se do lesa, tam si zařídila na místě nepřístupném poustevnu, kde žila jen Bohu životem odříkavým. Po sedmnácti letech jeden z lovců hraběcích našel při pronásledování zvěře lidskou stopu a když za ní vnikl do houští, viděl svou bývalou paní na modlitbě. Ihned se vrátil na hrad, aby přinesl hraběti o tom zprávu. Jindřich zprvu nechtěl věřit, avšak brzy se sám přesvědčil, že manželka jeho žije a že ji Bůh zázračně zachránil, aby tak ukázal její nevinu. Prosil ji, aby mu odpustila a vrátila se s ním na hrad. Ida však si přála, aby mohla zbytek svého života obětovati Pánu Bohu. I svolil její manžel a Ida se usadila ve skromném příbytku u kláštera fischingenského.

Naučení: Často se nám zdá, že zlé řeči, které o bližním slyšíme, jsou pravdivé, ale není tomu tak. Jak by to nás bolelo, kdyby někdo nás křivě podezřival! „Co chcete, aby lidé činili vám, čiňte vy také jim!“ (Mat. 7, 12.) „Láska nemyslí o zlém.“ (1. Kor. 13, 5.)

Reformátor.

4. listopadu

(Sv. Karel Borromejský, kardinál, arcibiskup milánský.
† 1584.)

V dějinách církevních pozorujeme nejenom doby radostného rozkvětu, nýbrž též doby žalostného úpadku. V takových dobách povstali lidé, kteří chtěli obnoviti, reformovati církev. Avšak nebyli všichni reformátoři praví. Někteří z nich chtěli jen reformovati jiné, zapomněli však napřed reformovati, posvětití sebe. Proto jejich reformní práce zanechala jen zboženiny a žalostný zmatek. K takovým reformátorům nepatřil sv. Karel Borromejský.

Karel neměl ještě 23 let a již ho jeho strýc papež Pius IV. jmenoval kardinálem a arcibiskupem milánským. Někteří reptali proti tomu, avšak brzy se přesvědčili, že mladý kardinál jest pravým reformátorem. Začal u sebe. Vedl sám život nadmíru sebezapíravý a do svého paláce zavedl přísný řád a jednoduchost. Zapověděl svým úředníkům a sluhům přepych v oděvu, noční toulky, lakotu. Kdo z nich se provinil proti mravnímu řádu, byl propuštěn. Dvěma kněžím bylo uloženo dozírat na arcibiskupa samého a upozorňovati jej na každou vadu a nedokonalost, kterou by na něm shledali. —

K arcibiskupství milánskému příslušelo patnáct biskupství a více než dva tisíce chrámů. Avšak již od osmdesáti let přebývali arcibiskupové milánští jinde a dávali se v sídle svém zastupovati od náměstků. Tím žalostně poklesla církevní kázeň. Služby Boží byly zanedbávány, duchovenstvo vyšší libovalo si v přepychu, venkovské duchovenstvo, většinou jen málo vzdělané, dbalo více lakoty, než zákonů církevních, řeholníci namnoze zesvětačili, lid zabředl do nevědomosti a zpustlosti. Do krajů takto zanedbaných mělo ovšem snadný přístup bludařství nepravých reformátorů.

Karel podjal se těžkého úkolu obnoviti náboženský a mravní stav své arcidiecése. Vytrvale a rozhodně naléhal na opravu mravů duchovenstva i lidu. Nikdy však nepostupoval

příkře, neboť jeho apoštolská horlivost byla mírněna křesťanskou tichostí. Mnoho starostí měl obzvláště s některými kláštery. Řád humiliátů byl tehdy zbohatlý a kázeň byla pokleslá. Karel jej chtěl reformovati. Ale humiliátů se ujali jistí bezbožní a zpustlí lidé a popouzelí řeholníky proti nařízeným opravám. I odhodlal se jeden z pošťvaných mnichů, že Karla zastřelí. Vplížil se do domácí kaple v domě arcibiskupském, právě, když Karel s domácími konal večerní modlitbu. Vrah vystřelil na arcibiskupa a uprehl. Všickni přítomní vyskočili leknutím, ale kardinál zůstal klidně klečeti a pokynul ostatním, aby v modlitbách pokračovali; teprve po pobožnosti dal se prohlédnouti; bylo shledáno, že není těžce zraněn.

Jako dobrý pastýř neúnavně procházel svou arcidiecési, aby obnovil v ní život náboženský. I do nejodlehlejších osad v horách docházel hledati ovčí zbloudilých a křisiti, co bylo zahynulo; s okovanou holí a obuví vystupoval na hory a někdy si musil pomáhati i rukama, aby se dostal po příkrých stráních do odlehlého místa. A když do úpadu znaven došel svého cíle, nepomýšlel na odpočinek, nýbrž bez prodlení jal se pracovati o spáse duší. O pokrm, totiž chléb, kaštany a mléko, rozděloval se s chudinou.

Naučení: Vidím-li nějakou vadu v Církvi, nechci nadávati a kritisovati, nýbrž napřed sám sebe posvětití a se modliti, aby Bůh nám poslal pravé reformátory.

5. listopadu

„Zmařil sám sebe.“

(Pokračování o sv. Karlu Borromejském.)

Při svých snahách o reformu náboženského života narazil sv. Karel na odpor lehkovážných lidí, kteří právě za milostivého léta dávali veřejné pohoršení a sváděli jiné k nemravným rozpustilostem. Z toho měl světec převeliký bol a předpověděl Milánu trest Boží, který vskutku za nedlouho se dostavil.

Právě když byl Karel v městě Lodi u nemocného biskupa, došla ho smutná zpráva, že v Miláně vypukl hrozný mor. Královský místodržitel, vyšší úředníci a mnozí ze šlechty a bohatého měšťanstva rychle opustili město, takže si tam nikdo nevěděl rady ani pomoci. Kardinál ihned se vrátil do nešťastného města. Nejprve nařídil, aby lid s ním po tři dny konal kající pobožnost. Pak se obětoval službě nemocných. Vynaložil všechny peníze i obilní zásoby na úlevu všeobecné bídy, a když to nestačilo, dal veškeré stříbrné náčiní odnésti do mincovny a raziti peníze. Tyto peníze i všechny postele, peřiny a prádlo poslal z paláce svého do nemocnice. Sám spal na holé zemi. Mnozí kněží ze strachu před nákazou uzavřeli se ve svých domech. Avšak kardinál obcházel nemocnice a ulice a uděloval svátosti umírajících a jeho příklad nadchl též ostatní kněze k následování.

Mor se rozmáhal den ze dne a prostředků na podporu chudých ubývalo. Nadto se množil v městě počet nezaměstnaného, hladového lidu. Nebylo výdělku, obchod vázl, dílny byly prázdné. Kardinálu Karlovi svíralo se hořem srdce, a přece nepozbyl rozvahy. Vypůjčil si peněz a vyprázdnil celý palác svůj; sňal se stěn drahocenné čalouny, přidal k nim všechny koberce, opony a záclony, ano i nejpotřebnější prádlo i svoje kleriky a všechny tyto věci daroval na přikrytí nahoty chudšů. — V měsíci říjnu umíralo v městě na sto lidí denně. Nemocnice byly přeplněné. Na ulicích vládlo příšerné ticho přerušované jen rachotem umrlčích vozů. Mnohé domy byly zamčeny, jelikož lidé se báli nákazy. Kardinál spěchal z ulice do ulice, aby nemocným poskytl pomoci a útěchy. Nejednou musel po žebříku do uzamčeného domu. Jednou večer přišel unaven domů, žádal chleba a vody, ale sluha donesl mu jen vody; nebylo v celém paláci ani halěře ani sousta chleba. Smutně pohlédl kardinál na sluhu, ale neztratil důvěry v Boha. Po několika hodinách mu poslal jistý dobrodinec deset tisíc dukátů darem.

Konečně, na začátku roku 1577. mor přestal. Avšak Karlovi se dostalo lidského nevděku hojnou měrou. Byl obžalován u papeže, že zavedl nové posty, zapověděl tance v neděle a svátky, že je příliš přísný. Když pak místopodřízatel sám v první neděli postní kardi-

nálovi navzdor uspořádal v čas bohoslužeb hlučný masopustní průvod městem, odebral se Karel do Říma požádati ústně papeže za vyřízení stížností, jež proti němu byly vzneseny. Papež zavrhl žaloby a schválil jednání horlivého arcipastýře.

Naučení: Lid milánský za doby moru činil pokání, když však nebezpečí zmizelo, tím více se oddával hříšným radovánkám. Sv. Karel říkával: „Peklo je plno dobrých předsevzetí, která se nikdy nestala skutkem.“

6. listopadu **Jak Bůh trestá světce.**

(Sv. Andělín, arcibiskup kolínský. † 1225.
Svátek zítra.)

Mladý hrabě Andělín byl syn bohatých rodičů. Jsa zhýčkan, neodolal ve víru velkoměsta pokušení, nýbrž oddal se světskému životu. V jedenadvaceti letech stal se dle tehdejšího neblahého zvyku proboštem při kolínské katedrále. Ačkoliv neměl ještě svěcení kněžského, přijímal důchody církevní a užíval jich — k hýření. Byl více vojákem než duchovním. S mečem v ruce bojoval na ulicích kolínských proti nepřátelským stranám a tak se zapletl do nešťastné politiky, že byla nad ním vyřknuta papežská klatba.

Později vystrízlivěl. Vzal na sebe pokání i ztrátu majetku, aby byla s něho snata klatba. Přišla léta klidu. A právě tento klid měl blahodárný účinek na vývoj jeho charakteru. Když v roce 1216 zase po prvé vystoupil na

veřejnost, byl za radostného souhlasu papežova zvolen arcibiskupem kolínským.

Když císař Bedřich II. se vypravil do Itálie jmenoval Andělína správcem říše. Jako správce utvrzoval v zemi pokoj a pořádek. Bořil hrady loupeživých rytířů, byl dobrodincem chudých, v čas neúrody rozdával své důchody a zapověděl ve svém území vařiti pivo, aby ušetřeno bylo obilí pro hladovějící lid, ač tím sám vzal škodu na svých důchodech.

Jenom jedna chyba zatemňuje světlý obraz jeho povahy. Miloval příliš své příbuzné, podporoval je a rozmnožoval jejich moc, jak jen mohl — a právě rukou svých příbuzných byl zavražděn. Hrabě Bedřich z Izenburku, jako správce statků panenského kláštera essenického, hleděl klášter všemožně olupovati. Andělín napomínal hraběte, jenž byl jeho příbuzným, po dobrém; ale marně. Konečně prohlásil, že nastoupí proti němu dle práva. Ale hrabě Izemburk dozvěděl se o tom, vzplanul hněvem a zvolal: „Mám zbrojnoše a pevné hrady, nebojím se Andělína a pomstím se mu krvavě!“

Andělín se odebral do Soestu, kde spor měl býti smírně urovnán. Hrabě izemburský přijal zdánlivě podmínky míru. Avšak arcibiskup přece v předtuše blízké smrti vykonal životní zpověď a odebral se na cestu do Švelmu. Za soumraku dojel lesnaté úžlabiny pod Gevelsberkem. Tu vyřítil se hrabě Bedřich zá-

keřnický na komonstvo arcibiskupovo. Oděnci jeho strhli Andělína s koně a on sám ho probodl mečem. Tricetsedm ran mu zasadili, on však se modlil: „Bože, odpust jim; oni nevědí, co činí!“

Naučení: Když časné tresty za hříchy jsou tak hrozné, jaké budou teprve tresty věčné!

7. listopadu

Úspěch neúspěchu.

(Sv. Bohumír, biskup amienský. † 1118.
Svátek zítra.)

Protože byl Bohumír tak laskavý a obětavý, byl zvolen opatem a později biskupem v Amiensu. Jako biskup byl nucen kárati hříchy šlechticů i lidu, ano i trestati zatvrzelce. Touto apoštolskou horlivostí vzbudil proti sobě hněv některých nenapravitelných hříšníků, kteří ho tupili, ba i o život mu ukládali. Jednoho dne bylo Bohumírovi posláno darem otrávené víno. Biskup však z vnuknutí Božího omočil sousto chleba v zaslaném víně a dal je psu; brzy potom pes pošel.

Zástupcem biskupovým ve věcech světských byl tak zvaný vicedom. Tehdejší vicedom dal neprávem uvězniti hraběte amienského. Biskup ujal se vězně, prosil a napomínal vicedoma, aby ho propustil, ale vše bylo marno; proto vydal biskup na neposlušného vicedoma a jeho stoupence církevní klatbu. Ten však odpověděl zjevnou vzpourou, plnil dvory bisku-

povy a zažíhal dokonce i kostely na jeho stanicích. Bohumír rmoutil se a plakal nad surovou nevázaností bezbožníků a vzpomínal si na blaživý mír, jehož kdysi požíval v zátíší klášterním. Zdálo se mu, že jeho činnost jest marná a že vůbec není schopen k vedení diecése. Proto odebral se do Kartouz u Grenoblu, zamýšleje v tomto přísném klášteře setrvati až do smrti.

Avšak biskupové shromáždění na sněmu prohlásili, že po zákonu církevním biskup nesmí o své újmě stádce svého opustiti, a že by neměl u Boha zásluh, kdyby třeba na poušti se kál, ale nedbal nesmrtelných duší svých svěřenců a nechal je hynouti. S bolestí opustil Bohumír Kartouzy a vrátil se do Amiensu, kde poznovu se dal do nevděčné práce na této neúrodné vinici. S horlivostí dvojnásobnou začal pracovati proti prostopášnosti a zpupnosti lidu, ale ani tentokráte nemělo úsilí jeho zdaru. Půtky šlechticů nepřestávaly, divoké vášně v lidu bujely dále. Horlivému biskupovi pukalo srdce lítostí, že nemohl této mravní zkáze položiti hráze. Předpověděl rozmařilému obyvatelstvu blížící se trest a vskutku ještě téhož dne z večera strhla se prudká bouře, blesk uhodil a celé město vzplanulo požárem a lehlo popelem, až na chrám, biskupský dům a několik chatek. Na čas obyvatelstvo se polepšilo, avšak brzo se vrátilo na staré cesty. I naříkal si Bohumír: „Jsem veslař, jenž

pozbyl vesel a jest nucen zůstaviti loď větrům, byť i věděl, že bude zahrnána na mělčiny nebo úskalí. Duše moje obklíčena jest nesnáze, nedosáhne již na tomto světě pokoje.“ Bůh naplnil jeho touhu. Na cestě do Remeše zemřel v klášteře sv. Křišpína.

Naučení: Neúspěchy udržovaly sv. Bohumíra v pokoře, nutily ho k modlitbě a tak ho cvičily v ctnostech, že se stal svatým.

Předsevzetí: Budu-li mítí neúspěch, nechci se státí malomyslným, nýbrž budu se cvičiti v pokoře a důvěře v Boha.

„Všecko činite ve jménu Pána

8. listopadu

Ježíše Krista. (Kol. 3, 17.)

(Sv. Čtyři korunovaní. † 304.)

Pracovali jako kameníci v mramorových lomech v Panonii. U ostatních dělníků byli oblíbeni pro ochotu a laskavost, i představení je měli rádi pro jejich pracovitost a obratnost. Jenom jedno se jim nelíbilo: že byli křesťany.

Pohanský spoludělník Simplicius pozoroval s podivem, jak požehnaná jest jejich práce. Jednoho dne šel ke Klaudiovi a prosil ho: „Prosím tě, udělej, aby toto železo bylo tvrdé a se již neulomilo!“ Klaudius vzal dláto požehnal je a řekl: „Ve jménu Pána Ježíše Krista, ať zůstane toto železo tvrdé a celé!“ A od této hodiny dláto se již nezlomilo.

Avšak při práci často se mu ulomil kus mramoru a tak byla pokažena celá práce.

SV. MARTIN.

Simplicius viděl, že se to křesťanským dělníkům nestává. „Kdybych i pro mramor měl požehnání!“ myslil si. Prosil své křesťanské přátele, aby mu prozradili, čím mají takovou moc i nad kamenem. Oni mu odpověděli, aby se stal křesťanem, že potom také obdrží takovou milost. Simplicius se nerozpakoval a dal se pokřtiti. A od té doby jako oni začínal každou práci ve jménu Pána Ježíše a poznamenal ji znamením svatého kříže.

Když jednou jim pohanský dozorce vytýkal, že začínají každou práci znamením kříže, a tázal se jich, zdali toto znamení působí, že každá práce se jim daří, odpověděli: „Ano, tak tomu jest! V síle tohoto znamení konáme všechnu práci rukou svých!“

A tak též vykonali svou poslední práci, své mistrovské dílo, své nejkrásnější dílo životní. Když se zdráhali vyrobiti sochu boha Asklepie a klaněti se obrazu slunce, byli předvedeni před soudce a vyslýcháni: zůstali pevní. Ani bičováním nebyli pohnuti k nevěrnosti. Řekli: „Máme jen jedinou starost, abychom nezahynuli na věčnosti, jejíž oheň hoří věčně! Čím vy nás strašíte, toho se nebojíme, čím nám lichotíte, to nás nepohne! Bojíme se jen věčného trápení!“

Věrně vytrvali až do posledního dechu ve jménu Pána Ježíše Krista a v síle znamení svatého kříže.

I my křesťané jsme dělníci v lomu Páně. Naše duše jest jako onen kámen. Napřed musíme odstraniti rum hříchů a vášní. Potom musíme otesati nerovnosti povahy. Konečně v dlouhé práci musíme vyrobiti obraz Boží. K tomu potřebujeme opravdu požehnání Božího. Proto začínejme každý den s Bohem! „Cokoli činíte slovem neb skutkem, všechno číňte ve jménu Pána Ježíše Krista, děkující Bohu Otci skrze něho!“ (Kal. 3, 17.)

Velikost skutků a velikost lásky. 9. listopadu
(Bl. Alžběta od nejsv. Trojice, karmelitka. † 9. listopadu 1906 v Dijonu.)

Jako dítě šla Alžběta jednou městem. Právě minuli divadlo. Maličká zvolala: „Jak ráda bych byla herečkou!“ — „Ale, Alžběto, co ti to napadá?“ -- „Kdybych byla v divadle, měl by tam Bůh aspoň jedno srdce, které ho miluje!“

Protože ji Bůh miloval, zavedl ji na místo jistější: do kláštera. Tam našla „toho, jehož milovala duše její.“ (Velepís. 3, 4.) Psala: „Nalezla jsem nebe již zde na zemi: nebe jest Bůh a Bůh žije v mém srdci.“

V noci před svatými sliby klečela nevěsta Kristova v kůru. „Tu jsem pochopila, že mé nebe začíná již na zemi: nebe víry, nebe utrpení, nebe oddání se tomu, kterého miluji. Kéž ho miluji tak, jako moje duchovní matka sv. Terezie, až k smrti z lásky!“

Kristus vyslyšel její prosbu.

Brzy ochuravěla velice bolestnou nemocí žaludeční.

Bledá, avšak zářící radostí ležela mladá reholnice na smrtelné posteli. Když jednoho dne ji navštívila spolusestra, ukázala nemocná na obraz sv. Terezie.

„Před chvílkou jsem hleděla na naši sv. matku zde. Při vzpomínce na její slávu řekla jsem si: „Já ubohá dcera její budu míti v nebi své místečko asi daleko od ní.“ V tom okamžiku řekl mi hlas v mém nitru: „Slávu nebeskou Terezie obdržela ne tolik za své skutky, nýbrž za svou lásku. Nezáleží na tom, jak veliké skutky vykonáš, nýbrž na tom, jak velikou máš lásku.“ — To mne velice potěšilo.“

Potom přitiskla kříž k srdci. Šeptala: „Milovali jsme se tolik! Nyní chci jenom ještě z lásky žiti.“

Ještě několik dní žila, avšak byly to dny bolesti: trápení tělesné, a trápení duševní, úzkost před „oním tajemným mostem, který měla brzy překročiti úplně sama“. Avšak důvěra v Boha a láska k Bohu, „všecko snáší“ (1. Kor. 13, 7.)

V posledních hodinách ležela mlčky. Jenom jednou ji slyšeli, jak řekla, skoro zpívala: „Jdu k světlu, k lásce, k životu.“

To byla její poslední slova. —

Nezáleží na tom, jak veliké skutky konáme, nýbrž na tom, abychom je konali s velikou láskou k Bohu. Duchovní matka bl. Alžběty, sv. Terezie, říkávala: „Když zdvihnu

jehtu z lásky k Bohu, mohu tím obrátiti hříšníka.“

Předsevzetí: Chci dnes často za dne opakovati dobrý úmysl: „Všecko pro Tebe, nejsvětější Srdce Ježíšovo!“ (300 dní odpustků.)

„A nedopust', abych se kdy odloučil od Tebe!“

10. listopadu

(Bl. Anežka bavorská, dcera císaře Ludvíka IV.

† 11. listopadu 1352 v Mnichově.)

Čtyřletá princezna Anežka byla dána k zbožným klariskám na vychování. V této zahradě Boží prožila dívinka šťastné mládí. Zůstatí v klášteře a jen Bohu sloužiti bylo jediné přání jejího nevinného srdce. Avšak příbuzní rozhodli jinak.

Brzy po náhlé smrti císařově přišli dvořané, aby Anežku odvedli, by jinde obdržela výchovu podle svého stavu. Sotva dívka uslyšela o tomto úmyslu, spěchala do klášterního kostela k oltáři, objala nádobu, která v podobě věže stála vedle oltáře a v níž byla uschována Svátost oltářní a modlila se: „Ó můj Pane Ježíši Kriste! Nedopust', abych byla Tobě odňata!“

A hle, modlitba nevinného dítěte byla vyslyšena. Brzy se ukázalo na jejím těle pět vředů. Proto byla vrácena do kláštera a nikdo již ji neodtrhl od ukřižovaného snoubence. S lampou trpělivosti a lásky k utrpení čekala na

příchod božského ženicha, který dlouho nedal na sebe čekat. Na den sv. Martina 1352 přesadil svou lilii z trní tohoto světa a zasadil ji do nebeské zahrady své.

Před sv. přijímáním modlí se kněz denně: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, jenž jsi podle vůle Otcovy spolupůsobením Ducha svatého smrtí svou svět oživil, vysvobod' mne skrze toto svatosvaté Tělo a Krev svou ode všech nepravostí mých i ode všeho zlého, a učiň, abych byl vždy oddán příkázáním Tvým a nedopouštěj, abych kdy byl od Tebe odloučen, jenž s týmž Bohem Otcem a Duchem svatým žiješ a kraluješ Bůh na věky věkův. Amen.“

11. listopadu **„Pokoj Kristův budiž s vámi.“**

(Sv. Martin, biskup tourský. † 397.)

Znám je sv. Martin jako voják, který půl svého pláště daroval chudému žebráku, a jemuž se potom Kristus ukázal s darovaným pláštěm a řekl: „Martin mi daroval tento plášť.“ Avšak i pozdější události jeho života nejsou bez poučení pro nás.

Když Martin obdržel od svatého biskupa Hilária nižší svěcení, pojala ho touha, obrátiti své pohanské rodiče na víru Kristovu. I dal se na dalekou cestu do Kamence v Panonii. Někde v Alpách přepadli ho lupiči, kteří ho spoutali a nechali pod dozorem jednoho z nich. Lupič se tázal světce, zdali se nebojí. Martin odpověděl: „Jsem křesťan a nikdy ještě jsem se nebál; ba právě v této chvíli cítím se úplně bezpečný, neboť vím, že Bůh opatruje služebníky své ve všelikém nebezpečství. Ale tebe

lituji, že nejsi hoden lásky Boží a tedy máš čeho se obávatí.“ Tato statečná slova projevující nezlomnou důvěru v Boha zarazila lupiče, takže doprovodil Martina na cestu, doporučil se do jeho modliteb, propustil ho a sám žil od tohoto dne kajícně.

Když Martin proti své vůli se stal biskupem, začal bohatý Priscillián šířiti staré bludařství Manichejců. Bludaři tito přičítali stvoření světa ďáblu, popírali vtělení Syna Božího, zavrhovali manželství a tropili ve svých tajných schůzkách ohavnosti. Biskupové španělstí žádali císaře, aby kacíře potrestal. Martin však domlouval biskupům, aby od žaloby u císaře upustili. Řekl, že kacírství má býti potíráno zbraní duchovní a ne násilím. Víru nelze vynutiti mocí. Když biskupové nedbali jeho domluv, obrátil se Martin sám na císaře a ten mu slíbil, že nedovolí, aby kacíři byli potrestáni smrtí. Ale za nepřítomnosti Martinovy jeho nepřátelé zvítězili u císaře a dosáhli, že bludař Priscillián se čtyřmi společníky byl odsouzen k smrti a popraven. Ano do Španěl bylo posláno několik setníků, aby tamější bludaře potrestali zabavením jmění a smrtí. To naplnilo srdce světcovo velikou bolestí a naléhal na císaře tak dlouho, až rozkaz ten odvolal.

Když umíral, prosili ho jeho žáci, aby je neopouštěl. On však se modlil: „Pane, jsem-li

ještě potřeben lidu Tvému, neodmítám další práce, avšak Tvá vůle staň se!“

Pokoj Kristův je v duši toho, kdo plní vůli Boží celým srdcem svým. Kdo má rozdělené srdce, v tom je nepokoj.

12. listopadu **„Otče, odpusť jim!“**

(Sv. Benedikt (Beneš) s bratřími, mučedníci a patronové polští a českoslovenští. † 1003.)

Na žádost císaře Oty III. odebrali se žáci sv. Romualda Beneš a Jan do Polska, aby tam šířili víru Kristovu. Třetí jejich druh Břetislav šel napřed do Říma, aby zde opatřil apoštolskou plnomoc k misijnímu dílu. Potom měl přijíti za nimi. Misionáři byli vlídně přijati polským králem Boleslavem Chrabrým. Chtějíce vyčkati apoštolského dovolení, usadili se prozatím ve vsi Kaziměři u Poznaně. Brzy se k nim přidružili dva rodní bratři Matouš a Izák, kuchař Kristín a dva jiní. Břetislav obdržev apoštolské dovolení, vydal se na cestu do Polska, avšak nemohl se tam dostat, protože vypukla válka. Když dlouho nepřicházel, šel mu Beneš naproti. Obdržel od knížete Boleslava deset hřiven stříbra na cestu. Přišel až do Prahy, ale odtud se vrátil s nepořízenou, protože nevěděl, kde Břetislava má hledati. Darované peníze ihned odevzdal Boleslavovi.

Zatím umluvili se někteří bezbožníci, že klášteřík napadnou a zavraždí poustevníky, aby

jim uloupili peníze, které byly Benešovi dány na cestu. Právě, když loupežníci se radili, slavilo pět obyvatel kláštera kaziměřského — dva nebyli doma — svátek sv. Martina pěním církevních hodinek a obětováním mše svaté; na večer nařikali bolestněji, než kdykoli dříve, že z nedostatku apoštolského dovolení není jim možno pracovati k obrácení pohanů. Když byli již všichni pohrouženi v spánek, přišli vrahové a vrazili dovnitř. Hned probudili se Beneš a Jan. Poznavše, co jim nastává, vyzpovídali se navzájem a připravili se na smrt. Vůdce zlosynů stanul před nimi jako ohromen: Jan se ho tázal: „Příteli, nač jsi přišel, a čeho si přeje tento ozbrojený lid?“ Vrah odpověděl: „Pán země Boleslav poslal nás, abychom vás bez milosrdenství svázali!“ Usmál se tomu Jan a řekl: „Dobrý kníže, jenž nás tolik miluje, nikdy neporučil vám něco takového. Co lžeš synu, marně?“ Odpověděl zlosyn: „Nuže chceme vás zabít, proto jsme přišli.“ I pravil Jan: „Bůh pomoz vám i nám!“ Vtom vytáhl vrah ukrytý meč a dvěma ranami zavraždil Jana. Podobně i Beneše, an spěchal k druhým bratřím, ťal jedním úderem doprostřed čela. A ihned zatím bratr Izák byl ze spánku probuzen; zvolal několikráte: Pomoz Bůh, pomoz Bůh! Když chtěl vstáti k modlitbě, dostal mečem ránu do nohou, a pozdvihuje rukou, obdržel od nich ránu druhou. Když však poznal, že blíží se mu žádoucí smrt mučednická, zvo-

lal radostně: „Dobře nám, že našli jsme z pouhého milosrdenství tak dobrou noc a šťastnou hodinu, jaké jsme nikdy nezasloužili. Požehnej vám Pán, že nám činíte dobře!“ Když to dořekl, dostal třetí, smrtelnou ránu. Vrahové slyšíce, že jim dobrořečí, zvolali: „Běda nám, co jsme to učinili, že jsme přišli zavraždit lidi, kteří se radují z usmrcení a vražedníkům dobrořečí. Ale nyní nemůžeme jinak, než všechny zabít, aby nevyšly na jevo naše zločiny a nezastihl nás zasloužený trest.“ Pobodali Matouše, jenž se chtěl dát na útěk a došel až ke kostelu. Posléze došlo i na kuchaře Kristína. Nevěděl o ostatních bratřích, že jsou již umučeni; proto volal na ně a bránil se na dvoře vrahům dřevem, až byl od nich také zabit.

Dokonavše dílo, slídi i vrahové po penězích. Nenalezli ničeho. I roztrhali mešní roucha, rozdělili je mezi sebou a zapálili kostel, aby tak zničili stopy zločinu. Avšak založený oheň uhasl, vražedníci byli vypátráni a uvězněni.

Na místě umučení postavil Boleslav nový velký klášter mnichů benediktinských. Jednomu z mnichů zjevili se Beneš i Jan a nařídili mu, aby vyřídil svému opatu a knížeti Boleslavovi, že si přejí, aby vrahové byli propuštěni na svobodu, aby mohli činit pokání, napravit život svůj a sloužiti Bohu.

Naučení: Ještě po smrti svatí mučedníci se přimlouvali za svoje vražedníky. A my, jak často jsme pro nějakou maličkost hned uraženi a nechceme odpustiti,

Všemohoucí poslušnost. 13. listopadu

(Sv. Stanislav Kostka. † 1568.)

Pokora je základ dokonalosti. Zkušební kámen pravé pokory je poslušnost. Když sv. Stanislav vstoupil do řádu Tovaryšstva Ježíšova, hned s počátku si opsal nejen hlavní pravidla řádová, nýbrž i „List sv. Otce našeho Ignáce o poslušnosti.“ Věděl proč. Pán Bůh nejvíce žehná těm, kteří nejvíce obětují. Největší oběti však přinášejí ti, kteří sklánějí svou hlavu pod jeho poslušnosti. To bývá nejtěžší. Proto si dal sv. Stanislav na ni záležeti.

Jeho spolunovic P. Claudius Aquaviva vypravuje: „Sloužili jsme jednou spolu v kuchyni. Bratr kuchař nám uložil přenést dříví na jiné místo. Udal však i počet polínek, kolik jich máme vzítí najednou. Mně toho bylo málo, naložil jsem si mnohem více. Ale Stanislav mi na to řekl: Chceme-li přesně poslouchati, nesmíme od svého břemene ani nic ubrati, ani k němu nic přidati.“

Tento příběh dává nahlédnouti hlouběji do duše Stanislavovy. Bratr kuchař měl moc od představeného, proto ho Stanislav poslouchal tak přesně, jak poslouchal svého novicmistra nebo rektora.

Stanislav žil tak v Bohu, že mu modlitba byla největší rozkoší. Nic mu nebylo bolestnější a obtížnější, než zkracovati dobu modlit-

by. Představení však pozorovali, jak se nadmíru v modlitbě rozpaluje a tím že si škodí na zdraví. Proto mu poručili zkrátiti modlitby, a Stanislav poslechl bez hlesnutí.

Svou poslušností nabyl tak veliké moci u Boha, že jeho novicmistr mu dal jméno: Stanislav „Všemohoucí.“

Jeho spolunovic Franchi měl mnoho vnitřních obtíží a pokušení. Prosil svatého Stanislava o modlitbu. Ten ho potěšil, a že šli právě mimo kapli, vešli oba dovnitř. Stanislav se chvílku modlil před svatostánkem a hle, v okamžiku jako by byl kámen spadl s jeho spolunovicc. Zmizely všechny úzkosti.

(Fr. Kubiček T. J. Sv. Stanislav Kostka.)

„Poslušného poslouchá Bůh. Poslušný má podíl na všemohoucnosti Boží.“ (Slova Ježíšova k služebníkům Boží Gemmě Galgani.) Sv. Pavel píše: „Kristus Ježíš jsa ve způsobě Boží, nepoložil si za loupež toho, že jest rovný Bohu, nýbrž sebe sám zmařil, přijal způsobu služebníka tím, že podobným se stal lidem a ve vnějším zjevu svém byl shledán jako člověk. Ponížil sám sebe, stav se poslušným až k smrti, a též k smrti kříže. Proto také Bůh povýšil ho a dal mu jméno, kteréž jest nade všecko jméno, aby v jménu Ježíšově pokleklo veškeré koleno, nebesťanů i pozemšťanů i těch, kteří jsou v podsvětí.“ (Filip. 7—10.)

Předsevzetí: Chci poslouchati dobrovolně a s radostí nejenom, když musím. Chci obětovati Bohu svou vůli tím, že raději učiním to, co jiní chtějí, než, co bych si přál.

„Kdo z Boha jest, slovo Boží slyší.“

14. listopadu

(Sv. Albert Veliký, biskup a učitel církevní. † 1280.)

Mladý Albert studoval na universitě v Padově vědy filosofické a přírodní. Toho času slyšel v Padově učenosti i dokonalými ctnostmi provinciál řádu sv. Dominika Jordán. Úchvatná jeho výmluvnost pohnula mnoho nadaných jinochů, že vstoupili do jeho řehole. Také Albert měl úmysl zřici se světa a přijmouti roucho dominikánské, aby mohl bez překážek v klášterním ústraní věnovati se službě Boží a vědám, ale Jordán poradil mu, aby raději zůstal ve světě, kde bude mu také možno žiti bohumile. Nadto může z bohatství po rodičích zděděného činiti mnoho dobrého. Zároveň došlo Alberta od rodičů pozvání, aby se vrátil domů a vstoupil s počestnou pannou ve svazek manželský. Takto octl se v nemalé tísní, jsa na rozpacích, má-li poslechnouti Jordána a rodičů, či jíti za hlasem svého srdce. I zlý duch ho hleděl odstrašiti od života řeholního, představuje mu, že vstoupí-li do kláštera, bude z něho s hanbou propuštěn.

Jednoho dne kázal Jordán o úkladech, jimiž zlý duch pokouší mnohého křesťana, aby zmařil úmysl jeho vstoupiti do kláštera. Albertovi bylo, jakoby se kázání týkalo jenom jeho. Ihned spěchal do kláštera a poklekna před Jordánem i ostatními řeholníky zvolal: „Bo-

ha i vás беру za svědka, že jsem hotov opustiti svět a sloužiti Kristu Pánu v řádu vašem; odmítnete-li mne, bude sám Bůh soudcem vašim.“

Byl přijat a stal se chloubou řádu dominiánského.

Naučení: „Kdo z Boha jest, slovo Boží slyší,“ praví Spasitel. A sv. Jakub dodává: „Buďte činiteli slova a ne posluchači toliko oklamávající sami sebe!“ (Jak. 1, 22.)

Předsevzetí: Před kázáním a před duchovní četbou se chci pomodliti k Duchu svatému, aby otevřel srdce moje pro pravdy Boží, a aby pohnul vůli mou k dobrým skutkům.

„Nemusel Kristus to všecko trpěti?“

15. listopadu

(Marie od Utrpení, řeholnice. † 15. listopadu 1904.)

Její křestní jméno bylo: Helena Chappotin de Neuville. Obě její starší sestry záhy zemřely, otec byl proto zadumčivý. A když po nějakém čase jediná dcera Helena rodičům sdělila, že Bůh ji volá do stavu řeholního, matka byla raněna mrtvicí a za několik hodin zemřela. Byla to pro dívku krutá rána, že Bůh za takovou cenu jí dal povolání řeholní. Po překonání mnohých obtíží vstoupila ke klásterům v Nantech. Avšak brzy onemocněla a musela klášter opustiti.

Po dvou letech se její zdraví také napravilo, že mohla vstoupiti do kongregace sester Mariae

Reparatricis. Zde obdržela jméno „Marie od Utrpení.“ Ještě než dokončila noviciát, byla poslána do Indie, do misie v Madura. Osvědčila se za obtížných poměrů tolik, že se stala provinciální představenou. Avšak přišla nová, bolestná zkouška: Došlo k nedorozumění s generální představenou kongregace ve Francii. Maria cítila se povinna předložit věc samému svatému Otci k rozhodnutí. Odcestovala proto 1876 do Říma. Pius IX. rozhodl, aby ona s částí sester zařídila zvláštní kongregaci. To byl počátek Františkánek-misionárek Mariiných. Co jejich zakladatelka za těchto událostí vytrpěla, nelze popsat.

Po dlouhém namáhání podařilo se jí založit noviciát ve Francii. Byla tam chudoba jako v chlévě betlémském.

Nový kříž čekal na zakladatelku. Měl ještě ostřejší hrany než dřívější. Byla obžalována v Římě tak, že nebylo pochyby o její vině. Na svátek sedmiboletné Panny Marie obdržela zprávu, že je sesazena s úřadu generální představené a že jsou jí zapověděny jakékoliv styky se setrami v Indii.

Její neustálá modlitba v těchto dnech byla: „Ó Ježíši, nehleď na to, co mi učiněno, jenom hleď na svou čest!“ Byl to rok největšího pokorení. Konečně přátelé vymohli v Římě, aby ještě jednou byly prozkoumány obžaloby proti ní. Stalo se tak a dokázáno, že Maria byla

úplně bez viny. Byla zase zvolena generální představenou.

Když v roce 1900 bylo zavražděno v Číně sedm sester od bokserů, svolala při této zprávě všechny sestry a řekla: „Moje dcery, když Bůh svatému Františku udělil milost, že pět synů jeho se stalo mučedníky, zvolal: „Nyní mohu říci, že mám pět Menších bratří!“ Také já, moje dcery, mohu říci, že mám sedm opravdových františkánek-misionářek Mariiných. Klášter svatého Paschála v Tau-juen-Ju byl zničen; Matka Marie Hermelina a všechny naše sestry byly zavražděny. To jest pro mne sedm bolestí a zároveň sedm radostí.“ Potom se slzami v očích zanotovala Te Deum. Když se vrátila do své světničky řekla: „Myslím, že už nebudu dlouho žít, když mi Bůh udělil tak velkou milost.“ A vskutku, brzy potom zemřela.

Naučení: Jenom křížová cesta vede k slavnému Alleluja!

„Království Boží v vás jest,“ dí Pán. Obrát se tedy z celého srdce k Pánu a opusť tento bídný svět a duše tvá nalezne pokoj. Uč se pohrdati věcmi zevnějšími a věnovati se vnitřním a uvidíš, že království Boží k tobě přijde. Jest totiž království Boží pokoj a radost v Duchu svatém, jichžto se bezbožným nedostává. Přijde k tobě Kristus a ukáže ti útěchu svou, uchystáš-li mu hodný u sebe příbytek.“ (Násl. J. K. II, 1.)

SV. CECILIE.

16. listopadu

Lék pro spásu duše.

(Sv. Edmund, metropolita anglický. † 1240.)

Roku 1233 uložil papež Řehoř IX. kapitole chrámu kanterburského, aby zvolila arcibiskupem Edmunda, který vynikal učenností a vzácnými ctnostmi nad všecky vrstevníky. Avšak ve vysokém úřadě tom ho čekaly jen bolesti a protivenství.

Král anglický Jindřich III. byl slaboch a poddával se radám cizozemců, kteří zneužívali jeho důvěry. Když Edmund upozornil krále na nebezpečnost, král se zalekl a řídil se nějaký čas radami svatého biskupa. Brzy však, aby si zjednal peněz, nechal uprázdněná biskupství a opatství neobsazená, aby mohl bráti důchod jejich, což ovšem metropolitu velmi rmoutilo. Více ho ještě bolcelo, že i papež země a Církve činil. Zatím obracel se i Edmund nechtěl si anglického krále znepráteliti a váhal proti němu rázně vystoupiti.

Jindřich III. požádal papeže, aby byl do Anglie vyslán papežský legát. Jeho přispěním chtěl mařiti všecko, co metropolita pro blaho prosebnými listy a poselstvími do Říma a posléze vymohl si od papeže listinu (bulu), již dána jest anglickým arcibiskupům plnomoc, aby uprázdněná církevní obročí sami obsazovali, jestliže nebude na místa ta po dvou měsících nikdo řádně dosazen. Ale proti tomu podal král v Římě stížnost a papež odvolal

listinu. Edmund cestoval do Říma, kde mu slíbena pomoc, avšak učiněno nebylo nic.

Všecky tyto křivdy, které arcibiskup trpěl pro spravedlnost ho bolely, avšak těšival se: „Křivdy, které se mně dějí, jsou bolestné, ale prospívají jako užitečný lék spasení duše mé.“ Přemáhal v sobě hořkost a říkal o svých nepřítelích: „I kdyby vyrvali mně oči, nepřestal bych je milovati.“

Když Edmund viděl, že všechny jeho snahy pro blaho Církve a národa jsou nazmar, opustil s bolestí svou vlast, aby se nezdálo, že souhlasí s tím, co v Anglii polepšiti nemohl. Ve Francii těžce onemocněl. Vzdychaje říkal: „Běda mně, že putování mé se prodloužilo! Zažil jsem příliš mnoho zkázy; vezmi mne tedy, ó Pane k sobě! Oč lepší jest zemřítí, než viděti, jak lid hyne!“ Když blížila se poslední hodina, dal si přinéstí nejsvětější Svátost a zvolal vroucně: „V Tebe, ó Pane, jsem věřil, Tebe jsem kázał, Tys mi svědek, že na světě nezádal jsem nic jiného, leč jen Tebe; staň se tedy vůle Tvá se mnou!“

Naučení: Co se nám zdá neštěstím, jest též pro nás lék pro spásu duše.“

Duchové.

17. listopadu

(Sv. Řehoř Divotvůrce, biskup. † asi 270.)

Řehoř byl biskupem v Nové Cesareji. Na obrácení pohanů ho Bůh obdařil vzácným mi-

lodarem zázraků. Již cestou do svého biskupského sídla osvědčil tuto divotvornou moc. Překvapen nocí a lijákem uchýlil se do pohanského chrámu slynoucího věštbami bohů. Požehnal sebe i obrazy bohů svatým křížem a zůstal zde po celou noc na modlitbách. Když příštího rána odcestoval, odebral se pohanský kněz do chrámu, aby svým bohům obětoval a vyslechl jejich věštby. Avšak ku podivu, bohové neodpovídali. I ulekl se pohanský kněz a běžel za Řehořem. Dohoniv ho hrozil žalobou a pomstou, nebudou-li uražení bohové opět odpovídati. Řehoř odpověděl klidně, že má z vůle Boží moc nad zlými duchy a že je z chrámu vyhnal. Modloslužebník odpověděl: „Ukaž tedy svou moc a nechej je zase vrátiti se do onoho chrámu!“ Řehoř vytrhl ze sešitu list a napsal naň: „Řehoř satanovi: vrať se!“ Pohanský kněz vzal list, položil jej před oltářem modly, a hle, v okamžiku obdržel zase odpověď jako dříve. Žasl nad velikou mocí světcovou, vyhledal ho a prosil, aby jej vyučil ve víře, která má tak velikou moc nad dábly. Světec ho laskavě přijal a vyučoval v pravdách křesťanských. Když začal vypravovati o tajemství vtělení Páně, nechtěl onen člověk uvěřiti. Řehoř řekl, že ovšem nelze ono tajemství pochopiti pouhým rozumem, ale že máme v ně věřiti, poněvadž je stvrzeno od Boha zázraký. Tu ukázal kněz na balvan u cesty a vyzval Řehoře, aby mu velel hnouti se a pošinouti se tam, kam ukáže. A hned se stalo,

jak si přál. Pohnut tímto zázrakem a osvícen milostí Boží, odřekl se pohanský kněz modlo-sluzby a stal se věrným učedníkem Řehořovým.

Jsou zlí duchové. Duchové zlí se k nám chovají nepřátelsky: pokoušejí nás ke hříchu, hledí nám škoditi a nás oklamati. „Bratři, buďte střízliví a bděte, neboť váš protivník ďábel obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by zahubil. Jemu odpírejte silni ve víře!“ (1. Petr. 5, 8. 9.)

Předsevzetí: Častěji se chci modliti: „Od úkladů ďábelských vysvobod' nás, Pane!“

Jazyk a duše.

18. listopadu

(Sv. Román, jáhen a mučedník. † na počátku 4. století.)

Jáhen v Cesareji palestinské Román, přišel do Antiochie. Poznal, že někteří křesťané lekají se mučení a zapírají svoji víru. Povzbuzoval je ke statečnosti. Za to byl uvržen do žaláře, bičován a konečně odsouzen k smrti ohněm. Když byl veden ulicemi volali někteří židé posměšně: „Kdo jest Bůh jeho?“ Avšak Bůh zahanbil rouhače, neboť když katané zapalovali hranici, strhl se náhle prudký liják a uhasil oheň. Z toho rozvzteklil se vladař hněvem a rozkázal, aby Románovi byl vyříznut jazyk až na kořen.

Mezi diváky byl křesťan, ranhojič, který z bázně lidské zapřel svoji víru. Jemu poručil vladař, aby svatému mučedníkovi jazyk vyřízl. Stalo se tak. Avšak když Román byl odveden do žaláře a žalárník nevěda, co se stalo,

tázał se po jménu, mučedník k úžasu všech odpověděl silným hlasem: „Román jest jméno mé.“ Bylo podezření, že ranhojič nesplnil svůj úkol. Byl proto jat a postaven před soud. Avšak lehce se ospravedlnil; neboť dal prozkoumati ústa mučedníkovy a zjistilo se, že světec skutečně mluví bez jazyka. Ale nejen to: dříve, když měl jazyk, koktal a nyní, když neměl jazyka mluvil bezvadně. Dlouhý čas byl držen v žaláři, a rozmlouval s těmi, kteří jej přišli navštívit o kříži a vítězství Pána Ježíše Krista.

Zatím co sv. Román byl ve vězení, slavilo se dvacáté výročí nastoupení císařova. Vězňové byli propuštěni na svobodu. Aby však světci se nedostalo této milosti, byl zardoušen v žaláři a obdržel tak větší a krásnější svobodu dítek Božích.

I zvířata mají jazyk, a některá mají jazyk obratnější než člověk a přec se nenaučí mluvit. Papouškovati ano, ale ne mluvit. A i když člověk se narodí jako hluchý a němý, jeho duše hledá si a nalézá prostředek, aby se dorozuměla s jinými lidmi. Ano, jsou případy, že člověk, který se narodil jako hluchý, němý a slepý, přece se naučil čísti a psát. Poznáme z toho, že duše lidská je samostatná a je nad tělem a tělo jest jenom jejím nástrojem. Duše je zde na světě jak v chatrném domě. „A když se rozpadne dům tohoto pozemského přebývání, věčný příbytek v nebesích připraven bývá.“ (Preface za mrtvé.)

Starejme se proto o duši tím, že žijeme jako sv. Román podle vůle Boží. Tím naše duše, když tělo smrti se rozpadne, bude ještě svobodněji žít, než pokud byla uzavřena v ubohém těle.

Duch charity.

19. listopadu

(Sv. Alžběta, kněžna durynská. † 1231.)

Máme nemocnice nejmoderněji zařízené, máme pojištění proti nemoci a úrazu, máme sociální péči pro vše možné a přece — zdá se, že je na světě čím dále tím hůř. Proč to? — Všecka ta nařízení pro blaho lidstva podobají se tělu bez ducha. Všecko je krásně zařízeno, ale chybí — život. Charita není jenom: postarati se, aby žaludek byl plný, charita znamená: býti bližnímu bratrem, sestrou. Tomu nás učí svatá Alžběta.

Jednou sv. Alžběta přišla do chýšky, kde ležel chudý nemocný. Neměl nikoho, kdo by mu posloužil. Naříkal, že by rád chtěl mléka, ale že nemá nikoho, kdo by mu podojil kravičku. Kněžna ve své dobrotě ihned spěchala do chléva, aby podojila krávu. Ale pochodila špatně, neboť kráva se bránila proti neobratné „služce“ a kněžna musela od pokusu upustiti.

Když Alžběta vystavěla v Marburku nemocnici, nestačilo jí postarati se o to, aby nemocní byli řádně ošetřeni. Každý den šla do nemocnice a sama obsluhovala nemocné. Avšak které nemocné si vybrala? Čím byly rány a vředy ošklivější, čím byl nemocný nevrlejší, tím více se mohlo počítati s tím, že kněžna ho bude ošetřovati. Byla tak živě přesvědčena o slovu Ježíšovu: „Co jste učinili jednomu z mých nejmenších bratří, mně jste učinili“, že při službě u nemocných říkávala: „Jak jsme šťastny, že smíme tak ošetřovati milého Spasitele.“

Její láska k chudým byla čistá a nezištná, proto se nezmenšila lidským nevděkem. Když Alžběta, vyhnána z hradu, musela se živiti prací vlastníh rukou, chtěla jednou po kamenech překročiti strouhu. Vtom s druhé strany přicházela žebračka, kterou Alžběta kdysi v nemoci opatrovala. Žebračka nečekala na druhé straně strouhy, až Alžběta přejde, vstoupila také na kameny a strčila svou bývalou dobroditelku tak, že ona, slabá a vyhladovělá, padla do bahnité vody. K tomu ještě stařena nadávala: „Dobře ti tak; nechovala ses jako kněžna, lež nyní v bahně, já ti pomáhati nebudu!“

Co Alžběta na to? Hněvala se? Snad zaplakala nad lidským nevděkem? Nebo mlčela v tiché bolesti? — Ne. Usmála se a řekla: „Dobře mi tak za to, že jsem dříve nosívala zlato a drahokamy.“

Kdysi přijala Alžběta ženu k sobě, aby ji opatrovala. Sotva se žena uzdravila, utekla v noci a ukradla své dobroditelece šaty. Ráno neměla co Alžběta obléci. Avšak nezlobila se na onu osobu, nýbrž modlila se: „Milý Pane, děkuji Ti, že smím býti Tobě podobná, jak jsi ležel v jesličkách a visel na kříži.“

Předsevzetí: Dnes chci ze srdce něco dobrého učiniti, aspoň laskavě pozdraviti a promluviti, zvláště s těmi, proti kterým cítím jakýsi odpor. Viz: „Životem“ čís. 115. Sv. Alžběta.

„Nikdo nemůže dvěma pánům sloužiti.“

20. listopadu

(Bl. František Ksaverský Can, mučedník v Annamu.
† 20. listopadu 1837.)

Podle postavy byl František trpaslík, avšak ve víře a zmužilosti byl pravý velikán. Byl sluhou u misijního biskupa a katechistou v v obci Ke-Vinh. Jeho biskup o něm píše: „František byl vždy u mě od té doby, co jsem přebýval v Tokingu. Bydlel se mnou ve vlhkých, temných skrýších, doprovázel mne v noci řekami a bahnem rýžových polí a močálů, sdílel se mnou všecka nebezpečí, ošetřoval mne v nemocích, pomáhal mi ve všech povinnostech mého úřadu, při všech oltářích a v strádání bez míry a počtu. Byl pln horlivosti hlásati pohanům evangelium, povzbuzovati pronásledované křesťany, pohnouti zatvrzelé hříšníky a přivésti je zpět k stádcí. Rychle a poslušně šel tam, kam jsem ho poslal, ať to bylo blízko nebo daleko, ve dne nebo v noci, do krajin pokojných nebo tam, kde zuřila bouře pronásledování.“

Na jedné takové nebezpečné cestě padl biřicům do rukou. Nesl právě dopis biskupův ohrožené obci křesťanské. Aby měli pohané, z čeho by ho obžalovali strčili mu při zatknutí potajmu do kapsy křížiky a jiné zbožné předměty. Soudce by rád slyšel přiznání, že tyto věci patří jemu. Avšak Can nelhal: „I kdy-

byste mne bičovali k smrti, nemohu jinak vypovídati“ „Nuže“ řekl mandarin lživě, „jestli tyto věci nepatří tobě, šlapej po nich nohama.“ Stejnou rozhodností odmítl vyznavač Kristův tuto žádost. Byl bičován ukrutně. Více než čtyřicet bambusových holí rozbili katané na něm. Potom jej hodili do žaláře. Dlouhý čas tam zůstal v nesmírných bolestech tělesných i duševních. Avšak jeho věrnost ke Kristu byla nezlomná.

„Již je tomu více než rok“ řekl jeden ze soudců, „a ještě nejsem s ním dále než první den.“ A jeden ze žaláříků řekl: „Není větší než pěst, ale v jeho srdci je nezlomná síla. Po své smrti bude jistě nějakým nebeským duchem a ochráncem své osady.“

Konečně se přiblížil dvacátý listopad, den osvobození z noci žaláře. Mandarin učinil poslední pokus zlomiti zmužilost křesťanského vyznavače. Proto dal položit na zemi jednoduchý kříž. „Hle, jsou zde dva kousky dřeva“ řekl, „znamenají číslici deset. Přestup přes ně, a budeš svobodný.“ „Ne“ odpověděl Can, „jenom ve tvých ústech znamenají číslici deset; ve tvém srdci znamenají kříž!“ — Potom ho mandarin vyzval, aby zavřel oči a tak přešel přes kříž, jakoby jej neviděl. Avšak i to odmítl Can: „Ved'te mne k' smrti“, prosil, „něco takového nikdy neučiním!“

Soudce sám se přiznal: „To není obyčejný člověk. Ten neslouží dvěma pánům. Jeho věr-

nost jest nezlomná!“ Potom dal rozkaz a František byl vyveden na popraviště. Tam byl zardousen a nakonec mečem sťat.

„Nikdo nemůže dvěma pánům sloužiti!“ Proč katolicismus jest u nás tak slabý? Protože je málo lidí, kteří celým srdcem bez výhrady slouží Kristu. Nedejme se zahanbiti od tohoto novokřesťana!

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.“

21. listopadu

(Sv. Jakub Komolý, mučedník. † 411. Svátek 20., 25.
neb 27. listopadu.)

Jakub byl důstojníkem na královském dvoře perském. Aby si získal přízeň královu, odřekl se víry Kristovy a byl za to povýšen do stavu magů, perských to kněží a mudrců, kteří se zabývají modloslužbou, kouzelnictvím a hvězdářstvím.

Po králi Isgerdovi nastoupil syn jeho Varrannes. I ten byl Jakobovi nakloněn. Kdysi byl Jakub s králem na válečné výpravě a tu se manželka a matka jeho teprve dověděly, že Jakub se odřekl Krista. Napsaly mu: „Nešťastníče! Došla nás zpráva, že ses opustil víru a Boha k vůli králi. Kdo jest ten král, jehož jsi poslechl více než Boha? Ejhle, on umřel a již nemůže ti prokazovati milostí, nemůže tě zbaviti věčných muk, kterým jsi propadl. Setrváš-li v hříchu svém, zastihne i tebe týž soud Boží, jenž potkal tvého přítele krále.

I odřekneme se tě, neboť s odpadlíkem není nám možno společenství.“ — List mocně dojal Jakuba a otevřel mu oči. Odříkají-li se ho matka a manželka, jak teprve naloží s ním na soudu věčný Bůh, od něhož odpadl a jehož zradil? Litoval hořce svého provinění, stal se opět horlivým křesťanem a činil pokání.

Králi neušla tato změna v životě Jakubově. Pohrozil mu: neodstoupí-li od Krista, bude ukrutně mučen jako křesťané za jeho předchůdců. Jakub řekl na to: „Věř, že nepřestávám se modlití, abych zemřel tak, jak zemřeli oni, neboť taková smrt podobá se kratičkému spánku, z něhož brzy procitneme.“[•] Král namítl: „Nedej se klamati domněnkou křesťanů, jakoby smrt byla jen snem; vždyť i králové bojí se jí.“ Na to odpovídal Jakub: „Ovšem, lekají se smrti všickni, kdož Boha neznají, neboť dí naše Písmo svaté: Když umře bezbožný, žádné naděje nebude mu již, a naděje bezbožníků zahyne.“

Král rozkázal, aby Jakub byl natažen na skřípec a aby mu postupně uřezali prsty, nohy, ruce, a posléze aby mu stali hlavu. Když Jakub ležel na skřípci, i soudce plakal nad ním a řekl mu: „Už dosti jsi učinil pro svou víru! Poslechni krále a zachraň se. Vždyť později můžeš zase šetřiti víry! Máš jmění dosti, almužnami můžeš opět sobě vyprositi odpuštění u svého Boha.“ Jakub však zůstal pevný.

Za prevelikých muk se modlil: „Ježíši Kriste, Pane náš, přijď ku pomoci a spasiž mne, neboť obkličují mne bolesti smrti.“ Tu řekli katané: „Zdali nepravili jsme tobě, že utrpení bude tvoje veliké?“ Ale on odpověděl jim: „Z lásky k Bohu chci trpěti ještě více, každým údem podávám mu novou oběť.“ Umíraje říkal: „Jsem jako réva, která se na zimu oklešťuje a jest pak jako mrtvá, ale na jaře opět pučí a kvete.“

Předsevzetí: Chci se modliti za návrat těch, kteří opustili svatou Církev. Chci láskou, dobrým příkladem a dobrým slovem ubohé odpadlíky získati pro Ježíše Krista.

„Andělům svým přikázal jsem o tobě.“

22. listopadu

(Sv. Cecilie, mučednice. † 230 (podle jiných kolem 170.)

Cecilie, ze slavného rodu, zasvětila se Ježíši Kristu. Proti vůli zasnoubili ji rodiče urozenému jinochu Valeriánovi. Po svatbě řekla Cecilie svému ženichu: „Milý Valeriáne! Zasvětila jsem se Ježíši Kristu, a věz, že mi Bůh dal za strážce anděla, který mne střeší.“ I řekl Valerián: „Mám-li uvěřiti slovům tvým, ukaž mi anděla toho.“ Cecilie odpověděla: „Pouhého ducha mohou spatřiti jen oči na křtu svatém očistěné a posvěcené, přeješ-li si viděti anděla, třeba opustiti modloslužbu, uvěřiti v Krista a dáti se pokřtiti.“ Valerián

se tázal: „Kdo jest ten, který by mne mohl očistiti, abych viděl anděla? Kdo by mne naučil znáti učení křesťanské?“ Cecilie: „Jdi na silnici Appiovu, nalezneš tam chudé žebrající o almužnu. Rci jim: Cecilie mne poslala, abyste mi ukázali sv. otce Urbana. A když ti jej ukáží, sděl mu všecko, co jsem ti pravila.“ Valerián poslechl, byl od Urbana poučen a pokřtěn. Vrátiv se domů, zastal Cecílii ana klečela a modlila se. Vedle ní spatřil zářící zjev anděla. Anděl měl v ruce dva věnce z růží a lilii, podal jeden Cecílii, druhý Valeriánovi a řekl: „Přináším tyto věnce z ráje nebeského; květy jejich nepozbudou krásy a vůně, zachováte-li je s čistým srdcem.“

Vtom vkročil do světnice Valeriánův bratr Ctibor. Zvolal: „Žasnu, že v této roční době je zde cítiti vůni růží a lilii!“ Valerián řekl: „Kdybys uvěřil v Krista, uviděl bys věnce z růží a lilii. Až dosud věřil jsi v bohy, a ti jsou klamní.“ Ctibor se dal poučiti a stal se křesťanem. Oba bratři byli polapeni a odsouzeni na smrt. Na popraviště je vedl vojenský velitel Maksim. Divil se, proč bratři plesají jdouce na smrt a tázal se jich, zdali jim skutečně kyne po smrti život nový.

Ctibor odpověděl: „O tom nepochybuj! Věř, že duše lidská je nesmrtelná a že po smrti nastane nový život!“ Maksim si umínil, že také se dá pokřtiti. Valerián a Ctibor byli poprava-

veni mečem, a když přišlo na jevo, že Maksim také vyznává Krista, byl kyjem utlučen.

Cecilie mezitím rozdala všechno jmění své chudým. Prefekt předvolal ji a žádal, aby vydala jmění a obětovala bohům. Cecilie odpověděla: „Marně žádáš ode mne pokladů; rozdala jsem je chudým. Někým modlám obětovati nebudu.“ Vladař rozkázal, aby byla ve vlastním domě v lázni vedrem a horkou párou udušena. Když Cecilie zůstala i ve žhavé komoře živá a zdravá, rozkázal, aby byla státa. Kat ji zasadil mečem tři rány a nechal ji polomrtvou ležeti. Ještě tři dni mučednice žila, napomínala křesťany ke statečnosti ve víře a když už nemohla mluvit, aspoň prsty svými dávala na jevo, že věří v jednoho Boha ve třech osobách.

Předsevzeti: Budu se každodenně s velikou zbožností modlit: „Anděle Boží, strážce můj!“

**„My pak honositi se musíme v kříži
Pána našeho Ježíše Krista.“** 23. listopadu
(Gal. 6, 14.)

(Sv. Jan z Kříže, učitel církevní. † 14. prosince 1591.
Svátek zítra.)

Matka dala Jana na řemeslo. Ale neměl k tomu schopnosti. Konečně se stal ošetřovatelem nemocných. Při tom se vzdělával, takže mohl býti vysvěcen na kněze.

V tu dobu byl založen v Medině ve Španělsku karmelitský klášter. Jan se rozhodl, že do něho vstoupí. Tehdy reformovala sv. Terezie Karmelitky a zaváděla u nich přísnou kázeň podle původních pravidel. Obdržela povolení, aby zařídila též dva mužské kláštery s přísnou kázní. Jakmile přišla do Mediny, zjistila, že Jan by se mohl stát nástrojem k provedení tohoto záměru. Jan souhlasil, a však proti reformám povstala bouře. Jan byl prohlášen za pokrytce, novotáře, rušitele míru a za odpadlíka od řehole. Byl uvězněn v temné a těsné komůrce. Tam chřádl po devět měsíců o chlebě a vodě; každý pátek býval mrskán, takže ještě po letech měl na těle stopy od ran. Jednou přišel představený kláštera do komůrky Janovy. Jan právě ležel na zemi na tváři. Nevstal ze slabosti. Představený obořil se na něho, proč nevstává a nevzdává mu poctu. Jan prosil za odpuštění. Představený tázal se dále: „Nač jsi právě myslel?“ — „Myslel jsem: kéž bych mohl v zítřejší svátek sloužit mši svatou!“ — „Nikdy již nebudeš sloužit mši svatou!“ — Ke strastem tělesným se družily strasti duševní: nechuť k modlitbě, malomyslnost, vyprahlost.

Konečně se mu v noci podařilo uvolnit zámek u dveří; rozstříhal příkrývky na pásy, sešil je jehlou, již mu dali na zašívání hábitu a spustil se s okna dolů.

Fr. Urban : SV. ALŽBĚTA.

Když se mu podařilo zavést reformu, vystali mu odpůrci i ve vlastních žácích. Jan byl zbaven všech hodností a poslán do Ameriky. Avšak na cestě onemocněl a bylo mu dáno na vůli vybrati si jeden ze dvou klášterů, aby se v něm mohl léčiti. Převor jednoho kláštera byl Janovi nakloněn, Jan však si naopak zvolil klášter ubedský, kde byl představeným rozhodný jeho protivník. Tak učinil, aby mohl ztrávit zbytek života svého v ustavičném utrpení a cvičiti se do smrti v nesení kříže Kristova. I dosáhl, čeho si přál. Představený nařikal, kolik vydání prý mu působí Janova nemoc; zakázal, aby bez jeho dovození nikdo Jana nenavštěvoval; odmítal dary, které pro Jana byly přineseny a vzkázal dárcům, že takové věci nehodí se pro přísného mnicha a horlitele, jakým jest bratr Jan z Kříže. Jan mlčel ke všemu, maje ustavičně kříž v ruce a hledě naň i libaje jej vzpomínal na Spasitele trpícího a radoval se, že jest mu připodobněn.

Tato hrdinská trpělivost dotkla se posléze i srdcí protivníků a vzbudila v nich soucit a lítost. — Skoro tři měsíce trpěl Jan, posléze se mu přiblížila poslední hodina. Jan prosil představeného za odpuštění, že mu působil vydání a mrzutosti. Políživ kříž, povzdechl: „Páne, v ruce Tvé poručím ducha svého,“ pak zesnul v Pánu.

Anděl radosti.

24. listopadu

(Markéta Sinclairová narodila se 1900 v Edinburghu.
† 24. listopadu 1925.)

Markéta byla dívka veselá, vždy naladěna k žertu. V plování a v běhu o závod bývala vždy mezi prvními.

Když vyšla ze školy pracovala v továrně. V rodině Sinclairově bývala často bída. Markéta byla pak všem andělem útěchy. „Maminko,“ říkala, „jděte ke Kristu Pánu, prostě ho, aby nám pomohl. Vždyť sám pravil: Pojdte ke mně všichni, kteří pracujete a obtěženi jste, a já vás občerstvím.“

Markéta byla neobyčejně vděčná svým rodičům. Častokrát říkala: „Máme dobrého otce a dobrou matku. Není to veliká milost, že maminka má takovou pevnou víru a tatínek je tak dobrým katolíkem, a že nás tak dobře vychovávají?“ V dětinné vděčnosti stále přemýšlela, čím by rodiče potěšila. Často se jí podařilo, že svou veselostí a zvonivým smíchem zaplašila starosti s tváře svých rodičů.

Z bytu rodiny Sinclairovy zaznívá veselý smích. Co se tam děje? — Dnes je právě jeden z těch milých rodinných večerů, které nejsou u Sinclairových vzácností. Dnes se tančují. Maminka s Markétou jsou právě v kole. To je nádherné! Teď přijde na řadu tatínek. Je při tom neohebný, dřevěný, ale to nevadí.

Jde jen o to, aby celá rodina měla radost. — Kdo je nejveselejší? — Odpověď není těžká.

Matka chodívala do šicího kursu a doma zatím byli skřítki v činnosti. V čele Markétka. Zametalo se, čistilo, pořádalo, drhlo. To bylo radostí, když maminka vrátivši se, byla překvapena, když všechno chválila, všemu se divila!

Když jiná děvčata se Markétě posmívala, že musí býti večer v devět hodin už doma, řekla Markéta: „Doma je nejlépe.“ Říkávala ke své sestře: „Hle, jak šťastní by lidé byli, kdyby se měli tak rádi jako my. Jdou každý svou cestou. Ani netuší, kolik radosti máme ve svém kroužku. Někdy se nepohodneme, ale za okamžik se zas máme rádi a na všechno zapomeneme.“

Kde byl pramen této radosti a lásky? U Ježíše svátostného. — Dělnice z továrny chvátají domů. Markéta však se po cestě staví v kostele, musí pozdraviti svého Přítele, snad jen na několik minut, když povinnost nedovoluje déle. Ale pak tím vroucnější pozdravy posílá ke svatostánku.

Nežli šla do práce, den co den chodila na mši svatou a ke sv. přijímání. Díkučinění netrvalo dlouho, poněvadž musela do práce; ale celý den byl jediným díkučiněním.

Jsou prázdniny. Markéta se chystá na dovolenou do volné Boží přírody, k moři, do hor. Její sestra půjde s ní. Obě dívky konají ještě

důležité porady. „Naše duše nesmějí míti o prázdninách hlad,“ praví rozhodně Markéta. Zařizuje svůj cestovní plán tak, aby mohla každý den ke sv. přijímání.

Jak krásně by bylo v rodinách, kdyby všude byla nějaká Markéta Sinclairová jako anděl radosti, útěchy pokoje, jako viditelný anděl strážný!

»Zkazím moudrost mudrců.« 25. listopadu
(Is. 29, 11.)

(Sv. Kateřina, mučednice a patronka filosofů. † 307.)

V sále císařského paláce v Aleksandrii naskytla se zvláštní podívaná. Na trůně seděl císař Maksimin, kolem něho padesát mudrcův. Jeden z nich oslovil panovníka: „Císaři, povolal jsi nás ze všech provincií své říše, abychom zde vedli učenou rozpravu. A nyní chceš tropiti si z nás posměch před celým světem. Stavíš nás před mladou dívku, kterou by moudrostí přemohl jeden z našich žáků!“ Císař odpověděl: „Ano, je to mladá dívka, ale je to zázrak moudrosti. Mnoho lidu již svedla.“ Sotva císař domluvil, přicházela Kateřina, požehnala se svatým křížem a řekla: „Císaři, tys mne, slabou dívku, postavil proti padesáti mudrcům a slibuješ jim odměny, zatím, co mne nutíš k boji bez naděje na odměnu! Avšak moje odměna bude Kristus, naděje těch, kteří bojují pro něho.“

Tázali se Kateřiny, proč věří v Krista. Odpověděla: „Protože veškerá touha lidského srdce může býti uspokojena jenom věrou v Boha a jeho zjevení a v Syna Božího Ježíše Krista, který se stal člověkem.“ Nato ukázala dívka žasnoucím učencům, jak veškerá moudrost mudrců jest jako kapka z moře věčné pravdy, která je v Bohu. Ukázala, jak i největší veleduchové pohanští se svou moudrostí přišli jenom k branám pravdy. Kvetoucí zahrada pravdy jim zůstala zavřena; tu otevře klíč víry. Všecky spisy učenců a básníků jsou jenom jako vroucí výkřik po vykoupení z hlubokosti duševní nouze. Její splnění je zjevení Boží a vykoupení skrze Ježíše Krista. Končila slovy: „Přijměte tuto víru celým srdcem, a všecky záhady se vám rozluští, a veškerá touha srdce bude splněna, a srdce vaše bude naplněno klidem, kterého nic nemůže rušit.“

Mudrci žasli a řekli: „Víš, ó císaři, že ještě nikdo našemu rozumu neodolal, ale z této dívky mluví duch Boží; tak nás naplnil obdivem, že ani nevíme ani se neodvážíme říci něco proti Kristu.“

Legenda vypravuje, že mudrci se stali křesťany a byli pro Krista umučeni. Pro Kateřinu připravil císař zvláště ukrutný způsob smrti. Byl přichystán stroj o čtyřech kolech, která byla opatřena ostrými železnými hroty; Avšak v tu chvíli, kdy kat chtěl stroj uvést

v pohyb, stroj se rozpadl. Konečně byla Ka-
teřina sřata.

Hledejme moudrost, ale ne onou modrost, která
naplňuje duši pýchou, nýbrž tu, o které praví Jezus
Sirach: „Jsa ještě jinoch, prve nežli jsem bloudil, hle-
dal jsem moudrost bez obavy v modlitbě mé.“ (Sir.
51, 18.)

»Podobno jest království nebeské perle drahocenné.«

26. listopadu

(Sv. Barlám, poustevník a sv. Josafat, král indický.
† v 5. neb 6. století. Svátek zítra.)

Indickému králi Abenerovi narodil se syn
Josafat, o němž brahmíni (indičtí kněží) vě-
řtili, že bude vládnouti královstvím větším než
otcc. Král vykázal svému synu rozkošný pa-
lác s ohromnou zahradou, a dal ho bedlivě o-
patrovati, aby nepoznal křesřanské víry a aby
nespatřil lidské bídy.

Kaysi si Josafat vyjel s komonstvem z
paláce; ačkoli v služebnící úzkostlivě před ním
ukrývali lidskou bídu, přece Josafat ji po-
střehl. Tu viděl člověka malomocného, tam
člověka slepého, onde starce smrti se blíži-
cího. Zarmoutil se nad tím a přemítal, co se
stane s člověkem po smrti. „Což, není žádné
pomoci proti smrti?“ tázal se služebníkú,
„Není,“ zněla odpověď; „lidé se dožijí osmde-
sáti neb sta let, ale potom jest jim umřítí, ne-
vědí však, kdy, kde, a jak umrou.“ Králevic

na to: „Pak je život lidský něco hořkého, kdo tedy může zůstat klidný?“

Toho času přebýval na poušti v Senaaru (v Nubii) poustevník Barlám. Tomu dostalo se shůry pokynu, aby se vydal na cestu do Indie a osvětlil světlem víry mladého králevice Josafata. I přestrojil se za kupce, putoval na východ, vyhledal palác královského syna Josafata a řekl jeho vychovateli: „Přináším z daleké země drahý kámen, jenž otvírá zrak duchovně slepým, bystří sluch, léčí chorobu duše a zapuzuje zlé duchy. Avšak kámen ten smějí viděti jen duše čisté.“ Dí jemu vychovatel: „Oko mé již jest zkaleno a duše má posvrněna; ale králevic má srdce nevinné, jemu ukaž poklad svůj.“ I byl cizinec doveden k Josafatovi a jal se k němu mluvit v podobnosti, z něhož králevic vyrozuměl, že přišel uzdraviti duši jeho, zmítanou nepokojem a touhou po pravdě. Tu začal Barlám vykládati Josafatovi pravdy křesťanské řka: „Král králů propůjčuje lidem nesmrtelnost. Jeho trůn převyšuje všechny trůny. On mne poslal k tobě, abych tě poučil.“ Králevic radostně přijal učení Kristovo a dal se pokřtiti.

Král Abener zvědév o tom, zarmoutil se nadmíru; povolal pohanské mudrce a rozkázal jim, aby synovi zošklivili náboženství křesťanské. Ale práce jejich byla marná. Král vida, že syna nepřekoná, učinil jej spolupánov-

nikem. Josafat vztýčil na svém paláci kříž a zakrátko získal si dobrotou i moudrostí srdce všech poddaných. Mnozí uvěřili v Ježíše Krista a konečně král sám se dal pokřtiti a zemřel za několik let v náručí jeho.

Od té doby vládl Josafat sám, dávaje lidu svému příklad svatého života. Když pak královal již po čtyřicet let, roztoužila se duše jeho po jiném království a jiném trůnu. Odevzdal žezlo zbožnému křesťanu Barachiášovi a odešel na poušť; vyhledal Barláma, zůstal u něho a sloužil Bohu. Po třicet let trval Josafat na poušti, až dozrál pro království nebeské.

My jsme obdrželi drahokam právě víry bez námahy a bez oběti. Jest proto nebezpečí, že si ho nevážíme, jako děti, které považují dýmánek za sklo.

Zkouška věrnosti.

27. listopadu

(Sv. Óda, dcera skotského krále, panna. † v 8. století.
Svátek zítra.)

Již v mládí Óda oslepla. Jistě by byla ráda všecko obětovala, aby obdržela zrak. Ale jako cestující, když je překvapen nocí, pozdvihuje oči svých k hvězdnatému nebi — tak též Óda, v temnosti slepoty pozdvihla duši svou k nebi, hledala u Boha útěchy a radosti, a vedla život zbožný.

U hrobu sv. Lamberta v Lutychu udály se mnohé zázraky. Též král skotský nabył naděje, že by se jeho dcera tam mohla uzdraviti. Poslal Ódu do Lutychu. Óda padla u hrobu světčova na kolena a vroucně se modlila, aby jí světec vyprosil uzdravení, bude-li to ke spáse její duše. A hle, zatím, co se modlila, nabyla zraku. Dovedeme si představití radost, kterou pocítíla nad touto milostí. Avšak toto uzdravení bylo pro ni velikou zkouškou

Za své nemoci zasvětila se Bohu, a nyní nutil jí otec, aby vstoupila do stavu manželského. Avšak její duše v době slepoty tak se upevnila v Bohu, že nedbala ani lichocení, ani hrozeb otcových a zůstala věrna Ježíši Kristu.

Abý nebyla ve svém náboženském životě stále obtěžována, opustila domov a žila v osamělé krajině jako poustevnice, až jí Bůh povolal do pravé vlasti.

Bůh mnohého člověka zkouší podobným způsobem. Některému posílá nemoc, jinému protivenství, třetího pohne kázáním nebo misiemi, aby přemýšlel o smrti a věčnosti. Mnohý takto přichází na lepší cestu a začíná zbožný život. Tímto způsobem vytrhl Bůh duši z hříchu a postavil na správnou cestu. Když však tato soužení přestávají, chce Bůh, abychom mu dobrovolně sloužili dále. Bohužel mnohý v této zkoušce neobstojí. Snad většina lidí se vrací k hříchu, když bolesti přestávají. Co jim řekne božský Soudce?

»Aby všichni jedno byli.« 28. listopadu

(Jan 17, 21.)

(Sv. Josafat Kuncevič, arcibiskup polocký; mučedník unionismu. † 12. listopadu 1623.)

Když Rusové přijali víru Kristovu, byli všickni zprvu obřadu řeckého a byli ve spojení s apoštolskou Stolicí v Římě. V době, kdy pověstný Michal Caerularius způsobil v Cařihradě neblahý církevní rozkol, zůstali ruští biskupové spojeni s Římem. Teprve kijevský metropolita Nikefor začal do katolické Církve ruské vštěpovati rozkol.

O spojení rozkolníků s Církví katolickou si získal největších zásluh sv. Josafat. Vstoupil do řádu Basiliánů a vedl tam život nadmíru přísný. Pracoval tolik pro spojení s Římem, že mu katolíci dali název „bič na rozkolníky.“ Rozkolníci mu zase spílali „dušechvatů“. Josafat uslyšev tuto přezdívku řekl: „Ano, dejž Bůh, abych všecky jejich duše uchvátil pro nebe.“

Roku 1618 zemřel staříčkový arcibiskup Brolnický a Josafat se stal jeho nástupcem, arcibiskupem polockým. Proti němu byl od rozkolníků ustanoven vzdorobiskupem Melekij Smotrycký.

Rozkolníci tupili Josafata, házeli po něm kamením a vyhrožovali mu, že ho zabijí. Proto chystal se Josafat na smrt mučednickou. Koncem října 1623 odebral se do Vitebska, kde

rozkolníci řádili nejhůře. Ihned sliukly se davy rozeštvaného lidu, žádající jeho smrti. Arcibiskup je utěšil laskavými slovy. I utekli se spiklenci ke lsti. Snažili se vyhledávati půtky se služebníky biskupovými doufající, že vzniknou při tom výtržnosti a zmatky, jichž bude snadno využítovati proti Josafatovi. Ale arcibiskup zakázal svým služebníkům, aby se do půtek nepouštěli a aby z domu nevycházeli. I najali rozkolníci jakéhosi tuláka Eliáše, aby Josafatovi před arcibiskupským domem veřejně lál. Eliáš lál Josafatovi, unii a pepeži od rána do večera. Ale arcibiskup nebyl v ten den doma a vrátil se až večer.

Druhého dne Eliáš opět nadával Josafatovi. Služebníci Josafatovi vyrazili na Eliáše, polapili jej a zavřeli. To právě si přáli spiklenci. Ihned jali se zvoniti na poplach a křičeli: „Pryč s Josafatem! Zabijte ho, latinského papistu!“ Josafat kázal propustit Eliáše, ale buřiči učinili útok na dům arcibiskupův a poranili jeho duchovního rádce. Josafat vyšel a řekl: „Hospodin budiž s vámi, synové milí! Proč tak ukrutně nakládáte s mými domácími? Máte-li něco proti mě, hle, tu jsem!“ Jeden z buřičů udeřil arcibiskupa kyjem, druhý mu zasadil smrtelnou ránu do hlavy. Když Josafat padl k zemi, bylo z jeho úst slyšeti povzdech: „Bože můj!“ I vzkřikli: „On ještě žije!“ a střelili ho do hlavy. Mrtvolu hodili do řeky.

„Abys všechny zbloudilé zpět k jednotě Církve povolati a všechny nevěřící k světlu evangelia přivésti ráčil, Tě prosíme, uslyš nás!“

»Nic nečistého nevejde do nebe.«

29. listopadu

(Ct. Salvator de Pantellaria. † 1711.)

Salvator byl kapucín v městě Palerně. Byl tak horlivý v skutcích sebezapírání, že jeho představení ho museli v tom omezovati. V modlitbě byl velmi soustředěný, někdy se vznášel nad zemí. Jeho kázání měla veliký úspěch; celá města se obracela a dala na pokání. Lidé byli tak přesvědčeni o jeho svatosti, že mu ustříhovali části jeho oděvu, aby měli něco na památku.

Při tom se pokládal Salvator za ubohého hříšníka. Když mu jeden spolubratr na zkoušku vytýkal pokrytectví a jiné hříchy, Salvator se nehájil, nýbrž děkoval za upozornění a vyvolil si tohoto spolubratra za zpovědníka.

Po dvaadvacet let trpěl bolením hlavy, že mu bylo jakoby jej někdo kladivem tloukl. Často musel celé dni seděti v temné světničce, protože světlo rozmnožovalo bolesti hlavy. Žaludek jeho nesnesl pokrmů, takže mu hodina jídla byla jako mučednictví. K tomu trpěl dnou; jeho ruce byly tak zkrouceny, že ho musel jiný bratr krmiti jako malé dítě. Na konec se k tomu přidala vodnatelnost, při ležení nemohl

se ani hýbati. Při tom nikdy nebyl smutný. V největších bolestech říkal: „Jméno Páně budiž velebeno!“ Když umíral, dal si přečísti o umučení Páně, a když četli slova: „Naklonil hlavu svou a zemřel“, též i on svou duši odevzdal Spasiteli. Mnoho zázraků se stalo u jeho hrobu.

Mohli bychom si mysliti, že duše jeho ihned přišla do nebe. Avšak vypravuje se, že jeho zpovědník vyzval jistou řeholnici, aby se modlila za zemřelého. A této zbožné duši bylo zjeveno, že Salvator musel na čtvrt hodiny do očiště. A proč? Protože byl poněkud netrpělivý a že se nepodrobil vůli Boží s takovou ochotou, jak měl.

Když tak dokonalý člověk musel ještě v očiště trpěti, co čeká nás? Snažme se očistiti svou duši, co nejvíce svatou zповědí a dobrovolným pokáním. — Modleme se za zemřelé, i když to byly osoby zbožné a ctnostné.

30. listopadu **„Bud' pozdraven, ó kříži.“**

(Sv. Ondřej, apoštol. † 70.)

Ondřej pocházel z městečka Betsaidy při jezeře Genezaretském. Byl syn Jonášův a bratr Šimona Petra. Jako otec a bratr provozoval i on živnost rybářskou. Jakmile Jan Křtitel jal se zvěstovati blížící se království Boží, přidružil se k němu.

Když Ježíš postiv se na poušti vrátil se k Jordánu, nazval jej Jan Křtitel před učední-

ky svými Beránkem Božím, který snímá hříchy světa. Druhého dne opět stál Jan na poušti a dva z učedníků jeho byli při něm. A když se přibližoval k nim Ježíš, řekl Jan zase: „Hle, Beránek Boží.“ I přidružili se tito dva učedníci, Ondřej a Jan, k Ježíšovi. Ondřej se však nespokojil tím, že našel sám Ježíše. Druhého dne hledal svého bratra Šimona a řekl mu: „Nalezli jsme Mesiáše!“ I přivedl ho k Ježíšovi.

Po seslání Ducha svatého vydal se Ondřej na apoštolské cesty do dalekých zemí. Hlavně působil ve Skytii (severně od Černého moře, dnešní jižní Rusko). — Ze Skytie procestoval Malou Asii a Řecko. V hlavním městě achájském, v Patrasu, byl Ondřej od císařského vladaře Eggea odsouzen k smrti kříže. Když mu byl rozsudek oznámen, odpověděl pln jsa Ducha svatého: „Jsem služebník kříže Kristova a více si ho přeji, než se ho bojím.“ Když veden byl na popraviště a spatřil kříž sobě přichystaný, zvolal pln radosti: „Buď pozdraven, ó kříži, jenž jsi byl posvěcen tělem Kristovým a ozdoben údy jeho jako perlami! Než Pán můj vstoupil na tebe, byl jsi postrachem na zemi, nyní však naplňuješ nás touhou nebeskou. Vědí dnes věřící, jaké milosti v sobě chováš a jakých darů uděluješ. Bezpečně radostně spěchám k tobě, abys přijal i mne, učedníka Toho, jenž na tobě pněl. Byl jsem povždy milovníkem tvým; vždycky toužil jsem

obejmouti tebe. Ó svatý kříži, dlouho očekávaný, vroucně milovaný, vysvoboď mne z tohoto světa a vrať mne Mistru mému, aby mne skrze tebe přijal ten, jenž skrze tebe mne vykoupil.“

Aby apoštol déle trpěl, nebyl na kříž přibit hřeby, nýbrž přivázán provazy. I zůstal živ do třetího dne na kříži nepřestávaje děkovati Kristu Pánu, že byl nalezen hodným připodobnění se mu smrtí. S kříže apoštol hlásal evangelium zástupům shromážděného lidu a dne 30. listopadu vypustil svou duši.

„Mnoho má Ježiš milovníků nebeského království svého, ale málo nosičů svého kříže. Mnoho má těch, kteří hledají potěšení, ale málo těch, kteří touží po bolesti, mnoho nalézá druhů ku stolu, ale málo k postu. Všickni žádají s ním se radovati, ale málo jich chce pro něho trpěti. Mnoho jich následuje Ježiše až k lámání chleba, ale málo až k pití z kalicha utrpení.“

„Všeobecné, velkými písmeny psané pravidlo, dle něhož se tvá poslušnost řídití má, jest: „Všechno děj se z lásky, nic z přinucení. Láska k poslušnosti buď větší než bázeň před neposlušností!“ Přeji ti svobody ducha, avšak nikoli ducha svobody; neb tento vylučuje poslušnost a jest chtíčům těla podroben. V čem záleží pravá svoboda ducha? Záleží v úplném odloučení srdce ode všech věcí pozemských, abychom mohli jediné a pouze poznanou vůli Boží plniti.“ (Sv. František Saleský: O pravé zbožnosti.)

SV. FRANTIŠEK KSAVERSKÝ.

1. prosince **„Nepokojné jest srdce naše.“**

(Karel de Foucauld. † 1. prosince 1916.)

Karel se narodil 15. září 1858 jako syn úředníka v Štrasburku. Po prvním svatém přijímání již nevedl žádného náboženského života. Avšak čím více se vrhal do víru radovánek, tím se cítil nešťastnějším. Stal se vojákem, avšak vojenská kázeň se mu nelíbila, i opustil vojenskou dráhu.

Chtěl vykonati odvážný podnik. Země Maroko v Africe byla Evropanům neznámá. Foucauld se rozhodl, že tam podnikne výzkumnou cestu. Přestrojen za alžírského žida vykonal dobrodružnou cestu pohořím Atlas. Šťastně se vrátil a vydal velikou knihu: „Výzkumné cesty v Maroku.“ Kniha vzbudila podiv.

Vrátiv se do Paříže, seznámil se s horlivým knězem Huvelinem. Kněz jej kdysi nenařadale vyzval, aby vykonal generální zpověď. Karel vyhověl, s počátku sice nerad, ale jaká radost jej naplnila, když obdržel rozhřešení! Povstal od zpovědi jako druhdy sv. Pavel před Damaškem. S velikou zbožností šel jako devětadvacetiletý po druhé k sv. přijímání. Od té chvíle byla jediná jeho touha: zemřítí opuštěn ode všech, zemřítí rukou nevděčnou, zemřítí za pokání za své hříchy a za obrácení Sahary.

Vstoupil napřed k trappistům. Avšak tento přísný řád mu byl ještě málo přísný. Proto

se odebral do Palestiny, kde v klášteře klarišek v Nazaretě konal službu zahradníka, čeledína a kostelníka.

Avšak to všecko mu bylo ještě malé sebezapírání. Proto se odebral do jižního Alžírsku do Sahary, vystavěl tam poustevnu a kapli. Domorodci přicházeli a zvědavě ho okukovali. Brzy však poznali jeho velikou lásku a zbožnost. Vše, čeho si přáli, jim dal, léčil jejich nemocné, učil, těšil, a pomáhal, kde jen mohl. Tolik lásky domorodci ještě nezažili, zvláště ne od Evropana. Větší část dne ztrávil P. Karel před svatostánkem. Domorodci přilnuli k němu jako k svému otci. Podivovali se jeho umrtvování. Foucauld živil se ječným chlebem, ovocem a čajem; ale tento čaj byl pro každého jiného nepoživatelný.

Aby své působení rozšířil, táhl ještě dále do pouště. Tam pásli Tuaregové, kočovný národ svá stáda velbloudů a koz. Avšak i tito domorodci poznali brzy lásku svatého kněze. Foucauld stal se jim těшитelem, lékařem a učitelem.

Ve světové válce vypověděli Tuaregové „svatou válku“ Francouzům. Na neštěstí Francouzové opevnili poustevnu P. Karla. Tak se stalo, že 1. prosince 1916 přepadli Tuaregové poustevnu a jeden z nich zastřelil svatého poustevníka. Tak se splnilo jeho přání.

Naučení: Ve sv. zpovědi se nám odpouštějí hříchy, věčný trest a část časných trestů. Některé časné tresty ještě zůstávají.

Kolik jsme my již činili pokání za své hříchy?

2. prosince

Církev a vlast.

(Bl. Edmund Kämpian, kněz Tovaryšstva Ježíšova, mučedník anglický. † 1. prosince 1581. Svátek včera.)

Ve věku čtyřadvaceti let stal se Edmund mistrem svobodných umění, při čemž složil přísahu, že uznává královnu Alžbětu za hlavu církve anglické. Nebyl si vědom, že přísahou se zpronevěřuje víře katolické. Od takové přísahy do bludů byl jen malý krok. Ačkoliv četbou Písma svatého a svatých Otců a studiem církevních dějin se přesvědčil, že Církev katolická je pravá, přece ctižádost a nezřízená láska k vlasti ho přivedly k tomu, že se dal od odpadlého biskupa Richarda Cheyneje posvětit na jáhna. Tak doufal, že dosáhne přízně u královny Alžběty a domůže se vysokých hodností.

Brzy po tomto neblahém kroku dostal Kämpian list od přítele doktora Řehoře Martina, jenž ho zapřísahal, aby se vzpamatoval a poznal, kam ho zavedla nešťastná ctižádostivost. Tento list otevřel oči Edmundovi. Učinil před svědky katolické vyznání víry a slíbil, že bude za svůj poklesek po celý život činiti pokání.

Vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova, a působil v Praze a v Brně. Naučil se česky a kázával též v chrámě sv. Víta. Založil první Mariánskou družinu studentů.

Zatím bylo v Římě usneseno, aby byli vysláni do Anglie misionáři. Mezi nimi byl Edmund. Anglická vláda dala rozkaz, aby Edmund Kampián byl zatčen, jakmile vkročí na anglickou půdu. Avšak Edmund, přestrojen za kupce prošel všemi strážemi a dostal se šťastně do Londýna. Tam byl přijat v domě horlivého katolíka Jiřího Gilberta. Hned shromáždila se kolem něho družina katolických mužů, kteří najali prostranný dům a zřídili v něm, čeho bylo třeba k službám Božím.

V tomto domě byl Kampián celé dny i noci pilně zaměstnán; sloužil mši svatou, zpovídal, kázal, vyučoval ty, kteří se vraceli do Církve, a povzbuzoval ku stálosti ve víře.

Dlouho pátrala vláda po Kampiánovi. Marne; až bídný zrádce Elliot nabídl se, že ho vyslídí. V neděli ráno vplížil se na zámek lyfordský, byl přítomen mši svaté, aby zakryl svou zradu, a za chvíli dovedl vojenskou hlídku. Kampián a dva kněží byli ukryti v duté zdi. Hlídka odešla s nepořízenou. Ale večer se vrátila, překvapila kněze a zatkla je.

Kampián byl předveden před královnu Alžbětu. Ta se ho tázala: „Uznáváš-li mne za

královnu anglickou?“ — „Uznávám“. — „Uznáváš mne za hlavu církve anglické?“ — „Svědomí mi brání tak činiti.“ Alžběta mu slibovala svobodu a nejvyšší hodnosti církevní a svět-ké, uzná-li ji za hlavu církve anglické. Ale Edmund odepřel. I byl natažen na skřípec a hrozně mučen. Konečně s třinácti jinými odsouzen k smrti.

Dne 1. prosince 1581 byli odsouzenci vezeni v kárách na popraviště. Kampián chtěl mluvit k lidu; ale úředník ho přerušil řka, aby se raději přiznal k velezradě. Mučedník řekl: „Je-li velezradou býti katolíkem, knězem, jesuitou, pak ovšem se přiznávám, že jsem zrádcem. V katolické víře jsem žil, v ní chci i zemřít. Jiné víry nemám. Nikdy jsem se nedopustil zločinu proti královně, ani proti vlasti, ani proti někomu jinému. Bůh je mi svědkem. A všem, kdo mne vydali na smrt, odpouštím ze srdce.“ Potom prosil přítomné katolíky, aby se modlili „Věřím v Boha“ zatím co kat ho pověsí na šibenici. To se i stalo. Tak skončil Edmund Kampián.

Naučení: Bůh žádá, abychom milovali vlast a národ. Ale tato láska musí býti spořádaná. Kdo nemiluje Boha více než vlast, nemá pravé lásky k vlasti, ano, je nepřitelem vlasti, protože podkopává její základy, které jsou: víra a přikázání Boží.

„Tento přijímá hříšníky a jí s nimi.“ (Luk. 15, 2.)

3. prosince

(Sv. František Ksaverský, jesuita, misionář Indie,
Japonska a Číny. † 2. prosince 1552.)

Sv. František jel na lodi. Viděl vojáka, který vynikal jak zmužilostí tak neřestmi. František hleděl se dostat s ním do řeči. Spolucestující si říkali: „Tento kněz není asi osvícený, že mluví s takovým hříšníkem.“ František však dělal, jakoby neslyšel; celé hodiny se díval, jak voják hraje v kostky, a ani se nerozčilil, když voják divoce zaklel. Přívětivým chováním světcovým povzbuzen voják rád se bavil s Františkem o válce. Když někdy světec řekl slovíčko o náboženství, voják to trpěl. Jednou se ho tázal světec, kdy byl posledně u sv. zpovědi. Voják se přiznal, že již osmnáct roků se nezpovídal, že prý jednou byl k vůli lidem u zpovědi, ale kněz prý mu nedal rozhřešení; řekl mu, že již propadl peklu. Svatý František odpověděl: „Milosrdenství Boží je nekonečné; i kdyby hříchy tvé byly tisíckrát větší, budou ti odpuštěny, jestliže jich lituješ a z nich se vyznáš.“ Voják svolil, že vykoná životní zpověď; František mu pomohl zpytovat svědomí a když přistáli, šli oba na pevninu, tam voják s velikou zkroušeností se vyzpovídal ze svých hříchů a byl ochoten vzíti nejtěžší pokání na sebe. Avšak František mu uložil jenom jediný Otěc-

náš a Zdravas. Zatím však, co voják se modlil pokání, šel František dále do lesa, ulomil několik větví trní a bičoval se jimi krvavě, aby dosti učinil spravedlnosti Boží. Voják šel za světcem a udiveně se tázal: „Co to činiš, Otče?“ — „Činím pokání za tebe.“ — „Ne, Otče, já zasluhuji trest, a ne ty!“ řekl voják a bičoval se sám. Později vstoupil do kláštera a vedl tam život nadmíru kající.

Jistý šlechtic již mnoho slyšel o svatosti sv. Františka a nemálo se podivil, když ho jednou zastal jak vesele hrál s jedním vojákem šachy. Tak chtěl světec získati vojáka, aby získal jeho duši pro Boha.

Podobně to učinil u kupců. Začal s nimi mluvit o obchodu, posvětil jejich loď, pomalu však vedl řeč na věci věčné a připomněl jim slova Kristova: „Co prospěje člověku, byť by i celý svět získal, ale škodu trpěl na své duši.“

Jsou mnohé zbožné duše, které se domnívají, že se musí k hříšníkům chovati hrubě a odpudivě. Chtějí snad tím dáti na jevo odpor proti hříchu. Avšak není to duch Kristův, který řekl: „Přišel jsem, abych hledal, co bylo zahynulo.“

PRAVIDLA SV. FRANTIŠKA KSAVER.:

„Bůh při nás — kdo proti nám? Duše! duše! Hleď především duši svou zachrániti, za kterou tolik Ježíš trpěl! Kdybych nyní měl umříti a svou duši Bohu odevzdati: jak by se mi asi dařilo? Ztratím-li duši, ztratím i život věčný!“

MODLITBA.

Bože, jenž jsi národy v Indii kázáním a zázraky svatého Františka spojití chtěl se svou svatou církví: propůjč milostivě, abychom následovali příkladných ctností světce, jehož slavné zásluhy uctíváme. Amen.

Základy lidské společnosti. 4. prosince

(Adolf Kolping, kněz, zakladatel spolků tovaryšských.
† 4. prosince 1865.)

Jenom chudým pastýřem byl otec Adolfův. Avšak on a jeho manželka zanechali svým dětem bohatství větší a stálejší: pracovitost, obětavost, vytrvalost, lásku k bližnímu a zvláště zbožnost.

Mnoho let později řekl Adolf o své matce: „Víte vy, matky, co mne jako tovaryše udrželo v prostředí mravně zkaženém? Měl jsem matku chudou, avšak matku, na níž jsem nic nepozoroval a nic neslyšel, co by jí nebylo ke cti! A když se mi blížilo pokušení, pomyslel jsem na svou matku, a pokušitel zmizel.“

Pro mladého Adolfa bylo štěstím, že byl tělesně slabý. Neboť zatím, co jeho sourozenci pracovali na poli, on mohl navštěvovati vesnicou školu, kde starý nadšený učitel vstípil do jeho srdce lásku k vědám.

Rád by byl chtěl studovati, avšak chudoba rodičů mu nedovolovala; proto se učil ševcem. A naučil se svému řemeslu důkladně. Jeho mistři neviděli sice rádi, že tak mnoho

čte, avšak nemohli mu vytknouti ani nejmenší nedokonalosti. Na svých cestách jako tovaryš poznal duševní a mravní bídu svých druhů. Bez domova toulali se světem a hynuli v bahně nemravnosti duševně i tělesně. Cítil soustrast s nimi a pomáhal, kde mohl. Ano, při opatrování opuštěného tovaryše se nakazil a byl těžce nemocen.

Poznal však, že by mohl mnohem více pomáhati, kdyby byl knězem. Začal ve volných chvílích studovati. Farář, kterému se se svým rozhodnutím svěřil, mu odpověděl: „Ševče, zůstaň u svého kopyta!“ Avšak Adolf se nedal odstrašiti a za půl roku naučil se sám látce první třídy gymnasijsní. S velikou námahou a velikými obětmi se mu konečně podařilo vystudovati gymnasium.

Studoval bohosloví a když mu bylo 32 let byl vysvěcen na kněze. Hned se dal do práce. Pomáhal tovaryšům, kteří bez opory rodinné byli v nebezpečí zahynouti mravně. Chtěl jim dáti náhradu za rodinu. Proto s nimi se veselil, zpíval a si hrál. Vzdělával je nábožensky. Utvořil takřka spolkovou rodinu. Sám vyjádřil účel spolků tovaryšských slovy: „Nynější rodinný život ve spolku má býti přípravou pro rodinný život jednotlivců.“

Jen dvacet let mu bylo dopřáno pracovati pro své životní dílo, tovaryšské spolky. V roce 1924 bylo na celém světě 1440 tovaryšských spolků, které čítají 216.053 členů.

Kolping jednou řekl: „Záchrana lidstva začíná u rodiny; ne na táborových schůzích, nýbrž u domácího krbu... Rodina je kolébka lidstva. — Pozor, vy všichni, kteří chcete napravit lidstvo! Jak to stojí s vašimi rodinnými poměry? Jak jste plnili své rodinné povinnosti? — Jestliže se někdo nalezne, který se tváří jako spasitel lidu, avšak rodinu svou zanedbává, buďte ujištěni, ten zradí i lid!“

Koruna všech rodinných ctností je bratrská láska. „V bratrské lásce zúčastněte se v neděli bohoslužeb, v bratrské lásce přistupujte ke stolu Páně; v bratrské lásce chraňte jeden druhého před zlým; v bratrské lásce povzbuzujte se navzájem v dobrém! Je-li někdo mezi vámi nemocen, vaše bratrská láska mu pomáhej ve všem, kolik jenom může!“

Svoboda duše.

5. prosince

(Sv. Sabas, Sáva, opat. † 532.)

Císař Anastazius v Cařihradě křivdil Církvě a biskupům. Patriarcha jerusalemský Eliáš prosil svatého Sávu, aby opustil svou samotu a před císařem hájil Církev. Ačkoliv bylo Sávu již sedmdesát let, svolil, neboť to bylo ke cti a slávě Boží. Odcestoval do Cařihradu. Když předstoupil před císaře, císař sestoupil s trůnu, aby poctil svatého starce a slíbil, že prosbám jeho vyhová.

Potom mu císař nabídl dary. Sáva je odmítl říka: „My mniši nepotřebujeme darů, neboť podíl náš je Hospodin. Chceš-li však něco dobrého vykonati, hle, město Jerusalemské je zatíženo daněmi, trpí hladem a morem, je přepadáno od loupežníků. Tam pomáhej!“

Císař slíbil pomoc. Avšak jeho pokladník odporoval. Sáva mu hrozil trestem Božím, ale nadarmo. A hle, trest se brzy dostavil. Rozzuřený lid zapálil jeho dům, a on jen útekem zachránil život svůj.

Císař odpustil městu daně a Sáva s radostí vrátil se do blažené samoty.

Naučení: Čím více duše jest odpoutána od náklonnosti k světu, tím větší moc má nad jinými. Snažme se sebezapíráním dosíci této svobody duše!

6. prosince

Brániti zlu.

(Sv. Mikuláš, biskup myrský. † 327.)

V městě Pataře v Malé Asii žila schudlá šlechtická rodina v kruté nouzi. Ztrápený otec zmalomyslněl tou měrou, že pojal neblahou myšlenku zaprodati nevinnost tří dcer svých, aby se uživily. Jakmile o tomto úmyslu zvěděl Mikuláš, našla jeho láska zvláštní cestu k záchraně nešťastné rodiny. Nikým nepozorován přiloudil se za tmy k domu zoufalého otce a vhodil polootevřeným oknem do světnice měšec peněz. Vykonav tento milosrdný skutek odešel rychle. Šlechtic vida ráno peníze darované neznámým dobrodincem, litoval hříšného záměru svého a vybavil nejstarší dceru svou poctivě za řádného muže. Podobným způsobem obdařil Mikuláš tuto rodinu po druhé a po třetí, až všechny dcery se provdaly.

Když jeho dobročinnost přišla na jevo, cestoval Mikuláš do Svaté země. Zpáteční cestou se stavil v městě Myře, kde se právě sešli biskupové, aby pro tamní obec zvolili nového pastýře. Nejstaršímu biskupu bylo Duchem svatým vnuknuto, aby na úřad biskupa myrského povýšen byl muž, který příštího dne první vstoupí do chrámu. První byl v kostele Mikuláš a tak se stal proti své vůli biskupem.

I jako biskup byl vzorem dokonalé lásky k Bohu a bližnímu. Za pronásledování křesťanů byl jat, uvězněn a poslán do vyhnanství. Za císaře Konstantina Velikého byl r. 313 propuštěn na svobodu. Ujal se pastýřského úřadu s novou horlivostí.

Když císařské vojsko táhlo, aby potlačilo vzpouru ve Frygii, jalo se v městě nedaleko Myry loupiti. Obyvatelstvo chopilo se proti němu zbraně na obranu. Mikuláš mocným slovem svým zabránil krveprolití. Tehdy se dověděl od důstojníků, kteří v domě jeho byli ubytováni, že městský sudí byl podplacen a odsoudil tři nevinné měšťany na smrt. I spěchal bez meškání na popraviště, a rázným zakročením dosáhl, že byli všichni propuštěni. Nespravedlivý soudce, jehož ošemetnost byla odhalena svatým biskupem, chvěl se strachem, že bude u císaře obžalován, a sliboval polepšení. Slitoval se Mikuláš nad ním a odpustil mu.

Naučení: Nebuďme lhostejní ke zlu, které se děje vůkol nás. Sv. Pavel praví: „Kdo je pohoršen, abych já nehořel?“

Předsevzetí: Chci se snažit, abych zabránil hříchům.

Rodiče, napomínejte dítky své, by dávaly almužnu a jiné dcbročinné skutky konaly! Bďte nad nimi pečlivě! Sv. Chrysostom praví: „Mládež sama sobě jsouc zůstavena, náchylna jest k pádu a kloní se snadno v nebezpečí bezbožnosti.“

MODLITBA.

Bože, jenž jsi sv. biskupa, Mikuláše, četnými zázraky oslaviti ráčil: prosíme Tebe, propůjč nám, abychom pro jeho zásluhy a na jeho přímluvu plamenů pekelných uchráněni byli. Amen.

7. prosince

Umění říci „Ano!“

Vit de Fontgalland, narodil se 30. listopadu 1913, pokřtěn byl 7. prosince, zemřel 24. ledna 1925. Jen dvanáct let na tomto světě byl, a přece již 27. března 1932 povolal arcibiskup pařížský, kardinál Verdier, soudní komisi, aby byl zahájen proces blahořečení.

Jak je možno něco takového? A v tak krátké době... a dokonce u dítěte?...

Přímou a klidně šel Vítek svou cestou; nikdo si ho nevšímal. Osm roků žil pečlivě opatrován v rodině; potom byl žákem jesuitského gymnasia v Paříži. Ro-

dítě si neslibovali mnoho od něho, ve škole byl žákem průměrným.

Avšak v jeho srdci byl duch hrdinský. Nikdo o tom nevěděl, nikdo tohoto ani netušil. Teprve poslední nemoc jeho odhalila závoj a ukázala světu krásu jeho duše. A tajemství jeho svatosti?

Když jednou mluvil o pozdravu andělském Zdravas Maria, řekl: „Co by z nás bylo, kdyby Panna Maria nebyla řekla andělu to slovo: „Štaň se,“ „ano“; zda bychom byli vykoupeni?“ A proto „nejkrásnější slovo, které můžeme říci Pánu Bohu jest slovo: „ano,“ jak Ty chceš.“

Byl slavný den prvního svatého přijímání. Vítek zbožně klečel mezi otcem a matkou a přijímal Tělo Páně. Tu setkal se po prvé Ježíšek a jeho malý přítel. S očima sklopenýma, s rukama na prsou skříženými, jakoby chtěl k sobě přivínouti pevněji drahocenný poklad, který nesl v srdci, vrátil se Vítek na své místo. — Nyní má Ježíška. Co si řeknou? — Večer, když Vítek se již odebral na lůžko, přišla k němu matka, aby se dověděla v soukromí, co říkal Ježíškovi, zač ho prosil. Jak velké bylo však její překvapení, když jí odpovéděl: „Za nic jsem neprosil. Ježíšek ke mně mluvil. Já jsem jen poslouchal a potom prostě jsem řekl: „ano!“

Matka chvíli zaražena sklonila se blíže k němu, aby vypátrala, co Ježíšek mu řekl. Ale dítě nechtělo nic říci, mlčelo.

Co Ježíšek mu řekl? — Vít chtěl býti knězem. Toužil po tom, aby Ježíšek byl všude znám a milován. Mnohdy skloněn nad mapou některé země tázal se: „Pověz mi, maminko, jsou v té zemi též křesťané, či jen pohané?“ A potom uvažoval, jak dlouho by musil tam letěti eroplánem, aby jim mohl zvěstovati Ježíška. Matka namítala: „Ale když přijdeš k divochům, oni tě snad umučí jako P. Foucaulda?“ († 1916.) -- „Co na tom? Abychom se dostali do nebe, musíme přece umřít!“

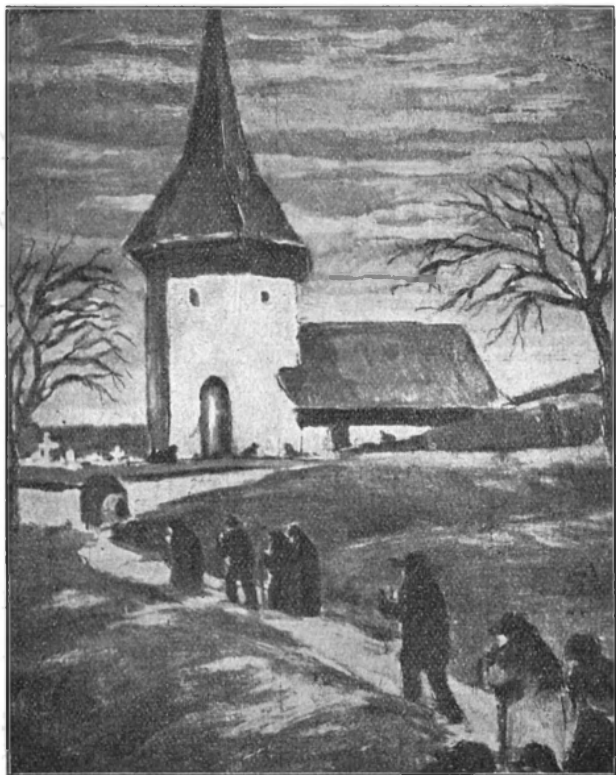
Chtěl býti knězem, apoštolem, misionářem. A Ježíšek mu řekl při prvním sv. přijímání, že brzy umře. Dovedeme si představit, jak těžká byla oběť pro Vítka říci „ano“?

Když onemocněl na smrt otevřel své srdce matce. „Maminko moje drahá, musím Ti říci tajemství. Když jsem byl u prvního sv. přijímání, pravil mi Ježíšek: „Vítku, vezmu si tě; zemřeš mlád.“ A já mu řekl „ano“.

Přiznal se: „Maminko, bolí mne, že musím umřít mlád a opustit zvláště tebe, tatínka a Marka. Ale když mne Pán Bůh chce mít, ať si mne vezme.“

Matka se tázala: „Miláčku, proč jsi mi to dříve neřekl?“ — „Maminko, proto, abych ti nezpůsobil bolest.“

Viz: Vít de Fontgalland. „Životem“ č. 142.

Zwiener : RORÁTY. 111

8. prosince **Poselkyně Panny nejčistší.**

(Bl. Bernardetta Soubirousová, † 16. dubna 1879.
Svátek 16. dubna.)

Jako dítě pásala Bernardetta ovce. Jednu ovečku měla zvláště ráda. Když se jí tázali, proč, odpověděla: „Proto, že je nejmenší; já miluji všecko, co je malé.“

Protože i ona byla malá, t. j. pokorná, rozhodla se Panna Neposkvrněná, že se jí zjeví v Lurdech.*) Na žádost pana faráře tázala se Bernardetta oné paní nebesky krásné, která se jí ukázala v jeskyni: „Ó milá paní, řekni mi, kdo jsi?“ Paní se přívětivě usmála, neřekla však nic. Dívka opakovala svou prosbu po druhé a po třetí, vždy vroucněji. Po třetí sepanjala Paní ruce, pozvedla je na prsa, vzhlédla k nebi, potom zvolna ruce otevřela a sklánějíc se k dívce, pravila: „Já jsem Neposkvrněné Početí.“ Potom zmizela nebes královna.

Diváci, uslyševše z úst Bernardettiných, že Paní se jmenuje Neposkvrněné Početí, padli na kolena a modlili se: „Ó Maria, bez poskvrny hříchu prvotního počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme!“

Bernardetta spěchala hned k faře, aby pověděla panu faráři, jak paní se jmenuje. Farář

*) O zjeveních v Lurdech pojednává brožurka „Všecka krásná jsi, ó Maria.“ („Životem“ č. 87.)

se tázal: „Byla to tedy Panna Maria, kterou jsi viděla?“ Bernardetta odpověděla naivně: „Ba ne, pane faráři, neboť Paní řekla: „Já jsem Neposkvrněné Početí.“

Panna Neposkvrněná vzala svou poselkyni do přísné školy. Bernardetta vstoupila do kláštera „Sester božské lásky a křesťanské výchovy“. Představená ji vyzvala, aby zevrub-
vypravovala o zjevení, ale pak ji zapověděla, že bez svolení představené již nikdy nesmí mluvit o zjevení. Bernardetta poslechla.

Její heslo bylo: „Boha milovati a obětovati se!“ A Bůh ji k tomu dal příležitostí dosti. Byla pokořována; onemocněla těžce. Když se jí spolusestra tázala: „Sestřičko, trpíte mnoho?“ odpověděla: „To všechno je dobré pro nebe.“ Sestra se nabídla: „Chci prositi Nej-
světější Pannu, aby vás potěšila.“ — „Ne, žádné útěchy nechci, jen síly a trpělivosti!“

Její poslední slova byla: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za mne hříšnici, nyní i v hodinu smrti mé.“

„ . . . jakož i my odpouštíme.“ 9. prosince

(Bl. Petr Forrerský, kněz. † 1640.)

Šlechtic jeden byl smrtelně zraněn a umíral; jeho srdce však bylo plno pomsty a jeho ústa plna rouhání; dáti se zaopatřiti, to rozhodně odepřel. Příbuzní prosili svatého faráře Petra, aby se pokusil obrátiti hříšníka. Farář

poklekl v koutku světnice, aby prosil Boha o pomoc, potom šel k nemocnému; tomu se líbilo skromné, přívětivé vzezření knězovo, proto mu vypravoval o svém neštěstí. Vypravování dojalo Petra tak, že soustrastí hořce plakal; nemocný tím nabyl důvěry a řekl: „Když máte takovou soustrast s mým tělem, kterému beztak nelze již pomoci, smilujte se raději nad mou duší!“ Potom se vyzpovídal a upřímně se obrátil k Bohu.

Špatný člověk tak nenáviděl svatého faráře, že ho jednou na ulici napadl a pěstmi bil. Lidé se nad tím tak rozlobili, že by byli zločince ukamenovali, kdyby farář nevzal rychle muže toho na faru. Když tento člověk pro jiné zločiny byl odsouzen k smrti, Petr nešetřil proseb a námah, aby mu vyprosil milost.

Ve farnosti bylo několik zlých žen, které faráři veřejně spílaly a ho proklínaly, protože se odvážil je pokárati. Jelikož však ženy byly chudé, Petr jim udílel hojně almužny. Jedna z nich se obrátila a řekla: „Jak jsem zlá žena, že jsem spílala muži tak ctnostnému!“ Šla k faráři a prosila ho za odpuštění. Jiná však nadávala tím více, čím více jí farář činil dobře. Ano odvážila se o něm rozšiřovati, že jeho dobrodiní jsou důkazem jeho viny. Konečně žena ta zemřela. Petr řekl: „Škoda, že zemřela, neboť teď již nemám nikoho, kdo by mi tak otevřeně říkal pravdu, jako ona.“

Předsevzetí: Chci vždy s upřímným srdcem se modlití: odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům.

Moc dobrého příkladu. 10. prosince

(Sv. Menas a spolumučedníci aleksandrijští.)

Maksimín Daja (305—311), císař zemí východních, pronásledoval Církev Kristovu ještě hůře než Dioklecián. Avšak i obyvatelstvo pohanské sužoval nesnesitelnými daněmi, takže lid hlavního města Aleksandrie počal se proti němu bouřiti. Přední rádce císařův Menas byl poslán do Egypta, aby obyvatelstvo utišil, což se mu i podařilo.

Menas byl horlivý křesťan, aniž císař o tom věděl. Získal si v Aleksandrii svou spravedlností a laskavostí důvěru a obrátil slovem a příkladem ke Kristu mnoho vznešených rodin v městě, od nichž víra se šířila i mezi lidem obecným.

Modloslužebníci zanevřeli na Menu a obžalovali ho u císaře, že tupí bohy a šíří křesťanství. Císař poslal jiného důvěrníka svého Hermogena do Aleksandrie, aby věc náležitě vyšetřil a shledá-li Menu vinným, aby ho přísně potrestal. Hermogenes přišel do Aleksandrie, odňal obžalovanému Menu všelky hodnosti a vsadil ho do vězení. Příštího dne byl Menas veden k soudu. Lid vida tohoto šlechtěného dobrodince svého, jak je spoután okovy, dal se do pláče. Hermogenes otázal se obža-

lovaného po jeho náboženství, a shledav, že je křesťan, vyzval ho jménem císařovým, aby se ihned Krista odřekl a obětoval modlám, nechce-li propadnouti bolestnému mučení. Menas však se pousmál, mluvil slovy přesvědčivými a ráznými o zpozdilosti pohanské modloslužby i o neomylné pravdě víry Kristovy a doložil: „Toliko zločincům se hrozí tresty; že jsem křesťan, není zločinem.“

Hermogenes rozhněval se, dal Menu hrozně mučiti a do žaláře odvléci. Avšak brzy se vzpamatoval a litoval svého přenáhleného činu. Domnívaje se, že Menas v žaláři již zemřel, dal rozkaz, aby tělo jeho bylo pohřbeno s počtami příslušnými tak vysokému hodnostáři. Avšak vojáci, kteří měli rozkaz vykonati, vrátili se se zprávou, že vězeň je živ a v žaláři vesele prospěvuje chválu Bohu svému. Tu dotkla se milost Boží Hermogena, zatoužil sám po náboženství, které dodává člověku v soužení síly a radosti. Hned dal vyvésti Menu ze žaláře, odprosiv ho, dal se od něho poučiti ve víře křesťanské a přijal svatý křest.

Událost ta způsobila v Aleksandrii veliký rozruch a mnozí pohané se dali pokřtiti. To rozhněvalo pohanské kněze, že obvinili místodržitele Rustika u císaře, že prý jeho slabostí vzmáhá se v městě křesťanství a hyne stará víra v bohy. Toho se ulekl Rustikus a prosil císaře, aby sám přišel do Aleksandrie a potrestal odpadlíky.

Maksimín přišel do Aleksandrie, pohnal Menu i Hermogena na soud a vzkřikl: „Bídnič, oklamali a zradili jste mne hanebně. Poslal jsem vás vyhubiti v tomto městě křesťanství, vy pak sami svádíte lid k náboženství tomu. To zaplatíte životem.“ Menas chtěl se hájiti, vida však, že pochopové povalili Hermogena na zemi a usekali mu ruce a nohy, poklekl a modlil se za přitele svého, až se katané vrhli i na něho a dobili ho sekerou.

Pojednou prodral se zástupem starý věrný sluha Menův Eugraf a líbal umučenou mrtvolu pána svého. Byv předveden před císaře, řekl mu: „Prolil jsi krev nevinnou. Jsi-li žádostiv smrti křesťanů, vezmi si také život můj!“ Císař seskočil s trůnu a vlastním mečem kmeta skolil.

Naučení: „Tak svět světlo vaše před lidmi, aby viděli skutky vaše dobré a chválili Otce vašeho, jenž jest v nebesích.“ (Mat. 5, 16.)

Nejdokonalejší vítězství. 11. prosince
(Sv. Jošt, poustevník, † 13. prosince 653. Svátek zítra.)

Jošt byl syn krále anglického. Na výchovu byl dán do kláštera, kde se naučil pohrdati hodnostmi, statky a rozkošemi pozemskými a zatoužil po vyšší dokonalosti mravní. Proto zřekl se trůnu a opustil vlast, aby někde v cizině mohl Bohu sloužiti v chudobě a pokoře.

Odešel s přítelem Vulmarem do Francie a tam na ostrůvku v řece Loire si zřídil poustevnu. Zde přebýval a hledal radost v modlitbě, zbožném rozjímání a v skutcích kajících. Co si vydělal ruční prací, z toho ještě udělal almužnu chudým. Žádný hladový neodcházel od něho bez podpory. Když jednou měl jediný chléb, přišel žebrák a prosil o něco k jídlu. Jošt nařídil ihned Vulmarovi, aby rozdělil chléb a dal chudásovi čtvrtinu. Brzy se dostavil žebrák druhý, třetí, a každý z nich dostal po čtvrtce. Když pak za chvíli přišel žebrák čtvrtý, řekl mu Jošt: „Milý bratře, jsme tu dva a máme již pouze jednu čtvrtku chleba, ale vidím, že jsi hladem všecek zmořen; vezmi tedy, co nám zbylo a pojez.“ Rozmrzen namítl Vulmar: „A co zbude nám? Či si neponecháme nic?“ Jošt odpověděl laskavě: „Jen dej žebrákovi, co máme, však Bůh se postará o nás!“ A téhož ještě dne připluly řekou k ostrůvku čtyři čluny vezoucí hojnou zásobu potravy.

Časem rozšířila se pověst o poustevníku Joštovi a přicházeli k němu zástupy lidí, kteří velebili jeho ctnosti a hledali u něho poučení a rady v různých potřebách. Pokornému světci to nebylo vhod; obával se, že tak se octne v nebezpečí pro svou vlastní duši. Proto odstěhoval se po osmi letech na jinou poušť, aby mohl výhradně pracovati o vlastním zdokonalení.

Ke konci života vykonal pouť do Říma. Když se ho papež Martin I. tázal po jeho pů-

vodu, oznámil mu Jošt, čím se dosud bedlivě tajil, že je z rodu královského a že se vzdal dobrovolně království pozemského, aby získal království nebeské.

Naučení: Sv. Tomáš Kempenský praví: „Jestliže sám sebe dokonale přemůžeš, všechno ostatní snadno sobě podmaníš. Nejdokonalejší zajisté vítězství jest, zvítěziti nad sebou samým; neboť kdo sebe samého tak podrobena má, že jeho tělo rozumu, jeho rozum pak ve všech věcech Bohu se podvoluje, ten opravdu jest vítěz a panovník světa.“

„Čiňte dobré, pokud je den.“ 12. prosince
(Sv. Lucie (Světluška), panna a mučednice.
† 23. prosince 304.)

Matka Eutychia vychovala Světlušku v bázni Boží. Když dívka vospěla v sličnou pannu, ucházel se o její ruku pohanský jinoch, a matka mu slíbila svou dceru za manželku. Když se Světluška o tom dověděla, řekla: „Drahá matko, nemluv mi o ženichu smrtelném. Zasnoubila jsem se už dávno ženichu nesmrtelnému, Ježíši Kristu. Vydej moje věno, abych je dala Kristu v osobách chudých a trpících.“ Matka odvětila: „Věno, které tobě přináleží, vydám tobě. Avšak svoje dědictví a svůj vlastní podíl si ponechám až do své smrti, a teprve potom budeš moci volně jím nakládati.“ — Světluška pravila: „Matko, slyš mou radu. Kdo dává Bohu jen to, co umíraje beztoho musí oputiti, ten z daru svého nemá zásluh. Chceš-li

však učiniti oběť Bohu milou, obětuj z toho, čeho bys mohla ještě užívat, dokud jsi živa; tak budeš mít zasluhu u Boha.“ Eutychia uposlechla své dcery; obě rozprodaly své klenoty i statky a rozdaly výtěžek chudým, podrževše si jen, čeho jim na výživu bylo třeba.

Když nápadník Světluščin se dověděl, že pozbyl nadějí na věno i na sňatek, obžaloval ji, že je křesťankou. Soudce Pascházius vyzval Světlušku, aby obětovala bohům, načež svatá panna odvětila: „Náboženství čisté a neposkvrněné u Boha jest toto: navštěvovati sirotky a vdovy v soužení jejich a neposkvrněným se ostříhati od tohoto světa. (Jak. 1, 27.) To jsem učinila; rozdala jsem jmění svoje chudým a takto jsem obětovala je živému Bohu.“ Soudce na to: „Takové zpodilosti vypravuj svým souvěrcům; mne neoklameš; já jsem strážce a vykonavatel císařských rozkazů.“ — Světluška: „Ty si poslouchej rozkazů císařských, já pak poslouchám rozkazů Božích; ty se boj knížat smrtelných, já se bojím Boha věčného. Ty si čiň, co ti libo, já budu činiti, co je k blahu mému.“

Když světice zůstala pevná ve víře, vrazil jí kat dýku do hrdla.

Naučení: Pán Ježíš řekl: „Musíme pracovati, pokud je den, přijde noc, ve které nikdo již pracovati nemůže.“ A sv. apoštol Pavel nás napomíná, abychom vykupovali čas!

„Blahoslavení tiší!“

13. prosince

(Sv. Otilie, abatyše. † 720.)

Hraběti Etichu, pánu na Hohenburku v Al-sasku narodila se dceruška slepá. Nad tím se otec tak rozhněval, že pojal úmysl dítě utra-titi. Matka však je odevzdala potají chudé že-ně na opatrování. Po roce dáno bylo dítě do panenského kláštera Palmy v Burgundsku.

Podání vypravuje, že svatý biskup rezeň-ský Erhard přišel do kláštera, pokřtil dívku a dal jí jméno Otilie; jakmile svatý biskup po-mazal oči její, prohlédla a dívala se přívětivě na něho; i velebil Boha a řekl: „Tak, dcero má, pohlédni na mne i v nebi!“

Z uzdravení toho byla veliká radost; jen otec zůstal zarytý a nechtěl o dceři ani sly-šeti. Otilie vyspěla ve slíčnou pannu, která se stkvěla čistotou, pokorou a dobrotivostí. Klidně plynul její život v klášteře, jen myšlenka, že nesmí přijíti otci na oči, ji rmoutila. Dopsala svému bratrovi, ať vymůže u otce dovolení, aby směla přijíti domů. Bratr vyhověl její žá-dosti, snažil se obměkčiti zarputilé srdce otcovo. Ale marně. Tu syn domnívaje se, že otec pře-stane se hněvati, až Otilii samu uzří, poslal o své újmě vůz pro Otilii se vzkazem, aby se bez meškání vydala na cestu k domovu.

Jednoho dne patřili otec a syn s hradu do údolí, když právě blížil se povoz. Vévoda se tázal, kdo asi chce ho navštívit. Syn odpověděl: „Vlastní dcera tvá, Otilie, žádostivá otcovské tvé lásky.“ Eticho zvolal hněvivě: „Kdo se odvážil bez mé vůle volati ji sem?“ Syn řekl: „Já, otče, jsem se toho osmělil, chtěje zarmoucenou sestru potěšiti.“ V tu chvíli otec zachvácen byl zuřivým hněvem; udeřil syna holí tak prudce, že syn padl k zemi. Od rány té pak chřadl a zemřel.

Teď teprve se otec vzpamatoval; vzbudila se v něm lítost, povolal dceru na Hohenburk a prokázal jí otcovskou lásku. Umíraje odevzdal Otilii svůj hrad, aby jej upravila za panský klášter. Učinila tak. Protože osoby churavé nebo stářím skličené nemohly snadno dostoupiti strmého vrchu, vystavěla Otilie na úpatí hory druhý klášter pro nemocné, chudé a poutníky. Tam prokazovala všem nuzným lidem hojně skutky milosrdenství.

Naučení: „Hněv člověka nekoná spravedlnost Boží.“ (Jak. 1, 20.) Proti hněvu jsou tři prostředky: 1. R á n o si představ to nejhorší, co by se ti za dne mohlo přihoditi a rci: „Ježíši, z lásky k Tobě a s milostí Tvou chci zůstat klidným.“ 2. V p o k u š e n í si sedni a tiše se pomodli několikrát: „Ježíši tichý a pokorný srdcem, učiň srdce mé podle srdce svého!“ 3. P o p o k u š e n í děkuj Bohu, jestliže jsi zvítězil. Jestližeš pak podlehl, pokoř se, povstaň znovu a pros tím úspěšněji, aby ti dal v příštím pokušení své milosti.

Svatá chudoba.

14. prosince

(Sv. Spiridion (Duchoslav), biskup. † kolem 349.)

Duchoslav byl rolník na ostrově Kypru. Miloval svou chudobu a žil životem bohabojným. Jedné noci se mu vloupali zloději do ovčína, ale když chtěli s lupem odejít, byli tajemnou mocí drženi, takže se nemohli hnouti z místa. Ráno zastihl je Duchoslav. Pomodlil se za ně a řekl jim žertovně: „Aby vaše pilná noční stráž v mém ovčinci nezůstala bez odměny, vezměte si jednoho berana.“

Za císaře Galeria byl i Duchoslav pro víru trýzněn. Pravé oko bylo mu vyloupnuto a byl zmrzačen na ohbí pod kolenem levé nohy. Pro své ctnosti byl zvolen biskupem trimitickým. I jako biskup živil se prací ruční. Výtěžek z práce i dary věřících rozděloval na dva díly; jeden stačil mu na potřeby církevní i na výživu vlastního domu, druhý díl rozdával chudým, a zbytek, jehož ušetřil střídmostí ukládal pro nepředvídané nehody věřících, zvláště na bezúročné půjčky chudým živnostníkům. Kdykoliv ho někdo požádal o půjčku, dostal ji; bezelstný biskup ukázal mu skříň, z níž mohl sám si vzít potřebné peníze. Když přišel je vrátit, ukázal mu biskup opět, kam je má složit. Peněz takto vrácených Duchoslav nikdy nepřepočítával, neboť sám jsa poctivý měl každého za poctivce. Jednou přišel kupec a prosil o půjčku; i vzal si, kolik potřeboval,

a vydělav obchodem mnoho, dostavil se později k biskupovi přinášeje vypůjčené peníze. Jako obyčejně bylo mu řečeno, aby peníze složil tam, kde si je vypůjčil, ale nepoctivý člověk zneužil důvěry biskupovy a peníze si zase odnesl. Když pak za nedlouho octl se na mizině, požádal znova o půjčku. Svatý biskup řekl mu vlídně, aby si potřebné peníze vzal na tom místě, kam posledně půjčku uložil. Ale kupec shledal skříň prázdnou. I řekl mu světec: „Od toho dne, cos přišel vrátiti peníze nebylo tu nikoho jiného. Položil-lis opravdu peníze do skříň, najdeš je; pakli ne, sám ses oklamal.“ Kupec poznal, že šalba jeho přišla na jevo, zastyděl se a prosil za odpuštění.

„Síla v slabosti se zdokonaluje.“

15. prosince

(2. Kor. 12, 9.)

(Sv. Kristina, † ve čtvrtém století.)

Kristina byla zajata od loupežníků armen-
ských a prodána jako otrokyně do Gruzínska
(mezi Černým a Kaspickým mořem). Tam se
nakládalo s ní nemilosrdně. Musela konati
těžké práce a bez oddechu a úlevy. V cizině,
mezi neznámými pohany neměla nikoho, komu
by si postěžovala a kdo by ji potěšil. Avšak
jako horlivá křesťanka hledala a našla v
soužení svém posily a útěchy na modlitbách u
milého Spasitele. Od něho se naučila snášeti
utrpení bez reptání. K pánům byla uctivá a
přívětivá, sloužila jim poctivě a věrně. K spolu-

služebným byla vlídná a ráda jim pomáhala a prokazovala služby.

S podivem se jí tázali pohané, odkud čerpá tolik trpělivosti a síly, že těžký osud svůj nese tak spokojeně. Odpověděla: „Jsem křesťanka. Takovým způsobem sloužím pravému Bohu Ježíši Kristu.“ I vypravovala pohanům o božském Spasiteli a díle jeho. Líčila jim jeho pozemský život, utrpení, smrt i oslavení a vykládala jim vznešené křesťanské učení. Posluchači byli slovy těmi hluboce dojati, zamyslili se. Tak chudá otrokyně zasévala do jejich srdcí seménko slova Božího.

Přihodilo se jednou, že skličená matka tázala se Kristiny, nezná-li pomoci pro její nemocné dítě. Kristina odpověděla: „Já nemohu uzdravit tvé dítě, avšak Ježíš Kristus, jemuž se klaním, může i sebehorší nemoc ihned vyléčiti; věřím, že uzdraví i tvoje dítě.“ I vzala dítě na smrt nemocné, položila je na svou žíněnku, poklekla a pomodlila se k Bohu za uzdravení jeho. A hle — dítě ozdravělo náhle a přešťastná matka odnesla si je domů.

Pověst o tomto zázraku rozhlásila se rychle po celé zemi a donesla se až k nemocné královně, která nadarmo hledala pomoci u lékařů. Královna prosila otrokyni o pomoc. Kristina však odpověděla: „Sama ze sebe ti nemohu pomoci, avšak důvěřuj v Ježíše Krista, který miluje i tebe. On ti pomůže.“ Zatím, co

se dívka vroucně modlila, královna byla náhle uzdravena.

Nabízeli Kristině bohaté dary. Pokorná dívka však odmítla je slovy: „Jen jedna věc by mi způsobila radost, totiž, kdybyste se stali křesťany!“ Královna i král se dali od ní poučiti. Král poslal k císaři Konstantinovi o křesťanské kněze a o nákresy pro kostel. Kněží přišli a pokračovali v díle, které tak šťastně začala Kristina.

Další osudy světice jsou neznámy. Co o ní víme napsal křesťanský spisovatel Rufin Oglejský (Aquila † 410), jenž zprávy svoje slyšel z úst syna prvního křesťanského krále gruzinského Miriána.

Křesťané podkavkazští zovou sv. Kristinu Ninou a ctí ji jakožto patronku a svou věro-zvěstkyňi.

Naučení: V každém stavu mohu Bohu věrně sloužiti a získati duše pro Krista; předně příkladem a modlitbou a potom také dobrým slovem. Co chci ještě dnes učiniti?

MODLITBA.

Bože, Jenž jsi svaté Své služebnici, Kristině, milost dal, že mezi pohany svatě žila: propůjč nám na její přímluvu milosti, abychom, obcujíce se světem, zkázy neutrpěli, nýbrž Tebe jsouce pamětlivi, bližního svého ctnostným životem povzbuzovali. Amen.

Fr. Urban **SV. ŠTĚPÁN.**

16. prosince

„Podivuhodné jsou cesty jeho.“

(Sv. Adéla, císařovna. † 999.)

Do domku rybářova u jezera gardského vstoupil žebrák. Prosil o chléb a nocleh. Když mu rybář vyhověl, řekl žebrák: „Jsem Martin, dvorní kaplan nešťastné královny Adély. Víte, že Berengar Ivrejský odstranil manžela jejího Lotara. Ale snad nevíte, že uvěznil královnu na hradě Gardu a chce ji přinutiti, aby se stala manželkou jeho syna Adalberta. A protože zbožná královna s odporem odmítla vdáti se za syna vražedníka svého manžela, ukrutně ji na hradě týrají. — Tvou pomocí chci královnu vysvoboditi: přeplavíme se za temné noci přes jezero, vykopáme pod zdí chodbu až do jejího vězení a pak ji odvedeme.“

Ještě téže noci začali oba své dílo. Po celý týden pracovali noc co noc, až se jim dílo podařilo. Nedlouho zůstal čin ten utajen a hned počalo divoké pronásledování. Adéla se skrývala v jeskyních a v obilí. Konečně přijal hrabě Albert Azzo královnu na svůj hrad Canossa. Avšak ani tam nebyla královna dosti jistá; proto dopsala králi Otovi žádost, aby ji a celou zemi vysvobodil od násilností Berengarových.

Ota se nezdráhal, porazil Berengara u Pavie, osvobodil Adélu, a když poznal její zbožnost a ctnosti, neváhal jí nabídnouti svou ruku.

Tak Adéla se stala královnou a v roce 962 se svým manželem v Římě korunována za císařovnu.

Avšak ani ve dnech slávy a radosti nezapomněla na Boha. To je její veliká zásluha, že v štěstí nezpyšněla. Stala se světicí utrpením. Dva nejstarší synové jí zemřeli. Třetí syn, Ota II., oženil se s řeckou princeznou Theofanou. Byla to žena svárlivá, která ovládala mladého císaře tak, že svou vlastní svatou matku vypudil od sebe. To byla její největší bolest, — ne tolik pro její osobu, nýbrž proto, že císař se dal svou manželkou svěsti k mnohým přehmatům ve vládě, čímž lid velice trpěl. Tehdy snad nejvíce slz prolévala a nejvíce modliteb se vznášelo z jejího srdce k Bohu. A vskutku Bůh ji vyslyšel: za dva roky zažila radost, že syn její kajicně se s ní smířil a jí věnoval veškerou důvěru.

V roce 983 zemřel císař Ota II. v Itálii a jeho mladistvý syn Ota III. nastoupil na trůn. Místo něho vládla jeho matka Theofano. Tím začala pro Adélu nová doba utrpení. Rána za ráno dopadla na její srdce. Manžel její dcery zemřel a Ema, pronásledovaná svým vládcem synem, prosila Adélu o pomoc. V roce 990 zemřela Theofano a Adéla musela převzít vládu. O rok později zemřel její bratr Kuneš Burgundský. Ano světice musela ještě svou vlastní dceru abatyši Matildu pochovat, až v témže roce 999 zemřela v Pánu.

„Nevíš, že bez kříže nikdo do nebe nevejde?“
Proč tedy nařikáš, že Bůh tě křížem pronásleduje?
On ve své lásce křížem ti chce otevřítí bránu nebeskou.“

MODLITBA.

Dobrotivý Bože! řiď nás Svou sv. prozřetelností a dej nám na přímluvu sv. Své služebnice Adély milost, abychom ve všech zkouškách života v Tebe důvěřovali a Tvé ochrany účastnými se stali. Amen.

„Utrpení nynějšího času nejsou ničím proti budoucí slávě.“ (Řim. 8, 18.)

17. prosince

(Sv. Olympias, vdova. † 410.)

Bohatá Olympias se provdala za bohabojného správce císařských statků Nebridia, avšak již po dvaceti měsících ovdověla.

Císař Theodosius Veliký si přál, aby se znovu provdala. Avšak Olympias prohlásila, že zůstane až do smrti vdovou. Z toho rozmrzel se císař nemálo, a rozkázal, aby statky její byly spravovány jedním státním úředníkem. Olympias se nad tím nermoutila, nýbrž napsala císaři: „Prokázal jsi mi milost důstojnou netoliko císaře, nýbrž i biskupa; vzav statky mé pod správu svou, zbavil jsi mne mnohých starostí i obavy, že bych snad jich nežívala dobře. Rozkážeš-li, aby rozdány byly chrámům a chudým, dovršíš radost mou. Obávám se, že by mne opanovala marnivost, kdybych z bo-

hatství svého sama rozdávala, a mimo to mohly by časné statky býti příčinou, že bych zanedbávala statků duchovních.“

Pro její ctnosti přijal ji patriarcha Nektarius do sboru jáhenek (diakonisek) zřízených k rozličným službám církevním, zejména k obsluze nemocných.

Po smrti patriarchy Nektaria stal se nástupcem jeho věhlasný světec Jan Zlatouústý. Olympias byla jedna z nejhorlivějších jeho učednic. Když však ješitná císařovna Eudoksie poslala Jana do vyhnanství, protože nešetřil ve svých kázáních ani císařského dvora, byli pronásledováni i stoupenci Janovi. Olympias byla pohnána k soudu, že prý zapálila chrám, který po odchodu svatého patriarchy vyhořel. U soudu odpověděla zmužile: „Celý posavadní život můj zbavuje mne takového podezření. Kdo vynakládal mnoho peněz na obnovu chrámů, nebude přece chrámy páliť.“ Byla propuštěna na svobodu, ale pronásledování nepominulo. Bylo sáhnuto na její statky a luza vydrancovala její domy. I vlastní služebnictvo a lidé, jimž bývala štědrá dobroditelkou, povstali proti ní a tupili ji. Avšak čím více musela trpěti od nepřátel, tím více radovala se v Pánu; vědouc, že utrpení nynějšího času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás. (Řím. 8, 18.) A majíc živou víru i lásku k Bohu nepřestávala dobře činiti i lidem nevděčným.

Sv. Jan Zlatoústý posiloval světici ve ctnostech četnými dopisy. Z nich podáváme několik i pro nás spasitelných myšlenek:

„Neklešej srdcem; jest jenom jedno zlo, jehož báti se máme, totiž hřích.“ — „Všecko, cos vytrpěla dosud, je pavučina, stín a dým, srovnáš-li to s odměnou, které se ti dostane. Neboť co záleží na tom, žes byla vyhnána z města, že musíš utíkati z místa na místo a že tě všude vyhánějí? Co záleží na tom, že statky ti byly odňaty, že býváš poháněna na soud a že vojáci ňoní a strkají s tebou sem a tam, že snášíš protivenvenství od těch, jimž jsi prokazovala nesčíslná dobrodiní a že čeled' tvoje činí ti křivdu. Co je to vše, uvážíš-li, že cenou za vítězství kyne ti nebe se statky nevýslovnými a radostmi, kteréž konce nemají!“

18. prosince **„Kdo vytrvá až do konce . . .“**

(Sv. Vunibald, opat. † 861.)

V roce 720 vydal se příbuzný anglického krále Richard s dvěma syny Vunibaldem a Vilibaldem na pouť do Říma. Když přišli do Italie, otec onemocněl a zemřel. Zarmoucení synové pochovali tělo jeho a putovali dále až došli do Říma, kde vykonali svou pobožnost.

Příštího roku na jaře roznemohli se oba bratři vleklou zimnicí; když pak se poněkud pozdravili, rozloučili se; Vilibald putoval dále do Svaté země, Vunibald byl nemocí příliš se slablý, proto zůstal v Římě a trval tu na modlitbách a ve zbožném rozjímání.

Tu přišel do Říma apoštol Němců sv. Bonifác, a jeho příbuzný Vunibald dal se nadchnouti k práci apoštolské mezi pohany. Šel

do své vlasti, do Anglie, aby tam získal spoludělníky a v r. 731. cestoval s nimi do Durynk, kde byl posvěcen na kněze.

Bonifác mu svěril sedm rozsáhlých církevních obvodů v Durynsku. A Vunibald nemaje ani toho dosti, docházel hlásati slovo Boží i do Bavor, kde vévoda Odilo byl mu mocnou podporou v apoštolských snahách. Ačkoliv byl Vunibald těla útlého a zdraví slabého, neštítel se žádné námahy a žil nadmíru přísně; vína nekoušel nikdy, modlitby prodlužoval do pozdní noci a mrtvil se tuhou kázní, aby duch jeho směřoval jen k Bohu a ku spasení lidu jemu svěřeného.

Aby jeho snaha o spásu duší nesla hojnější ovoce, přál si na vhodném místě zříditi klášter. Biskup vireburský mu nabídl místo, avšak Vunibald odepřel, protože vinorodá krajina tato nezdála se mu býti příhodná ke zřízení kláštera s přísnou řeholní kázní. Konečně našel v horách opodál Eichstaedtu lesnatou krajinu; koupil ji, nazval Heidenheim a zařídil zde dva kláštery, jeden mužský, jehož opatem byl sám a panenský, který spravovala jeho sestra Valburga.

Životem odříkavým a neúnavnou prací se slaběn onemocněl světec, ale síla duševní a horlivost jeho ještě vzrostla. Když umíral, řekl bratřím: „Synáčkové a bratři milí, prosím vás, abyste zařídili život svůj a skutky své vždy podle vůle Boží. Zachovejte si vzájemnou lásku,

a pravou katolickou víru. Odpouštím vám všechny poklesky; odpusťte také vy mně, v čemž jsem pobloudil proti vám slovy, skutky neb jakýmkoli způsobem. Poroučím vás Bohu. Setrvejte v pokoji!“

Sv. Bernard praví: „Spasen bude nikoli ten, kdo dobře začal, nýbrž kdo setrvá až do konce. Začítí jest věc mnohých; setrvati málokterých.“ A sv. Jeroným: „U křesťanů neplatí počátek, nýbrž konec. Pavel začal špatně, ale dobře skončil. Jidášův začátek byl chvalný, konec byl poskvřen zradou.“ „Budiž věrný až do smrti a dám tobě korunu života.“ (Zjev. 2, 10.)

Předsevzetí: Pomodliti se svatý růženec neb obětovati sv. přijímání za milost setrvání až do konce.

„Sesadil mocné s trůnu a povýšil nízké.“

19. prosince

(Luk. 1, 32.)

(Ctihodný Karolomannus. † 755. Svátek zítra.)

Karolomannus byl syn Karla Martella a bratr vévody Pipina. Spolu se svým bratrem bojoval vítězně proti vzpurným vévodům; avšak pohnut milostí Boží vzdal se svého úřadu a vstoupil do kláštera v Monte Kassinu. Tam ho nikdo neznal a on v pokoře a lásce vykonával práce nejnižší.

Bratr kuchař byl prchlivý, když někdo z jeho pomocníků se ukázal v práci neobratný. Karolomannus uměl dobře a obratně pracovati mečem, avšak v kuchyni mu to nešlo. Za to obdržel jednoho dne od prchlivého kuchaře notný políček. Bývalý kníže zůstal klidný a řekl: „Bratře, odpusť ti Bůh a Karolomannus!“

Naučení: Boj proti sobě jest nejtěžší boj, vítězství nad sebou je nejkrásnější vítězství.

Jak světec slavil masopust. 20. prosince

(Sv. Petr Klaver. † 10. září 1654. Svátek dnes.)

Petr Klaver pocházel z vážené španělské rodiny. Byl velmi učený. Mohl se lehce státi universitním profesorem, ale přes to vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova, stal se knězem a misijnářem. Odjel do Jižní Ameriky, kde sloužil čtyřicet let v nadlidské práci nebohým černošským otrokům, jimž se obětoval jako matka dětem, staraje se neúnavně o jejich časné a věčné blaho.

Jednoho dne před masopustem potkal důstojník našeho světce před branami města Kartageny. Světec nesl těžký pytel na zádech a spěchal, záře radostí, z města. „Kam pak, otče Klavere,“ tázal se ho důstojník. „Spěchám na masopustní veselí,“ odvětil Klaver, usmívaje se. Důstojník pln zvědavosti, kde bude světec slaviti masopust, šel za ním. Světec zastavil se na dvorku nemocnice pro malomocné, vzal z kapsy své sutany malý zvonek a počal zvoniti. Se všech stran slézali, plazili, potáceli a poskakovali k němu na hlas zvonku nemocní a jásavě pozdravovali „svého otce“. Světec je laskavě objímal a tiskl jednoho každého na své otcovské srdce. Když potěšil všechny laskavými slovy, poklekl na zemi uprostřed nich,

modlil se s nimi a připravoval je na svátost pokání a sv. přijímání. Slabé nemocné, kteří nevydrželi dlouho státi neb klečeti, bral na svůj klín, neštitě se jejich vředů a odporného zápachu a tak je zpovídal. Když přijali sv. svátosti, podělil je ze svého pytle různými lahůdkami, potravinami, tabákem a laskavě se s nimi bavil. Když od nich odcházel, líbali mu všichni ruce. Tak slavíval světec každoročně masopust. Jistě býval při tom šťastnější než ti, kdo protančili noci v zábavách nevalného druhu.

Za času, když zuřil mor, Petr Klaver opatroval nemocné. Při tom se nakazil. Uzdravil se sice, ale zůstalo mu třesení údů. Černocho jeden ho oblékal, vodil do chrámu Páně, a podával mu jídlo do úst.

Trpěl, avšak jeho duše byla naplněna nebeskou radostí.

V čem my hledáme radost? Největší radost je: jiným radost způsobiti. Je naše láska k bližnímu účinná. Dáváme chudým snad jen ze svého přebytku? Láska, která nás nestojí obětí, neplatí mnoho u Boha.

21. prosince

„Pán můj a Bůh můj.“

(Sv. Tomáš, apoštol, † kolem 70.)

„Když byl večer toho dne, (kdy Kristus vstal z mrtvých) neděle, a pro strach před židy dveře byly zavřeny tam, kde byli učedníci shromážděni, Ježíš přišel a postaviv se mezi

ně, řekl jim: „Pokoj vám!“ A to pověděv, ukázal jim ruce a bok. I zaradovali se učedníci spatřivše Pána. Tu řekl jim opět: „Pokoj vám; jako mne poslal Otec, i já posílám vás.“ A to pověděv, dechl na ně a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého; kterým odpustíte hříchy, odpouštějí se jim a kterým zadržíte, zadržány jsou.“

Tomáš však, jeden ze dvanácti, který slove Blíženeček, nebyl s nimi, když přišel Ježíš. Tedy druzí učedníci řekli jemu: „Viděli jsme Pána.“ Ale on řekl: „Neuzřím-li v rukou jeho rány hřebů a nevpuštím-li prstu svého na místo hřebů, a nevložím-li ruky své v jeho bok, neuvěřím —.“ A po osmi dnech byli učedníci jeho opět uvnitř a Tomáš s nimi. Tu přišel Ježíš zavřenými dveřmi a postaviv se mezi ně řekl: „Pokoj vám.“ Potom dí Tomášovi: „Vlož prst svůj sem a viz ruce mé a vztáhni ruku svou a vpusť v bok můj; a nebudiž nevěřící, nýbrž věřící.“ Tomáš odpověděl mu: „Pán můj a Bůh můj!“ Řekl mu Ježíš: „Že jsi mne uviděl, uvěřil jsi; blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.“ (Jan 20, 19-29.)

V životě velikého učitele Hugona od sv. Viktora se vypravuje, že toužil viděti Pána Ježíše ve sv. Hostii. Když jednou sloužil mši sv. s horoucí zbožností, viděl místo sv. Hostie božské Dítě na oltáři ležeti. Ve svaté radosti padl na kolena a klaněl se jemu. A když už nějakou chvíli se modlil, otevřelo Děťátko ústa

a řeklo: „Protože jsi chtěl mne viděti tělesnýmá očima, ztratil jsi velikou zásluhu víry.“

K svatému králi Ludvíku přišel sluha se zprávou: „Veličenstvo, račte rychle přijíti, v rukou kněze při mši svaté ukázalo se božské Dítko.“ Král odpověděl: „Ať jdou ti, kteří nevěří. Já věřím, že Ježíš je skutečně přítomen v Hostii, proto nemusím ho viděti.“

Sv. Otec Pius X. udělil nám mnohé odpustky, když při pozdvihování při mši sv. plni víry pohlédneme na sv. Hostii a se modlíme: „Pán můj a Bůh můj!“ Učiňme tak vždycky!

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Prosíme Tě, Bože, dovol nám v den sváteční Tvého sv. apoštola, Tomáše, se radovati: abychom na jeho přímlovu pomoci došli, a s náležitou zbožností ho u víře následovali. Amen.

„Utrpěti potupu pro Ježíše.“

22. prosince

(Sk. ap. 5, 41.)

(Sv. Flavián, mučedník, † v čtvrtém století.)

Flavián byl římským prefektem (starostou) za císaře Konstantina Velikého. (306 až 337.) Když císař Konstancius r. 351 přidal se k sektě ariánů, počalo pronásledování katolíků. Flavián ujímal se katolíků a posiloval je ve víře. Proto byl na rozkaz císařův s úřadu svého sesazen.

Nástupcem císaře Konstancia stal se Julián odpadlík (361—363), jenž chtěl zase učiniti pohanství náboženstvím státním. Nepro-následoval katolíky přímo, ale jeho úředníci nakládali s nimi krutě. Flavián pomáhal utiskovaným seč byl; navštěvoval vězně a povzbuzoval je k statečnosti ve víře.

Jelikož Flavián jako dřívější prefekt města byl u Římanů oblíben, neodvážili se úřady proti němu příkře vystupovati. Avšak byl přec postaven před soud a soudce Apronián žádal po něm, aby se odřekl Krista. Flavián odpověděl: „Křesťan jsem a křesťanem zůstanu; věz, že pokládal bych si za největší čest, kdybych mohl obětovati pro Ježíše Krista nejen statky, nýbrž i život svůj.“

Apronián ho odsoudil ku ztrátě šlechtictví a rozkázal, aby byl napříště pokládán za otroka. Domníval se, že tento trest bude pro něho horší, než sama smrt. Ihned odňali mu všechny odznaky stavu šlechtického a vpálili mu žhavým železem na čelo potupné znamení, jaké mívali otroci a zločinci. Ale Flavián nesl tuto bolest a potupu s klidnou myslí a řekl: „Toto pohanění pokládám za největší vyznamenání, jakého se mi kdy dostalo.“

Konečně byl odsouzen k vyhnanství, kde následkem útrap vytrpěných pro víru umřel.

Předsevzetí: Chci přemáhati bázeň lidskou, a s apoštoly se radovati, stanou-li se hodným trpěti potupu pro jméno Ježíšovo.

MODLITBA.

Prosíme Tě, všemohoucí Bože, uděl nám na přímělu sv. Flaviána milosti, abychom ctnosti světců následovali, jichž památku slavíme. Amen.

23. prosince

Co řekneme?

(Sv. Servulus, žebrák. † v šestém století. Svátek včera.)

Sv. papež Řehoř Veliký (590—604) vypravuje: „V loubí, kterým se jde do chrámu sv. Klimenta, býval muž Servulus, jehož mnozí z vás znali, jako i já. Byl chudý co se týče statků časných, ale bohatý zásluhami. Od dětství až do smrti byl skličěn dnou. Kterak mám vyličiti veliké utrpení tohoto muže, jenž nemohl ani státi, ani na lůžku se vzpřimiti, ani poseděti, ani ruky k ústům pozdvihnouti, ani na druhý bok se obrátiti? Byl ošetřován jako nemluvně od matky a bratra, jemuž odevzdával almužny, přijaté od dobrotivých lidí. Co zbylo po zapravení nejnutnějších potřeb, kázal rozdati jiným chudým.

Neuměl čísti, ale přece si koupil Písmo sv., a kdykoli možno bylo, zval bohabojné lidi k sobě a prosil je, aby mu z něho něco četli. Takovým způsobem nabyl dokonalé znalosti obsahu božských knih. V bolestném utrpení svém nepřestával dnem i nocí vděčně oslavovati Boha chvalozpěvy. Věděl z Písma sv.,

že „milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému.“ (Řím. 8, 28.)

Když blížil se čas, aby veliká a nepřemouzená trpělivost jeho vzala odplatu, vrazila se mu nemoc z údů vnějších do nitra. Cítě pak, že smrt jest mu blízko, dal v půlnoc vzbuditi cizí poutníky, které hostil ve svém příbytku, a prosil je, aby vstali a pěli s ním žalmy za blažený odchod s tohoto světa. Zpíval s nimi. Pojednou přestal a namáhaje se velice zvolal: „Umlkněte! neslyšíte chvalozpěvů s nebe?“ Pohřížil se v nebeský zpěv, jež v duši své slyšel, zesnul v Pánu.“

Sv. Řehoř končí svou řeč: „Co řekneme, až spatříme tohoto Servula, jehož ruce poutala ustavičná nemoc, která však nebránila jim konati skutky dobré? Uvažujte to pilně, bratři moji, a povzbuzujte se k horlivosti v dobrém, abyste jedou mohli býti tovaryši těch duší zbožných, které se nám dávají nyní za příklad k následování.“

„Tělesný člověk nechápe těch věcí, které jsou Ducha Božího.“ 24. prosince (1. Kor. 2, 14.)

(Sv. Viktorie (Vítězslava), panna a mučednice. † 23. prosince 253. Svátek včera.)

Viktorie si umínila, že si vezme za manžela urozeného Římana Eugena, jenž byl sice pohan, ale mravů neúhonných. Přemlouvala i svoji přítelkyni Anatolii, aby také vstoupila do stavu manželského. Chválila stav manželský,

že je ctihodný, Bohem samým zřízený a posvěcený.

Anatolie vyslechla trpělivě důvody milé přítelky, prohlásila, že se zasvětila Ježíši Kristu a mluvila tak líbezně a tak důrazně, že vnímavá Viktorie pojednou se změnila a prohlásila, že se také zasvětila Ježíši Kristu ustavičným panenstvím. Ihned rozdala klenoty své chudým a vzkázala Eugenovi, že nemůže se státi jeho manželkou.

Eugen chtěl se zmocniti statků své nevěsty. Proto neudal ji jako křesťanku, nýbrž z důvodu, že zrušila slovo mu dané, a že promrhává věno mu slíbené. Takovým způsobem dostal od soudu úřední dovolení vzíti Viktorii ve svou moc; dal ji zavésti na svůj statek a přísně hlídati. Když pak ji nemohl přemluvit ani sliby ani prosbami, mořil ji hladem a týral všelijak; ale ani takto nedosáhl, po čem toužil.

Uvězněnou Viktorii směly navštěvovat dospělé dívky, aby ji naklonily ku sňatku s Eugenem. Zatím měly tyto návštěvy výsledek jiný, netušený. Viktorie vykládala pohanským dívkám vznešené učení křesťanské, a způsobila, že uvěřily v Krista a daly se pokřtiti, ba některé z nich zalíbily si stav panenský tou měrou, že rovněž se zavázaly Kristu Pánu slibem čistoty. Dověděvše se o tom pohané, náležali na Eugena, aby vydal vzdorovitou ne-

NEBOJTE SE JÁ JSEM PŘEMOHL SVĚT.

věstu svou jako křestanku a svůdnici na soud.
I byla mečem státa.

Předsevzetí: Chci dávatí přednost statkům věčným před statky časnými. Neboť co pomůže člověku, byť by i celý svět získal, ale škodu trpěl na duši.

MODLITBA.

Prosíme Tě, ó Pane, aby nám víra a zásluhy Tvé sv. panny a mučednice, Viktorie, ku prospěchu byly: abychom radující se z mocné její přímluvy dobrodiním potěšeni byli. Amen.

25. prosince

Ve službě Ježíškově.

(Sv. František od Ježíška. † 25. prosince 1604.)

Matka Františkovi záhy zemřela; protože hoch byl neobratný a těžkopádný, otec ho poslal do světa, aby si vydělal svůj chléb. Tak přišel chlapeček do města Alkaly a prosil o almužnu. Ale lidé ho neviděli rádi; proto chodíval do kostelů a modlil se. V jednom kostele byli by ho přijali za ministranta, avšak nedovedl toho. Tři roky později ho přijal představený nemocnice, aby tam konal nejnižší služby; později dostal za úkol, sbíratí almužny pro chudé nemocné.

Ve službě nemocných a slabých našel František svůj životní úkol. Pro ně žil a všechno, i sebe obětoval. Jeho láska k chudým a nemocným pocházela z něžné lásky k Ježíškovi. V

nemocnici měl zvláštní komůrku pro sebe; tam měl bednu, v níž uschovával vyžebnané almužny. Na bedně měl z dřeva vyřezanou sošku Ježíškovu.

Kdykoliv vycházel, aby pro své miláčky žebral, poklekl před Ježíškem a modlil se o požehnání, aby neprosil nadarmo. A když se vracel, položil svou kořist u nohou Ježíškových a děkoval mu za to.

Jednou František prosil v hospodě o almužnu. Mladík, který neznal dobrého bratra, spílal mu a udeřil ho. Když však uslyšel, že to je bratr František, litoval své prehlivosti a dal mu zvláště veliký dar. To byla radost pro zbožného bratra. Řekl: „Jiní mi dali jenom něco pro chudé, ale tento mi dal něco pro mne!“

Láska k Ježíškovi dobrého bratra také pohnula, že zvláště miloval svátky vánoční a že na den narození Páně uchystal svým chudým hostinu. V den narozenin svého Krále měli jeho dvořenini se radovati a aspoň na chvíli zapomenouti na svou bídu a nouzi. Pozval své chudé a na dvanáct set jich přišlo. Ale František měl postaráno o všecko. Ano, každému hostu ještě přidal peněžitý dar a těm, kteří nemohli přijíti neb se styděli, poslal jejich podíl do domu.

Tento „svátek chudých“ opakoval František každý rok o vánocích. O dary se nemusel starati, neboť lidé znali již jeho dobré srdce

a hojně přinášeli. Avšak jednoho roku byla neúroda, darů přicházelo málo a František s obavou hleděl vstříc svátkům. Ve své dětinné důvěře poklekl a prosil Ježíška o pomoc. A hle, brzy přišel neznámý muž a daroval mu větší obnos pro chudé.

Za jeho lásku k Ježíškovi a jeho miláčkům dal mu Bůh zvláštní milost. Před Vánocemi onemocněl těžce. Byl spokojen, jenom jedno ho rmoutilo, že nemohl Ježíška oslavovati se svými chudými. Převor chtěl umírajícímu způsobiti radost a povolal k němu dvanáct nemocných.

Dal bratru Františkovi dvanáct peněz, aby je rozdal chudým. S radostí František tak učinil, potom zazpíval ještě Ježíškovi koledu a v osm hodin večer byl povolán do slávy věčné.

Tomáš Kempenský praví: „Kdo pomáhá nuznému bratru, podává Ježíškovi ruku.“

Předsevzetí: Chci z lásky k Ježíškovi v době vánoční jiným nějakou radost způsobiti.

Krev mučedníků — símě křesťanů.

26. prosince

(Sv. Štěpán, jáhen a prvomučedník. † 32 neb 33 v Jerusalemě.)

Nevíme, jakou cestou přišel k víře. Jenom víme, že byl helenistou, to znamená, že vyrostl mezi Řeky a pohanskými Římany. Ale byl

mužem plným Ducha Svatého a moudrosti, plným milosti a síly. (Sk. ap. 6, 3. 8.)

Byl zvolen jáhnem, aby rozdával almužny chudým a vdovám. Avšak jeho horlivost se nespokojila almužnou pro tělo, on hleděl též získávati duše pro pravdu. A hle, moc Páně byla s ním, takže konal divy i zázraky.

Farizeové a zákoníci byli znepokojeni. Chtěli ho slovem porazit, avšak nemohli odolati moudrosti a Duchu, kterým mluvil. (Sk. ap. 6, 10.) Tu si vzpomněli, jakými prostředky zničili Ježíše Nazaretského: lží, pomluvou a křivým svěděním. Štěpán stál před veleradou. V polokruhu seděli jeho soudcové. Velekněz mu položil otázku na život a na smrt: „Je tomu tak, jak praví svědkové?“ — Štěpán věděl, že má jistou smrt před sebou. Proto neodpovídal přímo, nýbrž ukazoval soudcům, jak často lid izraelský se stal nevěrný Bohu svému. A nakonec Štěpán již nemluvil jako obžalovaný, nýbrž jako žalobce: „Tvrdošijní! Vaši otcové zabili proroky, kteří předpověděli Spasitele, vy pak jste zabili Mesiáše samého!“

Tak ještě nikdo nemluvil před veleradou. Pukali hněvem ve svém srdci a skřípali zuby na něho. On však, jsa pln Ducha Svatého, řekl: „Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka státi na pravici Boží.“ Ale oni vzkřikše hlasem velikým zacpali si uši a jednomyslně obořili se na něj. A vyvrhše ho ven z města, kamenovali jej; při tom svědkové odložili vrch-

ní roucha svá k nohám mládence, který slul Šavel. Štěpán pak se modlil: „Pane Ježíši, přijmi ducha mého.“ A poklekl na kolena, volal hlasem velikým: „Pane nepokládej jim to za hřích.“

Židé se vrátili do Jerusaléma, ale jejich krvelačnost nebyla ještě ukojena. Než slunce zapadlo, byla vězení naplněna křesťany, a ostatní věřící utíkali z města. Avšak právě tím pomohli židé, že se křesťanství rozšířilo po celém světě. Štěpán padl, — avšak několik měsíců později jeho největší nepřítel, Šavel, nastoupil na jeho místo.

Sv. Augustin praví: „Kdyby Štěpán nebyl se modlil, Církev neměla by Pavla.“

Předsevzetí: Chci se modlití za nepřátele Církve.

POUČENÍ.

Sv. Řehoř Veliký praví: „Ona láska jest pravá, kterou kdo v Bohu přítele a pro Boha nepřitele miluje.“ Sv. Chrysostom praví: „I když poručeno jest nepřátele milovati, přece je dobré jich se stříci.“ Svévole v moc nepřátel se dávatí nemáme, avšak těm, kdo nám ublížili, rádi odpouštěti.

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Všemoňoucí, věčný Bože! Který jsi v prvomučedníku sv. jáhnu, Štěpánu, prvou obět mučednickou slavil: prosíme Tě, dej, by nám byl

přímluvce světec, který za své nepřátele Pána našeho Ježíše Krista prosil, a za ně se modlil. Amen.

Víra a láska.

27. prosince

(Sv. Jan, apoštol a evangeïista. † kolem roku 100 v Efesu.)

Jelikož Jan byl nejdůvěrnějším přítelem a učedníkem Páně, kterému zůstal věrný až ke kříži, nikdo nemohl lépe věděti, čeho Ježíš Kristus si zvláště přeje od nás. Co je hlavním učením sv. Jana? — **Víra a láska.**

Účel evangelia, které napsal vytkl Jan zřejmě: „abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věřice život měli ve jménu jeho.“ (Jan 20, 31.) Varuje před bludaři: „Přichází-li kdo k vám a nepřináší-li tohoto učení, nepřijímejte ho do domu, ani ho nepozdravujte; neboť kdo ho pozdravuje, zúčastňuje se v jeho skutcích zlých.“ (2. Jan. 1, 10. 11.)

Legenda vypravuje, že sv. Jan vcházel jednoho dne do domu. V tom uslyšel, že jest v domě Kerint, který popíral božství Kristovo. Zvolal: „Utečme odtud, aby se střecha nezbořila, neboť dlí pod ní Kerint, nepřítel pravdy!“

Láska jeho byla nepřemožitelná. Na svých apoštolských cestách poznal jinocha nadaného a zbožného. Odevzdal jej tamnímu biskupovi na výchovu, vloživ mu na srdce, aby

pečoval o jeho mravy a věčné spasení. Biskup vzal jinocha do domu svého a vedl ho slovem i příkladem na cestu zbožnosti. Později se domníval, že jinoch již je dosti utvrzelý ve ctnostech. Již nedbal tolik o jeho výchovu. Zatím však nešťastný jinoch se dostal do společnosti špatných druhů, zvlažněl a klesal hlouběji a hlouběji, až nakonec se stal náčelníkem loupežníků.

Když sv. Jan přišel opět k onomu biskupovi, řekl mu: „Vrať mi poklad, kterýž jsem ti svěřil, vrať mi mládence, kterého jsem tobě odevzdal.“ Biskup odpověděl: „Umřel!“ — „Jakou smrtí?“ tázal se apoštol. — Biskup na to smutně: „Je mrtev pro Boha, stal se zločincem a vůdcem loupežníků.“ Zarmoutil se apoštol nadmíru a zvolal: „Jakého strážce jsem ustanovil nad duší bratra svého!“ I vsedl bez meškání na koně a jel do pohoří, kde lotři se ukrývali. Když ho zadrželi a jali, řekl jim: „Uved'te mne k náčelníku svému!“ Jakmile náčelník poznal apoštola, dal se hanbou před ním na útěk. Světec však volal za ním: „Synu, proč utíkáš ozbrojen před otcem svým bezbranným? Smiluj se nade mnou! Neboj se, ještě máš naději k spasení, já sám vydám Kristu za tebe počet, a bude-li třeba, za tebe i umru, jako Kristus umřel za nás. Duši svou položím za duši tvou. Zastav se a věř mi, že Kristus mne poslal k tobě!“ Zastavil se nešťastný jinoch, odhodil zbraň, poklekl a prosil za od-

puštění. Tu vzal ho apoštol za pravici, zlíbal ji a přísahal, že mu vyprosí na Kristu odpuštění. Uvedl ho do města a byl mu vůdcem na cestě pokání, až se smířil s Bohem a Církví.

Ježíši, rozmnož víru naši!

Ježíši, rozohni lásku naši!

POUČENÍ.

Sv. Jan, miláček Páně, píše: „Praví-li kdo, že miluje Boha a nenávidí bratra svého, lže.“

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Oslav milostivě, Pane, církev svou, aby učením tvého sv. apoštola a evangelisty osvícena jsouc, věčné odplaty došla. Amen.

„Nejhorší je smrt hříšníka.“ 28. prosince
(Z. 33, 22.)

(Památka svatých Mladátek.)

Dvanáct vražd spáchal Herodes ve vlastní rodině, aby si zajistil svůj trůn. Věda, že toho času židé očekávají Mesiáše z rodu Davidova, pobrali kázal jim a spáliti jejich rodokmeny, aby nikdo nemohl se dovolávat práva na trůn Davidův.

Jak byl překvapen Herodes, když do Jerusaléma přijela tři vzácná knížata a tázala se: „Kde je ten, který se narodil, král židovský? Viděli jsme hvězdu jeho na východě a přišli jsme pokloniti se jemu.“ Uslyšev to He-

rodes ulekl se. Báł se o trůn. Shromáždil všec-
ka knížata kněžská i učitele a tázal se jich,
kde se Mesiáš měl naroditi. Oni pak řekli jemu:
„V Betlémě Judově.“ Řekl tedy Herodes úlisně
mudrcům: „Jděte a ptejte se pilně po dítěti
a když je naleznete, zvěstujte mi, abych i já
přijda, poklonil se jemu.“

Mudrci věřili, šli a našli dítě, poučeni
však ve snách, vrátili se jinou cestou domů.
Když Herodes marně čekal na zprávu mudrců,
rozhněval se a rozkázal povraždit v Betlémě a
okolí všechna pachołata do stáří dvou let.

Šťastná byla smrt těchto dítek. Neboť ob-
držely s korunou nevinnosti i korunu mučed-
nickou. Kdo ví, zdali by všechny vytrvaly v
dobrém a dosáhly života věčného, kdyby zů-
staly na živu.

Vrah Herodes byl brzy zastižen soudem
Božím. Zasmušlost a zlé svědomí trápily ho
do zoufalství. Křičel hrůzou jako šílenec. Pak
onemocněl i na těle. Palčivá horkost šířila
jeho útroby a neukojitelný hlad a žízeň přimno-
žovaly mu bolesti. Čím více pokrmů a nápojů
přijímal, tím větší bylo trápení jeho. Celé tělo
bylo pokryto vředy, které rozšiřovaly takový
zápach, že nikdo nemohl při něm setrvati. Ko-
nečně vrah nevinných dětí zemřel smrtí zou-
falou. Nikdo ho neoplakával, jen zlořečení lidu
provázelo jej do hrobu.

Naučení: Čím kdo hřeší, tím bývá potrestán. Kdo
páchá hřích, jest nepřítelem duše své.

K nebi vedou dvě cesty: Cesta nevinnosti a pokání. Kdo nevinnosti na křtu sv. nabyté pozbyl, musí pokáním hleděti spasení dojíti. Sv. Bonaventura praví: „Pokání působí radost andělům, ospravedlňuje bezbožné, zjednává ztracené dobro, poskytuje věčného života a ujišťuje před věčným trestem.“

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Bože, Jehož slávu dnes nevíňátka umučená ne ústy, nýbrž smrtí hlásají: umrtvi v nás všechny zárodky hříchu a popřej nám, abychom víru v Tebe nejen ústy vyznávali, nýbrž i životem potvrzovali. Amen.

„Miloval Církev.“

29. prosince

(Sv. Tomáš, biskup kanterburský, mučedník. † 1170.)

Anglický král Jindřich II. jmenoval Tomáše kancléřem. Kancléř pevnou rukou řídil záležitosti státní a snažil se zachovati jednotu a mír v říši. Na poli válečném osvědčil se právě tak znamenitě, jako v míru slynul uměním státnickým.

Když umřel arcibiskup kanterburský Theobald, král žádal, aby jeho nástupcem byl zvolen Tomáš. Ten se zdráhal, ale nic mu to nepomohlo. Avšak naděje královy v nového arcibiskupa zklamaly.

Pokud Tomáš byl kancléřem, hájil výsad koruny i proti Církvi. Když se stal arcibiskupem, hájil právo církevní i proti králi samému. To byl počátek roztržky mezi králem a arcibiskupem.

Když na říšském sněmu v Klarendonu měla býti zmařena veškerá pravomoc Církve katolické, arcibiskup nesvolil. Jindřich II. pohnal ho na soud, zbavil jej jmění a dal ho prohlásiti za velezrádce. Tomáš odvolal se k papeži a uprchl ze země.

Po dlouhém vyjednávání bylo Tomášovi dovoleno, aby se vrátil do Anglie. Učinil tak, ale nepřestal hájiti práv církevních. Proto jeho nepřátelé štváli krále proti němu. Tu zvolal král: „Jedl chléb můj a pošlapal mne nohama. Není nikoho, kdo by pomstil hanby mé na tom knězi?“ — Slova ta slyšeli čtyři normanští rytíři a ihned odešli k arcibiskupovi a žádali, aby zrušil církevní tresty. Když rozhodně odešel, odešli, sebrali tlupu oděnců a vrazili znovu do arcibiskupského domu. Přátelé nutili Tomáše, aby se uchýlil do chrámu v naději, že tam bude životem jist. Avšak i tam se vedrali spiklenci a křičeli: „Kde je zrádce?“ Když nikdo neodpověděl, volal jeden z nich: „Kde jest arcibiskup?“ Tu povstal Tomáš a řekl: „Arcibiskup jsem já, ale nikoli zrádce. Jsem hotov prolíti krev svou pro Boha a Církev jeho, abych krví svou zjednal Církvi svobodu a pokoj.“ Vrhli se naň, aby jej vyvlekli z chrá-

mu. Když se zachytil sloupu, byl třemi ranami usmrčen.

Král se lekl činu, podrobil se církevnímu trestu a smířil se s Církví.

Sv. Pavel praví o Ježíši Kristu: „Miloval Církev a život svůj položil za ni.“ Naše láska k matce Církvi musí býti účinná. Sv. Cyprián praví: „Ten nemůže míti Boha Otcem, kdo nemá Církev za matku.“

„Co dá člověk za duši svou?“ 30. prosince
(Sv. Melanie Mladší, † 31. prosince 439. Svátek zítra.)

Ani si nedovedeme představit, jak ohromným jměním vládly šlechtické rodiny římské. Z takové rodiny pocházela sv. Melanie Mladší a přece ji nelákalo bohatství. Rozdala velikou část majetku chudým a kostelům, dala otrokům, jichž měla na 8000 svobodu, a odcestovala do Svaté země, kde žila o samotě v sebezapírání a modlitbě.

Pověst o ctnostech jejich přivábila do Jerusalema valný počet zbožných panen, které si přály, aby jim byla učitelkou a vůdkyní na cestě dokonalosti. I opustila Melanie samotu a zbudovala těmto pannám v Jerusalemě klášter, dala jim moudrá pravidla a byla jim matkou, rádkyní a služebnicí. Úřad představené kláštera nepřevzala, jakkoli panny vroucně si jí žádaly, nýbrž ustanovila jim jinou zbožnou a zkušenou představenou a sama byla jí poslušná.

Bratr zesnulé matky její Volusián trval posud v pohanství a žil rozmařile. Když však byl od císaře Valentiniána III. vypraven s důležitým poselstvím na dvůr císaře Theodosia II. do Cařihradu, těžce onemocněl. Tu vzpomněl si na Melanii a dopsal jí, aby ho navštívila. Melanie vydala se na cestu, aby duši ujcovu zachránila. Když vstoupila do světnice nemocného, nemohl ji poznati, tak byla posty zmořena, a zvolal: „Jaká změna se stala s tebou, Melanie!“ Ona mu odpověděla: „Poznej, co soudím o životě budoucím a o statcích věčných! Viz, že bych nebyla pohrdala slávou, nádherou, bohatstvím a rozkošemi tohoto světa, a že bych tělo své tak přísně nezapírala, kdybych najisto nevěděla, že se mi dostane za krátko statků a radostí neskonale větších.“ Zatvrzelý Volusián byl dokonalostí neteře své tak dojat, že konečně milost Boží přemohla odpor jeho proti křesťanství. Litoval svých hříchů, uvěřil a dal se pokřtiti.

Sv. Vincenc z Pauly dí: „Nejlepší pojišťovnou na jmění tvoje jest chatrč chudoby a nouze; je to pokladnice sedmi zámky uzavřená, ze které se vyplácí peníz tvůj s úroky stonásobnými.“

31. prosince

„Bratří, bděte!“

(Sv. Silvestr, papež. † 335.)

Říman Silvestr, syn Rufína a Justíny, na-
byl vědeckého vzdělání od bohobojného kněze

Rufína. Vstoupil do služby církevní a za pronásledování se tak osvědčil, že po smrti papeže Melchiada byl zvolen jeho nástupcem. (314.)

Zatím aspoň v západní části říše římské vzešlo Církvi slunce svobody po slavném vítězství nad Maksenciem u mostu Mulviova. (28. X. 312.) Papež Silvestr užíval horlivě svobody náboženské k upevnění víry.

Pokoj však netrval dlouho. Sotva přestaly boje s nepřáteli zevnějšími, byla víra ohrožena nepřitelem vnitřním, bludařem Ariem, který popíral božství Kristovo. Silvestr zmužile bojoval proti bludům Ariovým a hájil drahocenného pokladu svaté víry. Jeho vlivem byl svolán r. 325 církevní sněm do Niceje, kde byly bludy Ariovy odsouzeny.

Církev sv. mluví k nám v tento den v evangeliu: „Buďte bedra vaše přepásána a hořící svíce v rukou vašich, a vy buďte podobni lidem, kteří čekají na pána svého až se vrátí ze svatby, abyste mu ihned otevřeli až přijde a zatluče. Blažení služebníci ti, které pán přijda nalezne, ani bdí; vpravdě pravím vám, že se přepáše a ke stolu je posadí a přecházejc bude je obsluhovati. A přijde-li o druhé neb i v třetí hlídce noční a tak je nalezne, blažení jsou služebníci ti. To však vězte: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, bděl by a nenechal by podkopati domu svého. Také vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kterou netušíte.“ (Luk. 12, 35—40.)

Jsmc připraveni?

POUČENÍ.

Tři sta let byla pronásledována církev sv. a jak krvavě! — Kolik tisíc křestanů vydalo život svůj raději, než by zapřeli víru! — Vzpomínejme však, kolik zlého jsme my v roce právě minulém snesli pro Boha a kolik dobrého Bůh nám v něm uštědřil. Děkujice pak za všechna dobrodiní Boží, prosme Boha, aby nás svou milostí také v novém roce oblažoval.

MODLITBA CÍRKEVNÍ.

Dej nam, prosíme, všemohoucí Pane, aby ctihodná slavnost bl. vyznavače tvého a biskupa, Silvestra, jak zbožnost tak spásu naši rozmnožila. Skrze Pána našeho Ježíše Krista. Amen.

„Vpravdě pokorné duše mají se za neschopny, samy ze sebe něco dobrého vykonati, ale poněvadž jsou zároveň velkodušny, volají se sv. Pavlem: „Všechno mohu skrze toho, kterýž mne posiluje.“ (Filip. 4, 13.) Pokora vzbuzuje v nás nedůvěru ve vlastní síly a velkodušnost pravou důvěru v Boha. Vidiš tedy, že obě tyto ctnosti tak úzce jsou spolu sloučeny, že se ani nejeví nikdy od sebe odděleny, ba ani odděleny býti nemohou.“ (Sv. František Saleský: O pravé zbožnosti.)

Abecední rejstřík.

- Abraames 14. II.
Adam Kravařský 30. VIII.
Adam Markovský 30. X.
Adéla 16. XII.
Adolf Kolping 4. XII.
Agatha 5. II.
Agatho 22. X.
Agathonika 12. IV.
Achac 30. III.
Achilleus 12. V.
Albert Chanovský 29. V.
Albert Veliký 14. XI.
Aleksij, Áleš, žebrák 17. VII.
Alfons z Liguori 2. VIII.
Alfons Navarrete 1. VI.
Alfréd Veliký 28. X.
Alois 21. VI.
Aloisie z Marjaku 14. III.
Alypius 14. VIII.
Alžběta durynská 19. XI.
Alžběta od Nejsv. Trojice
9. XI.
Anděl strážný 9. III.
Anděla Foliňská 4. I.
Andělín 6. XI.
Andronikus 28. II.
Anežka bavorská 10. XI.
Anežka Česká 2. III.
Anežka Římská 21. I.
Angelus 29. X.
Anna od sv. Bartoloměje
7. VI.
Anna Maria Taigi 11. VI.
Anselm 20. IV.
Ansgar 3. II.
Antonín Neyrot 10. IV.
Antonín Paduánský 13. VI.
Antonín Veliký 17. I.
Arkadius 12. I.
Armella Nikolas 23., 24. X.
Atanáš 8. V.
Athanasia 28. II.
Augustin 28. VIII.
Balbina 31. III.
Barlaam 26. XI.
Bartoloměj 24. VIII.
Bázeň lidská 22. VI.
Benedikt 21. III.

- Benedikt Aniánský 12. II. | Čistota 5. II.
 Benedikt Josef Labre 16. IV. | Čtyři korunovaní 8. XI.
 Benedikt Mouřenín 3. IV. | Damián Deveuster 8. VII.
 30. V. | Dobroslava 1. III.
 Benedikt s bratřimi 12. XI. | Dominik 4. VIII.
 Bernard z Corleone 14. I. | Dominik Savio 11. III.
 Bernardetta Soubirous | Domitilla 12. V.
 8. XII. | Dorothea 6. II.
 Bernardin Realini 2. VII. | Duch sv. 5. II.
 Bernardin Sienský 20. V. | Dušiček 1. a 2. XI.
 Blandina 2. VI. | Důvěra 28. III.; 1. IV.
 Blesilla 22. I. | Eberhard 22. VI.
 Bohoslužba 24. III. | Edmund 16. XI.
 Bohumír 13. I. | Edmund Kapián 2. XII.
 Bohumír 7. XI. | Eduard 13. X.
 Bonifác, biskup, muč. 5. VI. | Edvín 12. X.
 Bonifác, mučedník 14. V. | Efrém 15. II.
 Brigita 8. X. | Emma 27. VI.
 Budimír 24. IX. | Engelbert Andělín 6. XI.
 Bůh - všudypřítomný 15. I. | Ermenfried 25. IX.
 15. II.; 4., 17. VI. | Eucharistie 1., 26. II., 6.
 Caesarius Naziánský 25. II. | IV., 8., 19. VI., 23. VII.,
 Cecilie 22. XI. | 3. VIII., 17. IX.
 Církev 20. VI. | Eudoxia 1. III.
 Církev apoštolská 26. I. | Eufrasie 13. III.
 Církev jediná 23. V., 5. VI. | Eugen 13. VI.
 Cyprián, biskup 14. IX. | Eustas 29. III.
 Cyríl jerusalemský 18. III. | Exercicie 11. I.
 Cyril a Metoděj 5.-7. VII. | Felicita 6. III.
 Čeněk z Pauly 19.-21. VII. | Felicita 10. VII.
 Česlav 26. VII. | Felix z Kantalicia 18. V

- Felix Noiský 19. I.
 Fidelis ze Sigm. 24. IV.
 Filip Benicius 23. VIII.
 Filip Neri 25. V.
 Firmus 30. VII.
 Flavián 17. II.
 Flavián 22. XII.
 František z Assisi 4., 5. X.
 František Borgia 9., 10. X.
 František Can 20. XI.
 František Galuzzi 7. IX.
 František od Ježiška 25. XII.
 František Maria Libermann
 24. V.
 František z Pauly 2. IV.
 František Saleský 29. I.
 František Solano 24. VII.
 František Xaverský 3. XII.
 Františka Římská 9. III.
 Františka Slavatová 22. IX.
 Frumencius 27. X.
 Gabriel Possenti 27. II.
 Garcia Moreno 6. VIII.
 Genesisus 26. VIII.
 Gerard Majcila 16. X.
 Gerazim 5. III.
 Gertruda 20. III.
 Hadrián muž. 8. IX.
 Hedvika 17. X.
 Heřmann Josef 7. IV.
 Hilarion 21. X.
 Hildegarda Bingenská
 19. IX.
 Honorát 16. I.
 Hroznata 14. VII.
 Hřích 13., 20., 22. II., 1.,
 11. III., 10., 17., IV.,
 14.; 26. V., 7., 29. VI.,
 8. VII.
 Hřích všední 13. VIII.
 Hřichy cizí 13. I., 2. IX.
 Hugo 1. IV.
 Ilyacint 15. VIII.
 Charita 20. VII., 19. XI.
 6., 25. XII.
 Chudoba 2. III., 16. IV.
 Ida z Toggenburgu 3. XI.
 Ignác 1. II.
 Ignác z Loyoly 31. VII.
 Irena 21. II.
 Irenej 28. VI.
 Isabella 8. VII.
 Isidor Madridský 10. V.
 Isidor Sevilský 4. IV.
 Jakub Komolý 21. XI.
 Jakub Mladší 1. V.
 Jakub Starší 25. VII.
 Jan Almužník 30. I.
 Jan apoštol 27. XII.
 Jan Bosco 31. I.
 Jan Boží 8. III.
 Jan Damažský 6. V.

Jan Eudes 18. VIII.
Jan z řakundy 12. VI.
Jan Kapistrán 28. III.
Jan Kentský 20. X.
Jan z Kříže 23. XI.
Jan Křtitel 24. VI.
Jan Kvalbert 12. VII.
Jan Nepomucký 16. V.
Jan Nep. Neumann 5. I.
Jan a Pavel 26. VI.
Jan z Perosy 3. IX.
Jan poustevník 27. III.
Jan Sarkander 17. III.
Jan Trpaslik 15. IX.
Jan Vianney 9. VIII.
Jan Zlatoústý 27. I.
Jana Františka Chantalová
21. VIII.
Jana z Kříže 13. IX.
Jana Maria z Kříže 26. III.
Jenováfa Pařížská 3. I.
Jermán 28. V.
Jeronym 30. IX.
Jeronym Emiliani 8. II.
Jiljí 22. IV.
Jiljí 31. V.
Jindřich, císař 15. VII.
Jindřich Suso 25. I.
Jodok 11. XII.
Jordán 13. II.
Josafát Kuncevič 28. XI.

Josef 19. III.
Josef Benedikt Kottolengo
29. IV.
Josef Cafasso 23. II.
Josef Kalasanský 27. VIII.
Josef Kupertinský 18. IX.
Julián z Falkonieri 19. VI.
Juliána Kornelionská 6. IV.
Julie, panna, muč. 21. V.
Justin, filosof 13. IV.
Justus, biskup 2. IX.
Kajetán 7. VIII.
Kalixt 14. X. -
Kamil z Lellis 18. VII.
Karel Boromejský 4., 5. XI.
Karel de Foucauld 1. XII.
Karel Spinola 10. IX.
Karmelská P. M. 16. VII.
Karolomannus 19. XII.
Karpus 12. IV.
Kateřina Emerichová 9. II.
Kateřina Janovská 22. III.
Kateřina, mučednice 25. XI.
Kateřina Sienská 30. IV.
Kazimír 4. III.
Klára 12. VII.
Kliment Maria Hofbauer
15. III.
Klotilda 6. VI.
Konrád z Parzhamu 21. IV.
Konrád, poustevník 19. II.

- Konstancie Augusta 18. II.
 Kornelius 2. II.
 Kosma a Damián 27. IX.
 Krása 31. III., 25. VI.
 Krescencia Hösová 9. IV.
 Krišpín 25. X.
 Kristina 15. XII.
 Kvirin 4. VI.
 Kříž 26. III., 11. V., 23.
 VIII., 17. X., 30. XI.
 Kříž nalezení 3. V.
 Lakota 8. I., 17. II., 13. III.,
 28. V.
 Láska k bližnímu 30., 31. I.,
 8. II., 8., 14., 23. III.,
 7., 26., 29., 30. IV., 15.
 V., 4., 5. VIII., 21. IX.,
 3., 20., 21. X.
 Láska k Bohu 1., 2., 20. I.,
 6., 20. III., 24. V.
 Láska k příbuzným 21. II.
 Leodegar 2. X.
 Lev Dupont 23. VII.
 Lev Veliký 11. IV.
 Lež 30. VII.
 Lidvina 14. IV.
 Lucián 7. I.
 Lucián a Marcián 26. X.
 Lucie 12. XII.
 Ludger 24. III.
 Ludmila 16. IX.
- Ludvík 19. VIII.
 Ludvík Maria Grignon
 12. IX.
 Luitgarda 17. VI.
 Mucedonius 24. I.
 Magdalena z Pazzis 27. V.
 Mukarius Egyptský 15. I.
 Mukarius mladší 2. I.
 Muksim 17. VIII.
 Marek 25. IV.
 Maria, matka Boží 4., 27.
 II., 25. III., 5. V., 11.,
 16. VII., 15. VIII.
 Maria od Bož. Srdce 8. VI.
 Maria Egyptská 8. IV.
 Maria, kajčnice 16. III.
 Maria Magdalena 22. VII.
 Maria Magdalena z Marti-
 nengo 27. VII.
 Maria Salesia Chappuis
 6. X.
 Maria od Utrpení 15. XI.
 Marie od Vtělení (z Akarie)
 19. IV.
 Marinus 3. III.
 Markéta Kortonská 22. II.
 Markéta Mar. Alacoque
 18. X.
 Markéta Sinclair 24. XI.
 Markéta Skotská 10. VI.
 Markéta Uherská 18. I.

Marnivost 4. VII.
Marta 29. VII.
Martin 11. XI.
Matouš, apoštol 20. IX.
Mechtilda 26. II.
Melanie mladší 30. XII.
Menas 10. XII.
Michael 29. IX.
Micheïina 18. VI.
Mikuláš 6. XII.
Milosrdenství 30. I.
Milost pomáhající 22. VII.,
25. VIII.
Míroslav 28. VI.
Míroslav 24. IX.
Missie zámořské 2. II.
Mladá tka 28. XII.
Modlitba 3., 17. I. 15. III.,
22. IV.
Moniká 4. V.
Montán 24. II.
Moudrost 13. IV.
Mše sv. 11. II., 8. VII.
Mučedníci japonští 5. II.
Mučedníci sebastijští 10. III.
Mučedníci z Ugandy 9. VI.
Nebe 6. II., 8. IX.
Nereus 12. V.
Nilus 26. IX.
Norbert 6. VI.
Notker Balbulus 19. V.

Nuncio Sulpricio 11. V.
Obět 1. II.
Óda 27. XI.
Odpustiti 12. VII.
Olympias 17. XII.
Ondřej, apoštol 30. XI.
Ondřej Bobola 23. V.
Ondřej Faulhaber 28. VII.
Ondřej Fournet 13. V.
Ondřej Kim-Kiei, mučedník
22. VIII.
Ondřej Korsini 4. II.
Onesimus 16. II.
Osvald 5. VIII.
Otilie 13. XII.
Otto 3. VII.
Pacifik 24. IX.
Pachom 15. V.
Pambo 1. VII.
Papyrus 12. IV.
Paschál Baylon 17. V.
Pavel 30. VI.
Pavel Ginhac 10. I.
Pavla, vdova 28. I.
Pelagia 7. X.
Perpetua 6. III.
Petr 29. VI.
Petr z Alkantary 19. X.
Petr Armengaudus 1. IX.
Petr Damiani 23. II.
Petr Faber 25. III., 1. VIII.

- Petr Forřerský 9. XII.
 Petr Fourier 11. VII.
 Petr Gonzalez 15. IV.
 Petr Julián Eymard 3. VIII.
 Petr Kanisius 27. IV.
 Petr Klaver 20. XII.
 Petr Licú 6. IX.
 Petr ze Sebasty 9. I.
 Petr Veronský 23. IV.
 Pius V. 5. V.
 Pius X. 20. VIII.
 Písmo svaté 28. I.
 Podezřívání 14. VIII., 3. XI.
 Pokání 7. II., 19. X.
 Pokora 3. II., 7. III., 5.
 15. IV., 6., 19. V., 4.,
 20. X.
 Pokušení 26. VII., 2. VIII.
 Polykarp 26. I.
 Poslušnost 13. XI.
 Pószuzování 12. II.
 Pověra 9. VII.
 Práce 17. I., 4., 22. IV.,
 25. IX.
 Pravda 8. V.
 Prehlivost 2. VII.
 Prokop 4. VII.
 Prozřetelnost Boží 19. I.,
 19. II., 23., 28. II., 25.
 IV., 13. V., 24., 27. VI.,
 8., 13., 19. VII., 7. VIII.,
 16. XII.
- Přimání 26. II., 6., 19. VI.,
 23. VII.
 Příklad 9. I., 18. II., 10. XII.
 Pulcherie 9. IX.
 Rudegunda 13. VIII.
 Rudost 25. V., 24. XI.
 Rajmund Pennafortský 23. I.
 Remigijs 1. X.
 Richard 3. IV.
 Rita 22. V.
 Rodina 4. XII.
 Roch 16. VIII.
 Román 18. XI.
 Romuald 7. II.
 Řehoř Divotvůrce 17. XI.
 Řehoř Naziánský 9. V.
 Řehoř Veliký 12. III.
 Sabas 5. XII.
 Salome 25. VI.
 Salvator de Pantellaria
 29. XI.
 Saturnin 11. II.
 Satyrus 17. IX.
 Serafin 11. X.
 Serapion 23. III.
 Servulus 23. XII.
 Severin 8. I.
 Scholastika 10. II.
 Silver 20. VI.
 Silvestr 31. XII.
 Simeon 17. IV.

- Smrt 22. I.
 Spiridion 14. XII.
 Srdce Páně 18. VIII.
 Stanislav, biskup, mučedn
 7. V.
 Stanislav Kostka 13. XI.
 Světluška Freitas 11. IX.
 Sebestián 20. I.
 Štěpán, jáhen 26. XII.
 Terezie z Avily 15. X.
 Terezie Eustochium Verzeri
 29. VIII.
 Terezie Ježíškova 1. I.,
 3. X.
 Thekla 23. IX.
 Theodořinda Dubouché 31.
 VIII.
 Theoderich 25. VIII.
 Theodosius 11. I.
 Tiburc 11. VIII.
 Tomáš Akvinský 7. III.
 Tomáš, apoštol 21. XII.
 Tomáš Kanterburský 29. XII.
 Tomáš z Villanovy 21. IX.
 Trpělivost 29. I., 14. II.,
 12. III., 14. IV., 22. V.,
 12. VI., 11. X.
 Ukřižovaný 10. I.
 Útrpení 25. I., 9. II., 9. IV.,
 27. VI.
 Václav 28. IX.
 Vasil Veliký 14. VI.
 Vavřinec, jáhen 10. VIII.
 Vavřinec z Brindisi 9. VII.
 Vavřinec Justiniáni 4., 5. IX.
 Vděčnost 5. III., 18. V.
 Vilfrík 20. II.
 Vincenc Ferrerský 5. IV.
 Vincenc z Pauly 19.-21. VII.
 Vira 31. VIII.
 Vira statečná 12. I.
 Víru vyznávatí 23. VII.
 Viktorie 24. XII.
 Vit, mučedník 15. VI.
 Vit de Fontgalland 7. XII.
 Vlast 20. I., 30. III.
 Vojtěch 23. IV.
 Wolfgang 31. X.
 Vůle Boží 1. I.
 Vunibald 18. XII.
 Vytrvalost 10. III.
 Závist 3. IV.
 Zbyněk 16. VI.
 Zikmund 2. V.
 Zita, služebná 26. IV.
 Zjevení Páně 6. I.
 Zpověď 17. III., 28. VII.,
 7. IX.
 Zvěstování P. Marie 25. III.